

J. G. Vajt

SVEDOČANSTVA
za
CRKVU

sa
kratkom autobiografijom pisca
Knjiga prva - Brojevi 1-14

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
The Church
With A Biographical Sketch of the Author
Mrs E. G. White

„Gle, idu dani, govori Gospod Gospod, kad ću pustiti glad na zemlju, ne glad hljeba ni žeđ vode, nego slušanja riječi Gospodnjih. I potuće se od mora do mora, i od sjevera do istoka, trčće tražeći riječ Gospodnju, i neće je naći.” - Amos 8,11.12.

KRATKA AUTOBIOGRAFIJA PISCA

Moje detinjstvo

Rođena sam u Gorhemu, u američkoj državi Mejn, 26. novembra 1827. godine. Moji roditelji, Robert i Evnikija Harmon, bili su trajno nastanjeni u toj državi. Još u svojoj ranoj mladosti oni su postali revnosni i pobožni članovi Metodističke episkopalne crkve. U toj crkvi oni su bili istaknuti članovi, radeći punih četrdeset godina na obraćanju grešnika i potpomaganju dela Božjeg. U toku tog vremenskog perioda doživeli su radost da svu svoju decu, a bilo ih je osmoro, vide obraćene i okupljene u Hristovom stadu. Međutim, njihova odlučnost, u pogledu učenja o Hristovom drugom dolasku, dovela je do odvajanja porodice od metodističke crkve u toku 1843. godine.

Dok sam još bila dete moji roditelji su se preselili iz Gorhama u Portland, drugo mesto u istoj državi. U tom mestu, kad mi je bilo devet godina, zadesila me je nesreća koja se odrazila na čitav moj život. Dok sam u društvu svoje sestre bliznakinje i jedne naše školske drugarice prelazila preko obične raskrsnice u gradu Portlandu, jedna trinaestogodišnja devojčica, rasrdivši se zbog neke sitnice, potrčala je za nama preteći da će da nas bije. Nas su roditelji naučili da se nikad ne svadamo ni sa kim, a ukoliko se nađemo u opasnosti da nas neko zlostavlja ili vređa da odmah požurimo kući. Tako smo i postupile, trčeći što smo brže mogle, ali nas je ova devojčica pratila u stopu, noseći u ruci kamen. Ja sam se obazrela da vidim koliko je udaljena od nas; u istom trenutku ona je bacila kamen pogodivši me u gornji deo nosa. Ošamućena ovim udarcem ja sam onesvešćena pala na zemlju.

Kad mi se povratila svest, videla sam da se nalazim u jednoj trgovačkoj radnji. Odeća mi je bila umrljana krvlju koja mi je još uvek tekla iz nosa razlivajući se po patosu. Jedan nepoznat čovek je ljubazno ponudio da me odveze kući svojim kočijama, ali sam mu, ne shvatajući svoju slabost, rekla da bih radije pošla pešice nego da njegove kočije budu poprskane krvlju. Oni koji su se zatekli oko mene nisu shvatali da je moja povreda tako ozbiljna i dopustili su da postupim po svojoj želji. Međutim, čim sam prešla nekoliko metara obuzela me je slabost i počelo je da mi se vrti u glavi; zato su me sestra bliznakinja i školska drugarica odnele do kuće.

Ne mogu da se prisetim više ničega, što se kasnije dešavalo sa mnom - posle tog nesrećnog slučaja. Majka mi je pričala da sam tri sedmice bila u potpunoj obamrlosti, ne primećujući ništa oko sebe. Niko osim nje nije verovao da se mogu oporaviti, ali ona je osećala da ću zbog nečega ipak preživeti. Jedna ljubazna susetka, koja se mnogo interesovala za mene, u jednom trenutku je pomislila da sam na samrti. Želela je da kupi pogrebnu opremu za mene, ali moja majka reče: „Ne, ipak,” jer joj je nešto govorilo da neću umreti.

Kada mi se ponovo vratila svest činilo mi se kao da sam bila u dubokom snu. Nisam se sećala incidenta i nisam znala šta je bio uzrok moje bolesti. Kada je snaga počela pomalo da mi se vraća, moju radoznalost budila su zapažanja onih koji su me posećivali, zaključujući sažaljivo: „Kakve li žalosti!”; „Ne bih je prepoznala!” i tome slično. Zatražila sam ogledalo, a kada sam u njemu ugledala svoje lice bila sam šokirana potpunom promenom svoga izgleda. Svaka crta na mom licu izgledala je drugačija nego pre. Zbog preloma nosne kosti lice mi je bilo potpuno izobličeno.

Pomisao da ću svoju nesreću nositi tokom celog života bila mi je nepodnošljiva. Nisam

mogla da vidim nikakvo zadovoljstvo u ostatku svog života. Nisam želela da živim, ali sam strahovala i od smrti jer sam se osećala nespremnom. Prijatelji koji su nas posećivali posmatrali su me sa sažaljenjem i savetovali moje roditelje da sudskim putem traže odštetu od roditelja devojčice koja me je, kako rekoše, doživotno unesrećila. Međutim, moja majka je bila za mirno rešenje. Ako bi mi se tužbom moglo povratiti zdravlje i prirodan izgled onda bi se time nešto dobilo, rekla je ona, ali pošto je to nemoguće, najbolje je ne stvarati sebi neprijatelje na taj način.

Lekari su pomišljali da mi u nos ugrade neki ortopedski uređaj od srebrne žice da bi mu povratili oblik. To bi, međutim, bilo veoma bolno, a strahovali su i da bi malo koristilo. Pošto sam izgubila mnogo krvi i pretrpela tako ozbiljan nervni potres, moje je ozdravljenje bilo sasvim neizvesno. Ako se uopšte budem vratila u život, po njihovom mišljenju, moći ću da poživim samo kratko vreme. Bila sam oslabila do te mere da sam izgledala kao kostur.

U to vreme sam počela da se molim Gospodu da me pripremi za smrt. Kad su nam prijatelji, hrišćanskog ubeđenja, dolazili u posetu često su pitali moju majku da li je razgovarala sa mnom o smrti. Ja sam to čula i bila sam podstaknuta na još dublje razmišljanje. *Želela sam da budem prava hrišćanka i usrdno sam se molila za oproštaj greha.* Posle molitve osećala sam mir u svojoj duši i ljubav prema *svima oko sebe, želeći da svima budu oprošteni gresi i da osete ljubav prema Hristu kao i ja.*

Dobro se sećam jedne zimske noći kad je sneg pokrio zemlju. Nebo je bilo osvetljeno i ljutito crveno; izgledalo je kao da se naizmenično otvara i zatvara, dok je sneg ličio na krv. Majka me je podigla iz postelje i na rukama odnela do prozora. Misleći da Hristos dolazi, bila sam srećna i čeznula sam da Ga vidim. Srce mi je bilo puno. Zapljeskala sam rukama od radosti, misleći da je došao kraj mojim patnjama, ali sam se ubrzo razočarala - neobične pojave je nestalo sa nebeskog svoda, a sledećeg jutra sunce je ogranulo kao i obično.

Snaga mi se vraćala veoma sporo. Kad sam ponovo bila u stanju da se u igri pridružim svojim vršnjacima bila sam primorana da učim gorku lekciju o tome koliko naš lični izgled utiče na promenu u ponašanju naših poznanika i drugova prema nama. U vreme kad me je zadesila nesreća moj otac nije bio kod kuće. Nalazio se u Džordžiji. Kada se vratio, zagrlio je moju braću i sestre, a onda zapitao i za mene. Dok sam se bojažljivo povlačila majka je ukazala na mene, ali me moj rodeni otac nije prepoznao. Teško je mogao poverovati da sam to zaista ja, njegova mala Jelena koju je pre svega nekoliko meseci ostavio kao zdravo i srećno dete. To je duboko povredilo moja osećanja. Trudila sam se da izgledam veselo, iako mi se srce cepalo od bola.

U tim danima detinjstva mnogo puta sam veoma bolno i duboko osećala svoju unesrećenost; bila sam preosetljiva, i to me je činilo veoma nesrećnom. Često sam povredenog ponosa, izmučena i potištena u duši, tražila neko usamljeno mesto i sumorno razmišljala o iskušenjima i teškoćama koje sam svakog dana morala da podnosim.

Bilo mi je uskraćeno i rasterećenje i olakšanje koje donose suze. Nisam mogla lako da zaplačem kao moja sestra bliznakinja; mada mi je srce bilo puno tuge i bolelo me je tako kao da se razdire, ipak nisam mogla da prolijem nijednu suzu. Često sam mislila da bi se moje patnje znatno ublažile kad bih mogla da se isplačem. Ponekad bi ljubazno saosećanje prijatelja razagnalo moju sumornost i, bar za izvesno vreme, otklonilo mučni teret koji je pritiskao moje srce. Kako su mi tašta i bezvredna izgledala sva ovozemaljska zadovoljstva u to vreme! Kako nestalna naklonost i prijateljstvo mojih mladih poznanika! Čak se i ti mali drugovi i drugarice nisu znatno razlikovali od većine odraslih. I njih privuče ljupko lice i lepa odeća, ali kad nesreća to oduzme prolazno prijateljstvo se brzo hladi i raskida se. Ali kad god sam se obratila mome Spasitelju, On me je utešio. U svojoj patnji i mucu usrdno sam se obraćala Gospodu u molitvi i uteha nikad nije izostajala. Osvedočila sam se da Isus zaista voli čak i mene.

Izgledalo je da za moje ozdravljenje nema gotovo nikakve nade. Dve godine nisam mogla da dišem kroz nos, a školu sam pohađala neredovno. Činilo mi se da uopšte nisam u stanju da učim, a naročito nisam mogla da pamtim. Učitelj je upravo onu devojčicu koja me je unesrećila postavio za razrednog redara, a njena dužnost je, između ostalog, bila da mi pomaže u pisanju i ostalim predmetima. Njoj je bilo iskreno žao što mi je nanela tu veliku nesreću, iako sam ja najpažljivije nastojala da je na to ne podsećam. Ona je prema meni uvek bila nežna i strpljiva. Videlo se da je zabrinuta dok je posmatrala kako se, pod izuzetno teškim okolnostima, mučim da nastavim školovanje.

Nervni sistem mi je bio potpuno skrhan, a ruka mi je tako podrhtavala da sam veoma teško napredovala u pisanju i nisam mogla postići ništa više od jednostavnog prepisivanja nevestom rukom. Pošto sam uporno nastojala da usredsredim pažnju na učenje, slova bi počela da mi igraju pred očima, krupne kapi znoja bi počele da mi izbijaju po čelu i potpuno bi me obuzela nemoć i vrtoglavica. Mučio me je težak kašalj i čitav organizam mi je postao potpuno neotporan. Učitelji su mi preporučivali da napustim školu i da prekinem sa učenjem sve dok mi se zdravstveno stanje ne poboljša. Najteža borba u mom mladom životu bila je kad sam, skrhana slabošću, morala pristati da napustim školu, gubeći svaku nadu na sticanje obrazovanja.

Tri godine kasnije učinila sam još jedan pokušaj da nastavim školovanje. Ali čim sam se ponovo prihvatila učenja zdravstveno stanje mi se naglo pogoršalo, i postalo je očevidno da mogu nastaviti školovanje samo po cenu života. Posle dvanaeste godine svoga života nisam više pohađala školu.

Moja ambicija za učenjem i sticanjem obrazovanja bila je veoma velika, i kad sam, razmišljajući o svojim razočaranim nadanjima, shvatila da ću ostati doživotni invalid, nisam mogla da se pomirim sa svojom sudbinom pa sam ponekad gundala i protiv Božjeg providenja kojim sam bila tako bolno pogođena. Da sam se otvorenije poverila svojoj majci ona bi me poučila, utešila i ohrabrila, ali ja sam svoja mučna osećanja krila od porodice i prijatelja, strahujući da oni neće biti u stanju da me shvate. I onog srećnog poverenja u Hristovu ljubav, koje sam imala u toku svoje bolesti, nestalo je. Izgledi na zemaljska zadovoljstva i radosti bili su mi uništeni, a i nebo kao da je za mene bilo zatvoreno.

Moje obraćenje

U toku marta meseca 1840. godine Viljem Miler je posetio Portland, u američkoj državi Mejn, i održao prvi niz svojih predavanja o Hristovom drugom dolasku. Ta predavanja su izazvala veliku senzaciju, tako da je hrišćanska zajednica u ulici Kasko, gde je govorio gospodin Miler, bila prepuna dan i noć. Na tim skupovima nije bilo nikakvog neobuzdanog uzbuđenja, nego je duboka ozbiljnost obuzimala misli onih koji su slušali njegova izlaganja. Interesovanje je bilo veliko ne samo u gradu nego su i iz okolnih sela ljudi masovno dolazili, noseći sa sobom korpe sa hranom, i ostajali od jutra do završetka poslednjeg večernjeg izlaganja.

U društvu svojih prijatelja i srodnika prisustvovala sam tim skupovima i slušala potresne nagoveštaje da Hristos dolazi 1843. godine, dakle, za samo nekoliko kratkih godina. Gospodin Miler je izlagao proročanstva sa takvom tačnošću koja je ganutljivo osvedočavala srca slušalaca. On se zadržavao na određenim proročkim periodima, iznoseći mnoge dokaze da bi potkrepio svoje tvrdnje. Mase slušalaca bile su kao opčinjene njegovim ozbiljnim i snažnim apelovanjem i opomenama upućenim onima koji su bili nespremni.

Održavani su i posebni skupovi na kojima se grešnicima ukazivala prilika da potraže svoga Spasitelja i da se pripreme za strašne događaje koji su uskoro imali da nastupe. Dubokim osvedočenjem i osećanjem straha bio je zahvaćen čitav grad. Bili su uvedeni molitveni časovi i došlo je do opšteg buđenja u mnogim verskim zajednicama, jer su svi manje ili više bili pod snažnim uticajem učenja o skorom Hristovom dolasku.

Kada su grešnici bili pozvani da izraze svoju zabrinutost i želju za promenom, stotine su se odazvale tom pozivu i ja sam se među ostalima progurala kroz masu i zauzela mesto među onima koji su tražili spas. Ali sam u srcu osećala da se nikada neću udostojiti da se nazovem Božjim detetom. Nedostatak samopouzdanja i osvedočenost da svoja osećanja nikome ne mogu objasniti sprečavali su me da potražim savet i pomoć od svojih hrišćanski usmerenih prijatelja i srodnika. Tako sam bez potrebe lutala u tami očajanja, dok oni - ne proniknuvši u razloge moje otuđenosti - nisu ništa znali o mom pravom stanju.

Jedne večeri moj brat Robert i ja vraćali smo se kući sa sastanka na kojem smo slušali najupečatljivije izlaganje o predstojećem carstvu Hristovom na zemlji, posle čega je i hrišćanima i gresnicima upućen najusrdniji poziv da se pripreme za predstojeći sud i Hristov ponovni dolazak. Moja duša bila je veoma uzbuđena onim što sam čula, a srce mi je obuzelo tako duboko osvedočenje o tome, da sam strahovala da me Gospod neće trpeti ni da stignem do kuće.

U ušima su mi još uvek odzvanjale reči: „Blizu je veliki dan Gospodnji i ide vrlo brzo! Ko će se održati kad se On pojavi?” Moje srce je vapilo: „Poštedi me, o Gospode, bar još ovu noć! Nemoj me uzeti u gresima. Smiluj se na mene; spasi me!” Prvi put sam pokušala da svoja osećanja objasnim svome bratu Robertu, koji je bio dve godine stariji od mene. „Neću se usuditi da zaspim,” rekoh mu, „niti ću naći mira dok se ne osvedočim da mi je Bog oprostio grehe!”

Brat mi nije odmah odgovorio, ali mi je razlog njegovog ćutanja ubrzo postao jasan. Saosećajući sa mnom u potištenosti, on je zaplakao. To me je ohrabrilo da mu se još više poverim. Ispričala sam mu da sam priželjkivala smrt u danima kad mi je život izgledao preteško breme, ali naglasila sam mu da me pomisao da bih mogla umreti u sadašnjem grešnom stanju i biti zauvek izgubljena, ispunjava užasom. Upitala sam ga za mišljenje o tome da li će mi Bog poštediti život još ovu noć ako je provedem u najusrdnijoj molitvi. On je odgovorio: „Verujem da hoće ako Mu se obratiš u veri, a i ja ću se moliti i za tebe i za sebe. Jelena, nikada ne smemo zaboraviti reči koje smo večeras čuli!”

Stigavši kući, duge časove noći provela sam uglavnom u molitvi i suzama. Jedan od razloga koji su me navodili da svoja osećanja krijem od prijatelja i rodbine bio je strah da ću od njih čuti samo reči obeshrabrenja. Imala sam tako malo nade, a i vera mi je bila tako slaba da sam, ukoliko bi i drugi imali slično mišljenje o mom duhovnom stanju, strahovala od potpunog očajanja. Ipak sam čeznula za nekim ko bi mogao da mi kaže šta mi valja činiti da se spasem, koje korake da preduzmem kako bi se približila svome Spasitelju i predala Mu se u potpunosti. Smatrala sam da biti hrišćanin nije nimalo lako i da bi to zahtevalo izuzetne napore sa moje strane...

U ovakvom duševnom raspoloženju ostala sam nekoliko meseci. Sa roditeljima sam, po običaju, odlazila na skupove metodista, ali od kada sam se zainteresovala za skori Hristov dolazak prisustvovala sam i sastancima u ulici Kasko. Sledećeg leta roditelji su me povelili na metodistički sastanak organizovan pod vedrim nebom u Bokstonu, država Mejn. Bila sam čvrsto rešena da tu najusrdnije potražim Gospoda i, ako je moguće, dobijem oprostaj greha. Svim srcem sam čeznula za hrišćanskom nadom i mirom koji proističe iz vere.

Bila sam veoma ohrabrena slušajući objašnjenje Jestirinih reči: „Pa ću onda otići k caru,” „i ako poginem, neka poginem” (Jestira 4,16). U svom izlaganju, govornik je ukazao na one koji se kolebaju između nade i strahovanja; oni čeznu da ljubavljaju Hristovom, koja prašta, budu

izbavljeni od svojih greha, ali ih neodlučnost i strah od neuspjeha drže u sumnji i ropstvu. Govornik je takvima preporučio da se bez odlaganja predaju Bogu i povere Njegovoj milosti. Tako će u Hristu naći saosećajnog Spasitelja, spremnog da im pruži skiptar svoje milosti kao što je Asvir u navedenom primeru Jestiri pružio znak svoje naklonosti. Sve što se od grešnika, uzdrhtalog u prisustvu Božjem, traži je da samo rukom vere dodirne skiptar Njegove milosti. Sam taj dodir osigurava mu oprostaj i mir.

Oni koji čekaju da se udostoje božanske naklonosti, pre no što se usude da se pozovu na Njegova obećanja, u sudbonosnoj su zabludi. Samo Hristos može da nas očisti od greha i da nam oprosti naše prestupe. On se zalaže da molitve onih koji Mu prilaze u veri stignu do prestola milosti i budu uslišene. Mnogi imaju maglovitu predstavu o tome i misle da moraju uložiti neki poseban napor da bi zadobili Božju milost. Međutim, svako oslanjanje na neke sopstvene zasluge je uzaludno. Samo ako se verom poveže sa Hristom, grešnik postaje dete Božje puno nade. U tim rečima našla sam utehu i usmerenje u pogledu toga šta mi treba učiniti da se spasem.

Tada sam počela jasnije da sagledavam put pred sobom, a tama je počela da se povlači. Najusrdnije sam zatražila oprostaj greha težeći svom snagom da se u potpunosti predam Gospodu. Ipak mi je dusu često obuzimala duboka potištenost, jer nisam doživljavala duhovni zanos, koji je po mom tadašnjem shvatanju, trebalo da bude očevidan dokaz da me je Bog zaista primio. Bez toga se nisam usuđivala smatrati obraćenom. Koliko mi je nedostajalo pravo uputstvo o jednostavnosti toga procesa!

Dok sam klečala pred oltarom, zajedno sa ostalima koji su tražili Gospoda, u srcu sam stalno ponavljala: „Pomozi, Isuse! Spasi me, ili ću propasti! Neću prestati da vapijem sve dok moja molitva ne bude uslišena i moji gresi oprošteni!” Osećala sam svoje siromaštvo i svoju bespomoćnost kao nikada do tada. Dok sam klečala, moleći se, mog tereta je iznenada nestalo i u srcu sam osetila olaksanje. Prvo me je obuzelo osećanje uznemirenosti, pa sam pokušala da se ponovo opteretim bremenom potištenosti. Činilo mi se da nemam pravo da se osećam radosnom i srećnom. Ali imala sam utisak da mi je Hristos veoma blizu; osećala sam se sposobnom da Mu priđem sa svim svojim patnjama, nesrećom koja me je snasla i iskušenjima, i zatražim olakšanje, kao što su to činili bolesni i nevoljnici kad je On bio na zemlji. U srcu sam osećala sigurnost da On zaista razume moja neobična iskušenja i da saoseća sa mnom. Nikad ne mogu zaboraviti tu dragocenu sigurnost Hristove nežne samilosti prema nekome ko je tako nedostojan Njegove pažnje. Za tih nekoliko trenutaka, dok sam pognuta klečala među ostalim poklonicima, naučila sam o Hristovom božanskom karakteru više nego ikada ranije.

Jedna od majki u Izrailju priđe i zapita me: „Drago dete, jesi li našla Isusa?” Tek što zaustih da odgovorim: „Da,” ona uskliknu: „Zaista si Ga našla. Njegov mir koji si našla vidi se na tvome licu!” Meni se ponovo i ponovo nametalo pitanje: „Može li to da bude ishod vere? Da nisam u zabludi?” Činilo mi se da bi za mene bilo previše da polažem pravo na tako nešto; to bi bilo isuviše veliko preimućstvo. Iako sam bila suviše bojažljiva da bih to otvoreno rekla, osećala sam da me je Spasitelj zaista blagoslovio i oprostio mi grehe.

Ubrzo posle ovoga sastanak je bio završen, i mi pođosmo kući. Duša mi je bila puna utisaka, propovedi, opomena i molitava koje smo tu čuli. Čak je i u prirodi sve izgledalo drugačije. U toku sastanka preovlađivalo je oblačno i kišovito vreme, a i moje raspoloženje je bilo slično tom vremenu. Sada je sunce sijalo blistavo i jasno, preplavljujući zemlju svetlošću i toplinom. Drveće i trava su izgledali svežije zeleni, a i samo plavetnilo neba delovalo je izrazitije. Cela zemlja kao da se smešila u miru Božjem. Tako su zraci Sunca Pravde prodrli kroz oblake i tamu moje duše, i razagnali njenu sumornost.

Izgledalo mi je da bi svako, oživljen nadahnućem Božjeg Duha, morao biti u miru s Bogom.

Sve na čemu su se moje oči zaustavile delovalo je izmenjeno. Drveće je izgledalo mnogo lepše, a ptice su pevale umilnije nego ikad ranije; izgledalo je da svojim cvrkutom slave i hvale Tvorca. Nisam se usuđivala da govorim, strahujući da sreća koju sam doživela ne iščezne i da ne ostanem bez ovog dragocenog dokaza Hristove ljubavi prema meni.

Kada smo se približili našoj kući u Portlandu, prolazili smo pored nekih ljudi koji su nešto radili na ulici. Oni su međusobno vodili uobičajene razgovore o poslu, ali moje uši su bile zatvorene za sve drugo osim odavanja slave i hvale Bogu, i njihove reči su do mene dopirale kao prijatno zahvaljivanje Bogu i radosno klicanje: „Osana!” Okrenuvši se prema svojoj majci, rekla sam: „O, pa i svi ovi ljudi hvale i slave Boga, a nisu bili s nama na sastanku.” Nisam odmah shvatila zašto su se u očima moje majke pojavile suze a nežan osmeh ozario njeno lice dok je slušala te moje prostodušne reči, koje su je podsetile na iskustvo koje je i sama doživela.

Moja majka je bila ljubitelj cveća, i sa zadovoljstvom ga je negovala, kako bi svoj dom učinila privlačnim i prijatnim za svoju decu. Međutim, naša bašta mi nikad nije izgledala tako divna kao tog dana kad smo se vratili sa sastanka. U svakom žbunu, u svakom pupoljku i cvetu prepoznavala sam izraze Hristove ljubavi. Sva ta lepota kao da je i bez reči govorila o Božjoj ljubavi.

U bašti smo imali divni žbun crvenih karanfila koji smo nazvali „Ruža saronka.” Sećam se da sam prišla tom cvetu i s puno poštovanja dotakla njegove nežne latice koje su u mojim očima izgledale kao svetinja. Srce mi je bilo prepuno nežnosti i ljubavi prema tim divnim tvorevinama Božje ruke. U cveću koje ukrašava zemlju nazirala sam božansko savršenstvo. Bog, koji je stvorio ljupko cveće i namenio ga čovekovoј sreći, vodi brigu o svakom cvetu, i od Njegovog oka, koje sve vidi, nijedan cvet nije sakriven.

„O,” pomislila sam, „kad On toliko voli cveće, koje je ukrasio lepotom, i brine se o njemu, sa koliko li tek nežnosti i ljubavi čuva decu koju je stvorio po svome obličju!” Tiho sam ponavljala u sebi: „Ja sam dete Božje, okruženo sa svih strana Njegovom ljubavlju i Njegovom očinskom brigom. Biću poslušna i neću činiti ništa što Njemu nije po volji. Hvaliću i slaviću Njegovo drago ime i uvek uzdizati Njegovu ljubav.”

Svoj život sam sada gledala u sasvim drugačijoj svetlosti. Bol koji je toliko zamračio moje detinjstvo kao da mi je u milosti bio zadat za moje dobro, da bi se moje srce odvrtilo od sveta i njegovih varljivih zadovoljstava, a moja naklonost usmerila prema neprolaznim privlačnostima neba.

Ubrzo posle našeg povratka sa sastanka pod otvorenim nebom, sa još nekoliko drugih bila sam uzeta na proveru za prijem u članstvo crkve. Što se krštenja tiče, bila sam veoma dobro upućena. Iako mlada, shvatila sam da Sveto pismo odobrava samo jedan način krštenja, i to zaronjenjem u vodu. Neke od mojih sestara u metodističkoj crkvi uzalud su pokušavale da me osvedoče da i samo prskanje vodom predstavlja biblijsko krštenje. Metodistički propovednik je pristajao i da kandidata zaroni u vodu ukoliko ovaj to po svojoj savesti izričito traži, premda je po njegovoj najavi i samo prskanje vodom isto tako prihvatljivo pred Bogom.

Konačno došlo je vreme da pristupimo tom svečanom obredu. Dan je bio vetrovit kada smo nas dvanaestero sišli u more da bismo bili kršteni. Talasi su se dizali visoko zapljuskujući obalu, ali pošto sam prihvatila taj teški krst mir u mojoj duši bio je postojan kao reka. Kad sam izašla iz vode snage mi je gotovo nestalo, jer se sila Gospodnja spustila na mene. Osećala sam da od sada više ne pripadam ovom svetu, već da sam iz vodenog groba vaskrsla u novi život.

Istog dana, posle podne, primljena sam u članstvo Crkve. Pored mene je stajala jedna mlada žena koja je takođe bila kandidat za prijem u članstvo Crkve. Duša mi je bila smirena i srećna dok nisam primetila zlatno prstenje kako se presijava na rukama te sestre i velike upadljive

minduše u njenim ušima. Zatim primetih da je i njen damski šešir ukrašen veštačkim cvećem i naborima od skupocenih traka. Takva razmetljivost i taština jedne sestre, koja tvrdi za sebe da je sledbenica krotkog i blagog Isusa, pomračila je moju radost.

Očekivala sam da će propovednik došapnuti ukor ili savet ovoj sestri, ali on očigledno nije obraćao pažnju na njen tako razmetljiv izgled, i ne uputi joj nijednu reč ukora. On nam je obema pružio ruku u znak prijema u članstvo. Hristov predstavnik stegao je ruku ukrašenu skupocenim nakitima, a njeno ime, zajedno sa mojim, upisano je u knjigu Crkve.

Taj slučaj izazvao je kod mene ne malu zbunjenost i mučno raspoloženje, jer su mi na um došle reči apostola: „Tako i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašavaju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ni biserom, ni haljinama skupocjenim, nego dobrim djelima, kao što priliči ženama koje se obećavaju pobožnosti.” Bilo je očevidno da oni koje sam smatrala pobožnim hrišćanima i koji su po iskustvu bili znatno stariji od mene otvoreno zapostavljaju pouke date u ovim stihovima. Ako je podražavanje sveta u rasipničkom trošenju novca na odevanje i ukrase zaista tako grešno, kao što ja mislim, onda bi ovi hrišćani to sigurno morali da shvate, i da se prilagode biblijskom merilu. Što se mene lično tiče, odlučila sam da se upravljam prema sopstvenom shvatanju dužnosti. Ali ipak sam osećala da je upotreba Bogom danog vremena i novca na lično ukrašavanje suprotna duhu Jevanđelja, da smernost i samoodricanje više dolikuju onima zbog čijih greha je sin Božji podneo neizmernu žrtvu.

Osećanje beznađa i očajanja

U toku juna 1842. godine gospodin Miler održavao je drugu seriju svojih predavanja u Portlandu. Prisustvovanje ovim predavanjima smatrala sam velikim preimućstvom, jer sam ponovo bila veoma obeshrabrena i nespremna za susret sa svojim Spasiteljem. Ova druga serija predavanja izazvala je u gradu mnogo veće uzbuđenje nego prva. Većina verskih zajednica, izuzev nekolicine, zatvorila je Mileru vrata svojih crkava. Govori koji su držani sa mnogih propovedaonica imali su cilj da izlože tvrdnje o fanatičkim zabludama ovog predavača. Ipak su mase željnih slušalaca prisustvovala njegovim predavanjima, dok su mnogi stajali ispred vrata ne mogavši da uđu.

Sastanci su obično bili tihi i veoma pažljivo praćeni. Milerova izlaganja nisu bila kitnjasta niti govornički posebno sročena; služio se jasnim i upečatljivim činjenicama što je njegove slušaoce budilo iz bezbrižne ravnodušnosti. Svoje tvrdnje i teorije on je u toku izlaganja potkrep-
ljivao dokazima iz Svetih spisa. Njegove reči pratila je izrazita snaga ubedljivosti i dubokog osvedočenja što im je davalo pečat istine.

Miler je bio ućtiv i veoma saosećajan. Kad bi sva sedišta bila zauzeta a mnoštvo prekrilo i podijum i sav prostor oko katedre, vidala sam ga kako silazi među slušaoce, uzima nekog iznemoglog starca ili staricu za ruku i nalazi im mesto da sednu, a zatim se vraća za govornicu i nastavlja izlaganje. On je zaista s pravom nazivan otac Miler, jer je pažljivo vodio brigu o svima koji bi došli da ga slušaju; bio je veoma ljubazan u ophođenju, blage naravi i nežnog srca.

Kao govornik bio je privlačan, a njegove opomene, namenjene i hrišćanima i nepokajanima, delovale su snažno i uvek bile umesne. Skupove koje je on organizovao ponekad je prožimala tako izrazita ozbiljnost da je prisutne obuzimao strah i griža savesti. Mnogi su pod uticajem Svetog Duha postajali svesni svoje grešnosti. Osedeli starci i starice, zabrinuto i drhtećim koracima, tražili su mesto pokajnika. Sredovečni ljudi u snazi muževnosti, mladi i deca bili su

duboko uzbuđeni. Uzdasi i vapaji, kao i reči odavanja slave i hvale Bogu, često su se mogli čuti u isto vreme pred molitvenim oltarom.

Ja sam verovala u ozbiljnost reči koje je izlagao ovaj Božji sluga, i srce me je bolelo kad su ih protivnici pobijali ili ih izlagali podsmehu. Često sam prisustvovala tim sastancima, verujući da će Hristos zaista uskoro doći na oblacima nebeskim, ali sam bila veoma zabrinuta u pogledu toga da li ću biti spremna da izađem pred Njega. Svetost srca bio je predmet na kojem sam se stalno zadržavala. Više od svega drugog čeznula sam za tim velikim blagoslovom, želeći da se osvedočim da me Bog zaista prihvata.

Među metodistima sam o procesu posvećenja čula mnogo toga. Videla sam pojedince kako pod uticajem jakih uzbuđenja potpuno gube svoju telesnu snagu, i slušala tvrdnje da je to očevidan znak posvećenja. Ali nisam mogla da shvatim šta je neophodno da bi se u potpunosti posvetila Bogu. Moji hrišćanski prijatelji rekoše: „Veruj u Isusa sada! Veruj da te On prihvata upravo sad!” Pokušala sam da to učinim, ali sam uvidela da je nemoguće poverovati da sam primila blagoslov koji bi, kako se to bar meni činilo, trebalo da potrese i oduševi čitavo moje biće. Čudila sam se neosetljivosti sopstvenog srca koje nije bilo u stanju da iskusi takav zanos duha kakav se kod drugih vidno ispoljavao. Činilo mi se da se potpuno razlikujem od njih, i da mi je savršena radost koju donosi svetost srca zauvek uskraćena.

Moja predstava o opravdanju i posvećenju bila je konfuzna. Prema mom tadašnjem shvatanju, to su dva različita procesa, ali ja nisam mogla da uočim u čemu je razlika niti, pak, da shvatim značenje ovih izraza, a sva objašnjenja propovednika samo su još više uvećavala moje teškoće. Nisam bila u stanju da ovaj blagoslov tražim za sebe, i pitala sam se u nedoumici: da li - ukoliko se to može naći samo među metodistima - svojim prisustvovanjem sakupima adventista zatvaram samoj sebi put za posvećenje Božjim Duhom, za čim sam u stvari najviše čeznula.

Zapazila sam, ipak, da neki, od onih koji su tvrdili za sebe da su posvećeni, ispoljavaju duh ogorčenosti čim se pomene Hristov drugi dolazak, što po mom shvatanju nije nikakav znak svetosti koju su ispovedali. Nisam mogla da shvatim zašto se propovednici sa katedre toliko suprotstavljaju učenju o blizini Hristovog drugog dolaska. Propovedanje ovog verovanja dovelo je do reformacije i mnogi od najpobožnijih propovednika i ljudi iz sveta prihvatili su to kao istinu. Smatrala sam da bi oni koji iskreno vole Isusa spremno dočekali vest o Njegovom dolasku, radujući se što se taj događaj približio.

Osećala sam da mogu polagati pravo samo na ono što su oni nazivali opravdanje. U Svetom pismu sam pročitala da bez svetosti niko neće videti Boga. Postoji, prema tome, jedan viši stepen na koji se moram uzdići da bih sebi osigurala večni život. O ovome nisam prestajala da razmišljam, jer sam verovala da će Hristos uskoro doći i plašila sam se da me ne zatekne nespremnu. Reči osude odzvanjale su mi u ušima dan i noć, i neprekidni vapaj moje duše u molitvi bio je: „Šta mi valja činiti da se spasem?”

U mojoj duši, Božja pravda bacala je u zasenak Njegovu milost i ljubav. Učili su me verovanju o večnim mukama u ognju pakla, pa me je stalno užasavala misao da su moji gresi isuviše veliki da bi mogli biti oprošteni, te da sam stoga zauvek izgubljena. Jezivi opisi koje sam slušala o izgubljenima u ponoru propasti duboko su se uvrežili u moje misli. Stanje izgubljenih propovednici su s katedre prikazivali u najpotresnijim slikama. Učili su da Bog nema nameru da poštedi nikoga osim posvećenih. Oko Božje uvek nas prati; svaki greh zabeležen je i biće pravedno kažnjen. Sam Bog u svojoj beskrajnoj mudrosti piše ove knjige i svaki greh koji počinimo predstavljaće nepobitni zapis protiv nas.

Sotona je prikazivan kako jedva čeka da nas učini svojim ple i nom, a onda nas gura u najveće dubine mučenja da bi likovao gledajući naše muke u večitom ognju pakla, gde ogromni

talasi lave posle mnogo hiljada godina, besno izbacuju na površinu iznakažene žrtve, uz njihovu jezivu vrisku i zapomaganje: „Dokle, o Gospode, dokle?” Zatim se nad tim ambisom užasa navodno, prolama Njegov odgovor: „Kroz beskrajna vremena večnosti!” Užareni talasi rastopljene mase ponovo gutaju izgubljene, odnoseći ih u beskrajne dubine ognjene pučine koja se umiriti nikada ne može.

Dok sam slušala ove stravične opise, u mašti sam to preživljavala do te mere da bih počela da se preznojavam od muke i jedva bih zadržala očajnički krik agonije, jer mi se činilo kao da već podnosim muke izgubljenih. Zatim bi se propovednik u svom izlaganju zadržao na nesigurnosti života, govoreći da jednog trenutka možemo biti ovde, a već sledećeg u paklu, ili jednog trenutka na zemlji, a već sledećeg na nebu. Hoćemo li izabrati ognjeno jezero i pratnju demona ili pak blaženstvo neba, gde ćemo se družiti sa anđelima? Hoćemo li da slušamo vrisku proklinjanja i zapomaganja izgubljenih kroz svu večnost ili pevati zahvalne pesme Hristu Isusu pred Njegovim pre stolom?

Naš nebeski Otac prikazivan je mojoj svesti kao tiranin koji nalazi zadovoljstvo u agoniji osuđenih, a ne kao nežan i saosećajan prijatelj grešnika koji ljubi svoja stvorenja ljubavlju koja prevazilazi moć shvatanja i želi da svi budemo spaseni u Njegovom carstvu.

Po svojoj prirodi ja sam uvek bila veoma osetljiva. Strahovala sam da ne nanese bol nijednom živom stvorenju. Kad bih videla da neko zlostavlja životinje u srcu sam patila zbog toga. Patnje i stradanja drugih izazivali su veoma lako moje saosećanje možda i zato što sam i sama bila žrtva nesmotrene svireposti kojom mi je nanescna teška povreda i pomračeno moje detinjstvo. Međutim, kada bi me obuzele strašne misli o tome da i Bog nalazi zadovoljstvo u mučenju svojih stvorenja, koja su stvorena po Njegovom obličju, činilo mi se kao da me neka mračna koprena odvaja od Njega. Pri pomisli da Tvorac vasionc grešnike baca u pakao bez milosti, da tamo gore kroz beskrajna vremena večnosti, srce mi se stezalo od straha i očajničke zebnje da li će jedno takvo svirepo i tiransko biće ikada pristati da me poštedi od strašnog prokletstva greha.

Očekivala sam da će sudbina osuđenih grešnika biti i moja sudbina, da ću u plamenu pakla goreti tako dugo dokle postoji i sam Bog. Ovaj utisak je prodro toliko duboko u moju svest da sam se plašila da ću izgubiti razum. Počela sam da zavidim nemim životinjama što nemaju dušu koja bi bila kažnjena posle smrti. Mnogo puta sam zažalila što sam se uopšte rodila i što sam došla na svet.

Potpuno me je obuzela gusta tama iz koje, kako je izgledalo, nema nikakvog izlaza. Da mi je istina mogla biti prikazana onako kako je sada shvatam, bila bih poštedena mnogih zbunjenosti i bola. Da mi je više ukazivano na Božju ljubav, a manje na strogost Njegove pravde, lepota i slava Njegovog karaktera inspirisala bi me dubokom i usrdnom ljubavlju prema mome Tvorcu.

Od tada smatram da su mnoge stanovnike duševnih bolnica i srodnih ustanova tu dovela iskustva slična mojima. Savest im je bila pogođena i savladana osećanjem grešnosti, a uzdrhtala vera nije imala smelosti da od Boga zatraži obećani oproštaj. Opisivanja paklenih muka, od strane onih koji se smatraju izuzetnim vernicima, oni su slušali sve dotle dok im se krv nije sledila u žilama, a ovaj vatreni utisak neizbrisivo utisnuo u pamćenje. Danju i noću, bdili ili spavali, ova strašna slika bila im je stalno pred očima, sve dok se stvarnost nije potpuno izgubila u mašti, gde su stalno gledali ognjeno jezero zamišljenog pakla i slušali očajničku vrisku osuđenih. Razum je zbačen s prestola, a mozak ispunjen mahnitim fantazijama strašnog snoviđenja. Oni koji propovedaju doktrinu o večnom paklu, trebalo bi da pomnije preispitaju verodostojnost tog strašnog verovanja.

Ja se nikada nisam javno molila, a na molitvenim časovima bih bojažljivo izgovorila samo

po neku reč. Sada mi se neodoljivo nametao utisak da treba da potražim Boga u molitvi na našim malim skupovima. Nisam se usudila da otvorim usta, strahujući da u zabuni neću uspeti da pravilno izrazim svoje misli. Ali utisak o ovoj dužnosti nametao mi se tako neodoljivo da mi se - kad sam kleknula na tajnu molitvu - učinilo kao da obmanjujem Boga, pošto sam propustila da ispoštujem Njegovu volju. Ponovo sam zapala u duboko očajanje i tri duge sedmice nijedan zračak svetlosti nije prodro kroz tamu sumornosti koja me je obuzela.

Moje duševne patnje bile su veoma teške. Ponekad se po svu noć nisam usuđivala da sklopim oči, nego sam čekala sve dok moja sestra ne zaspi čvrsto, a onda sam brzo ustajala s postelje i klekla na pod, moleći se, ne otvarajući usta, u agoniji koja se ne može opisati. Pred očima su mi stalno bile strahote večno gorućeg pakla. Znala sam da u takvom stanju ne mogu živeti dugo, a u smrti sam se užasavala od strašne sudbine grešnika. S kakvom sam zavišću gledala na one koji su se udostojili da ih Bog primi! Kako je dragoceno izgledala nada pravog hrišćanina mojoj očajničkoj duši!

Često sam ostajala gotovo svu noć pognuta na molitvi, uzdišući i drhteći u neizrecivom strahu i beznadu koje se ne može opisati. „Gospode, smiluj mi se!” Bili su vapaji moje duše i poput prezrenog carinika nisam smela da podignem svoj pogled k nebu, nego sam se saginjala licem do zemlje. Bila sam strašno omršavila i izgubila u snazi, ali sam svoje patnje i očajanje, ipak, zadržala samo za sebe.

Dok sam se nalazila u tom stanju krajnje potištenosti sanjala sam jedan san koji je ostavio dubok utisak na moju dušu. U tom snu sam videla jedan hram u koji se slivalo ogromno mnoštvo ljudi. Samo oni koji potraže i nadu utočište u tom hramu biće spaseni kad se završi vreme milosti, a svi koji ostanu izvan njega biće izgubljeni zauvek. Mnoštvo prolaznika koji su išli svaki svojim putem, smejali su se i rugali onima koji su ulazili u hram, dobacujući da je takav plan spasavanja samo jedna lukavo smišljena varka, da u stvari i nema nikakve opasnosti koju bi trebalo izbeći. Oni su pojedine čak i obarali na zemlju kako bi ih sprečili da ne požure unutra.

Strahujući da ne budem ismejana pomislila sam da je najbolje da sačekam, dok se mnoštvo ne razide ili dok ne uzmognem da nekako nezapaženo udem u hram. Ali se masa, umesto da se smanji, sve više povećavala, i ja - strahujući da ne bude prekasno - brzo napustih svoj dom i požurih kroz mnoštvo. U silnoj želji da stignem do hrama, nisam obraćala nikakvu pažnju na mnoštvo koje me je okružavalo. Ušavši u gradevinu zapazila sam da se taj veliki hram oslanja samo na jedan ogromni stub uz koji je bilo privezano jedno izranjavljeno Jagnje čije su rane još uvek krvarile. Svi mi koji smo bili prisutni kao da smo znali da je to Jagnje bilo mučeno i ranjavano nas radi. Svi koji su ušli u hram morali su doći pred to Jagnje i priznati svoje grehe.

Upravo pred tim Jagnjetom bila su uzvišena sedišta na kojima su sedeli pripadnici jednog društva, koje je izgledalo veoma srećno. Svetlost kojom su bila ozarena njihova lica kao da je blistala sa neba, i oni su slavili Boga pevajući radosne pesme zahvalnosti koje su odzvanjale poput anđeoske muzike. To su bili oni koji su izašli pred Jagnje, priznali svoje grehe, dobili oproštaj i sada su u radosti očekivali neki veličanstveni događaj.

Čim sam ušla u zdanje, spopao me je strah i osećaj stida što moram da se ponizim pred tim ljudima. Ali činilo mi se da sam prosto primorana da idem napred, te polako produžih oko stuba da bih stala pred Jagnje. Tada odjeknu glas trube, hram se zatrese, trijumfalni poklici odjeknuše iz grla okupljenih svetaca, veličanstvena svetlost obasja gradevinu, a zatim sve iščeznu u gustoj tami. Zajedno sa blistavom svetlošću nestade i svih onih srećnih lica koje sam videla, i ja ostadoh sama u nemoj strahoti noći. Probudila sam se u dubokoj agoniji duše i jedva sam mogla ubediti samu sebe da je to bio san. Činilo mi se da je moja sudbina zapečaćena, da me je Duh Gospodnji napustio i da se nikada više neće vratiti.

Uskoro posle toga imala sam još jedan san. Učinilo mi se da u bednom očajanju, lica pokrivenog rukama, sedim i ovako razmišljam: Kad bi Hristos bio na zemlji, otišla bih k Njemu, i padnuvši Mu pred noge, iznela sve svoje patnje. On ne bi okrenuo svoje lice od mene, ukazao bi mi milost, a ja bih Ga volela i uvek bi Mu rado služila. Upravo tada otvoriše se vrata, i ude jedna osoba divnog izgleda i privlačnog držanja. Pogleda me sažaljivo i reče: „Želiš li da vidiš Isusa? On je ovde i ako želiš možeš Ga videti. Uzmi sve što imaš i podi za mnom.”

Slušala sam ovo s neizrecivom radošću, te sa zadovoljstvom sakupih svoju malu imovinu, svaku sitnicu koju sam smatrala vrednom, i podoh za svojim vodom. On me povede jednim strmim i prividno nesigurnim stepenicama. Čim sam počela da se penjem, on me upozori da svoj pogled stalno upravljam gore kako ne bih dobila vrtoglavicu i pala. Mnogi drugi koji su se uspinjali ovim stepenicama pali su pre no što su stigli do vrha.

Najzad stigismo do poslednje stepenice i tu zastadosmo pred jednim vratima. Tu mi moj predvodnik naloži da ostavim sve stvari što sam ponela sa sobom. Ja ga rado poslušah, on zatim otvori vrata i pozva me da udem unutra. U tom trenutku nadoh se pred Isusom. Tako divno lice, takav izraz blagonaklonosti i veličanstva, bez ikakve sumnje, nije mogao imati niko drugi. Dok me je posmatrao svojim prodornim pogledom, odjednom shvatih da su Mu poznate sve okolnosti i svaka pojedinost iz mog života, svaka pomisao i svako moje osećanje.

Pokušala sam da se oslobodim od Njegovog prodornog pogleda, osećajući se nesposobnom da podnesem Njegove ispitivačke oči, ali On se približi sa osmehom i spustivši svoju ruku na moju glavu, reče: „Ne boj se!” Na zvuk Njegovog umilnog glasa moje srce ustrepta od sreće koju nikad do tada nisam doživela. Od prevelike radosti nisam bila u stanju da izgovorim nijednu reč, i savladana osećanjem neizrecive sreće, padoh pred Njegove noge. Dok sam tako bespomoćna ležala, ispred mene su prolazili prizori lepote i slave, te mi se učini da se već nalazim u sigurnosti i blaženstvu neba. Najzad mi se povrati snaga i ja se podigoh. Hristove oči, pune ljubavi, još uvek su me posmatrale, a Njegov osmeh mi je dušu ispunjavao radošću. Njegovo prisustvo ispunjavalo me je svetim strahopoštovanjem i nezrecivom ljubavlju.

Moj predvodnik tada otvori vrata i oboje izadosmo. Zatim mi naredi da ponovo uzmem sve svoje stvari koje sam tu prethodno ostavila. Kad sam to učinila, on mi dade jednu zelenu vrpču čvrsto smotanu u klupče. Reče mi da to stavim pored samog srca i da ga, kad ponovo zaželim da vidim Isusa, izvadim iz nedara i što je moguće više odmotam. Upozori me takođe da vrpču ne ostavljam dugo namotanu, da se ne bi zamrsila u čvorove i teško odmotavala. Ja stavih vrpču pored svog srca i srećna sidoh niz uske stepenice, hvaleći Gospoda i pričajući radosno svakome koga bih sreća gde može naći Isusa. Ovaj san mi je povratio nadu. Ta zelena vrpča za mene je predstavljala veru, i u mojoj duši do tada obuzetaj tamom počeo da se budi svest o lepoti i jednostavnosti potpunog poverenja u Boga.

Tada sam sve razloge svoje tuge i zbunjenosti poverila svojoj majci. Ona je nežno saosećala sa mnom i hrabrila me, preporučivši da se za savet obratim starešini Stokmanu, koji je tada propovedao adventno učenje u Portlandu. Imala sam veliko poverenje u njega, jer je zaista bio odani sluga Hristov. Saslušavši moju ispovest, on nežno spusti svoju ruku na moju glavu i, dok su mu suze navirale na oči, reče saosećajno: „Jelena, ti si još uvek samo dete. Tvoja iskustva i doživljaji potpuno su neobični za biće tvog nežnog uzrasta. Mora biti da te Hristos priprema za neko naročito delo.”

Zatim je dodao: „Da si čak i u zrelijim godinama tako mučena sumnjom i očajanjem, rekao bih ti: znam da za tebe ima nade zahvaljujući Hristovoj ljubavi. Upravo te duševne patnje koje si podnela predstavljaju pouzdan znak da se Duh Gospodnji bori s tobom. Grešnik koji ogrezne u bezakonju,” naglasio je on, „ne uviđa svu veličinu svoga prestupa, nego laska sebi da je u pravu i

da mu ne preti nikakva opasnost. Duh Gospodnji napušta takvog i on postaje potpuno bezbrižan i ravnodušan, ili čak i lakomisleno prkosan.” Ovaj dobri čovek govorio mi je o ljubavi koju Bog ispoljava prema svojoj zabludeloj deci, naglašavajući da se On nikada ne raduje njihovom uništenju, nego čezne da ih u jednostavnosti vere i potpunog predanja privuče k sebi. Posebno se zadržao na velikoj Hristovoj ljubavi i planu iskupljenja.

Povodom moje nesreće u detinjstvu rekao je da je to zaista bio bolan udarac, ali me je hrabrio da verujem da nebeski Otac, koji nas sve voli, nije povukao svoju ruku ni od mene; i da ću u budućem životu - kad nestane magle koja je pomračila vidik moje duše - shvatiti mudrost providenja koje je izgledalo tako nemilosrdno i tajnovito. „Što ja činim ti sad ne znaš,” rekao je Hristos svome učeniku, „ali ćeš poslije doznati.” U slavnoj budućnosti nećemo više gledati kao kroz zatamnjeno staklo, nego će nam se licem k licu otkrivati tajne o Božjoj ljubavi.

„Idi slobodno, Jelena,” reče on na kraju, „vрати se mirno svome domu s punim poverenjem u Hrista, jer On nikada ne uskraćuje svoju ljubav onima koji Ga iskreno traže.” Zatim se usrdno pomolio za mene, i imala sam utisak da će Bog, čak iako nije odgovarao na moje usrdne molbe, uslisiti molitvu ovog svetog čoveka. Otišla sam iz njegovog prisustva utesena i zaista ohrabrena.

Za tih nekoliko minuta, u kojima sam primala uputstva od starešine Stokmana, saznala sam o Božjoj ljubavi, o Njegovom saosećanju i samilosti prema nama, više nego iz svih propovedi i opomena koje sam ikada čula. Vrativši se kući, ponovo sam izašla pred Gospoda, obećavajući da ću učiniti i izdržati sve što On zatraži od mene, samo da bi osmeh Hristovog odobravanja razveselio moje srce. Ponovo mi je bila predložena ona ista dužnost koja je ranije unela nemir u moju dušu - da uzmem svoj krst javnog nastupa pred skupovima naroda Božjeg. Nije trebalo dugo čekati da se ukaže takva prilika; iste večeri održavao se jedan sastanak, kojem sam i ja prisustvovala.

Klečala sam drhteći dok su drugi upućivali Gospodu svoje molitve. Pošto se nekoliko njih pomoliše, podigoh i ja svoj glas u molitvi pre no što sam i bila svesna toga. Obećanja Božja se pojavile preda mnom poput mnoštva dragocenih bisera koji se mogu dobiti čim se zatraže. Dok sam se molila nestade mučnog tereta, i duševnih muka koje su me tako dugo tištale, a blagoslov Gospodnji počeo da se spušta na mene poput blagih kapi rose. Hvalila sam Gospoda iz dubine svoga srca. Svega ispred mene kao da je nestalo osim Hrista i Njegove slave, i ja izgubih svest o onome što se dešavalo oko mene.

Duh Božji se spustio na mene u takvoj sili da te noći nisam bila u stanju da se vratim kući. Kad sam se vratila, sledećeg dana, u mojoj duši je nastala velika promena. Činilo mi se neverovatnim da sam ja ona ista osoba koja je prethodne večeri pošla iz kuće moga oca. U mislima mi je stalno bio citat iz Psalma: „Gospod je Pastir moj, ništa mi neće nedostajati.” Srce mi je bilo prepuno blaženstva i sreće, i prigušenim glasom stalno sam ponavljala ove reči.

Moja predstava o nebeskom Ocu bitno se izmenila. Sada sam u Njemu gledala dobrog i nežnog roditelja, a ne nemilosrdnog tiranina koji ljude prisiljava na slepu pokornost. Srce mi se otimalo k Njemu u dubokoj i žarkoj ljubavi. Pokoravanje Njegovoj volji pričinjavalo mi je radost, a u službi Njemu počeo da nalazim pravo zadovoljstvo. Nikakva senka nije pomračivala svetlost koja mi je otkrivala savršenstvo Božje volje. Osećala sam svu sigurnost ostajanja u Hristu, shvatajući realnost Njegovih reči: „Ko ide za mnom, neće hoditi po mraku, nego će imati svetlost života.”

Spokojstvo i sreća koje sam tada osećala bili su u tako izrazitoj suprotnosti sa sumornošću i duševnim patnjama koje su me ranije tištale da mi se činilo kao da sam se izbacila iz pakla i uznela na nebo. Bila sam, čak, zahvalna Bogu za unesrećenost koja je predstavljala moju životnu proveru, usmeravajući moje misli samo na ono što je neprolazno i večno. Po prirodi ponosna i

ambiciozna, ne bih bila sklona da u potpunosti predam svoje srce Hristu da nije bilo te bolne nezgode koja me je, na neki način, otrgla od navodnih uspeha u životu i taštine ovoga sveta.

Za šest meseci nikakva senka nije pomračila moju dušu, niti sam zanemarila bilo koju poznatu dužnost. Moj celokupni trud bio je usmeren da tvorim Božju volju, a Hristos i nebo su mi stalno bili pred očima. Bila sam iznenađena i oduševljena jasnoćom koja mi je sada prikazana u pogledu Hristovog ispaštanja. Da ne opisujem dalje svoje duševno stanje; dovoljno je reći da je staro prošlo i sve novo postalo. Nije više bilo nijednog oblaka koji bi bacio senku na moje savršeno blaženstvo. Čeznula sam silno da širim poruku o Hristovoj ljubavi, ali nisam bila sklona da se upuštam u razgovor ni sa kim. Srce mi je bilo toliko ispunjeno ljubavlju prema Bogu i mirom koji prevazilazi svaki um da sam se najradije odavala pobožnom razmišljanju i molitvi.

Sledeće večeri posle primanja ovako velikog blagoslova, prisustvovala sam jednom skupu adventista. Kad je došlo vreme da Hristovi sledbenici kažu nešto u Njegovu slavu, nisam mogla da ostanem nema. Ustala sam i ispričala svoje iskustvo. Nisam prethodno imala nikakvu predstavu o tome šta treba da kažem, ali jednostavno kazivanje o Hristovoj ljubavi teklo je sa mojih usana savršeno slobodno, dok mi je srce bilo tako srećno što se oslobodilo okova mračnog očajanja, da sam potpuno izgubila iz vida ljude oko sebe - kao da sam bila potpuno sama sa Bogom. Nije mi bilo teško da izrazim osećanje savršenog spokojstva i sreće, ali su suze zahvalnosti gušile moje reči dok sam govorila o čudesnoj ljubavi koju je Hristos pokazao prema meni.

I starešina Stokman je bio prisutan. On me je nedavno video u dubokom očajanju, tako da je značajna promena u mom izgledu i osećanjima ganula njegovo srce. Glasno je zaplakao radujuć i sa mnom i slaveći Boga zbog ovakvog dokaza o Njegovoj nežnosti, milosti, dobroti i ljubavi.

Nedugo, pošto sam primila ovaj veliki blagoslov, prisustvovala sam saboru jedne hrišćanske crkve u kojoj je pastor bio starešina Braun. Bila sam pozvana da iznesem svoje iskustvo, i ne samo što sam imala veliku slobodu izražavanja nego sam se osećala i veoma srećnom izlažući svoje jednostavno iskustvo o Hristovoj ljubavi i radosti što me je Bog primio. I dok sam tako govorila skrušena srca i suznih očiju, osećala sam da mi se duša približava nebu u dubokoj zahvalnosti. Sila Božja koja može da gane i razneži srce spustila se na okupljene. Jedni su plakali, a drugi su slavili Boga.

Onima koji su bili pokrenuti željom da se molimo za njih bio je upućen poziv da ustanu, i mnogi su se odazvali tom pozivu. Moje srce bilo je toliko zahvalno Bogu za blagoslov koji mi je podario, da sam čeznula da i drugi učestvuju u toj svetoj radosti. U duši sam se duboko interesovala za one koji su patili pod teretom greha, strahujući da su u nemilosti kod Boga. Dok sam iznosila svoje iskustvo, osećala sam da niko ne može osporiti očevodne dokaze o Božjoj ljubavi koja prašta i koja je u meni izvršila tako čudesnu promenu. Stvarnost istinskog obraćenja postala mi je tako jasna da sam osetila želju da u tom smislu pomognem i svojim mladim prijateljima; gde god mi se ukazala prilika koristila sam svoj uticaj u tom pravcu.

Organizovala sam sastanke sa mladima od kojih su neki bili znatno stariji od mene, a nekolicina njih bila je već i u braku. Onima, između njih, koji su bili sujetni i lakomisleni moja iskustva su zvučala kao beskorisna priča i nisu se odazivali mojim usrdnim apelima. Međutim, ja sam odlučila da ne prestanem sa ulaganjem napora dokle god ove drage duše, za koje sam se toliko zalagala, ne pristupe Bogu. Mnoge noći provela sam u najusrdnijoj molitvi za te duše koje sam pronašla i okupljala u nameri da se zalažem za njih i molim sa njima.

Neki su dolazili na skupove samo iz radoznalosti, da bi čuli šta ću da im kažem; drugi su, videći me tako upornu u svojim naporima smatrali da sam van sebe, naročito kad nisu ispoljavali nikakvo interesovanje sa svoje strane. Ja sam ipak na svakom od tih naših malih skupova nastavila da opominjem i da se molim za svakoga ponaosob, dok nisu svi do jednoga prišli

Hristu, pozivajući se na zasluge Njegove ljubavi koja prašta. Svi su se obratili Bogu.

Jednu noć za drugom sanjala sam kako radim na spasavanju duša. U tim snovima bile su mi posebno prikazane izvesne osobe koje sam kasnije potražila zalažući se za njih i moleći se s njima. Sve ove osobe, izuzev samo jedne, predale su se Gospodu. Neki od nase braće, koji su tu bili samo formalno, strahovali su da sam u radu na obraćanju duša bila isuviše revnosna, ali meni je izgledalo da je vreme tako kratko da se svi oni koji se nadaju blaženstvu večnosti i očekuju skori Hristov dolazak moraju neprekidno boriti za one koji su još uvek u gresima i koji se nalaze na samoj ivici strašne propasti.

Iako sam bila veoma mlada, predstava o planu spasenja bila mi je tako jasna, da sam imajući u vidu značaj toga, a na osnovu ličnog iskustva, znala da neprekidno zalaganje za spas dragocenih duša, molitva i priznavanje Hrista u svakoj prilici, predstavljaju moju svetu dužnost. Celo svoje biće posvetila sam službi Učitelju. Odlučila sam da, bez obzira na posledice, ugodim Bogu i živim kao onaj koji očekuje Spasitelja da dode i nagradi svoje verne. Osećala sam se kao malo dete prilazeći Bogu i pitajući Ga kao svog oca: „Šta hoćeš da činim?” A zatim, kad mi je dužnost bila objašnjena, najveća sreća bila mi je da to izvršim. Ponekad sam bila izložena posebnim iskušenjima. Oni koji su u verskom iskustvu bili stariji od mene nastojali su da me zadrže i ohlade žarku revnost moje vere, ali uz odobravajući osmeh Spasitelja, koji je osvetljavao moj život, i s ljubavlju Božjom u svom srcu, nastavljala sam radosno svoj put.

Kad god se prisetim svojih doživljaja iz detinjstva i rane mladosti na um mi, poput nezadržive bujice dirljivih uspomena, dolazi moj brat kome sam poveravala svoje nade i strahovanja i koji je najviše saosećao sa mnom u mom hrišćanskom iskustvu. On je bio jedan od onih za koje greh predstavlja samo malo iskušenja. Pobožan po prirodi, nikada nije tražio društvo mladih i raskalašnih, već se radije družio sa onim hrišćanima iz čijih razgovora se mogao poučiti životnoj mudrosti. U ozbiljnosti je prevazilazio svoje godine; bio je plemenit i miroljubiv i uvek obuzet pobožnim mislima. Oni koji su ga poznavali, isticali su njegov život kao uzor mladima i živi primer privlačnosti i lepote istinskog hrišćanstva.

Napuštanje metodističke crkve

Porodica moga oca još uvek je povremeno posećivala metodističku crkvu, kao i lokalne skupove koji su održavani u privatnim kućama. Tako smo jedne večeri, moj brat Robert i ja, otišli na lokalni sastanak na kojem je bio prisutan i predsedavajući starešina. Kada je došao red na moga brata, on je sasvim skromno ali ipak jasno, govorio o potrebi potpune spremnosti za susret sa Spasiteljem, kad bude došao na nebeskim oblacima u velikoj sili i slavi. Dok je moj brat govorio na njegovom, obično bledom licu, blistala je nebeska svetlost. Izgledalo je kao da se u duhu uzneo iznad prisutnog okruženja i kao da govori u Hristovom prisustvu. Kad sam ja bila pozvana da govorim ustala sam slobodna u duhu, dok mi je srce bilo ispunjeno ljubavlju i mirom. Ispričala sam povest o svojim velikim patnjama zbog osvedočenosti o grehu, o najzad primljenom blagoslovu za kojim sam tako dugo čeznula i o potpunoj potčinjenosti volji Božjoj. Na kraju sam izrazila svoju radost povodom vesti o skorom dolasku Iskupitelja da svoju decu vrati u izgubljeni raj.

U svojoj detinjoj jednostavnosti, očekivala sam da će moja braća i sestre iz metodističke crkve razumeti ova moja osećanja i radovati se sa mnom. Ali su me razočarali. Nekoliko sestara počеше da negoduju pomerajući bučno svoje stolice, i okrenuše mi leđa. Nisam mogla ni da

pomislim da bi moje izlaganje za njih bilo uvredljivo, a govorila sam veoma kratko, osećajući ledeni uticaj njihovog neodobravanja. Kad sam završila svoje izlaganje, starešina B. me upita: „Zar ne bi bilo prijatnije poživeti dug i koristan život, čineći drugima dobro, nego da Hristos dođe tako brzo i uništi sirote grešnike?” Odgovorila sam da svim srcem žudim za dolaskom Spasitelja, jer će tada doći kraj grehu, i mi ćemo zauvek nalaziti uživanje u svetom življenju - neće više biti đavola da nas kuša i zavodi.

On me zatim zapita zar ne bi više volela da mirno umrem u svojoj postelji nego da za života prolazim kroz bolni proces preobražaja iz smrtnosti u besmrtnost. Moj odgovor bio je: „Želim da Hristos što pre dođe i uzme svoju decu; spremna sam da živim ili umrem kako Gospod odredi i lako bih podnela svaki bol koji bi nastao odjednom, u trenuću oka. Želim da se točkovi vremena što brže okreću da dođe taj dugo željeni dan kad će se ovo naše ništavno telo preobraziti i postati slično proslavljenom Hristovom liku.” Rekla sam, takođe, da sam najusrdnije čeznula za Hristovom dolaskom onda kada sam Mu u svom životu bila najbliže. Ovo je kod jednog dela prisutnih izazvalo najveće nezadovoljstvo.

U svom obraćanju prisutnima, na ovom sastanku, predsedavajući starešina izrazio je veliku radost u očekivanju hiljadugodišnjeg carstva na ovoj zemlji, kad zemlja treba da bude puna znanja o Bogu kao što je more puno vode. Čeznuo je da bude vesnik tog slavnog dela. Po završetku sastanka osetila sam da oni koji su ranije bili tako ljubazni i prijateljski naklonjeni sada ispoljavaju izrazitu hladnoću prema meni. Moj brat i ja smo se vratili kući veoma tužni što su naša braća tako pogrešno shvatila, i što isticanje blizine Hristovog dolaska budi u njima tako ogorčeno protivljenje. Ipak smo bili zahvalni Gospodu što smo sami mogli da prepoznamo ovu dragocenu svetlost i da se radujemo u iščekivanju Njegovog dolaska.

Ne zadugo posle ovoga, ponovo smo prisustvovali takvom sastanku. Očekivali smo priliku da govorimo o dragocenoj ljubavi Božjoj koja je davala novi život našoj duši. Ja sam naročito želela da govorim o Gospodnjoj dobroti i milosti prema meni. U meni je došlo do tako velike promene da sam smatrala svetom dužnošću da u svakoj prilici posvedočim o ljubavi svoga Spasitelja.

Kad sam dobila reč posvedočila sam jasnim dokazima da uživam u Hristovoj ljubavi, naglasivši da s radosnim iščekivanjem idem u susret svome Iskupitelju. Verovanje da se Hristov dolazak približio podstaklo je moju dušu da još usrdnije teži za posvećenjem koje je plod Svetog Duha. Tu me je vođa grupe prekinuo, naglasivši: „Ti si primila posvećenje kroz metodizam; kroz metodizam, sestro, a ne kroz jednu varljivu teoriju.” Osetila sam se primoranom da javno priznam istinu da moje srce svoje novo blaženstvo nije primilo zahvaljujući metodizmu, nego zato što je bilo pokrenuto istinom o ličnoj Hristovoj pojavi. Zahvaljujući toj istini našla sam mir, radost i savršenu ljubav. Tako se završilo moje svedočanstvo - poslednje što sam rekla na tom skupu u metodističkoj crkvi.

Zatim je govorio Robert na svoj uobičajeno blagi način, ali tako jasno i dirljivo da su neki plakali i bili ganuti, dok su drugi očevidnom uznemirenošću ispoljavali svoje potpuno neslaganje. Izašavši iz prostorije gde je održavano bogoslužje ponovo smo povelili razgovor o našoj veri, čudeći se što naša braća i sestre kao hrišćani ne podnose da se progovori ijedna reč o dolasku našeg Spasitelja. Ako oni zaista ljube Hrista, kako On to zaslužuje, smatrali smo mi, ne bi trebalo da ih toliko uznemirava vest o Njegovom drugom dolasku nego bi, naprotiv, trebalo da je pozdrave s radošću.

Osvedočili smo se da više ne treba da posećujemo metodističke skupove. Nada u veličanstvenu pojavu našeg Spasitelja ispunjavala nam je dušu i kad god bismo ustali da govorimo to je dolazilo do izražaja. To je očevidno raspaljivalo gnjev prisutnih protiv dvoje

skromne dece koja su se, uprkos protivljenju većine, usudila da govore o veri koja im je srca ispunila mirom i srećom. Postalo je jasno da nam više nije mesto na tim sastancima, jer su naša svedočanstva izazivala podsmeh i zajedljiva peckanja koja su po završetku sastanka, preko braće i sestara koje smo poštovali i voleli, dopirala i do naših ušiju.

Adventisti su u to vreme svoje skupove održavali u Betovenovoj dvorani. Svi članovi naše porodice postali su njihovi redovni posetioci. Očekivalo se da će drugi Hristov dolazak biti u toku 1844. godine. Vreme koje je još bilo preostalo za rad na spasavanju duša izgledalo je veoma kratko, te i ja odlučih da učinim sve što je bilo u mojoj moći da privodim grešnike u svetlost istine. Ali da jedno tako mlado biće, i tako nežnog zdravlja, učini nešto veliko u tako značajnom zadatku, izgledalo je nemoguće.

Kod kuće sam imala dve sestre: Saru, koja je bila nekoliko godina starija i Jelisavetu s kojom sam bila bliznakinja. Pošto smo se međusobno posavetovale, donele smo odluku da za sav novac, koji zajednički zaradimo, kupimo knjige i časopise koje ćemo deliti besplatno. To je bilo najbolje što smo mogle da učinimo, i to malo činile smo radosno i od srca. Ja sam mogla da zaradim svega dvadeset i pet centi dnevno, ali sam u odevanju bila tako jednostavna da se ništa nije trošilo na nepotrebne ukrase, jer je taština spoljnog ukrašavanja i svaka raskoš u mojim očima predstavljala greh. Tako sam uvek imala jedan mali fond iz kojeg sam kupovala odgovarajuće knjige, koje su zatim preko iskusnijih radnika dostavljane u prave ruke.

Svaki list tog stampanog materijala bio je dragocen u mojim očima, jer je poput vesnika svetlosti upozoravao svet da se pripremi za veliki događaj koji se naglo približavao. Dan za danom sedela sam na postelji oslonjena na jastuke i drhtavim prstima obavljala svoj deo posla. Kako sam pažljivo odvajala u stranu svaki srebrnjak zarađen na taj način, namenjen literarnom prosvetćivanju onih koji su se još nalazili u tami zabluda! Nisam dolazila u iskušenje da svoju zaradu trošim na lična zadovoljstva; spasavanje duša bilo je breme moje duše, a srce me je bolelo za onima koji su laskali sebi da se nemaju čega bojati, dok je svetu upućivana vest opomene.

Jednog dana čula sam kako moja majka i jedna sestra razgovaraju o tvrdnji, koju su nedavno čule na nekom predavanju, da duša nema prirodnu besmrtnost. Ponavljale su neke od stihova koje je propovednik navodio kao dokaze u prilog ovoj tvrdnji. Sećam se onoga što je na mene ostavilo najdublji utisak: „Koja duša zgriješi ona će umrijeti” (Jezek. 18,4). „Jer živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa” (Prop. 9,5). „Koji će u svoje vrijeme pokazati blaženi i jedini vladar, car nad carevima i Gospodar nad gospodarima, On koji jedini ima besmrtnost” (1. Tim. 6,15.16). „Život vječni onima koji istrajnošću u dobrim djelima traže slavu i čast i besmrtnost” (Rimlj. 2,7). „Zašto bi,” reče moja majka navodeći prethodne citate, „oni tražili ono što već imaju ukoliko bi duša bila prirodno besmrtna?”

Slušala sam ove nove ideje sa dubokim i bolnim interesovanjem. Kad sam ostala nasamo s majkom, zapitah je da li ona zaista veruje da duša nije besmrtna. Ona mi odgovori: „Plašim se da smo u pogledu ovoga, kao i u pogledu nekih drugih pitanja, bili u zabludi.”

„Ali, majko, zar stvarno veruješ da duša spava u grobu sve do vaskrsenja? Zar misliš da hrišćanin ne odlazi u nebo, a grešnik u pakao, odmah posle smrti?”

Ona odgovori: „Biblija ne daje nikakav dokaz da postoji večni oganj pakla. Kad bi tako nešto postojalo, to bi bilo pomenuto u toj Svetoj knjizi.”

„Zašto, majko,” uzviknuh ja u čuđenju, „govoriš tako neobično? Ako zaista veruješ u tu tuđu teoriju, ne stavljaš to do znanja nikome; jer strahujem da bi grešnici takvim verovanjem mogli biti ohrabreni da ne traže Gospoda.”

„Ako je to zdrava biblijska istina,” uzvratila ona, „umesto da bude prepreka u spasavanju grešnika, ona će biti sredstvo za njihovo privođenje Hristu. Ako ljubav Božja ne navede

nepokornog da se potčini, nikakvo zastrašivanje večnim mučenjem u paklu neće ga naterati da se pokaje. Osim toga, čini mi se da prizivati u pomoć jednu od najnižih osobina ljudske duše - taj odvratni strah - nije doličan put za privođenje duša Hristu. Ljubav je ta sila koja privlači Hristu, ona potčinjava i najtvrđe srce.”

Tek nekoliko meseci posle ovog razgovora čula sam nešto više o ovom učenju, ali su moje misli sve to vreme bile veoma obuzete tim predmetom. Kad sam to čula sa propovjedaonice, povjerovala sam da je učenje istinito. U trenutku kad je saznanje da mrtvi spavaju doprlo do moje svesti nestalo je tajanstvenosti, koja je do tada obavijala pojam vaskrsenja, a ovaj veliki događaj dobio je nov, veličanstveni značaj. Moj um je često bio mučen uzaludnim naporima da nagrađivanje večnim blaženstvom, ili pak kažnjavanje (večnim mukama u paklu), u trenutku smrti, uskladi sa nesumnjivom činjenicom o budućem vaskrsenju i sudu. Ako duša pokojnika, u trenutku smrti, odlazi u večno blaženstvo ili u večne paklene muke, čemu onda vaskrsenje ovog ništavnog i raspadljivog tela?

Ova nova i divna istina otkrila mi je i razlog zbog kojeg su nadahnuti pisci Biblije toliko isticali vaskrsenje tela - zato što celokupno biće pokojnika spava u grobu. Sad sam jasno shvatila pogrešnost našeg ranijeg stava po tom pitanju. Sasvim je jasno da bi konačno suđenje, ukoliko su duše umrlih već osuđene i u trenutku smrti predane svojoj sudbini, bilo potpuno izlišno. Uvidela sam da je nada preminulih upravo u očekivanju veličanstvenog dana vaskrsenja kad će Darodavac života raskinuti okove smrti, a umrli pravednici, iz tamnice, koja se zove grob, ustati zaodeveni slavom besmrtnosti.

Cela naša porodica prihvatila je učenje o blizini Hristovog dolaska. Moj otac je dugo bio smatran za jednog od stubova metodističke crkve, u mestu gde smo živeli, i svi mi iz naše porodice bili smo aktivni članovi te crkve. Nismo krili naše novo verovanje, mada to nismo nametali drugima na neumesan način, niti smo ispoljavali bilo kakvo neprijateljstvo prema metodističkoj crkvi. Ipak nas je metodistički propovednik posetio, naročito zbog toga i, iskoristivši priliku, obavestio nas da se naše verovanje ne može uskladiti sa metodizmom. Nije pitao za razloge našeg verovanja, niti se pozivao na Bibliju, da bi nas ubedio da smo u zabludi, već je samo izjavio da smo primili neko novo i strano verovanje koje metodistička crkva ne može da prihvati.

U odgovoru na to, moj otac mu je rekao da greši kad ovo naziva novim i stranim učenjem; i sam Hristos je, poučavajući svoje učenike, propovedao svoj drugi dolazak rekavši: „Mnogi su stanovi u kući Oca mojega. A da nije tako, zar bih vam rekao: Idem da vam pripremam mjesto. I kad otidem i pripremam vam mjesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da gdje sam ja, budete i vi” (Jovan 14,2.3). Kad se uznosio na nebo pred njihovim očima, dok Ga je oblak zaklanjao od njihovih pogleda i dok su ti verni sledbenici netremice gledali za svojim Učiteljem kako iščezava, „gle, dva čovjeka u haljinama bijelim stadoše pored njih, i rekoše im: ljudi Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji se od vas uznesse na nebo, opet će doći isto tako kao što Ga vidjeste da odlazi na nebo” (Djela 1,10.11).

Zagrejan ovim predmetom, moj otac nastavi: „I nadahnuti apostol Pavle, da bi ohrabrio svoju braću u Solunu, piše: „A vama stradalnicima spokojstvo sa nama kada se pojavi s neba Gospod Isus s anđelima sile svoje, u ognju plamenome, koji će osuditi one koji ne poznaju Boga i ne prihvataju Jevanđelje Gospoda našega Isusa Hrista. Takvi će biti osudeni na vječnu pogibao od lica Gospodnjega i od slave sile Njegove, kada dode u dan onaj da se proslavi u svetima svojim i pokaže se kao predmet divljenja i obožavanja svih koji Ga vjerovaše” (2. Sol. 1,7-10). „Jer će sam Gospod sa zapoviješću, glasom arhandela i sa trubom Božijom, sići s neba, i prvo će vaskrsnuti oni koji su umrli u Hristu; a potom mi koji živi ostanemo bićemo zajedno s njima uzneseni na oblacima u susret Gospodu u vazduhu, i tako ćemo zauvijek s Gospodom biti. Tako

utješavajte jedan drugoga ovim riječima” (1. Sol. 4,16-18).

„Ovo je uzvišeni autoritet i merodavno pravilo naše vere. Isus i apostoli s radošću i trijumfom govore o Njegovom drugom dolasku, i sveti anđeli objavljuju da će Hristos, kao što se vazneo na nebo, isto tako ponovo doći. Na nas se vrše napadi samo zato što verujemo u reči Hrista i Njegovih učenika. To je veoma staro učenje i u njemu nema ni najmanjeg traga od bilo kakve jeresi.”

Propovednik nije pokušavao da se pozove ni na jedan jedini citat iz Biblije kojim bi dokazao da smo u zabludi, nego se izgovarao da nema vremena. Savetovao nam je da se mirno povučemo iz crkve i tako izbegnemo neprijatnosti javnog pretresanja. Znajući da se i s drugom našom braćom postupa slično, nismo želeli da ostavimo utisak kao da se stidimo javnog priznanja svoje vere ili da nismo u stanju da je potkrepimo Svetim pismom; stoga su moji roditelji polagali pravo da budu upoznati sa razlozima za ovakav zahtev.

Jedini odgovor na ovo bila je, uz vidno izbegavanje odgovornosti, izjava da smo postupili suprotno pravilima crkve, i da je najbolji put da dobrovoljnim povlačenjem izbegnemo neprijatnosti javne rasprave. Mi smo odgovorili da bismo više voleli redovno ispitivanje, tražeći da nam se stavi do znanja šta nam se to pripisuje u greh, pošto smo bili svesni da u tome što očekujemo i priželjkujemo dolazak našeg Spasitelja nema ništa pogrešno.

Ubrzo posle toga obavešteni smo da dođemo na jedan sastanak koji je organizovan u upravnoj zgradi crkvene opštine. Prisutno je bilo samo nekoliko lica. Uticaj moga oca i njegove porodice bio je veliki te naši protivnici nisu želeli da nas slučaj iznose pred veći broj vernika. Jedino čime su nas teretili bila je optužba da smo postupali suprotno njihovim propisima. Na naše pitanje koja smo tu pravila prekršili, odgovoreno je, posle izvesnog ustezanja, da smo odlazili na druge skupove, a zanemarili redovno prisustvovanje mesnim sastancima u svojoj crkvi. Obrazložili smo da je jedan deo naše porodice izvesno vreme bio na selu; od onih koji su ostali u gradu niko nije izostajao od mesnih skupova više od nekoliko sedmica, a na to su, nesumnjivo, bili primorani pošto je njihovo svedočanstvo naišlo na tako vidno neodobravanje. Podsetili smo ih na činjenicu da izvesni pojedinci već više od godinu dana ne prisustvuju tim skupovima, pa ipak se još uvek smatraju dobrostojećim članovima.

Pitali su nas da li priznajemo da smo odstupili od njihovih pravila, i jesmo li spremni da ta pravila ubuduće poštujemo. „Ne usuđujemo se da poreknemo svoju veru u svetu Božju istinu, ne možemo se lišiti nade u skori dolazak našeg Iskupitelja; moramo nastaviti da služimo Gospodu na način koji vi nazivate jeretičkim” - bio je naš definitivni odgovor. U svojoj odbrani, moj otac je primio naročiti Božji blagoslov. Svi smo napustili upravnu zgradu slobodnog duha, srećni i osvedočeni da smo na pravom putu i da nas Hristos gleda sa odobravanjem.

Sledeće nedelje, na početku svečane skupštine, predsedavajući starešina pročitao je naša imena, sedam na broju, kao imena onih koji više nisu članovi crkve. On je pri tom naglasio da nismo isključeni ni zbog kakvog rđavog ili nedoličnog ponašanja, da smo bili besprekornog karaktera i zavidnog ugleda, ali da je naša krivica u tome što smo došli u sukob sa pravilima metodističke crkve. Izjavio je takođe da su vrata sada otvorena, i da će se isto tako postupiti sa svima koji budu na sličan način kršili pravila.

U crkvi je bilo mnogo onih koji su očekivali Hristov dolazak, i ova pretnja je upućena s ciljem da se oni zastraše i zadrže u potčinjenosti. U nekim slučajevima ovom taktikom je ostvaren željeni cilj, i za opstanak u crkvi pojedini su prodali Božje odobravanje. Mnogi od iskreno osvedočenih nisu se usudili da svoju veru javno priznaju, „da ne bi bili isključeni iz zbornice.” Ali ubrzo posle ovoga, neki su ipak napustili crkvu i prišli društvu onih koji su očekivali Spasitelja.

U to vreme bile su nam izuzetno drage i dobrodošle reči proroka Isaije: „Braća vaša, koja

mrze na vas i izgone vas imena mojega radi, govore: Neka se pokaže slava Gospodnja. I pokazaće se na vašu radost, a oni će se posramiti.” (Is. 66,5).

Protivljenje braće formalista

Za šest meseci nije naišao nijedan oblak koji bi se isprečio između mene i moga Spasitelja. Kad god bi mi se ukazala povoljna prilika, iznosila sam svoja svedočanstva, a to je predstavljalo veliki blagoslov. Ponekad se Duh Gospodnji spuštao na mene u takvoj sili da je moje snage potpuno nestajalo. To je pričinjavalo pravo kušanje za one koji su došli iz formalističkih crkava, te su dobacivane primedbe koje su me veoma bolno pogađale. Mnogi nisu mogli da veruju da neko može toliko biti savladan Duhom Božjim da u potpunosti izgubi svoju fizičku snagu. Stoga sam se našla u izuzetno mučnom položaju. Počela sam da razmišljam ovako: ne bi li bilo bolje da - savladajući osećanja - zadržim svoja svedočanstva u sebi, dok se nalazim na sastanku, kad postoji toliko protivljenje u srcu nekih koji su i po godinama i po iskustvu bili stariji od mene.

Usvojila sam plan da ćutim, izvesno vreme, trudeći se, pri tom, da uverim samu sebe da me ovo skrivanje svedočanstva neće sprečiti da živim u saglasnosti sa svojom verom. Na sastancima često sam se osećala dužnom da govorim, ali sam se uzdržavala od toga, i to me je posle ispunjavalo bolnom svešću da sam ožalostila Duha Božjeg. Ponekad sam čak i izostajala sa sastanaka, zato što su nekima od prisutnih smetala moja svedočanstva. U nastojanju da ne uvredim svoju braću, dopuštala sam da strah od ljudi naruši moje stalno održavanje crkve s Bogom, koja je mesecima bila pravi blagoslov za moju dušu.

Sastanke za večernja bogoslužjenja održavali smo na raznim mestima u gradu da, bismo izašli u susret onima koji su želeli da im prisustvuju. Jednom od takvih skupova prisustvovala je i porodica koja se najviše suprotstavljala mojim svedočanstvima. Tom prilikom, dok su prisutni klečali na molitvi, Duh Božji se spustio na skup i jedan od članova te porodice pao je ničice, kao mrtav. Njegovi srodnici počеше da plaču, masirajući mu ruke i pomažući mu da dođe k sebi.

Najzad, on dobi snagu da hvali Gospoda, i umiri njihova strahovanja trijumfalnim uzvikom što je predstavljalo očevidan znak sile Gospodnje, koja se spustila na njega. Mladić nije bio u stanju da se te večeri vrati kući.

Članovi porodice ovog mladića poverovali su da je ovo bilo ispoljavanje Božjeg Duha, ali se nisu osvedočili da je to bila ona ista božanska sila koja se i nada mnom povremeno manifestovala, lišavajući me moje prirodne snage i ispunjavajući moju dušu spokojstvom i ljubavlju Hristovom. U moju iskrenost i savršeno poštenje ne treba sumnjati - govorili su oni - ali su verovali da obmanjujem samu sebe, smatrajući silom Božjom ono što je samo posledica mojih prenapregnutih osećanja.

Bila sam veoma zbunjena ovim upornim protivljenjem, i kad se približilo vreme za naš redovni sastanak našla sam se u potpunoj neizvesnosti u pogledu toga šta je bolje: prisustvovati takvom skupu ili ne. Nekoliko dana bila sam veoma potištena zbog takvog držanja i raspoloženja prema meni. Konačno odlučih da ostanem kod kuće i tako izbegnem kritiku od strane svoje braće. U molitvi sam stalno ponavljala reči: „Gospode, šta po volji Tvojoj treba da činim?” Odgovor koji je usledio izgledao je kao nalog mome srcu da s poverenjem u Nebeskog Oca strpljivo čekam da saznam Njegovu volju. Predadoh se Gospodu u punom poverenju kao malo dete, imajući na umu Hristovo obećanje da oni koji podu za Njim neće hoditi po tami.

Osećanje dužnosti nagnalo me je da ipak pođem na sastanak, i ja otidoh čvrsto osvedočena u

duši da će sve izaći na dobro. Dok smo klečali na molitvi moje srce se ispuni mirom koji samo Hristos može dati. Duša mi se obradova u ljubavi Spasiteljevoj, ali me fizička snaga potpuno napusti. Jedino što sam s detinjim poverenjem mogla da izgovorim bilo je: „Nebo je moj dom, a Hristos je moj Spasitelj.”

Jedan od članova prethodno pomenute porodice, koji su osporavali činjenicu da se to zaista Božja sila ispoljava nada mnom, ovom prilikom reče da se ja samo nalazim pod utiskom snažnog uzbuđenja kojem bi, po njegovom mišljenju, trebalo da se odupirem, a ne da to u sebi ohrabrujem kao neki znak Božje naklonosti. Njegove sumnje i protivljenje u tom trenutku me nisu pogodili, jer sam bila zaklonjena prisustvom Gospodnjim i uzdignuta iznad svakog spoljnog uticaja. Međutim, tek što je ovaj prestao da govori, jedan snažan čovek, inače pobožan i smeran hrišćanin, pade pred njegovim očima pod uticajem Božje sile, a prostorija se ispuni prisustvom Božjeg Duha.

Došavši k sebi (posle vizije), bila sam veoma srećna iznoseći svedočanstvo za Hrista i govoreći o Njegovoj ljubavi prema meni. Priznala sam javno nedostatak vere u obećanja Božja i svoju grešku što sam ometala podsticaje Njegovog Duha iz straha od ljudi. Naglasila sam, takođe, da me je On, i pored mog nedovoljnog poverenja, obasuo neočekivanim dokazima svoje ljubavi i održao u svojoj milosti. Tada se podiže brat koji je toliko govorio protiv mene i u suzama priznade da je mišljenje koje je imao o meni bilo u potpunosti pogrešno. Zatraživši oprostaj u poniznosti, on reče: „Sestro Jelena, nikad više, ni u najmanjoj sitnici, neću da te ometam na tvom putu. Bog mi je razotkrio hladnoću i upornost moga srca, koje je potpuno razbio dokazima svoje sile. Bio sam u velikoj zabludi.”

Zatim, okrenuvši se ostalima, nastavi: „Mislio sam: kad sestra Jelena izgleda tako srećna, zašto se i ja ne osećam tako? Zasto brat R. ne bi primio takvo svedočanstvo? Osvedočen sam da je on pobožan hrišćanin, pa ipak se takva sila nije spustila na njega. Pomolio sam se u sebi najusrdnije da, ukoliko je to zaista sveti uticaj od Boga, i brat R. doživi to isto iskustvo večeras. „Čim se ova želja mog srca u molitvi uzdigla k Bogu, brat R. pade ničice i pod uticajem sile Božje uzviknu: „Gospod neka deluje!” Moje srce je osvedočeno da sam se borio protiv Svetog Duha, i nikad više neću da Ga žalostim svojim upornim neverovanjem. Dobrodošla, svetlosti! Dobrodošao, Isuse! Ja sam bio uporan u zabludi i ljutio sam se kad bi ma ko slavio Boga i ispoljavao veliku radost u Njegovoj ljubavi, ali je moje neposredno doživljavanje stvarnosti sada izmenjeno; mojem protivljenju došao je kraj, Isus je otvorio moje oči; sada i sam mogu da kličem u slavu Njemu. Izgovorio sam u ogorčenosti mnoge ostre reči protiv sestre Jelene, a sada zbog toga duboko žalim, i molim za oprostaj ne samo nju nego i sve ostale koji ste prisutni.”

Brat R. je zatim izneo svoje svedočanstvo. Njegovo lice bilo je ozareno nebeskom slavom, dok je hvalio Gospoda za divno čudo koje je učinio te večeri. „Ovo mesto,” naglasio je on, „zaista zaslužuje strahopoštovanje zbog prisutnosti Svevišnjega. Sestro Jelena, ubuduće ćeš imati našu pomoć i skladnu podršku umesto protivljenja koje smo do sada ispoljavali. Mi smo bili slepi za manifestaciju Svetog Božjeg Duha.”

Svi protivnici su tada bili navedeni da uvide svoju zabludu i da priznaju da je ovo delo zaista od Gospoda. Na jednom molitvenom času, ubrzo posle ovoga, isti onaj brat koji je javno priznao da je u svom protivljenju bio u velikoj zabludi, iskusio je silu Božju u tako velikoj meri da mu se lice zasjalo nebeskom svetlošću, i on je nemoćno klonuo na patos. Kad mu se povratila snaga, ponovo je priznao da je podstičući neprijateljsko raspoloženje protiv mene – i ne znajući – ratovao protiv Gospodnjeg Duha. Na sledećem molitvenom času, još jedan član iste porodice doživeo je slično iskustvo, a zatim izneo isto ovakvo svedočanstvo. Nekoliko sedmica kasnije, dok su svi članovi velike porodice brata P. klečali na molitvi u svojoj kući, Duh Gospodnji je prohujao kroz prostoriju, u takvoj sili, da su molitelji svi ničice pali na zemlju. Moj otac, naišavši

nešto kasnije, zatekao ih je sve, i roditelje i decu, još uvek vidno iznurene i savladane iznenadnim ispoljavanjem Božje sile.

Duh hladnog formalizma počeo je da iščezava pred snažnim uticajem Svevišnjega. Svi koji su mi se u početku suprotstavljali priznali su da su, čineći to, žalostili Svetog Duha, i ujedinili se u naklonosti prema meni i u ljubavi prema Spasitelju. Srce mi je bilo presrećno što je božanska milost poravnala put preda mnom, i tako darežljivo nagradila moju veru i moje pouzdanje. U narodu koji je čekao Gospodnji dolazak zavlado je mir i pravo jedinstvo.

Iskustvo adventista

Stalno na oprezu i drhteći, približavali smo se vremenu kada je naš Spasitelj - kako smo očekivali - trebalo da se pojavi. Trudili smo se najusrdnije da svoj život uskladimo sa Božjom voljom, kako bismo bili spremni da se sretnemo s Njim kad se pojavi. I pored svekolikog protivljenja od strane crkava i njihovih propovednika, Betovenova dvorana u Portlandu bila je prepuna svake večeri, a posebno nedeljom. Starešina Stokman bio je čovek istinske pobožnosti; bio je slabog zdravlja, ali dok je stajao za govornicom kao da se potpuno uzdigao iznad svoje fizičke slabosti. Njegovo lice bilo je ozareno svešću da ljudima propoveda božansku istinu.

U njegovim rečima bilo je neke svečane, prodorne sile koja je dopirala do srca mnogih slušalaca. Ponekad bi izrazio svoju žarku želju da živ dočeka Spasitelja kad se pojavi na oblacima nebeskim. Pod uticajem Božjeg Duha, on je svojim radom osvedočio mnoge grešnike i doveo ih u Hristovo stado. Skupovi su još uvek održavani po privatnim kućama u raznim delovima grada, i to sa najboljim rezultatima. Vernici su ohrabrivani da se založe za svoje prijatelje i srodnike, tako da je obraćenih svakim danom bivalo sve više.

Na skupove u Betovenovoj dvorani sve više su dolazili ljudi svih društvenih slojeva. Bogati i siromašni, veliki i mali, propovednici i svetovni ljudi, svi su zbog raznih uzroka željno slušali učenje o drugom Hristovom dolasku. Mnogi su dolazili i, ne našavši mesta, odlazili razočarani. Skupovi su održavani na veoma jednostavan način. Obično bi prvo bio održan jedan kratak i jasno usmeren govor, a zatim je davana sloboda za uobičajeno bodrenje u veri i opomene. I pored tako velikog broja prisutnih, na skupovima je vladala savršena tišina. Gospod je obuzdavao duh protivljenja dok su Njegove sluge objašnjavale razloge svoje vere. Ponekad je govornik bio zaista slabo orude, ali je Duh Božji davao značaj i silu izgovorenoj istini. Na skupovima se osećalo prisustvo svetih anđela, i broj vernika, koji su prilazili toj maloj grupi, svakim danom se uvećavao.

Jednom prilikom, dok je propovedao starešina Stokman, za pisaćim stolom sedeo je starešina Braun, propovednik baptističke crkve, čije ime je već pominjano u ovom izlaganju i pažljivo slušao propoved. U dubokom uzbuđenju, on odjednom prebledi kao samrtnik, nemoćno klonu na svom sedištu i samo što se ne sruči na patos. Starešina Stokman ga zadrža da ne padne, a zatim ga položi na sofu koja se nalazila iza pisaćeg stola, gde potpuno iznemogao osta da leži sve dok se nije završila propoved.

Zatim se podiže, još uvek bledega lica, ali ozaren svetlošću Sunca Pravde i iznese jedno veoma upečatljivo svedočanstvo. Izgledalo je kao da je primio sveto miropomazanje s visine. On je obično govorio polako, ozbiljno, smireno i bez ikakvog uzbuđenja. Ovom prilikom je njegove svečane i odmerene reči pratila neka nova snaga dok je opominjao grešnike i svoju braću propovednike da odbace neverovanje, predrasude i hladni formalizam i da poput plemenitih

Verijaca pretražuju Svete spise, upoređujući stih sa stihom, kako bi se osvedočili u to šta je istina. Preklinjao je prisutne propovednike da se ne osećaju uvređeni zbog neposrednog i oštrog načina na koji je starešina Stokman predočio uzvišeni predmet koji je bitan za svakoga od nas.

„Svi mi,” naglasio je on, „želimo da dopremo do srca ljudi, želimo da se gresnici obrate i istinski pokaju pre no što postane prekasno za njihovo spasavanje,” da ne bi na kraju jadikovali: „Žetva je prošla, ljetno minulo, a mi se ne izbavimo.” Jesu li braća propovednici koji tvrde da su naše strele usmerene na njih, spremni da se ne postavljaju više između nas i naroda, dopuštajući da dopremo do srca grešnika? Ako nam se, pak, sami postavljaju za metu, nemaju prava da se žale na rane koje zadobijaju. Povucite se sa tog poprišta, braćo, i nećete biti pogođeni!”

Svoj lični doživljaj on je izneo sa takvom jednostavnošću i iskrenošću da je do suza ganuo mnoge koji su do tada imali puno predrasuda. Prisustvo Božjeg Duha osećalo se u njegovim rečima i videlo na njegovom licu. U svetom zanosu on hrabro izjavi da se, uzevši Reč Božju za svoga savetnika, potpuno oslobodio sumnji i da se njegova vera učvrstila. Sa najdubljom usrdnošću pozivao je svoju braću propovednike, članove crkve, grešnike i nevernike da sami istražuju Sveto pismo, naglašavajući posebno: „Ne dozvolite nikome da vas odvraća od namere da se lično osvedočite u to šta je istina.”

Starešina Braun ni tom prilikom ni kasnije nije raskinuo svoju vezu sa baptističkom crkvom, ali su njegovi članovi gledali na njega sa velikim poštovanjem. Kada je završio svoje izlaganje, oni koji su želeli da se narod Božji pomoli za njih bili su pozvani da ustanu. Stotine se odazvaše ovom pozivu. Sveti Duh se spustio na prisutne. Nebo i zemlja kao da su se približili međusobno. Sastanak je produžen do kasno u noć. Sila Gospodnja vidno se osećala na svima - i na mladima i na starijima.

Kad smo se vraćali kući, sa raznih strana se moglo čuti glasno odavanje zahvalnosti Bogu, dok su sa sve veće udaljenosti, kao odgovor dopirali glasovi: „Slava Bogu! Gospod caruje!” Ljudi su se vraćali kući s hvalom na svojim usnama, a glasni izrazi radosti odzvanjali su u mirnoj i tihoj noći. Niko od onih koji su prisustvovali tim skupovima nikad neće zaboraviti ove duboko upečatljive prizore.

Oni koji iskreno vole Isusa mogu da shvate osećanja onih koji su s najdubljom čežnjom očekivali dolazak svoga Spasitelja. Očekivani događaj se približavao. Vreme kad smo se nadali susretu s Njim bilo je upravo pred nama. Tom trenutku približavali smo se u najvećoj ozbiljnosti i tišini. Istinski vernici nalazili su oslonac u slatkoj zajednici s Bogom - u istinskom miru koji su očekivali iza toga. Oni koji su lično iskusili tu veru i nadu nikada ne mogu zaboraviti te dragocene časove iščekivanja.

Zemaljski poslovi su nekoliko sedmica bili većinom napušteni. Najbrižljivije smo preispitali svaku misao i svaku pobudu svoga srca, kao da se nalazimo na samrtničkoj postelji, kao da ćemo za samo nekoliko časova zauvek zatvoriti svoje oči za sve što je na ovom svetu. Nisu se spremale nikakve „haljine vaznesenja” za ovaj veliki događaj; osećali smo potrebu za unutrašnjim osvedočenjem da smo spremni za susret sa Hristom, a bele haljine su za nas predstavljale čistotu duše - karakter očišćen od greha iskupljujućom krvlju našeg Spasitelja.

Međutim, vreme iščekivanja je prošlo. To je bilo prvo teško iskušenje kroz koje su morali da prođu oni koji su verovali i nadali se da će Hristos tada da dođe na oblacima nebeskim. Razočaranje naroda Božjeg, koji je očekivao Hrista, bilo je zaista veliko. Podsmevači su likovali pridobijajući slabe i neutvrđene u svoje redove. Pokazalo se da su neki, za koje se mislilo da su istinski vernici, prihvatili vest samo iz straha. Kada je očekivano vreme prošlo, njihovog straha je nestalo a oni se ujedinile sa podsmevačima izjavljujući da nikad nisu bili tako glupi da stvarno veruju u učenje Viljema Milera, koga su nazivali ludim fanatikom. Drugi, koji su po prirodi bili

popustljivi i kolebljivci, tiho napustiše crkvu. Razmišljala sam o tome šta bi bilo sa ovim slabima i nepostojanima da je Hristos zaista došao? Oni su tvrdili da vole Hrista i da rado očekuju Njegov dolazak, ali kad se On nije pojavio, kao da su to dočekali sa velikim olakšanjem, te se vratili u stanje potpune bezbrižnosti i napustiše pravu veru.

Mi smo bili zbunjeni i razočarani, ali ipak nismo napuštali svoju veru. Mnogi su se još uvek čvrsto držali nade da Hristos neće dugo odlagati svoj dolazak. Reč Gospodnja je sigurna i ne može ostati neispunjena. Svesni da smo, živeći u saglasnosti sa svojom dragocenom verom, ispunjavali svoju dužnost, bili smo razočarani ali ne i obeshrabreni. Znaci vremena pokazivali su da se kraj svemu zaista približio, i da u svakom trenutku moramo biti budni i spremni za dolazak našeg Gospoda. Moramo nastaviti da očekujemo u veri i nadi, ne zanemarujući sastanke u cilju poučavanja, međusobnog hrabrenja i utehe, kako bi naša svetlost nastavila da blista u tami ovoga sveta.

Računanje vremena bilo je tako jednostavno i jasno da su to čak i deca mogla da shvate. Računajući od stupanja na snagu Artakserksovog dekreta (opisanog u sedmom poglavlju knjige Jezdrine) - koji je izdat 457. godine pre Hrista - 2300 godina iz knjige Danilove 8,14 moraju se završiti sa godinom 1843. Na osnovu ovoga mi smo očekivali da će Hristos doći do kraja te godine i bili smo bolno razočarani kada je godina do kraja istekla a Spasitelj nije došao.

U početku nije zapaženo da, ukoliko dekret nije bio izdat početkom 457. godine pre Hrista, onda se 2300 godina ne mogu završiti do kraja 1843. godine. Utvrđeno je, međutim, da je dekret stupio na snagu pred kraj 457. godine, pa prema tome prorečeni period mora da se završava tek u 1844. Vreme prorečeno u ovoj viziji nije bilo odloženo, iako je izgledalo da se odugovlači. Poučeni smo da se oslonimo na reči proroka: „Jer će još biti vizija za određeno vreme, i govoriće što će biti do posletka i neće slagati; ako oklijeva čekaj je, jer će zacijelo doći, i neće odocniti” (Avakum 2,3).

Isticanjem vremena u 1843. godini Bog je kušao i proveravao svoj narod. Greške u računanju proročkih perioda nisu odmah otkrili čak ni učeni ljudi koji su pobijali učenje i gledište onih koji su očekivali Hristov dolazak. Naučnici su izjavljivali da je gospodin Miler u svom izračunavanju vremena bio u pravu, iako su osporavali prirodu događaja kojim je trebalo da se završi taj period. Međutim, što se samog vremena tiče u zabludi su bili i jedni i drugi.

Mi smo potpuno osvedočeni da je Bog, u svojoj mudrosti, dopustio da Njegov narod doživi takvo razočaranje, da bi oni koji su tvrdili da radosno očekuju Hristov dolazak pokazali šta im je u srcu i da bi ispoljili svoj pravi karakter. Oni koji su poruku prvog anđela (vidi Otkrivenje 14,6.7) prihvatili iz straha od Božjeg suda i Njegove kazne, a ne zato što su voleli istinu i želeli nasleđe u carstvu nebeskom, sad su se pokazali u pravoj svetlosti - među prvima su počeli da ismevaju razočarane vernike koji su iskreno želeli da Hristos dođe.

Oni, pak, koji su bili razočarani nisu bili zadugo ostavljeni u tami. Istražujući proročko razdoblje u najusrdnijoj molitvi, oni su otkrili u čemu je bila greška i nastavili da prate proročko pero kroz period odlaganja. U radosnom iščekivanju Hristovog dolaska nije bila uzeta u obzir vizija o odlaganju, i to je dovelo do žalosnog i nepredviđenog iznenađenja. Ipak je i to iskušenje bilo neophodno da bi se iskreni vernici još bolje utvrdili u istini.

Od tada su naša nadanja u pogledu Hristovog dolaska bila usmerena na godinu 1844. To je takođe bilo vreme i za poruku drugog anđela koji je u proročanstvu prikazan kako leti posred neba, govoreći: „Pade, pade Vavilon grad veliki.” Ovu vest sluge Božije su prvi put objavile u leto 1844. godine, i kao rezultat toga mnogi su napustili pale crkve. U vezi sa ovom veću začuo se i ponoćni zov „Eto Ženika gdje ide, izlazite Mu na susret.” Poruka je objavljena u svim delovima ove zemlje, a poklič je probudio hiljade. To se nezadrživo sirilo od grada do grada, od

sela do sela i do najudaljenijih naselja, dopirući tako ne samo do učenih i talentovanih nego isto tako i do neukih i skromnih.

To je bila najsrećnija godina u mom životu. Srce mi je bilo prepuno radosnog iščekivanja, ali sam osećala veliko sažaljenje i brigu zbog onih koji su bili obeshrabreni i koji svoje nadanje nisu polagali na Hrista. Kao narod mi smo se ujedinili u najusrdnijoj molitvi da nam Bog podari pravo iskustvo i nesumnjive dokaze da nas On zaista prihvata.

Bilo nam je potrebno mnogo strpljenja, jer su nas mnogi izneverili. Često su nas pozdravljali s podrugljivom aluzijom na nase ranije razočaranje: „Zar se još niste uzneli na nebo? Kad očekujete vaznesenje?” Ovakvim i sličnim zajedljivim peckanjima saletali su me ne samo naši svetovni poznanici nego čak i takozvani hrišćani koji su prihvatili Bibliju, ali su propustili da nauče njene velike i značajne istine. Zaslepljene oči njihovog uma samo su maglovito i nejasno videle značenje ozbiljnog upozorenja da je „Bog postavio dan u koji će suditi vasionom svijetu,” i sigurnog obećanja da će sveti biti „uzneseni zajedno (sa vaskršlima) na susret Gospodu u vazduhu.”

Crkve koje su se smatrale pravovernima koristile su sva moguća sredstva da spreče sirenje vere u Hristov skori dolazak. Na njihovim skupovima nije davana nikakva sloboda onima koji su se usudili da spomenu nadu u skori Hristov dolazak. Oni koji su tvrdili da vole Isusa s prezirom su odbacili vest da im On, kao njihov najbolji prijatelj, uskoro dolazi. Nisu krili svoju ozlojeđenost i srdžbu na one koji su sirili vest o Njegovom dolasku, i koji su se radovali sto će Ga uskoro ugledati u svoj Njegovoj slavi.

Meni je svaki trenutak bio izuzetno značajan. Osećala sam da od toga što činimo zavise naši večni interesi, i da se lakomisleni i nezainteresovani nalaze u velikoj opasnosti. Polazući pravo na Hristova dragocena obećanja, u mojoj veri nije bilo ni najmanjeg oblaka sumnje. On je rekao svojim učenicima: „Tražite i naći ćete, ištite i daće vam se.” Čvrsto sam verovala da će mi se zaista dati sve što zatražim u saglasnosti sa voljom Božjom. U skrušenosti i dubokoj poniznosti padala sam pred Hristove noge, spremna u srcu da se u potpunosti povinujem Njegovoj volji.

Često sam posećivala porodice zalažući se uz najusrdnije molitve za one koji su klonuli u veri pod pritiskom straha i očajanja. Moja je vera bila tako snažna da, ni za trenutak, nisam sumnjala da će Bog uslišiti moje molitve. Blagoslov neba i Hristov mir bio je bez ijednog izuzetka odgovor na naše skromne molitve, i srca očajnika bila su ozarena svetlošću radosti i nade.

U usrdnom preispitivanju srca, skrušenom ispovedanju i stalnoj molitvi približavali smo se iščekivanom trenutku. Svakog jutra smatrali smo svojom prvom dužnošću da se lično osvedočimo da li smo u svom životu ispravni pred Bogom. Naše međusobno interesovanje jednih za druge bivalo je sve veće; često smo se molili zajedno i jedni za druge. Okupljali smo se u voćnjacima i šumarcima da bismo razgovarali s Bogom i upućivali Mu svoje molitve, osećajući da nam je Njegovo prisustvo - dok smo tako okruženi Njegovim delima u prirodi - nekako bliskije. Radosti spasenja bile su nam preče od jela i pića. Ako bi nam oblaci pomračili vidik, nismo sebi dozvolili ni san ni mirovanje sve dok takve misli ne bismo razagnali svešću da nas Gospod prihvata.

Moje zdravlje bilo je veoma slabo; pluća su mi bila ozbiljno pogođena i glas mi se skoro potpuno izgubio. Duh Božji se često spuštao nada me sa velikom silom, a moje slabašno telo jedva je izdržavalo slavu koja mi je prosto preplavljala dušu. Činilo mi se da već udišem atmosferu neba, i radovala sam se skorom susretu sa svojim Iskupiteljem i večnom životu u svetlosti Njegovog lica.

Pripadnici Božjeg naroda se u svom očekivanju približiše času kada će - kao što se uzaludno nadahu - dolazak Spasitelja upotpuniti njihovu sreću. Ali vreme opet prode ne obeleživši ničim da je Hristos došao. Bilo je izuzetno teško vratiti se brigama ovozemaljskog života za koje smo

verovali da su zauvek prošle. Gorko razočaranje snašlo je malo stado vernika, čija je vera bila tako jaka a nada tako postojana. Međutim, i sami smo bili iznenađeni što smo se osećali tako slobodnim u Gospodu i tako snažno podržani Njegovom snagom i Njegovom milošću.

Iskustva iz prethodne godine ponoviše se u još većem obimu. Mnogi se odrekoše svoje vere. Lični ponos nekih, koji su inače bili duboko osvedočeni, bio je sada toliko povređen da su poželeti da pobjegnu iz sveta. Slično proroku Joni, žalili su se na samog Boga, a smrt im se činila milija od života. Oni, pak, koji su svoju veru zasnivali na dokazima primljenim od drugih, a ne na Reči Božjoj, bili su spremni da ponovo menjaju svoje poglede. Licemeri, koji su mislili da svojim lažnim kajanjem i obličjem pobožnosti mogu i Boga prevariti kao što su varali sebe, sada su se oslobodili straha od opasnosti i počеше otvoreno da napadaju ono što su donedavno zastupali.

Oni koji su bili slabi u veri udružise se sa bezbožnicima, izjavljujući da više ne može biti nikakvog straha ni iščekivanja. Vreme je prošlo, Hristos nije došao, a svet će ostati ovakav kakav je još hiljade godina. Ova druga velika prevara razotkrila je masu bezvrednog nanosa koji je bio povučen snažnom strujom adventističkog verovanja i jedno vreme nošen zajedno sa pravim vernicima i usrdnim saradnicima.

Duboko razočarani, ali ne i obeshrabreni, mi odlučismo da se strpljivo podvrgnemo procesu pročišćavanja koje je Bog smatrao neophodnim za naše dobro, i da u nadi strpljivo čekamo Spasitelja da oslobodi svoje prokušane vernike.

Čvrsto smo verovali da je propovedanje određenog vremena bilo od Boga. To je navelo ljude da marljivo i revnosno pretražuju Sveto Pismo i da tako otkriju istine koje ranije nisu zapažali. Prorok Jona je bio od Boga poslan da po ulicama Ninevije javno proglasi kako će grad za četrdeset dana biti uništen. Međutim, Bog je ipak prihvatio poniznost i pokajanje Ninevljana i produžio im vreme milosti i probe. Poruka koju je Jona objavio bila je ipak od Boga, a Ninevljani su bili proveravani u skladu sa Njegovom voljom. Svet je našu veru smatrao zabludom, a naše razočaranje njenom neizbežnom posledicom.

Spasiteljeve reči u paraboli o rđavom slugi mogu se veoma ubedljivo primeniti na one koji ismevaju veru u skori dolazak Sina čovječjeg. „Ako li taj rđavi sluga reče u srcu svom: neće moj gospodar još zadugo doći; i počne tući drugare svoje, a jesti i piti s pijanicama; doći će gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u čas kada ne misli, i rasjeći će ga napola, i daće mu dio s licemjerima...”

Svuda smo nailazili na rugače za koje Petar reče da će se pojaviti u poslednje dane, živeći po sopstvenim željama i govoreći: „Šta je s obećanjem dolaska Njegova? Jer otkako oci pomriješe sve stoji tako od početka stvaranja.” Ali oni koji su očekivali Gospodnji dolazak nisu ostali bez utehe. Proučavajući Božju Reč, stekli su dragocena saznanja. Plan spasenja im je postao jasniji. Svakog dana otkrivali su nove lepote na stranicama Svetih Spisa i čudesan sklad koji se zapažao u svemu, pri čemu je jedan stih objašnjavao drugi, i nijedna reč nije bila beznačajna.

Naše razočaranje ipak nije bilo tako veliko kao razočaranje prvih Hristovih učenika. Kada je Sin čovječji trijumfalno ulazio u Jerusalim, oni su očekivali da će biti krunisan za cara. Mase naroda, koje su pristizale iz svih okolnih oblasti klicale su oduševljeno: „Osana Sinu Davidovu.” Sveštenici i starešine zatražili su od Isusa da smiri razdragano mnoštvo, ali im On odgovori: „Ako oni učute kamenje će progovoriti,” jer se proročanstvo moralo ispuniti. Međutim, posle samo nekoliko dana ti isti učenici su svoga voljenog Učitelja, za koga su verovali da će vladati na Davidovom prestolu, gledali raspetog na jezivom krstu izloženog zajedljivom peckanju i podsmehu zlobnih fariseja. Izgledalo je da su njihove nade potpuno osujećene, i obuzela ih je smrtna tama.

Ipak su Hristova obećanja bila istinita. Slatka je i dragocena bila uteha koju je On dao svome

narodu, neprolazna nagrada za one koji ostani pravi i verni.

Miler i njegove pristalice pretpostavljali su da čišćenje svetinje o kojem se govori u knjizi proroka Danila 8,14, znači čišćenje Zemlje vatrom pre nego što ona postane prebivalište svetih. To je trebalo da se dogodi o Hristovom dolasku, stoga smo taj događaj očekivali po isteku 2300 dana ili godina. Međutim, posle našeg razočaranja ponovo smo uz molitvu najusrdnije proučavali Svete spise i posle izvesnog perioda neizvesnosti i nedoumice, svetlost je prodrila kroz tamu koja nas je obavijala, a sumnje i nesigurnosti je nestalo.

Sada je postalo jasno da se proročanstvo, iz knjige Danilove 8,14 ne odnosi na čišćenje Zemlje, nego na završno delo našeg Prvosveštenika na nebu, na završetak Njegove iskupiteljske misije i pripremu naroda da bi opstao na dan Njegovog dolaska.

VII Moja prva vizija

Ne zadugo posle isteka vremena u 1844. godini bila mi je data prva vizija. Nalazila sam se u poseti kod jedne sestre u Hristu, čije je srce bilo nerazdvojno vezano za mene. Nas pet žena, klečale smo smerno pred porodičnim oltarom. Dok smo se molile, sila Božja se spustila na mene kako to nikad ranije nisam osetila. Imala sam utisak da se, okružena svetlošću, sve više i više uzdižem od Zemlje. Okrenula sam se da bih u svetu videla adventiste, ali ih nisam mogla naći, dok mi jedan glas ne reče: „Pogledaj još jednom i malo više gore.” Na te reči podigoh pogled i ugledah jednu pravu, usku stazu koja se uzdizala visoko iznad ovog sveta. Tom stazom adventisti putuju u Sveti grad. Iza njih, od samog početka njihovog putovanja, blista jaka svetlost za koju anđeo reče da je to ponoćni poklič. Ova svetlost osvetljava stazu celom dužinom, kako se njihove noge ne bi spotakle. I dok svoj pogled upiru u Isusa, koji se nalazi upravo ispred njih, oni su potpuno bezbedni. Međutim, mnogi posustaju i govore kako je grad predaleko, kako su oni očekivali da mnogo brže stignu. Tada Isus, u želji da ih ohrabri, podiže svoju slavnu desnicu iz koje izvire svetlost i obasjava malobrojne adventiste, te oni počinju da kliču: „Aliluja!” Neki lakomisleno odbacuju svetlost, govoreći da ih Bog nije dotle doveo. Iza njih, stoga, nestaje svetlosti i oni ostaju u potpunom mraku, spotiču se izgubivši iz vida putokaz, ali i Hrista, i najzad padaju sa staze u mračni i zli svet - vezan za ovu Zemlju.

Uskoro čujemo glas Božji, sličan hujanju silnih voda, koji nam objavljuje dan i čas Hristovog dolaska. Živi sveti, njih 144.000 na broju, poznaju i razumeju glas, dok nepokajani misle da je to grmljavina i zemljotres. Objavivši taj trenutak, Bog izliva na nas silu Svetog Duha, i naša lica bivaju ozarena slavom Božjom, slično Mojsijevom licu kad je silazio sa Sinajske Gore.

Pripadnici 144.000 su svi zapečaćeni i potpuno ujedinjeni. Na čelu svakoga od njih ispisane su reči: „Bog, Novi Jerusalim,” i blista jedna veličanstvena zvezda u kojoj se nalazi Isusovo novo ime. Pri pogledu na našu sreću i svetost, bezbožnici se gnjeve i žestoko navaljuju da nas bace u tamnicu, ali mi podižemo ruku u ime Gospodnje i oni bespomoćno padaju na zemlju. Tada oni iz zbornice sotonine uviđaju da nas Bog zaista ljubi, nas koji smo jedni drugima prali noge i pozdravljali braću svetim celivom, te prilaze da se poklone pred našim nogama (Otkr. 3,9).

Ubrzo naše oči bivaju usmerene na istok, privučene pojavom jednog malog crnog oblaka, veličine pola čovečijeg dlana, jer svi znamo da je to znak Sina čovječijega. U svečanoj tišini, svi netremice gledamo kako se oblak približuje i postaje sve svetliji i veličanstveniji, da bi se konačno pretvorio u veliki beli oblak. Donja strana mu je kao u plamenu; iznad njega se uzdiže

duga, dok se oko njega nalaze desetine hiljada anđela koji pevaju najmilozvučnije pesme. Na oblaku sedi Sin Čovječiji. Kosa Mu je bela i u uvojcima se spušta do ramena, a na glavi ima mnogo kruna. Noge su Mu kao oganj razgoreo, u desnoj ruci drži oštar srp a u levoj srebrnu trubu. Očima koje su kao plamen ognjeni On preispituje svoju decu do dna duše.

Tada bledilo obuzima svako lice, a lica onih koje je Bog odbacio čak su i pocrnela. Svako se glasno pita: „Ko može opstati? Da li je moja odeća besprekorno čista?” Anđeli prestaju da pevaju i za trenutak nastaje grobna tišina, dok Isus progovara: „Opstaće samo oni koji imaju čiste ruke i čisto srce. Moja vam je blagodat dovoljna!”

Na te se reči naša lica ponovo ozaruju svetlošću a radost obuzima svako srce. Anđeli ponovo, i to još glasnije pevaju, dok se oblak sve više približuje Zemlji. Zatim odjekuje srebrna truba dok se Hristos okružen ognjenim plamenovima spušta na oblaku. Upirući netremice svoj pogled na grobove zaspalih vernika, On podiže svoje oči i ruke k nebu i uzvikuje: „Probudite se! Probudite se! Probudite se! Vi koji spavate u prahu, ustanite!” Dolazi do snažnog zemljotresa. Grobovi se otvaraju i mrtvi izlaze iz njih zaodeveni u besmrtnost. Pripadnici 144.000 kliču „Aliluja” dok prepoznaju svoje prijatelje koje je smrt bila otrgla od njih; u istom trenutku mi bivamo preobraženi i zajedno sa njima uzdižemo se na susret Gospodu u vazduhu.

Svi skupa na oblaku uznosimo se sedam dana do staklenog mora, gde Isus donosi krune i sopstvenom rukom ih stavlja na glavu svakome od nas. Daje nam takođe i zlatne harfe i pobedničke palme. Tu na Staklenom moru 144.000 stoje u savršenom četvorouglu. Neki imaju vrlo blistave krune, a drugi ne baš tako sjajne. Neke krune su potpuno obasute zvezdama, dok ih je na drugim znatno manje. Ipak, svako je potpuno zadovoljan svojom krunom. I svi su od glave do pete zaodeveni sjajnim belim ogrtačima. Anđeli su svuda oko nas, dok preko Staklenog mora koračamo ka vratima Novog Jerusalima. Isus podiže svoju moćnu i slavnu ruku, dotiče se bisernih vrata koja se bešumno otvaraju na svojim blistavim šarkama, i On nam kaže: „Vi ste svoje haljine oprali u mojoj krvi i čvrsto se držali moje istine, uđite unutra!” Svi mi slobodno ulazimo osećajući da imamo puno pravo na taj grad.

U gradu zapažamo drvo života i Božji presto. Od prestola teče jedna kristalno bistra reka, a sa obe strane reke uzdiže se drvo života. Stablo ovog drveta nalazi se i na jednoj i na drugoj obali reke; oba stabla su od čistoga prozirnog zlata. Najpre mi se učini da vidim dva drveta. Posmatrajući ponovo, vidim da se stabla pri vrhu spajaju u jedinstveno drvo. Tako se drvo života uzdiže sa obe strane žive reke. Njegove grane spuštaju se na dohvat naših ruku; plodovi su prekrasni, prelivaju se u zlatnoj i srebrnoj boji.

Svi dolazimo do drveta života, i sedamo posmatrajući velelepnu okolinu. Tu nam prilaze braća Fič i Štokman, koji su ranije pro povedali Jevanđelje o carstvu, a koje je Bog položio u grob da bi ih postedeo daljih patnji, i raspituju se šta smo mi sve preživeli dok su oni spavali. Mi pokušavamo da se prisetimo najtežih iskušenja ali - u poređenju sa daleko pretežnijom i neprolaznom slavom koja nas okružuje - ona izgledaju tako sitna i beznačajna da o tome uopšte nije vredno govoriti, i svi uglas kličemo: „Aliluja! Nebo je lako zadobiti!” Naši prsti se spretno dotiču žica zlatnih harfi a nebeski svodovi odzvanjaju od njihovog zvuka.

VIII

Poziv da krenem na put

Ispricala sam ovu viziju vernicima u Portlandu, koji su čvrsto verovali da je vizija bila od

Boga. Duh Gospodnji pratio je moje svedočanstvo, i svi smo bili pod svečanim utiskom večnosti. Obuzelo me je neizrecivo strahopoštovanje pri pomisli da je mene, ovako mladu i nejaku, Bog izabrao da budem oruđe preko kojeg će upućivati svetlost svome narodu. Dok sam bila pod uticajem sile Božje, bila sam ispunjena radošću i činilo mi se da sam okružena svetim anđelima u veličanstvenim dvorovima neba, gde sve odise mirom i radošću, i veoma teško sam doživljavala bolnu promenu kad sam se posle vizije vraćala u realnosti ovog prolaznog života.

U drugoj viziji, koja je usledila ubrzo iza prve, pokazana su mi iskušenja kroz koja ću morati da prođem i ukazano mi je na dužnost da i drugima prenesem ono što mi je Bog otkrio. Pokazano mi je da ću u svojim naporima nailaziti na veliko protivljenje i da će mi srce biti razdirano bolom, ali da će mi milost Božja biti dovoljna uteha da se održim u svemu tome. Poruka sadržana u ovoj viziji veoma me je zabrinula, jer mi je ukazala na dužnost - da moram da idem među narod i objavljujem istinu.

Moje zdravlje, usled stalnih fizičkih bolova i duševnih patnji, bilo je toliko narušeno da mi je, po svemu sudeći, preostalo jos samo kratko vreme da živim. Sa svega sedamnaest godina života, bila sam sićušna, bolešljiva, nenaviknuta na društvo i po prirodi toliko bojažljiva i povučena, da je susret sa nepoznatim licima bio za mene pravo mučenje. Molila sam se najusrdnije nekoliko dana, do duboko u noć, da se ovaj teret skine sa mene i položi na nekoga ko je stvarno u stanju da to ponese. Ali svetlost koja mi je bila data u pogledu te dužnosti nije se menjala, a u ušima su mi stalno odzvanjale reči anđela: „Upoznaj i druge sa onim što ti je otkriveno.”

Strahujući da ne naiđem na podsmeh i protivljenje, nikako nisam mogla da se pomirim sa pozivom da javno nastupam na skupovima. Imala sam premalo samopouzdanja. Do tada, kad bi me Duh Božji podstakao na dužnost, uzdigla bih se iznad ličnih osećanja, zaboravljajući na sva strahovanja i malodušnost pri pomisli na Hristovu ljubav i Njegovo čudesno zalaganje za mene. Nepokolebljivo osvedočenje da vršim svoju dužnost i da se pokoravam volji Gospodnjoj donelo mi je pouzdanje koje me je i samu iznenađivalo. U tim trenucima bila sam spremna da učinim ili podnesem sve, kako bih pomogla i drugima da u Hristu nadu svetlost i mir.

Međutim, obaviti zadatak, koji je sada stavljen preda me, izgledalo mi je potpuno nemoguće; činilo mi se da bi i sam pokušaj da to učinim predstavljao potpuni promašaj. Iskušenja koja bi to pratila izgledala su mi tako teška da ih ne bih mogla izdržati. Kako mogu ja - još dete po godinama - poći od mesta do mesta i narodu javno otkrivati Božje istine? Srce mi se stezalo i podrhtavalo od straha pri samoj pomisli na ovo. Moj brat Robert, koji je bio samo dve godine stariji od mene, nije mogao da me prati na takvim putovanjima, jer je bio još slabijeg zdravlja i još plašljiviji nego ja, i ništa ga nije moglo navesti na takav korak. Moj otac je morao da izdržava porodicu i zbog toga nije smeo da napusti posao, ali me je čvrsto uve i ravao da će sam Bog - ako me je On zaista pozvao da radim u drugim mestima - uspešno otvoriti put preda mnom. Međutim, ove ohrabrujuće reči bile su samo neznatna uteha u mojoj malodušnosti i duhovnom klonuću. Prepreke koje su se isprečile na putu, na koji sam bila pozvana, izgledale su nesavladive.

Priželjkivala sam smrt kao oslobođenje od odgovornosti koje su me tako teško pritiskale. Slatki mir koji sam tako dugo uživala najzad iščeznu i očajanje ponovo zavlada mojom dušom. Izgledalo je da su sve moje molitve uzaludne, pa je i moje vere nestalo. Reči utehe, ukora ili ohrabrenja za mene su bile jednake, jer mi se činilo da me niko ne može razumeti osim Boga, a da me je i On napustio. Pripadnici naše Crkve u Portlandu nisu znali za patnje moje duše, koje su me dovele u očajničko stanje, ali videći da sam zbog nečega veoma potištena smatrali su da je to grešno s moje strane, imajući u vidu čudesan način na koji mi se Bog u svojoj milosti otkrio.

Strahovala sam da mi je Bog zauvek uskratilo svoju milost i svoje odobravanje. Pomisao na svetlost, koja je ranije obasjavala moju dušu, činila je tu svetlost dvostruko dragocenijom u

poređenju sa tamom koja me je sada okružavala. U kući moga oca održavani su verski skupovi, ali je moja potištenost bila tako duboka da im jedno vreme uopšte nisam prisustvovala. Teret koji me je pritiskao bivao je sve mučniji sve dok mi se nije učinilo da su moje duševne patnje teže nego što mogu da izdržim.

Najzad sam pristala da prisustvujem jednom od skupova održanih u našoj kući. Skupština je upućivala Bogu posebne molitve za mene. Otac Pirson, koji je ranije poricao istinitost ispoljavanja Božje sile nada mnom, sada se najusrdnije molio za mene, i savetovao mi da svoju volju potčinim Gospodnjoj volji. Poput nežnog oca nastojao je da me ohrabri i uteši, nalažući mi da verujem da Prijatelj grešnika ni mene nije ostavio.

Osećala sam se isuviše slabom i klonulom da bih učinila bilo kakav poseban napor za sebe, ali se u srcu pridruživ molitvama svojih prijatelja. Sada me je malo zabrinjavalo protivljenje od strane sveta, i bila sam spremna na svaku žrtvu samo da mi Bog još jednom ukaže svoju milost i svoje odobravanje. Dok su se vernici molili za mene, nestade duboke tame koja me je okružavala i obasja me jedna iznenadna svetlost. Moje snage ponestade, i učini mi se da sam ponovo u društvu anđela. Jedno od tih svetih bića ponovi reči: „Upoznaj i druge sa onim što ti je otkriveno.”

Najviše me je mučio strah da - odazivajući se pozivu dužnosti da kao Bogom povlašćena objavljujem vizije i otkrivenja koje mi je On dao za druge - ne popustim grešnom zanosu, i da uzdižući se iznad položaja koji mi pripada ne izazovem Božji gnjev protiv sebe i izgubim sopstvenu dušu. Imajući na umu nekoliko ovakvih i sličnih slučajeva, srce mi se stezalo pri pomisli na tako teško iskušenje.

Sada sam se usrdno molila da, ako moram da idem i objavljujem ono sto mi je Gospod pokazao, budem sačuvana od nedoličnog uzvišenja. Anđeo reče: „Tvoje molitve su stigle do Gospoda i biće uslišene! Ukoliko ti zaista zapreti ovo zlo od kojeg toliko strahuješ, Božja ruka će biti ispružena da te sačuva; On će te bolešću i patnjama držati stalno uza se, i sačuvati tvoju poniznost. Objavljuj verno poruku koja ti je data. Izdrži do kraja i ješćeš plod sa drveta života i piti vodu živu.”

Postavši ponovo svesna ovozemaljske stvarnosti, poverila sam se potpuno Gospodu, spremna da izvršim svaki Njegov nalog bez obzira na posledice. Ubrzo mi je providenje otvorilo put da zajedno sa svojim zetom pođem kod moje sestre koja je živela u Polendu, oko pedeset kilometara udaljena od moje kuće. Tu mi se pružila povoljna prilika da iznesem svoje svedočanstvo.

Grlo i pluća su me već tri meseca tako boleli da sam jedva mogla da govorim i to samo slabim i promuklim glasom. Ovom prilikom ustadoh pred okupljenima i otpočeh svoj govor bukvalno šapatom. Tako sam govorila oko pet minuta, a onda bolovi i smetnje koje sam osećala u grlu i plućima odjednom nestadoše, a glas mi postade jasan i snažan, tako da sam nastavila da govorim sa savršenom lakoćom i bez ikakvih smetnji skoro dva sata. Kad sam završila svoju poruku glas mi je opet zatajio; nisam mogla glasno da govorim sve dok nisam ponovo izašla pred narod, kada mi se ovo jedinstveno ozdravljenje ponovilo na isti način. Stekla sam čvrsto osvedočenje da na ovaj način zaista izvršavam volju Božju, i zapaženi rezultati pratili su moje napore.

Providenje je potom otvorilo put preda mnom da odem u istočni deo države Mejn. Brat Viljem Džordan i njegova sestra išli su poslovno u Orington, i uporno su me nagovarali da pođem s njima. Pošto sam dala obećanje Gospodu da ću poći putem koji On otvori preda mnom, nisam se usudila da ovo odbijem. U Oringtonu sam se srela sa starešinom Dž. Vajtom. On je poznavao moje prijatelje, i bio angažovan u delu spasavanja duša.

Duh Božji je pratio poruku koju sam iznela; srca prisutnih se obradovala u istini a oni koji su

bili klonuli duhom ohrabriše se da obnove svoju veru. U Gerlendu je veliki broj sakupljenih iz raznih krajeva rado slušao moje izlaganje. Međutim, moje srce ponovo je bilo bolno pogođeno. Dobila sam pismo od majke u kojem me moli da se vratim kući, jer se o meni pronose lažne vesti. Ovo je bio potpuno neočekivan udarac. Na moje ime nikada nije pala senka bilo kakvog prekora, i uvek sam mnogo držala do svog ličnog ugleda. Posebno me je zbolelo što je i moja majka morala da pati zbog mene. Ona je svim srcem bila vezana za svoju decu, i u svemu što se na njih odnosilo bila je veoma osetljiva. Da mi se ukazala bilo kakva prilika, odmah bi se vratila kući, ali je to bilo, zaista, nemoguće.

U dubokom bolu osećala sam se suviše potištenom, da bih mogla da govorim te večeri. Vernici su me hrabрили i pozivali da se uzdam u Gospoda, i najzad počеше da se mole za mene. Blagoslov Gospodnji se uskoro spusti nada me, i to večе iznesoh svoje svedočanstvo sa velikom slobodom. Iz kuće u kojoj smo se nalazili odzvanjali su glasni izrazi zahvalnosti i pobede, i prisustvo Hristovo se osetilo među nama.

U svome radu bila sam pozvana da se suprotstavim onima koji su svojim fanatizmom nanosili sramotu Božjem delu. Zaneseni fanatizmom takvi obično misle da se vera sastoji u velikom uzbuđenju i bučnim raspravama. Oni govore na takav način koji nevernike razdražuje izazivajući ih da mrže i njih i ono što propovedaju, a zatim se raduju što su izloženi progonstvu. Nevernici u njihovom postupanju ne mogu da vide nikakvu doslednost. U nekim mestima braća su zbog toga bila sprečena da prisustvuju sastancima. Zajedno sa krivcima stradali su i nevini. Dugo sam patila i tugovala zbog toga. Izgledalo mi je strašno i bolelo me je što ti nerazboriti ljudi nanose toliko štete Hristovom delu. To je veoma pogubno ne samo za sopstvenu dušu nego i na samo delo baca ljagu koju nije lako ukloniti. Sotona upravo to želi. On se raduje kad vidi kako neposvećeni ljudi zloupotrebljavaju istinu mešajući je sa zabludom, da bi zatim i istinu zajedno sa zabludom bacili u prašinu. On naročito likuje kad vidi zbunjenost i rasulo među Božjom decom.

Jedan od tako fanatički nastrojenih pojedinaca imao je dosta uspeha u zalaganju da moje prijatelje, pa čak i moje srodnike, usmeri protiv mene. Zato što sam verno iznela sve što mi je bilo pokazano u pogledu njegovog nehrišćanskog života, on je širio laži da bi uništio moj uticaj i opravdao sebe. Moja sudbina je izgledala veoma teška. Obeshrabrenost u koju sam zapala bila je veoma bolna; takvo stanje našeg naroda toliko me je ožalostilo da sam zbog toga dve sedmice ležala bolesna. Moji prijatelji su mislili da neću preživeti, ali se braća i sestre koji su saosećali sa mnom okupiše da se mole za mene. Uskoro sam shvatila da su usrdne i delotvorne molitve, koje su bile upućivane za mene, odnele prevagu. Sila jakog neprijatelja bila je slomljena i ja sam, oslobođena okova bolesti, odmah dobila jednu viziju. U toj viziji mi je pokazano da - ukoliko osetim da se bilo kakav ljudski uticaj suprotstavlja mome svedočanstvu bez obzira na to gde se nalazim - samo zavapim Gospodu, i anđeo će odmah biti poslan da me sačuva. Anđeo čuvar, koji me stalno prati, je ionako pored mene, ali - ukoliko zatreba - Gospod će poslati još jednog anđela koji će me uzdići iznad domašaja svakog ovozemaljskog uticaja.

IX

Vizija o novoj zemlji*

Sa Isusom na čelu, svi mi izlazimo iz Svetog grada i spuštamo se na ovu Zemlju, na jednu

---

* Prizori viđeni u ovoj viziji ostvariće se na kraju hiljadu godina posle Hristovog dolaska. Otkr. 20; 21; 22; Zah. 14,4.

visoku planinu koja ne može da drži Gospoda, već se pri dodiru Njegovih nogu raspada i tako nastaje jedna velika ravnica. Zatim podižući svoj pogled gore primećujemo i veliki grad sa dvanaest temelja i dvanaest vrata, po troja sa svake strane, a na svakim vratima stoji po jedan anđeo. Svi uglas kličemo: „Grad, veliki grad, silazi od Boga s neba,” i on se spušta upravo tu gde mi stojimo. Odmah počinjemo da razgledamo veličanstven spoljni izgled toga grada. Tu sam videla najdivnije kuće koje su izgledale kao da su od samoga srebra; ugaoni stubovi su im ukrašeni biserima, što im daje najprivlačniji izgled. U svakoj od tih kuća gde treba da se nastane sveti ima i po jedna zlatna polica. Videla sam kako mnogi sveti ulaze u kuće, skidaju svoje blistave krune, stavljaju ih na pomenute police, a onda izlaze u poljanu, u blizini kuća, da bi se zanimali nekim poljskim radom; ali ne ovako kako mi moramo da radimo na ovoj Zemlji ne, ne. Oko glave svakoga od njih blista veličanstvena svetlost, a oni neprestano kliču slaveći i hvaleći Boga.

Videla sam takođe i jednu poljanu punu svakovrsnog cveća, i dok sam ga brala uzviknuh oduševljeno: „Ono nikada neće uvenuti.” Zapazila sam i jedan travnjak sa neobičnom travom veličanstvenog izgleda; trava je sveže zelena sa srebrnasto zlatnim odbleskom, i dostojanstveno se povija u slavu Isusa kao Cara nad carevima. Zatim nailazimo na jednu oblast punu životinja svih vrsta - lav, jagnje, leopard i vuk - svi zajedno u savršenom skladu i miru. Prolazimo između njih, a oni mirno idu za nama. Potom zalazimo u šumu, ali nimalo sličnu mračnim šumama kakve ovde imamo; ne, već svetlu i veličanstvenu; grane tamošnjeg drveća, za razliku od ovdašnjeg, povijaju se gore-dole, a mi svi kličemo: „Živećemo u nenaseljenim oblastima bez straha i spavati u šumama.” Prolazimo kroz šume putujući prema gori Sion.

Usput susrećemo jedno društvo koje takođe s velikim interesovanjem razgleda lepote ove oblasti. Posebno mi pada u oči crvena bordura na njihovim haljinama; krune su im blistave a odeća čisto bela. Pozdravljamo ih, i ja pitam Isusa ko su oni. To su mučenici, kaže On, koji su za Njega položili svoj život. S njima je i jedno veliko mnoštvo mališana, koji takođe imaju crvenu borduru na svojim haljinama. Gora Sion pruža se upravo pred nama; na njoj se uzdiže veličanstveni hram, dok je oko njega još sedam brežuljaka obasutih ukrasnim rastinjem ruža i ljiljana. Gledala sam mališane kako se penju ili, pak, na svojim malim krilima uzleću na vrhove tih brda i beru cveće koje nikada ne vene. Oko hrama raste drveće svake vrste - šimšir, bor, jela, maslina, mirta, nar i smokva, povijena pod teretom prispelih plodova - što ovaj predeo čini veličanstvenim. Na samom ulazu u hram, Isus svojim umilnim glasom izjavljuje: „Samo 144.000 mogu da uđu u ovaj prostor,” a mi kličemo: „Aliluja!”

Hram se oslanja na sedam stubova, sve je od prozračnog zlata, ukrašeno najlepšim biserima. Čudesnu velelepnost koju sam tamo videla nisam u stanju da opisem. O, kada bih znala da govorim hananskim jezikom, tek onda bi mogla da donekle prikažem slavu onog boljeg sveta. Tamo sam videla i kamene ploče na kojima su zlatnim slovima izgravirana imena svih 144.000 spasenih.

Razgledavši veličanstvenost hrama izlazimo napolje, tu nas Isus ostavlja i odlazi u grad. Ali ubrzo ponovo čujemo Njegov umilni glas: „Dođi, narode moj! Vi koji ste dosli od velike nevolje, izvršavali moju volju i stradali za mene, hodite na večeru, a ja ću se zapregnuti i služiću vam!” Uz pokliče: „Aliluja, slava!” mi ulazimo u grad. Tu je sto od čistog srebra, dugačak mnogo kilometara, a ipak se očima može sagledati. Na stolu sam videla plodove sa drveta života, manu, bademe, smokve, nar, grožđe i mnoge druge vrste voća. Zamolih Isusa za dozvolu da jedem od tog voća, ali On reče: „Za sada još ne, jer oni koji okuse ovdašnje plodove ne vraćaju se više na Zemlju. Ako ostaneš verna, uskoro ćeš jesti plod sa drveta života i piti vodu živu.” Na kraju dodade: „Moraš se ponovo vratiti na zemlju i preneti drugima sve ovo što sam ti otkrio.” Zatim

me je jedan anđeo lagano spustio u ovaj mračni svet. Ponekad pomišljam da ovde neću moći dalje da izdržim; sve na Zemlji izgleda tako sumorno i tužno. Ovde se osećam veoma usamljenom, jer sam videla bolju zemlju. O, kada bih imala krila kao golub da odletim i nađem sebi spokojstvo i mir!

Brat Hajd, koji je bio prisutan kad sam iznosila ovu viziju, sastavio je sledeće stihove koji su objavljivani u mnogim verskim listovima, a našli su mesto i u nekim pesmaricama. Dok stihove ove pesme preštampavaju, čitaju i pevaju, malo njih znaju da su nastali iz vizije jedne devojke, progonjene zbog njenog skromnog svedočanstva.

*Čuli smo za svetli, sveti kraj
I srca su naša radosna sad,
Jer smo svi putnici umorni, znaj
I znamo samo za bol i za jad.
Kažu da putnike tamo čeka dom
I da lutati više neće,
Jer sve je divno u kraju tom
Gde čista reka života teče.
Tamo se sire polja zelena
Koja nikad ne znaju za suše.
Na njima je puno cveća šarena
I saronske cvetaju ruže.
U granju zelenom ptičice poje
Ori se njihova pesma vesela,
I zvucima jasnim pesme svoje
Pozdravljaju harfe anđela.
Čusmo za palme i zlatne krune,
Za purpurnu traku na odeći beloju,
Za divni grad sa biser-dvorima
Što se u svetlosti kupa veseloju.
Čusmo za anđele i svetitelje
Što uz harfe poju pesmu slatku
Za obilje ploda s drveta života,
Za lišće sto leči bolest svaku.
Divan je i dobar Car zemlje ove,
Svetlost je On i radost kraju;
U Njegove skoro mi stižemo dvore,
Ozarena lica, u Njegovom sjaju.
Jos malo samo i bićemo tamo,
Živeti u društvu blagih i svetih.
Još malo samo, jos malo samo,
Naš dom večno biće taj predeo tih.*

Zatajivanje ukora

Upravo u to vreme bila sam izložena još jednom teškom iskušenju. Ako bi bilo ko, pod uticajem Duha Božjeg, počeo na javnom skupu da veliča i slavi Boga neki bi odmah povikali da je to mesmerizam^{*}; i ukoliko bi Gospod našao za dobro da mi u toku sastanka da neku viziju, odmah bi se govorilo da je to posledica uzbuđenja i mesmerizma. Često sam, ojađena i klonula duhom, odlazila na neko skrovito mesto da svoju dušu izlijem pred Onim koji sve umorne i natovarene poziva da u Njemu potraže spokojstvo i mir. Čim bih se u veri pozvala na Božje obećanje, imala sam utisak da mi je Hristos veoma blizu. Prijatna nebeska svetlost zablistala bi oko mene i ja bih, kao da sam obuhvaćena rukama moga Spasitelja, bila uznesena u viziji. Međutim, kada sam govorila drugima o onome što mi je Bog otkrio, tamo gde ništa zemaljsko nije moglo da utiče na mene, bila sam bolno pogođena i iznenađena mišljenjima nekih, sa kojima sam inače bila u najprisnijim odnosima, da su oni koji žive najbliže Bogu često i najpodložniji sotoninim obmanama.

Prema ovom shvatanju, naša jedina bezbednost, da ne bismo bili prevareni, nalazi se u distanciranju od Boga, u stanju duhovnog nazadovanja. O, zar se tako daleko otišlo, razmišljala sam ja, da se oni koji se iskreno obraćaju Bogu pozivajući se na Njegova spasonosna obećanja, okrivljuju da se samo zbog toga nalaze pod prljavim uticajem mesmerizma? Da li od našeg dobrog nebeskog Oca tražimo hleb samo zato da bismo dobili kamen ili škorpiju? Ovo je tako ranjavalo moj duh i pričinjavalo mi takav duševni bol da sam skoro pala u očajanje. Mnogi su želeli da poverujem da moja iskustva ne potiču od Svetog Duha, i da je sve što su u tom pogledu iskusili sveti Božji ljudi bio samo uticaj mesmerizma ili sotonске obmane.

Neki su ekstremno tumačili izvesne citate iz Svetih Spisa, uzdržavajući se potpuno od rada i odbacujući sve one koji ne bi prihvatili njihove ideje po ovim ili bilo kojim drugim pitanjima koja se odnose na verske dužnosti. U jednoj viziji Bog mi je otkrio ove zablude i uputio me da poučim Njegovu zabludelu decu, ali mnogi od njih su potpuno odbacili poruku i okrivili me da se prilagođavam svetlu. S druge strane, takozvani adventisti, pripisivali su mi fanatizam i lažno me predstavljali kao vođu zanesenjaštva, iako sam se neprestano zalagala da to zlo sprečim.

Određivani su različiti datumi Hristovog dolaska, i to je uporno nametano našim vernicima, ali je meni Gospod pokazao da On neće tada doći; jer pre Hristovog dolaska mora naići vreme nevolje, a svaki datum tako određen, kada prođe, samo još više oslabi veru naroda Božjeg. Zbog toga su mi pripisivali ulogu rđavog sluga koji govori: „Neće moj gospodar još zadugo doći.”

Tvrđnje u vezi sa određivanjem vremena Hristovog dolaska bile su štampane oko trideset godina ranije, a knjige u kojima se to nalazi raznesene su na sve strane, ipak su neki od propovednika, koji su tvrdili da me dobro poznaju, uporno isticali da su moje vizije lažne jer sam, navodno, nekoliko puta određivala vreme Hristovog dolaska, a to se nije dogodilo. Svakako da su mnogi ove lažne tvrdnje prihvatili kao istinu; međutim, tako nešto ne bi mogao da govori niko ko stvarno poznaje mene i moj rad. Otkako je isteklo određeno vreme u 1844. godini, moje svedočanstvo po tom pitanju uvek je bilo i ostaje: „Razni pojedinci će ponovo i ponovo određivati vreme Hristovog dolaska, a kada se to ne ostvari posledice će biti slabljenje vere u narodu Božjem.” Da sam u viziji videla određeno vreme i iznela svoje svedočanstvo o tome, ne bih nasuprot takvom svedočanstvu mogla pisati da će svako naredno određivanje vremena proći neostvoreno, jer pre Hristovog dolaska mora naići vreme nevolje. Svakako da za poslednjih

---

* Po F. Mesmeru (1734-1815) magnetna sila u organizmu pojedinca kojom on može neodoljivo da utiče na volju i pokrete drugih.

trideset godina, otkako je ova tvrdnja javno publikovana, ne bih - ponovnim određivanjem vremena Hristovog dolaska - samoj sebi dozvolila pogrešku zbog koje sam druge ukoravala. Osim toga, ja nisam imala nikakve vizije sve do 1845. kada je već prošla godina u kojoj su mnogi iščekivali Hristov dolazak. Tada mi je bilo pokazano ono što sam ovde navela.

I da li se ovo svedočanstvo ispunilo u svim pojedinostima? Adventisti prvog dana određivali su datum za datumom, i uprkos ponovljenim greškama, imali su smelosti da ponovo određuju vreme. Bog ih nije vodio u tome. Mnogi od njih odbacili su pravo proročko vreme, i ignorisali ispunjenje proročanstva, zato što se ono što su oni očekivali 1844. godine nije dogodilo. Oni su odbacili istinu, i neprijatelj im je podmetnuo silu prevare da veruju laži. Veliko kušanje u pogledu određivanja vremena bilo je 1843. i 1844. godine; svi koji i posle toga određuju vreme, obmanjujući sami sebe, obmanjuju i druge.

Sve do vremena moje prve vizije uopste nisam mogla da pisem; svojom uzdrhtalom rukom nisam bila u stanju da držim pero. U toku vizije anđeo mi zapovedi da zapišem šta sam videla. Poslušala sam i pisala bez ikakvih teškoća. Moji nervi ojačaše, i ruka mi postade sasvim stabilna.

Za mene je bio težak krst da zabludelim prenesem ono što mi je bilo pokazano za njih. Pričinjavalo mi je veliki bol da druge gledam zabrinute i uznemirene. I kad sam bila u obavezi da pojedincima prenesem Božje poruke, često sam to ublažavala i činila sto povoljnijim za njih, a onda sam se povlačila u samoću i plakala u duševnoj patnji i bolu. Posmatrajući one koji su imali da se brinu samo za svoju dušu, mislila sam da u njihovom položaju nikad ne bih gundala. Bilo je zaista teško neuvijeno objavljivati oštra i određena svedočanstva koja mi je Bog davao. Sa strahom i zabrinutošću očekivala sam ishod i ako bi se ukorena osoba pobunila protiv ukora a kasnije ustala i protiv istine, u mojoj duši pojavila bi se mučna nedoumica: da li sam poruku prenela baš onako kako je trebalo? Nije li možda ipak postojao neki bolji način za njihovo spasenje? I onda bi moju dušu obuzimala takva potištenost da sam često pomišljala kako bi mi smrt bila dobrodošao glasnik, a grob mesto slatkog odmora.

Opasnost i grešnost ovakvog postupanja nisam shvatila sve dok u viziji nisam bila prenesena u Hristovo prisustvo. On me je pogledao sa negodovanjem i okrenuo svoje lice od mene. Strah i užasne patnje koje sam tada osetila nije moguće opisati. Pala sam ničice pred Njega, ali nisam imala snage da progovorim ijednu reč. O, kako sam želela da se sakrijem od tog strašnog pogleda koji je izražavao Njegovo negodovanje! Tada sam donekle shvatila kako će se osećati izgubljeni kad budu govorili gorama i kamenju: „Padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva Jagnjetova” (Otkr. 6,16).

Jedan anđeo mi naredi da odmah ustanem, dok je prizor koji sam tada ugledala teško opisati. Preda mnom je bila jedna grupa ljudi zamršene kose i pocepanih haljina, čiji je izgled pružao pravu sliku očajanja i straha. Oni mi se približiše i počеше otirati svoje haljine o moje. Kad sam zatim bacila pogled na svoje haljine, videla sam da su umrljane krvlju. Ponovo kao mrtva padoh pred noge svog anđela pratioca. Nisam mogla da izustim nijednu reč opravdanja ili izgovora, i samo sam želela da se što više udaljim sa ovog svetog mesta. Anđeo me podiže na noge i reče: „Ovo sad nije tvoj slučaj, ali ovaj prizor ti je predodčen da bi znala kakav će biti tvoj položaj ako zanemariš da preneseš drugima ono što ti je Bog otkrio. Međutim, ako ostaneš verna do kraja ješćeš plodove sa drveta života i piti vodu iz reke žive. Moraćeš mnogo da pretrpiš, ali je milost Božja dovoljna podrška.” Tada sam se osetila voljom da učinim sve što Gospod zatraži od mene, kako bih zaslužila Njegovo odobravanje, a ne onaj strašni pogled negodovanja.

XI

Udaja i potonji napori

Starešina Džems Vajt i ja stupili smo u bračnu zajednicu 30. avgusta, 1846. godine. Starešina Vajt je stekao veliko iskustvo u adventnom pokretu i njegovi napori u objavljivanju istine bili su od Boga blagosloveni. Naša srca su bila potpuno ujedinjena u ovom velikom delu, i zajedno smo putovali i radili na spasavanju duša.

Svoj rad započeli smo bez novca, sa malo prijatelja i narušena zdravlja. Moj suprug je nasledio snažnu telesnu gradu, ali je njegovo zdravlje bilo oslabljeno preteranom marljivošću na studijama za vreme školovanja i kasnije na predavanjima. Ja sam, kao što je to već na početku rečeno, još od svog detinjstva bila slabog zdravlja. U takvim uslovima - bez finansijskih sredstava, bez ijednog časopisa ili knjige, a sa malo onih koji su bili naklonjeni našim pogledima - otpočeli smo svoj rad. U to vreme nismo imali molitvene domove a ideja da u tu svrhu koristimo šatore nije nam došla na um. Svoje sastanke, u to vreme, održavali smo uglavnom u privatnim kućama. Naši skupovi su bili mali. Retko se dešavalo da iko osim adventista dode na naše skupove, osim onih koje je privukla radoznalost da čuju ženu kao govornika.

U početku sam bojažljivo i veoma nerado pristajala da javno govorim. Ako sam imala samopouzdanja i smelosti, to mi je dao Sveti Duh. Ako sam govorila slobodno i snažno, to mi je dao Bog. Nasi skupovi obično su vođeni tako da smo u tome učestvovali oboje - moj suprug i ja. On bi obično održao doktrinarni govor, a zatim bih se nadovezala ja sa znatno dužim ohrabrivanjem prisutnih, nastojeći da, na sebi svojstven način, ganem njihova osećanja. Tako je moj suprug sejavao seme istine, ja zalivala posejano, a Bog davao da nikne i uzraste.

U jesen 1846. godine počeli smo da svetkujemo biblijsku subotu i da to učenje zastupamo i branimo. Moja pažnja na značaj subote prvi put je bila usmerena dok sam početkom te godine bila u poseti Nju Bedfordu, u državi Masačusets. Tu sam se upoznala sa starešinom Dž. Bejtsom (J. Bates), koji je među prvima prihvatio adventnu veru i bio aktivan saradnik u delu. Starešina Bejts je svetkovao subotu i snažno dokazivao njen značaj. Ne shvatajući još uvek značaj i važnost ovoga, mislila sam da starešina B. greši kada četvrtoj zapovesti pridaje veću važnost nego ostalima, ali mi Gospod dade jedno videnje o nebeskoj svetinji. Otvori se hram Božji na nebu i ja ugledah kovčeg Božji zaklonjen prestolom milosti. Dva anđela stoje, jedan s jedne a drugi sa suprotne strane kovčega, krila su im raširena iznad prestola milosti, a lica okrenuta k njemu. Tim je, reče anđeo pratilac, prikazan stav svih nebeskih bića koja sa dubokim strahopoštovanjem gledaju na sveti Božji zakon, ispisan Njegovim prstom. Hristos podiže poklopac iznad kovčega i ja ugledah kamene ploče na kojima su ispisan Deset zapovesti. Iznenadila sam se kad sam videla da se četvrta zapovest nalazi u samom centru ovih deset propisa okružena oreolom blage svetlosti. Anđeo reče: „Ona je jedina od deset zapovesti u kojoj se jasno ističe definicija o Bogu živome, kao Tvorcu neba i Zemlje i svega što je god u njima. Kada su polagani temelji Zemlje položeni su, takođe, i temelji subote.”

Pokazano mi je da nikada ne bi bilo nijednog nevernika ni ateiste, da je istinska subota uvek svetkovana. Svetkovanje subote sačuvalo bi svet od idolopoklonstva. Četvrta zapovest je dugo bila gažena, stoga smo pozvani da, zalažući se za pogaženu subotu, zaziđujemo prolome načinjene u Božjem zakonu. Čovek bezakonja koji se, nastojeći da promeni zakon i vremena, uzdiže iznad Boga, promenio je subotu kao dan odmora, te umesto sedmog za dan odmora proglasio prvi dan sedmice. Tim činom on je napravio „razvalinu” u Božjem zakonu. Pre nego što dode veliki dan Gospodnji stanovnicima sveta treba uputiti poziv da se vrate prvobitnoj

vernosti zakonu Božjem, koji je antihrist bacio pod noge. Pažnja naroda mora se i poukom i primerom usmeriti na te „razvaline” u zakonu Božjem. Pokazano mi je da treći anđeo, objavljujući „zapovesti Božje i veru Isusovu,” predstavlja narod koji prihvata ovu poruku pozivajući ljude da zapovesti Božje čuvaju kao zenicu oka, i da će odazivajući se ovom pozivu, mnogi prigrлити subotu Gospodnju.

Kada smo primili svetlost u pogledu četvrte zapovesti, u državi Mejn bilo je oko dvadeset i pet adventista koji su svetkovali subotu. Međutim, u drugim tačkama učenja imali su tako različite poglede, a i po mestima stanovanja bili su tako udaljeni jedni od drugih da je njihov uticaj bio vrlo mali. Otprilike isto toliko vernika, pod sličnim okolnostima, bilo je i u drugim delovima Nove Engleske. Osećali smo se dužnima da ih često posećujemo, u njihovim domovima, učvršćujući ih u Gospodu i u Njegovoj istini, a pošto su bili tako udaljeni jedni od drugih morali smo mnogo vremena da provedemo u putu. U nedostatku finansijskih sredstava koristili smo najjeftiniji privatni prevoz, vagone druge klase na železnici i donje palube na brodovima. Zbog slabog zdravlja, meni je najviše odgovaralo putovanje privatnim kolima. Kada smo putovali železničkim vagonima druge klase, obično smo bili obavijeni pravim oblacima duvanskog dima, od čega sam često padala i u nesvest. Na donjoj palubi brodova muke nam je isto tako zadavao duvanski dim, ali i psovke i vulgarni razgovori brodske posade i putnika iz nižih društvenih slojeva. Noću smo spavali na tvrdom patosu, drvenim sanducima i džakovima žita, dok su nam putne torbe služile kao uzglavlja, a kaputi i šalovi kao pokrivači. Kada nas je zimi mučila hladnoća šetali smo palubom da se ugrejemo, a za vreme teških letnjih žega izlazili smo na gornju palubu da udahnemo malo svežeg vazduha. To je bilo suviše naporno za mene, naročito kad sam putovala sa detetom u naručju. Takav način života nipošto nije bio ishod našeg izbora. Bog nas je pozvao u našem siromaštvu i vodio nas kroz peć nevolja i patnje da bismo stekli iskustvo koje je trebalo da bude od velike koristi nama samima, a i da služi kao primer drugima koji su nam se kasnije pridružili u radu.

Naš Učitelj bio je stradnik, naviknut na patnje i muke; i oni koji ovde s Njim stradaju i pate, s Njim će i da vladaju. Kada se Hristos javio Savlu - prilikom njegovog obraćenja - nije nameravao da mu kaže koliko će radosti i sreće doživeti na ovom svetu, nego koliko mu valja postradati Njega radi. Patnje su sudbinski udeo naroda Božjeg, od dana prvog mučenika Avelja. Patrijarsi su podnosili patnje i nevolje zbog svoje vernosti Bogu i poslušnosti Njegovim zapovestima. Veliki Poglavar crkve stradao je nas radi; stradali su apostoli i pripadnici prve hrišćanske crkve; stradali su takođe i milioni mučenika i reformatora srednjeg veka, zašto bismo onda mi, imajući istu blaženu nadu u besmrtnost, koja će postati divna stvarnost o skorom Hristovom dolasku, ustuknuli pred patnjama i stradanjima koje život neizbežno prate? Kad bi bilo moguće da pod drvo života, koje se nalazi usred raja Božjega, dođemo bez ikakvog stradanja, mi ne bismo nalazili uživanje u tako velikoj nagradi za koju ništa nismo podneli. Ustuknuli bismo, posramljeni, pred tim veličanstvenim prizorom, stideći se onih koji su se borili u dobroj borbi vere, izdržali životnu trku u trpljenju i zadobili večni život. Tamo će, međutim, biti samo oni koji su, poput Mojsija - kad je trebalo odlučivati - više voleli da stradaju sa narodom Božjim. Kada je Jovan, ugledavši u svojoj proročkoj viziji mnoštvo iskupljenih, zapitao: „Ko su ovi?” Odmah je usledio odgovor: „Ovo su koji dodose od nevolje velike, i oprase i ubijelise haljine svoje u krvi Jagnjetovoj.”

Kada smo počeli da iznosimo svetlost po pitanju subote, nismo imali jasno definisanu predstavu o poruci trećeg anđela iz Otkrivenja 14,9-12. Suština našeg svedočanstva, kad smo izlazili pred narod, bila je: da je drugi veliki adventni pokret bio od Boga, da su poruke prvog i drugog anđela objavljene i da se sada objavljuje treća. Zapazili smo da se treća poruka završava

rečima: „Ovdje je trpljenje svetih koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu.” Videli smo jasno kao sto i sada vidimo da ove proročke reči ukazuju na reformu u pogledu subote, ali o pojmovima kao sto su: klanjanje zveri, žig zverin i ikona zverina, koji se takođe pominju u toj poruci, nismo imali jasnu i određenu predstavu.

Bog je preko Svetog Duha prosvetlio svoje sluge, i ovaj predmet se postepeno otvarao njihovom umu. Da bi se to dokučilo i povezalo - kariku po kariku - bilo je potrebno mnogo proučavanja i mučnih napora. Brižljivim trudom i neprekidnim naporima delo je napredovalo, sve dok svetlu nisu bile predočene velike istine o nasoj poruci, kao jasna, povezana i savršena celina.

Već sam u ovoj knjizi napomenula kako sam se upoznala sa starešinom Bejtsom. Osvedočila sam se da je on pravi hrišćanin, plemenit, učtiv i uvek ljubazan. Postupao je sa mnom tako nežno kao sa svojim rođenim detetom. Kad je prvi put čuo moje izlaganje pokazao je duboko interesovanje. Čim sam prestala da govorim, on ustade i reče: „Ja sam neverni Toma - ne verujem u vizije - ali kad bih mogao poverovati da je svedočanstvo koje je ova sestra večeras iznela zaista glas Božji upućen nama, bio bih najsrećniji čovek među živima. Moje srce je duboko uzbuđeno. Verujem u iskrenost sestre koja je govorila, ali ne mogu da objasnim na koji način su joj pokazane ove divne istine koje nam je prenela.”

Nekoliko meseci posle udaje, bila sam zajedno sa svojim suprugom u Topšemu, u državi Mejn, na jednoj konferenciji kojoj je prisustvovao i starešina Bejts. On tada još nije u potpunosti verovao da su moje vizije od Boga. Ovaj sastanak je zaista bio veoma interesantan. Duh Božji se spustio na mene i sva obuzeta vizijom slave Božje prvi put sam ugledala druge planete. Kada sam posle vizije došla k sebi, pričala sam prisutnima šta mi je bilo pokazano. Starešina Bejts me zapita da li sam studirala astronomiju. „Ne sećam se da sam ikada videla bilo kakvu knjigu o astronomiji,” odgovorih ja. „Ovo je zaista od Gospoda,” reče on odlučno. Nikada ga ranije nisam videla tako nepristrasnog i srećnog. Lice mu je blistalo nebeskom svetlošću, i sa izrazitom snagom opominjao je i hrabrio okupljene vernike.

Sa ove konferencije vratila sam se sa svojim suprugom u Gorhem, gde su tada živeli moji roditelji. Tu sam se teško razbolela i patila do granica izdržljivosti. Moji roditelji, suprug i tamošnje sestre ujedinili su se u usrdnoj molitvi za mene, ali sam bolovala još tri sedmice. Često sam u nesvesti izgledala kao mrtva, ali sam, u odgovoru na upućene molitve, ponovo vraćana u život. Moje, gotovo samrtne, muke bile su tako teške da sam preklinjala sve oko sebe da se više ne mole za mene, jer sam mislila da njihove molitve samo produžavaju moje patnje. Tada me naši susedi i ostali moji bližnji prepustiše da umrem. Bog je hteo da za izvesno vreme prokuša našu veru. Na posletku, kad se moji srodnici i prijatelji ponovo ujediniše u molitvi za mene, jedan od prisutne braće, na kome se video teret saosećanja i prisustvo Božje sile, ustade sa svojih kolena, prođe kroz prostoriju i, položivši svoju ruku na moju glavu, reče: „Sestro Jelena, isceljuje te Isus Hristos,” a zatim savladan silom Božjom pade na zemlju. Ja poverovah da je ovo delo Božje. Moji bolovi popustiše, a duša mi se ispuni zahvalnošću i mirom. U srcu sam stalno ponavljala: „Nema za nas pomoći osim od Gospodu. Spokojni možemo biti samo ako se u potpunosti oslonimo na Njega i čekamo spasenje Njegovo.”

Sutradan je besnela jaka oluja, i niko od suseda nije došao u našu kuću. Ustala sam iz postelje i pošla u dnevni boravak. Neki od suseda, videvši da se prozori na mojoj sobi otvaraju, pomisliše da sam konačno umrla. Oni nisu znali da je Veliki Lekar u svojoj milosti ušao u ovu kuću, odagnao bolest i iscelio me. Sutradan smo već otputovali u Topšem, koji je bio udaljen preko šezdeset kilometara. Na raspitivanje nekih kad će biti sahrana, moj otac začudeno uzvрати pitanjem: „Čija sahrana?” „Sahrana vaše kćeri,” bio je odgovor. Moj otac na to reče: „Ona je isceljena molitvom vere, i sada je na putu za Topšem.”

Nekoliko sedmica kasnije, na svom putu za Boston, ukrcali smo se u parobrod u Portlandu. Na pučini se uskoro podiže žestoka bura, tako da smo se našli u velikoj opasnosti. Brod se strahovito ljuljao, a talasi su zapljuskivali prozore kabina. U ženskoj kabini zavlada veliki strah. Mnoge od prisutnih žena počеше da ispovedaju svoje grehe, vapeći Bogu za milost. Neke su prizivale Devicu Mariju da se založi za njih, dok su se druge zavetovale Bogu da će Mu posvetiti ostatak svog života, ako još jednom stanu svojom nogom na čvrsto tle. Bio je to prizor užasnog straha i uzbune. Dok se brod tako ljuljao, jedna gospođa mi pride i reče: „Zar se vi ne bojite? Ja mislim i to na osnovu činjeničnog stanja, da mi nikada više nećemo stići do obale.” Moj odgovor sveo se na sledeće: „Ja svoj zaklon nalazim u Hristu, i ako je moj životni zadatak završen, svejedno mi je da li će moje kosti ostati da leže na dnu okeana ili na bilo kom drugom mestu; ali ako moje delo nije dovršeno, ni sve vode okeana ne mogu me potopiti.” Imala sam veliko pouzdanje u Boga verujući da će nas On bezbolno dovesti do obale, ako će to služiti na slavu Njegovom imenu.

Tada sam shvatila šta znači hrišćanska nada. Prizor koji se odigravao pred mojim očima živo mi je predočio sliku o danu žestokog gnjeva Božjeg, kad će se Njegov gnjev nepomešan sa milošću sručiti na nepokajane. Tada će isto tako biti gorkog zapomaganja i suza, priznanja greha i preklinjanja za milost, ali prekasno. „Što zвах, ali ne htjeste, pružah ruke svoje, ali niko ne mari; nego odbaciste svaki savjet moj, i karanja mojega ne htjeste primiti; zato ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kad dođe ono čega se bojite.”

Zahvaljujući Božjoj milosti svi smo ipak bezbedno stigli do obale. Neki od putnika koji su za vreme bure ispoljavali veliku paniku sada to više nisu ni pominjali samo da bi svoja strahovanja prikazali što neznatnijim. Jedna saputnica, koja se svečano zavetovala da će, ako bude pošteđena, ako još jednom ugleda zemlju, postati hrišćanka, napuštajući brod podrugljivo uzviknu: „Slava Bogu, radujem se što svojom nogom ponovo mogu da stanem na zemlju!” Zamolih je da se u mislima vrati za nekoliko časova unazad, i da se seti svog zavetovanja Bogu. Ona se samo sa podrugljivim osmehom okrenu od mene.

Ovo me je nagnalo da se prisetim pokajničkih molitava, kakve se često upućuju na samrtničkom odru. Neki u toku celog života žive samo za sebe i služe sotoni, a kada ih bolest savlada i kada se suoče sa strašnom neizvesnošću, počnu da ispoljavaju žaljenje zbog počinjenih greha i govore kako su spremni da umru. Tim oni svoje srodnike i prijatelje navode na zaključak da su zaista bili obraćeni i spremni za nebo. Ali kad bi im se pružila mogućnost da ozdrave, ostali bi isto tako buntovnički nepokorni Bogu, kakvi su uvek i bili. Ponovo sam se podsetila reči mudraca: „Kad kao pustoš dođe ono čega se bojite, i pogibao vaša kao oluja kad dođe, kad navali na vas nevolja i muka. Tada će me zvati, ali se neću odazvati; rano će tražiti, ali me neće naći” (Priče 1,17.28).

U Gorhemu, u državi Mejn, 26. avgusta, 1847. godine, rodio nam se najstariji sin, Henri Nikol Vajt. U oktobru iste godine, brat i sestra Haulend iz Topšema ljubazno nam ponudiše deo svoga stana, i počesmo da stvaramo domaćinstvo s pozajmljenim nameštajem. Bili smo siromašni i očekivali su nas teški dani. Odlučili smo da budemo nezavisni, da se sami izdržavamo i da imamo još nešto čime bismo mogli da pomognemo drugima. Ali u tome nismo uspeli. Moj suprug je radio veoma težak posao istovarajući kamen na železničkoj pruzi; ali svoju teško stečenu zaradu nije redovno primao. Brat i sestra H. dragovoljno su delili sve što su mogli, ali su i oni bili u teškoj situaciji. Oni su čvrsto verovali u prvu i drugu anđeosku poruku, i velikodušno su od svoje imovine prilagali za napredak dela. Sve dok ne postadoše zavisni samo od svog svakodnevnog rada.

Moj suprug napusti radove na pruzi i sa sekirom u ruci otide u šumu da radi kao drvoseča.

Uz stalne bolove u slabinama radio je od ranog jutra do mrklog mraka da bi zaradio oko pedeset centi na dan. Od jakih bolova noću nije mogao da spava. Nastojali smo da s poverenjem u Boga ostanemo hrabri i postojani. Nisam jadikovala. Jutrom sam se zahvaljivala Gospodu što nas je sačuvaao u toku još jedne noći, a u večer sam se zahvaljivala što nas je održao u još jednom danu.

Jednog dana kad nam je ponestalo zaliha hrane, moj suprug pođe do svog poslodavca da dobije nešto novca ili namirnica. Dan je bio buran i on je u odlasku i dolasku morao da prepešači oko deset kilometara po kiši i nevremenu. Kući se vratio noseći na plećima džak namirnica koji je bio prevezan u nekoliko delova. S tim je teretom morao proći i kroz selo Brunsvik gde je često držao predavanja. Kad je tako strašno umoran ušao u kuću srce mi se steglo u grudima. Prvo moje osećanje bilo je da nas je Bog napustio. „Zar smo dotle stigli?“ rekoš svome suprugu. „Zar nas je Gospod zaista ostavio?“ Nisam mogla zadržati suze, i satima sam glasno plakala, sve dok se nisam onesvestila. Kada posle molitava upućenih za mene, ponovo počeh da slobodno dišem i kada osetih blagotvorni uticaj Duha Božjeg, zažalih bolno zbog tako ispoljene malodušnosti. Mi iskreno želimo da sledimo Hrista i da budemo nalik na Njega, ali ponekad savladani iskušenjima znatno zaostajemo iza Njega. Patnje i nevolje nas ponovo približavaju Spasitelju. Vatra užarene peći spaljuje trsku i zlato postaje još blistavije.

U to vreme mi je bilo pokazano da nas Gospod prokušava za naše dobro, i na taj način nas priprema da se uspešnije zalažemo za druge. On dopušta da se naše lagodno boravište uzburka da se ne bismo potpuno opustili u zadovoljstvu. Naš je zadatak bio da se zalažemo za spasenje duša. Da smo živeli u blagostanju, dom bi nam bio tako prijatan da ga ne bismo mogli napustiti. Iskušenja su dopuštena da bi nas pripremila za još teže sukobe koji nas očekuju na našim putovanjima. Uskoro smo počeli da dobijamo pisma kojima su nas braća iz drugih država pozivala da ih posetimo, ali nismo imali sredstva neophodna za takav put. Naš odgovor je bio da put pred nama još nije otvoren. Smatrala sam da je zaista nemoguće da putujem sa malim detetom. Nismo želeli da zavisimo od bilo koga, nastojeći vrlo pažljivo da živimo u skladu sa svojim mogućnostima. Odlučismo da ćemo radije trpeti oskudicu nego upuštati se u dugove. Za sebe i za dete trošila sam samo nešto više od pola litra mleka na dan. Jednog jutra, pre nego što će poći na posao, suprug mi ostavi deset centi da kupim mleko za tri dana. Razmišljala sam da li da kupim mleko za sebe i za dete ili da mu pribavim nešto od rublja. Odrekoh se mleka i kupih platno za benkidu da pokrijem gole ruke svoga deteta.

Ubrzo posle toga naš mali Henri se jako razboleo, bilo mu je sve teže, tako da smo se ozbiljno zabrinuli za njega. Ležao je u bunilu, dok mu je disanje bilo ubrzano i veoma teško. Davali smo mu lekove ali bez uspeha. Tada smo pozvali jednu osobu koja je imala iskustva sa ovakvim bolestima, a ona je rekla da je oporavak deteta potpuno neizvestan. Molili smo se za njega, ali nije bilo nikakve promene. To dete nam je služilo kao izgovor da u svom radu i zalaganju za druge ne možemo putovati toliko kao ranije, i sada smo strahovali da ga Gospod ne oduzme od nas. Još jednom izađosmo pred Gospoda vapijući u molitvi da se smiluje na nas i poštedi život deteta, i svečano se zavetovasmo da ćemo poći s pouzdanjem u Boga kud god nas On pozove.

Naše molitve su bile usrdne i vapijuće. U veri smo se usrdno pozivali na Božja obećanja, verujući da On čuje naše vapaje. Svetlost poslana s neba razagna oblake tame i obasja nas. Naše molitve bile su milostivo uslišene. Od tog trenutka dete počeh da se oporavlja.

Dok smo boravili u Topšemu dobili smo pismo iz države Konektikat od brata Čemberlena koji nas je pozvao da prisustvujemo konferenciji, koja se u toj državi održavala u aprilu mesecu 1848. godine. Odlučili smo da pođemo, ako budemo imali novac za put. Moj suprug izvrši obračun sa svojim poslodavcem i nađe da mu ovaj duguje još deset dolara. Za pet dolara uzela

sam nešto od odeće što nam je bilo najneophodnije, a zatim sam rukave na gornjem kaputu moga supruga opšila tolikim zakrpama da se teško moglo reći da su od prvobitnog materijala. Preostalo nam je pet dolara s kojima smo otišli u Dorčester, u državi Masačusets. Skoro sve što smo imali na ovom svetu bilo je smešteno u naše putničke kofere, ali smo imali duševni mir i čistu savest, a to smo cenili više od svakog ovozemaljskog komfora. U Dorčesteru smo pozvani u dom brata Nikolsa, i kad smo polazili sestra Nikols dade mom suprugu pet dolara, čime smo platili prevoz do Midltauna, u državi Konektikat. Bili smo stranci u tom gradu, i nismo sreli nikoga od naših vernika u toj državi. Od novca nam je ostalo još samo pedeset centi. Moj suprug se nije usudio da i to potroši na prevoz, te ostavi kofer na jednoj gomili dasaka, i pešice krenusmo da potražimo nekog od naših vernika. Ubrzo pronađosmo brata C. koji nas primi u svoju kuću.

Konferencija je održana u mestu Roki Hil, u velikoj ali nedovršenoj prostoriji kod brata Baldena. Braća su pristizala sa raznih strana. Bilo nas je oko pedeset, ali nisu svi u potpunosti prihvatili istinu. Sastanak je bio veoma interesantan. Brat Bejts je izložio značaj Božjeg zakona u veoma jasnoj svetlosti, i to potkrepiio ubedljivim dokazima. Njegovo izlaganje još više je učvrstilo one koji su već prihvatili istinu, i probudilo one koji još nisu bili sasvim odlučni.

Bili smo pozvani da se sledećeg leta sastanemo sa braćom u državi Njujork. Tamošnji vernici su bili siromašni i nisu mogli mnogo da doprinesu smanjenju naših troškova. Mi takođe nismo raspolagali finansijskim sredstvima neophodnim za takva putovanja. Moj suprug je bio slabog zdravlja, ali mu se u to vreme pružila mogućnost da radi na košenju livada i on pristade i na taj naporan posao. Bilo je očevidno da moramo živeti od vere. Svako jutro, čim bi ustali, klekli bismo pored postelje i u molitvi zatražili od Boga snagu neophodnu za rad u toku toga dana. Nismo nalazili zadovoljstvo sve dok se ne bismo osvedočili da je naša molitva uslišena. Tada je moj suprug odlazio da odbija otkose - ne u svojoj snazi, nego u snazi koju mu je Bog podario. A uveče, kad bi se vratio kući, ponovo smo se molili Bogu za snagu da bismo zaradili sredstva neophodna za širenje Njegove istine. Često smo sa zahvalnošću primali velike blagoslove. U jednom pismu upućenom bratu Haulendu u toku jula 1848. godine, moj suprug naglašava: „Bog mi daje snagu da radim teške poslove iz dana u dan. Slava neka je samo Njegovom imenu! Nadam se da ću zaraditi bar nekoliko dolara da bi ih upotrebio u Njegovom delu. U naporima da učinimo nešto za dobro naše braće i sestara radili smo neumorno, podnoseći bolest, iznemoglost, glad, hladnoću i vrućinu, spremni na još veća lišavanja i napore ukoliko to Bog zatraži. Danas se radujem što su lagodan život, zadovoljstvo i komfor ovozemaljskog života stalne žrtve na oltaru moje vere i nade. Ako se naša sreća sastoji u tome da druge učinimo srećnima, onda smo zaista srećni. Pravi Hristov učenik ne živi za sebe i svoja lična zadovoljstva, nego za Hrista i Njegovu stradalnu decu. Svoju udobnost, zadovoljstva, lak život, lična preimućstva, sopstvenu volju i sve svoje sebične želje on treba da žrtvuje Hrista 85 radi, inače nikada neće vladati s Njim na Njegovom prestolu.”

Novac koji je moj suprug zaradio u kosenju livada bio je dovoljan da podmirimo nase trenutne potrebe i putne troskove do zapadnog Njujorka i nazad.

Naša prva konferencija u državi Njujork održana je u Valniju, u žitnici jednog tamošnjeg brata. Bilo je prisutno oko trideset pet duša - sve što se moglo sakupiti u tom delu države. Međutim, od tog broja, teško je bilo naći dvoje koji su mogli u svemu da se slože. Neki od njih su bili u ozbiljnim zabludama, ali je svaki revnosno isticao sopstveno gledište, tvrdeći da je upravo to u saglasnosti sa Svetim Spisima.

Te oštre razmirice zbog neslaganja u mišljenju pričinjavale su mi veoma težak bol, jer sam videla da je ime Božje zbog toga obesčašćeno, i pod tim teretom sam se onesvestila. Neki se uplašiše da sam na samrti, ali je Gospod uslišio molitve svojih slugu, i ja dodoh k sebi. Svetlost

neba spusti se nada me, i ja uskoro izgubih iz vida sve sto je ovozemaljsko. Moj anđeo pratilac mi predoči zablude pojedinaca prisutnih na tom skupu, ali i istinu koja je bila u suprotnosti sa njihovim zabludama. Ta međusobno suprotstavljena gledišta, za koja su oni tvrdili da su usklađena sa Biblijom, bila su u stvari usklađena samo sa njihovim mišljenjem o Bibliji, i oni su morali da napuste svoje zablude i da se ujedine u poruci trećeg anđela. Naš sastanak je završen pobedonosno. Pobedila je istina. Braća odbaciše svoje dotadašnje zablude, ujediniše se u poruci trećeg anđela i Bog ih obilno blagoslovi umnožavanjem njihovih članova.

Iz Volnija smo otisli u Port Džibson da bismo prisustvovali sastanku koji se održavao u žitnici brata Edsona. I na tom sastanku su bili prisutni pojedinci koji su voleli istinu, ali su slusali i gajili zablude. Gospod se u svojoj sili i ovde zauzeo za nas. Pre nego što je sastanak završen, meni je u viziji ponovo ukazano na važnost onoga što se desilo s braćom u zapadnom delu države Njujork, koji su odbacil i svoja dotadašnja neslaganja i suprotnosti i ujedini se u biblijskoj istini.

Vratili smo se u Midltaun, gde smo bili ostavili svoje dete za vreme naših putovanja na zapadu. I sada se pred nama pojavila jedna bolna dužnost. Uvideli smo da se radi duhovnog dobra duša koje posećujemo moramo lišiti društva našeg malog Henrija, kako bismo bili u stanju da se u potpunosti posvetimo delu. S obzirom na moje i inače slabo zdravlje, on bi mi neizbežno oduzeo veliki deo vremena. Bilo je to zaista teško iskušenje, ali ipak nisam pristala da mi dete bude prepreka na putu dužnosti. Verovala sam da ga je sam Gospod poštedeo u njegovoj teškoj bolesti, i da bi mi ga mogao oduzeti ako dopustim da me on ometa u vršenju moje dužnosti. Sama pred Gospodom, u najbolnijim osećanjima i gorkim suzama, pristadoh na žrtvu: da svoje jedino dete, staro tek godinu dana, predam drugoj ženi da na njega prenosi materinska osećanja i da mu zameni majku. Ostavimo ga u porodici brata Haulenda, u koju smo imali najviše poverenja. Oni su bili spremni da prihvate ovaj teret, kako bi nas oslobodili da se što uspešnije posvetimo delu Božjem. Znali smo da se oni o našem malom Henriju mogu pobrinuti bolje nego što bismo to mi mogli učiniti na našim stalnim putovanjima, i da je za njega bolje da ima stalan dom i pouzdan nadzor. Rastanak sa detetom bio je za mene veoma bolan. Tužni izgled njegovog sićušnog lica, dok sam se rastajala s njim, bio mi je pred očima dan i noć; ipak sam uz pomoć Božju uspela da to potisnem iz svojih misli, zalažući se za dobro drugih. Porodica brata Haulenda vodila je o Henriju potpunu brigu punih pet godina.

XII

Objavljivanje knjiga i putovanja

U toku juna, 1849. godine, pred nama se otvorio put da za izvesno vreme imamo svoj dom u Roki Hilu, u državi Konektikat. Tu nam se 28. jula rodilo i drugo dete, Džems Edson.

Dok smo živeli u tom mestu moj suprug je stekao utisak da, u cilju širenja sadašnje istine, treba da piše knjige. Bio je veoma ohrabren i srećan kad se odlučio na taj korak. Međutim, ponovo se našao u sumnji i neizvesnosti, jer nije imao nikakva finansijska sredstva. Bilo je braće koji su imali novca, ali su više voleli da to čuvaju za sebe. Obeshrabren ovim, on na kraju odluči da potraži neku livadu, da bi košenjem zaradio neki dolar. Čim je napustio kuću na mene se svalio takav teret da sam potpuno onemoćala i izgubila svest. Međutim, kad su za mene upućene molitve osetila sam blaženstvo i odmah sam u viziji bila uzeta sa ovog sveta. Pokazano mi je da je Gospod pre godinu dana mome suprugu dao snagu da sa uspehom radi na livadama; da je on pravilno upotrebio tako zarađeni novac; da će primiti stostruko u ovom životu i, ako ostane veran,

bogatu nagradu u carstvu Božjem, ali da mu Gospod sada neće podariti snagu da kosi livade, jer On ima drugi posao za njega. On mora da nastavi svoj put u veri, da piše i štampa publikacije o sadašnjoj istini. Moj suprug, bez odlaganja počeo da piše. Kada bi naišao na teško razumljiv tekst, mi smo se, u molitvi, obraćali Gospodu da nam otkrije pravo značenje svoje Reči.

Upravo u to vreme on je počeo da objavljuje jedan mali list pod naslovom *Sadašnja istina*. Izdavačka kuća se nalazila u Midltaunu, oko trinaest kilometara od mesta gde smo tada stanovali i on je često pešice išao i tamo i natrag, iako je u to vreme hramao na jednu nogu. Kada je iz štampe izašao prvi broj našeg lista, svi mi skrušena srca i suznih očiju kleknusmo oko njega, tražeći od Gospoda da blagoslov prati ove skromne napore Njegovih slugu. On je pripremljene primerke odmah adresirao na sve za koje je verovao da će ih pročitati, i sam ih je u jednoj putničkoj torbi odneo na poštu. Svaki sledeći broj je iz Midltauna prvo prenošen u Roki Hil i mi bismo pošiljke, pre no što ih odnesemo na poštu, raširili pred Gospodom i u usrdnim molitvama i suzama zatražili da Njegov blagoslov prati te neme vesnike. Uskoro počeo da pristižu pisma sa novcem za primljene publikacije, i dobrim vestima o mnogim dušama koje su prihvatile istinu.

Sa početkom naše izdavačke delatnosti, mi nismo prestali da ulažemo napore i u propovedanju istine, već smo nastavili da putujemo iz mesta u mesto objavljujući učenja koja su nam donela toliku svetlost i radosti, hrabreći vernike, ispravljajući zabludele i unoseći red u Crkvu. Da bismo poboljšali svoju izdavačku delatnost, a da bismo u isto vreme nastavili i naš uobičajeni rad u raznim delovima našeg delokruga list je, s vremena na vreme, izlazio u raznim mestima.

Godine 1850, list je objavljivan u mestu Pariz, u državi Mejn. Tu mu je uvećan broj stranica i dat naziv koji i danas nosi: *Adventni pregled i Subotni glasnik*. Prijatelji dela Božjeg bili su malobrojni i siromašni u ovozemaljskim dobrima, tako da smo bili primorani da se borimo sa siromaštvom i velikim smetnjama. Prekomeran rad, brige i strepnje, nedostatak dobre i odgovarajuće hrane, česte prehlade na našim dugim zimskim putovanjima - sve to je za moga supruga predstavljalo preteško breme koje nije mogao da izdrži. Oslabio je do te mere da je jedva mogao otići do štamparije. Naša vera je bila kušana do krajnjih granica. Dobrovoljno smo podnosili siromaštvo, teške napore i patnje, ali su naše pobude i pored toga pogrešno tumačene, i doživljavali smo da nas gledaju s nepoverenjem i zavišću. Samo nekolicina, onih radi čijeg dobra smo se izlagali tolikim patnjama, znala je da ceni naše napore. Uznemiravani smo do te mere da često nismo znali ni za san ni za odmor. Časove koje je trebalo da provedemo u okrepjujućem snu, često smo provodili odgovarajući na dugačka pisma koja su najvećim delom bila proizvod zavisti, i mnoge besane noći, dok su drugi mirno spavali, mi smo provodili u gorkim suzama i tugovanju pred Gospodom. Najzad, sedmog dana moj suprug reče: „Ženo, besmisleno je pokušavati da se i dalje upinjemo. Ovo me sistematski sve više satire i uskoro će me oterati u grob. Ne mogu dalje. U saopštenju za sledeći broj časopisa naglasio sam da ga više neću izdavati.” Čim je zakoračio ka vratima da to odnese u štampariju ja sam se onesvestila. Vrativši se odmah, on se usrdno pomoli za mene; njegova molitva je bila uslišena, i ja dođoh k sebi.

Sledećeg jutra, za vreme porodične molitve, u viziji mi je bilo otkriveno sve što se desilo u vezi sa ovim slučajem. Pokazano mi je da moj suprug ne sme odustati od izdavanja časopisa, jer bi takav korak bio upravo ono na šta je sotona hteo da ga navede i na čemu je prethodno radio preko svojih agenata. Pokazano mi je da moramo nastaviti sa izdavačkom delatnošću i da će nas Gospod u tome podržati; da će oni čijom smo krivicom zapali u tolike teškoće uvideti težinu svog svirepog ponašanja i priznati učinjenu nepravdu koju Bog neće i ne može odobriti; da oni nisu govorili i radili samo protiv nas, nego i protiv Onoga koji nas je pozvao da zauzmemo mesto određeno Njegovim providenjem; da su sva njihova sumnjičenja, zavidljivost i tajno podrivanje verno zabeleženi na nebu i neće biti izbrisani sve dok svaki pojedinac koji je učestvovao u tome

ne uvidi veličinu svoje krivice i vrati se sa svog pogrešnog puta.

Drugi broj naseg časopisa *Pregled* štampan je u mestu Saratoga Springs, u državi Njujork. U toku aprila 1852. preselili smo se u Ročester, takođe u državi Njujork. Na svakom koraku smo bili primorani da svoj dalji put nastavljamo samo verom. Još uvek smo bili pritisnuti siromaštvom i primorani da se podvrgavamo strogoj štednji i najvećem samoodricanju. Navešću kratak izvod iz pisma koje sam 16. aprila 1852. godine pisala porodici brata Haulenda: „Mi smo se upravo ovih dana smestili u Ročesteru. Iznajmili smo jednu staru kuću za sto sedamdeset dolara godišnje. U istoj kući nam je i štamparija. Da nismo pristali na to, morali bismo plaćati jos pedeset dolara godišnje za poslovne prostorije. Sigurno biste nam se nasmejali kad biste videli nas nameštaj. Kupili smo dva stara kreveta za pedeset centi. Moj suprug je doneo kući šest starih stolica, od kojih ni dve nisu bile jednake - za koje je dao jedan dolar - a uskoro mi je pokazao četiri, još starije stolice, bez sedišta, koje je platio šezdeset dva centa. Drvena konstrukcija im je očuvana, a sedišta sam ja sama napravila od jačeg platna. Puter je tako skup da ga mi ne možemo kupiti, a slično je i sa krompirom. Umesto putera koristimo sos, a umesto krompira repu. Umesto trpeze, u početku nam je služila jedna daska koju smo postavili preko dva prazna bureta. Spremni smo da podnosimo siromaštvo ako se time može doprineti napretku Božjeg dela. Verujemo da nas je Gospodnja ruka dovela u ovo mesto. Ovde postoji veliko polje rada, a radnika je tako malo. U poslednju subotu imali smo izuzetno lep sastanak. Gospod nas je osvežio svojim prisustvom.”

S vremena na vreme odlazili smo na sabore u raznim mestima našeg polja. Moj suprug je držao propovedi, prodavao knjige i trudio se da proširi krug čitalaca našeg lista. Putovali smo sopstvenim kolima; u podne smo zastajali pored puta da nahranimo konja i da ručamo. Tada bi moj muž, umesto pisaćeg stola, za oslonac iskoristio kutiju za jelo, a ponekad i sam svoj šešir, da bi napisao članke za časopise *Pregled i Instruktor*. Gospod je obilno blagoslovio naše napore, i istina je ganula mnoga srca.

U leto 1853. godine prvi put smo pošli u državu Mičigen. Tek što je objavio mesto i vreme naših sastanaka, moj suprug je bio pogođen jakom groznicom koja ga je skoro pokosila. Mi se ujedinišmo u molitvi za njega, ali iako oporavljen, on je još uvek bio veoma slab. Našli smo se u velikoj zabuni i nevolji. Zar ćemo zbog telesnih slabosti biti primorani da napustimo delo? Zar će sotoni biti dopušteno da se izživljava nad nama, ugrožavajući našu korisnost i naš život dokle god se nalazimo na ovom svetu? Iz ličnog iskustva smo saznali da Bog može obuzdati sotoninu moć. Možda će dopustiti da se prokušamo u ognju iskušenja, ali će nas iz toga izvesti očišćene i bolje pripremljene za Njegovo delo.

U molitvi sam sama izlivala svoju dušu pred Gospodom da ukroti bolest koja je snašla moga muža i podari mu snage da bi mogao izdržati sve napore puta koji nam je predstojao. Slučaj je bio hitan, i ja sam se u veri čvrsto držala obećanja Božjih. Dato mi je osvedočenje da će nas anđeo Božji pratiti ako nastavimo svoj put za Mičigen. Kada sam ispričala suprugu svoje mišljenje o ovome, on reče da je i on razmišljao na sličan način, i mi se odlučismo da s pouzdanjem u Gospoda krenemo na put. Sa svakim kilometrom pređenog puta on se osećao sve jačim. Gospod mu je davao snagu. I dok je propovedao Reč Božju sa sigurnošću sam osećala da anđeli Božji stoje uz njega i da ga podržavaju u njegovim naporima.

Na tom putovanju moj suprug se mnogo bavio pitanjem spiritizma, i ubrzo po našem povratku počeo je da piše knjigu pod naslovom: *Znaci vremena*. Još uvek je bio slab i nije mogao da spava, ali je svoj oslonac nalazio u Gospodu. Kad se u duši osećao zbunjenim i potištenim, padali smo na kolena pred Bogom i u svojoj nevolji vapili za pomoć. On je uslišio naše usrdne molitve, a moj muž je često bio blagosloven takvim duhovnim osveženjem da je radostan odlazio na svoj posao. Mnogo puta smo u jednom danu izlazili pred Gospoda u najusrdnijim molitvama.

Tu knjigu on je napisao, ali ne u svojoj snazi.

U toku zime i proleća ja sam mnogo patila od srca. Kad bih legla u postelju imala sam velike teškoće sa disanjem - nisam mogla da zaspim sve dok me ne bi podigli, tako da budem skoro u sedećem položaju. Često sam prestajala da dišem i padala u nesvest. Na kapku levog oka pojavio mi se jedan izraštaj koji je ličio na rak. To se postepeno uvećavalo više od godinu dana, sve dok nije postalo veoma bolno i ugrozilo mi vid. Za vreme čitanja ili pisanja bila sam primorana da stavim zavoj na to oko. Strahovala sam da bi rak mogao potpuno da ga uništi. S obzirom na to što sam mnoge dane i noći provela u čitanju i korigovanju teksta, a što je bilo veoma naporno i iscrpljujuće za moje oči, smatrala sam da: „Ako zbog toga izgubim vid, pa čak i sam život, neka to bude žrtva za delo Božje.”

U to vreme u Ročesteru se našao jedan čuveni lekar koji je besplatno davao savete, i ja odlučih da mi on pogleda oko. On je potvrdio mišljenje da je izraštaj zaista rak. Međutim, pošto mi je opipao puls, on reče: „Vi ste jako bolesni, i umrećete od srčane kapi pre nego što se izraštaj otvori. Vi imate srčano oboljenje i vaše stanje je veoma ozbiljno.” To me nije zaprepastilo, jer sam bila svesna da ukoliko do ozdravljenja ne dođe brzo, zaista moram u grob. Još dve žene koje su zajedno sa mnom došle za savet patile su od iste bolesti. Lekar reče da je moje stanje opasnije nego ijedne od ovih žena i da će me najkasnije za tri sedmice pogoditi paraliza. Pitala sam ga da li bi mi njegovi lekovi mogli pomoći. Nije me mnogo ohrabrio. Pokušala sam s lekovima koje mi je on prepisao, ali nije bilo nikakve koristi.

Oko tri sedmice kasnije onesveščena sam pala na patos, i ostala tako u nesvesnom stanju skoro trideset i šest časova. Strahovalo se da ne mogu ostati u životu, ali u odgovoru na usrdne molitve ponovo sam došla k sebi. Nedelju dana kasnije bila mi je oduzeta leva strana. Imala sam neki čudan osećaj hladnoće i obamrlosti u glavi i oštre bolove u slepoočnicama. Jezik mi je izgledao težak i utnuo, tako da nisam mogla jasno i razgovetno da govorim. Leva ruka i leva strana tela bile su mi potpuno bespomoćne. Mislila sam da umirem, i najveća briga mi je bila da u tim svojim patnjama imam sigurnost da me Gospod ljubi. Mesecima sam imala jake bolove u srcu, i u duši sam stalno bila veoma potištena. Ranije sam pokušavala da Bogu služim iz načela a ne po nekom osećanju, ali sad sam uprkos svojim fizičkim mukama žednela za spasenjem i čeznula da osetim Njegov blagoslov.

Braća i sestre sazvaše poseban skup samo zato da bi se molili za mene. Moja želja bila je zadovoljena - primila sam Božji blagoslov i stekla osvedočenje da me On ljubi. Međutim, bolovi se produžiše, a ja sam iz časa u čas bila sve slabija. Braća i sestre se ponovo sakupiše da moj slučaj iznesu pred Gospoda. Bila sam toliko slaba da nisam mogla ni molitvu da izgovorim glasno. Moj izgled je bio takav da je to slabilo veru onih koji su bili oko mene. Tada se Božja obećanja ukazaše preda mnom u takvoj svetlosti kako ih nikada ranije nisam videla. Činilo mi se da sotona svim silama nastoji da me otrgne od muža i dece i da me položi u grob, i sada mi se nametnuše pitanja: možeš li da veruješ u Božja obećanja bez ikakve sumnje? Možeš li nastaviti svoj put u veri bez obzira na to kako će on izgledati? Vera ponovo ožive, i ja došapnuh svome mužu: „Verujem da ću se oporaviti.” On kratko odgovori: „Želim da verujem u to.” Tu noć sam pošla na spavanje bez vidnog olakšanja, ali se u veri čvrsto oslonih na Božja obećanja. Nisam mogla da spavam, već sam nastavila da se molim u sebi. Zaspala sam tek pred zoru.

O izlasku sunca, probudila sam se potpuno oslobođena svih muka i bolova. Nestalo je tereta koji mi je pritiskao srce, i bila sam veoma srećna. O, kakve li promene! Činilo mi se kao da me je anđeo Božji iscelio svojim dodirom dok sam spavala. Srce mi je bilo prepuno zahvalnosti. Odavanje slave Bogu bilo je na mojim ustima. Probudila sam supruga i ispričala mu čudo dobrote koje je Gospod učinio za mene. On je u početku jedva shvatao šta ja to govorim, ali kad sam

ustala, obukla se i počela da hodam po kući, on poče zajedno sa mnom da hvali Gospoda. Moje toliko ugroženo oko nije me više nimalo bolelo. Za nekoliko dana izraštaj se uopšte više nije video, a vid mi se potpuno povratio. Ozdravila sam u potpunosti.

Ponovo sam otišla lekaru. Čim je opipao moj puls, on reče: „Gospodo, u vašem organizmu je doslo do potpune promene. Međutim, obe one žene koje su tražile moj savet kad ste prošli put bili kod mene, umrle su.” Rekoh mu da nisam ozdravila od njegovih lekova, jer nisam bila u stanju da progutam ni jedan jedini. Posle mog odlaska on je rekao jednom mom prijatelju: „Njeno ozdravljenje je tajna koju ja ne mogu da shvatim.”

Ubrzo posle ovoga, ponovo smo posetili Mičigen, i ja sam izdržala duga i zamorna putovanja neravnim šumskim putevima i blatnjavim uvalama močvarnih predela, ne osećajući nikakvo pomanjkanje snage. Osetila sam da Gospod želi da posetim i Viskonsin, te odlučismo da iz Džeksona krenemo vozom u deset časova uveče.

Dok smo se pripremali da pođemo na stanicu obuze nas veoma svečano osećanje i odlučismo da se zajednički pomolimo. I dok smo se tako poveravali Bogu, nismo mogli da zadržimo suze. Pošli smo na stanicu obuzeti osećanjem duboke svečanosti. Ušavši u voz, zauzeli smo mesto u prednjem vagonu u kojem su bila sedišta sa visokim naslonom, nadajući se da ćemo u toku noći moći da spavamo. Međutim, sva su mesta bila popunjena i mi pređosmo u sledeći vagon gde je bilo slobodnih mesta. Ja nisam skinula kapu sa glave - kako to obično činim kad putujem noću - i u rukama sam držala svoju putničku torbu, kao da sam nešto očekivala. Oboje smo govorili da se osećamo nekako neobično.

Prešavši oko pet kilometara od Džeksona, kompozicija voza poče žestoko da se zanosi, trzajući se naglo unapred i unazad, i najzad se zaustavi. Otvorivši prozor, zapazila sam jedan vagon koji nije stajao na točkovima nego, potpuno uspravljen, na svom zadnjem delu. Čula sam samrtničko zapomaganje, i nastala je strašna konfuzija. Lokomotiva je bila izbačena iz koloseka, dok je vagon u kojem smo se mi nalazili ostao na šinama i nalazio se na rastojanju od oko trista metara iza kompozicije. Vagon sa prtljagom nije bio mnogo oštećen, i naš veliki sanduk s knjigama ostade potpuno čitav. Vagoni drugog razreda bili su potpuno smrskani i, zajedno sa putnicima, razbacani s obe strane pruge. Vagon u kojem smo mi pred polazak pokušali da nađemo mesto bio je mnogo oštećen, i jednim svojim krajem se uzdizao iznad gomile ruševina. Spojnice između vagona nisu bile prekinute, ali je vagon u kojem smo se mi nalazili bio otkačen od dela kompozicije koja je bila ispred njega, kao da ga je anđeo odvojio. Četvoro je bilo mrtvih ili smrtno ranjenih i mnogi su zadobili teške povrede. Mi smo jedino mogli da kažemo da je sam Bog poslao anđela da nam sačuva život.

Vratili smo se u stanicu Džekson i sledećeg dana uzeli voz za Viskonsin. Našu posetu toj državi Bog je blagoslovio. Kao rezultat naših napora mnoge duše su bile obraćene. Sam Gospod mi je podario snage da izdržim to izuzetno zamorno putovanje.

Rođenje Viliija 29. avgusta, 1854. godine, predstavljalo je novu odgovornost za našu porodicu. Nekako u to vreme primili smo prvi broj časopisa lažno nazvanog *Vesnik istine*. Oni koji su nas opadali preko tog časopisa bili su prethodno ukoreni zbog svojih grešaka i zabluda. Oni nisu bili spremni da prime ukor i koristili su, u početku tajno a kasnije i otvoreno, svoj uticaj protiv nas. Mi bismo to podneli mirno, ali neki od onih kojima je bilo mesto među nama pali su pod uticaj tih zlih ljudi. Neki u koje smo imali poverenje i koji su bili osvedočeni da su naši naponi vidno blagosloveni od Boga, uskratili su nam svoju naklonjenost i poklonili je ovima koji su u pogledu istine praktično bili tuđini.

Gospod mi je pokazao karakter i konačnu sudbinu pripadnika te grupe; On ni najmanje ne odobrava postupke ljudi povezanih sa tim časopisom, i Njegova je ruka protiv njih. Iako oni

prividno mogu da imaju uspeha za izvesno vreme, i da obmanu neke iskrene pojedince, ipak će istina konačno trijumfovati, a svaka iskrena duša će odbaciti prevaru u koju je bila uvučena, oslobađajući se uticaja tih bezbožnih ljudi. Oni moraju propasti, jer je Božja ruka protiv njih.

Zdravstveno stanje moga supruga se ponovo jako pogoršalo. Mučio ga je kašalj, pluća su mu bila preosetljiva a i nervni sistem mu je bio potpuno izmožden. Stalna strahovanja njegove duše, tereti koje je nosio u Ročesteru, njegovi iscrpljujući napori u izdavačkoj delatnosti, bolesti i smrtni slučajevi u porodici, nedostatak razumevanja od strane onih koji su bili dužni da dele s njim njegove napore, zajedno sa njegovim stalnim putovanjima i propovedanjem - bili su preteški za njegove snage i izgledalo je da mu se brzo približava smrt od tuberkuloze. To je bilo vreme teške sumornosti i tame. Poneki zračak svetlosti bi ponekad prodro kroz guste i teške oblake, i to nam je ulivalo malo nade da ne utonemo potpuno u očajanje. U takvim vremenima je izgledalo da nas je i Bog zaboravio.

Grupa oko pomenutog „*Vesnika*” izmišljala je o nama laži i klevete svake vrste. Na um su mi tada često i neodoljivo dolazile reči psalmiste: „Nemoj se žestiti gledajući nevaljale, nemoj zavidjeti onima koji čine bezakonje. Jer se kao trava brzo kose i kao zeleno bilje venu.” Neki od onih koji su pisali članke za taj časopis čak su likovali zbog bolesti i nemoći moga supruga, govoreći da će se Gospod pobrinuti i skloniti ga s puta. Kada je on na svojoj bolesničkoj postelji to pročitao njegova vera je živahnula i on uzviknu: „Neću ja umreti, a možda ću čak govoriti i na njihovoj sahrani.”

Izgledalo je da najmračniji oblaci zatvaraju vidik oko nas. Ovi bezbožni ljudi, tvrdeći da ispovedaju pobožnost, požuriše po nalogu sotone da izmišljaju svakojake laži, ustajući svim svojim silama protiv nas. Da je delo Božje bilo samo naše delo, mi bismo možda zadrhtali, ali delo je u rukama Onoga koji je mogao da kaže: „I niko ih ne može oteti iz ruke Oca mojega.” Mi smo znali da Isus živi i vlada. Mogli smo u molitvi da kažemo pred Gospodom: Delo je Tvoje i Ti znaš da se toga nismo prihvatili po sopstvenom izboru, već po Tvom nalogu, čineći samo ono što smo kao svoj udeo bili dužni da učinimo.

XIII

Preseljenje u državu Mičigen

Put za preseljenje našeg izdavačkog ureda u Batl Krik pripremila su braća iz Mičigena 1855. godine. Moj muž je u to vreme dugovao negde između dve i tri hiljade dolara, a sve što je posedovao pored knjiga bili su računi za knjige, od kojih su neki bili posve neizvesni. Delo je očevidno bilo u zastoju. Porudžbina za knjige je bilo malo, i to uglavnom za manje knjige, tako da je on strahovao da će i umreti u dugovima. Braća u Mičigenu su nam pomogla da dobijemo gradevinsko zemljište i podignemo kuću. Dokumenta su glasila na moje ime, tako da sam mogla po svom nahodenju raspolagati sa imovinom i posle muževljeve smrti.

To su bili dani zabrinutosti i tuge. Posmatrajući tri svoja nejaka dečaka koji će, kako sam strahovala, uskoro ostati bez oca, bila sam primorana na ovakvo razmišljanje: moj suprug umire preopterećen zalaganjem za širenje sadašnje istine; a ko shvata i ceni sve šta je on prepatio; ko zna za terete koje je on godinama nosio; ko zna za prekomernu brigu koja je slomila njegov duh i upropastila njegovo zdravlje, što ga je tako prerano dovelo do groba, dok njegova porodica ostaje u siromaštvu i zavisnosti od drugih? Često sam deci postavljala pitanje: Zar se Bog ne brine i za takve slučajeve? Zar On prolazi pored takvih i ne zapažajući ih? Tešilo me je saznanje da postoji

Onaj koji pravedno sudi, i da se svaka žrtva, svako samoodricanje i svaki bolni udarac podnesen Njega radi verno zapisuju na nebu i biće pravedno nagrađeni. Dan Gospodnji će objaviti i izneti na svetlost i sve ono što se ovde još uvek ne razglašava.

Pokazano mi je da će Gospod podići mog supruga, ali postepeno; da moramo imati jaku veru, jer će nas sotona žestoko napadati pri svakom našem naporu i da svoj pogled sa vidljivog moramo upraviti na nevidljivo i verovati. Tri puta na dan izlazili smo sami pred Boga upućujući najusrdnije molitve za ozdravljenje moga supruga. Često bi jedno od nas, savladano silom Božjom, padalo ničice na zemlju. Gospod je milostivo uslišio naše usrdne vapaje i moj suprug je počeo da se oporavlja. Naše molitve da u pogledu njegovog ozdrav ljenja bude Božja volja, mesecima su se tri puta dnevno uzdizale k nebu. To vreme za molitvu bilo je za nas veoma dragoceno. Dolazili smo u svetu Božju blizinu i održavali slatku zajednicu s Njim. Svoja osećanja iz tih dana ne mogu bolje opisati nego što sam ih izrazila u izvodu iz pisma koje sam uputila sestri Haulend:

„Zahvalna sam Bogu što sada mogu da okupim svoju decu oko sebe, što pod svojim brižljivim nadzorom mogu bolje da ih upućujem na pravi put. Sedmicama osećam glad i žeđ za spasenjem, i uživam u gotovo neprekidnom održavanju zajednice s Bogom. Zašto da ostajemo daleko od izvora kad možemo da mu se približimo i da se napajamo u izobilju? Zašto da gladujemo za hlebom kada je pred nama skladište puno izobilja, gde možemo da se snabdevamo besplatno? Tu se moja duša gosti i svakodnevno naslađuje nebeskom radošću. Neću da ćutim. Zahvalnost Bogu je u mom srcu i na mojim usnama. Imamo mogućnost da se radujemo u punini ljubavi našeg Spasitelja, i da se naslađujemo na gozbi Njegove preuzvišene slave. Moja duša svedoči o tome. Moju sumornost razagnala je ta dragocena svetlost, i ja to nikada ne mogu zaboraviti. Gospod neka mi pomogne da mi to uvek ostane u živom sećanju. Neka se sve energije moje duše probude u odavanju slave i poštovanja mome Iskupitelju za Njegovu čudesnu i neizmernu ljubav.

Duše koje se nalaze oko nas moraju se probuditi i spasti ili će propasti. Ne smemo u vremenu gubiti nijedan trenutak. Svi mi neizbežno utičemo na druge kojima praktično svedočimo za istinu ili protiv nje. Želim da u samoj sebi nosim nepobitne i očevidne dokaze da sam jedna od Hristovih učenica. Nama je potrebno nešto i pored naše religije i praznovanja subote. Potrebni su nam životni principi i osećanje lične odgovornosti. To mnogi izbegavaju, a posledice toga su: bezbrižnost, nezainteresovanost i nedostatak budnosti i duhovnosti. Gde je duhovnost crkve? Gde su ljudi i žene puni vere i Svetog Duha? Moja je stalna molitva: „Očisti svoju Crkvu, o Gospode!“ Mesecima uživam slobodu, i čvrsto sam rešena u nameri da svi moji razgovori i svi moji poduhvati budu ispravni pred Gospodom.

Naši neprijatelji mogu da trijumfuju. Oni mogu da izgovaraju zajedljive i teške reči, da opadaju, šire klevete i laži; mi se ipak ne dajmo izazvati. Mi znamo u koga smo poverovali. Mi nismo trčali uzalud, niti smo se uzalud trudili. Dolazi dan konačnog obračuna, kada će se svakom suditi po delima učinjenim u telu. Istina je da se svet nalazi u tami. Protivnici mogu jako da napreduju. Lakrdijaši i podrugljivci mogu da budu sve drskiji u svom bezakonju. Ipak, mi ćemo uprkos svemu tome ostati nepokolebljivi, oslanjajući se na silnu ruku Svemogućega.

Bog rešeta svoj narod. On hoće da ima čistu i svetu Crkvu. Mi ne možemo da čitamo srca drugih ljudi, ali Gospod je predvideo sredstva i načine da svoju Crkvu održi čistom. Pojavljuju se izopačeni ljudi koji ne mogu da žive sa narodom Božjim. Oni preziru ukore, i ne žele da ih bilo ko ispravlja. Imali su prilike da uvide da je to što čine bilo samo nepravedno ratovanje. Imali su vremena da okaju svoje zablude, ali njima je sopstveno „ja“ bilo isuviše drago da bi dozvolili da ono umre. Oni su to zlo negovali u sebi i ono je raslo i ojačalo do te mere da ih je odvojilo od

vernog naroda Božjeg, koji On čisti da bi ga uskladio prema samom sebi. Mi svi imamo razloga da budemo zahvalni Bogu što je otvoren put za spasenje Crkve; jer bi se gnjev Božji morao izliti na nas da su ti izopačeni ljudi (polažući pravo na ono što im ne pripada) ostali među nama.

Svaka iskrena duša koju bi ovi nezadovoljnici mogli da zavedu saznaće pravu istinu o njima, makar svaki anđeo s neba bio poslan da prosvetli njihov razum. U tom pogledu nemamo čega da se plašimo. Što se više približujemo sudu, svako će ispoljiti svoj pravi karakter i postaće jasno kojoj strani pripada. Rešeto je u pokretu. Neka niko od nas ne kaže: zaustavi svoju ruku, o Bože! Crkva mora da se očisti, i biće očišćena, Bog vlada; neka Ga narod slavi. Ja ni u jednom trenutku ne pomišljam da podlegnem. Nameravam da budem ispravna i da činim samo ono što je pravo. Sud već zaseda, knjige su otvorene, i sudiće nam se po našim delima. Sve neistine koje mogu biti iznesene protiv mene neće me učiniti ni gorom ni boljom, nego će me samo nagnati da se jos više približim mome Spasitelju.”

Od kada smo se preselili u Batl Krik, Gospod je počeo da nas oslobađa naseg sužanjstva. U državi Mičigen našli smo blagonaklone prijatelje koji su bili spremni da s nama podele terete odgovornosti i da zadovolje naše potrebe. Stari, provereni prijatelji iz centralnog Njujorka i Nove Engleske, a posebno iz Vermona, iskreno su saosećali s nama u našoj nevolji i bili spremni da nam pomognu u teškim vremenima. Na konferenciji održanoj u Batl Kriku, tokom novembra meseca 1856. sam Bog je radio za nas. Misli Njegovih slugu bile su usmerene na duhovne darove obećane Crkvi. Ako se Bog gnjevio na svoj narod što su ovi darovi bili omalovaženi i zapostavljeni, nazirao se prijatan izgled da će nas Njegova naklonost ponovo ozariti oživljavanjem onih darova u Crkvi, koji svojim blagotvornim prisustvom hrabre iznemogle i klonule, a ukoravaju i popravljaju zalutale. Novi život je bio podaren našem delu, a napori naših propovednika bili su praćeni uspehom.

Naše publikacije ponovo su bile tražene od mnogih i pokazalo se da predstavljaju upravo ono što je bila aktuelna potreba. Takozvani „*Vesnik istine*“ uskoro prestade da izlazi, a neskladni duhovi koji su govorili preko njega rasuše se svaki na svoju stranu. Moj suprug je uspeo da isplati sve svoje dugove. Prestao je da kašlje, nestalo je bolova i preosetljivosti njegovih pluća i grla, a njegovo zdravstveno stanje postepeno se poboljšalo do te mere da je s lakoćom mogao da održi tri propovedi - dve subotom i jednu prvog dana u sedmici. To čudesno delo u njegovom ozdravljenju učinio je samo Bog, i sva slava i zahvalnost pripada samo Njemu.

Kada je moj suprug, pre našeg preseljenja iz Ročestera, toliko onemoćao usled svoje bolesti, želeo je da se oslobodi odgovornosti za izdavački rad. Predložio je da odgovornost za tu delatnost preuzme sama Crkva, da naimenuje poseban odbor za publikacije koji će rukovoditi tom delatnošću, tako da niko od onih koji će biti povezani sa tom granom dela ne može ostvariti nikakvu finansijsku dobit za sebe, osim plate koju će primati za svoj rad.

Iako im je na ovo pitanje često skretana pažnja, naša braća nisu u tom pogledu preduzimala ništa sve do 1861. godine. Do tog vremena moj suprug je bio zakoniti vlasnik izdavačke kuće i jedini rukovodilac u tom radu. On je uživao puno poverenje aktivnih prijatelja ovog dela, i njegovoj brizi poveravana su finansijska sredstva koja su oni s vremena na vreme, kako je delo napredovalo, prilagali da bi se izgradilo izdavačko preduzeće. Iako je preko našeg časopisa *Pregled* često naglašavano da je izdavačka kuća vlasništvo Crkve, naši neprijatelji su - koristeći se činjenicom da je moj suprug bio jedini zakoniti rukovodilac - podigli veliku galamu da on vodi tu neke spekulacije i učinili su sve što je bilo u njihovoj moći da naškode njemu lično, a i da ometu napredak dela. Pod tim okolnostima on je pokrenuo pitanje organizacije, a rezultat je bio formiranje Izdavačkog udruženja adventista sedmog dana, shodno zakonima države Mičigen, u proleće 1861. godine.

Iako su dužnosti koje smo preuzeli na sebe, u vezi sa izdavačkom delatnošću i drugim granama dela, povlačile za sobom velike teškoće i nevolje, najveća žrtva na koju sam u vezi sa ovim delom bila pozvana, sastojala se u tome što sam svoju decu morala da prepustim brizi drugih.

Henri je bio pet godina odvojen od nas, a Edsonu smo mogli da posvetimo samo malo više pažnje i brige. Naša porodica se sa godinama znatno proširila i naš dom je postao sličan prolaznom hotelu, i veliki deo svog vremena provodili smo izvan tog doma. Najviše sam se brinula oko toga kako da svoju decu sačuvam od rđavih navika i često sam bolno patila pri pomisli na suprotnost između mog položaja i položaja onih koji nisu voljni da prihvate teret briga i odgovornosti, koji su stalno sa svojom decom i mogu da ih savetuju i poučavaju i koji svoje vreme uglavnom mogu da posvete svojoj porodici. Često su mi se nametala pitanja: Bog zaista tako mnogo traži od nas, a druge ostavlja bez ikakvog tereta? Zar je to ravnopravnost? Zar samo mi moramo da budemo tako forsirani iz jedne brige u drugu, s jedne grane dela na drugu, da nam preostaje tako malo vremena za podizanje dece? Mnoge noći, dok su drugi mirno spavali, ja sam provodila u gorkim suzama.

Planirala sam neki povoljniji životni put za moju decu, ali su tada nastajale teškoće koje su zbrisale sve te moje planove. Bila sam neobično osetljiva na karakterne nedostatke svoje dece, i svaka pogreška koju bi učinili izazivala je u mom srcu takve patnje da se to vidno odražavalo na mome zdravlju. Poželela sam da se neke majke nadu, bar za kratko vreme, u položaju u kojem sam se ja godinama nalazila, onda bi znale da cene blagodati koje uživaju i više bi saosećale sa mnom u mojim odricanjima. Mi smo se molili za našu decu, zalagali se za njih i ograničavali ih. Nismo zanemarivali ni prut, ali pre no što bi ga upotreбили potrudili bismo se da deca uvide svoje greške, a zatim smo se molili zajedno s njima. Trudili smo se da naši mališani shvate da bismo mi izazvali Božje nezadovoljstvo ako bismo prešli preko njihovih grešaka. I naši naponi su urodili plodom na njihovo dobro. Najveće zadovoljstvo oni su nalazili u tome da nama ugode. Oni nisu bili slobodni od nedostataka, ali mi smo verovali da će oni biti jaganjci Hristovog stada.

Godine 1860. smrt je zakoračila i preko našeg praga, i otrgla najmlađu granu našeg porodičnog stabla. Naš mali Herbert, rođen 20. septembra, umro je 14. decembra iste godine. Koliko su naša srca krvarila kada je ta nežna grančica bila otrgnuta, to ne može znati niko osim onih koji su svoje ljupke mališane morali da otprate u grob.

Ali, avaj, kad je naš plemeniti Henri preminuo* u šesnaestoj godini svoga života, kada je naš ljupki pevač bio položen u grob i kad više nismo mogli da slušamo njegov mladalački poj, naš dom je ostao tužno osamljen. Za oba roditelja i za dva preostala sina to je bio veoma bolan i tužan udarac. Ali Bog nas je tešio u našoj bolnoj ucveljenosti; mi smo u veri hrabro nastavili delo koje nam je On poverio, u blaženoj nadi da ćemo svoju decu, koju je smrt otrgla od nas, ponovo sresti u onom svetlu gde bolesti i smrti nikad više neće biti.

U toku avgusta meseca, 1865. godine moj suprug je iznenada bio pogođen paralizom. To je bio izuzetno težak udarac, ne samo za mene i moju decu nego i za delo Božje. Crkva je u mnogim mestima bila lišena njegovih neumornih napora a, za izvesno vreme, isto tako i moje saradnje. Sotona je likovao videvši da se time ometa delo Božje. Ali, hvala Bogu, nije mu bilo dopušteno da nas uništi. Pošto smo na ovaj način potpuno bili odsečeni od aktivnog rada, mi smo se posle petnaest meseci ponovo udružili u zajedničkom radu po skupštinama.

Potpuno ubeđena da se moj suprug od svoje duge bolesti neće oporaviti ako ostane neaktivan, i svesna da je krajnje vreme da ponovo pođem iznoseći narodu svoje svedočanstvo,

---

* Henri N. Vajt preminuo je u Topšemu, u državi Mejn, 8. decembra 1863. godine.

odlučih da zajedno sa mužem, iako je jos uvek bio veoma slab, obidem severni Mičigen, i to po najoštrijoj zimskoj hladnoći. Bilo je potrebno mnogo moralne hrabrosti i vere u Boga da bismo se odlučili na tako veliki rizik, ali ja sam bila svesna zadatka koji moram izvršiti, a imala sam i utisak da je sotona odlučio da me u tome spreči. Dugo sam čekala da se nase sužanjstvo završi i strahovala da se dragocene duše ne izgube zbog daljeg odlaganja. Ostati i dalje u neaktivnosti izgledalo mi je gore nego smrt, tako da smo morali da krenemo pa makar i stradali. Tako smo 19. decembra 1866. godine, usred snežne bure, iz Batl Krika krenuli za Rajt, država Mičigen. Put od skoro sto pedeset kilometara moj suprug je izdržao bolje nego sto sam očekivala, i kad smo stigli u mesto našeg opredeljenja izgledao je isto tako dobro kao i kada smo napustili Batl Krik.

Ovde je otpočeo nas prvi uspešan rad od kada se on razboleo. Tu je on počeo da radi kao i u ranijim godinama, iako je bio znatno slabiji. Subotom pre podne i nedeljom govorio je po trideset do četrdeset minuta, dok sam ostalo vreme popunjavala ja, a zatim je i u popodnevnim časovima svakog dana govorio po sat i po. Prisutni su nas slušali sa najvećom pažnjom, a ja sam primetila da moj suprug postaje sve snažniji, sve jasniji i sve povezaniji u svojim izlaganjima. I dok je jednom prilikom sat vremena govorio tako snažno i jasno, i suštinski bio tako vezan za delo kao i pre svoje bolesti, moja osećanja zahvalnosti nije bilo moguće opisati. Ustala sam na saboru i uz plač skoro pola sata pokušavala da ta osećanja izrazim. Sabor je bio duboko uzbuđen. Bila sam osvedočena da je pred nama svanuće boljeg dana.

U ozdravljenju i oporavljanju moga muža najočevidnije se manifestovala sila Božje ruke. Za one koji su doživeli takav udar nije bilo nikakvog izgleda da ozdrave. Ipak je sam Bog u svojoj dobroti i milosti otklonio posledice oštrog udara paralize koja je ozbiljno pogodila mozak Njegovog sluge, podarivši mu novu snagu i tela i duše.

U godinama koje su usledile posle oporavka moga supruga Gospod nam je otvorio široko polje rada. Iako sam ispočetka veoma bojažljivo nastupala kao javni govornik, ipak sam s poverenjem izlazila pred mnogobrojne slušaoce kad mi je Božje providenje otvorilo put za to. Zajedno smo posećivali naše sastanke pod šatorima i druge velike skupove od Mejna do Dakote, od Mičigena do Teksasa i Kalifornije.

Delo koje je u svom početku bilo tako slabo i neznatno neprekidno se širilo i jačalo. Najočevidniji dokazi njegovog napretka i širenja su izdavačke kuće u Mičigenu i Kaliforniji, i misije u Engleskoj, Norveškoj i Švajcarskoj. Umesto skromnog izdanja našeg prvog lista koji je iz ureda iznošen u jednoj putničkoj torbi, sada se iz Ureda za publikacije svakog meseca odašilje oko sto četrdeset hiljada primeraka raznih publikacija. Ruka Božja stalno prati napredak i podizanje Njegovog dela.

Kasnija istorija moga života obuhvatiće i istoriju raznih poduhvata preduzimanih među nama sa kojima je moje životno delo bilo tesno povezano. Na podizanju tih institucija moj suprug i ja lično smo radili neumorno i perom i živom rečju. Čak i najkraće beleške o životnim iskustvima iz tih godina aktivnosti i napornog rada daleko bi prevazišle granice ovog kratkog autobiografskog osvrtu. Sotonini naponi da spreči ovo delo i uništi njegove pobornike nisu prestajali, ali ni Bog nije prestao da se brine za svoje sluge i za svoje delo.

XIV

Smrt moga supruga

Uprkos teškim naporima, brigama i odgovornostima, kojima je život moga supruga bio

zaista preopterećen, šezdeseta godina života zatekla ga je aktivnog i energičnog - i duhovno i telesno. Tri puta je bio pogođen udarom paralize, a ipak je zahvaljujući milosti Božjoj, svojoj po prirodi snažnoj konstituciji i strogom poštovanju zakona zdravlja, uspeva da se ponovo oporavi. Ponovo je nastavljao da putuje, da propoveda i da piše sa svojom uobičajenom revnošću i energijom. Rame uz rame, saradivali smo u delu Hristovom trideset šest godina i nadali se da ćemo zajednički biti svedoci i Njegovog trijumfalnog završetka. Ali Bog nije odredio da tako bude. Izabrani zaštitnik moje mladosti, moj životni saputnik, onaj koji je delio sa mnom sve moje muke i patnje konačno je otrgnut od mene, a ja ostadoh da svoje životno delo i svoju borbu sama nastavim.

Proleće i početak leta 1881. godine proveli smo zajedno u našem domu u Batl Kriku. Moj suprug se nadao da će svoje poslove uspeti da sredi tako da se možemo povući na obalu Pacifika i posvetiti se samo pisanju. Smatrao je pogrešnim što smo dopustili da nas prividne potrebe dela i molbe naše braće prinude na aktivni rad na propovedanju, dok je trebalo da se posvetimo pisanju. Moj suprug je želeo da potpunije izloži veličanstveni predmet o iskupljenju, a ja sam odavno razmišljala o pripremi značajnih knjiga. Oboje smo osećali da, dok su naše umne snage još nesmanjene treba, da kompletiramo ta dela - da nam je dužnost i zbog sebe samih i zbog dela Božjeg da se odmorimo od žestine bitke i našem narodu pružimo dragocenu svetlost istine koju je Bog otkrio nama.

Nekoliko sedmica pre smrti moga supruga, ukazivala sam mu na značaj iznalaženja takvog delokruga gde bismo bili oslobođeni tereta koji nas neizbežno pritiskuje u Batl Kriku. U svom odgovoru on je nabrojao nekoliko dužnosti koje bismo, pre nego što odemo, morali preneti na nekoga. A zatim je s dubokim osećanjem zabrinutosti zapitao: „Gde su ljudi koji bi mogli da se prihvate tog zadatka? Gde su oni koji bi se tako nesebično zalagali za interese naših institucija i koji bi se borili za ono što je pravo, ne povodeći se ni za kakvim uticajima s kojima bi mogli da dođu u kontakt?”

Dok su mu oči bile pune suza, izražavao je svoju zabrinutost za naše institucije u Batl Kriku. „Ja sam svoj život posvetio podizanju tih institucija,” reče on. „Odvojiti se od njih, izgleda mi kao otići u smrt. One su kao moja deca, i ne mogu da im ne poklanjam svoju pažnju i brigu. Te institucije su oruđa u Gospodnjim rukama za izvršenje posebnog zadatka. Sotona nastoji da spreči i osujeti svako sredstvo koje Gospod koristi za spasavanje duša. Kada bi veliki neprijatelj uspeo da rad tih institucija prilagodi merilima ovog sveta, njegov cilj bi bio ostvaren. Stoga je moja najveća zabrinutost i najusrdnija želja da svuda i u svemu bude pravi čovek na pravom mestu. Ako se oni koji zauzimaju odgovorne položaje, zbog nedostatka moralne snage, kolebaju u načelu budući skloni da se povode za svetom, mnogi će lako biti zavedeni. Ne sme se dopustiti da zli uticaji prevladaju. Više bih voleo umreti nego doživeti da gledam zloupotrebu tih institucija, ili njihovo usmeravanje nasuprot cilju radi kojeg su osnovane.

U svom učešću u Božjem delu najduže sam i najprisnije vezan za izdavačku delatnost. Tri puta sam bio pogođen paralizom upravo zbog svoje odanosti toj grani dela. Sada kad mi je Bog ponovo dao fizičku i moralnu snagu, osećam da mogu poslužiti u Njegovom delu kao nikada ranije. Ja moram doživeti da vidim kako izdavački rad napreduje, jer je to nerazdvojnim nitima prosto utkano u suštinu moga postojanja. Ako zaboravim interese toga dela, neka me zaboravi desnica moja.”

Bilo je dogovoreno da za subotu i nedelju, 23. i 24. jula, prisustvujemo jednom sastanku pod šatorom u Šarlotu. Pošto sam bila slabog zdravlja, odlučismo da putujemo privatnim prevozom. Moj suprug je u toku putovanja izgledao raspoložen, mada je vidno bio obuzet osećanjem svečanosti. Više puta je ponavljao zahvalnost Gospodu za milost i blagoslov koje je primio, i slobodno

je izražavao sopstvena osećanja u pogledu prošlosti i budućnosti. „Gospod je dobar i uvek treba da Ga slavimo. On pruža pomoć kad je ona najpotrebnija. Budućnost izgleda mračna i puna neizvesnosti, ali Gospod želi da se mi ne brinemo zbog toga. Kad naiđu nevolje, On će nam u svojoj milosti pomoći da ih izdržimo. Zbog svega što je Gospod učinio za nas treba da Mu budemo veoma zahvalni i da nikad ne gundamo niti da se žalimo. Naše napore, terete i žrtve nikada svi neće znati da cene u potpunosti. Uviđam da sam gubio svoj duševni mir i Božje blagoslove kad sam sebi dopuštao da me takve pojave uznemire.

Bilo mi je teško što se moje pobude pogrešno tumače, i što su moji napori da pomognem svojoj braći, da ih ohrabrim i ojačam, uvek bili korišćeni protiv mene. Trebalo je, međutim, da se uvek setim Hrista i Njegovih razočaranja. Njegovu dušu je bolno pogađalo upravo to što Ga nisu pravilno shvatili oni kojima je došao da pomogne. Trebalo je da više razmišljam o Božjoj milosti, slaveći Ga za Njegovu ljubav, strpljenje i dobrotu, a manje da se žalim na nezahvalnost svoje braće. Da sam sve svoje nevolje poveravao samo Gospodu, a manje mislio o tome šta drugi govore i rade protiv mene, imao bih više mira i radosti. Odsad ću se čuvati da nikoga ne uvredim ni rečju ni delom, već samo da pomažem svojoj braći da se održe na pravom putu. Jadikovanjem nad nepravdama koje su mi učinjene ne mogu ih zaustaviti. Očekivao sam od ljudi više nego što je trebalo da očekujem. Ljubim Boga i Njegovo delo, a takođe i svoju braću.”

Dok smo tako putovali nisam ni pomišljala da je to bilo poslednje putovanje na koje smo krenuli zajedno. Vreme se odjednom od nesnosne vrućine promeni u ledenu hladnoću. Usled tako nagle promene moj suprug je dobio kijavicu, ali se nadao da je sa zdravljem tako dobro i da neće biti ozbiljnijih posledica. Uzeo je učešća na sastanku u Šarlotu, iznoseći istinu sa velikom jasnoćom i snagom. Naglašavao je svoje zadovoljstvo što se obraća ljudima koji ispoljavaju tako duboko interesovanje za predmete koji su njemu najdraži. „Gospod je zaista krepio moju dušu,” naglasio je on, „dok sam drugima delio hleb života. U celoj državi Mičigen slušaoci su žudno tražili pomoć. Koliko sam čeznuo da im pružim utehu, ohrabrenje i snagu dragocenim istinama koje se mogu primeniti i na naše vreme!”

Kada smo se vratili kući, moj suprug se žalio da se nelagodno oseća, ali je ipak svoje poslove obavljao kao i obično. Svakog jutra smo odlazili u jedan šumarak, nedaleko od naše kuće, i tu smo se zajedno molili. Zabrinuto smo očekivali da saznamo šta nam je dužnost. Iz raznih mesta su nam stalno stizala pisma sa pozivima da neodložno dođemo na tamošnje sastanke. Iako smo prethodno doneli odluku da se posvetimo pisanju, teško je bilo odbiti susret sa braćom na tako značajnim skupovima. Najusrdnije smo se molili za mudrost da bismo postupili pravilno.

Subotom ujutro smo, kao i uvek, zajedno odlazili u šumarak i tu se moj suprug tri puta najusrdnije molio. On je u tome bio uporan i nije prestajao da u molitvi traži od Boga Njegovo vođstvo i blagoslov. Njegove molitve bile su uslišene i naša srca se ispuniše mirom i svetlošću. On je slavio Gospoda govoreći: „Sada sve to prepuštam Isusu. Osećam blaženi, nebeski mir, i sigurnost da će nam Gospod otkriti našu dužnost, jer želimo da tvorimo Njegovu volju.” Dopratio me je do molitvenog doma i otpočeo bogoslužnje pojanjem i molitvom. Tada smo poslednji put u životu zajedno stajali za propovedaonicom.

Sledećeg ponedeljka on je dobio jaku groznicu, a već sutradan sam i ja takođe bila pogođena. Preneli su nas oboje u sanatorijum na lečenje. Moje zdravstveno stanje se do petka nešto poboljšalo. Tada mi lekar reče da moj suprug gotovo neprekidno spava, i da se sa zebnjom očekuje najgore. Oduševljena me odmah u njegovu sobu; čim sam videla njegovo lice znala sam da umire. Pokušala sam da ga probudim. Razumeo je sve što sam mu rekla i na svako pitanje na koje se moglo odgovoriti sa da ili ne, odgovorio je, ali nije bio u stanju da kaže ništa više. Kad mu

rekoh: mislim da si na samrti, nije ispoljio nikakvo iznenađenje. Upitah ga da li oseća ljubav prema Hristu. On reče: „Da, o da.” „Imaš li želju da još živiš?” pitala sam ga. On odgovori: „Ne.”

Zatim smo klekli pored njegove postelje i ja sam se molila za njega. Izraz spokojstva video se na njegovom licu. „Hristos te ljubi,” rekoh mu ja. „Večne ruke nisu te napustile.” On odgovori: „Da, da.”

Zatim se pored njegove postelje pomoliše brat Smit i ostala braća, koja se potom povukoše da veći deo noći provedu u molitvi. Moj suprug reče da ne oseća nikakav bol, ali je očigledno naglo sahnulo. Doktor Kelog i njegovi pomoćnici činili su sve što je bilo u njihovoj moći da ga otrgnu od smrti. On je polako došao k sebi, ali je i dalje naglo slabio.

Sledećeg jutra izgledalo je kao da se malo oporavlja, ali oko podne ponovo je dobio jaku groznicu koja ga ostavi potpuno onesvešćenog. U subotu, 6. avgusta 1881. godine u pet časova po podne, on mirno završi svoj život bez ijednog trzaja ili ropca.

Smrt moga supruga - tako iznenadna i neočekivana - bila je za mene strašan i gotovo nepodnošljiv udarac. Tako nemoćna, prikupila sam svu snagu da bih mogla ostati pored njegove postelje, ali kad sam videla kako smrt zatvara njegove oči, iscrpljena priroda popusti i ja padoh kao mrtva. Za izvesno vreme lebdela sam između života i smrti. Plamičak života bio je tako slabašan da se pri svakom dahu mogao ugasi. Te noći puls mi je postepeno opao a disanje postajalo sve slabije i slabije, tako da je izgledalo da sam na izdisaju. Život mi je spašen zahvaljujući samo Božjoj milosti i neumornoj brizi pažljivih lekara i bolničkog osoblja.

Iako se još nisam digla iz bolesničke postelje posle muževljeve smrti, sledeće subote su me odneli u bogomolju da bih prisustvovala njegovoj sahrani. Po završetku propovedi, osetih se dužnom da posvedočim značaj hrišćanske nade u času bolne ucveljenosti i nenadoknadivog gubitka. Kad sam ustala, dobila sam snagu i govorila sam oko deset minuta, uzdižući milosrđe i ljubav Božju u prisustvu ogromnog mnoštva okupljenih. Po završetku pogrebne službe otpratila sam svoga supruga do Oak Hil groblja, gde je položen da počiva sve dok ne osvane jutro vaskrsenja.

Moja fizička snaga ovim udarom bila je potpuno skrhana, ali me je božanska milost održala u mom teškom gubitku. Kad sam videla kako moj suprug ispušta svoj poslednji dah, osetila sam da mi je Hristos dragoceniji nego ikada u bilo kom trenutku mog dotadašnjeg života. Kada sam stajala pored svoga prvorodenog sina i sklapala njegove oči na samrti, mogla sam da kažem: „Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje.” I osetila sam da u Hristu imam Utešitelja. I kad mi je moje poslednje rođeno dete bilo otrgnuto iz naručja, te nisam više mogla da vidim njegovu malu glavu na jastuku pored sebe, i tada sam mogla reći: „Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje.” I sad kada je onaj na čija sam se duboka osećanja uvek mogla osloniti i sa kojim sam saradivala trideset i šest godina konačno oduzet od mene, mogla sam samo da položim svoje ruke na njegove oči, rekavši: „Tebi, o Gospode, poveravam ovo svoje blago dok ne osvane jutro vaskrsenja.”

Dok sam posmatrala kako umire i gledala mnoge prijatelje kako saosećaju sa mnom, razmišljala sam: kakve li suprotnosti sa umiranjem našeg Spasitelja dok je bespomoćno visio na krstu! Kakva suprotnost! U časovima Njegovih samrtnih muka podsmevači su Mu se rugali i ismejivali Ga. Ali On je umro i prošao kroz grob, osvetljavajući i taj deo puta da bismo mi mogli u nadi da se rastajemo čak i kad je u pitanju smrt; da bismo kad naše drage polažemo da počivaju u Hristu, mogli da kažemo: ponovo ćemo se opet sresti s njima.

Ponekad mi se činilo da ne mogu preživeti smrt svoga supruga. Ali su mi u mislima stalno odzvanjale reči: „Budi spokojna, i poznaj da sam ja Bog.” Veoma bolno sam osećala svoj gubitak, ali se nisam usuđivala da se predam beskorisnom tugovanju, jer time ne bi mogla da vratim

pokojnika. A čak i kad bih mogla, nisam toliko sebična da ga iz njegovog mirnog sna ponovo vraćam u borbe ovoga života. Slično umornom putniku, on je legao da spava, i ja ću sa zadovoljstvom posmatrati mesto njegovog odmora. Najbolji način na koji se i ja i moja deca možemo časno odužiti onome koga više nema među nama, jeste da nastavimo delo tamo gde ga je on ostavio, i da to u Hristovoj snazi i dovršimo. Bićemo zahvalni za pravilno iskorišćene godine koje su mu bile darovane; i njega radi i Hrista radi, iz njegove smrti izvući ćemo pouku koju nikada nećemo zaboraviti. Neka ovaj bolni gubitak doprinese da od sada postanemo bolji, plemenitiji, strpljiviji i skloniji pristanju, i da više razmisljamo o životu.

Svoje životno delo nastavila sam sama, s punim poverenjem da će moj Iskupitelj uvek biti sa mnom. Preostaje nam jos samo malo vremena da se borimo, a tada će Hristos doći i ova borba biće završena. Tada će prestati i poslednji naponi koje ulažemo u radu za Hrista i napredak Njegovog carstva. Neki od onih koji su se nalazili u prvoj borbenoj liniji, odupirući se najrevnosnije nadolazećem zlu, pali su na samom položaju obavljajući savesno svoju dužnost; oni koji su ostali u životu s bolom posmatraju te pale heroje, ali rad se ne sme obustaviti. Oni moraju zbiti svoje redove, čvrsto preuzeti zastavu iz ruke koju je smrt pokosila, i s novom energijom braniti istinu i čast Hristovog imena. Kao nikada ranije, mora se pružiti najodlučniji otpor grehu i silama tame. Vreme zahteva najenergičniju i najodlučniju aktivnost od onih koji veruju u sadašnju istinu. Ako nam se čini da dolazak našeg Izbavitelja moramo predugo čekati; ako skrhani ucveljenošću i premoreni teškim radom nestrpljivo čekamo časno oslobađanje od životne borbe, setimo se - i neka to sećanje bude odlučna prepreka svakom gundanju i svakom uzdahu nezadovoljstva - da nam je život na zemlji produžen upravo zato da bi se suprotstavljali buri iskušenja, da usavršimo hrišćanski karakter, da se bolje upoznamo s Bogom kao sa Ocem, i s Hristom kao sa Starijim bratom, i da svojim odanim radom pridobijamo duše za Hrista. „I razumni će se zasjati kao svjetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi, kao zvijezde vazda i dovijeka.”

SVEDOČANSTVO ZA CRKUVU

Broj jedan

V

Ti si čuvar svoga brata

Dvadesetog novembra 1855. dok sam se molila, Duh Gospodnji se iznenada i u velikoj sili spustio na mene, i dobila sam viziju.

Pokazano mi je da Duh Gospodnji izumire u Crkvi. Sluge Gospodnje se previše oslanjaju na snagu argumenata, a nemaju ono čvrsto pouzdanje u Boga koje bi trebalo da imaju. Pokazano mi je da sami dokazi o istini neće pokrenuti duše da pristupe ostatku, jer istina nije popularna. Sluge Božje moraju istinu imati u duši. Anđeo reče: „Oduševljenje za veru oni moraju sticati iz njene nebeske slave, nositi je u svojim grudima, i u toploti i usrdnosti duše prenositi na one koji ih slušaju.” Malo je onih koji su spremni da savesno donose odluke prema težini iznesenih dokaza; međutim, većinu ljudi nije moguće pokrenuti samom teorijom o istini. Istina mora biti praćena snagom živog svedočanstva da bi pokrenula slušaoce.

Pokazano mi je da je neprijatelj veoma aktivan u svom radu na uništavanju duša. Uzvišenje i lična oholost uvlače se u naše redove, dok bi se moralo videti više poniznosti. Među samim vesnicima previše se popušta duhu nezavisnosti. To se mora odbaciti, a sluge Božje moraju da se zbliže u svojim međusobnim odnosima. Prečesto se ispoljava duh oličen u stavu: „Zar sam ja čuvar brata svojega?” „Da,” reče anđeo, „ti si čuvar brata svojega. Ti si najdužniji da budno vodiš brigu o svome bratu, da ti je zaista stalo do njegovog dobra, da gajiš naklonost i ljubav prema njemu. Zbližite se, zbližite se!” Božja je namera da čovek bude prostosrdačan, iskren, neizveštačen, blag, smeran i jednostavan. To su načela neba, i to Bog traži od nas. Ali nesrećni čovek, sklon grehu, teži sasvim suprotno - da bira sopstveni put, da svu svoju pažnju sebično usredsredi samo na sebe i svoje lične interese.

Zapitala sam anđela zašto je jednostavnost prognana iz crkve, a oholost i samouzdanje sve više uzimaju maha. Pokazano mi je da je razlog u tome što smo se skoro sasvim predali u ruke neprijatelja. Anđeo reče: „Posmatraj, i zapazićeš da svuda preovladava mišljenje: „Zar sam ja čuvar brata svojega?” Anđeo ponovo naglasi: „Ti si čuvar brata svojega. Tvoje ispovedanje i tvoja vera traže od tebe da se odrekneš sebe i žrtvuješ za Boga, ili se nikad nećeš udostojiti večnog života, jer to je za tebe skupo plaćeno samrtnim mukama, stradanjem i krvlju ljubljenog Sina Božjeg.”

Pokazano mi je da mnogi u raznim krajevima, i na Istoku i na Zapadu, sve više uvećavaju imovinu, kupujući imanje za imanjem i kuću za kućom, pod izgovorom da to čine zato da bi mogli potpomagati delo Božje. Oni time sami sebi stavljaju okove na ruke, tako da vrlo malo mogu da doprinesu delu Božjem. Kada kupe jednu parcelu, oni su primorani da rade svim svojim snagama da bi je otplatili. Onda su toliko zauzeti da vrlo malo vremena mogu da odvoje za molitvu i službu Bogu, kako bi od Njega dobili snagu da se odupru svojim iskušenjima. Oni su stalno u dugu, i kada delu zatreba njihova pomoć nisu u stanju da je pruže, jer se prvo moraju osloboditi svojih dugova. Međutim, čim se oslobode postojećih dugovanja oni su od spremnosti da pomognu delo Božje još udaljeniji nego što su bili pre toga, jer ponovo nastavljaju da uveća-

vaju svoju imovinu. Oni laskaju sebi da su na ispravnom putu i da će stečenu dobit upotrebiti za napredak dela, dok u stvari sabiraju sebi blago na ovom svetu. Oni istinu vole na rečima, ali ne i na delu. Oni delo Božje vole toliko koliko to pokazuju svojim delima. Svoju ljubav oni više poklanjaju svetu nego delu Božjem. Ovozemaljski interesi privlače ih sve više, a nebeski sve manje. Jer gde se nalazi njihovo blago, tu im je i srce. Svojim primerom oni svima oko sebe govore da ovde nameravaju i da ostanu, da je ovaj svet njihova domovina. „Ti si čuvar brata svojega,” ponovo reče anđeo.

Mnogi sebi dopuštaju nepotrebne izdatke, samo da bi zadovoljili prohteve, ukus i oko. Delu nedostaje upravo tako zloupotrebljen novac, dok su neki od slugu Božjih siromašno odeveni i zakinuti u svom radu zato što nedostaju sredstva. Anđeo reče: „Njihovo vreme da učine nešto za delo Božje ubrzo će proći. Svojim delima oni pokazuju da je sebičnost njihov idol, i na tom oltaru oni sve žrtvuju.” Smatrajući da prvo treba da udovolje sebi i svojim interesima, oni svojim osećanjima i postupcima govore: „Zar sam ja čuvar brata svojega?” Mnogi slušaju opomenu za opomenom, ali to ne prihvataju. Udovoljavanje sebi njima je glavni cilj i sve drugo mora da se potčini tome.

Pokazano mi je da duh samoodricanja i požrtvovanosti sve više iščezava iz Crkve, svoje „ja” i svoje lične interese mnogi stavljaju na prvo mesto, pa tek onda za delo Božje čine ono što po njihovom mišljenju mogu ali ne moraju da učine. Takva žrtva, prema onome što mi je pokazano, nije besprekorna i pred Bogom je neprihvatljiva. Svako treba da za interese dela Božjeg rado čini sve najbolje što može da učini. Prema onome što mi je pokazano, oni koji nemaju materijalnu imovinu, ali imaju fizičku snagu, odgovorni su Bogu za svoju snagu. Oni treba da budu marljivi u poslu a revnosni i ognjeni u duhu. Videla sam da i oni mogu da prinose žrtve, i da su dužni da to čine isto tako kao i oni koji su imućniji. Međutim, oni koji nemaju neke velike posede često ne shvataju da i oni mogu učestvovati u samoodricanju na mnogo načina: mogu manje polagati na svoje telo, manje zadovoljavati svoj ukus i prohteve, i tako više uštedeti za delo Božje, ulažući na taj način u nebesku banku. Prema onome što mi je pokazano, u istini ima mnogo privlačnosti i lepote, ali kad joj se oduzme sila Božja ona ostaje nemoćna.

Vreme za početak subote

Što se tiče biblijskog zapisa „Od večera do večera praznujte počinak svoj” (3. Mojs. 23,32), pokazano mi je da je to upravo prirodno veče. Anđeo reče: „Uzmi Reč Božju, čitaj kako je napisano, razumećeš i nećeš ostati u zabludi. Čitaj pažljivo i shvatićeš šta je veče i kada ono počinje.” Zapitala sam anđela da li se Bog gnjevio na pripadnike svog naroda zato što su subotu počinjali tako kako su bili naučeni. Ukazano mi je na vreme kada su adventisti kao Božji narod prvi put prihvatili subotu i pratila sam ih od tada, ali nisam videla da je Gospod bio nezadovoljan ili da se gnjevio na njih. Upitala sam zašto tek sada moramo da menjamo vreme početka subote. Anđeo reče: „Razumećeš, ali sada još ne, još ne.” Zatim nastavi: „Ako svetlost dođe, i bude odbačena ili prezrena, onda dolazi osuda i Božji gnjev; ali dok svetlost nije data, nema ni greha, jer nije bilo svetlosti koju bi ljudi mogli da odbace.” Neki misle da je meni Gospod pokazao da subota počinje u šest časova uveče, dok je meni u stvari pokazano samo da početak subote pada „u veče” a oni su sami izvukli zaključak da to znači u šest časova po podne. Pokazano mi je da se sluge Božje moraju zbližiti međusobno i zbiti svoje redove.

Protivnici istine

Pokazano mi je da su Stivenson i Hol iz Viskonsina, za vreme našeg boravka u toj državi, u toku juna meseca 1854. godine, bili osvedočeni da su vizije od Boga. Međutim, kad su ih preispitali u poređenju sa svojim pogledima o takozvanom Dolazećem veku, i budući da se vizije nisu slagale s tim, oni su žrtvovali vizije da bi zadržali nazore o Dolazećem veku. I dok su prošlog proleća putovali po Istoku obojica su imali zle namere. Njihovo shvatanje o Dolazećem veku bilo im je stalni kamen spoticanja i bili su spremni na sve moguće da bi naškodili ugledu našeg časopisa *Pregled*.

Pobornici *Pregleda* zato moraju biti budni, čineći sve što je u njihovoj moći da zaštite decu Božju od ove obmane. Ovi ljudi su se udružili sa lažljivim i izopačenim pojedincima. Sada su se i sami osvedočili u to. I dok su formalno propovedali ljubav i jedinstvo sa mojim suprugom, s leđa su mu zadavali zajedljive udarce (naročito Stivenson) slične ujedu zmije. Dok su se njemu obraćali umiljatim rečima, razbuktavali su plamen mržnje u celoj svojoj državi protiv *Pregleda* i njegovih pobornika. U tome je najaktivniji bio upravo Stivenson. Cilj im je bio da *Pregled* objavljuje njihovu teoriju o Dolazećem veku, ili da unište njegov uticaj. I dok je moj suprug iskrena srca i bez ikakvih podozrenja nastojao da ukloni svaki razlog za njihovu zavist, i otvoreno ih obavestavao o poslovanju uredništva, u nastojanju da im pomogne, oni su budno tražili samo zlo i na sve gledali zloradim okom. Dok sam ih posmatrala u viziji anđeo reče: „Misliš li, nesrećni čoveče, da možeš zaustaviti delo Božje? Bedni smrtniče, jedan dodir Njegovog prsta može da te obori zauvek. On te trpi, ali samo za kratko vreme.”

U viziji mi je bilo ukazano na sam početak adventističkog učenja; čak i na vreme koje je neposredno prethodilo tome; i videh da nije bilo ničega što bi se moglo uporediti sa obmanjivanjem, pogrešnim predstavljanjem i lažima kojima se služi partija oko takozvanog *Vesnika istine*, ili takvog udruženja izopačenih srca pod plaštom vere. Ima iskrenih pojedinaca koje su oni zaveli i koji zaključuju da oni moraju imati bar neki osnov za svoje tvrdnje, verujući da se ipak ne bi usudili da iznose tako očevidne laži. Pokazano mi je da će takvi dobiti sigurne dokaze šta je istina i u ovom pogledu. Crkva Božja treba da nastavi pravo svojim putem, kao da ovakvih ljudi i nema na svetu.

Pokazano mi je da se moraju ulagati odlučni naponi da bi se onima koji vode nehrišćanski život ukazalo na njihove zablude, a ukoliko se ne reformišu treba ih odvojiti od dragocenih i pobožnih, kako bi Bog imao čist i nepomešan narod kojem bi mogao da se raduje. Ne obeščašćujmo Ga nastojanjem da povežemo ili ujediniamo čiste sa nečistima.

U pogledu onih koji sa Istoka dolaze na Zapad, pokazano mi je da oni to ne treba da cine zato da bi sticali bogatstvo, nego da bi pridobijali duše za istinu. „Pokažite svojim delima,” reče anđeo, „da na Zapad ne prelazite radi časti i sticanja ovozemaljskog bogatstva, nego da održite i uzdignete merila istine.” Pokazano mi je da oni koji dolaze na Zapad treba da se ponašaju kao narod koji očekuje svoga Gospoda. „Budite živi primer onima na Zapadu,” reče anđeo. „Pokažite svojim delima da ste izabrani narod Božji, narod koji ima poseban zadatak da svetu objavi poslednju vest milosti. Neka vaša dela, svima koji su oko vas, govore da ovaj svet nije vaša domovina.” Videla sam da svi oni koji su se zapleli u mrežu neprijatelja treba odlučno da raskinu njegove zamke i da se oslobode. Ne sabirajte sebi blago na ovoj Zemlji, nego svojim životom pokažite da je vaše blago na nebu. Ako vas je Bog pozvao na Zapad, On tu ima za vas neki uzvišeniji zadatak koji treba da obavite. Neka vaša vera i vaše iskustvo budu prava pomoć onima

koji još nemaju u tome životnog iskustva. Ne dopustite da vas privuče ovaj bedni svet, koji predstavlja samo jednu tamnu mrlju, već svoj pogled uzdižite k Bogu, Njegovoj slavi i nebu. Ne dozvolite da brige i zabune oko ovozemaljske imovine obuzmu vaše misli, jer ćete sigurni biti samo onda ako o tome budete razmišljali onako kako je Avram razmišljao. Mi treba da budemo naslednici večnog i nepropadljivog nasleđa. Ne poklanjajte svoju ljubav i pažnju ovoj Zemlji, nego razmišljajte samo o onome što je nebesko.

Roditeljske odgovornosti

Pokazano mi je da je odgovornost koju imaju roditelji veoma velika. Oni ne smeju dopustiti da ih deca vode, već oni moraju da vode decu. Bilo mi je ukazano na Avrama, koji je verno i savesno upravljao svojim domom. Članovima svoga domaćinstva on je zapovedao tako da se njegov autoritet poštovao i posle njega, i to pred Bogom nije zaboravljeno.

Zatim mi je ukazano na slučaj Ilija prvosveštenika. On svoje sinove nije obuzdavao, te su oni postali nevaljali i nemoralni, i svojim nevaljalstvom zaveli na pogrešan put celu izrailjsku naciju. Kada je Bog malome Samuilu otkrio njihove grehe i tešku kletvu koja je morala da usledi zbog toga što ih otac nije obuzdavao, On je naglasio da se njihovo nevaljalstvo „neće očistiti nikakvom žrtvom ni prinostom do vijeka.“ Kada mu je Samuilo preneo što mu je Gospod otkrio, Ilije se predano potčinio tome, rekavši: „Gospod je, neka čini što Mu je volja.“ Najavljena kletva ubrzo je i usledila. Ovi poročni sveštenici bili su pobijeni, izginulo je takođe i trideset hiljada Izrailjaca, a kovčeg Božji pao je u ruke njihovih neprijatelja. A Ilije kad ču da je zarobljen kovčeg Božji, pade nauznak i poginu. Sva ova zla usledila su kao posledica Ilijeve nemarnosti i propusta da obuzda svoje sinove. Pokazano mi je da Bog koji je tako strogo gledao na ovakve pojedinosti u starozavetno vreme, neće biti manje strog ni u ovim poslednjim danima.

Roditelji moraju vladati svojom decom, suzbijati njihove strasti i potčinjavati ih, ili će Bog neizbežno uništiti neposlušnu decu u dan ljutoga gnjeva svojega, a roditelji koji nisu obuzdavali svoju decu neće ostati besprekorni. Naročito oni koji su u službi Božjoj treba da savesno upravljaju svojom porodicom, pružajući dobar primer i u tome. Ako ne upravljaju dobro svojom porodicom oni nisu spremni da rasude i da donose pravilne odluke u pitanjima Crkve. Oni prvo moraju imati autoritet u svojoj kući da bi se njihov sud i uticaj poštovao u Crkvi.

Pokazano mi je da razlog što vizije u poslednje vreme nisu tako česta pojava treba tražiti u tome što ih Crkva ne ceni. Članovi Crkve su gotovo izgubili svoju duhovnost i veru, te ukori i opomene samo neznatno utiču na njih. Mnogi od onih koji tvrde da veruju u ova otkrivenja, ne potvrđuju to poslušnošću.

Neki postupaju nerazborito kad o svojoj veri govore sa nevernicima i kada se za tražene dokaze, umesto na Sveto pismo, pozivaju na neku viziju. Pokazano mi je da je takav stav nedosledan, i kod nevernika izaziva predrasude protiv istine. Vizije nemaju nikakvog uticaja na one koji ih nikada nisu videli i nemaju predstavu o tome u kakvom duhu su one date. Zato se u takvim slučajevima ne treba ni pozivati na vizije.

Vera u Boga

Dok sam se nalazila u Batl Kriku, država Mičigen, 5. maja, 1855. godine, pokazano mi je da

se kod slugu Božjih, kao i kod članova Crkve uopšte, oseća veliki nedostatak vere. Oni se isuviše lako odaju obeshrabrenosti i sumnji u Boga, previše su skloni verovanju da im je sudbina izuzetno teška i da ih je Bog napustio. To je, prema onome što mi je bilo pokazano, zaista užasno. Bog ih toliko ljubi da je svoga ljubljenog Sina dao da umre za njih, i celo nebo je zainteresovano za njihovo spasenje; pa ipak, i pored svega što je učinjeno za njih, imaju tako malo poverenja u milost i ljubav tako dobrog Oca. Onima koji Mu se mole, On - prema svome obećanju - darove Svetog Duha daje radije nego što zemaljski roditelji daju dobre darove svojoj deci. Videla sam da sluge Božje i pripadnici Crkve suviše brzo gube hrabrost. Kada od svog nebeskog Oca zatraže nešto što smatraju neophodnim, i to ne dobiju odmah, njihova vera počinje da se koleba, njihove hrabrosti ponestaje, i oni se potpuno odaju osećanju nezadovoljstva. To nije po volji Gospodu.

Molitve svakog vernika koji Bogu prilazi iskrena srca, i svoje potrebe iznosi u usrdnoj veri, biće uslišene. Ako odgovor na vašu molitvu ne usledi odmah, ne smete nipošto gubiti veru u Božja obećanja. Poverite se Bogu slobodno, bez ikakvog straha. Oslonite se na Njegovo sigurno obećanje: „Ištite, i daće vam se.” Bog je isuviše mudar da bi pogrešio, isuviše dobar da bi uskratio bilo koje od svojih dobara onima koji se drže pravog puta. Čovek je pogrešiv, i mada njegove molitve mogu da potiču iz najiskrenijeg srca, on ne traži uvek samo ono što je za njegovo lično dobro i čime će moći da proslavi Boga. Naš mudri i dobri Otac čuje naše molitve i uslišava ih, ponekad čak i odmah; ali On nam daje samo ono što je za nas u stvari najbolje i što će poslužiti na slavu Njemu. Bog nam rado daje svoje blagoslove, i kada bismo mogli da prozremo Njegove namere bilo bi nam posve jasno da On zaista zna šta je za nas najbolje, i videli bismo da su naše molitve uslišene. Nikad nam se, umesto onoga što smo u molitvi tražili, misleći da je za naše dobro, neće dati ništa štetno, već samo ono što nam je kao blagoslov stvarno potrebno.

Ako odgovor na svoju molitvu ne osetimo odmah, treba da se čvrsto i dalje držimo svoje vere, ne dopuštajući da nam se u srce uvuče sumnja, jer bi nas to odvojilo od Boga. Ako se kolebamo u veri, ne očekujmo da ćemo od Njega primiti bilo šta. Naše poverenje u Boga mora biti postojano, i blagoslov će poput obilnog pljuska kiše doći kad nam bude najpotrebniji.

Kada sluge Božje u molitvi traže vodstvo Svetog Duha i Njegov blagoslov, odgovor ponekad dolazi odmah, ali to nije uvek tako i u svakoj molitvi. Kad vam se tako desi, ne padajte odmah u malodušnost. Uхватite se verom čvrsto za Božja obećanja i ona će se ispuniti. Imajte puno poverenje u Boga, i blagoslov koji ste tražili često će doći kad vam bude najpotrebniji, neočekivano ćete primiti pomoć od Boga dok izlažete istinu nevernicima i bićete osposobljeni da govorite sa izuzetnom jasnoćom i snagom.

To je slično kao kad deca traže nešto od svojih zemaljskih roditelja. Roditelji znaju da deca često traže i ono što bi im naškodilo, zato svojim mališanima, umesto da ispune njihovu želju, daju samo ono što će za njih biti zdravo i dobro. Videla sam da će Bog svaku molitvu upućenu u veri i iskrenosti srca čuti i uslišiti. Blagoslov će se na onoga koji to u molitvi traži izliti kada mu bude najpotrebniji, a često će to čak i prevazići njegovo očekivanje. Molitva nijednog istinskog vernika, kada je upućena u veri i iskrena srca, neće ostati neuslišena.

Partija oko takozvanog „Vesnika istine”

Dok smo se nalazili u Osvegu, država Njujork, u toku juna meseca 1855. godine, pokazano mi je da je narod Božji pritisnut teretom ozbiljnih prepreka; da u taboru ima i takvih koji su slični Ahanu. Delo Božje je samo neznatno napredovalo, i mnogi od Njegovih slugu bili su obeshrab-

reni što propovedanje istine, u državi Njujork, nije bilo uspješnije, i što nije više duša privedeno Crkvi. Oko takozvanog „*Vesnika istine*” okupila se grupa nezadovoljnika, i mi smo bili primorani da propatimo mnogo toga zbog njihovih lažljivih jezika i pogrešnog tumačenja, pa ipak smo sve to strpljivo podnosili, jer oni sada - budući da su se odvojili od nas - ne mogu da naškode delu Božjem toliko koliko bi gubitaka i štete naneli svojim negativnim uticajem da su ostali s nama.

Crkva je izazvala Božje negodovanje zbog toga što su se u njoj nalazili pojedinci tako izopačena srca. Oni su želeli da budu na najistaknutijem mestu, iako ih ni Bog ni njihova braća nisu tamo postavili. Sebičnost i samouzvišenje obeležavali su njihov put. Sada je otvoren prostor za sve takve gde mogu da se okupljaju i da se naslađuju takvom pašom koja odgovara svima koji su im slični. A mi treba da slavimo Gospoda što je, u svojoj milosti, oslobodio Crkvu takvih ljudi. Mnoge od njih Bog je pustio da produže sopstvenim putem i da se hrane plodovima svojih postupaka. Uzbuđenjem i simpatijama kojima se sada rukovode, oni će uspeti da zavedu neke, ali će svakoj iskrenoj duši biti pružena mogućnost da uvidi pravo stanje te grupe, i ostaće sa izabranim narodom Božjim, držeći se čvrsto istine, i nastaviće u smernosti svoj put ne padajući pod uticaj ovakvih koje je Bog pustio da idu svojim putem i da se hrane plodovima svojih dela. Videla sam da je Bog tim ljudima pružio priliku da se poprave, da uvide svoju ljubav prema sebičnosti i druge svoje grehe, ali oni nisu hteli da poslušaju. Nisu hteli da se poprave, i Bog je u svojoj milosti oslobodio Crkvu od njih. Kada se sluge Božje i članovi Crkve potpuno posvete Njemu i Njegovom delu istina će se širiti sa uspehom.

Pokazano mi je da se narod Božji mora probuditi i uzeti sve oružje Božje. Hristos dolazi; veliko delo objavljivanja poslednje vesti Božje milosti isuviše je značajno za nas da bismo se spustili da odgovaramo na takve laži i klevete kakve širi grupa oko takozvanog *Vesnika*, hraneći se time. Istina, sadašnja istina, mora biti predmet našeg razmišljanja. Mi smo u velikom poslu i ne možemo silaziti dole da raspravljamo o tako ništavnim stvarima. Sotona stoji iza svega toga, nastojeći da naše misli odvraća od sadašnje istine i od dolaska Hristovog. Anđeo reče: „Hristos zna za sve to.” Još malo i doći će njihov dan. Svakom će biti suđeno prema delima učinjenim u telu. Umuknuće svaki jezik koji govori laž. „Grešnici u Sionu uplašiće se, strah i drhtanje spopašće licemjere.”

Priprema za susret sa Gospodom

Pokazano mi je da dolazak Gospodnji ne smemo nipošto odlagati. „Budite spremni,” reče anđeo, „budite spremni za ono sto uskoro dolazi na Zemlju. Neka vaša dela budu u skladu sa vašom verom.” Pokazano mi je da sve naše misli treba da budu usmerene k Bogu, i da se svim svojim silama i uticajem zalažemo za širenje Njegove istine. Kada smo bezbrižni i ravnodušni mi ne doprinosimo časti Božjeg imena. Ne možemo Ga slaviti kada smo klonuli duhom. Moramo se najusrdnije zalagati za svoje lično spasenje, ali isto tako i za spasavanje drugih. Najveću važnost treba da pridajemo tome, a sve ostalo neka nam bude od drugorazrednog značaja.

Ja sam videla lepotu neba. Čula sam anđele kako zanosno pevaju svoje milozvučne pesme, odajući hvalu, čast i slavu imenu Hristovom. Tada sam mogla da shvatim ponešto o čudesnoj ljubavi Sina Božjeg. On je napustio svu slavu i sve počasti kojima je bio okružen na nebu, i toliko se zainteresovao za nase spasenje da je strpljivo i krotko podnosio sva ruženja i omalovažavanja kojima su ljudi mogli da Ga izlože. Bio je ranjavan, izložen najtežim uvredama i udarcima i

najzad, raspet na krstu Golgote, umro najstrasnijom smrću da bi nas spasio od smrti, da bismo svi mi oprani krvlju Njegovom mogli ustati da živimo s Njim u dvorovima koje je otišao da nam pripremi, da bismo uživali u svetlosti i slavi neba, slušajući pesme anđela i pevajući s njima.

Videla sam da je celo nebo zainteresovano za naše spasenje; zar onda mi da ostanemo ravnodušni? Treba li da budemo tako bezbrižni kao da nam je svejedno da li ćemo biti spaseni ili pak izgubljeni? Treba li da tako omalovažimo žrtvu podnesenu nas radi? Neki upravo to čine, poigravajući se sa ponudnim milosrđem. Takvi zaista zaslužuju Božje negodovanje. Duh Božji neće beskonačno podnositi da Ga ljudi žaloste. On će se ubrzo povući ako se tako i dalje produži. Ako ljudi, i kad Bog bude učinio sve što je moguće da bi ih spasio, nastave u svom životu da omalovažavaju ponudeno Hristovo milosrđe, smrt će biti njihova nagrada i to će biti skupo plaćeno. To će biti strašna smrt, jer će samrtne muke koje će morati da podnose biti slične onima koje je Hristos podnosio na krstu da bi platio cenu isкупljenja koju su oni odbacili. I tada će u potpunosti shvatiti šta su izgubili - večni život i nepropadljivo nasleđe. Velika žrtva podnesena za spasenje duša pokazuje nam njihovu pravu vrednost. Kada se tako dragocena duša jednom izgubi, ona je izgubljena zauvek.

Videla sam jednog anđela kako u svojim rukama drži merila, odmeravajući težinu misli i interesa naroda Božjeg, naročito mladih. Na jednoj strani merila bile su misli i interesi usmereni na ovu Zemlju. Na toj strani bilo je nagomilano čitanje svakakvih knjiga, misli o odevanju, hvalisavo razmetanje, raskoš, taština, oholost, i tome slično. O, kako je to bio ozbiljan trenutak! Božji anđeli odmeravaju misli i interese onih koji za sebe kažu da su Božja deca, koji tvrde da su mrtvi za svet a žive samo za Boga. Strana na kojoj su bile ovozemaljske misli, taština i oholost naglo se spuštala, iako je sa nje stalno padao teret za teretom. Strana na kojoj su bile misli i interesi usmereni k nebu naglo se uzdizala gore utoliko ukoliko se druga spuštala; i, avaj, kako je bila laka! Mogu ovo da prenesem onako kako sam videla, ali ozbiljnost i nezaboravni utisak koji je taj prizor ostavio na moju dušu - dok sam posmatrala anđela s merilima kako odmerava misli i interese naroda Božjeg - nikada neću moći da opišem. Anđeo reče: „Mogu li ovakvi ući u nebo? Ne, ne, nikada! Reci im da je nada koju sada gaje potpuno uzaludna, i ako neodložnim kajanjem ne zadobiju spasenje, oni moraju propasti.”

Samo obličje pobožnosti nikoga neće spasti. Svi moraju imati duboko i živo versko iskustvo. Samo to će ih spasti u vreme nevolje. Tada će se pokazati kakvu su vrstu materijala ugrađivali u svoje životno delo; ako je to bilo zlato, srebro i drago kamenje, oni će biti zaklonjeni kao pod krovom šatora Gospodnjeg. Ali ako se njihovo delo pokaže kao drvo, seno ili slama, ništa neće moći da ih zaštiti od žestine Jehovinog gnjeva.

Od mladih, isto tako kao i od starijih, tražiće se da daju odgovor za svoje nadanje. Međutim, njihov um, koji prema Božjoj nameri treba da se usmeri na nešto bolje i plemenitije, da što savršenije služi Njemu, bavi se prolaznim besmislicama, umesto večnim interesima. Um mladih, koji je često prepušten da luta tamo amo, isto je tako u stanju da razume istinu, dokaze iz Reči Božje u pogledu subote i pravog temelja hrišćanske nade, kao što brzo zapaža spoljni izgled, manire drugih, način oblačenja i slično. Oni koji dopuštaju da se njihov um zabavlja smešnim pričama i praznim razgovorima, pothranjuju time svoju maštu, ali blistava svetlost Reči Božje zamračena je za njih. Misli se odvrćaju od Boga. Interesovanje za Njegovu dragocenu Reč uništeno je.

Data nam je jedna knjiga da bi nam poslužila kao vodič kroz opasnosti ovog mračnog sveta na našem putu u nebo. Ona nam govori kako možemo izbeći Božji gnjev, a govori takođe i o svemu što je Hristos podneo nas radi, o Njegovoj velikoj žrtvi kojom je nama omogućeno spasenje i uživanje neprolazne sreće u prisustvu Božjem zauvek. I ako neki na kraju budu

izgubljeni, a mogli su da saznaju istinu o toj Novoj zemlji svetlosti i sreće, sami će za to biti krivi i neće imati nikakvog izgovora. Reč Božja nam jasno govori kako možemo postati pravi hrišćani i izbeći sedam poslednjih zala. Ali ovakvi se i ne interesuju da to pronadu. Njihove misli obuzima nešto sasvim drugačije. Oni gaje svoje omiljene idole, a svetu Božju Reč zapostavljaju i omalovažavaju. Ti takozvani hrišćani misle da se sa Bogom mogu šaliti, i kad im Njegova sveta Reč bude sudila u poslednji dan, oni će se naći nedostojni i laki. Tom Rečju, koju su zanemarili zbog kojekakvih neozbiljnih ljudskih izmišljotina, biće proveravan njihov život. Ona predstavlja merilo vrednosti; njihove pobude, njihove reči, postupci i način na koji provode svoje vreme - sve se to upoređuje sa pisanom Rečju Božjom - i ako se tu pronadu laki, njihova sudbina biće odlučena zauvek.

Videla sam da se mnogi mere jedni prema drugima i svoj život upoređuju sa životom drugih. To ne treba činiti. Niko osim Hrista ne može da nam u svemu bude primer. On je naš pravi Uzor, i svi treba da se trudimo da se što savesnije ugledamo na Njega. Mi saradujemo ili sa Hristom ili sa neprijateljem. Moramo biti jasno određeni: ili smo hrišćani svim srcem, ili to uopšte nismo. Hristos kaže: „O, da si studen ili vruć! Ovako budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.”

Pokazano mi je da neki još uvek jedva shvataju šta znače samoodricanje i žrtva, i šta znači stradati istine radi. Međutim, niko neće ući u nebo ako nije podneo neku žrtvu. Duh samoodricanja i požrtvovanosti treba negovati. Neki nisu spremni da se svim svojim bićem žrtvuju na oltaru Božjem. Oni podležu svom plahovitom i nestalnom temperamentu, zadovoljavaju svoj apetit i sebično gledaju samo svoje lične interese, ne obazirući se na potrebe dela Božjeg. Večni život naslediće samo oni koji su zbog toga spremni na svaku žrtvu; za to zaista vredi stradati, raspeti sopstveno „ja” i žrtvovati svakog idola. Večna i od svega pretežnija slava Nove zemlje pre i mašuje sve drugo i baca u zasenak sva ovozemaljska zadovoljstva.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dva

Dva puta

Na konferenciji u Batl Kriku, 27. maja 1856. godine, u viziji su mi pokazane neke pojedinosti koje se odnose na Crkvu uopšte. Preda mnom je prolazilo veličanstvo i slava Božja. Anđeo reče: „On je strašan u svojoj veličanstvenosti, ali vi to ne shvatate; strašan u svom gnjevu, a vi Ga ipak svakog dana vređate. Navalite da uđete na tijesna vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.” Ovi su putevi različiti, suštinski razdvojeni, i potpuno suprotnog smera. Jedan vodi u večni život, drugi u večnu smrt. Videla sam razliku između ta dva puta, ali isto tako i razliku između putnika koji se kreću tim putevima. Suprotnost između ova dva puta je velika: jedan je širok i ravan, drugi uzan i veoma neravan. Putnici koji se kreću tim putevima suštinski se razlikuju u karakteru, u životu, u načinu odevanja i u razgovoru.

Oni što idu uskim putem govore o radosti, sreći i blaženstvima koja ih očekuju na kraju njihovog putovanja. Lica su im često nevesela, ali često i zablistaju svetom, duhovnom radošću. Ne oblače se kao oni na širokom putu, ne govore kao oni, niti su im uopšte slični u svojim postupcima. Oni imaju svoj uzor. Ovaj put pred njima otvorio je Bolnik naviknut na tugu, patnje i bol, jer je tim putem i sam prošao. Njegovi sledbenici vide tragove Njegovih stopala, i to ih hrabri i razveseljava. On je tim putem sigurno prošao; i isto tako mogu da produ i oni, ako pažljivo idu Njegovim tragom.

Putnici na širokom putu su svi obuzeti sobom, svojim ličnim izgledom, načinom odevanja i raznim zadovoljstvima koja im se na putu ukazuju. Oni se bez ikakvih ograničenja odaju zadovoljstvima, veselju i uživanju, a na kraj svoga putovanja i neizbežnu propast koja ih tada očekuje, uopšte i ne pomišljaju. Oni se svakim danom sve više približavaju svojoj propasti, ali ipak ludački srljaju sve brže i brže. O, kako mi je strašno bilo da gledam to!

Na tom širokom putu videla sam i mnoge koji su na sebi imali ispisane reči: „Mrtvi za svet. Svemu se bliži kraj. Pripremite se i vi.” Izgledali su kao i svi ostali razmetljivci oko njih, izuzev jedne senke tuge koju sam primetila na njihovom licu. I u razgovoru se takođe nisu razlikovali od mnoštva raskalašnih i nepromišljenih koji su ih okružavali; ali ponekad bi sa velikim zadovoljstvom ukazivali na reči ispisane na njihovoj odeći, pozivajući i druge da im se pridruže u tome. Iako su se nalazili na širokom putu, oni su tvrdili da pripadaju onima što idu uskim putem. Međutim, oni oko njih su govorili: „Između nas i vas nema nikakve razlike. U načinu odevanja, u razgovorima, u postupcima, u svemu smo isti.”

Zatim je moja pažnja bila usmerena na prošlost, na godine 1843. i 1844. Onda je postojao duh požrtvovanosti, a danas toga više nema. Šta se to zbiva sa takozvanim izabranim narodom Božjim? Videla sam veliko prilagođavanje svetlu, nespremnost da se trpi istine radi i veliki nedostatak potčinjavanja Božjoj volji. Tada mi je ponovo ukazano na sinove Izrailjeve posle njihovog izlaska iz Egipta. Bog ih je u svojoj milosti izbavio od Egipćana da bi Ga mogli slaviti, služeći Mu bez ikakvih smetnji i ograničenja. U svom zalaganju za njih On je učinio mnoga čuda. Više puta ih je dovodio u težak i mučan položaj da bi prokušao njihovu veru. Međutim, i posle

tolikih izbavljenja i Božjeg tako čudesnog postupanja s njima, kad god bi naišlo neko novo kušanje ili provera, oni su gundali govoreći: „Kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji Misirskoj.” Žudeli su za belim i crnim lukom kojih je tamo bilo u izobilju.

Pokazano mi je kako se mnogi koji tvrde da veruju u istinu za ove poslednje dane čude što su sinovi Izrailjevi gundali na svom putovanju, i smatraju da je bilo veoma nezahvalno s njihove strane što su tako brzo zaboravljali šta je sve Bog u svom čudesnom postupanju učinio za njih. Anđeo reče: „Vi činite gore nego oni.” Videla sam da je Bog svojim slugama dao istinu tako jasnu i tako čistu da joj se niko ne može suprotstaviti. U svakom sukobu, istina je zadobijala sigurnu pobedu. Neprijatelji ne mogu da zaobiđu niti bilo čim da pobiju ubeđujuću silu istine. Svetlost blista tako jasno da sluge Božje mogu da stanu bilo gde prepuštajući da istina jasno povezana sama izvojuje pobedu. Ovaj veliki blagoslov se ne ceni kako treba, pa čak i ne uvida. Ako iskrsne neko iskušenje, mnogi počinju da se okreću unazad, plašeći se da su nastupila teška vremena. Neki od takozvanih slugu Božjih i ne znaju šta znači čišćenje u vatri iskušenja. Oni ponekad sami sebi stvaraju iskušenja, često i uobražena; lako se obeshrabruju i vređaju; i u osećanju povređenog samoljublja brzi su da naškode i sebi i drugima, a naročito delu Božjem. Sotona preuveličava njihova iskušenja i stalno im predočava misli da će, ukoliko popuste u svom stavu, time uništiti svoj uticaj i svoju korisnost.

Neki su pali u iskušenje da se klone svakog posla, i neće da rade svojim rukama. Videla sam da će takvi spoznati šta je nevolja tek onda kada Bog dopusti da im zaprete bolest i smrt. Strašno je gundati protiv Boga. Oni bi morali imati na umu da je put kojim su pošli put samoodricanja i samopožrtvovanosti, i ne smeju očekivati da u svemu prolaze tako lagodno kao da se nalaze na širokom putu.

Videla sam da se neki od slugu Božjih, čak i propovednici, tako lako obeshrabruju, njihovo sopstveno „ja” tako brzo reaguje da se oni osećaju zapostavljenima i uvređenima i onda kada to u stvari nije tako. Oni misle da je njihova sudbina izuzetno teška. Takvi ne shvataju kako bi se tek osećali kad bi se ruka Božja, koja ih stalno štiti, povukla i kad bi morali da prolaze kroz stvarne duševne patnje. Tada bi uvideli da je njihova sudbina desetostruko teža nego ranije dok su, radeći u delu Božjem, podnosili iskušenja i siromaštvo ali su osećali Božje odobravanje. Neki koji rade u delu Božjem nisu ni svesni koliko im je život naklonjen. Dok tako lagodno provode svoje vreme, dok su zahvaljujući Božjoj milosti gotovo posve slobodni od duševnih patnji, oni tako malo znaju šta znači odricanje i šta znači podnositi teret za duše, a misle da su njihova iskušenja velika. Videla sam da će Bog takve, ukoliko ne ispolje duh samopožrtvovanosti i spremnosti da rade usrdno, ne štedeći sebe, otpustiti iz svoje službe. On ih neće priznati kao svoje samopožrtvovane sluge, nego će podići one koji će biti spremni da rade, ne lenjivo, nego najusrdnije, i koji će znati kad je vreme za lagodan život. Sluge Božje moraju osećati teret za duše i, plaćući između trema i oltara, tražiti u molitvi: „Oprosti, Gospode, narodu svojem!”

Neki od slugu Božjih dali su svoj život „da se troši i istroši” u delu Božjem, sve dok njihov organizam nije malaksao, potpuno iznuren umnim naporima, neprekidnom brigom i stalnim odricanjem. Drugi nisu bili spremni da podele njihov teret. A baš takvi misle da imaju težak život zato što nikada nisu ni osetili stvarne nevolje i teškoće. Oni nikada nisu uzeli učešće u Hristovim patnjama niti će se ikada krstiti tim krštenjem dokle god ispoljavaju tako malo duhovne snage, a toliko slabosti i ljubavi prema ličnoj ugodnosti. Prema onome što mi je Bog pokazao, među propovednicima treba obaviti takvo prečišćavanje da bi svi oni koji su lenji, koji oklevaju i koji brinu samo o sebi bili iščišćeni, da bi u Crkvi ostali samo čisti, verni i samopožrtvovani ljudi koji neće misliti o svojoj lagodnosti, nego će verno služiti u Reči i nauci, spremni da podnose sve Hrista radi, spasavajući one za koje je On dao svoj život. Od slugu Božjih se ne traži više nego da

osećaju kao apostol kad je rekao: „Teško meni ako Jevanđelje ne propovedam”; ali ne osećaju svi tako.

Prilagođavanje svetu

Videla sam da se neki koji tvrde da svetkuju subotu stalno prilagođavaju svetu. O, videla sam da time izlažu ruglu veru koju ispovedaju, a sramoti se i delo Božje. Oni lažno prikazuju svoju veru. Dok misle da nisu kao svet, oni mu se sve više prilagođavaju u odevanju, u razgovorima i postupcima, tako da nema gotovo nikakve razlike. Videla sam kako ukrašavaju svoje jadno smrtno telo koje, dotaknuto prstom Božjim, svakog trenutka može da padne u bolesničku postelju. I tada, kad se približe svojoj poslednjoj promeni, samrtni strah potrese čitavo njihovo biće i postavlja se veliko pitanje: „Jesam li spreman da umrem? Jesam li spreman da izađem na sud pred Boga i izdržim veliko ispitivanje?” Tada ih pitajte šta misle o ukrašavanju svoga tela; i ako imaju bilo kakvu predstavu o tome šta znači biti spreman za izlazak pred Boga oni će reći da bi - kada bi se još jednom mogli vratiti u mladost - popravili svoj život, izbegavajući ludosti ovoga sveta, njegovu taštinu i oholost i, ukrašavajući svoje telo pristojnom odećom, pružili bolji primer svima oko sebe. Oni bi živeli na slavu Božju.

Zašto je tako teško živeti skromno, životom samoodricanja? Zato što takozvani hrišćani nisu mrtvi za svet. Lako je živeti hrišćanskim životom kada smo umrli svetu. Ali mnogi čeznu za misirskim crnim i belim lukom. Oni žele da se u odevanju i postupcima što je moguće više prilagode svetu, a da ipak stignu u nebo. Takvi pokušavaju da se na nebo popnu nekim drugim putem. Oni izbegavaju tesna vrata i uzak put.

Prikazana mi je grupa prisutnih na konferenciji. Anđeo reče: „Neki od njih će biti hrana crvima*, neki će biti predmet sedam poslednjih zala, a neki će biti živi i ostati na zemlji da bi bili preobraženi prilikom Hristovog dolaska.“

Bile su to svečane i ozbiljne reči koje je izgovorio anđeo. Zapitala sam anđela zašto je tako malo onih koji se interesuju za svoje večno dobro i koji su spremni za svoju poslednju promenu. On reče: „Zemlja ih privlači, njena bogatstva im se čine vredna pažnje.” Njihov um je toliko obuzet tim da ne nalaze vremena da se pripremaju za nebo. Sotona je uvek spreman da ih gura što dublje u postojeće teškoće; i čim zaborave neku nevolju ili nesreću on im podmeće nesvete želje za nagomilavanjem ovozemaljskih vrednosti; tako vreme protiče i kad postane prekasno oni uviđaju da u suštini nisu postigli ništa. Hvatali su nestvarne senke i izgubili večni život. Takvi neće imati izgovora.

Mnogi se oblače kao svet da bi imali veći uticaj. Ali to je žalosna i sudbonosna zabluda. Ako žele da zaista vrše istinski i spasonosan uticaj, neka žive dosledno veri koju ispovedaju, neka svoju veru potvrde dobrim delima i sustinskom razlikom koja treba da se vidi između hrišćana i ostalog sveta. Videla sam da reči, način odevanja i postupci svakog hrišćanina treba da svedoče za Boga. Tada će oni siriti sveti uticaj na sve koji ih okružuju, i svi će znati da su oni bili sa Isusom. Nevernici će uvideti da istina koju mi ispovedamo ima sveti i uzvišeni uticaj i da vera u Hristov dolazak oplemenjuje karakter ljudi i žena. Ako neko želi da svojim uticajem govori u korist istine, neka živeći u skladu sa istinom podražava Onoga koji predstavlja Uzor skromnosti.

---

* Ovoj viziji prisustvovala je i sestra Klarisa M. Bonfoj koja je tada bila zdrava kao i obično, ali je posle tri dana zaspala u Hristu. Ona je bila duboko osvedočena da je jedna od onih koji će sići u grob, i to svoje ubeđenje poverila je i drugima.

Pokazano mi je da Bog mrzi oholost, i svi oholi i bezbožni biće kao strnjika koju će spaliti dan koji dolazi. Videla sam da poruka trećeg anđela mora da deluje kao kvasac u srcu mnogih koji tvrde da veruju u nju, čisteći ih od oholosti, sebičnosti, lakomstva i ljubavi prema svetu.

Hristos dolazi; i zar da pripadnike svog naroda zatekne toliko prilagodene svetu? Zar će On takve priznati za svoje sledbenike koji treba da budu čisti kao sto je On čist? O, ne! On će kao svoje priznati samo one koji se zateknu čisti i sveti, koji haljine svog karaktera očiste i ubele u procesu patnji, držeći se do kraja odvojenima i neopoganjenima od sveta.

Kada mi je pokazana strasna činjenica da se Božji narod prilagođava svetu, da između mnogih takozvanih učenika smernog i krotkog Isusa i nevernika - osim po imenu - nema nikakve razlike, moju dušu je obuzeo duboki bol. Videla sam da se Isus time ponovo ranjava i izlaže javnom sramoćenju. Gledajući s bolom kako takozvani pripadnici naroda Božjeg ljube svet, ispoljavaju svetski duh i prihvataju navike nevernika, anđeo reče: „Odvojte se! Odvojte se! Da vam ne odredi udeo sa licemerima i nevernicima izvan grada. Samo ispovedanje vere učiniće da vaše mučenje bude još teže, i vaša kazna biće još veća zato što ste znali volju Njegovu a niste je izvršavali.”

Oni koji tvrde da veruju u poruku trećeg anđela često nanose štetu delu Božjem svojom lakoumnošću, šalom i neozbiljnošću. Videla sam da ovo zlo sve više prožima naše redove. Trebalo bi da se vidi više poniznosti pred Gospodom; pripadnici Izrailja Božjeg treba da razdiru svoja srca, a ne haljine. Retko se viđa detinja jednostavnost; više se misli o odobravanju ljudi, nego o neodobravanju Božjem. Anđeo reče: „Sredite svoj život pred Bogom i to od srca, dok se trošna nit života ne prekine, da vas On ne bi morao pohoditi svojim kaznama i da u grob ne odete nespremni za konačni sud. Jer ako se ne pripremite za odlazak sa ovog sveta, pomirivši se s Bogom i raskinuvši svoju povezanost sa svetom, srce će vam otvrdnuti još više i vi ćete se oslanjati na lažni oslonac, na jednu samo prividnu pripremu. Svoju zabludu uvidećete tek onda kada bude prekasno za bilo kakvu nadu.”

Videla sam da neki od onih koji tvrde da svetkuju subotu čitave sate, koji su više nego izgubljeni, provode u proučavanju ove ili one mode da bi ukrasili svoje bedno smrtno telo. Dok se tako ukrašavate da budete što sličniji svetu, imajte na umu da to isto telo za nekoliko dana može postati hrana crvima. I dok se tako kitite da biste zadovoljili ukus i ugodili očima, vaša duhovnost umire. Bog mrzi vašu taštu i bezbožnu oholost, i gleda na vas kao na okrečeni grob pun izopačenosti i nečistoće.

Majke pružaju primer oholosti svojoj deci i, čineći tako, seju seme koje će izniknuti i neizbežno doneti svoj plod. To što seju to će i požnjati. Žetva sigurno neće izostati. Roditelji, ja znam jer mi je to pokazano, da se deca lakše navikavaju na oholost nego na skromnost. Dok vi rečju i postupcima svoju decu podstičete na oholost u odevanju hrabreći ih da se druže sa nesvetima, sotona i njegovi anđeli stoje vam s desne strane i svaku takvu reč ili postupak čine što delotvornijim. O, roditelji, vi time u sopstvena nedra sadite trnje koje će vas često veoma bolno ozlediti. I kada budete hteli da iskorenite ove ružne navike koje ste sami usadili u dušu svoje dece, uverićete se kako je to teško. Videćete da niste u mogućnosti da to sami učinite. Vi im možete uskratiti ponešto od toga čime oni zadovoljavaju svoju oholost, ali ona još uvek ostaje da živi u njihovom srcu, težeći da bude zadovoljena; i ništa ne može da je uguši i iskoreni iz duše osim moćne sile Božjeg Duha. Kada On nade put do srca, On će tu delovati poput kvasca i iskoreniće je.

Videla sam da i mladi i stariji zanemaruju Bibliju. Oni ne proučavaju ovu knjigu i ne uzimaju je za pravilo svog života kao što bi to trebalo. U krivici za tu kobnu nemarnost naročito se ističu mladi. Većina njih je spremna da pročita gotovo svaku drugu knjigu, i uvek nade

vremena za to. Ali Reč Božju koja ukazuje na večni život ne čitaju i ne proučavaju. Tu dragocenu i značajnu knjigu koja će im suditi u poslednji dan, retko ko i uzme u ruke. Pažljivo se čitaju bezvredne izmišljotine, dok se Biblija potpuno zanemaruje. Dolazi dan kada će biti oblak i tama, dan kada će svi želeći da budu potpuno snabdeveni jasnim i jednostavnim istinama Reči Božje, kako bi mogli u krotosti ali odlučno da navedu razloge svoje nade. Te razloge za svoju nadu oni moraju imati, kako bi ojačali svoju dušu za žestoki sukob. Bez toga oni su u velikom duhovnom siromaštvu, i ne mogu imati ni čvrstine ni odlučnosti.

Roditelji bi bolje učinili kad bi sve romane i izmišljotine koji se unesu u njihovu kuću spalili isti dan. To bi bila prava blagodan za njihovu decu. Ohrabrivati decu da čitaju takve knjige liči na opčinjavanje. To zavodi i truje njihov um. Roditelji, videla sam da ćete svojom nemarnošću neizbežno izgubiti svoju decu ako se ne probudite u pogledu njihovih večnih interesa. A mogućnost da se ovako neverni roditelji i sami spasu, veoma je mala. Roditelji treba da budu zaista primerni hrišćani. Oni treba da sire sveti uticaj u svojoj porodici. U načinu odevanja oni treba da budu skromni i umereni, razlikujući se i u tome od sveta koji ih okružuje. Ukoliko cene večni interes svoje dece, oni u njima nikad neće podsticati oholost ni rečju ni delom, nego će to zlo savesno ukoravati. O, kolika oholost mi je bila pokazana među takozvanim narodom Božjim! Ona je iz godine u godinu toliko rasla da je danas jednog takozvanog adventistu teško razlikovati od ostalih svetovnih ljudi koji ga okružuju. Pokazano mi je da se ta oholost mora iskoreniti iz naših porodica.

Mnogo se troši na ukrasne trake i čipke za ženske šešire, na kragne* i druge nepotrebne pojedinosti za ukrašavanje tela, dok je Hristos, Car slave, koji je je dao svoj život da bi nas iskupio, nosio trnov venac. Na taj način je bilo ukrašeno sveto čelo našeg Učitelja. On beše „bolnik, vičan patnjama i stradanju.” „On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naše bezakonje, kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo.” Pa ipak, upravo oni koji tvrde da su oprani krvlju Hristovom, koja je za njih prolivena, kite i ukrašavaju svoje jadno smrtno telo, i drsko tvrde da su sledbenici tog svetog i smernog Učitelja, punog samoodricanja. O, kad bi svi to mogli da vide onako kako Bog gleda na to i kako je meni bilo pokazano! Činilo mi se da ne mogu izdržati osećanje duševnog bola koji sam osetila kad mi je to bilo pokazano. Anđeo reče: „Pripadnici Božjeg naroda su narod osobit; od takvih On očekuje da budu čisti kao što je On čist.” Videla sam da je spoljni izgled u stvari pokazatelj onoga što je u srcu. Kada je spoljašnjost okićena trakama, kragnama i drugim nepotrebnim ukrasima, to jasno pokazuje da se ljubav prema svemu tome nalazi u srcu. Ako se takvi ne očiste od svoje izopačenosti oni nikada neće videti Boga, jer Njega će videti samo oni koji su čista srca.

Pokazano mi je da se sekira mora staviti na koren drveta. Takva oholost se ne sme trpeti u Crkvi. To pripadnike Božjeg naroda odvaja od Boga, a Njegov kovčeg stalno drži daleko od njih. Oholost, moda i prilagođavanje svetu smrtno uspavljaju pripadnike savremenog Izrailja. Oni se svakog meseca sve više odaju oholosti, lakomstvu, sebičnosti i ljubavi prema svetu. Kada njihova srca budu ganuta istinom oni će umreti svetu, i tada će odbaciti ukrasne trake, čipke i okovratnike, a kad budu mrtvi za sve to, smeh, podrugljivost i prezir od strane nevernika neće ih pokolebati. Oni će osećati usrdnu želju da, slično svome Učitelju, budu potpuno odvojeni od sveta, i neće podražavati svetovnu oholost, modu i običaje. Pred očima će im uvek biti plemeniti

---

* Više puta mi je bilo postavljeno pitanje da li smatram pogrešnim nositi običnu platnenu kragu. Moj odgovor je uvek bio: Ne. Neki su prihvatili ekstremno tumačenje onoga što sam pisala o kragu i tvrde da je pogrešno nositi bilo kakvu kragu. Videla sam da skupocene kragne, nepotrebne ukrasne trake i čipke za ljubav mode i ukrašavanja nose i neki štovaoci subote. Pominjući kragu nisam htela reći da ništa slično ne treba nositi; ili kad sam pomenula ukrasne trake da nikakve trake ne treba nositi. - J. G. Vajt, primedba uz drugo izdanje.

cilj da proslave Boga i da zadobiju besmrtno nasleđe. Težeći samo za tim, oni će odbaciti sve sto je ovozemaljske prirode. Bog hoće da ima poseban narod koji se potpuno razlikuje od sveta. I čim neki ispolje želju da podražavaju modu ovoga sveta i nisu spremni da se bez odlaganja potčine, Bog će prestati da ih priznaje za svoju decu. Oni su deca ovoga sveta i deca tame. Oni čeznu za crnim i belim lukom Egipta - žele da budu sto sličniji svetuu... Čineći tako, oni koji tvrde da su se pripojili Hristu, u stvari Ga odbacuju, i pokazuju se kao tudini milostivom, krotkom i blagom Isusu. Da su se upoznali s Njim, živeli bi kao sto je i On živeo.

Supruge propovednika

Pokazano mi je da neke od propovedničkih suprugama ne pružaju nikakvu pomoć svojim muževima, iako tvrde da veruju u poruku trećeg anđela. Umesto da proučavaju Božju volju i da usrdnim molitvama i doslednim hrišćanskim životom drže ruke svojim muževima, one misle samo o ostvarenju sopstvenih želja i zadovoljstava. Videla sam da su neke od njih toliko samovoljne i sebične da ih sotona pretvara u svoja oruda, i preko njih uništava uticaj i korisnost njihovih muževa. One se nimalo ne uzdržavaju od javnog negodovanja; gundaju i žale se ako se nadu u nekom tesnacu. One zaboravljaju patnje i stradanja koje su nekadasnji hrišćani podnosili istine radi i, misleći da se svaka njihova želja mora ostvariti, uporno nastavljaju svojim putem. Zaboravljaju na patnje svoga Učitelja koji kao Bolnik, vičan patnji, bolu i nevoljama, nije imao gde glavu da zakloni. Ne pada im na pamet da se sete tog svetog čela izranjavljenog trnovim vencem. Zaboravljaju na Onoga koji je, noseći svoj krst na Golgotu, onesvesćen padao pod njegovim teretom. To nije bio samo teret drvenog krsta, nego teret greha celog sveta. One zaboravljaju strašne klinove kojima su, tako svirepo, probodene Njegove nežne ruke i noge i Njegov samrtnički vapaj: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” I pored svega toga što je Hristos podneo radi njihovog spasenja, one se osećaju potpuno nespremnim da bilo šta pretrpe Njega radi.

Videla sam da su te žene u strašnoj samoobmani. One ne uzimaju nikakvog učešća u delu Božjem. One kažu da su u istini, ali istina nije u njima. Kada bi istina, svečana i tako značajna istina, zaista bila u njima, sopstveno „ja” bi umrlo i one ne bi govorile: „Ja hoću da idem tamo; neću da ostanem ovde,” nego bi iskreno postavile pitanje: „Gde Bog želi da budemo? Gde Ga najbolje možemo proslaviti, i gde svojim zajedničkim radom možemo učiniti najviše dobra?” Njihove volje bi trebalo potpuno da nestane u potčinjavanju Božjoj volji. Samovolja i nedostatak posvećenosti, što mnoge supruge propovednika tako često ispoljavaju, predstavljaju ozbiljnu pre i preku na putu grešnika, i na njihovim haljinama naći će se krv tih duša. Neki propovednici iznose snažno svedočanstvo u pogledu dužnosti i grešaka u Crkvi, ali to ne donosi željene rezultate, jer bi sve to tako nedvosmisleno trebalo reći upravo njihovim suprugama; tako se izneseni ukori najvećim delom vraćaju na same propovednike koji su ih izneli. Oni dopuštaju da supruge na njih negativno utiču navodeći ih da gaje predrasude, čime se potkopava njihov uticaj i njihova korisnost; oni postaju malodušni i obeshrabreni, a ne uviđaju pravi izvor nastalih teškoća. Izvor je, međutim, u samoj njihovoj kući.

Ove sestre su tesno povezane sa delom Božjim pošto su njihovi muževi pozvani da propovedaju sadašnju istinu. Ovi propovednici, ako su zaista pozvani od Boga, shvatiće značaj istine koju propovedaju. Oni stoje između živih i mrtvih, i moraju budno da bdiju nad dušama kao oni koji će morati da za to polažu račun. Njihov poziv je veoma odgovoran, a njihove

supruge mogu za njih biti veliki blagoslov ili, pak, veliko prokletstvo. One im mogu vratiti raspoloženje u malodušnosti, pružiti utehu u potištenosti i ohrabriti ih da se s punim poverenjem oslone na Boga, kada njihova vera popusti. Ali one mogu da deluju i sasvim suprotno, ako gledaju samo mračnu stranu, misle i govore samo o teškoćama, nemaju vere u Boga, svoje muževe opterećuju svojim ličnim problemima i neverovanjem, ako se stalno žale i gundaju, one postaju težak teret pa čak i pravo prokletstvo za njih.

Videla sam da supruge propovednika treba da pomažu svojim muževima u njihovom radu i da strogo vode računa o tome kakav uticaj vrše, jer se na njih budno gleda i od njih se očekuje više nego od drugih. Svojim načinom odevanja, hrišćanskog življenja i razgovora one treba da budu primer - miris za život, a ne za smrt. One treba da budu krotke i smerne, ali predmet njihovih razgovora treba da bude uzvišen, tako da misli svojih sagovornika uvek usmeravaju na ono što je nebesko. Najvažnije pitanje uvek treba da im bude: „Kako mogu da spasem svoju dušu i da budem sredstvo za spasenje drugih?“ Videla sam da je polovično zalaganje u tom pogledu potpuno neprihvatljivo za Boga. On želi celo srce i svesrdno interesovanje, ili ništa. Svojim uticajem one odlučno i nedvosmisleno svedoče u korist istine, ili protiv nje. One sakupljaju sa Hristom, ili pak rasipaju. Neposvećena supruga predstavlja najveće prokletstvo za jednog propovednika. Oni od slugu Božjih koji su imali ili još uvek imaju tu nesrećnu situaciju da u njihovom domu vlada taj pogubni uticaj, treba da udvostruče svoje molitve i svoju budnost, da se čvrsto i odlučno suprotstave toj sili mraka. Oni treba još čvršće da se uhvate za silu Božju, da odlučno upravljaju svojim domom, živeći tako da mogu imati Božje odobravanje i zaštitu Njegovih anđela. Ali ako nastave da popuštaju željama svojih neposvećenih saputnica, njihovo prebivalište biće mrsko Gospodu. U takvom domu kovčeg Božji ne može ostati, jer propovednici svojim popuštanjem u stvari podržavaju svoje supruge u njihovom pogrešnom stavu.

Naš Bog je Bog revnitelj. Sa Njim se nije šaliti. Strašna je i sama pomisao na to. Kada je Ahan u staro vreme, poželevši u svom lakomstvu nedozvoljeno, uzeo šipku zlata i vavilonski plašt, svi su Izrailjci poraženi zbog toga morali da beže pred svojim neprijateljima. I kad je Isus Navin zapitao za uzrok, Gospod reče: „Ustani, osveštaj narod i reci: osveštajte se za sutra; jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: prokletstvo je usred tebe, Izrailju; nećeš moći stajati pred neprijateljima svojim dok ne uklonite prokletstvo između sebe.“ Zbog Ahanovog greha prokletstvo je palo na sav narod, i Gospod je uništio i njega i sve što je bilo njegovo da bi otklonio prokletstvo sa Izrailja.

Pokazano mi je da i Izrailj Božji danas mora ustati i, obnavljanjem i držanjem svog zaveta s Njim, obnoviti svoju snagu u Bogu. Lakomstvo, sebičnost, srebroljublje i ljubav prema svetlu sve više uzimaju maha u redovima štovatelja subote. Ova zla uništavaju duh požrtvovanosti u Božjem narodu. Oni koji gaje ovakve želje u svom srcu nisu ni svesni toga. Ta su zla neprimetno zavladała njihovim srcem, i ukoliko ih ne iskorene njihova će propast biti neizbežna kao sto je to bio slučaj i sa Ahanom. Mnogi uzimaju žrtvu sa samog Božjeg oltara. Njima je u srcu svet, sticanje zarade i gomilanje ovozemaljskog blaga; ukoliko se u potpunosti ne promene, propasće zajedno sa svetom. Sredstva kojima raspolažu Bog im je poverio na čuvanje; to nije njihova svojina, nego ih je On učinio samo svojim pristavima. A oni to nazivaju svojim vlasnistvom i trude se da ga što više nagomilaju. Međutim, kako brzo - kad On povuče svoju zaštitničku ruku - sve to može da se raspe u jednom trenutku! Trebalo bi da se vidi mnogo više požrtvovanosti za Boga, mnogo više samoodricanja istine radi. O, kako je čovek slab i nepostojan! Kako je slabašna njegova mišica! Pokazano mi je da će ljudske veličine uskoro nestati a ljudska oholost biće ponižena. Carevi i vlastodršci, bogati i siromašni, na isti način biće poniženi i uništeni kad se kazne Božje, u vreme sedam poslednjih zala, sruče na njih.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj tri

Budi revnostan i pokaj se

Draga braćo i sestre, Gospod mi je u viziji pokazao neke pojedinosti, u pogledu Crkve u njenom sadašnjem mlakom stanju, što želim da vam prenesem. U viziji mi je pokazano kako anđeo govori Crkvi u ime Hristovo: „Budi revnosnija i pokaj se.” Tog zadatka se, prema onome što mi je pokazano, moramo najusrdnije prihvatiti. Ima nešto zbog čega se treba kajati. Naklonost prema svetu, sebičnost i lakomstvo razjedaju duhovnost i sam život Božjeg naroda.

Ljubav prema svetu već godinama predstavlja posebnu opasnost za pripadnike Božjeg naroda. Sebičnost i lakomstvo su gresi koji upravo iz toga proističu. Što više steknu na ovom svetu, utoliko je veća njihova ljubav prema svetu i njihovo nastojanje da steknu još više. Anđeo reče: „Lakše je kamili proći kroz iglene uši nego bogatome ući u carstvo Božje.” Pa ipak, mnogi, od onih koji deklarativno veruju da mi objavljujemo poslednju opomenu svetu, svim svojim silama nastoje da se stave u takav položaj: da će im zaista biti teže da uđu u to carstvo nego kamili da prođu kroz iglene uši.

Kada se pravilno upotrebi, zemaljsko blago može da predstavlja pravi blagoslov. Oni koji imaju bogatstvo treba da shvate da im je to Bog dao, a svoja sredstva treba brižljivo da ulažu u širenje Njegovog dela. Nagrada takvima neće biti gubitak ni ovde. Anđeli Božji s ljubavlju gledaju na njih, a samim tim oni sabiraju sebi blago na nebu.

Videla sam kako sotona budno uočava crte sebičnosti i lakomstva kod nekih koji ispovedaju istinu, a zatim ih kuša obasipajući blagostanjem njihov životni put i nudeći im ovozemaljska blaga. On dobro zna da će se oni, ukoliko ne pobede svoje prirodne sklonosti, neizbežno spotaći i pasti služeći mamoni - svom omiljenom idolu. Na taj način on često ostvaruje svoj cilj. Snažna ljubav prema svetu nadvlađuje i prosto proždire ljubav prema istini. Carstvo ovog sveta nudi se takvim vernicima i oni se grčevito hvataju za svoje bogatstvo misleći da je to čudesan uspeh. Sotona likuje, jer je uspeo u svojoj nameri. Radi ljubavi prema ovome svetu, oni se odriču ljubavi prema Bogu.

Videla sam da i oni koji su tako imućni mogu osujetiti sotonine namere ako, savladujući svoju sebičnost i lakomstvo, sve što imaju stave na oltar Božji. I kad vide gde su sredstva neophodna za širenje istine i za pomoć udovicama, siročadi i bolesnima, oni treba da daju od srca, ulažući na taj način u nebesku riznicu.

Poslušajmo savet Vernog Svedoka. Kupujmo zlato žeženo u ognju da se obogatimo, bele haljine da se obučemo i mast za oči da bolje vidimo. Uložimo izvestan napor. Ova dragocena preimućstva neće nam se sama nametnuti bez ikakvog našeg učešća. Prihvatanjem saveta: „Budi revnosniji i pokaj se,” moramo se osloboditi svoje mlakosti. Moramo se probuditi, uvideti u čemu grešimo, i najusrdnijim kajanjem odbaciti svoje grehe.

Pokazano mi je da braća koja poseduju imovinu moraju uložiti poseban trud da bi raskinuli sa svojim zemaljskim blagom i savladali svoju ljubav prema svetu. Mnogi od njih ljube ovaj svet i svoje ovozemaljsko blago, ali nisu voljni da to uvide. Oni moraju biti revnosniji i okajati svoju sebičnost i lakomstvo, kako bi ljubavlju prema istini savladali sve drugo. Videla sam da mnogi od

onih koji su bogati propuštaju da kupe zlato žeženo u ognju, bele haljine i mast za oči. Njihova revnost i usrdnost nisu srazmerne značaju i vrednosti cilja koji su sebi postavili.

Videla sam te ljude kako se upinju i bore za ovozemaljske posede. Kakvu revnost, usrdnost i energiju ulažu da bi stekli zemaljske vrednosti od kojih će uskoro morati da se rastanu! Kako je pogrešna i ništavna procena kojom se rukovode! Oni planiraju i muče se od jutra do mraka, žrtvujući svoju snagu i udobnost za sticanje zemaljskog blaga. Ulaganje takve revnosti za zlato žeženo u ognju, bele haljine i mast za oči, donelo bi im daleko poželjnije blago i večni život u carstvu Božjem. Videla sam da je ova mast za oči onima koji imaju ovozemaljsko blago potrebna nego ikome. Mnogi od njih su slepi za svoje stanje, za svoju potpunu privrženost ovome svetu. O, kada bi mogli da progledaju i da to uvide!

„Evo stojim na vratima,” kaže Hristos, „i kucam, ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim, i on sa mnom.” Videla sam da su mnogi nagomilali toliko prljavštine na vratima svoga srca da se ta vrata uopšte i ne mogu otvoriti. Neki moraju da otklone teškoće koje postoje između njih i njihove braće. Drugi opet moraju da napuste zle sklonosti, sebičnost i lakomstvo da bi mogli da otvore vrata. Ima i takvih na čijim vratima se nagomilao svet koji sprečava svaki prilaz srcu. Sva ta prljavština mora se otkloniti da bi oni mogli da otvore vrata Spasitelju i da Ga prime sa dobrodošlicom. O, kako je, prema onome što mi je bilo pokazano u viziji, dragoceno obećanje: „Ući ću k njemu, i večeraću s njim i on sa mnom”! O, čudesne li ljubavi Božje! Posle sve naše mlakosti i greha On kaže: „Vratite se k meni, i ja ću se vratiti k vama, i isceliću vas od sveg otpadništva i zastranjivanja vašeg.” „Vratite se k Meni, i ja ću se vratiti k vama, i isceliću vas od sveg otpadništva i zastranjivanja vašeg.” Ove reči anđeo je ponovio nekoliko puta.

Neki su spremni da se sa zadovoljstvom vrata. Drugi ne dopuštaju da poruka upućena laodikijskoj crkvi izvrši bilo kakav uticaj na njih. Oni jednako nastavljaju da klize sve dublje i biće izbljuvani iz usta Gospodnjih. U milosti kod Njega ostaće samo oni koji se iskreno pokaju.

„Koji pobijedi daću mu da sjedne sa mnom na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih, i sjedoh s Ocem svojim na prijestolu Njegovu.” Mi zaista možemo pobediti. Da; potpuno, u svemu pobediti. Isus je umro da bi pred nama otvorio put, omogućivši nam da pobedimo svaku zlu sklonost, svaki greh, svako iskušenje i da na kraju sedimo zajedno s Njim.

Imati veru i naslediti spasenje, preimućstvo je svakoga od nas. Sila Božja se nije umanjila. Videla sam da bi On rado ispoljio svoju moć kao što je to činio u prošlosti. Pripadnicima Crkve Božje nedostaje snaga da se u veri i molitvi bore sa Bogom kao Jakov, kad je zavapio: „Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš.” Postojanost i istrajnost u veri stalno izumire. Takva vera mora da oživi u srcu Božjeg naroda. Blagoslov Božji mora se tražiti u usrdnoj molitvi. Vera, živa vera, uvek uzdiže dusu k Bogu i Njegovoj slavi, a neverovanje obara duh u tamu i smrt.

Videla sam da misli nekih u Crkvi nisu usmerene u dobrom pravcu. Ima osobenjaka koji za sve imaju svoja posebna merila i mišljenja po kojima sude o svojoj braći. I ako se neko ne slaže s njima u svakoj pojedinosti, oni odmah unose nemir i stvaraju teškoće u Crkvi. Takvi oceduju komarca, a kamilu prožduru.

Takvima se često povladuje i predugo im se popušta. Kopa se uporno po zanemarljivim sitnicama. I kad nema stvarnih teškoća u Crkvi, iskušenja se veštački stvaraju. Na taj način se misli članova i služitelja Crkve odvrćaju od Boga, istine i neba da bi se zadržavale na bezvrednim delima tame. Sotona uživa u takvim raspravama; to je za njega prava gozba. Međutim, to nisu ona kušanja kojima se Crkva čisti i koja imaju za cilj da uvećaju snagu naroda Božjeg.

Videla sam kako neki duhovno zakržljavaju. Oni su dugo budno pazili da li su njihova braća

u svemu ispravna; uočavali su svaku njihovu grešku da bi im kasnije to prebacivali. Međutim, dok su se tim bavili, oni nisu mogli da misle o Bogu, o nebu i o istini, nego upravo o onome što je sotona želeo - o drugima. Oni zapostavljaju sopstvenu dušu, i retko kad uviđaju sopstvene nedostatke jer su suviše zauzeti pazeći na tuđe greške. Zato nemaju vremena da misle o svojoj duši i da preispituju sopstveno srce. Njihovu pažnju privlači nečija odeća, kapa ili kecelja. Oni moraju da govore da je ovaj ovakav ili onaj je onakav, i u stanju su da se na tome zadržavaju sedmicama. Videla sam da se celokupni verski život tih jadnih duša sastoji samo u tome da budno motre kako se drugi oblače i šta rade, i da iznalaze njihove greške. Ako se ne reformišu, za njih neće biti mesta na nebu, jer bi takvi našli zamerke i samom Gospodu.

Anđeo reče: „Lični zadatak svakog pojedinca je da bude ispravan pred Bogom.” To je čin između Boga i naše duše. Međutim, oni koji se toliko brinu o greškama drugih, ne stižu da se brinu o sebi samima. Ti sitničarski nastrojeni kritičari bi se često i izlečili od svojih navika kada bi se lično obratili onome za koga misle da je u zabludi. To bi za njih predstavljalo takvo raspinjanje da bi radije odustali od svojih uobraženih zamerki nego što bi pristali da postupe pravilno. Međutim, lako je pustiti jezik da nekontrolisano opada ovoga ili onoga kada optuženi nije prisutan.

Neki misle da je pogrešno uvoditi bilo kakav red ili poredak u način bogoslužjenja. Međutim, meni je pokazano da u uvođenju reda nema nikakve opasnosti za Božju Crkvu. Videla sam da nered nije po volji Gospodu, i da se i u molitvi i u pojanju treba držati utvrđenog reda i pravila. U molitveni dom ne treba da dolazimo zato da bismo se molili za članove svoje porodice, izuzev ako nas na to navede duboko osećanje videvši da ih Duh sveti osvedočava u istinu. Uopšteno uzevši, pravo mesto gde treba da se molimo za članove svoje porodice je porodični oltar. Kada oni na koje se odnose naše molitve nisu prisutni, pravo mesto gde treba da se molimo Bogu za njih je tajna molitva u kleti. Kada smo u Domu Božjem, treba da tražimo blagoslov za prisutne i za ono zbog čega smo se sabrali, verujući da će On čuti naše molitve i uslišiti ih. Takvi skupovi će biti živi i interesantni.

Pokazano mi je da svi treba da pevaju sa oduševljenjem, ali i sa razumevanjem. Mešavina iskvarenog jezika i disharmonija nisu po volji Gospodu. Njemu je uvek prijatnije ono što je pravilno nego ono što je pogrešno. Pravilnim i harmoničnim pevanjem - što god se više u tome usavršimo - Bog se efikasnije slavi, Crkva dobija na ugledu, i povoljnije utičemo na nevernike.

Bog mi je pokazao red i savršeni poredak neba; dok sam slušala savršenu muziku anđela bila sam veoma ushićena. Kada je vizije nestalo, naše ovdašnje pojanje zvučalo mi je veoma neujednačeno i neskladno. Videla sam mnoštvo anđela kako se po formacijama svrstavaju u zatvoreni pravougaonik. Svaki je u ruci imao zlatnu harfu, sa naročitom napravom za podešavanje samog instrumenta i menjanje tonova. Svojim prstima oni nisu prelazili bilo kako preko žica na svojim instrumentima, nego su veštım dodirom određenih struna proizvodili različite zvuke. Anđeo koji predvodi u muzici uvek prvi uzima harfu i daje osnovni ton, a zatim mu se i svi ostali pridružuju u besprekornom izvođenju milozvučnih i savršeno skladnih nebeskih melodija. Tu muziku ljudskim rečima nije moguće opisati. Ona je nebesko-božanska po svom poreklu i deluje tako umilno i blagotvorno da na svakom licu zasja Isusov lik, blistajući neizrecivom slavom.

Istok i Zapad*

Draga braćo, Gospod mi je u viziji otkrio neke pojedinosti u pogledu našeg rada na Istoku i Zapadu, i smatram da mi je dužnost da vam to prenesem. Pokazano mi je da Bog otvara put za širenje sadašnje istine na Zapadu. Da bi se narod pokrenuo i na Istoku bilo bi potrebno mnogo više snage; tu se zasad može veoma malo postići. Posebne napore u današnje vreme treba ulagati tamo gde se mogu očekivati najbolji rezultati.

Ljudi na Istoku čuli su objavu o drugom Hristovom dolasku i videli veliko ispoljavanje sile Božje, ali su se vratili u stanje nezainteresovanosti i osećanje sigurnosti, tako da je sada gotovo nemoguće dopreti do njih. Posle neuobičajenih napora, koji su s najtalentovanim snagama uloženi na Istoku, samo se malo postiglo.

Pokazano mi je da se slušaoci na Zapadu mogu pokrenuti mnogo lakše nego oni na Istoku. Oni nisu imali svetlost o sadašnjoj istini niti su je odbacili, stoga su njihova srca nežnija, prijemljivija za istinu i podložnija uticaju Duha Božjeg. Srca mnogih na Zapadu su već spremna da rado prihvate istinu; i kada sluge Božje podu da rade na spasavanju dragocenih duša biće od mnogih ohrabreni u svom napornom radu. Pošto ljudi željno slušaju, a mnogi i prihvataju istinu, sposobnosti koje je Bog podario svojim slugama bivaju time podstaknute i osnažene. Oni vide kako se njihovi napori krunišu uspehom.

Pokazano mi je da se sa istim naporom na Zapadu postiže desetostruko više nego na Istoku, i da se tu otvara put za još veće uspehe. Videla sam takođe da se sada može mnogo učiniti u državi Viskonsin, a još više u državi Illinois, i da se moraju uložiti napori da istina dopre i u države kao što su Minesota i Ajova. Tu se može uticati na srca mnogih. U viziji mi je predloženo da tu postoje zaista velika polja za rad, polja u koja se još uvek nije ušlo. Međutim, nema dovoljno samopožrtvovanih pomoćnika da bi se popunila ni polovina mesta u kojima su ljudi spremni da slušaju istinu, a mnogi od njih i da je prihvate.

Mora se ulaziti u nova, potpuno nova, polja rada. Mnogi će morati da podu u borbu na sopstveni račun, i ulaziće u takva polja prihvatajući da sami snose svoje troškove. Tu se Božj im pristavima pruža prava prilika da svojim doprinosom potpomognu one koji šire istinu u takvim krajevima. Za njih bi to trebalo da bude veliko preimućstvo i prilika da vrate Bogu ono što Mu i pripada. Čineći tako, oni mogu da obave jednu biblijsku dužnost i da se bar delimično oslobode ovozemaljskog blaga, koje danas predstavlja samo teret za mnoge koji su imućni. Time u isto vreme oni mogu da sabiraju sebi blago na nebu.

Pokazano mi je da naš šator na Istoku ne treba stalno razapinjati na istom mestu. Neka oni, koji su zaduženi da taj šator podižu i prenose, ako se ukaže potreba, učine nešto i na sopstveni račun. Oni šator treba da podignu tamo gde istina još nije objavljivana, i tako podignut šator treba snabdeti i odgovarajućim radnicima.

Videla sam da je pogrešno godinu za godinom prelaziti isti teren sa ljudima gotovo istih sposobnosti i darova. Koliko god je to moguće, treba razvijati najtraženije sposobnosti. Bilo bi bolje i više bi se postiglo kada bi sastanci pod šatorima bili manji, i kad bismo imali jači tim ljudi različitih sposobnosti za rad sa prisutnima. Tada bi trebalo duže ostajati u mestu gde je probuđeno interesovanje. Često se previše žuri sa sklapanjem šatora, sastanak je na pojedine posetioce ostavio povoljan utisak, i sada su neophodni istrajni napori da se oni osvedoče i utvrde u istini. U mnogim mestima, kad se održavaju naši sastanci pod šatorom, propovednici ostaju sve dok se ne

---

* Pisac ovde misli na istočne i zapadne države u SAD (prim. prev.)

sruše postojeće predrasude; ali upravo tada kad su pojedini spremni da slušaju bez predrasuda šator se sklapa i šalje u neko drugo mesto. Pređene su stotine kilometara, utrošeno mnogo novca i vremena, i sluge Božje uviđaju da je za sve vreme šatorske sezone malo postignuto. Samo je malo njih na ovaj način upoznalo istinu; i sluge Božje - našavši u tome tako malo radosti, ohrabrenja i podsticaja na efikasniji rad - umesto da dobiju, oni u stvari gube u snazi, duhovnosti i poletu.

Videla sam da u održavanju skupova pod šatorima naročite napore treba uložiti na Zapadu, jer tu anđeli Božji pripremaju duše za prijem istine. To je razlog što je Bog neke sa Istoka pokrenuo da pređu na Zapad. Njihove sposobnosti mogu se na Zapadu iskoristiti bolje nego na Istoku. Težište dela je na Zapadu, i za sluge Božje je najvažnije da podu tamo gde im On u svome providenju otvori put. Videla sam da će - kada poruka bude imala veću silu - providenje Božje otvoriti i pripremiti put i za Istok i onda će se tamo postizati mnogo više nego danas. Bog će neke od svojih slugu tada poslati u mesta gde se danas skoro ništa ne može učiniti, i neki od onih koji su sada potpuno nezainteresovani probudiće se i prihvatiti istinu.

Videla sam kako je Bog opominjao one koji su sa Istoka prelazili na Zapad, otkrivajući im njihovu dužnost. Njihov cilj ne sme biti da stiču bogatstvo, nego da se zalažu za spasavanje duša, da žive u skladu sa svojom verom, svedočeći na taj način svima oko sebe da ovaj svet nije njihov dom.

Da su poslušali ovu opomenu, to bi bilo dovoljno; ali mnogi su propustili da poslušaju ono što je Bog otkrio. Oni srljaju sve dalje i dalje, opijajući se duhom ovoga sveta. „Osvrni se unazad,” reče anđeo, „i razmotri sve što je Bog pokazao u pogledu onih koji sa Istoka prelaze na Zapad.” Jeste li poslušali date opomene? Videla sam da ste, stičući velika imanja, postupili sasvim suprotno učenju Božjem. I umesto da vaša dela onima koji vas okružuju govore da težite u bolju zemlju, ona sasvim jasno svedoče da je vaš dom i vaše blago na ovom svetu. Svojim delima vi potpuno poričete svoju veru.

To, međutim, nije sve. Ljubav koja treba da postoji među braćom sve više iščezava. Duh sebičnosti i lakomstva koji se sve više uvlači u srca, ispoljava se u onom negativnom stavu: „Zar sam ja čuvar brata svojega?” Umesto da se savesno čuvaju interesi braće, ispoljava se duh sebičnosti i strogo zatvaranja u sebe, što je veoma mrsko Gospodu. Oni koji ispovedaju tako uzvišenu veru i ubrajaju se u izabrani narod Božji, tvrdeći svojim ispovedanjem da revnuju u dobrim delima, trebalo bi da budu plemeniti i velikodušni, uvek spremni da pružene mogućnosti i preimućstva, umesto sebi, ustupe svojoj braći. Plemenitost rada plemenitost. Sebičnost rađa sebičnost.

Pokazano mi je da je u toku prošlog leta preovladavao duh: uzeti od ovoga sveta što je moguće više. Zapovesti Božje nisu poštovane. Svojim umom mi treba da služimo zakonu Božjem, ali je um mnogih potpuno u službi svetu. I pošto je njihov um potpuno obuzet interesima ovog sveta i služenjem sebi, oni ne mogu u isto vreme da služe i zakonu Božjem. Subota nije praznovana kako treba. Svoje poslove šestog dana neki su produžili i u sedmi dan. Po jedan sat, pa čak i više, često se zakida i na početku i na završetku subote.

Neki od štovalaca subote koji pred svetom govore da očekuju Hristov skori dolazak i veruju da objavljujemo poslednju poruku, odajući se svojim prirodnim sklonostima, toliko se cenjkaju i pogađaju u trgovini da su kod nevernika ušli u poslovicu zbog svoje veštine u kupovini i prodaji, i sposobnosti da u svakoj pogodbi budu u dobitku. Za takve bi bilo bolje da malo izgube u tom pogledu i da - vršeći bolji uticaj u svetu i imajući srećniju ulogu među svojom braćom - pokažu da ovaj svet nije njihov bog.

Pokazano mi je da naša braća treba da pokažu veću zainteresovanost jedan za drugoga.

Naročito oni koji su blagosloveni dobrim zdravljem treba da se ljubazno staraju i brinu o onima koji su slabijeg zdravlja. Uvek treba da im ukazuju naklonost i zastitu, imajući na umu Hristovu pouku o Milostivom Samarjaninu.

„Ljubite jedan drugoga,” kaže Hristos, „kao što ja vas ljubim.” Koliko je to? Njegova se ljubav ne može opisati ljudskim jezikom. On je napustio slavu koju je kod Oca imao pre postanja sveta. „On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na Njemu našega mira radi, i ranama Njegovim mi se iscijelismo.” Strpljivo je podnosio svaku uvredu, poniženja i prezir. Posmatrajmo Njegove duševne patnje dok se u vrtu Getsimanije molio da Ga mimoide ta čaša ako je moguće, i Njegove muke na Golgoti! Sve to za grešnog i izgubljenog čoveka. A od nas On očekuje da tako ljubimo jedan drugoga kao što On nas ljubi. Koliko je to? Toliko da ste spremni položiti život za brata. Ali, zar je došlo dotle da sopstveno „ja” mora biti zadovoljeno a Reč Božja zanemarena? Za one koji tako postupaju bog je ovaj svet. Oni ljube ovaj svet i služe mu, a ljubav Božja je daleko od njih. Ako ljubite ovaj svet, ljubavi Božje nema u vama.

Reč Božja, u kojoj se pripadnicima naroda Božjeg ukazuje na njihove opasnosti, zanemarena je. Ali oni su toliko zbunjeni ovozemaljskim brigama da jedva nadu vremena za molitvu. A i to je postala samo prazna formalnost bez ikakve sile. Međutim, kako je usrdne i žarke molitve sam Hristos, kao Sin ljubljani i jedinorodni, upućivao svome Ocu!

Kada se Hristos molio sa takvom usrdnošću, takvom istrajnošću i duševnom patnjom, koliko je tek naslednicima spasenja potrebnije da se osećaju zavisnim od Boga u potpunosti, i da se u svojim molitvama svim srcem i svom dušom bore sa Njim, kao Jakov kad je uzviknuo: „Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš!” Ali videla sam da su srca preopterećena brigama ovoga života, te su Bog i Njegova Reč potpuno zanemareni.

Videla sam da je zaista lakše kamili proći kroz iglene uši nego bogatome ući u carstvo nebesko. „Ne sabirajte sebi blago na zemlji,” kaže Hristos, „gde moljac i rđa kvvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvvari i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gde je blago vaše, ondje će biti i srce vaše.”

Videla sam da istinu treba prikazivati u sili i u Duhu. Na taj način se slušaoci dovode do konačne odluke. Ukažite im na značaj istine - to je odluka: za život ili za smrt. Budite revnosni, spasavajte duše iz vatre. Ali, avaj! Kako porazan uticaj šire oko sebe oni koji tvrde da očekuju Hristov dolazak, ali ipak drže velika i privlačna imanja. Ta imanja propovedaju glasnije, da, mnogo glasnije nego njihove reči - da je ovaj svet u stvari njihov dom. Dan nevolja i nesreće neće još zadugo doći. Mir je i nema se čega bojati. O, kakvoga li poraznog, otrovnog i ubitačnog uticaja! Takva naklonost prema ovome svetu Bogu je veoma mrska. „Odvojte se od sveta, odvojte se” - ponavljao je anđeo.

Prema onome što mi je pokazano, svi bi trebalo da pred očima imaju samo slavu Božju. Oni koji poseduju veću imovinu najčešće se izgovaraju da se od toga ne mogu odvojiti zbog žene i dece. Ali videla sam da se s Bogom nije šaliti. Kad On nešto kaže, to se mora poslušati. Ako ih žena ili deca sprečavaju u tome, oni treba da im kažu kao što je Isus rekao Petru: „Idi od mene, sotonu.” Zašto me dovodite u iskušenje da uskraćujući Bogu ono što je Njegovo i bilo upropastim svoju dušu? Imajte pred očima samo slavu Božjeg imena.

Videla sam da mnogi tek treba da nauče šta znači biti hrišćanin - ne samo po imenu, nego posedovati duh Hristov, potčinjavajući se volji Božjoj uvek i u svemu. Veliki zadatak u tom pogledu posebno imaju mladi koji nikada nisu znali šta je odricanje ili nevolja, i koji uvek sprovode svoju volju bez obzira da li je to na slavu Bogu ili ne. Kod njih sve ide veoma glatko dokle god se ne suprostavite njihovoj volji, a onda počinju da gube kontrolu nad sobom, jer nemaju pred svojim očima Božju volju. Oni ne razmišljaju o tome: kako mogu na najbolji način

da proslave Boga, da doprinesu napretku Njegovog dela ili da učine dobro drugima, nego im je uvek na prvom mestu sopstveno „ja,” kako da ugode sebi. Oni koji imaju ovakvu veru biće izmereni na merilu i naći će se laki, jer takva vera ne vredi ni koliko jedna slamka.

Pravi hrišćanin u svemu budno pazi na učenje Božje Reči i očekuje vođstvo Njegovog Duha, dok je za mnoge religija samo puka formalnost. Životvorne pobožnosti sve više nedostaje. Mnogi se usuđuju da kažu: Uradiću ovo ili ono, ili pak ovo neću; a na strah da li će time uvrediti Boga uopšte i ne pomišljaju. Videla sam da ovakvi, ukoliko se ne poprave, ne mogu ući u nebo. Oni mogu laskati sebi da će biti spaseni, ali njihov život ni oni sami nisu po volji Bogu. Njihove molitve predstavljaju samo uvredu za Njega.

Hristos ih jos uvek poziva: „Budite revnosniji i pokajte se.” On im ljubazno i savesno preporučuje da kupe zlato žeženo u ognju, bele haljine i mast za oči. Na njima je da odluče: hoće li revnosnije da učestvuju u velikom delu spasavanja, ili će biti izbljuvani iz usta Gospodnjih, odbačeni kao oni koji su odvratni u očima Njegovim. Bog neće beskonačno da podnosi. On je pun saosećanja i samilosti, ali ipak neće dozvoliti da se Njegov Duh beskrajno vređa i žalosti. Slatki glas milosti prestaće da poziva na pokajanje. Umuknuće i poslednji prizvuk ukora i opomene, a oni koji istraju u neposlušnosti biće ostavljeni da nastave svojim putevima i da se nasite delima svojim.

Pokazano mi je da oni koji očekuju Hristov dolazak ne treba da ispoljavaju tvrdičluk i sitničarski duh. Neki od onih koji su pozvani da propovedaju istinu, i da bdiju nad dušama kao oni koji će morati da za to polože račun, gube previše dragocenog vremena da bi uštedeli na nekim sitnicama, dok je njihovo vreme daleko vrednije od onoga sto su na takav način uštedeli. To nije u skladu sa Božjom voljom. Pravilna primena stednje je preporučljiva, ali neki stednju pretvaraju u tvrdičluk samo da bi uvećali svoje blago koje će ih uskoro progutati kao vatra, ukoliko kao verni pristavi ne budu bolje raspolagali dobrima svoga Gospodara.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj četiri

Mladi štovaoci subote

Godine 1857, 22. avgusta, u Molitvenom domu u Monteriju, država Mičigen, bilo mi je pokazano da mnogi još uvek nisu poslušali Hristov glas, i spasonosna poruka još uvek nije ganula njihovu dušu ni izazvala preobražaj u njihovom životu. Mnogi od mladih ne ispoljavaju duh Hristov. Ljubav prema Bogu ne nalazi se u njihovom srcu, i zato - umesto Duha Božjeg i težnje za spasenjem - u njima preovladuju ukorenjeni poroci.

Oni koji zaista imaju veru Isusovu neće se ni stideti ni plašiti da nose krst pred onima koji su iskusniji od njih. Ako usrdno žele da budu ispravni, oni će rado prihvatiti svaku pomoć od starijih i iskusnijih hrišćana. Oni čija su srca zagrejana ljubavlju prema Bogu neće dozvoljavati da ih ništarije i neozbiljnosti ometaju na njihovom hrišćanskom putu. Oni će govoriti o onome šta Duh Božji čini u njima. Oni će to izražavati u svojim pesmama i molitvama. Međutim, mladi stalno nazaduju u duhovnosti zato što im nedostaje vera i svetost življenja. Sam njihov život ih osuđuje. Oni su svesni da ne žive kako dolikuje hrišćanima, i zato gube poverenje i u Boga i u Crkvu.

Zašto se mladi osećaju slobodniji kad među njima nema nikoga od starijih: zato što žele da budu sa sebi sličnima. Tu svako za sebe misli da nije gori od drugih. Niko od njih nije dostigao merila, ali se oni mere i upoređuju međusobno, a pri tom zapostavljaju jedino savršeno i pravo merilo. Hristos je jedini pravi Uzor. Njegov život stalne samopožrtvovanosti je naš savršeni primer.

Pokazano mi je kako se ovaj Uzor malo proučava i uzdiže pred njima. Kako su malo mladi spremni da trpe i da se odriču sebe zbog svoje vere! Na žrtve se jedva i pomišlja među njima. U tom pogledu oni se uopšte ne ugledaju na Onoga ko je naš Uzor. Geslo njihovog života, prema onome što mi je pokazano, glasi: Sopstvenom „ja” mora se ugoditi, oholost mora biti zadovoljena. Oni zaboravljaju na Onoga koji je na ovom svetu bio Bolnik, vičan bolu i patnjama. Njegove duševne muke u Getsimaniji, Njegov znoj koji je kao krupne kapi krvi padao na zemlju, venac spleten od trnja koje je probadalo Njegovo sveto čelo i lice - sve to njih ne uzbuđuje. Ponašaju se kao da su ošamućeni. Njihova osetljivost je otupela i oni su izgubili svako osećanje za veliku žrtvu podnesenu njih radi. Zapise o Hristovom raskršćanju na krst, kako su svirepo zabijani klinovi kroz ruke i noge Sina Božjeg, oni mogu mirno da slušaju a da to uopšte ne dopre do dubina njihove duše.

Anđeo reče: „Kad bi takvima i bilo dopušteno da uđu u grad Božji i da večno uživaju sva bogatstva njegove lepote i slave, oni uopšte ne bi imali predstavu koliko je to dragoceno nasledstvo plaćeno za njih. Oni nikada ne bi shvatili neizmerne dubine Spasiteljeve ljubavi, jer nisu ispili čašu niti su kršteni krštenjem patnji i stradanja. Nebo bi bilo obesvećeno kad bi takvima bio dopušten pristup tamo. Samo oni koji su, prošavši kroz nevolje velike, saučestvovali u patnjama Sina Božjeg, oprali i ubelili haljine svog karaktera u krvi Jagnjetovoj, moći će da uživaju u neopisivoj slavi i neuporedivoj lepoti neba.”

Nedostatak ove toliko neophodne pripreme isključiće iz večnog nasledstva veći deo mladih koji samo formalno ispovedaju veru, jer se ne zalažu dovoljno usrdno i revnosno da bi zaslužili

odmor koji je ostavljen narodu Božjem. Oni nisu spremni da iskreno priznaju svoje grehe, kako bi im se isti mogli oprostiti i izbrisati iz nebeskih knjiga. Ti će gresi uskoro biti razotkriveni u svoj svojoj odvratnosti. Božje oko nikada ne drema. On zna za svaki greh koji je skriven od očiju smrtnika. Krivci tačno znaju koje grehe treba da priznaju da bi im duša bila čista pred Bogom. Hristos im još uvek pruža priliku da priznaju i u dubokoj poniznosti okaju svoje grehe, pokoravajući se isitni i živeći u skladu sa njom. Sad je vreme da se pogreške isprave i gresi okaju, inače će se pojaviti pred počiniocem na dan Božjeg gnjeva.

Roditelji u većini slučajeva imaju previše poverenja u svoju decu; i deca najčešće znaju da prikriju svoju krivicu baš onda kada im roditelji najviše veruju. Roditelji, stražite budno i revnosno nad svojom decom. Opominjite, ukoravajte, savetujte kad ustajete i kad sedite, kad odlazite i kad dolazite. „Zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo.” Obuzdajte svoju decu i privikavajte ih na poslušnost dok su još mali. Ovo je kod mnogih roditelja tužno zanemareno. Oni prema svojoj deci ne zauzimaju čvrst i odlučan stav kao što bi to trebalo, nego im dopuštaju da budu kao i ostali svet, da vole modu, i da se družu sa onima koji mrze istinu i čiji uticaj je pravi otrov za veru. Čineći tako, oni u svojoj deci podstiču naklonost prema svetlu.

Videla sam da kod hrišćanskih roditelja treba da postoji utvrđeno načelo da u upravljanju svojom decom uvek budu potpuno jedinstveni. U tom pogledu neki roditelji ozbiljno greše - nisu jedinstveni. Tu ponekad greši i otac, ali mnogo češće majka. Usled svoje nežnosti, majka je sklona da razmazi svoju decu i da im popušta. Otac je zbog prirode svoga posla često odvojen od kuće i od društva svoje dece. Uticaj majke je stalno prisutan. Svojim primerom ona mnogo utiče na formiranje karaktera svoje dece.

Neke preterano popustljive majke prelaze preko takvih grešaka svoje dece koje se ne bi smele trpeti nijednog trenutka. Pogreške dece se ponekad dugo kriju od oca. Popuštanje u pogledu odevanja, ili u bilo čemu drugom, majka često odobrava deci uz dogovor da otac ne dozna za to, jer bi on to sigurno ukorio i osudio.

Na ovaj način se deca uspešno uče da obmanjuju. Ako otac otkrije ove greške onda počinju da se iznalaze izgovori u kojima se kaže samo polovina istine. Majka pri tome nije iskrena, rezonujući pogrešno, ona gubi iz vida činjenicu da je otac zainteresovan za dobro svoje dece kao i ona sama, i da od njega ne bi trebalo skrivati greške i rđave navike koje u deci treba iskorenjivati dok su još mali. To se zataškava. Deca zapažaju da među njihovim roditeljima nema prave sloge, i to ostavlja svoje neizbežne posledice. Deca odmalena počinju da obmanjuju, prikrivaju, prikazujući neke stvari u drugačijem svetlu pred majkom, a isto tako i pred ocem. Preuveličavanje postaje navika, i deca počinju da govore otvorenu laž sa gotovo nimalo osećanja krivice ili griže savesti.

Ove greške su otpočele majčinim prikrivanjem nekih činjenica od oca, koji je isto tako kao i ona sama odgovoran za formiranje karaktera njihove dece. Otac i majka treba otvoreno da se savetuju o svemu. Međutim, suprotnim postupanjem i prikrivanjem dečjih grešaka, u njima se podstiče sklonost da obmanjuju, a istinoljubivost i poštenje se potpuno gube.

Jedina nada za ovakvu decu je potpuno obraćenje, bez obzira da li ispovedaju veru ili ne. U njihovom karakteru mora doći do potpune promene. Zna li, nepromišljene majke, dok poučavate svoju decu da će ono čemu ih naučite u ranom detinjstvu uticati na svekoliko njihovo versko iskustvo? Učite ih poslušnosti od najranijih dana, privikavajte ih na potčinjenost vašem autoritetu, i onda će lakše naučiti da se pokore i Božjim zahtevima. Podstičite u njima sklonost prema istinoljubivosti i poštenju. Nikada im ne pružajte bilo kakav povod da posumnjaju u vašu iskrenost i istinoljubivost.

Videla sam da mladi govore o spasonosnoj sili Božjoj, ali ne nalaze uživanje u tome. Vera i spasenje predstavljaju pojmove koji njima potpuno nedostaju. A kako rado se odaju besposličenu i praznim potpuno beskorisnim razgovorima! O svemu tome vodi se tačno strašan zapisnik, i smrtnicima će biti sudeno po onome što su činili i govorili u telu. Mladi prijatelji, vaša dela i vaše prazne reči zapisuju se u nebeske knjige. Vaši razgovori ne odnose se na večne i neprolazne interese, već na ovo ili ono - to su uobičajeni, često i vulgarni, ovozemaljski razgovori koji ne dolikuju hrišćanima. Sve to se verno zapisuje.

Videla sam da mladi, ukoliko se potpuno ne obrate i ne reformišu, mogu izgubiti svaku nadu na spasenje. Prema onome što mi je pokazano, ni polovina mladih koji ispovedaju veru i istinu nije istinski obraćena. Da su obraćeni oni bi donosili rodove u slavu Božju. Mnogi gaje lažnu nadu zasnovanu na pretpostavci za koju nema pravog osnova. Izvor nije očišćen, i zato voda koja iz njega ističe nije čista. Očistite izvor, pa će i voda biti zdrava i čista. Ako vam je u srcu stalo do toga da budete ispravni pred Bogom vaše reči, način odevanja i postupci, sve će biti ispravno.

Prave pobožnosti sve više nestaje. Ne usuđujem se toliko obesčasiti Učitelja, priznajući jedno tako lakomisleno, neozbiljno i nepobožno biće za hrišćanina. Ne, hrišćanin je onaj koji pobeđuje svoje rđave sklonosti i svoje strasti. Za dušu obolelu od greha postoji lek. Taj lek se nalazi u Hristu Isusu, dragom Spasitelju. Njegova blagodat dovoljna je i za najslabijeg; ali i najjači bez toga moraju da propadnu.

Pokazano mi je kako se ova blagodat može dobiti. Udite u „svoju klijet” i u samoći zavapite Bogu: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.” Budite usrdni i iskreni. Svesrdna i neprestana molitva može mnogo pomoći. Borite se istrajno u molitvi i u duševnom bolu kao što je to učinio Jakov. Hristu je, dok se molio u Getsimaniji, probijao znoj kao velike kapi krvi; i vi morate uložiti napore. Ne napuštajte mesto molitve dok se ne osetite osnaženi u Gospodu. Zatim nastavite budno da stražite, i dokle god budete budni i istrajni u molitvi savlađivaćete svoje rđave sklonosti, i dejstvo Božje milosti videće se u vama. Neću prestati da vas opominjem, jer to Bog traži od mene. Mladi prijatelji, tražite Gospoda svim srcem svojim! Pridite Mu najusrdnije, i kad postanete svesni da bez Njegove pomoći morate propasti, kad budete čeznuli za Njim kao što jelen čezne za izvorom, tada će vam On brzo priteći u pomoć i osnažiće vas. Naći ćete onaj „mir koji prevazilazi svaki um.” Ako želite da zaista budete spaseni, morate se moliti. Nađite vremena za to. Ne žurite, ne budite površni i nehatni u svojim molitvama. Molite se Bogu da izvrši u vama potpuni preobražaj, da biste mogli donositi duhovne rodove i blistati kao zapaljane svetiljke u ovom svetu. Ne budite prepreka ni prokletstvo za delo Božje kad možete biti pomoć i blagoslov. Ako vam sotona došaptava da ne možete biti spaseni - ne verujte mu.

Videla sam da svaki hrišćanin ima preimućstvo da bude duboko ganut delovanjem Svetog Duha. Slatki nebeski mir tada obuzima misli i vi s ljubavlju razmišljate o Bogu i o nebu. Naslađujte se veličanstvenim obećanjima Njegove Reči. Ali prvo morate biti osvedočeni da ste pošli hrišćanskim putem, da ste preduzeli prve korake na putu u večni život. Nemojte se zavaravati. Strahujem za vas, jer znam da mnogi između vas ne znaju šta znači prava vera. Osetili ste izvesnu ushićenost, neki pokret osećanja, ali greh nikada niste sagledali u svoj njegovoj odvratnosti. Nikada niste iskreno zažalili zbog svojih propusta niti ste se sa gorkim žaljenjem vratili sa svojih zlih puteva. Nikada niste umrli za ovaj svet, i još uvek volite njegova zadovoljstva i uživete u razgovoru o tome. A kad se povede razgovor o Bogu i o istini vi nemate šta da kažete. Zašto je to tako? Zašto ste tako rećiti u svetovnim razgovorima, a tako ćutljivi kad je reć o onome što je za vas od najvećeg znaćaja - što bi trebalo da vam obuzme i srce i dušu? Istina Božja nije u vama.

Videla sam da su mnogi od vas ispravni u formalnom ispovedanju vere, ali su iznutra

izopačeni. Ne obmanjujte se lažnim ispovedanjem. Bog vidi šta je u srcu. „Usta govore od suviška srca.” U srcu takvih je ovaj svet, a za veru Isusovu tu nema mesta. Oni hrišćani koji Hrista vole više nego ovaj svet, rado i govore o Njemu kao o svom najboljem Prijatelju kome poklanjaju svoja najuzvišenija osećanja. On im je pritekao u pomoć kad su se osećali izgubljeni i bespomoćni. Kada se, umorni i obremenjeni grehom, obratiše Njemu za pomoć, On je uklonio teret njihove krivice i greha, razagnao njihovu tugu i zabrinutost a sva njihova osećanja usmerio novim tokom. Oni sada mrze ono što su nekada voleli, a vole ono što su nekada mrzeli.

Da li se i u vama izvršila ova velika promena? Nemojte se zavaravati. Ako Hristu ne posvetimo celo svoje srce i svu svoju ljubav, bolje da nikada nismo ni uzeli Njegovo ime u svoja usta. Treba da osećamo najdublju zahvalnost što je On spreman da prihvati ovu ponudu. On traži sve. Kada se potčinimo Njegovim zahtevima i kada Mu se predamo u potpunosti, tada, i tek tada, On će nas prigrliti rukama svoje milosti. Međutim, šta mi to dajemo kad damo sve?

Jednu grehom uprljanu dušu da je Hristos očisti od greha milošću svojom, i spase od smrti svojom ljubavlju koja se ne može ni sa čim uporediti. Pa ipak neki misle da je teško to sve dati. Stidim se da čujem takve reči, sramota me je da o tome pišem.

Da li ikad razgovarate o samoodricanju? Šta je Hristos ostavio nas radi? Ako ste pomislili da je teško ispuniti Hristov zahtev kad On traži sve, podite na Golgotu i oplakujte i samu takvu pomisao. Pogledajte ruke i noge vašeg Iskupitelja probodene strašnim klinovima da biste se vi oprali od greha krvlju Njegovom!

Oni koji osećaju neodoljivu privlačnost ljubavi Božje ne pitaju koliko treba dati od sebe da bi se dobila nebeska nagrada; oni ne traže što niži kriterijum, nego teže da se savršeno i u potpunosti potčine volji svoga Iskupitelja. U toj žarkoj želji oni predaju sve, ispoljavajući revnost srazmernu vrednosti cilja za kojim čeznu. Šta je u stvari taj cilj? To je besmrtnost, večni život. Mladi prijatelji, mnogi od vas su tužno obmanuti. Zadovoljavali ste se sa nečim što je daleko od čiste i neokaljane vere. Želim da vas probudim. Anđeli Božji se zalažu da vas probude. O, kada bi ove značajne istine probudile u vama svest o opasnosti koja vam preti, navodeći vas da potpuno preispitate sami sebe! Vaša srca su još uvek puna čulnosti i telesnih želja. Ona se ne pokoravaju zakonu Božjem niti mogu da se pokore. Neobraćeno srce mora da se promeni, i onda ćete u svetom životu videti takvu lepotu da ćete čeznuti za tim kao što jelen čezne za izvorom. Tada ćete ljubiti Boga i Njegov zakon. Tada će vam jaram Hristov biti blag i breme Njegovo lako. Iskušenja neće prestati, ali će ona, ako ih dobro podnesete, učiniti da vam ovaj put postane samo još draži. Besmrtno nasleđe namenjeno je hrišćanima spremnim na samoodricanje.

Videla sam da hrišćani ne treba da pridaju preveliku vrednost srećnom poletu svojih osećanja, niti pak da previše zavise od njih. Takva osećanja nisu uvek pouzdan vodič. Težnja svakog hrišćanina treba da bude da Bogu služi iz načela, a ne da se povodi za trenutnim osećanjima. Hrišćanin koji živi smernim i samopožrtvovanim životom nalazi savršeni mir i radost u Gospodu. Međutim, najveću sreću doživljavamo čineći dobro drugima, čineći druge srećnima. Takva sreća će biti trajnog karaktera.

Mnogi od mladih nisu postojani i ne služe Bogu iz načela. Oni se ne vežbaju u veri, i zalaze s puta čim se i najmanje naoblači. Nemaju snagu da se održe i ne razvijaju se u milosti. Prividno, oni drže Božje zapovesti; ponekad se formalno i pomole, i nazivaju se hrišćanima. Njihovi roditelji toliko strepe nad njima da prihvataju sve što i najmanje izgleda povoljno kad je reč o njihovoj deci, ali se ne trude oko njih i ne uče ih da se telesnim željama mora umreti. Oni podstiču te mlade da nastave svoj put zajedno sa njima, čineći nešto i sa svoje strane; ali ih ne upozoravaju da marljivo pretraže sopstveno srce, da preispitaju sami sebe, i da shvate šta znači biti hrišćanin. Kao posledica toga, mladi pristaju da se nazivaju hrišćanima bez dovoljne provere

svojih pobuda.

Svedok verni i istiniti kaže: „O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.” Sotona nema ništa protiv da vi budete hrišćani po imenu, jer tako možete uspešnije da služite njegovim ciljevima. Ako imate samo obličje pobožnosti, on vas može iskoristiti kao mamac da i druge zavede na isti put samoobmane. Neke sirote duše će, umesto biblijskog kriterijuma, merilo gledati u vama, i neće se uzdići na viši duhovni nivo. Zaključujući da su dobri koliko i vi, oni ostaju zadovoljni.

Mladi se često primoravaju da učine nešto što im je u stvari dužnost: da na sastanku nešto kažu ili da se pomole, da umru oholosti. Na svaki takav korak oni se moraju nagoniti. Takva vera ne vredi ništa. Neka se neobraćeno srce promeni i onda vam, hladni formalisti, neće biti tako teško da služite Bogu. Nestaće sve te ljubavi prema ukrašavanju i oholosti na spoljni izgled. Vreme koje provodite pred ogledalom podešavajući kosu da bude prijatna za oko, trebalo bi da posvetite molitvi i preispitivanju svoga srca. U posvećenom srcu nema mesta za ukrašavanje spoljašnjosti, već iskrena i usrdna težnja da se iznutra ukrasi hrišćanskim vrlinama - plodovima Svetog Božjeg Duha.

Apostol savetuje: „Vaše ukrašavanje da ne bude spolja: u pletenju kose i u kićenju zlatom ili u oblačenju haljina; nego u skrivenom čovjeku srca u nepropadljivosti krotkoga i tihoga duha, sto je pred Bogom skupocjeno.”

Potčinite telesne sklonosti, reformisite život, i onda vam to bedno smrtno telo neće biti toliki idol. Ako je reforma prihvaćena u srcu, to će se videti i na spoljnom izgledu. Ako je Hristos zaista u nama nada slave, mi ćemo u Njemu otkriti toliko privlačnosti i lepote da ćemo Ga voleti svim srcem i svom dusom. Prionuvši nerazdvojno za Njega, ljubićemo Ga i On će biti predmet našeg divljenja, a sopstveno „ja” biće zaboravljeno. Isus će biti uzdizan i slavljen a sopstveno „ja” uniženo i odbačeno. Međutim, ispovedanje vere bez te duboke ljubavi samo je prazna priča, beživotna formalnost i pravo mučenje. Mnogi od vas možda imaju neku predstavu o veri u svojoj glavi, dok srce nije očišćeno. To je samo spoljašnja vera. Bog gleda na srce. „Sve je golo i otkriveno u očima Onoga kojemu govorimo.” Hoće li se On zadovoljiti bilo čim drugim osim delovanja istine iznutra? Svaka zaista obraćena duša nosi očevidna obeležja da su telesne sklonosti u njoj savladane.

Ja govorim otvoreno, verujući da time neću obeshrabriti nijednog pravog hrišćanina. Ne želim da bilo ko od vas dočeka vreme nevolje lišen pouzdanog oslonca i prava da polaže nadu u svog Iskupitelja. Neka svako odlučno nastoji da sazna u čemu najviše greši. Osvedočite se imate li pravo na gornje nasleđe. Pozabavite se najiskrenije svojom sopstvenom dusom. Imajte na umu da Hristos svoju Crkvu želi da predstavi Ocu bez ikakve mane, mrlje ili tome slično.

Kako ćete saznati da li vas Bog prihvata? Proučavajte Njegovu Reč uz najusrdniju molitvu. Ne potiskujte je u stranu ni zbog koje druge knjige. Ta Knjiga osvedočava i budi svest o grehu. Ona jasno otkriva put spasenja, iznosi pred vaše oči blistavu i slavnu nagradu, otkriva vam svemoćnog Iskupitelja i uči da samo Njegovom beskrajnom milosću možete očekivati spasenje.

Ne zapostavljajte tajnu molitvu, jer ona predstavlja dusu religije. U najusrdnijoj molitvi, zalažite se revnosno za čistotu duše. Molite se tako usrdno i tako revnosno kao da vam je u pitanju život. Ostanite pred Bogom sve dok se u vama ne probudi neizreciva čežnja za spasenjem duše, i dok ne steknete slatko osvedočenje da su vam gresi oprošteni.

Nadu na večni život ne treba uzimati olako i na površan način. To je pitanje koje se rešava između Boga i vaše duše - rešava zauvek. Gajiti lažnu nadu, a ne preduzimati ništa više od toga, znači raditi na sopstvenu propast. Pošto se održati možete samo zahvaljujući Reči Božjoj ili ćete pasti, u toj Reči morate tražiti dokaze za sebe lično. Tu ćete videti šta se sve od vas traži da biste

bili pravi hrišćani. Ne odlažite oružje i ne napuštajte poprište borbe sve dok ne zadobijete pobjedu, likujući u svom Iskupitelju.

Suđenja u Crkvi

Sledeća vizija mi je data u mestu Julisis (Ulysses), država Pensilvanija, a odnosila se na stanje koje je postojalo i u drugim mestima u državi Njujork.

U državi Njujork je među braćom u Crkvi bilo toliko suđenja da Bog sa tim nije mogao imati ništa zajedničkog, a Crkva je izgubila svoju snagu i ne zna kako da je ponovo zadobije. Međusobne ljubavi je nestalo i preovladuje duh osuđivanja i iznalaženja grešaka. Pronaći kod drugoga sve što izgleda da je zlo i to u potpunosti razotkriti i pokazati onakvim kakvo u stvari i jeste, smatra se vrlinom. Osećanje sažaljenja koje proističe iz ljubavi i saosećanje prema braći, više ne postoji. Religija pojedinih sastoji se u iznalaženju grešaka i ukazivanju na sve ono što izgleda da je zlo, sve dok se plemenita osećanja potpuno ne uguše u duši. Misli treba uzdići na uzvišeniji nivo i razmišljati o prizorima večnosti, o nebu, o njegovim bogatstvima i slavi, nalazeći sveto i pravo zadovoljstvo u istinama Svetih Spisa. Um se mora s ljubavlju hraniti dragocenim obećanjima datim u Reči Božjoj, crpeći ohrabrenja i utehu iz njih, i uzdižući se iznad bezvrednih ništarija do onoga što je zaista značajno i neprolazno.

Ali, avaj, koliko se drugačiji duh ispoljava! Kopka se po najbe-značajnijim sitnicama. Takve članske skupštine su za mnoge u državi Njujork predstavljale živo prokletstvo. Tako priređivana suđenja otvarala su put za zla nagadanja. Pothranjivane su ljubomora i zavist. Postojala je čak i mržnja za koju se nije znalo. Neki pogrešno misle da ukor treba davati bez ljubavi, svoje ideje o onome što je ispravno nametati drugima, i bez štedenja pritisnuti okrivljenog svom težinom.

Videla sam da su mnogi u državi Njujork toliko brinuli o ispravnosti svoje braće, da su zapostavili brigu o svojoj duši. Oni toliko strahuju da njihova braća nisu prihvatila savet: Budi „revnosniji i pokaj se,” a zaboravljaju da i sami imaju pogreške koje se moraju ispraviti. Iako i sami neposvećeni u srcu, oni pokušavaju da isprave svoju braću. Jedini način da se braća i sestre u Njujorku podignu jeste da svaki obrati pažnju na sebe lično i da preispita sopstveno srce. Ako je jedan brat učinio javni greh, ne došaptavaj to drugima, već s ljubavlju prema duši, svoga brata i srcem punim saosećanja i milosti, ukaži zabludalom na njegov greh, a zatim prepusti to njemu i Gospodu. Time si izvršio svoju dužnost. Nije tvoje da izričeš presudu.

Napraviti spletku da se jedan brat obuzda, osudi i zadrži pod osudom, postalo je isuviše lako. Postoji izvesno revnovanje za Boga, ali ne po razumu. Kad bi svako nastojao da sve bude kako treba prvo u njegovom srcu, svedočanstvo vernika kada se sastanu dolazilo bi iz dubine duše, i to bi povoljno uticalo na one koji još nisu prihvatili istinu. Takvo ispoljavanje Duha Božjeg govorilo bi njihovom srcu da ste zaista deca Božja. Naša međusobna ljubav treba da bude vidljiva za sve koji nas okružuju. Onda će ona biti rečita, šireći snažan uticaj.

Videla sam da se crkva u državi Njujork može uzdići. Prihvatite se ličnog zadatka, budite revnosniji i pokajte se; i pošto ispravite sve poznate greške, verujte da će vas Bog primiti. Ne jadikujte, nego se u molitvi pozivajte na Božja obećanja. Tražite Ga istrajno, i verujte da vas neće odbaciti. Jedan deo zadatka je da verujete. Veran je Onaj koji je obećao. Uspinjite se verom sve više i više.

Braća u državi Njujork mogu da se uzdignu i da se napajaju na izvoru spasenja, kao i svi drugi. Oni mogu razborito da napreduju, stičući lično iskustvo u ovoj poruci Vernog Svedoka

upućenoj Laodikijskoj crkvi. Pripadnici te crkve osećaju da su pali, ali ne znaju kako da ustanu. Namere nekih mogu biti veoma dobre, oni mogu iskreno da ispovedaju veru; a ipak se na njih gleda sa podozrenjem, proglašavaju se prestupnicima zbog jedne reči, sve dok im se ne uskrati pravo i na spasenje. Pošto su stalno pod prismotrom, oni se prosto ne usuđuju da izraze osećanja svoga srca. Međutim, Bog je zadovoljan kad se pripadnici Njegovog naroda boje samo Njega, a u međusobnim odnosima imaju više poverenja.

Videla sam da se mnogi koriste onim što je Bog otkrio u pogledu greha i neispravnosti drugih. Oni prihvataju ekstremno značenje onoga što je pokazano u viziji, a zatim to toliko naglašavaju da u srcu mnogih oslabe veru u ono što je Bog pokazao, unoseći na taj način obeshrabrenje i potištenost u Crkvu. U međusobnom ophođenju, braća treba da ispoljavaju nežnost i saosećanje. Treba biti izuzetno pažljiv kad su u pitanju osećanja drugih. Dotaći se grešaka i neispravnosti drugih - to je najneprijatniji ali i najznačajniji zadatak. Imajući u vidu sopstvene slabosti, toga se možemo prihvatiti u najdubljoj poniznosti, da i sami ne bismo bili iskušani.

Pokazana mi je veličina žrtve koju je Hristos podneo da bi iskupio čoveka. Za tu žrtvu On nije smatrao suviše dragocenim čak ni sopstveni život. „Ljubite jedan drugoga,” kaže On, „kao što ja vas ljubih.” Osećaš li da bi mogao dati svoj život da spaseš brata koji je pogrešio? Ako to osećaš, možeš mu prići i ganuti njegovo srce, jer si upravo ti podesan da posetiš toga brata. Međutim, žalosna je činjenica da mnoga takozvana braća nisu spremna da žrtvuju nijedno svoje mišljenje ili sud da bi spasli jednog brata. Tu je veoma malo međusobne ljubavi, a duh sebičnosti prevladuje.

Crkvu je obuzela obeshrabrenost. Njeni pripadnici ljube ovaj svet, i suviše su vezani za svoja imanja, za svoju stoku i ostalo. Hristos ih poziva da se bez odlaganja otrgnu od toga i da sebi sabiraju blago na nebu; da od Njega kupe zlato žeženo u ognju, bele haljine i mast za oči. To su zaista dragocena bogatstva; i onima koji ih budu posedovali ona će omogućiti ulaz u carstvo Božje.

Pripadnici naroda Božjeg moraju postupati razborito. Oni se ne smeju zadovoljiti sve dok svaki poznati greh ne bude priznat i ostavljen; tek tada mogu verovati da ih Hristos zaista prihvata. Oni ne smeju očekivati da drugi za njih probijaju tamu neizvesnosti i zadobiju pobedu u kojoj će oni uživati. Tako uživanje potrajaće samo dok se ne završi sastanak. Bogu se, međutim, mora služiti iz načela a ne iz osećanja. Danju i noću stičite nove pobeđe u svojoj porodici. Ne dopustite da vas svakodnevni naponi zadrže od toga. Nadite vremena za molitvu; i dok se molite, verujte da Bog zaista čuje vašu molitvu. Neka vaše molitve uvek budu praćene i verom. Možda nećete uvek dobiti neposredan odgovor, ali to biva samo zato da bi se prokušala vaša vera. Vi se kušate da bi se videlo imate li dovoljno poverenja u Boga, imate li živu i postojanu veru. „Vjeran je Onaj koji vas pozva, koji će i učiniti.” Nastavite uzanom stazom vere. Imajte poverenje u sva Božja obećanja. Verujte Bogu i u mračnim trenucima, upravo tada je vreme da imate veru. Međutim, vi često dopuštate da vama gospodare osećanja. Kad se ne osećate ohrabreni Duhom Božjim, vi tražite vrline u sebi, i onda očajavate zbog toga što to u sebi ne možete naći. Nemate dovoljno poverenja u Hrista, dragog Spasitelja. Njegove zasluge ne predstavljaju za vas sve u svemu. I najboljim što možete da učinite svojom snagom ne možete zaslužiti naklonost Božju i Njegovo odobravanje. Spasenje zavisi samo od Hristovih zasluga. Samo Njegovom krvlju možete se oprati od greha. Ali morate uložiti i određene napore. Morate učiniti sve što možete sa svoje strane. Budite revnosniji, pokajte se i verujte.

Nemojte veru pogrešno zamenjivati osećanjima. To su dva različita pojma. Naš je zadatak da se u veri vežbamo, i u tome se moramo obučavati. Verujte, verujte. Molite se u veri istrajno za obećani blagoslov, i primićete ga. Sa takvom verom vaša osećanja nemaju ništa zajedničko.

Međutim, kada vera unese tražene blagoslove u srce i vi se tome radujete, onda taj doživljaj nije više vera nego osećanje.

Pripadnici naroda Božjeg u državi Njujork moraju biti čvrsti u odluci da ustanu, da izađu iz mraka i da svetle svojim delima. Oni treba da budu postojani u pogledu dela Božjeg, dopuštajući da poruka trećeg anđela duluje na njihova srca. Braćo, vi svojim dugim molitvama u kojima nema vere, obeščašćujete Boga. Okrenite se od sopstvenog „ja” koje je potpuno nedostojno pažnje, i uzdižite Isusa. Govorite o veri, o svetlosti i o nebu, i imaćete veru, svetlost i ljubav, kao i mir i radost u Duhu Svetome.

„Ali se čuvajte”

Sledeća poruka bila je upućena dvojici braće u .... Međutim, pošto se može primeniti i na mnoge druge, objavljujemo je ovde u celosti za dobro Crkve.

„Draga braćo, u viziji koja mi je data u vašem mestu pokazano mi je nešto u pogledu vas dvojice. Ukazujući na vas, anđeo je više puta ponovio sledeće reči: ‘Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dole iznenada.’

Pokazano mi je da vam obojici predstoji velika borba; moraćete stalno ratovati da biste odbacili ovaj svet, jer ste svim srcem vezani za njega. Morate ulagati ozbiljne napore da biste svoju ljubav, umesto ovom svetu, posvetili Hristu i Njegovom delu. Ako svoju ljubav i pažnju poklanjate uglavnom ovom svetu, to ćete pokazati svojim delima. Videla sam da mnogi od nevernika budno paze na vas. Mnogi bi likovali u slučaju vašeg pada, dok se drugi raduju vašem napretku. Sotona i zli anđeli stalno vam predočavaju carstvo i slavu ovoga sveta. Ako pristanete da se klanjate njemu, služeći bogatstvu ovoga sveta, on će vam to prikazati u najprivlačnijim bojama kako bi vas naveo da to volite i prosto obožavate.

Isus i anđeli koji vas čuvaju nastoje da vaš pogled sa vašeg ovozemaljskog blaga usmere na nebesko carstvo, na besmrtno nasleđe i večne vrednosti u carstvu slave. Anđeo kaže: „Vi morate umreti za ovaj svet.” „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu.”

Pokazano mi je da nije greh imati bogatstvo, ukoliko je stečeno po Božjem provilenju; i ukoliko vlasnik nije bio u prilici da svoja sredstva upotrebi za napredak dela Božjeg, nije greh što svoj posed još uvek zadržava. Međutim, ako se braći pruža prilika da svojim sredstvima proslave Boga i potpomognu napredak Njegovog dela, a oni ih uskrate, ona će za njih postati kamen spoticanja. Bogatstvo koje su nagomilavali biće im u dan nevolje na sablazan i spoticanje. Tada će proći sve mogućnosti da svoju imovinu upotrebe u slavu Bogu, i oni će je u duševnom bolu „bacati krticama i slepim miševima.” Zlato njihovo i srebro njihovo neće ih moći izbaviti u taj dan. To će predstavljati strasni teret kojim će oni biti potpuno skrhani kada kao pristavi budu morali da polože račun kako su upotreбили novac svoga Gospodara. U svom samoljublju oni su verovali da je sve to njihovo vlasništvo, i da će im sve to možda i trebati; ali kako će ih tada gorko pogoditi saznanje da im je sve to Bog samo pozajmio pod uslovom da vrate, kad se ukaže potreba u Njegovom delu. Njihovo bogatstvo ih je obmanulo. Osećajući se siromašnim i živeći samo za sebe, dosli su do zaključka da deo koji su mogli upotrebiti na delo Božje predstavlja strahovit teret.

Anđeo Božji reče: „Položite na oltar sve kao živu žrtvu paljenicu. Ako ne možete da je

zadržite tu, vežite je užima. Što usrdnije se posvetite molitvi, živeći kod oltara. Snagu da biste ostvarili svoje ciljeve tražite u Božjim obećanjima.” „Prodajte sto imate i dajte milostinju; načinite sebi kese koje neće ovestati, riznicu na nebesima koja se neće isprazniti nikad, gdje se lupež ne približava, niti moljac kvari.” „Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gdje moljac i rda kvare i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rda ne kvari, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu.”

Ako vam je Bog u pogledu ovozemaljskog bogatstva dao više nego sto imaju najsiromasniji, to treba da vas učini poniznijima, jer ste time dobili i veće obaveze. Kome je više dano, čak i u pogledu ovozemaljske imovine, više će se i tražiti od njega. Ovaj princip nas obavezuje da budemo plemenitiji i darežljiviji. Tražite prilike da sa onim sto imate učinite dobro drugima. „Sabirajte sebi blago na nebu.”

Videla sam da je najmanje sto se nekada tražilo od hrišćana bilo da budu darežljiva duha i da posvete Gospodu određeni deo od svih svojih prihoda. Svaki istinski hrišćanin je ovo smatrao svojim preimućtvom, ali oni koji su hrišćani bili samo po imenu smatrali su ovo nametnutim teretom; takve milost i ljubav Božja nikada nisu pokrenule na neko dobro delo, inače bi radosno doprinosili napretku dela Hristovog. Međutim, od hrišćana koji žive u ovim poslednjim danima i koji očekuju dolazak svoga Gospoda, očekuje se i više od ovoga. Bog od njih očekuje da budu spremni na žrtve.

Anđeo reče: „Isus vam je ostavio svetli primer koji treba da sledite. Idite pažljivo Njegovim stopama. Saučestvujte sa Njim u životu samoodricanja i samopožrtvovanosti ovde, pa ćete zajedno s Njim naslediti i krunu slave.

Bogati mladić

U Monteriju, država Mičigen, u viziji koju sam dobila 8. oktobra 1857, pokazano mi je da su mnogi štovaoci subote slični onome mladiću koji je Hristu postavio pitanje: Šta mi treba činiti da nasledim večni život?

„I gle, neko pristupivši reče Mu: Učitelju blagi! kakovo ću dobro da učinim da imam život vječni? A On mu reče: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga. A ako želiš ući u život, drži zapovijesti. Reče Mu: koje? A Isus reče: da ne ubiješ; ne činiš preljube; ne ukradeš; ne svjedočiš lažno; poštuj oca i mater; i ljubi bližnjega kao samoga sebe. Reče Mu mladić: sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje; šta mi još nedostaje? Reče mu Isus: ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom. A kad ću mladić ovu riječ, otide žalostan; jer bijaše vrlo bogat.”

„Tada reče Isus učenicima svojim: zaista vam kažem da je teško bogatome ući u carstvo nebesko. I još vam kažem: lakše je kamili proći kroz iglene uši negoli bogatome ući u carstvo Božje. A kad to čuše učenici, čudahu se veoma, govoreći: ko se dakle može spasti? A Isus pogledavši na njih reče im: ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće” (Mat. 19,16-26).

Ovome mladom čoveku, Hristos je citirao pet od poslednjih šest zapovesti, kao i drugu veliku zapovest iz koje proističu poslednjih šest zapovesti Božjeg zakona. Mladić je mislio da sve ovde nabrojano već izvršava. Isus nije pomenuo prve četiri zapovesti, koje sadrže naše dužnosti prema Bogu. Odgovarajući na mladićevo pitanje: „Šta mi još nedostaje,” Hristos kaže: „Ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima, i imaćeš blago na nebu.”

U tome je bio nedostatak ovog mladog čoveka. On u stvari nije držao prve četiri zapovesti,

pa stoga ni poslednjih šest. On nije ljubio bližnjega kao samog sebe. „Podaj siromasima,” naglasio je Hristos, dotakavši se neposredno njegove imovine. „Prodaj sve što imaš, i podaj siromasima.” U ovoj direktnoj preporuci Hristos je mladiću ukazao na ono što je bio njegov idol. Više od svega drugog, on je voleo svoje bogatstvo, zato nije mogao da ljubi Boga svim srcem, svom dušom i svom mišlju svojom. I upravo to što mu je ljubav prema sopstvenom bogatstvu bila na prvom mestu zatvaralo je njegove oči za potrebe njegovih bližnjih. On nije ljubio bližnje kao samoga sebe, zato u stvari nije držao poslednjih šest zapovesti. Njegovo srce bilo je tamo gde je bilo i njegovo blago. Dozvolio je da ga ovozemaljska imovina praktično proguta. Voleo je svoju imovinu više nego Boga, više nego sve nebesko blago. On je uslov spasenja čuo iz Hristovih usta. Da je prihvatio savet: prodaj i podaj siromasima, imao bi blago na nebu. Tu je trebalo da pokaže koliko više ceni večni život od ovozemaljskog bogatstva. Da li je željno prihvatio mogućnost večnog života? Da li se svesrdno založio da se oslobodi prepreke koja mu je toliko smetala da stekne blago na nebu? O, ne; „on otide žalostan, jer bješe vrlo bogat.”

Ukazano mi je na reči: „Lakše je kamili proći kroz iglene uši nego li bogatome ući u carstvo nebesko.” Hristos dodaje: „Ljudima je ovo nemoguće, ali je Bogu sve moguće.” Jedan anđeo je upitao: „Hoće li Bog dopustiti bogatima da zadrže svoje bogatstvo a ipak da uđu u carstvo nebesko?” Drugi anđeo odgovori: „Ne, nikada!”

Prema onome što mi je pokazano, Božja je namera da se ovo bogatstvo pravilno upotrebi: — raspodelom na blagoslov siromašnima i prilaganjem za napredak Njegovog dela. Oni koji svoje ovozemaljsko blago vole više nego svoje bližnje, više nego Boga i istine Njegove Reči, i koji dopuštaju da im srce prione za njihovo bogatstvo, neće naslediti večni život. Oni bi radije napustili istinu nego sto bi prodali svoje imanje i dali siromasima. Time oni pokazuju koliko ljube Boga i Njegovu istinu; i poput bogatog mladića, koji se pominje u Jevanđelju, mnogi odlaze žalosni zato sto ne mogu imati i zemaljsko i nebesko blago. I zato što ne mogu imati i jedno i drugo, oni zbog prolaznog ovozemaljskog imetka rizikuju večni život.

„Lakše je kamili proći kroz iglene usi, nego li bogatome ući u carstvo nebesko.” Međutim, uz pomoć Božju sve je moguće. Istina, uneta u srce Duhom Božjim, potisnuće ljubav prema ovozemaljskom bogatstvu. Ljubav prema Hristu i ljubav prema zemaljskom blagu ne mogu opstati zajedno u istom srcu. Ljubav prema Bogu je toliko uzvišenija od ljubavi prema bogatstvu da onaj ko je poseduje raskida sa svojim prolaznim bogatstvom i svu svoju naklonost posvećuje Bogu. Ta ljubav ga tada nagoni da svojim imanjem potpomaže Božje delo. Najveće zadovoljstvo on sada nalazi u tome da pravilno raspoláže dobrima svoga Gospodara. Ljubav prema Bogu i bližnjima važnija mu je od svega drugog i, imajući na umu da sve sto ima nije njegovo vlasništvo, on savesno vrsi dužnost Božjeg pristava. Tada on zaista može da drži obe velike zapovesti Božjeg zakona: „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom.” „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.” Na ovaj način je i bogatome moguće da ude u carstvo Božje. „I svaki koji ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, imena mojega radi, primiće sto puta onoliko, i dobiće život vječni. Ali će mnogi prvi biti poslednji, a poslednji prvi.”

Ovo će biti nagrada onima koji žrtvuju bilo sta za Boga. Oni će primiti stotruko u ovom životu, i naslediće večni život u carstvu slave. „Ali će mnogi od prvih biti poslednji, a poslednji biće prvi.” Pokazani su mi neki od onih koji su prihvatili istinu, ali ne žive po njoj. Oni su nerazdvojno prionuli za svoja imanja, i nisu spremni da bilo sta daju za napredak dela Božjeg, jer nemaju vere da se oslone na Boga. Ljubav prema svetu praktično je progutala njihovu veru. Bog traži jedan deo njihove imovine, ali oni se ne obaziru na to. Oni smatraju da su sve što imaju stekli napornim radom, i da to ne mogu pozajmljivati Gospodu, jer bi i sami mogli da zapadnu u

oskudicu. „O, zašto ste tako malovjerni?” Bog koji se brinuo za Iliju u vreme strašne suše i gladi, neće ostaviti nijedno od svoje samopožrtvovane dece. Onaj koji zna za svaku vlas na njihovoj glavi, vodiće uvek brigu o njima, i u danima gladi njihove potrebe biće zadovoljene. I dok bezbožnici svuda oko njih budu umirali od gladi, njima će i hleb i voda biti obezbeđeni. Oni koji se grčevito drže svoga ovozemaljskog blaga i ne raspolažu kako treba sa onim što im je Bog samo pozajmio, izgubiće blago koje bi mogli imati na nebu, izgubiće večni život.

Bog je u svom provilenju pokrenuo srca pojedinih imućnijih ljudi, i obratio ih u istinu, kako bi svojim sredstvima doprineli napretku Njegovog dela. I ako oni koji raspolažu materijalnim dobrima nisu voljni da time ispunjavaju Božju nameru, On će proći pored njih i podići druge koji će popuniti njihova mesta i svojim sredstvima rado zadovoljiti potrebe Njegovog dela. Na taj način će poslednji postati prvi. Bog će naći takve koji će biti spremni da se založe za Njegovo delo.

Bog bi mogao s neba da pošalje sredstva za sprovođenje Njegovog dela; ali to nije u skladu sa Njegovim namerama. On želi da ljudi budu oruđa u Njegovim rukama. Pošto je tako velika žrtva podneta njih radi, oni treba da učestvuju u delu spasavanja, podnoseći žrtve jedni za druge i pokazujući time koliko cene žrtvu koja je podnesena za njih.

Ukazano mi je na reči iz poslanice Jakovljeve 5,1-3: „Hodite vi sad, bogati, plaćite i ridajte zbog ljutih nevolja koje dolaze. Bogatstvo vaše istruhnu, a haljine vaše pojedose moljci. Zlato vaše i srebro vaše zarđa, i rđa njihova biće svjedočanstvo protiv vas; i izješeće tijelo vaše kao oganj. Stekoste bogatstvo u posljednje dane.”

Pokazano mi je da se ove strašne reči odnose posebno na one bogataše koji tvrde da veruju u sadašnju istinu. Gospod ih poziva da svoja sredstva upotrebe za širenje Njegovog dela. Prilike za to stalno im se ukazuju, ali oni zatvaraju svoje oči pred potrebama dela, i grčevito se drže svog ovozemaljskog blaga. Njihova ljubav prema svetu veća je nego ljubav prema istini, prema bližnjima i prema Bogu. On traži njihova sredstva, ali oni sebično i lakomo sve što imaju zadržavaju za sebe. S vremena na vreme možda po nešto prilože da umire svoju savest, ali ne mogu da pobeđu svojom ljubav prema svetu. Oni nisu spremni da se stvarno žrtvuju za Boga. Gospod stoga, podiže druge koji cene večni život i shvatajući bar unekoliko vrednost duše, rado daju svoja sredstva za napredak dela Božjeg. Delo se bliži kraju; i sredstva onih koji uporno zadržavaju svoja bogatstva, svoja velika imanja, stoku i ostalo, uskoro neće više biti potrebna. Videla sam kako se Gospod takvima obraća u svom gnjevu, ponavljajući reči: „Hodite, vi sad bogati!” On vas je pozivao, ali vi niste hteli da čujete. Ljubav prema svetu zaglušila je Njegov glas. Sad Mu više niste potrebni i On vas prepušta da idete svojim putem, govoreći: „Idite vi sad, bogati!”

O, videla sam kako je strašno biti napušten od Gospoda - strašno je zadržavati propadljivu ovozemaljsku imovinu, kad je On rekao da prodajom i davanjem priloga možemo sabirati blago na nebu. Videla sam da će, kad se delo približi svome kraju i istina dobije veliku silu, ti bogati donositi svoja sredstva pred noge slugu Božjih, moleći ih da to prime. Odgovor slugu Božjih biće: „Idite vi sad, bogati!” Vaša sredstva više nisu potrebna. Dok ste tim sredstvima mogli da doprinesete napretku dela Božjeg, vi ste ih zadržavali. Siromašni su patili, jer nisu mogli biti potpomognuti vašim sredstvima. Sada Bog više ne prima vaše bogatstvo. „Idite vi sad, bogati!”

Zatim sam bila upućena na sledeće reči: „Gle, vapije plata vaših radnika koji su radili njive vaše, a vi ste ih zakidali; vapaji tih žetelaca dodoše do ušiju Gospoda Savaota.” Videla sam da sva bogatstva koja ljudi stiču nisu od Boga. U sticanju bogatstva sotona često čini daleko više nego Bog. Mnogo toga stiče se zakidanjem najamnika njegove zarade. Po prirodi lakomi bogataši svoja bogatstva uvećavaju eksploatišući svoje najamnike; i koristeći tuđu radnu snagu oni nagomilavaju bogatstvo koje će „izjesti tijelo njihovo kao oganj.”

Oni kojima strogo poštenje i časno ponašanje nisu bile vrline moraju potpuno promeniti svoj životni put, i odlučno raditi na tome da iskupe propušteno. U tome greše i mnogi štovaoci subote. Neki iskorišćavaju čak i svoju siromasnu braću: i oni koji žive u izobilju traže za ono sto prodaju više od realne vrednosti, više nego što bi sami platili za to, dok su ta ista njihova braća opterećena dugovima i ojađena oskudicom. Bog zna za sve to. I za svaki postupak sebičnosti, za svako gramžljivo iznuđivanje, ljudi će primiti svoju platu.

Videla sam da je neobazrivost prema situaciji u kojoj se nalazi neki naš brat prava svirepost i nepravda. Ako je on i pored sve svoje marljivosti zapao u nevolju i siromaštvo, to treba uzeti u obzir; i kad nešto kupuje od onih koji su imućniji ne bi trebalo čak ni da mu naplate cenu, već da kao braća imaju srca i sažaljenja prema njemu. Takvi postupci dobrote i ljubavi nailaze na Božje odobravanje, i neće ostati nenagrađeni. Ali se protiv mnogih stovalaca subote pišu strašni zapisi zbog njihovih sebičnjačkih i gramzivih postupaka.

Ukazano mi je na vreme kada je broj onih koji su bili spremni da slušaju istinu i da je prihvate bio izuzetno mali. Oni nisu imali mnogo dobara ovog sveta. Onih koji su mogli da prilažu za potrebe dela Božjeg bilo je tako malo. Shvativši potrebe dela, neki su prodavali svoje kuće i kupovali skromnije koje su im služile samo kao sklonište, dok su svoja sredstva velikodušno davali za širenje istine putem stampe, i na razne druge načine potpomagali napredak dela. Posmatrajući te samopožrtvovane vernike, videla sam da su se oni lišavali mnogo čega u interesu dela Božjeg. Videla sam kako anđeo stoji pored svakog od njih i, usmeravajući njihov pogled gore, naglašava: „Sabiraj blago na nebu! Sabiraj blago na nebu koje je nepropadljivo. Istraj do kraja, i velika će biti tvoja nagrada.” Bog je pokrenuo srca mnogih. Istina za koju su se samo nekoliko njih žrtvovali tako nesebično da bi ona doprla do drugih, trijumfalno je dopirala do srca iskrenih, i mnogi su je prihvatili. Bog je u svom providenju pokrenuo one koji raspoložu sredstvi- ma i priveo ih istini, kako bi se potrebe dela, koje se u srazmeri sa njegovim širenjem stalno uvećavaju, mogle zadovoljiti. Mnoga su sredstva na taj način uneta u redove štovaoca subote, i videla sam da sada Bog od pripadnika svog naroda ne traži da prodaju kuće u kojima žive, izuzev zamenjivanja skupih kuća jeftinijima. Ali ako oni koji žive u izobilju nisu spremni da poslušaju Njegov glas, da raskinu sa svetom i da deo svoje imovine žrtvuju za Boga, On će proći pored njih i pozvaće one koji su spremni da za Hrista žrtvuju sve, pa čak i da prodaju krov nad glavom ako to iziskuju potrebe dela. Oni koji prilažu za delo Božje treba da to smatraju preimućstvom.

Neki daju od svog izobilja, ali zbog toga ne osećaju nikakav nedostatak. Oni se ničega naročito ne lišavaju Hrista radi; jer još uvek imaju sve što srce može da poželi. Oni daju dragovoljno i od srca. Bog to uvažava, jer je pred Njim sve otkriveno i dela i pobude, i sve se verno beleži. Nagrada im neće izostati. Vi koji niste u mogućnosti da priložite tako obilato, ne morate se izvinjavati što niste doprineli tako mnogo kao neki drugi. Učinite što možete. Odrecite se onoga bez čega se može u životu, i žrtvujte to za delo Božje. Poput one siromašne udovice, priložite i vi svoje „dve lepte.” Time ćete u stvari dati više od svih onih koji daju od svog izobilja; i osetićete kakvo je duhovno zadovoljstvo odreći se sebe, davati potrebnome, žrtvovati se za istinu, i sabirati blago na nebu.

Pokazano mi je da mladi, a posebno mladići koji ispovedaju istinu, treba da se uče samoodricanju. Kada bi se više žrtvovali za istinu, oni bi znali više i da je cene. Ona bi uticala na njihova srca, oplemenila njihov život, i bila bi im draža i svetija.

Mladi nisu voljni da preuzmu na sebe teret za delo Božje, niti osećaju bilo kakvu odgovornost u tom pogledu. Da li ih je Bog oslobodio toga? O, ne! Oni se sami oslobađaju! Teret kojeg oni neće da se prihvate, dodatno opterećuje druge. Oni ne shvataju da u stvari nisu sami svoji. Njihova snaga i njihovo vreme ne pripadaju samo njima. Oni su otkupljeni uz visoku cenu.

Neprocenjiva žrtva podnesena je i za njih, i ako ne budu posedovali duh samoodricanja i požrtvovanosti, nikada neće doći u posed besmrtnog nasleđa.

Preimućstvo i dužnost pripadnika Crkve

Ovo se odnosi na skupštinu u Batl Kriku, ali opisuje stanje i preimućstva braće i sestara širom sveta.

Videla sam kako ih obavija gust oblak, ali se nekoliko zraka Hristove svetlosti ipak probilo kroz taj oblak. Tražeći pogledom one koji su primili ovu svetlost, zapazila sam pojedine kako se usrdno mole za pobeđu. Oni su se zaista trudili da služe Bogu. Njihova istrajnost u veri nije bila uzaludna. Njih je obasjavala nebeska svetlost, dok je nad većinom članova lebdeo tamni oblak. Oni su bili umrtvljeni i lenji. Patnje moje duše dok sam to gledala bile su velike. Zapitala sam anđela da li je ta tama bila neizbežna. On reče: „Pogledaj!” Tada zapazih kako pripadnici Crkve počinjaju da ustaju i upućuju usrdne molitve Bogu, kako zraci svetlosti prodiru kroz tu gustu tamu a oblaka nestaje. Čista nebeska svetlost zablista nad njima, i oni u svetom poverenju svoju pažnju usmeriše prema nebu. Anđeo reče: „To je njihovo i preimućstvo i dužnost.”

Sotona, sišavši na ovu zemlju, radi u velikoj sili, jer zna da mu je vreme kratko. Njegovi anđeli su veoma aktivni, i mnogi iz naroda Božjeg dopuštaju da ih oni uspravaju. Oblaci ponovo počеше da se gomilaju i prekriše skupštinu. Pokazano mi je da se ta napast može razagnati samo usrdnim naporima i istrajnom molitvom.

Potresne istine Reči Božje pokrenu do izvesne mere pripadnike Njegovog naroda. Tu i tamo oni učine poneki napor u pravcu pobeđe, ali se brzo zamaraju i ponovo zapadaju u isto stanje mlakosti. Videla sam da im nedostaje istrajnost i čvrsta odlučnost. Kada bi oni u borbi za spasenje duše ulagali istu energiju i usrdnost koju ulažu u sticanju ovozemaljskog blaga, cilj bi sigurno bio postignut. Videla sam da bi pripadnici Crkve mogli isto tako dobro da piju iz pune čaše kao što je drže praznu u ruci ili na ustima.

Nije u skladu sa Božjim planom da neki olako odbijaju bilo kakvu odgovornost dok se drugi preopterećuju. Neki osećaju teret odgovornosti za delo i uviđaju potrebu da svojim aktivnostima sakupljaju sa Hristom a ne da rasturaju. Drugi, nasuprot, skidaju sa sebe svaku odgovornost, postupajući tako kao da oni nemaju nikakvog uticaja. Takvi u stvari rasturaju. Bog nije jednostran. Svi oni koji ovde učestvuju u Njegovom delu spasavanja i žele da kasnije naslede i carstvo slave, moraju sakupljati sa Hristom. Svako mora osećati da je pred Bogom odgovoran za sopstveni slučaj kao i za uticaj koji vrši na druge. U onima koji opstanu na hrišćanskom putu Hristos će biti nada slave, i oni će rado govoriti o Njegovoj slavi da bi se time osvežavali i krepili. Delo njihovog Učitelja njima će uvek biti drago, i oni će nastojati da ga unaprede i da mu ukažu čast svojim svetim načinom življenja. „Svaki talenat,” kaže anđeo, „Bog će tražiti sa velikim dobitkom.” Koristeći svoje Bogom dane sposobnosti u Njegovom delu, svaki hrišćanin mora stalno napredovati iz snage u snagu.

Rešetanje

20. novembra 1857. godine, pokazano mi je kako u Božjem narodu dolazi do velikog rešetanja. Videla sam kako se neki od njih s jakim verom i bolnim vapajima obraćaju Bogu u

molitvi. Na njihovim bleđim licima vidi se duboko nespokojstvo i zabrinutost, izraz teške unutrašnje borbe; ali i odlučnost i velika ozbiljnost, dok im sa čela padaju krupne kapi znoja. Ponekad svetlost obasja njihova lica, što predstavlja znake Božjeg odobravanja, a zatim ih ponovo obuzima onaj isti izraz svečane ozbiljnosti i zabrinutosti.*

Zli anđeli se gomilaju oko njih, obavijajući ih tamom i pokušavajući da njihov pogled odvrte od Isusa a usmere samo na tamu koja ih okružuje, kako bi posumnjali u Boga i počeli da gundaju protiv Njega. Njihova sigurnost nalazi se samo u tome da svoj pogled neprekidno upiru gore. Božjim anđelima je naređeno da budno bdiju nad pripadnicima Njegovog naroda, i dok otrovna atmosfera zlih anđela obavlja te uznemirene duše, nebeski anđeli svojim krilima neprekidno mašu iznad njih razgoneći gusti mrak.

Neki, kako mi je pokazano, uopšte ne učestvuju u tom bolnom ridanju i usrdnoj molitvi. Oni izgledaju posve ravnodušni i bezbrižni. Uopšte se ne opiru tami koja ih obavlja i potpuno su utonuli u gusti mrak. Anđeli čuvari napuštaju takve i odlaze u pomoć usrdnim moliteljima. Videla sam kako se Božji anđeli žure da pomognu onima koji se svim silama bore da pruže otpor zlim anđelima, i nastoje da pomoć nađu istrajnim prizivanjem Boga u molitvi. One pak koji sa svoje strane ne ulažu nikakve napore da bi dobili pomoć, Njegovi anđeli napuštaju, i više ih nisam videla. Dok oni koji se mole nastavljaju da upućuju svoje usrdne vapaje, do njih s vremena na vreme dopiru zraci Hristove svetlosti što ohrabruje njihova srca i osvetljava im lica.

Zapitala sam kakvo je značenje rešetanja koje sam videla, i pokazano mi je da će to biti prouzrokovano nedvosmislenim svedočanstvom Vernog Svedoka upućenom Laodikiji. To će imati uticaja na srca onih koji ga budu prihvatili, i navesće ih da zastavu još više uzdignu ističući čistu istinu. Neki neće moći da podnose to nedvosmisleno svedočanstvo. Oni će ustati protiv njega, i to će izazvati rešetanje među Božjim narodom.

Pokazano mi je da svedočanstvo Vernog Svedoka ni upola nije prihvaćeno. Svečano i ozbiljno svedočanstvo od koga zavisi sudbina crkve suviše je olako shvaćeno, ako nije i sasvim odbaćeno. To svedočanstvo mora dovesti do dubokog kajanja, i svi koji ga iskreno prihvate i poslušaju biće očišćeni.

Anđeo reče: „Slušaj!” Ubrzo sam začula glasove koji su se slivali u savršenu harmoniju slične akordu mnogih muzičkih instrumenata. To je prevazilazilo svaku muziku koju sam ikad čula, izražavajući potpunu sreću, saosećanje i svetu radost koja dušu uzdiže i oplemenjuje. Ovo je duboko uzbudilo celokupno moje biće. Anđeo zatim reče: „Pogledaj!” Tada mi je skrenuta pažnja na pomenutu grupu koja je bila snažno rešetana. Pokazani su mi oni koje sam prethodno videla kako plaču i mole se u duševnom strahu i bolu. Broj anđela čuvara koji ih okružuju udvostručio se, i oni obučeni u „sve oružje Božje” od glave do pete, kreću se u strogom poretku, slično četi vojnika. Na licu im se vide tragovi pretrpljenog duševnog straha i teške borbe kroz koju prolaze. Ali su ta lica, na kojima se ranije ogledala teška unutrašnja borba, sada ozarena svetlošću i slavom neba. Oni su izvojevali pobeđu, i to u njima budi osećanje najdublje zahvalnosti i svetlost

---

* „Trubite u trubu na Sionu, naredite post, proglasite svetkovinu. Saberite narod, osveštajte sabor, skupite starce, saberite djecu i koja sisaju; ženik neka izide iz svoje klijeti i nevjesta iz ložnice svoje. Između trijema i oltara neka plaču sveštenici, sluge Gospodnje, i neka reku: prosti, Gospode, narodu svojem, i ne daj našljedstva svojega pod sramotu, da njim obladaju narodi; zašto da reku u narodima: gdje im je Bog?” - Joilo 2,15-17.

„Pokorite se dakle Bogu, a protivite se đavolu, i pobjeći će od vas. Približite se k Bogu, i on će se približiti k vama. Očistite ruke, grješnici, popravite srca svoja nepostojani. Budite žalosni i plačite i jaučite: smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost. Ponizite se pred Gospodom, i podignuće vas.” - Jakov 4,7-10.

„Saberite se, saberite se, narode nemili. Dok nije izašao sud, i dan prošao kao pljeva, dok nije došao na vas ljuti gnjev Gospodnji, dok nije došao na vas dan gnjeva Gospodnjega. Tražite Gospoda svi koji ste krotki u zemlji, koji činite što je naredio; tražite pravdu, tražite krotost, eda biste se sakrili na dan gnjeva Gospodnjega.” - Sof. 2,1-3.

duhovne radosti.

Broj pripadnika ove grupe smanjuje se. Neki budući izrešetani, ostaju na putu.* Bezбриžni i ravnodušni - ne pridruživši se onima što se za pobjedu i spasenje istrajno mole i bore u duševnom strahu - ne uspevaju da izvojuju pobjedu i ostaju u mraku, a njihova mesta odmah zauzimaju drugi koji prihvataju istinu i stupaju u redove. Zli anđeli ih još uvek okružuju, ali nad njima nemaju više nikakve sile.**

Čula sam one koji su bili obučeni „u sve oružje Božje” kako objavljuju istinu sa velikom silom i snažnim uticajem. Mnogi će sve do tada biti vezani - žene za svoje muževe a deca za roditelje. Iskrene duše, međutim, koje su ranije bile sprečene da čuju istinu, sada je željno prihvataju. Nestaje svakog straha od srodnika, jer im je istina postala pretežnija od svega drugog. Oni osećaju pravu glad i žeđ za istinom, jer im ona postaje milija i dragocenija od života. Zapitala sam šta je ostvarilo ovu veliku promenu. Jedan od anđela odgovori: „To je pozni dažd, osveženje od lica Gospodnjeg, i glasni poklič Trećeg anđela.”

Velika sila prati ove izabrane. „Pogledaj!” reče anđeo. Tada mi je pažnja skrenuta na bezbožnike i nevernike. Svi su oni veoma uznemireni. Revnost i sila Božjeg naroda uzbuđuju ih i raspaljuju njihov gnjev. Na sve strane nastaje pometnja i uzbuna. Videla sam kako se preduzimaju mere protiv pripadnika Crkve koja ima svetlost i silu Božju. Mrak koji ih okružuje postaje još gušći, ali oni stoje čvrsto, uzdajući se u Boga i svesni Njegovog odobravanja. Videh kako i njih snalaze nevolje i kako su zbunjeni, a zatim čuh kako usrdno prizivaju Boga u molitvi. Danju i noću oni ne prestaju da vape:*** „Neka bude volja Tvoja, o Bože! Ako je to na proslavu Tvog imena, otvori put za izbavljenje svoga naroda. Oslobodi nas od neznabožaca koji nas okružuju. Oni su odlučili da nas pobiju, ali Tvoja ruka može da nam donese spasenje!” To je sve što sam mogla da zapamtim. Videla sam kako svi oni duboko osećaju svoju nedostojnost, spremni da se u potpunosti potčine volji Božjoj. Ali ipak, slično Jakovu, svaki pojedinac, bez izuzetka, usrdno se moli i bori sa Bogom za svoje oslobođenje.

Oni uskoro počinju da zapomažu tako usrdno da anđeli, pokrenuti saosećanjem, žele da ih oslobode. Ali istaknuti anđeo zapovednik to ne dozvoljava. „Namera Božja još nije u potpunosti ostvarena, - kaže on. To je čaša koju oni moraju da ispiju, krštenje kojim moraju da budu kršteni.”

Uskoro zatim, začuh glas Božji, glas koji potresa nebo i zemlju.**** Nastaje jak zemljotres. Na sve strane zgrade počinju da se ljuljaju i ruše. Zatim začuh snažan, veoma milozvučan i jasan poklič pobjede. Posmatram pripadnike Crkve koji su do malo pre bili tako potišteni i zarobljeni. Njihovom ropstvu došao je kraj. Veličanstvena svetlost obasjava njihova lica. Kako divno sada izgledaju! Nestaje svakog traga brige i iznurenosti, a zdravlje i lepota blistaju na svakom licu. Njihovi bezbožni neprijatelji svuda oko njih padaju na Zemlju kao mrtvi, jer ne mogu da izdrže

---

* „Znam tvoja djela da nijesi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nijesi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojijeh. Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.” - Otkr. 3,15-17.

** „Jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božje, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde. I obuvši noge u pripremu jevanđelja mira. A svrh svega uzmite štit vjere o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strijele nečastivoga. I kacigu spasenija uzmite, i mač duhovni koji je riječ Božija. I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakijem trpljenjem i molitvom za sve svete.” - Efescima 6,12-18.

*** „A kamoli Bog neće odbraniti izbranih svojijeh koji ga mole dan i noć? Kažem vam da će ih odbraniti brzo. Ali sin čovječij kad dode hoće li naći vjeru na zemlji?” Luka 18,7.8. Vidi takođe: Otkr. 14,14.15.

**** „I Gospod će riknuti sa Siona, i iz Jerusalima će pustiti glas svoj, i zatrešće se nebo i zemlja; ali će Gospod biti utočište svome narodu i krjepost sinovima Izrailjevijem.” - Joilo 3,16. Vidi takođe: Jevr. 12,26; Otkr. 16,17.

svetlost koja zrači sa lica sada oslobođenih vernika. Ova svetlost i slava ostaju na njima sve dok se Isus ne pojavi na oblacima nebeskim, a tada se okušani pripadnici Crkve „u trenu oka” preobražavaju „iz slave u slavu.” Grobovi vernika se otvaraju i oni izlaze zaodeni besmrtnošću, i kliču: „Pobeda nad smrću i grobom.” Zatim se, zajedno sa živim svetima, uznose na susret Gospodu u vazduhu, dok snažni poklič slave i pobede skladno odzvanja sa svakog jezika besmrtnog mnoštva spasenih.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj pet

Laodikijska crkva

Draga braćo i sestre, Gospod me je ponovo utesio u svojoj velikoj milosti. Nekoliko proteklih meseci bila sam veoma potištena. Pritiskala me je teška bolest. Godinama sam patila od hidropsije* i bolesti srca, što je stalno slabilo moje duhovne snage i potkopavalo moju veru i hrabrost. Poruka upućena Laodikiji nije među Božjim narodom dovela do usrdnog kajanja koje sam očekivala da vidim, što me je veoma zbunjivalo i zadavalo mi veliki bol. Bolest je uzimala sve više maha, i činilo mi se da neizbežno moram u grob. Nisam više imala nikakvu želju da živim, i zato nisam imala ni snage ni volje da se u veri molim za svoje ozdravljenje. Često sam, pri odlasku na spavanje, bila živo osvedočena da sam u opasnosti da izdahnem pre svanuća. U takvom stanju, jedne noći sam potpuno onemoćala i pala u nesvest. Pozvana su odmah braća Endrjus i Lofborov, koji su se najusrdnije molili Bogu za moje ozdravljenje. Nestade depresije i teškog tereta koji je tako bolno pritiskao moje srce, i u viziji su mi pokazane pojedinosti koje vam sada iznosim.

Videla sam da je upravo sotona bio taj koji je nastojao da me na ovaj način obeshrabri da u očajanju poželim smrt radije nego život. Prema onome što mi je pokazano, Božja namera nije da već sada prekinem sa radom i odem u grob, jer bi u tom slučaju neprijatelji naše vere likovali, a srca Božje dece bila bi ožalošćena. Videla sam da ću često biti izložena duševnom bolu i mnogim patnjama; ali mi je ipak dato i obećanje da će me moji iz najbližeg okruženja hrabriti i pomagati, kako se ne bi obeshrabrila i klonula pod nemilosrdnim udarcima sotone.

Pokazano mi je da se svedočanstvo za Laodikiju odnosi na pripadnike Božjeg naroda u sadašnje vreme, a razlog što ono ne ostvaruje dublji uticaj je bezosećajnost njihovog srca. Ali Bog je ostavio vremena da bi poruka izvršila svoje delo. Srce se mora očistiti od greha koji su tako dugo zatvarali vrata Isusu. Ta zastrašujuća poruka izvršiće svoje delovanje. Kad je prvi put bila objavljena, dovela je do pažljivog preispitivanja srca i priznavanja greha. Narod Božji je svuda bio pokrenut. Skoro svi su verovali da će se ta poruka završiti glasnim pokličem trećeg anđela. Ali propustivši da uvide njeno snažno delovanje za kratko vreme, mnogi gube iz vida i sam smisao poruke. Videla sam da cilj ove poruke nije mogao da se ostvari za nekoliko kratkih meseci. Njena je svrha da pripadnike Božjeg naroda probudi, i da ih - razotkrivši njihovo duhovno nazadovanje - dovede do usrdnog kajanja, kako bi se uz blagodat Hristovog prisustva pripremili za Glasni poklič trećeg anđela. U srcu onih na koje je ova poruka delovala došlo je do duboke skrušenosti pred Bogom. Anđeli su upućivani na sve strane da srca nevernika pripreme za istinu. Delo Božje je počelo da napreduje, i Njegov narod je bio upoznat sa svojim stanjem. Da je savet Istinitog Svedoka u potpunosti prihvaćen, Bog bi se u većoj sili zalagao za svoj narod. Ipak je napore, uložene otkako je ova poruka počela da se objavljuje, pratio Božji blagoslov, i mnoge duše su izvedene iz zablude i tame da bi se radovale u istini.

Bog pripadnike svog naroda stalno proverava. Podnoseći ih strpljivo, Hristos ne želi da ih odmah „izbljuje” iz usta svojih. „Bog odmerava svoj narod,” reče anđeo. Da je objavljivanje

---

* Vodena bolest

poruke trajalo tako kratko kao što su mnogi od nas pretpostavljali, ne bi bilo vremena da pojedinci razviju svoj karakter. Mnogi od onih koje je ova svečana i zastrašujuća poruka pokrenula, rukovode se osećanjem, a ne načelima i verom. Ona je delovala na njihova osećanja i u njima probudila strah, ali nije ostvarila svoju, Bogom određenu, svrhu. Bog čita srce. Da pripadnici Božjeg naroda ne bi u pogledu sopstvenog stanja obmanjivali sami sebe, On ostavlja vremena da uzbuđenje prođe, a zatim ih proverava da bi se videlo da li su zaista prihvatili savet Istinitog Svedoka.

Pripadnike svog naroda Bog vodi korak po korak. On ih dovodi u različite položaje i okolnosti da bi se pokazalo šta im je u srcu. Takvu proveru i kušanje neki uspešno izdrže u jednom pogledu, ali padaju u drugom. U svakoj narednoj proveru srce se izlaže ozbiljnijem kušanju. Ako pripadnici Božjeg naroda u svom srcu osećaju otpor prema ovom sasvim opravdanom procesu, to treba da ih osvedoči da u tom pogledu moraju izvršiti odlučnu promenu ako ne žele da budu izbljuvani iz usta Gospodnjih. „Bog će,” prema rečima anđela, „sve brižljivije proveravati svakog pojedinca u svom narodu.” Pojedinci rado prihvataju određene zahteve iz Božje Reči, ali kada ih Bog stavi na probu u nečem drugom, oni ustuknu i povlače se natrag, jer to neposredno pogađa nekog njihovog omiljenog idola. Tu im se pruža prilika da uvide šta to u njihovom srcu zatvara vrata Isusu. Oni nešto drugo cene više nego istinu, i nisu spremni da prime Hrista u svoje srce. Pojedinci se dugo kušaju i proveravaju da bi se videlo hoće li žrtvovati svoje idole i poslušati savet Istinitog Svedoka. Za one koji neće da se poslušnošću prema istini očiste od greha i da pobeđu svoju sebičnost, oholost i sve rđave sklonosti, anđeli Božji imaju nalog: „Oni su nerazdvojno srasli sa svojim idolima, ostavite ih,” i oni će nastaviti svoj zadatak, prepuštajući takve - zajedno sa njihovim grešnim i nesavladanim sklonostima - kontroli zlih anđela. Oni koji iz svakog proveravanja izađu kao pobednici u svemu, bez obzira na cenu, znači da su poslušali savet Istinitog Svedoka, te će primiti pozni dažd i zahvaljujući tome biće spremni za vaznesenje.

Pripadnike svog naroda Bog proverava na ovom svetu. To je mesto prikladne pripreme da bismo se pojavili u Njegovoj prisutnosti. Ovde, na ovom svetu, svaki pojedinac u ovim poslednjim danima pokazuje koja sila deluje na njegovo srce i kontroliše njegove postupke. Ako je to sila božanske istine, ona čoveka koji je primi pokreće na dobra dela, uzdiže ga i čini plemenitim i velikodušnim kakav je bio i njegov božanski Učitelj. Međutim, ako u srcu gospodare zli anđeli, to će se odraziti na sasvim drugačiji način. Plodovi će biti: sebičnost, lakomstvo, oholost i zle strasti.

Srce je varljivo više od svega i spremno na svako zlo. Oni koji ispovedaju veru često nisu spremni da pažljivo preispitaju sebe da bi videli da li su stvarno u veri ili to uopšte nisu, i zastrašujuća je činjenica da mnogi gaje lažnu nadu. Neki se pozivaju na svoja stara iskustva stečena pre mnogo godina, ali sada kad su svi pozvani da samokritički preispitaju svoje srce i da iznose svoja svakodnevna iskustva, oni nemaju šta da kažu. Oni izgleda misle da će ih samo ispovedanje istine spasti. Samo kada pobeđu svoje grehe, na koje Bog mrzi, Hristos će moći da večera s njima i oni s Njim. Tada će od Njega primiti božansku snagu da u Njemu uzrastu, i biće u stanju da u svetom likovanju uzviknu: „A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista.” Gospod bi bio zadovoljniji da se takvi mlaki ispovednici vere nikada nisu ni nazvali Njegovim imenom. Oni predstavljaju stalni teret za one koji bi inače bili verni Hristovi sledbenici. Oni su kamen spoticanja za nevernike, a zli anđeli likuju nad njihovim nedoličnim ponašanjem i to zajedljivo dobacuju Božjim anđelima. Takvi predstavljaju prokletstvo za delo Božje, i u svojoj kući i gde god se nalaze. Oni se ustima približuju Bogu, ali su srcem daleko od Njega.

Pokazano mi je da pripadnici naroda Božjeg ne treba da podražavaju modu i običaje ovoga

sveta. Čineći to, neki su trajno izgubili onaj sveti karakter osobitosti po kojem bi, kao narod Božji trebalo da se razlikuju od ostalih. Usmerivši moju pažnju na Izrailjce u staro doba, anđeo reče da njihovu nošnju uporedim sa načinom modernog odevanja u ovim poslednjim danima. Kakva razlika! Kakva promena! Tada žene nisu bile tako neskromne kao danas. Kad god bi se pojavile na javnom mestu, one su svoje lice zaklanjale velom. U ovim poslednjim danima moderni način odevanja je sraman i nedoličan. To je naglašeno i u proročanstvu. To su prvo uveli oni koji su bili potpuno pod kontrolom sotone, „koji ostavivši poštenje (bez ikakvog osvedočenja od strane Duha Božjeg) predadoše se besramnosti, na činjenje svake nečistote i požude.” Da se oni koji tvrde da su Božji narod nisu toliko udaljili od Njega, razlika u načinu odevanja između njih i ostalog sveta bila bi znatno uočljivija. Mali ženski šeširi, izlažući lice i čelo, pokazuju nedostatak skromnosti. Siroke suknje, rastegnute obručem u obliku zvona, prava su sramota. Stanovništvo sveta je sve brojnije i sve više se izopačuje, i razlika između njih i Izrailja Božjeg mora biti vidljivija, ili će prokletstvo koje pogađa te poklonike prolaznih zadovoljstava pasti i na takozvani narod Božji.

Upućena sam na sledeće stihove koji, prema rečima anđela „predstavljaju uputstvo za Božji narod” – „Tako i žene u pristojnoj odjeći, stidom i poštenjem da ukrašavaju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ni biserom, ili haljinama skupocjenim, nego dobrim djelima, kao što dolikuje ženama koje prihvataju pobožnost” (1. Tim. 2,9.10). „Vaše ukrašavanje da ne bude spolja: u pletenju kose i u kićenju zlatom ili u oblačenju haljina; nego u skrivenom čovjeku srca, u nepropadljivosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom skupocjeno; jer se tako nekad ukrašavahu svete žene koje se uzdahu u Boga i pokoravahu se svojim muževima.” (1. Petr. 3,3-5).

Mladi i stari, Bog vas proverava sada, u ovom životu. Sada odlučujete o svojoj večnoj sudbini. Vaša oholost, vaša naklonost prema modi i običajima ovog sveta, vaši beznačajni razgovori, prazne reči i sebičnost, sve to se stavlja na merila, i težina zla strašno svedoči protiv vas. Vi ste siromašni, nevoljni, slepi i nagi, jer zlo koje u vašem srcu hvata sve dublji koren istovremeno guši dobro seme istine koje je tu ranije posejano; i anđeli će uskoro morati da kažu da se ni vaši gresi ne mogu očistiti „nikakvom žrtvom ni prinosom do vijeka,” kao što je to bilo rečeno za dom Ilijev. Videla sam da mnogi koji nemaju ni jedan jedini zračak svetlosti Hristove laskaju sebi da su dobri hrišćani. Oni ne znaju šta znači biti preporođen milošću Božjom, niti imaju živo iskustvo u Bogu-ugodnom životu. Videla sam da je mač Gospodnji naoštren da ih istrebi. O, kada bi svi koji su tako mlaki u svom duhovnom životu mogli da shvate kakvo će čišćenje Bog izvršiti među onima koji tvrde da su Njegov narod!

Dragi prijatelji, nemojte da se obmanjujete u pogledu svog duhovnog stanja. Vi ne možete obmanuti Boga. Svedok verni i istiniti kaže: „Znam djela tvoja.” Treći anđeo vodi pripadnike Božjeg naroda korak po korak, uzdižući ih na sve viši duhovni nivo; i na svakom od tih koraka oni će biti proveravani.

Plan sistematskog dobročinstva je po volji Bogu. Ukazujući mi na dane apostola, Gospod mi je pokazao da je plan sistematskog pomaganja prihvaćen ubrzo posle silaska Svetog Duha na apostole, i On je preko Duha proroštva to preporučivao svome narodu. Učešća u tome uzimali su svi, dajući od svojih ovozemaljskih dobara onima koji su služili njihovim duhovnim potrebama. Poučavani su takođe da udovice i siročad s pravom računaju na njihovo milosrđe. Čista i besprekorna vera traži da posećujemo udovice i siročad u njihovim nevoljama, držeći se neopoganjenima od sveta. Pokazano mi je da to ne znači ukazivati im naklonost samo utešnim rečima, nego ih pomagati, ako je to neophodno, i materijalnim sredstvima. Mladi ljudi i žene kojima je Bog podario blagodat zdravlja mogu primiti veliki blagoslov pomažući udovice i siročad u njihovim nevoljama. Videla sam da Bog od mladih očekuje da se više žrtvuju za dobro drugih. On od njih traži više nego što su oni spremni da učine. Kad bi se oni držali neopoganjenima od sveta, i

prestali da se povode za modom, štedeći ono što ljubitelji uživanja troše na beskorisne stvari i zadovoljavanje oholosti, a dajući to dostojnim siromasima ili na delo Božje, oni bi zaslužili odobravanje Onoga koji kaže: „Znam djela tvoja.”

Na nebu vlada red u svemu, i Bog odobrava napore svog naroda u nastojanju da i u Njegovo delo na zemlji uvedu red i sistem. Pokazano mi je da red treba primenjivati i u Crkvi Božjoj, i da bi se poslednja poruka milosti sa uspehom objavila svetu takođe je neophodan sistem. Plan sistematskog dobročinstva je od Boga, i to je jedna upravo od onih tačaka u kojima On od pripadnika svoga naroda traži da se odvoje od onoga za šta su oni najviše vezani. Za neke je to kao odsecanje desne ruke i vađenje desnog oka, dok je za druge to velika pomoć. Onima koji su po prirodi plemeniti i darežljivi ovi zahtevi izgledaju isuviše skromni, i oni se ne mogu zadovoljiti da čine tako malo. Nekima pak, koji su veoma imućni, kada od svog izobilja kojim ih je Bog obdario odvoje nešto za dobrotvorne svrhe, izgleda da je taj prilog veoma veliki. Sebično srce svoj skromni prilog ističe kao nešto veliko, i malu sumu prikazuje tako da izgleda veoma velika.

Ukazano mi je na početak ovog poslednjeg dela. Tada su neki kojima je istina stvarno bila u srcu stalno mogli da govore o požrtvovanosti. Oni su mnogo prilagali za delo Božje, da bi se istina mogla preneti i drugima. Takvi su svoje blago na vreme poslali na nebo. Braćo, vi koji ste kasnije prihvatili istinu a imate velike posede, Bog vas je pozvao u ovu Crkvu, ne samo da biste sami uživali u istini, nego da biste svojim sredstvima potpomogli da se ovo veliko delo nastavi. I ako ste zaista zainteresovani za ovo delo vi ćete imati smelosti da nešto uložite u njega kako bi, zahvaljujući vašim naporima, i drugi bili spaseni i kako biste na kraju zajedno s njima primili konačnu nagradu. Podnesene su velike žrtve i mnoga lišavanja da bi istina u ovako jasnoj svetlosti stigla do vas. Sada Bog vas poziva da, zauzvrat, uložite velike napore i žrtve da bi istina doprla do onih koji su još uvek u mraku. To Bog zahteva. Vi tvrdite da verujete u istinu; posvedočite to svojim delima. Bez odgovarajućih dela, vaša vera je mrtva. Samo vas živa vera može izbaviti u strašnim prizorima koji su upravo pred vama.

Pokazano mi je da oni koji imaju velika imanja sada treba da deluju brzo i odlučno. Vreme je da prilažu ne samo zato što ih Bog sada pomaže, nego i zato što ih je ranije pomagao. U danima apostola, u planiranju se naročito pazilo da ne bi jedni bili preopterećeni a drugi oslobođeni svakog tereta. Zaduženja su bila razvrstana tako da u nošenju tereta u Crkvi Božjoj svi učestvuju jednako, svako prema svojim mogućnostima. „Sekira se mora staviti na koren drveta,” kaže anđeo. Oni čije je srce, kao i Jude Iskariotskog, prionulo za ovozemaljsko blago, negodovaće kao što je to činio i on. On se u srcu polakomio za skupocenim mirom koje je Marija izlila na Hristove noge, a onda je svoju sebičnost pokušao da prikrije plaštem pobožnog i savesnog staranja za siromašne. „Zašto se ovo miro ne prodade za trista groša i ne dade siromašnima?” On je želeo da to miro dođe u njegov posed, onda se ne bi tako rasipnički prosipalo na Spasitelja. On bi ga primenio za sopstvenu upotrebu ili prodao za novac. On je svoga Učitelja cenio toliko da Ga je prodao bezbožnim ljudima za svega nekoliko srebrenika. I kao što je Juda koristio siromahe kao izgovor za svoju sebičnost, tako i ovi takozvani hrišćani, dok im je srce puno lakomstva, nastoje da svoju sebičnost sakriju pod plaštem nekakve savesnosti. Strahujući da ćemo ako prihvatimo sistem redovnog davanja priloga - sistematsko dobročinstvo - postati slični takozvanim crkvama, oni se pozivaju na Hristove reči: „Da ne zna ljevica tvoja šta čini desnica tvoja.” Oni izgleda savesno žele da se doslovno pridržavaju Biblije kako je oni shvataju u ovom pitanju; ali pri tom potpuno zanemaruju Hristov tako jasan savet: „Prodajte što imate, i dajte milostinju.”

„Pazite da pravdu svoju ne činite pred ljudima da vas oni vide.” Neki misle da ovaj stih znači da svoja dela milosrđa i dobročinstva moraju činiti u tajnosti. Međutim, Hristos je to svojim

učenicima objasnio sledećim rečima: „Kada dakle, daješ milostinju, ne trubi pred sobom, kao što čine licemjeri po zbornicama i po ulicama da ih ljudi hvale. Zaista vam kažem: Primili su platu svoju.” Oni daju samo zato da bi ih ljudi smatrali plemenitima i darežljivima. Oni primaju hvalu od ljudi i to je, prema Hristovim rečima, sve čemu se oni mogu nadati. Kod mnogih, pak, leva ruka ne zna šta čini desna ruka, jer desna i ne čini ništa što bi bilo tako vredno da zasluži pažnju levice. Ova Hristova pouka predstavlja ukor za one koji žele da ih ljudi hvale i veličaju. Takvi svoje milostinje najradije daju na javnim skupovima, a pre no što to učine njihova darežljivost se javno iznosi pred narod; i mnogi daju velike sume samo zato da bi ljudi uzdizali njihovo ime. A novac koji se tako daje često je iznuđen od drugih, zakidanjem iznajmljenih radnika i tlačenjem sirotinje.

Pokazano mi je da se navedeni citati ne odnose na one kojima je delo Božje zaista u srcu, i koji svojim sredstvima na nerazmetljiv način potpomažu njegov napredak. Bila sam upućena i na sledeće stihove: „Neka svetlost vaših svetiljki tako blista pred ljudima da oni vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.” „Po rodovima njihovim poznaćete ih.” Pokazano mi je da se smisao navedenih stihova slaže ako ih pravilno shvatimo. Dobra dela dece Božje predstavljaju najrečitiju propoved za one koji ne pripadaju našoj veri. Na osnovu toga oni zaključuju da moraju postojati izuzetno jaki motivi koji hrišćanina pokreću na takvo samoodricanje i ulaganje sopstvenih sredstava u cilju spasavanja bližnjih. To je potpuno neslično duhu ovoga sveta. Po takvim „rodovima” prepoznaju se pravi hrišćani. To pokazuje da oni stalno teže za onim blagom koje je nepropadljivo.

Svaki put kada nešto prilaže, darodavac treba da ima pred očima jasan i određen cilj. Nikad ne treba potpomagati nečije besposličenje, niti davati zato da ljudi vide i da vas veličaju, nego da se Bog proslavi širenjem Njegovog dela. Neki daju velike priloge za delo Božje dok neki siromašan brat, u njihovoj neposrednoj blizini, možda oskudeva u svemu, a oni ne čine ništa da bi ublažili njegove patnje. Malim delima ljubavi i dobrote prema nekom bratu, učinjenim nezapaženo od javnosti, srca se mogu čvrsto povezati međusobno, i to će biti zapaženo u nebu. Videla sam da bi u formiranju cena i visini nadnica oni koji su imućni trebalo da prave razliku u korist nevoljnih, udovica i dostojnih siromaha. Međutim, suviše često se dešava da bogati eksploatišu siromahe, zadržavajući svu moguću dobit za sebe, i izvlačeći im i poslednju paru. Sve je to u nebu zapisano pred Onim koji poručuje: „Znam djela tvoja.”

Najveći greh koji sada postoji u Crkvi je lakomstvo. Bog sa neodobravanjem gleda na one koji tvrde da su Njegov narod, zbog njihove sebičnosti. Njegove sluge žrtvuju svoje vreme i snagu da njima donesu reč života, ali mnogi od njih svojim postupcima pokazuju da to vrlo malo cene. Ako su u mogućnosti da nekog od slugu Božjih bar nešto pomognu, oni to ponekad i učine; ali ga najčešće puštaju da nastavi dalje, čineći za njega tek ponešto. Ako su iznajmili nekog nadničara, njemu moraju da isplate punu nadnicu; dok sa samopožrtvovanim slugom Božjim to ni izdaleka nije tako. On se zalaže za njih rečju i poukom; nosi teško breme odgovornosti na svojoj duši; uz pomoć Reči Božje strpljivo ukazuje na opasne zablude koje ugrožavaju dušu; naglašava neophodnost neodložnog čupanja korova koji guši dobro seme; iznosi iz riznice Reči Božje i novo i staro da bi pravilno hranio ovce i jaganjce stada Božjeg. Svi priznaju da je rad misionara bio za njih veoma blagotvoran; ali se otrovni korov lakomstva tako duboko ukorenio u njihovom srcu da puštaju ovog slugu Božjeg da ode ne davši mu ništa od svojih ovozemaljskih dobara. Takvim svojim odnosom oni pokazuju koliko u stvari cene njegov mukotrpan rad. „Znam djela tvoja,” kaže Svedok verni i istiniti.

Pokazano mi je da sluge Božje nisu van domašaja sotonskog kušanja. Oni su često mete najžešćih sotoninih naleta, i moraju da vode tešku borbu. Kad bi mogli da budu oslobođeni svog

poziva, oni bi rado radili svojim rukama. Posao kojim se bave oni su prihvatili na poziv svoje braće, ali kad vide kako se on malo ceni oni padaju u malodušnost. Istina je, oni svoju konačnu nagradu očekuju u večnosti i to ih drži; ali njihove porodice moraju imati hranu i odeću. Njihovo vreme pripada Crkvi, i oni ne mogu da s tim raspolažu po sopstvenoj volji. Oni se lišavaju društva svoje porodice da bi služili na blagoslov drugima, pa ipak su neki od onih za koje je njihov rad toliko blagotvoran potpuno ravnodušni prema njihovim ovozemaljskim potrebama. Videla sam da je pogrešno pustiti ovakve da nastave svojim putem, obmanjujući sami sebe. Oni misle da Bog odobrava njihov stav, dok On osuđuje njihovu sebičnost. Ti sebičnjaci će biti pozvani da pred Bogom polože račun ne samo o tome kako su trošili novac koji im je On dao na upotrebu, nego će i sve duševne patnje koje su zadavali ovim izabranim Božjim slugama, ometajući njihove napore, biti stavljene na račun tih nevernih pristava.

„Znam djela tvoja,” kaže Svedok verni i istiniti. Ljudi sebična i lakoma srca biće prokušani. Neki nisu spremni da posvete Bogu mali deo od prihoda svog ovozemaljskog blaga. A s kakvim bi se tek užasom trgli kad biste im pomenuli glavnica? Šta su oni žrtvovali za Boga? Ništa. Oni tvrde da veruju u Hristov dolazak; ali svojim delima to poriču. Svako živi u skladu sa onim u šta veruje. Onima koji tvrde da veruju a nisu iskreni u svom srcu, Hristos poručuje: „Znam djela tvoja.” On mrzi vaš tvrdičluk u prilaganju, vaše osakaćene žrtve.

Molitveni domovi

Pokazano mi je da mnogi od onih kojima je Bog poverio finansijska sredstva smatraju da ih mogu slobodno koristiti za ukrašavanje svojih ovozemaljskih domova; međutim, kad podižu dom u kojem treba da se mole velikom Bogu koji živi u večnosti, oni nisu spremni da za Njega upotrebe sredstva koja im je On pozajmio. U izražavanju zahvalnosti Bogu za primljenu istinu, i u pripremi odgovarajućeg mesta za bogoslužjenje, oni se ne trude da prevaziđu druge; već gledaju da učine sto manje, smatrajući da su sredstva uložena za pripremu mesta gde treba da se sastaju sa Svevišnjim bačen novac. Takav prilog predstavlja osakaćenu žrtvu, i neprihvatljiv je za Boga. Videla sam da bi Bogu bilo milije kad bi Njegov narod u podizanju molitvenih domova pokazao bar toliko razboritosti kao u podizanju svojih kuća.

Žrtve koje su prinostili sinovi Izrailjevi morale su biti bez ikakve mane ili nedostatka, najbolje iz celog stada; i od svakog Izrailjca se tražilo da uzme učešća u tome. Delo Božje za vreme u kojem mi živimo biće veoma opsežno. Kada se podiže dom za bogoslužjenje i molitvu, ne vredajte Gospoda udeljivanjem nečega sto liči na osakaćenu žrtvu. U prilaganju za dom koji treba da se podigne za Gospoda, učinite najbolje što možete. Pokažite interesovanje da taj dom bude prikladan i po funkcionalnosti i po izgledu. Neki misle da to, s obzirom na kratkoću vremena, nije tako bitno. Takvima bih rekla, onda tako postupajte i u sređivanju svojih kuća i u svim svojim ovozemaljskim poduhvatima.

Videla sam da bi Bog svoje delo mogao da završi bez ikakve ljudske pomoći, ali to nije u skladu sa Njegovim planom. Život na ovom svetu je pozornica čovekovog proveravanja. Karakter koji će sobom poneti u večnost, čovek oblikuje na ovom svetu. Pred njega se iznosi i dobro i zlo, i od izbora koji sam bude izvršio zavisiće njegova večna budućnost. Hristos je došao da bi izmenio tok njegovih misli i njegovih sklonosti. Njegovo srce ne treba da bude vezano za ovozemaljsko blago, već za blago nepropadljivo na nebesima. Svojim samoodricanjem i spremnošću na žrtvu mi doprinosimo slavi Božjeg imena. Velika je žrtva podnesena za spasenje čoveka, i on se

sada kuša da bi se videlo hoće li biti spreman da se, po ugledu na Hristov primer, žrtvuje za svoje bližnje. Sotona i njegovi anđeli se udružuju u svojim naporima protiv pripadnika naroda Božjeg; ali Hristos nastoji da ih očisti i učini sličnima sebi. On s pravom očekuje da oni unapreduju Njegovo delo. Pripadnicima svog naroda Bog je na ovom svetu ostavio dovoljno sredstava da nastave Njegovo delo bez teškoća, i Njegova je namera da oni ta sredstva koja im je On poverio pravilno upotrebe. „Prodajte što imate i dajte milostinju,” naglašava se u svetoj Reči Božjoj. Sluge Božje se moraju odazvati pozivu: „Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njihove.” Delo Božje postaje sve opsežnije, i ako pripadnici Božjeg naroda poslušaju Njegov savet, u njihovim rukama neće preostati mnogo od njihovog imetka da propadne u poslednjem požaru. Sve će biti uloženo u nebesku riznicu gde moljci i rđa ne nagrízaju; i srce im tim užima neće biti vezano za ovu Zemlju.

Pouke iz Hristovih parabola

Pokazano mi je da se parabola o talentima ne shvata u potpunosti. Ova značajna pouka data je učenicima za dobro hrišćana koji žive u ovim poslednjim danima. Ti talenti ne predstavljaju samo sposobnost propovedanja i poučavanja iz Svetih Spisa. Ova parabola se odnosi i na ovozemaljska sredstva koja je Bog poverio svom narodu. Sluge u pomenutoj paraboli koji su dobili po pet ili po dva talenta, trgovali su i udvostručili ono što im je bilo povereno. Od onih koji ovde poseduju imovinu Bog traži da svoj novac ulože na kamatni interes za Njega - da ga ulože u širenje istine. I ako istina živi u srcu primaoca, on će svojim sredstvima takođe doprineti da se istina prenese drugima. Tako će zahvaljujući njegovim naporima, njegovom uticaju i njegovim sredstvima, druge duše prigrliti istinu i početi da i one rade za Boga. Videla sam, međutim, da mnogi od onih koji tvrde da su Božji narod postupaju slično onom sluzi koji je svoj talenat sakrio u zemlju. Svojim sredstvima oni ne potpomažu delo Božje. Oni tvrde da je to njihova svojina i da s tim mogu da raspolažu po sopstvenom nahođenju, dok duše - koje bi se razboritom upotrebom tih sredstava mogle spasti - neopomenute propadaju. Anđeli verno vode zapisnik o delima svakog pojedinca; i kada sud počne od kuće Božje, presuda za svakog biće zapisana pored njegovog imena, i anđelu će biti naređeno da takve neverne sluge bez ustezanja pobije. Ono što im je bilo povereno oduzeće im se. Njihovog ovozemaljskog blaga neće, i oni će izgubiti sve. Krune koje bi pripadale njima da su ostali verni, biće stavljene na glave onih koji su spaseni vernim zalaganjem onih čija su sredstva neprekidno upotrebljavana za delo Božje. A svi oni koji svojim sredstvima potpomažu delo spasavanja duša, dodaju time nove zvezde svojim krunama u carstvu slave i uvećavaju svoju večnu nagradu.

Pokazano mi je takođe da i parabola o nevernom pristavu predstavlja pouku za nas. „Načinite sebi prijatelje bogatstvom nepravednim da bi vas kad osiromašite primili u vječne kuće.” Pravilnom upotrebom svojih ovozemaljskih sredstava na slavu Bogu, mi ulažemo u nebesku riznicu. I kada nestane svega što poseduje na ovom svetu, verni pristav ima za prijatelje Isusa i anđele koji će ga primiti u večno prebivalište.

„Ko je vjeran u malome i u velikom je vjeran.” Onaj ko je veran u raspolaganju svojim ovozemaljskim imetkom, makar to bilo i nešto najskromnije, koristeći savesno ono što mu je Bog pozajmio ovde, biće ispravan i u svom verskom životu. „Ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.” Onaj ko nije spreman da Bogu vrati ono što mu je dato samo na korišćenje, pokazaće

se kao neveran i u svemu ostalom što Gospod traži od nas. „Ako, dakle, u nepravednom bogatstvu vjerni ne biste, ko će vam povjeriti istinsko?” Ako se pokažemo neverni u raspolaganju onim što nam je Bog ovde pozajmio, On nam besmrtno nasleđe nikada neće ni dati. „I ako u tuđem ne biste vjerni, ko će vam dati vaše?” Isus je platio otkup za naše spasenje. Tako da to sada pripada nama, ali ovde se proveravamo da bi se videlo da li smo dostojni večnog života. Bog nam poverava ovozemaljsko blago da bi proverio našu vernost. Besmrtno nasleđe Bog može da nam poveri samo ako se pokažemo verni u raspolaganju sa onim što nam je ovde pozajmio, ako od toga rado delimo drugima i potpomažemo napredak dela Božjeg. „Ne možete Bogu služiti i mamoni.” „Ako neko ljubi svijet, nema ljubavi Očeve u njemu.”

Bogu nije po volji što mnogi koji tvrde da su Njegov narod tako nemarno vode svoje ovozemaljske poslove. Oni izgleda gube svaku predstavu o činjenici da imovina kojom se koriste pripada Bogu, i da će pred Njim morati da polažu računa kako su raspolagali s tim. Neki svoje ovozemaljske poslove ostavljaju potpuno nesređenim. Sotona sve to budno prati i koristi svaku moguću priliku da, preko svojih agenata, zadrži mnoga sredstva iz redova onih koji drže subotu. I tako ta sredstva prelaze u redove onih koji su na njegovoj strani. Ljudi u podmaklim godinama često nisu spremni da srede svoju zemaljsku zaostavštinu, i neočekivano se razboljevaju i umiru. Imovinu preuzimaju njihova deca koja nisu zainteresovana za istinu. Sotona to lukavo podešava kako odgovara njegovim planovima. „Ako, dakle, u nepravednom bogatstvu vjerni ne bijaste, ko će vam povjeriti istinsko? I ako u tuđem ne bijaste vjerni, ko će vam dati vaše?”

Pokazana mi je užasna činjenica da se u srelivanje imovine mnogih iz takozvanog Božjeg naroda sotona i njegovi anđeli više mešaju nego Gospod. Pripadnici Božjeg naroda u poslednje vreme često nisu mudri pristavi. Oni dopuštaju da njihovim materijalnim dobrima upravlja sotona i u svoje redove usmerava ono što bi trebalo da pripadne delu Božjem. Bog vas posmatra, neverni pristavi! I pozvaće vas da Mu položite račun. Videla sam da pristavi Božji, ako su verni, mogu da budu uredni, savesni i tačni i u pogledu sređivanja svoje zaostavštine i svojih ovozemaljskih poslova. Naročito je preimućstvo i dužnost starijih, iznemoglih i onih koji nemaju decu da svoja sredstva rasporede tako da se ona - u slučaju njihove iznenadne smrti - mogu upotrebiti na delo Božje. Videla sam, međutim, kako sotona i njegovi anđeli likuju zbog neuspeha mnogih u ovom pogledu. I oni koji bi kao naslednici spasenja trebalo da postupe mudro, često skoro svojevoljno dopuštaju da im se novac koji pripada Gospodu izmiče iz ruku i odlazi u redove neprijatelja. Na taj način oni jačaju sotonino carstvo, i to čine veoma lako.

Potpisivanje jemstva za nevernike

Videla sam da Bogu nije po volji da pripadnici Njegovog naroda daju jemstvo za nevernike. Upućena sam povodom toga na sledeće biblijske stihove: „Ne budi od onih koji brzo ruku daju, koji se jemče za dugove.” „Zlo prolazi ko se jemči za tuđina, a ko mrzi na jemstvo, bez brige je” (Priče 22,26; 11,15). Ljudi postupaju kao neverni pristavi kad jemče onim što i nije njihovo, što pripada njihovom nebeskom Ocu, a sotona spremno pomaže onima koji su inače na njegovoj strani da i to istrgnu iz ruku ovih koji bi trebalo da budu Božji pristavi. Štovaoci subote ne treba da ulaze u bilo kakvo zajedništvo sa nevernicima. Pripadnici Božjeg naroda previše veruju nepoznatim licima, tražeći i primajući njihove savete i preporuke i kad ne bi trebalo. Takve neprijatelj koristi kao svoje agente da unose zabunu i izvlače novac od pripadnika Božjeg naroda.

Neki nemaju smisla da mudro rukovode ovozemaljskim poslovima. Nedostaju im sposob-

nosti neophodne za takve poslove, i sotona se koristi time kao svojim preimućtvom. Takve ne treba ostaviti u neznanju u pogledu njihovih nedostataka. Pre no što se upuste u ostvarivanje svojih poslovnih planova takvi treba da budu dovoljno skromni da se posavetuju sa svojom braćom, u čiji sud mogu da imaju poverenja. Upućena sam na sledeći Biblijski savet: „Nosite bremena jedan drugoga.” Neki iz nedostatka skromnosti ne dopuštaju upućenijima da procenjuju i planiraju za njih, nego sprovode sopstvene planove, i onda zapadaju u teškoće. Tek tada oni uviđaju potrebu za savetom i rasuđivanjem svoje braće; ali koliko je sada teže biti dobar savetnik nego u početku. Braća, u međusobnim sporovima, ne treba da se obraćaju sudu ako je to ikako moguće izbeći; jer bi time neprijatelju pružili veliku mogućnost da ih zbuni i uvuče u još veće teškoće. Bolje je pristati na sporazumno poravnanje makar i sa izvesnim gubitkom.

Zaklinjanje

Videla sam da neki od Božje dece zauzimaju pogrešan stav u pogledu zaklinjanja, što sotoni pruža mogućnost da ih tlači, i izvlači od njih novac koji inače pripada Gospodu. Pokazao mi je da se reči Hristove: „Ne kunitite se nikako,” ne odnose na zakletvu pred sudom. „Neka bude vaša riječ: da, da; ne, ne; a sve što je više od ovoga oda zla je.” Ovo se odnosi na uobičajeni svakodnevni razgovor. Neki preteruju u svojim izjavama; kunu se sopstvenim životom, a neki i svojom glavom: - Tako mi života, tako mi glave. Neki uzimaju i nebo i zemlju za svedoke da je ono što su rekli zaista tako. Neki opet kažu: „Bog neka me ubije ako ne govorim istinu.” Protiv takvog zaklinjanja uobičajenog u svakodnevnom razgovoru, Hristos je upozorio svoje učenike.

U svakoj zemlji postoje nadležni organi uprave i zakoni po kojima oni upravljaju stanovništvom. Da nema tih zakonitosti, stanje u svetu bilo bi još gore nego što je sada. Neki od tih zakona su dobri, a neki i nisu. Sve je više onih koji nisu dobri, i mi ćemo biti dovodeni u težak položaj. Ali Bog će pripadnicima svog naroda pomoći da budu postojani i da žive po načelima Njegove Reči. Kada ljudski zakoni dođu u sukob sa Rečju Božjom i Njegovim zakonom, mi treba da se pokoravamo zakonu Božjem, ma kakve bile posledice. Zakonu ove zemlje [SAD] koji traži od nas da odbeglog roba predamo njegovom gospodaru, mi ne treba da se pokoravamo, i moramo biti spremni da snosimo posledice takvog nepokoravanja. Rob nije svojina nijednog čoveka. Samo Bog je njegov zakoniti Gospodar, i čovek nema prava da jedno Božje stvorenje preuzima u svoje ruke i da postupa s njim kao sa svojim vlasništvom.

Videla sam da Gospod još uvek utiče na usvajanje zemaljskih zakona. Dok se Hristos nalazi u svetinji, i vlastodršci i narod osećaju da ih Duh Božji još uvek zadržava. Ali mase sveta su velikim delom pod kontrolom sotone, i da na zemlji nema zakona i normi, stradavali bismo mnogo više. Pokazano mi je da kao deca Božja ne prestupamo Njegovu Reč kada postoji stvarna potreba i kad smo pozvani da, na zakonom propisani način, svečano pozovemo Boga za svedoka da je ono što izjavljujemo istina i samo istina.

Čovek se toliko izopačio da se mora zakonima obavezivati da snosi odgovornost za svoje postupke. Ima ljudi koji se ne plaše da obmanjuju svoje bližnje, iako su poučavani i pod snažnim uticajem Duha Božjeg bili osvedočeni da je strašno lagati Boga. U slučaju Ananije i njegove supruge Safire imamo izrazit primer toga. To nije rešavano samo pred ljudima nego i pred Bogom. Prema tome, ako neko lažno svedoči, on to ne čini samo pred ljudima nego i pred Sveznajućim Bogom, koji čita srce i tačno zna istinu u svakom slučaju. Naši zakoni krivokletstvo tretiraju kao težak zločin. I Bog je krivokletnike često pohodio svojim sudom tako što bi ih anđeo

zatirač uništio dok im je kletva bila još na ustima. To je trebalo da bude najozbiljnije upozorenje za prestupnike.

Videla sam da ako iko na zemlji može dosledno da pod zakletvom posvedoči istinitost svojih reči, onda je to upravo hrišćanin. On živi u svetlosti lica Božjeg, i razvija se zahvaljujući Njegovoj moći. I kada se o važnim pitanjima odluke donose na osnovu određenih zakona, niko se ne može sa takvom sigurnošću pozvati na Boga kao hrišćanin. Anđeo mi je skrenuo pažnju na činjenicu da se sam Gospod zaklinjao sobom: 1. Mojs. 22,16; Jevr. 6,13.17. On se zaklinjao: Avramu (1. Mojs. 26,3), Isaku (Ps. 105,9; Jer. 11,5), i Davidu (Ps. 132,11; Djela 2,3). Od sinova Izrailjevih Bog je tražio da svoje tvrdnje jedni drugima potvrđuju zakletvom (2. Mojs. 22,10.11). I sam Hristos se potčinio zakletvi prilikom svog saslušanja. Na reči prvosveštenika: „Zaklinjem Te živim Bogom da nam kažeš: jesi li Ti Hristos, sin Božji.” Isus je odgovorio: „Ti kaza.” Da je Isus u pouci upućenoj učenicima mislio na sudsku zakletvu On bi ukorio prvosveštenika, i time potvrdio svoje učenje, za dobro svojih sledbenika, u čijem prisustvu je to rečeno. Sotoni je po volji što neki polaganje zakletve gledaju u tako pogrešnom svetlu, jer mu to pruža priliku da ih tlači i uzima od njih novac koji pripada Gospodu.

Pristavi Božji treba da budu razboritiji u stvaranju svojih planova, i spremniji da se suprotstave sotoninim lukavstvima, jer će on u svojim naporima biti sve uporniji.

Videla sam da neki imaju predrasude protiv nadležnih organa vlasti i postojećih zakona; ali da nema tih zakona svet bi bio u užasnom stanju. Bog obuzdava vladare ovog sveta, jer su srca svih u Njegovim rukama. Postoje granice preko kojih oni ne mogu da pređu. Mnogi od vlastodržaca su pod kontrolom sotoninom; ali Bog čak i među njima ima svoja oruđa. I neki od njih će se obratiti i prihvatiti istinu. Oni sada igraju ulogu koja im je Bogom namenjena. Sotona preko svojih agenata podstiče preduzimanje takvih mera koje bi, u slučaju da budu prihvaćene, bile prava prepreka za delo Božje prouzrokujući velika zla. Dobri anđeli pokreću srca ovih koji predstavljaju oruđa u Božjim rukama da tim predloženim merama suprotstave tako jake razloge koje sotonini agenti ne mogu da pobiju. Nekolicina takvih koji predstavljaju oruđa u Božjim rukama imaće silu da nadvladaju ogromnu masu zlih. Tako će se delo nastaviti sve dok poruka trećeg anđela ne odigra svoju ulogu, i u glasnom pokliču trećeg anđela ovi ljudi koji su predstavljali Božja oruđa imaće priliku da prihvate istinu. Neki od njih obratiće se, i zajedno sa svetima izdržaće vreme nevolje. Kada Hristos napusti svetinju nad svetinjama, Njegov Duh koji još uvek zadržava zlo povući će se i od vlastodržaca i od naroda, tako da će oni ostati potpuno prepušteni kontroli zlih anđela. Tada će se pod nadzorom i podsticajem sotone proglasiti takvi zakoni pod kojima - kad se vreme ne bi skratilo - niko ne bi opstao.

Zablude u pogledu ishrane

Dragi brate i sestro A, Gospod je našao za dobro da mi u svojoj milosti podari jednu viziju u kojoj mi je, između ostalog, otkrio i nešto o vama. Videla sam da kod vas nije sve u redu. Neprijatelj nastoji da vas uništi, a preko vas pokušava da utiče i na druge. Videla sam da oboje zauzimate visok položaj na koji vas Bog nikada nije postavio, i oboje smatrate za sebe da ste u duhovnom pogledu uznapredovali daleko ispred naroda Božjeg. Videla sam da na Batl Krik gledate sa sumnjom i podozrenjem. Hteli biste da svoje ruke stavite i ovde, da postupke i poduhvate svih oblikujete prema onome što vi smatrate ispravnim. Ukazujete na sitnice koje ne razumete, s kojima nemate nikakvog posla, i koje vas se ni na koji način ne tiču. Svoje delo u

Bat! Kriku Bog je poverio svojim izabranim slugama. Anđelima Božjim je naređeno da vrše nadzor nad tim, i ako sve ne bude išlo kako treba biće opomenuti vodeći ljudi, i delo će se nastaviti po Božjem nalogu bez uplitanja bilo kog pojedinca.

Prema onome što mi je pokazano, Bog traži da vi svoju pažnju obratite na sebe, da preispitate svoje pobude. Vi se obmanjujete u pogledu sopstvenog duhovnog stanja. Uzimajući izgled skromnosti, vi time utičete na druge i navodite ih na zaključak da ste u hrišćanskom životu daleko bolji nego što jeste, ali kad se dirne u vaše neobične pojmove, sopstveno „ja” se odmah pobuni i vi ispoljite svoju samovolju i tvrdoglavost. To je očevidan dokaz da vam nedostaje istinska skromnost.

Videla sam da u tome što mučite svoje telo, lišavajući se hranjivih namirnica, imate pogrešno mišljenje. Time ste neke u Crkvi naveli na zaključak da je Bog sigurno s vama, inače se ne biste toliko žrtvovali i odricali sebe. Pokazano mi je, međutim, da vas sve to neće učiniti svetijima. Sve to čine i neznaoši ali za to neće primiti nagradu. Ono što pred Bogom ima veliku vrednost to je skrušenost i pokajnički duh. Pokazano mi je da su vaša shvatanja u ovom pogledu pogrešna; vi budno pratite da biste u Crkvi ukazali na neke sitnice, dok bi trebalo da više obratite pažnju na interese svoje duše. Teret odgovornosti za svoje stado Bog nije položio na vas. Vi mislite da Crkva nazaduje zato što se u njoj ne gleda na sve tako kako vi gledate, i zato što ne prihvata neke krute stavove i poglede koje bi, po vašem mišljenju, trebalo prihvatiti. Videla sam da ste obmanuti u pogledu svoje lične dužnosti i dužnosti drugih. Neki odlaze u potpunu krajnost u pogledu ishrane. Držeći se strogo svog stava, oni žive toliko jednostavno da time ugrožavaju svoje zdravlje; bolest zahvata ceo organizam i hram Božji je potkopan.

Ukazano mi je na naše ranije iskustvo dok smo živeli u Ročesteru, u državi Njujork. Nismo se u svojoj ishrani koristili hranjivim i odgovarajućim namirnicama, i bolest nas je skoro odvela u grob. Videla sam da Bog koji „milima svojim daje san,” želi takođe da im podari i odgovarajuću hranu, kako bi održali svoje zdravlje i snagu svog organizma. Naše pobude su, međutim, bile čiste. Oskudevali smo da bi tako uštedenim novcem mogli da nastavimo sa izdavanjem našeg lista. Bili smo siromašni. Videla sam da je greška tada bila na Crkvi. Oni koji su raspolagali sredstvima bili su lakomi i sebični. Da su takvi dali svoj doprinos naš teret bi bio ublažen, ali pošto oni nisu izvršili svoju dužnost mi smo gurali pod teretom dok su drugi živeli u izobilju. Videla sam da Bog ni od koga ne traži da toliko oskudeva da time potkopa i ugrozi zdravlje svoga tela, koje predstavlja Njegov hram. U Reči Božjoj ima dužnosti koje od članova Crkve traže da se ponize i da muče svoju dušu, i stoga nije potrebno praviti nikakve krstove i izmišljati dužnosti da bi se mučenjem tela iznudila poniznost. Sve to je izvan Svetih Spisa Reči Božije.

Vreme nevolje je upravo pred nama; i tada će surova neophodnost zahtevati od naroda Božjeg takvo odricanje da će se jesti tek toliko da se održi život; ali Bog će nas pripremiti za to vreme. U tom teškom času naša potreba će za Boga predstavljati pravu priliku da svojom svemoćnom silom održi naš život. Sada, međutim, Bog od pripadnika svog naroda traži da rade svojim rukama i da određeni deo onoga čime ih je On blagoslovio odvajaju u stranu, kako bi svojim doprinosom mogli da potpomognu širenje istine. Ovo je dužnost svih koji nisu naročito pozvani da sve vreme rade na objavljivanju spasenja rečju i poukom.

Oni koji rade svojim rukama moraju pravilnom ishranom održavati svoje snage da bi taj posao valjano obavljali, a i oni koji rade na širenju jevanđelja moraju takođe svoje snage da održavaju na isti način; jer sotona i njegovi anđeli ratuju protiv njih u težnji da njihove snage oslabe i unište. Oni treba kad god je to moguće da odmore i telo i um od teških napora, i da pravilnom i kvalitetnom ishranom održavaju svoje snage, jer će biti primorani da upotrebe svu snagu kojom raspolažu. Videla sam da se Bog ni najmanje ne slavi ako bilo ko iz Njegovog

naroda sam sebi stvara vreme nevolje. Vreme nevolje predstoji Božjem narodu, i On će nas pripremiti za taj strašni sukob.

Videla sam da svojim shvatanjima u pogledu svinjskog mesa* ne biste naneli nikakvu štetu da ste to zadržali samo za sebe; ali vi ste po sopstvenom rasuđivanju i mišljenju od ovog pitanja napravili kriterijum (probni kamen), i svojim postupcima jasno pokazujete da je to suština vaše vere. Kada Gospod od pripadnika svog naroda zatraži da izostave upotrebu svinjskog mesa, On će ih i osvedočiti i uveriti u to. On je isto tako voljan da svojoj iskrenoj deci otkrije njihovu dužnost, kao što ukazuje na dužnost pojedincima na koje nije položio teret svoga dela. Kada Crkva kao celina bude dužna da izostavi upotrebu svinjskog mesa, Bog će to otkriti, i to će prihvatiti ne samo dvoje ili troje. On će svoju Crkvu poučiti njenoj dužnosti.

Bog predvodi jedan narod, a ne nekolicinu izdvojenih pojedinaca tu i tamo, od kojih jedni veruju ovako, a drugi onako. Anđeli Božji verno izvršavaju zadatke koji su im povereni. Treći anđeo predvodi jedan narod i prečišćava ga, i svi pripadnici tog naroda treba da kao celina složno idu za njim. Neki istrčavaju ispred anđela koji vode ovaj narod, ali takvi treba da se vrate isto za toliko koraka i da smerno slede anđele, ne brže nego što oni vode. Videla sam da Božji anđeli vode pripadnike Njegovog naroda, ali ne brže nego što ovi mogu da prihvate značajne istine koje su im poverene i da žive po njima. Međutim, neki pojedinci nemirna duha samo polovično obavljaju svoje zadatke. Dok ih anđeli predvode, oni istrčavaju za nečim novim, i bez Božjeg vođstva srljaju u krajnosti, unoseći tako zabunu i neslogu u redove Božjeg naroda. Njihove reči i postupci nisu u skladu sa učenjem Crkve. Videla sam da se vi oboje morate povući bez odlaganja, i biti spremni da budete vođeni a ne da vodite, ili će vas sotona odvesti svojim putem da slušate njegove savete. Neki obraćaju pažnju na vaša shvatanja i smatraju ih očevitim dokazom poniznosti. Ali oni se varaju. Vi oboje treba da se pokajete.

Brate A, ti si po prirodi tvrdica i lakom. Ti daješ desetak od metvice i kopra, ali zanemaruješ mnogo pretežnije stvari. Kad je bogati mladić prišao Hristu sa pitanjem: šta mu valja činiti da dobije život večni, Hristos mu je rekao da drži zapovesti. Mladić odgovori da sve to već drži. Tada mu Hristos reče da ima ipak nešto što nije učinio. „Još ti jedno nedostaje. Idi i prodaj sve što imaš i podaj siromašnima, i imaćeš blago na nebu.” Kao ishod ovoga, mladić otide žalostan, jer je imao veliko imanje. Pokazano mi je da vi imate pogrešne predstave. Bog od pripadnika svog naroda traži da budu štedljivi, ali neki štednju pretvaraju u sitničarstvo. Želela bih da vi svoje stanje vidite onakvim kakvo ono stvarno jeste. Duh prave požrtvovanosti, koji je Bogu ugodan, vi ne posedujete. Vi budno posmatrate druge, i ako se oni strogo ne pridržavaju pravca kojim vi idete, smatrate da se za njih ne može ništa učiniti. U vama nestaje duše pod pustošnim uticajem sopstvenih zabluda. Puni ste fanatičkog duha, a vi smatrate da je to Duh Božji. Vi obmanjujete sami sebe. Jednostavno i oštro svedočanstvo, vi ne podnosite. Želite da vam se samo laska, ali čim neko ukaže na vaše greške, kako se brzo budi sopstveno „ja.” Smernost i poniznost nisu vaše vrline. Moraćete da ispravite mnogo toga... Takvi postupci i takav duh su plodovi vaših zabluda i vaših nastojanja da svoj sud i shvatanja namećete kao pravilo drugima, i da ustajete protiv onih koje je Bog pozvao da rade u Njegovom delu. Vi oboje prekoračujete granicu dozvoljenog.

---

* Ovo zapaženo svedočanstvo napisano je 21. oktobra 1858. godine, skoro pet godina pre velike vizije iz 1863. godine, u kojoj je data svetlost o zdravstvenoj reformi. Kad je došlo pravo vreme, ovaj predmet je iznesen na takav način da je sav naš narod bio pokrenut. Kako je čudesna Božja mudrost i Njegova dobrot! Bilo bi isto tako pogrešno sada potezati pitanje upotrebe mleka, soli i šećera u ishrani, kao što je bilo pogrešno potezati pitanje o upotrebi svinjskog mesa godine 1858.

Videla sam kako ste smatrali da su ovaj ili onaj pozvani da rade u delu Božjem, dok o tom pitanju niste znali ništa. Vi ne možete čitati ničije srce. Da ste dublje ponirali u istinu treće anđeoske poruke, ne biste tako slobodno govorili o tome ko je od Boga pozvan a ko nije. Svako vrši izvestan uticaj i taj uticaj treba da upotrebi u službi za Boga; a pitanje da li ovaj ili onaj treba da sve svoje vreme u potpunosti posveti zalaganju za spasavanje duša je pitanje od najdublje značaja, i niko osim Boga ne može da odlučuje ko treba da se angažuje u ovom ozbiljnom radu. U vreme apostola bilo je dobrih i pobožnih ljudi, ljudi koji su mogli usrdno da se mole i ubedljivo govore; pa ipak apostoli, koji su imali vlast da izgone zle duhove i da isceljuju bolesne, nisu se usuđivali da samo svojom mudrošću izdvajaju nekoga za sveti poziv da govori umesto Boga. Oni su čekali na nepobitan dokaz o ispoljavanju Svetog Duha. Videla sam da je Bog svojim izabranim propovednicima poverio dužnost da odlučuju ko je podesan za ovu svetu službu; i oni – u saglasnosti sa Crkvom i ispoljenim dokazima Svetog Duha - treba da odluče ko treba da pođe a ko nije podesan za to. Kad bi nekoliko pojedinaca ovde ili onde trebalo da odlučuju o tome ko ispunjava uslove za ovaj veliki zadatak, videla sam da bi tada dolazilo do velike zabune i razdora.

Bog je ne jednom pokazao da lica koja nisu pružila nepobitne dokaze da ih je On pozvao ne treba ohrabrivati da se prihvataju tog rada. Teret brige za svoje stado Bog neće poveriti nepogodnim pojedincima. Oni koje Bog poziva moraju biti ljudi dubokog iskustva, prokusani i provereni, ljudi zdravog rasuđivanja, ljudi koji se ne plaše da osude greh u duhu krotosti, ljudi koji znaju kako se čuva i hrani stado Božje. Bog poznaje srca ljudi i zna koga treba da izabere. Odlučujući po ovom pitanju, brate i sestro A, vaš sud može da bude potpuno pogrešan, jer je nesavršen i lišen svih očevidnih dokaza neophodnih za takvu odluku. Pokazano mi je da se udaljujete od Crkve, i ako nastavite tako Bog će vas pustiti da se nasitite toga i da patite idući putem koji ste sami izabrali.

Sada vas Bog poziva da se ispravite, da preispitate svoje pobude, i da se odlučno i neodložno uskladite sa Njegovim narodom.

Mansvil, država Njujork, 21. oktobra, 1858.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVVU

Broj šest

Osuda mlakosti i nehata

Draga braćo i sestre, Gospod me je u svojoj milosti ponovo posetio u trenutku ucveljenosti i velike tuge. U viziji koja mi je data 23. decembra 1860. godine pokazane su mi zablude pojedina-ca koje se štetno odražavaju na delo Božje. Ne usuđujem se da ovo svedočanstvo uskratim Crkvi da bih poštedela osećanja pojedinaca.

Pokazano mi je veoma nepovoljno stanje u kojem se nalazi Božji narod; ne odvaja se Bog od svog naroda, nego se narod odvaja od Njega i postaje mlak. Kao narod, adventisti imaju teoriju istine, ali im nedostaje njena spasonosna sila. Pošto se približujemo svršetku vremena, sotona silazi sa velikom silom, znajući da je vreme koje mu preostaje veoma kratko. Svoju silu on će naročito upotrebiti protiv pripadnika ostatka. Ratujući protiv njih, nastojaće da ih razjedini i rasturi, da bi ih oslabio i konačno uništio. Pripadnici naroda Božjeg treba da postupaju razborito i da u svojim naporima budu jedinstveni. Oni treba da budu jednodušni i jedinstveni u rasuđivanju, onda se u svojim naporima neće razilaziti svaki na svoju stranu, nego će se snažno i uspešno zalagati za širenje sadašnje istine. Moramo se pridržavati određenog reda i poretka i u tome biti jedinstveni, da ne bismo pružali preimućstvo sotoni.

Videla sam da će neprijatelj na sve moguće načine nastojati da pripadnike Božjeg naroda obeshrabri, zbuni i uznemiri; i zato oni treba da postupaju razborito i da spremno dočekaju njegovu napadu. Imovina koja pripada Crkvi ne sme se ostaviti u nesređenom stanju. Moraju se preduzeti neophodne mere da se imovina Crkve obezbedi i koristi samo za potrebe dela, da se rad ne bi usporavao u svom napredovanju, i da sredstva koja pojedinci žele da posvete delu ne iskliznu u redove neprijatelja. Videla sam da pripadnici Božjeg naroda treba da postupe mudro, ne ostavljajući sa svoje strane ništa neuradeno, kako bi imovinsko-pravni odnosi Crkve bili uvek na sigurnoj osnovi. Tek kada su učinili sve što je u njihovoj moći, oni s poverenjem mogu to da prepuste Gospodnjoj brizi, kako se sotona ne bi koristio onim što pripada ostatku Božjeg naroda. Ovo je vreme kad se sotoni još dopušta da radi. Pred nama je burna budućnost, i Zajedni-ca treba budno da preduzme sve što je u njenoj moći kako bi se obezbedila protiv njegovih planova. Vreme je da se u tom pravcu nešto preduzme. Bogu nije po volji što pripadnici Njegovog naroda imovinsko-pravne poslove Crkve ostavljaju nerešenim, i dozvoljavaju neprijatelju da se time koristi dobijajući sporove na svoje najveće zadovoljstvo.

Pokazano mi je da je stav brata B u pogledu organizacije, iznesen u časopisu *Pregled*, potpuno pogrešan i vrši veoma zbunjujući uticaj. On nije dovoljno odmerio važnost i značaj ovog pitanja. Njegovi članci su u potpunosti sračunati na to da unesu zabunu, da navedu na pogrešne zaključke i ohrabre mnoge u njihovom ionako nemarnom pristupu rešavanju imovinsko-pravnih odnosa prema delu Božjem. Oni koji ne osećaju teret odgovornosti u ovom delu ne osećaju ni potrebu da se bilo šta preduzme u cilju uvođenja reda i poretka u Crkvi. Oni, međutim, koji odavno nose taj teret gledaju u budućnost i shvataju važnost tog pitanja. Oni su osvedočeni da se moraju preduzeti određeni koraci kako bi se Crkva u tom pogledu dovela u bezbedniji položaj, a sotoni onemogućilo da se koristi našim propustima. Objavljeni članci brata B sve one koji se

plaše reda navode da s podozrenjem gledaju na sugestije onih koji, pokrenuti naročitim Božjim providenjem, ukazuju na važnost imovinsko-pravnih poslova u Crkvi. I kad je uvideo da je njegovo gledište neodrživo, on propušta da otvoreno prizna svoju zabludu i da iskreno radi na suzbijanju rđavog uticaja koji je time izvršio.

Pokazano mi je da brat B na to materijalno pitanje gleda suviše olako i sa omalovažavanjem. Njemu nedostaje energičnost, i on smatra da je vrlina prepustiti Gospodu ono što Gospod prepušta nama. Gospod za nas interveniše samo u slučajevima najveće potrebe. Mi moramo izvršavati zadatke koji su nam povereni, nositi teret odgovornosti, i na taj način sticati iskustva. Brat B ispoljava iste osobine u duhovnom pogledu kao i u svojim ovozemaljskim poslovima. Nedostaje mu revnost i usrdnost da bi ono čega se prihvati završio do kraja. U delu Božjem svi moraju raditi sa više opreza i mudrosti nego što ispoljavaju u imovinsko-pravnom obezbeđivanju svoje lične imovine.

Međutim, iako su pripadnici Božjeg naroda u pravu kada nastoje da imovinu Crkve osiguraju na zakonit način, oni se moraju truditi da pri tom očuvaju svoje posebno i sveto obeležje. Videla sam da neposvećena lica, koristeći se stavom koji je Crkva otnedavno zauzela, prekoračuju granice dozvoljenog, odlaze u krajnosti i tako nanose štetu delu Božjem. Pojedini postupaju nemudro i nepromišljeno, vode parnice koje bi se mogle izbeći, mešaju se sa svetovnim ljudima, poprimaju njihov duh, utičući i na druge da se ugledaju na njihov primer. Hrišćanin koji ispoveda veru a postupa nesavesno nanosi veliku sramotu i štetu delu sadašnje istine. Zlo hvata koren mnogo lakše i brže nego dobro, i nesmetano buja i cveta, dok ono što je dobro i plemenito brzo usahne i uvene ako mu se stalno ne ukazuje brižljiva nega.

U osvrtu na prošlost, videla sam da su se u svakom značajnijem pokretu i pri svakoj važnijoj odluci, koju je donosio Božji narod, pojavljivali pojedinci koji su odlazili u krajnosti i ponašali se neuobičajeno, što je izazivalo gnušanje nevernika, žalostilo Božji narod i nanosilo štetu ugledu Njegovog dela. Upravo takve pojave zadaju bol i narodu koji Bog vodi u ovim poslednjim danima. Mnoga od tih zala mogla bi se izbeći kad bi Hristovi propovednici bili jednodušni u svojim radnim planovima i jedinstveni u svojim naporima. Kada bi oni bili jedinstveni, podržavajući jedan drugoga u ukoravanju i osudi svega onoga što je pogrešno, toga bi ubrzo nestalo. Međutim, kontrolu nad tim pojavama u najviše slučajeva ima sotona. Pojedini članovi, pa čak i propovednici, saosećaju sa nezadovoljnicima koji su bili ukoreni zbog svojih grešaka, i podeljenost osećanja nastaje kao neizbežna posledica. Onaj ko je hrabro istupio i, ispunjavajući svoju neprijatnu dužnost, savesno razotkrio greške i zablude, ožalošćen je i uvređen što ne nailazi na puno odobravanje svoje braće u propovedničkom pozivu. On nema više hrabrosti da obavlja te mučne dužnosti, polaže svoj krst, i prestaje da iznosi tako odlučno svedočanstvo. Njegova duša se zatvara u tamu, a Crkva se lišava upravo takvog svedočanstva koje prema Božjoj nameri treba da budi i oživljava Njegov narod. Ovakvim gušenjem vernog svedočanstva, sotona ostvaruje svoj cilj. Oni koji su spremni da saosećaju sa ukorenim, braneći zlo, smatraju ovo kao vrlinu; ali nisu svesni da time vrše razbijački uticaj i doprinose ostvarenju sotoninih planova.

Videla sam da su mnoge duše uništene nemudrim saučestvovanjem svoje braće, dok je njihova jedina nada bila u tome da u potpunosti uvide i odbace svoje greške. Prihvatajući željno saosećanje ove nemudre braće, oni stiču utisak da su bili zlostavljani; i ako i preduzmu neki korak da se vrata sa pogrešnog puta, čine to samo polovično. Odgovornost za ovako nastalu situaciju oni dele prema svojim prirodnim osećanjima, prebacujući krivicu na onoga ko ih ukorava, i tako zataškavaju stvar. Pošto nisu prokušani do dna i isceljeni, oni ponovo padaju u istu grešku, jer se nisu ponizili pred Bogom niti Mu dopuštaju da ih ponovo izgrađuje. Oni koji takvima ukazuju lažno saosećanje postupaju potpuno suprotno Duhu Hristovom i misiji nebeskih anđela.

Propovednici Hristovi treba da se probude, angažujući se u delu Božjem svim svojim silama i sposobnostima. Ako u iznošenju svedočanstva nisu sasvim određeni, oni za to neće imati nikakvog izgovora. Oni su dužni da ukore i osude zlo, i ne smeju da trpe greh na svojoj braći. Ovde moram navesti jedan deo pisma upućenog bratu C.

„Bilo mi je pokazano nešto što se odnosi na tebe. Videla sam da se živo i određeno svedočanstvo guši u Crkvi. Ti si protiv iznošenja neposrednog svedočanstva. Ustezao si se da odlučno ustaneš protiv zla, i dolazio si u sukob sa onima koji su se osećali primoranim da to čine. Oni koji su se osećali pogođenima imali su tvoju naklonost i saosećanje. To je imalo tendenciju da te učini slabim i pristrasnim. Nisi podržavao određeno i strogo svedočanstvo koje je bilo upućeno pojedincima.

Sluge Božje se ne mogu izgovoriti ako izbegavaju da iznesu određeno i jasno svedočanstvo. Oni moraju da ukore i osude zlo, i ne smeju trpeti greh na bratu. Ti si često pružao ruke da bi određena lica zaštitio od ukora koga zaslužuju i od opomena koje im se upućuju po Božjem nalogu. Ako se ta lica ne reformišu njihov propust pripisaće se u krivicu tebi. Umesto da si, stražeći budno nad njima, uočio opasnosti koje im prete i opomenuo ih, ti si svoj uticaj iskoristio protiv onih koji, vršeći savesno svoju dužnost, opominju i ukoravaju zabludele.

Ovo su opasna vremena za Božju Crkvu, a najveća opasnost krije se u samoobmani. Pojedinci koji tvrde da veruju u istinu slepi su u odnosu na opasnosti koje im prete i na svoje greške. Dostigavši merilo pobožnosti koje su postavili njihovi prijatelji i oni sami, oni se pridružuju članstvu Crkve i zadovoljni su, iako ni izdaleka ne dostižu jevanđeljsko merilo koje je postavio sam Gospod. Ako oni kriju bezakonje u svom srcu, Gospod ih neće uslišiti. Međutim, kod mnogih se to ne krije samo u srcu nego se i otvoreno ispoljava u životu, pa ipak u mnogim slučajevima prestupnici produ bez osude i javnog ukora.

Ponovo mi je bilo ukazano na... Tvoji utisci su tu bili pogrešni. Trebalo je da stojiš čvrsto uz starešinu D i da, postupajući ispravno, ukoriš i osudiš greške pojedinaca. Ti si bio dužan da sam poneseš teret koji si prebacio na starešinu D, jer nisi imao moralne hrabrosti da ukažeš na zlo. Padao si pod uticaj drugih. Dobro delo koje je, prema Božjoj nameri, trebalo učiniti za izvesne pojedince nije učinjeno, i sotona ih je zadahnuo ohološću. Da si se u to vreme pridržavao saveta Božjeg izvršio bi pozitivan uticaj u korist dela Božjeg. Duh Gospodnji je bio ožalošćen. I taj nedostatak jedinstva obeshrabrio je one koji su bili odgovorni da opominju i ukoravaju.

Pokazano mi je da nisi bio u pravu ukazujući saosećanje i naklonost prestupniku E. Svojim držanjem u odnosu na njega naškodio si svom uticaju a u velikoj meri i ugledu dela Božjeg. Za njega ne postoji nikakva mogućnost da postane član Crkve Božje. On je sam sebe doveo u takav položaj da mu Crkva zaista ne može pomoći, i da nema pravo na svetu večeru niti da bilo šta kaže u Crkvi. On se otvoreno suprotstavio svetlosti i istini; uporno je išao sopstvenim putem, odbijajući da poslušna glas ukora. Povodeći se za sklonostima svoga izopačenog srca, prestupio je sveti Božji zakon i osramotio delo sadašnje istine. Ako se i najusrdnije kaje za sve to, Crkva ga mora prepustiti njemu samome. Ako nastavi svoj put prema nebu, mora da nastavi sam, bez članstva u Crkvi. On mora ostati pod trajnim ukorom Boga i Crkve, da se zastava morala ne bi spustila u prašinu. Tvojim držanjem u tom pogledu Gospod nije zadovoljan.

Naneo si štetu ugledu dela. Nastavljajući uporno tim putem ti ranjavaš srca Božjeg naroda. Takvim svojim primerom ti podstičeš stanje mlakosti u Crkvi. Trebalo bi da iznosiš živo i određeno svedočanstvo. Skloni se s puta i ne zadržavaj delo Božje, ne postavljalj se između Boga i Njegovog naroda. Predugo si prikrivao oštra svedočanstva i suprotstavljao se strogim ukorima koje je Bog upućivao pojedinim prestupnicima. Bog će nastaviti da ispravlja, proverava i čisti svoj narod. On ne prihvata laskavo svedočanstvo. Propovednici moraju podići svoj glas, ne uste-

žući se. Tebi je Gospod dao snažno svedočanstvo koje treba da jača Crkvu i budi nevernike. Ali pomenute propuste moraš ispraviti, u suprotnom tvoje svedočanstvo neće imati nikakvu silu, a tvoj uticaj će nanositi samo štetu delu Božjem. Ljudi od tebe očekuju da im pokažeš primer. Nemoj da ih zavodiš. Nastoj da svojim uticajem ispravljaš nastale propuste i u svojoj porodici i u Crkvi.

Pokazano mi je da Gospod oživljava oštro i određeno svedočanstvo, neophodno za razvoj karaktera i čišćenje Crkve. Ali iako se od nas traži da se odvojimo od sveta, to ne znači da u svojim opomenama treba da budemo neuglalani, grubi i surovi, spuštajući se na nivo prostaka. Onoga ko je prihvati, istina uzdiže, oplemenjuje njegov ukus i posvećuje njegovo rasuđivanje. Moramo ulagati neprekidne napore da se u svom opholenju prilagodimo društvu onih kojima uskoro treba da se pridružimo - društvu anđela koji nikada nisu pali u greh. Svetost karaktera, prijatno ponašanje i jezik bezazlen - u tome se moramo neprekidno usavrsavati korak po korak sve dok se ne udostojimo za vaznesenje.

Dužnosti prema deci

Pokazano mi je da roditelji, uopšte uzev, ne zauzimaju pravilan stav prema svojoj deci. Ne ograničavaju ih kao što bi trebalo, nego im dopuštaju da rastu u oholosti i da se povode za svojim sopstvenim sklonostima. U stara vremena roditeljski autoritet je bio poštovan i uvažavan; deca su bila potčinjena svojim roditeljima slušajući ih sa strahopoštovanjem; međutim, u ovo poslednje vreme taj red je postao obrnut. Mnogi roditelji su potpuno potčinjeni svojoj deci. Oni se ne usuđuju da se usprotive volji svoje dece, i zato im se potči i njavaju. Međutim, dokle god su pod krovom svojih roditelja i zavise od njih, deca su dužna da se potčinjavaju njihovoj kontroli. Roditelji moraju biti odlučni, zahtevajući da se njihova gledista i rasuđivanja uvažavaju.

Prvosvestenik Ilije je bio dužan da obuzda svoje bezbožne sinove, ali se plašio njihovog nezadovoljstva. Podnosio je da nastavljaju u svojoj neposlušnosti sve dok nisu postali prokletstvo za celu izrailjsku naciju. Od roditelja se s pravom zahteva da obuzdavaju svoju decu. Spasenje dece u mnogome zavisi od pravca kojim idu njihovi roditelji. U svojoj pogrešno shvaćenoj ljubavi i privrženosti prema deci roditelji su često previše popustljivi na štetu same dece. Ukrašavajući ih nakitimama i ukrasima, oni pothranjuju njihovu oholost i navode ih na taštu pomisao da odelo čini čoveka. Ali oni koji se družu s takvom decom posle kratkog poznanstva uviđaju da spoljni izgled ne može sakriti izopačenost srca lišenog hrišćanskih vrlina, i prepunog samoljublja, oholosti i nekontrolisanih strasti. Oni koji vole smernost, krotost i vrlinu treba da izbegavaju društvo ovakvih. Čak i ako su to deca onih koji svetkuju subotu. Druženje s njima je pravi otrov, njihov uticaj vodi u smrt. Roditelji ne uviđaju destruktivni uticaj semena koje su sejali. To seme niče, a njegov plod biće prezir i nepoštovanje roditeljskog autoriteta.

Čak i kada odrastu, sinovi i kćeri su dužni da poštuju svoje roditelje i da im budu potpora u njihovoj starosti. Oni su dužni da slušaju savete svojih pobožnih roditelja, i ne smeju smatrati da su se oslobodili dužnosti prema roditeljima samo zato što su postali za nekoliko godina stariji. Zapovest poštuju oca i majku, za one koji joj se istinski pokoravaju, predstavlja i obećanje. Neposlušnost i nepoštovanje dece prema roditeljima, u ovim poslednjim danima, toliko je izraženo da je to posebno naglašeno u Božjoj Reči, i to predstavlja znak da smo se zaista približili kraju. To pokazuje da sotona ima skoro potpunu kontrolu nad umom i mislima mladih. Mnogi od njih više uopšte ne poštuju starije. Gubi se iz vida činjenica da poštovanje starijih potiče iz najdavnijih

vremena. Bog je još za Avrama rekao: „Znam da će zapovijediti sinovima svojim i domu svojem nakon sebe.”

U staro doba deci nije bilo dozvoljeno da stupaju u brak bez odobrenja i saglasnosti roditelja. Oni su vršili izbor za svoju decu. Smatralo se zločinom da mladi stupaju u brak samo na svoju odgovornost. Predlog je prvo bio iznesen pred roditelje, i oni su odlučivali da li je osoba koja treba tako prisno da se poveže s njima dostojna toga, i da li su budući supružnici spremni da zasnuju porodicu. Smatrali su za najvažnije da poklonici pravog Boga ne stupaju u bračne veze sa idolopoklonicima, da se njihove porodice ne bi udaljile od Boga. Čak i posle stupanja u brak, deca su imala najozbiljnije obaveze prema svojim roditeljima. Smatralo se da njihovo rasuđivanje nije dovoljno bez roditeljskog saveta i saglasnosti. Smatralo se takođe da ne poslušati i ne ispoštovati želje roditelja znači doći u sukob sa zahtevima Božjim.

Ponovo mi je bila skrenuta pažnja na stanje u kojem se nalaze mladi naših dana. Deca se ne drže pod odgovarajućim nadzorom. Roditelji, imajte na umu da prve pouke o disciplini koje treba da date svojoj deci moraju otpočeti dok ih još nosite na svojim rukama. Učite ih da svoju volju moraju potčiniti vašoj volji. To se može postići stalonošću ali isto tako i ispoljavanjem čvrstine. Roditelji moraju savršeno vladati svojim osećanjima, i blago ali odlučno savijati volju deteta sve dok ono ne navikne da ne može očekivati ništa drugo nego da se potčini njihovoj volji.

Roditelji sa ovim obično ne počnu na vreme. Prvo ispoljavanje ćudljivosti ne ugušuje se na vreme, i deca rastu jogunasta i uporna u svome, što se - uporedo sa njihovim uzrastom - razvija i sve više jača. Neka deca, kako postaju starija - smatraju posve prirodnim da moraju imati svoju volju, i da se roditelji moraju potčinjavati njihovim željama. Očekuju da im roditelji služe. Ne podnose nikakvo ograničavanje, i kad dovoljno odrastu da bi mogli biti od pomoći roditeljima, ne prihvataju se dužnih obaveza. Takva deca su bila oslobođana svake odgovornosti, i kad odrastu nisu ni od kakve koristi ni u kući ni van nje. Obično nemaju ni snage ni izdržljivosti. Roditelji sve terete preuzimaju na sebe, a deci puštaju da rastu u besposličanju, potpuno nenaviknuta na red, marljivost i štednju. Ta deca nisu naviknuta na samoodricanje, jer ih maza, popuštaju im u svemu, zadovoljavajući sve njihove prohteve, i stoga su veoma slabog zdravlja. Svojim postupcima i ponašanjem neprijatni su za okolinu. Oni su nesrećni i sve oko sebe čine nesrećnim. I dok su još samo deca, dok treba da budu strogo potčinjeni roditeljskoj disciplini, dozvoljava im se da izlaze u društvo, da se druže sa sličnima sebi, i tako jedni na druge vrše izopačujući uticaj.

Prokletstvo i neodobravanje Božje će neizbežno stići neverne roditelje. Svojim takvim odnosom prema deci oni ne samo što sade trnje koje će ih ranjavati u ovom životu, nego će sa svojim neverstvom morati da se suoče na Božjem sudu. Mnoga deca će tada osuđivati svoje roditelje što ih nisu ograničavali i optuživaće ih za svoju propast. Lažna naklonost i slepa ljubav navode roditelje da iznalaze izgovore za pogreške svoje dece i da preko toga prelaze ćutke; i kao posledica toga, deca su izgubljena, ali će se njihova krv tražiti od nevernih roditelja.

Mladi kojima je dopušteno da tako odrastu u neobuzdanosti moraće sve propušteno da uče naknadno ako žele da budu Hristovi sledbenici. Ceo njihov verski život je pod uticajem onoga što su naučili u detinjstvu. Samovolja, nedostatak samoodricanja, nepodnošenje ukora, neprihvatanje saveta i mišljenja drugih, nehat, izbegavanje tereta i neprihvatanje odgovornosti, i mnoge druge negativne osobine iz detinjstva vrlo često i u kasnijem životu dolaze do izražaja. Sve to se odražava i u njihovim odnosima sa braćom i sestrama u Crkvi. Mogućno je da takvi sve to i pobeđe, ali kako tešku borbu moraju da vode! Kako oštro sukobljavanje sa samim sobom! Kako je težak put discipline kroz koju moraju proći da bi se uzdigli na nivo hrišćanskog karaktera! Pa ipak, ukoliko konačno sve pobeđe, biće im dopušteno da vide kako su pre svog obraćenja bili nad samim ponorom večne propasti, zbog nedostatka ispravnog vaspitanja u mladosti, zbog propusta

da se u detinjstvu nauče poslušnosti.

Sistematsko dobročinstvo

Ukazano mi je na sinove Izrailjeve u staro doba. Od svakoga od njih, bio on bogat ili siromašan, Bog je tražio žrtvu u srazmeri sa onim čime ih je obdario. Siromasi nisu bili izuzeti od toga zato što u materijalnom pogledu nisu imali to što su imala njihova imućnija braća. Od njih je to zahtevalo štednju i spremnost na samoodricanje. Ako je neko zbog krajnjeg siromaštva, bolesti ili nesreće bio potpuno lišen mogućnosti da prinese žrtvu Gospodu, od imućnijih se tražilo da i ovakvima omoguće skroman prilog, kako ne bi izašli pred Gospoda praznih ruku. Ovako preduzete mere bile su od obostrane koristi.

Plan sistematskog dobročinstva neki ne prihvataju pod izgovorom da nisu slobodni od dugova. Oni se, pri tom, pozivaju na Biblijsko pravilo: „Ne budite nikome ništa dužni.” Međutim, sama činjenica da su u dugovima ne oslobada ih njihovih obaveza: „Caru carevo, a Bogu Božije.” Neki misle da zato što se savesno drže pravila: „Ne budite nikome ništa dužni,” Bog ne može od njih ništa tražiti dok ne isplate sve svoje postojeće dugove. Tu oni, ne dajući Bogu ono što je Njegovo, obmanjuju sami sebe. Svako je dužan da prinese Gospodu odgovarajuću žrtvu ili prilog. Oni koji imaju dugove treba da iznos svojih takvih obaveza izdvoje iz onoga što stvarno poseduju, i da daju u srazmeri sa onim što je stvarno njihovo.

Neki smatraju da imaju svete obaveze prema svojoj deci - da svakom detetu daju njegov deo, i da zbog toga nisu u mogućnosti da potpomažu delo Božje. Tako se dužnost prema deci koristi kao izgovor. Ispravno je osećati svoju dužnost prema deci, ali je dužnost prema Bogu na prvom mestu. Dajte caru carevo, a Bogu Božje. Ne zakidajte Boga uskraćujući Mu svoje desetke i darove. Prva je i sveta dužnost vratiti Bogu ono što Mu u srazmeri sa svojom imovinom dugujemo. Ne dozvolite da vas bilo ko svojim zahtevima navede da zakidate Boga. Ne dozvolite ni svojoj deci da za svoje lične interese krađu ono što ste kao svoju žrtvu stavili na Božji oltar.

Pokazano mi je da je lakomstvo i u staro doba navodilo pojedince da uskrate Bogu ono što Mu po pravilu pripada, umanjujući svoja davanja. To je sve zapisano na nebu i prokletstvo je pogodilo njihovu žetvu i njihova stada - upravo ono u čemu su zakidali Boga. Neki su bili pogođeni i teškim gubitkom u porodici. Bog ne prima osakaćenu žrtvu. To je moralo biti besprekorno, najbolje iz stada i najbolje u poljoprivredi. I da bi Gospod mogao izliti svoj blagoslov na njihove porodice i njihovu imovinu, prilozima su morali biti potpuno dragovoljni.

Kao ilustraciju prokletstva, koje će snaći one koji vrednost svoje imovine prikazuju manjom nego što u stvari jeste, prikazan mi je slučaj Ananije i Safire. Oni su se pretvarali da svoju imovinu dragovoljno daju Gospodu. Na Petrovo pitanje: „Kaži mi jeste li za toliko dali njivu?” Odgovor je bio: „Da, za toliko.” Neki u ovo zlo vreme to možda ne bi smatrali kao laž. Ali Gospod je to smatrao upravo tako. Oni su njivu prodali za znatno višu cenu. Tvrdeći da sve posvećuju Gospodu, oni su pokušali da od Njega prikriju istinu o tome, i kazna ih je snašla bez ikakvog odlaganja.

Videla sam da se uvođenjem sistematskog dobročinstva u stvari proveravaju i kušaju naša srca. To je stalno, doživotno proveravanje - da bismo se sami osvedočili: da li u našem srcu preovlađuje istina ili ljubav prema ovome svetu. Tu se posebno kušaju oni koji su po svojoj prirodi sebični i lakomi. Oni će nastojati da svoju imovinu prikažu što manjom. To je u stvari utajivanje i licemerstvo. „Proklet biće ko neverno i varljivo radi u delu Božjem,” naglasio je anđeo.

Anđeli budno prate razvoj karaktera, i postupke ovakvih beleže u nebu. Neke će Bog pohoditi svojim sudom zbog ovoga, i imovina koju su na ovaj način uvećavali smanjiće se na iznos koji su sami naznačili: „Jedan prosipa i sve više ima; a drugi tvrdi suviše, i sve je siromašniji. Podašna ruka biva bogatija, a ko napaja druge, i sam će biti napojen” (Priče 11,24.25).

U ovome treba da učestvuju svi. Oni koji upotrebljavaju duvan, čaj i kafu, treba da odbace te svoje idole, a novac tako uštelen treba da prilože u Božju riznicu. Ima i takvih koji su mrtvi za sve što Bog traži od njih i nikad ništa nisu žrtvovali za Njegovo delo. Neki od najsiromašnijih moraju da vode tešku borbu da bi se oslobodili tih opojnih sredstava. Ova lična žrtva se ne traži zato što nedostaju sredstva za delo Božje, nego na taj način svako mora da se proverava i dokazuje u razvoju hrišćanskog karaktera. To je životno načelo koje narod Božji treba da sprovodi u svakodnevnoj praksi.

„Eda li će čovjek zakidati Boga? a vi mene zakidate; i govorite: u čemu Te zakidamo? u desetku i prinosu. Prokleti ste, jer me zakidate, vi, sav narod. Donesite sve desetke u riznicu da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske, i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I zaprijetiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama.” Videla sam da su ovi stihovi pogrešno primenjivani na učestvovanje u govornim priložima i molitvama prilikom verskih skupova. Ovo proročanstvo se odnosi posebno na poslednje dane, i pripadnicima naroda Božjeg ukazuje na njihovu dužnost da ono što dragovoljno prilažu Gospodu treba da bude u srazmeri sa njihovim stvarnim prihodima.

Naziv naše verske zajednice

Što se tiče naziva ili imena koje ostatak naroda Božjeg treba da uzme pokazano mi je sledeće: predočene su mi dve strane. Na jednoj su velike verske organizacije takozvanih hrišćana. Oni su, prihvativši jednu papsku instituciju, bacili pod noge zakon Božji. Oni prvi dan sedmice drže kao Subotu ili kao dan Gospodnji. Na drugoj strani se nalaze malobrojni vernici koji - pokoravajući se Velikom Zakonodavcu - drže i četvrtu zapovest Njegovog Zakona. Posebna i istaknuta obeležja njihove vere su svetkovanje sedmog dana i očekivanje Hristovog dolaska.

Sukob je između zahteva Božjih i zahteva zverinih. Prvi dan sedmice, koji je papstvo uvelo u direktnoj protivrečnosti sa četvrtom zapovešću, dvorožna zver će jednog dana uspostaviti kao kriterijum. Nasuprot tome, u strašnoj Božjoj opomeni najavljuje se kazna za sve one koji se klanjaju zveri i ikoni njezinoj. Oni „će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva Njegova.”

Ne možemo prihvatiti nijedno drugo ime sem onoga koje, u skladu sa našim ispovedanjem, izražava našu veru i označava nas kao „narod osobit.” Naziv Adventisti sedmog dana predstavlja stalni ukor za protestantski svet. Tu se ističe znak raspoznavanja između onih koji se klanjaju Bogu i onih koji se klanjaju zveri i primaju njen žig. U toku je veliki sukob između zapovesti Božjih i zahteva zverinih. Aždaja vodi rat protiv svetih upravo zbog toga što oni drže svih deset Božjih zapovesti. Kad bi oni spustili kriterijum i prestali da ističu posebna obeležja svoje vere, aždaja bi ih ostavila na miru; ali oni izazivaju njenu srdžbu upravo svojom smelošću da uzdignu merilo i da razviju svoju zastavu nasuprot protestantskom svetu, koji podanički uvažava instituciju papstva.

U nazivu: Adventisti sedmog dana na prvom mestu se ističu prava obeležja naše vere, i to

osvedočava one koji traže istinu. To, poput strele iz Gospodnjeg tula, pogađa prestupnike Njegovog zakona, navodeći ih da se kaju pred Bogom i veruju u Gospoda našega Isusa Hrista.

Pokazano mi je da gotovo svaki fanatik koji se pojavi i u težnji da svoje prave namere prikrije kako bi mogao da zavodi druge, obično tvrdi da pripada crkvi Božjoj. Takav naziv bi odmah izazvao podozrenje, jer se često upotrebljava da bi se prikrije najapsurdnije zablude. Takav naziv bi za ostatak Božjeg naroda bio isuviše neodređen. To bi samo podsticalo sumnju da imamo neku veru koju želimo da prikrijemo.

Pouka i savet za siromašne

Neki od onih koji su siromašni u dobrima ovog sveta spremni su da svako neposredno svedočanstvo prebace na pleća imućnijih u Crkvi. Ali pri tom ne shvataju da i oni takođe treba nešto da preuzmu. Bog i od njih traži spremnost na žrtvu, pozivajući ih da odbace svoje omiljene idole. Oni treba da ostave štetna stimulaturna sredstva, kao što su: duvan, kafa i čaj. Ako, i pored nastojanja da učine sve što je u njihovoj moći, ipak zapadnu u teške okolnosti, njihova imućnija braća treba sa zadovoljstvom da im pomognu kako bi izašli iz svojih teškoća.

Mnogima nedostaje mudrost rukovođenja i razborita štednja. Oni ne umeju dobro da procene i da budu oprezni u svojim postupcima. Takvi ne treba da se oslanjaju na svoje slabo rasuđivanje, nego da se za savet i mišljenje obrate svojoj iskusnijoj braći. Međutim, upravo oni koji ne znaju da ekonomišu i nemaju zdravo rasuđivanje najčešće ne traže savet. Oni obično misle da znaju kako treba da vode svoje ovozemaljske poslove, i nisu spremni da slušaju bilo čije savete. Upuštaju se u pogrešne poduhvate zbog kojih kasnije stradaju i snose posledice. Videći kako stradavaju i pate zbog toga, njihova braća su ožalošćena i pomažu im da se izvuku iz nastalih teškoća. Tako nerazboritim vođenjem svojih poslova oni pogađaju i Crkvu, jer se na njih moraju trošiti sredstva iz Božje riznice koja su predviđena za širenje sadašnje istine. Ako oni koji su tako slabog imovnog stanja poslušaju savete iskusnijih da svoje poduhvate usklade sa svojim skromnim mogućnostima, pa ipak zapadnu u velike finansijske teškoće, braća su dužna da im rado pomognu da izađu iz tih nastalih teškoća. Ali ako oni, oslanjajući se na sopstveno rasuđivanje, uporno nastavljaju svojim putem, treba ih prepustiti da osete sve posledice svog nemudrog izbora i da, posle skupo plaćenog iskustva, shvate da je „izbavljenje u mnoštvu savjetnika.” Pripadnici Božjeg naroda treba da se osećaju zavisnim jedan od drugoga. Oni treba da se savetuju i potpomažu međusobno, tako da se nedostatak jednoga nadoknadije suviškom drugoga. Pokazano mi je da pristavi Gospodnji nisu dužni da potpomažu one koji uporno nastavljaju da upotrebljavaju duvan, čaj i kafu.

Spekulisanje brzom zaradom

Videla sam da pojedini svoj propust da učestvuju u potpomaganju dela Božjeg opravdavaju svojim navodnim dugovima. Kada bi pažljivo preispitali svoje srce, uvideli bi da je pravi razlog što svoje priloge Bogu ne daju dragovoljno u stvari samo njihova sebičnost. Neki će večito ostati u dugovima. Zbog njihovog lakomstva, ruka Božja koja omogućuje napredak i uspeh neće biti s njima, niti On može da blagoslovi njihove poduhvate. Ljubav prema svetom u njihovom srcu jača je od ljubavi prema istini, i zato nisu ni dostojni ni spremni za carstvo Božje.

Kada se pojavi neki novi izum, oni koji tvrde da veruju u istinu iznalu način kako da svoja sredstva ulože u takav poduhvat. Bog poznaje srce svakog pojedinca. Njemu je poznata svaka sebična pobuda, i dopušta da se pojave prilike u kojima će pripadnici Njegovog naroda pokazati šta im je u srcu. U nekim slučajevima Gospod dopušta ljudima da nastave svojim putem i da dožive potpuni neuspeh. Njegova ruka je protiv njih da osujeti njihova očekivanja i rasturi ono što se na takav način stiže. Oni koji su stvarno zainteresovani za delo Božje i spremni da rizikuju nešto u cilju njegovog napretka, osvedočiće se da je to zaista sigurno i bezbedno ulaganje. Neki će dobiti stotruku u ovom životu, i večni život na Novoj zemlji. Ali svi nikada neće primiti svoj ulog ustostručen u ovom životu, zato što svi to ne bi mogli da podnesu. Kad bi im se tako mnogo poverilo oni bi postali nemudri pristavi. Gospod im to uskraćuje za njihovo dobro; ali njihovo blago na nebu osigurano je. Koliko je takvo ulaganje bolje i sigurnije od ovozemaljskog!

Želja pojedine naše braće da se brzo domognu novca navodi ih da se upuštaju u neke nove poduhvate i da u to ulažu svoja sredstva, ali njihova očekivanja da ostvare dobit često se ne ostvaruju. Oni na taj način gube novac koji bi mogli dati na delo Božje. Postoji prava zaludenost u pogledu tih novih poduhvata. Iako su u tome učestvovali već toliko puta, i pred sobom imaju primer drugih koji su uložili svoj novac i doživeli potpuni neuspeh, ipak mnogi veoma sporo izvlače pouku. Sotona ih namamljuje i opija varljivom nadom na laki dobitak. A kada im se sve nade sruše onda doživljavaju bolnu obeshrabrenost zbog tako nerazumnog rizikovanja. Neuspeh u ostvarivanju dobiti, takvi doživljavaju kao svoju ličnu nesreću i kao svoj gubitak. Međutim, oni bi morali imati na umu da novac kojim rukuju samo kao pristavi u stvari nije njihov, i da Bogu nije po volji tako nemudro rukovanje sredstvima koja bi se mogla upotrebiti za širenje sadašnje istine. Na dan konačnog obračuna neverni pristav će morati da položi račun kako je raspolagao onim što mu je bilo povereno.

Nepošten pristav

Pokazano mi je da je Duh Božji na F... imao sve manje i manje uticaja, sve dok ovaj nije potpuno izgubio Bogom danu snagu bez koje nije moguće izvojevati pobjedu. Kod njega se već duže vreme vidno ispoljava sebičnost i lični interes. Oholost u srcu, samovolja, nepopustljivost i nespremnost da prizna i odbaci svoje greške, dovele su ga u ovo strašno stanje u kojem se sada nalazi. Od njegovog nerazboritog stava delo Božje je dugo trpelo veliku štetu.

Svojim preteranim zahtevima, on je u Crkvi podsticao duh cepidlačenja i stalnog iznalaženja grešaka. Bio je prestrog u onome za što nije bio nadležan, gospodareći nad onima koji se nisu usuđivali da mu se suprotstave. Svojim opomenama i molitvama navodio je braću na zaključak da u njemu vide pravog hrišćanina, što je predstavljalo samo pripremu da ih zavede na pogrešan put kojim je i sam pošao. Bio je uobražen, i njegove nastranosti su na mnoge ostavljale veoma nepovoljan utisak. Bilo je i takvih koji su se u svojoj slabosti ugledali na njegov primer. Delo Božje je od njega imalo mnogo više štete nego koristi.

Da je prihvatio Bogom dane pouke i pristao da se ispravlja, mogao bi da zadobije pobjedu nad svojim rđavim navikama koje su bile njegovo pravo kušanje. Ali je on tako dugo popuštao svojim navikama da ga je taj moćni neprijatelj potpuno savladao. Njegovo poslovanje bilo je nekorektno. Odajući se nepoštenju, on je počeo da iz riznice uzima novac na koji nije imao pravo i da ga koristi u sopstvene svrhe. Smatrao je da zna bolje od svoje braće kako treba raspolagati novcem. Kad bi mu neko dao novac u određenu svrhu imenujući lica kojima je namenjen, on je

uzimao slobodu da postupa po svom nahođenju, i umesto da ispoštuje želju darodavca, koristio je taj novac u ostvarivanju sopstvene dobiti. To izaziva Božje negodovanje. Ovaj čovek je pošao putem nepoštenja. Smatrajući se Božjim pristavom, mislio je da po svom nahođenju može slobodno da raspolaže čak i tuđim novcem. Svaki pojedinac, u svojstvu pristava, treba da savesno upravlja onim što mu je povereno.

Prezrevši savete svoje braće, rukovodeći se samo sopstvenom voljom i nastavljajući tako u svojoj sili, on je odbacio svaku mogućnost da se popravi. Kad je bio ukoravan, nisu mu bili po volji ni način ni lica koja su u tome učestvovala, tako je pred sobom zatvorio sve mogućnosti da se reformiše. Gospod već duže vremena ne prihvata njegove napore. On je radio mnogo više za svoje lične interese nego za interese dela.

Kad prvi put dode u neko mesto, njegove molitve i opomene ostavljaju utisak, i braća stiču predstavu da je on savršen hrišćanin. On uživa naklonost zato što ga smatraju propovednikom. Ali kako ih razočaravaju njegova sebičnost, mrzovolja, okrutnost i nastranost, čim ga upoznaju! Gotovo svakog dana on zapinje za neku posebnu sitnicu. Njegov um je stalno obuzet izmišljanjem nečega što bi odgovaralo njegovim ličnim interesima. Tada bi u ono što je naumio uvlačio i druge da bi uspešno izvukao korist za sebe, a zatim bi nastavio da smišlja nešto novo. Takvo njegovo smeranje i planiranje imalo je vrlo štetan i rušilački uticaj na delo Božje. Svojim postupcima on je delovao razorno, i gotovo svud je nanosio veliku štetu. Kakav primer za stado? U svojim postupcima bio je veoma sebičan, nastojeći da od svakog s kim je dolazio u kontakt izvuče neku ličnu korist. Njegove postupke Bog ne može da odobri. Dobro drvo se poznaje po rodovima svojim.

Fanatizam u državi Viskonsin

Videla sam da je Gospod prošli put u naročitoj nameri moga supruga uputio da pođe na zapad umesto na istok, kako je on to prvobitno odlučio. U Viskonsinu je bilo zabluda koje je trebalo ispraviti. Sotona je u svom delovanju imao uspeha, i ako se to ne osudi, duše bi mogle biti uništene. Gospod je našao za dobro da izabere onoga ko je imao iskustvo sa fanatizmom u prošlosti i bio očevidac delovanja sotonine sile u tom pogledu. Oni koji su prihvatili ovo Bogom izabrano oruđe izlečeni su od tog zla, i duše su spasene od zamke koju im je sotona pripremio.

Videla sam da ovaj sotonski plan ne bi u Viskonsinu bio tako rado prihvaćen da su tamošnji vernici bili srcem i dušom jedinstveni u delu. Duh zavisti i podozrenja još uvek je postojao u srcu mnogih. Seme posejano od strane partije oko takozvanog „*Vesnika istine*” još nije bilo sasvim iskorenjeno. Iako su na rečima prihvatili poruku trećeg anđela, još uvek nisu bili slobodni od svojih starih nazora i predrasuda. Njihovo već odranije izopačeno verovanje pripremiло ih je da rado prihvate i ovu sotonsku obmanu. Oni koji su zatrovani duhom pomenute grupe oko „*Vesnika*” moraju potpuno raskinuti s tim, iskoreniti svaku pojedinost toga i prihvatiti duh treće anđeoske poruke, ili će to prionuti za njih poput gube, i oni će se lako odvojiti od svoje braće u sadašnjoj istini. Rado će prihvatiti ideju da u nebo mogu ići i sami, kao nezavisna grupa, i lako upadati u sotonine zamke. On nije nimalo voljan da napusti svoje uporište u Viskonsinu, i sprema nove obmane za one koji nisu čvrsto ujedinjeni sa Crkvom.

Videla sam da osobe koje su bile toliko obuzete tamom zabluda da je sotona kontrolisao ne samo njihov um nego i njihovo telo, treba da zauzimaju najskromnije mesto u Božjoj Crkvi. Brigu za pripadnike svog stada Bog neće poveriti nemudrim pastirima, koji bi mogli da se

prevare i da im umesto zdrave hrane daju otrov. Bog želi da se o pripadnicima Njegovog stada brinu ljudi koji mogu da ih hrane čistom i dobro provejanom hranom. O, koliku sramotu i rug ti fanatički pokreti nanose delu Božjem! U one koji se uporno drže tog mračnog fanatizma, uprkos tako jasnih dokaza da je to delo sotonino, ne možemo imati poverenja. Njihovom sudu ne treba pridavati nikakav značaj. Sam Bog je poslao svoje sluge bratu i sestri G, ali oni su prezreli svaki savet i odlučili da nastave sopstvenim putem. Brat G je bio zavirljiv i tvrdoglav, i njegov budući put mora biti obeležen dubokom poniznošću, jer se pokazao nedostojnim poverenja koje mu je ukazivao narod Božji. On u svom srcu nije ispravan pred Bogom, niti je to bio već duže vremena.

Videla sam da je to bila sotonina namera da pomenute osobe u Viskonsinu uvuče u teški fanatizam. On je kontrolisao njihov um navodeći ih da postupaju u skladu sa obmanom u koju su već bili uvučeni. A kada je ostvario svoj cilj, kad su oni istrčali svu dužinu puta koju im je on odredio, odlučio je da im otkrije koliko je pogrešan bio put kojim su išli, kako bi ih gurnuo u suprotnu krajnost - da poriču darove Božjeg Duha i Njegovu delatnost. Činjenicu da brat i sestra G nisu ujedinjeni sa telom Crkve, sotona je iskoristio kao preimućstvo. Oni su želeli da budu potpuno nezavisni, i da vode a ne da budu vođeni. Brat G, zavirljiv po svojoj prirodi i sklon potpunoj nezavisnosti, odvojio se od drugih, jer u takvom duhu zaista nije mogao da vuče u istom jarmu sa svojom braćom u propovedništvu. Sestra G je takođe veoma sklona zavisti, i vrlo je uporna. U nedostatku verskog iskustva, nije bila zdrava u veri niti je bila vezana za Crkvu. Otvoreno je ustajala protiv darova u Crkvi. U člancima koje su u cilju objavljivanja dostavljali časopisu „*Pregled*” zapažao se nedostatak skromnosti i poniznosti.

Izgledalo je da je sve spremno za posebno delovanje sotonino. On je naveo mnoge da odbace razum i zdrav sud i da se povode samo za trenutnim utiscima. Od pripadnika svog naroda Gospod očekuje da se rukovode razumom a ne samo prolaznim utiscima. Njegovo delo mogu da shvate sva Njegova deca. Njegovo učenje je takvo da se samo preporučuje shvatanju zdravog razuma, i ima za cilj da uzdiže i oplemenjuje um. Božja sila se ne ispoljava u svakoj prilici. Potrebe ljudskih bića predstavljaju za Boga priliku da im pomogne.

Pokazane su mi grupe u kojima je, pod uticajem zlog duha, vladala zabuna i velika pometnja. Svi su se molili u isto vreme i na sav glas, zapomažući svako na svoj način; tako da je bilo nemoguće razabrati šta je tu frula a šta harfa - šta ko hoće da kaže. „Bog nije Bog nereda, nego mira.” Došao je sotona i nastavio da vlada po svojoj volji. Razum i zdravlje žrtvovani su toj njegovoj obmani.

Od pripadnika svog naroda Bog ne traži da imitiraju Valove proroke - da muče svoje telo, da viču na sav glas vapijući i bacajući se po zemlji, bez ikakvog obzira na javni red, sve dok potpuno ne malaksaju usled iscpirljenosti. Religija se ne sastoji u stvaranju buke i galame; kad je duša ispunjena Duhom Gospodnjim ona Ga hvali i slavi umilnim izrazima srca. Neki tvrde da imaju duboku veru u Boga i da, kao odgovor na svoje molitve, imaju neke naročite darove, mada za to nemaju nikakvih dokaza. Svoju uobrazilju oni pogrešno smatraju verom. Molitva vere nikada nije uzaludna, ali tvrditi da će ona uvek biti uslišena i to upravo onako kako mi to očekujemo - predstavlja prekoračenje dozvoljenog.

Kada su sluge Božje, povodom pojave ove obmane, posetili izvesna mesta u državi Viskonsin, izvršeno je temeljno ispitivanje i pruženi su očevidni dokazi da je to delo lažno. Ali je duh fanatizma ostao uporan, i data svetlost nije prihvaćena. O, da su ti zabludeli bili spremni da poslušaju savete slugu Božjih i da se poprave! Bog je želeo da oni uvide da ih je vodio lažni duh. Tada bi oni, na osnovu priznanja svojih grešaka, bili spaseni da ne idu dalje u sprovođenju sotoninih planova i nastavljanju ove kobne zablude. Ali se oni nisu dali osvedočiti. Brat G je imao dovoljno svetlosti da ustane protiv fanatizma, ali on to i pored težine navedenih dokaza nije

učinio. Svetlost koju su mu donele pomenute sluge Božje on je tvrdoglavo odbijao, jer je na njih gledao s podozrenjem, prateći ih stalno okom ljubomore i nepoverenja.

Ukoliko je veća svetlost koju ljudi odbace, utoliko će veća biti sila prevare i tama kojoj će biti prepušteni. Odbacivanje istine čini ljude nemoćnim robovima sotoninih obmana i laži. Posle konferencija u izvesnim mestima Viskonsina, oni koji su bili žrtve ove prevare ostali su u još dubljem mraku, srljajući u još teže zablude i nanoseći time delu Božjem takvu sramotu koja se dugo neće otkloniti. Strašna odgovornost za to pada na brata G. Dok tvrdi da je pastir, on je pustio vuka u stado i posmatra kako on proždire ovce. Gnjev Božji će ga neizbežno stići, jer nije budno bdio nad dušama kao onaj koji će morati da za njih položi račun pred Bogom.

Pokazano mi je da Božji blagoslov već dugo ne prati njegove napore. Ruka Gospodnja nije bila uz njega da podiže Crkvu i privodi duše istini. On u svom srcu nije ispravan pred Bogom. On poruku trećeg anđela nikada nije shvatio u njenom pravom smislu. Svoju povezanost i ljubav prema narodu Božjem on je izgubio još pre nego što se pojavila ova obmana, i to je jedan od razloga što je upao u tako duboku tamu. Svoje verne i odane sluge, Bog ne ostavlja u neznanju kad je u pitanju jedan ovakav fanatički duh, i oni su dužni da podignu svoj glas i da upozore narod. Kada su sluge Božje donoseći svetlost podigle svoj glas protiv pomenute obmane, brat G nije u tome prepoznao glas Pravog Pastira, nego je u svojoj ljubomori i upornosti to smatrao glasom tuđina. Pastiri stada su dužni da, pre svih drugih, prepoznaju glas Poglavara pastirskog. Bog želi da Njegov narod bude svet i postojan narod. Kada je srce puno svetosti i savršene ljubavi onda rad među onima koji ispovedaju Hristovo ime - slično ognju topioničarske peći - proždire trosku i razgoni tamu. Dok sve ono što dolazi od sotonskog duha ustaje u odbranu sopstvenog zla, i samim tim još više ubrzava svoje uništenje. Međutim, istina će trijumfovati.

Prećutkivanje ukora

U vezi sa ponašanjem pojedinih lica kao što su: H i I pokazano mi je da oni, iako su bili ukoreni nisu ispravili svoje pogreške. Narod Božji, naročito u državi Njujork, često je uznemiravan njihovim pogrešnim načinom rada. Njihov uticaj je naneo veliku štetu delu Božjem. Za poslednjih deset godina u viziji mi je često ukazivano na njihov pogrešan stav, i ja sam im pisala o tome. Ali su oni strahujući za svoj ugled brižljivo krili od svoje braće činjenicu da su bili ukoreni. Da su oni koji su njihovim tako pogrešnim radom bili pogođeni i uznemiravani znali za ove ukore, to bi za njih bila prava blagodät. Trebalo je da te poruke uručim razboritoj braći u Crkvi da bi - kada se ukaže potreba - svi mogli saznati i razumeti uputstva koja Gospod smatra pogodnim za svoj narod. Ali kada sam pokušala da poruke koje su mi date za ovu braću prenesem bilo kome ili njima samima, oni su me osuđivali na najbespoštedniji način. To je zadavalo toliki bol mojoj duši da sam počela da prećutkujem ono što mi je Gospod otkrio o neispravnostima pojedinaca.

Oholost srca bila je povod tolikom strahovanju ove braće da drugi ne saznaju da su oni bili ispravljeni. Da su svoje greške smerno priznali pred Crkvom potvrdili bi svoje tvrđenje da veruju u vizije, i Crkva bi bila ohrabrena da prihvati njihova priznanja. Međutim, ti učitelji produžuju da stoje na putu svom stada. Oni pružaju rđav primer vernicima koji gledaju u njih i koji - kad sami budu ukoreni - postavljaju pitanje: „Zašto ne ukorite ove propovednike, kada nas tome što činimo upravo oni uče?” Na taj način se sotonu otvaraju vrata da im podmeće sumnju u istinitost vizije. Vernici su na taj način prevareni i zloupotrebljeni. Verujući da smo mi u jedin-stvu sa ovim

učiteljima, oni su prihvatili njihova uputstva čak i kad su ona bila sasvim pogrešna. S bolom u duši pisala sam tim propovednicima videvši kakve rane svojim nerazboritim postupci-ma zadaju delu Božjem. S kakvom sam zabrinutošću očekivala dejstvo ovih poruka. Međutim, oni su sve to odbacili, ne dopustivši da ostali vernici saznaju bilo šta o tome, i tako nisu mogli da se koriste poukama koje su date po Božjem uputstvu.

Videvši da se ono što je prema Božjoj nameri trebalo izvršiti ne prihvata, bila sam veoma obeshrabrena. Često sam se u svojoj zabrinutosti pitala: Čemu služe svi ti moji napori? Stav ove braće bio je sledeći: mi verujemo u vizije, ali sestra Vajt prilikom pisanja dodaje i svoje reči; stoga prihvatamo onaj deo za koji smatramo da je od Boga, a ostalo odbacujemo. Nastavljajući u tom duhu, oni su ostali nepopravljivi u svom životu. Tvrđili su da veruju u vizije, ali su svojim postupcima pokazivali suprotno. Svojim primerom i uticajem navodili su i druge da sumnjaju. Za delo sadašnje istine bilo bi manje štete da su se ova dva propovednika otvoreno izjasnila protiv darova [Duha proroštva]. Tada narod ne bi bio obmanjivan ni zbunjivan stavom ovih svojih slepih učitelja. Nadali smo se da oni ipak mogu da se poprave i da vrše dobar uticaj na stado i molili smo se za to; ali je svaka nada iščezla, i mi ne možemo i ne smemo i dalje prelaziti ćutke preko toga. Ogrešili smo se o Crkvu Božju što ovo još pre nismo razotkrili.

Delo u državi Ohajo

Od naše posete državi Ohajo, u proleće 1858. godine, H je činio sve što je bilo u njegovoj moći da osujeti naše napore; i svima za koje je pretpostavljao da su podložni njegovom uticaju pisao je s ciljem da stvori negativno mišljenje i raspoloženje prema nama. Kada smo u proleće pomenute godine stigli u Ohajo, bila mi je data poruka za njega i njegovu porodicu. To svedočanstvo mu je uručeno, ali je malo bilo onih koji su znali da sam imala poruku za njega. Slično i mnogim drugima koji su bili ukoreni, on je ustao protiv ovog svedočanstva, tvrdeći da pod uticajem drugih imam predrasude protiv njegove porodice, dok su mi njihovi propusti - naglašeni u ovoj viziji - pokazivani toliko puta za poslednjih deset godina. On reče da veruje u vizije, ali da sam ja u toku pisanja bila pod uticajem drugih.

Kakvog li zaključka! Gospod deluje na poseban način preko osobe priznate da poseduje dar proroštva, a dopušta da se upućena poruka falsifikuje pre no što stigne do onoga kome je namenjena u cilju da ga popravi! Od kakve koristi su vizije onima koji ih gledaju u takvoj svetlosti? Oni ih konstruišu po sopstvenom nahođenju, i osećaju se slobodnim da odbace sve ono što ne odgovara njihovim sklonostima. H zna da je svaka reč iz te vizije data za njega u Ohaju bila verno preneti. I kada ovu poruku više nije mogao da krije od Crkve (jer je bila zatražena i u celosti pročitana na prošloj konferenciji u ...), priznao je istinitost celokupnog teksta. Ali je ipak slepo nastavio da ratuje protiv onoga što je sam priznao za istinito.

On nije dobro upravljao sopstvenim domom, i zbog toga je u toku poslednjih deset godina više puta bio ukoren. Bog ne odobrava njegove postupke, jer nije obuzdavao svoju decu. Ta deca su zbog svoje izopačenosti ušla u javnu izreku, i širila su izopačujući uticaj gde god bi se nastanili. Svaki put kada su mi prikazivani, to me je podsećalo na prvosveštenika Ilija, na izopačenost njegovih bezbožnih sinova i strašnu kaznu koju je Bog dopustio. Videla sam da porodica H izaziva zgražavanje nevernika i izlaže ruglu delo sadašnje istine. Poruku koja mi je u proleće 1858. data za Ohajo, a posebno za ..... mnogi nisu prihvatili. Ta poruka zaseca duboko, i srca koja nisu duboko prožeta duhom istine, prirodno ustaju protiv nje.

Propovednici koji su radili u toj državi nisu vršili dobar uticaj. Nagoveštaje i došaptavanja koji su šireni, o bratu i sestri Vajt i ostalima koji su rukovodili delom u Batl Kriku, rado su prihvatili mnogi, a posebno lakoverni i oni koji vole da ogovaraju. Sotona dobro zna kako i na koga treba da usmeri svoje napade. On prvo nastoji da u srcu pojedinaca podstakne zavist i nezadovoljstvo protiv onih koji se nalaze na čelu dela. Zatim se dovode u pitanje njihove sposobnosti i talenti, kojima se više ne pridaje gotovo nikakav značaj, a uputstva data u viziji potpuno se zanemaruju.

Stvaranju nezadovoljstva u državi Ohajo najviše su doprineli tamošnji propovednici. H se u tom domenu spustio veoma nisko. Dišući duhom nezadovoljstva, on je željno slušao lažne glasove, sakupljao ih i doslovno govorio: „Prokažite da prokažemo” (Jer. 20,10). On je to radio na veoma podmukao način, šireći lažne glasove u pogledu našeg odevanja i našeg uticaja u Ohaju i podstičući mišljenje da se brat Vajt bavi raznim špekulacijama. On nije bio ni najmanje povezan sa nama. Bio je veoma ogorčen na nas. A zašto? Jednostavno samo zato što sam iznela šta mi je Gospod otkrio u pogledu njegove porodice, koju vodi na tako nemaran i neodgovoran način da je izazvao protiv sebe Božje neodobravanje i Njegov opravdani gnjev. On sa zlobom, zavišću i duhom krajnje nepomirljivosti gleda na ulogu koju mi imamo u delu sadašnje istine.

Vernici u Ohaju su ohrabrivani da s nepoverenjem i sumnjom gledaju na one koji su zaduženi za vođenje dela u Batl Kriku i pripremani su da ustanu protiv njih. Brat J se čvrsto držao svog stava bez obzira na stav Crkve. On je uobrazio da zlo nastaje iz centra i da se on mora boriti protiv toga. Tako se svrstavao za borbu kada potrebe za borbu uopšte nije bilo. Pripremao se da se odlučno suprotstavi nečemu što se nikada nije ni pojavilo. Mnogi od braće u Ohaju gajili su slično raspoloženje, stavljajući se u opoziciju nečemu što nikada nije postojalo. Njihov rat je bio potpuno besmislen. Bili su spremni da viču: „Izađite iz Vavilona,” sve dok sami nisu postali pravi Vavilon.

Propovednici su neposredno stajali na putu dela Božjeg u državi Ohajo. Oni treba da se uklone sa tog puta kako bi Bog mogao da dopre do svog naroda. Oni se postavljaju između Boga i Njegovog naroda, ometajući ostvarenje Njegovih namera. Brat J u Ohaju širi uticaj kojem bi po svojoj dužnosti morao da se suprotstavi. Videla sam da u Ohaju ima onih koji bi zauzeli ispravan stav da su bili pravilno poučavani. Oni su voljni da podrže delo sadašnje istine, ali videvši da se tako malo toga sprovodi u delo, oni su izgubili hrabrost. Njima su ruke oslabiljene i potrebna im je podrška. Videla sam da se napredak dela Božjeg ne može potpomoći iznuđenim prilozima. Takve priloge Bog ne prihvata. To pitanje treba u potpunosti prepustiti svakom pojedincu da odluči sam za sebe. Svoje priloge i žrtve za delo Božje oni treba da prinose ne samo jednom u godini, nego sedmično i mesečno. Ta obaveza svake sedmice i svakog meseca predstavlja proveru za svakog vernika. Pokazano mi je da sistem desetka doprinosi razvoju karaktera i pokazuje kakav je čovek stvarno u svom srcu. Da je vernicima u državi Ohajo ovo pitanje bilo izloženo u pravoj svetlosti, uz preporuku da sami donesu odluku, oni bi shvatili mudrost i pravilnost uredbe o desetku.

Propovednici ne treba da vrše pritisak na pojedince i da im strogim upozorenjima prosto izvlače novac iz ruku. Ako neko ne daje onoliko koliko bi prema mišljenju drugih bio dužan dati, oni ne treba da ga osuđuju niti da dižu ruke od njega. U strpljenju i dugom podnošenju oni treba da se ugledaju na Hrista i Njegove anđele. Hristos i anđeli budno paze na razvoj karaktera i odmeravaju moralne vrednosti čoveka. Gospod ima mnogo strpljenja sa zabludelim u svom narodu. Istina će se iznositi sve određenije, razobličavajući idole jednog za drugim, sve dok u srcu onih koji žele da budu posvećeni Božji narod ne bude vladao samo On kao jedini i najveći. Videla sam da prilozima koje Božji narod daje moraju biti potpuno dobrovoljni, i svaki pojedinac mora sam odlučiti da li će dati manje ili više. To će biti verno zapisano. Svakom verniku treba

dati vremena da razvije svoj karakter.

Odlučno svedočanstvo treba da iznose upravo propovednici. Žive istine Reči Božje treba iznositi tako da one dopru do srca slušalaca. I kada se ovaj tako važan predmet pravilno predoči vernicima u Ohaju, oni čija su srca naklonjena delu Božjem rado će prilagati svoja sredstva da to delo potpomognu. Gospod kuša i proverava svoj narod. One koji nisu svim srcem u delu i uskraćuju svoje priloge Gospodu, On ponekad pohodi određenim kaznama; ali ako se oni i dalje grčevito drže svoje lakomosti On će ih odvojiti od svog naroda. Pokazano mi je da mora postojati sistem kojim će biti obuhvaćeni svi. Mladi ljudi i žene, koji su puni zdravlja i snage, vrlo neznatno osećaju teret dela. Svoju snagu i sposobnosti oni su primili od Boga, i trebalo bi da Mu dragovoljno donose svoje priloge. I ako oni nisu voljni da to učine, On može povući svoju ruku koja im donosi blagoslov i uspeh.

Videla sam da ruka Božja nije pratila napredak dela u Ohaju. Tu nešto nedostaje. I propovednici i članovi treba najpažljivije da preispitaju svoja srca da bi videli zbog čega im u tako velikoj meri nedostaje uticaj Božjeg Duha. Njihove žrtve i prilozima su gotovo presahli. Zašto istine Reči Božje ne zagrevaju srca i ne dovode do samoodricanja i požrtvovanosti? Neka se propovednici preispitaju i vide kakav su uticaj vrsili na članove. Brat J je širio duh nezavisnosti što Bog ne odobrava. Svojim uticajem on nije doprinosa jedinstvu među Božjim narodom niti napretku dela.

Pokazano mi je da oni koji u delu sadašnje istine imaju iskustvo od samo nekoliko godina, nisu pogodni da rukovode delom. Takvi treba da budu veoma pažljivi da se ne suprotstavljaju sudu i mišljenju onih koji su osvedočeni pobornici sadašnje istine od samog početka i čiji je život, poput niti u tkanju, nerazdvojno isprepletan sa njenim napredovanjem. Ljude sa tako malo iskustva Bog ne bira da predvode u ovom delu. Na takav položaj On ne dovodi one koji nisu doživljavali patnje, iskušenja, suprotstavljanja i lišavanja podnesena zbog ovog dela, dok ono nije podignuto na nivo na kojem se sada nalazi. Danas je, u poređenju sa nekadašnjim uslovima, lako propovedati poruku trećeg anđela. Oni koji su sada pozvani u rad da istinu prenose drugima, imaju sve pogodnosti za to. Oni ne preživljavaju onakva lišavanja kakva su preživljavali oni koji su se za ovu istinu zalagali pre njih. Istina koju oni propovedaju već je iznesena. Argumenti su svi već pripremljeni. Takvi treba da budu veoma pažljivi da se ne bi uzvisili, jer uzvišenje obično dolazi pred propast. Oni isto tako treba da se strogo čuvaju gundanja protiv onih koji su tako mnogo podneli na samom početku ovog dela.

Bog ceni iskusne radnike koji su se mučili pod teretom dela kad je bilo malo onih koji su spremni da pomognu. Čuvajte se da im ne prebacujete i ne gundate protiv njih; jer će vam se to sigurno pripisati u greh, i ruka Božja koja daje napredak neće biti uz vas. Neki od braće koji nemaju nikakvog iskustva, jer nisu osetili nikakav teret i nisu učinili skoro ništa za napredak ovog dela, niti bilo šta znaju o situaciji u Batl Kriku, prvi su da kritikuju i iznalaze greške u vezi sa tamošnjim vođenjem dela. I oni koji se ne drže reda u svojim ovozemaljskim poslovima niti mogu da upravljaju svojim domaćinstvom, najviše se protive sistemu kojim treba da se obezbedi red u Crkvi Božjoj. Oni ni u ovozemaljskim poslovima nemaju smisla ni ukusa za ono što je pravilno i lepo, i svemu što je takvo oni se protive i u Crkvi. Glas takvih ne treba uvažavati u odlukama bitnim za Crkvu, niti pridavati bilo kakvu pažnju njihovom uticaju.

Potpuna posvećenost

Dragi brate i sestro K, u mojoj poslednjoj viziji otkrivene su mi neke pojedinosti koje se

odnose na vašu porodicu. Gospod vam u svojoj milosti hoće samo dobro i ne želi da vas se odrekne ukoliko se vi ne odreknete Njega. L i M se nalaze u stanju duhovne mlakosti.

Oni se moraju probuditi i preduzeti određene napore za svoje spasenje, ili će izgubiti večni život. Oni moraju osetiti ličnu odgovornost i sticati sopstvena iskustva. Neophodno je da Sveti Božji Duh deluje na njihova srca, navodeći ih da pre svega vole i traže društvo naroda Božjeg, i da se odvoje od onih kojima duhovnost nije u srcu. Isus traži besprekornu žrtvu i potpunu posvećenost. L, i M, vi ne shvatate da Bog traži vašu ličnu naklonost i ljubav. Vi ste se svečano zavetovali Bogu, a spuštate se na nivo takozvanih hrišćana. Volite društvo mladih kojima nimalo nije stalo do svetih istina koje vi ispovedate. Vi želite da budete slični onima sa kojima se družite i zadovoljavate se verom koja vas čini prijatnim za sve koji vas okružuju, ne izazivajući ničije negodovanje.

Hristos traži sve. Ako bi zahtevao manje od toga onda bi žrtva koju je podneo, da bismo se mi uzdigli do tog nivoa, bila preskupa i prevelika. Naša sveta vera traži da se odvojimo od sveta. Mi ne treba da se prilagođavamo svetu ili onima koji veru beživotno ispovedaju samo na rečima. „Nego se promijenite obnovljenjem uma svojega,” kaže apostol. To je put samoodricanja. I kad pomislite da je taj put previše sužen, da uzana staza traži previše samoodricanja, i zaključite da je teško ostaviti sve - zapitajte se: šta je sve Hristos ostavio nas radi? To pitanje baca u zasenak sve što bismo mi mogli nazvati samoodricanjem sa naše strane. Posmatrajte Ga u vrtu Getsimanije oblivenog znojem koji na zemlju pada kao velike kapi krvi. Samo jedan anđeo silazi s neba da ohrabri Sina Božjeg. Sledite Ga na putu do sudnice, dok Ga izbezumljena gomila ruži, vređa i podsmeva Mu se. Posmatrajte Ga zaogrnutog starom carskom odeždom. Čujte prostačko zadirkivanje i svirepo ruganje. Gledajte kako na to plemenito čelo stavljaju trnov venac, a zatim svirepo udaraju po tom vencu tako da Mu se trnje zabada u slepoočnice dok krv teče niz to sveto čelo i lice. Čujte kako ta ubilačka rulja vapijuće traži krv Sina Božjeg. Pilat Ga predaje u njihove ruke, i oni tog plemenitog Stradalnika tako bledog i iznemoglog odvođe na raspeće. Raspinjući Ga na drveni krst, oni strašnim klinovima probadaju Njegove nežne ruke i noge. Posmatrajte Ga kako u onim strašnim časovima samrtnih muka visi na krstu, dok anđeli zaklanjaju svoje lice pred tim jezivim prizorom, i Sunce uskraćuje zrake svoje svetlosti da ne gleda to. Imajući na umu sve to, zapitajte se: da li je ovaj put suviše uzan? Ne, ne!

U životu podeljenosti i polovičnosti uvek ćete nailaziti na sumnju i mrak. U takvom životu ne možete naći utehu vere ni onaj mir koji ne pruža ovaj svet. Nemojte sedeti na mekoj stolici neaktivnosti koju vam preporučuje sotona, nego ustanite, i budite istrajni u težnji da dostignete visoki cilj - to je preimućstvo koje vam se pruža. Blagosloveno je preimućstvo odreći se svega Hrista radi. Ne ugledajte se na one koji ne teže duhovnom napretku i uzdizanju. Samo je Jedan pravi i nepogrešivi Uzor. Sigurni ćete biti samo kada sledite Hrista. Raskinite odlučno sa onima koji su skloni duhovnoj lenjosti, i bez zadržavanja nastavite na usavršavanju hrišćanskog karaktera. Izgrađujte karakter koji nebo može da prihvati. Ne spavajte na borbenom položaju. Postupajte verno i savesno prema sopstvenoj duši.

Vi popustate zlu koje preti da uništi vašu duhovnost, i da baci u zasenak svu lepotu Svetih spisa i svaki interes za to. To zlo je ljubav prema romanima, izmišljenim pričama i sličnim napisima koji negativno utiču na one koji su na bilo koji način posvećeni službi Božjoj. To dovodi do lažnog i nezdravog uzbuđenja i raspaljuje maštu, dok um čini nesposobnim za ono što je korisno u životu, a posebno za bilo kakve duhovne napore. To odvraća dušu od molitve i ljubavi prema duhovnim vrednostima. Međutim, čitanje literature koja objašnjava Svete spise i podstiče želju za marljivim proučavanjem istih, nije opasno već blagotvorno. Prikazani ste mi kako svoj pogled odvrćate od Svete Božje Reči i napregnuto čitate uzbudljive knjige koje za

veru predstavljaju smrt. Kad biste češće i marljivije čitali Svete Spise onda bi vam oni izgledali mnogo privlačniji i ne biste nalazili zadovoljstvo u čitanju ove bezvredne literature. Svakodnevno proučavanje Svetog Pisma imaće posvećujući uticaj na um, i vi ćete udisati atmosferu neba. Vežite se svim srcem za tu dragocenu knjigu. Ona će se pokazati kao vaš pravi prijatelj i putokaz u svakoj teškoći.

Vi ste u svom životu postavili sebi određene ciljeve, i kako ste se uporno i neumorno zalagali da to i ostvarite! Kalkulisali ste i planirali sve dok se vaša očekivanja nisu ostvarila. Sada je pred vama cilj za koji vredi neumorno ulagati istrajne napore u toku celog života. Taj cilj je spasenje duše - večni život. A to zahteva samoodricanje, požrtvovanost i pažljivo proučavanje. Morate proći kroz proces čišćenja i oplemenjivanja. Vama nedostaje spasonosni uticaj Božjeg Duha. Još uvek se mešate sa pripadnicima svog starog društva zaboravljajući da ste se nazvali Hristovim imenom. Ni u postupcima, ni u načinu odevanja vi se ne razlikujete od njih.

Sestro K, pred tobom je veliki zadatak. Moraš umreti oholosti i u potpunosti se posvetiti istini. Od puta kojim sada ideš zavise tvoji večni interesi. Ako želiš da naslediš večni život moraš živeti za to, a odbaciti sebičnost. Izađi iz sveta i odvoj se. Obeležja tvog života treba da budu: umerenost, budnost i molitva. Anđeli budno paze na razvoj karaktera i ocenjuju moralne vrednosti. Sva naša dela i reči ispituju se pred Bogom. Vreme je veoma ozbiljno. Nada na večni život ne sme se zasnivati na nepouzdanom temelju, već na čvrstoj povezanosti između Boga i naše duše. Da se ne bi mučili pažljivim ispitivanjem sopstvene duše, mnogi se radije oslanjaju na sud i iskustva drugih, i tako prolaze meseci i godine a oni ne primaju nikakvog osvedočenja Duhom Svetim ni dokaza da ih je Bog primio. Oni obmanjuju sami sebe, gajeći lažnu nadu, jer im nedostaju bitna hrišćanska svojstva. Takvi bi prvo morali da dožive temeljnu promenu u svom srcu, i tek tada će biti u stanju da razviju uzvišen i plemenit karakter što je obeležje pravih Hristovih sledbenika. Da bismo svoju veru potvrdili životom potrebni su napori i moralna hrabrost.

Pripadnici Božjeg naroda su narod osobit. Oni u svojoj bitnosti ne mogu da se slože sa duhom i uticajima ovoga sveta. Ne teži da hrišćansko ime nosiš a da toga nisi dostojna, da Hrista slediš samo na rečima, i da budeš obmanuta u tako važnom pitanju. Preispitaj temeljno osnove svoje nade. Zamisli se najiskrenije nad sopstvenom dušom. Nada zasnovana na pretpostavci neće ti nikada doneti spasenje. Da li si ozbiljno promislila o ishodu toga? Bojim se da nisi. Sad treba da odlučiš da li ćeš biti Hristov sledbenik, bez obzira na cenu. To, međutim, ne možeš učiniti dok nalaziš zadovoljstvo u društvu onih koji ne cene ono što je božansko i sveto. Ti se u duhu ne možeš složiti s njima kao što se ulje i voda ne mogu pomešati i postati jedno.

Veliko je preimućstvo biti dete Božje i sunaslednik sa Hristom. Ako je to i tvoje preimućstvo, prihvatićeš učestvovanje i u Hristovim patnjama. Bog vidi šta je u srcu. Pokazano mi je da moraš usrdnije tražiti Boga i uzdići se na viši nivo pobožnosti, u suprotnom ćeš sigurno izgubiti večni život. Možda ćeš postaviti pitanje: „Da li je sestri Vajt ovo zaista bilo pokazano?” Da, videla sam i pokušavam da ti na ovaj način prenesem utiske koje sam dobila. Neka ti Gospod pomogne da poslušáš.

Draga braćo i sestre, pazite budno na svoju decu. Duh i uticaji ovoga sveta uništavaju u njima svaku želju da budu pravi hrišćani. Upotrebite svoj roditeljski uticaj da ih odvojite od druženja sa mladima koji ne poklanjaju nikakvu pažnju onom što je božansko i sveto. I oni moraju biti spremni na izvesnu žrtvu da bi na kraju bili spaseni.

Lično iskustvo

Godine 1860, 20. septembra, rodilo se moje četvrto dete, Džon Herbert Vajt. Kada je dete bilo tri nedelje, moj suprug po osećanju svoje dužnosti odluči da pole na put. Prema odluci konferencije brat Lofborov je trebalo da pođe na zapad, a on na istok. Nekoliko dana pre polaska, moj suprug je bio veoma potišten u duši. Jedno vreme je pomišljao da i ne kreće na put, ali se ipak plašio da tako postupi. Osećao je da bi nešto trebalo učiniti, ali je bio obavijen oblacima tame. Obuzet stalnom uznemirenošću i brigom, nije mogao da spava niti da se odmori. Izneo je svoju zabrinutost braći Lofborou i Kornelu i zajedno kleknuše pred Gospoda da od Njega zatraže savet.

Tada se razbiše oblaci, i svetlost jasno zablista. Moj suprug spozna da Duh Gospodnji njega šalje na zapad, a brata Lofborova na istok. Posle toga im je obojici bilo jasno šta treba da čine, te u skladu s tim i postupiše.

U odsustvu moga supruga molili su se Gospodu da ga podrži i ojača, i dobismo osvedočenje da će Gospod biti s njim. Oko sedam dana pre njegovog dolaska u Mauston, u državi Viskonsin, od sestre G stiglo je pismo sa zahtevom da ga objavim u našoj štampi. Ona je tvrdila da je to vizija koju je upravo primila od Gospoda. Čitajući ovo bili smo zabrinuti, jer smo bili osvedočeni da to ne dolazi s pravog izvora. A pošto moj suprug nije znao na što će naići u Maustonu, strahovali smo da bi neočekivano suočavanje sa fanatizmom moglo obeshrabrujuće delovati na njegov um. U toku naših ranijih putovanja često smo nailazili na takve prizore i toliko propatili od takvih nemirnih i neukrotivih duhova da smo veoma nerado dolazili u kontakt s njima. Zatražila sam od članova skupštine u Batl Kriku da se mole za moga supruga, a i mi smo se pred našim porodičnim oltarom takođe molili za njega. Skrušena srca i u suzama nastojali smo da se verom čvrsto uhvatimo za Božje obećanje, verujući da će On uslišiti naše molitve, okrepiti moga supruga dajući mu prave savete i svoju mudrost.

Dok sam u Bibliji tražila stih koji bi zadala Viliju da nauči napamet za subotnu školu, moju pažnju privukoše reči: „Dobar je Gospod, tvrđava u nevolji, On zna za one koji se oslone na Njega.” Zaplakala sam se nad ovim rečima koje su bile pravi odgovor na moju molitvu. Veliki teret koji je pritiskao moju dušu bila je briga za mog supruga i za Crkvu u državi Viskonsin. Moj suprug je osetio da ga u Viskonsinu prati Božji blagoslov. Gospod je zaista bio njegova tvrđava u nevolji, podržavajući ga obiljem svoga Duha dok je iznosio odlučno svedočanstvo protiv divljanja tamošnjeg fanatizma.

Iz Makforda, jednog mesta u državi Viskonsin, moj suprug mi je pisao: „Strahujem da kod kuće nije sve u redu. Imam neki čudan utisak o detetu.” Dok se molio za porodicu imao je predosećanje da nam je dete jako bolesno. Činilo mu se kao da ono leži pred njim sa strašno natečenim licem i glavom. Kad sam primila pismo dete je još uvek bilo dobro, ali se već sledećeg jutra jako razbolelo. Bio je to izuzetno jako izražen erizipel (crveni vetar) na licu i glavi. Kada je moj suprug stigao kod brata Viksa nedaleko od Raund Grova, u državi Ilinois, dobio je telegram da je dete bolesno. Pročitavši telegram on reče prisutnima da ga ta vest nije iznenadila; pošto ga je Gospod pripremio za to, otkrivši mu da će bolest detetu zahvatiti naročito lice i glavu.

Moje drago novorođenče je veoma teško bolovalo. Dvadeset četiri dana i noći brižno smo bdili nad njim, čineći sve što je bilo u našoj moći da mu ublažimo patnje, i najusrdnije smo se molili Gospodu za njegovo ozdravljenje. Ponekad, gledajući kako se muči, nisam mogla da savladam svoja osećanja. Mnogo smo vremena proveli u suzama i skrušenom obraćanju Bogu. Ali je naš nebeski Otac našao za dobro da naše ljubimče skloni.

Na dan 14. decembra detetu je još više pozlilo, te me pozvaše da ga još jednom vidim. Kada sam oslušnula njegovo teško disanje i opipala njegov sve slabiji puls, znala sam da mora umreti. On je već gotovo bio u ledenim rukama smrti. To je za mene bio trenutak teškog bola i agonije. Osluškiivali smo njegovo slabašno, isprekidano disanje sve dok nije potpuno prestalo, i mogli smo samo da osetimo zahvalnost što je njegovim patnjama učinjen kraj. Kada je dete umrlo nisam mogla da plačem. Moje srce razdirao je bol, ali nisam mogla pustiti nijednu suzu. Na pogrebu sam padala u nesvest. Bili smo razočarani što brat Lofborov nije mogao doći da obavi pogrebnu službu. Tako da je pred mnoštvom okupljenih tom prilikom morao da govori moj suprug. A zatim naše dete otpratismo do groblja Oak Hil da tu počiva sve dok ne dođe Darodavac života da raskine okove groba i da ga pozove u besmrtnost.

Kada smo se vratili s groblja kuća mi je izgledala tužno osamljena. Pomirila sam se s Božjom voljom, ali sam ostala veoma potištena i obuzeta osećanjem sumornosti. Nismo uspevali da se uzdignemo iznad obeshrabrenosti koja nas je snašla toga leta. A bili smo i u velikoj neizvesnosti zbog stanja u kojem se nalazio narod Božji. Sotona je zadobio kontrolu nad nekima koji su, budući prisno povezani s nama u delu, bili dobro upoznati sa našom misijom, i koji su videći plodove našeg rada bili ne samo svedoci čestog ispoljavanja sile Božje, nego su uticaj toga osetili i na sebi lično. Čemu smo se mogli nadati u budućnosti? Dok mi je dete bilo živo mislila sam da znam šta mi je dužnost. Privijala sam dete na svoje grudi radujući se što ću bar za jednu zimu biti oslobođena neke teže odgovornosti, jer sa tako malim detetom ne bih mogla da putujem u zimskim uslovima. Ali, pošto mi je dete oduzeto, našla sam se ponovo u velikoj zbunjenosti i nedoumici.

Stanje u kojem se nalazilo delo Božje i Njegov narod, skoro nas je sasvim skrhalo. Naša sreća uvek je zavisila od toga u kakvom se stanju nalazi delo Božje. Kad je Njegov narod duhovno napredovao mi smo se osećali lagodno, ali kad je dolazilo do duhovnog nazadovanja i nesloge, ništa nas nije moglo obradovati. Celokupan naš životni interes bio je nerazdvojno vezan za pojavu i širenje treće anđeoske poruke. Budući tako duboko vezani za ovo delo, mi smo u duši jako patili kada u njemu nije bilo napretka.

Nekako u to vreme, moj suprug je, s obzirom na sve što je do tada doživeo, počeo da gubi poverenje gotovo u sve oko sebe. Mnogi od onih sa kojima je on nastojao da se sprijatelji ponašali su se prema njemu kao neprijatelji, a neki kojima je najviše pomogao svojim uticajem i svojim ionako oskudnim sredstvima, stalno su gledali da mu naškode, čineći njegovo breme još težim. Jednog subotnog jutra, dok je išao na mesto bogoslužjenja, bio je do te mere savladan osećanjem nepravde koja mu se nanosi da je - okrenuvši se na drugu stranu - glasno zaplakao dok je skup vernika čekao na njega.

Od samog početka našeg rada bili smo pozivani da iznosimo jasno i određeno svedočanstvo, da bez ustezanja osudimo i ukorimo svaku nepravdu. I uvek je bilo onih koji su ustajali protiv našeg svedočanstva i za nama da laskavim rečima, premazujući „krečom nevaljalim,” ruše ono što smo mi izgradili. Kad god bi nas Gospod pozvao da iznesemo neki ukor, našli bi se pojedinci da se postave između nas i naroda u cilju da osujete uspeh našeg svedočanstva. U mnogim vizijama koje su mi date naglašeno je da se saveti Gospodnji moraju iznositi odlučno, i da bez ustezanja moramo raditi na buđenju naroda koji spava u svojim gresima. Međutim, malo je bilo onih koji su nam u tome sa odobravanjem bili naklonjeni, dok je većina odobravalala greh i bila na strani onih koji su bivali ukoreni. To nas je potpuno skrhalo, i mislili smo da više ne iznosimo nikakvo svedočanstvo u Crkvi. Nismo znali na koga bismo mogli da se oslonimo. I kada se sve ovo sručilo na nas, u nama je ponestalo nade. Na spavanje smo odlazili u ponoć, ali nam san nije dolazio na oči. Osećala sam ostar bol u srcu; nikako nisam mogla da se smirim i više puta sam

padala u nesvest.

Moj suprug pozva braću: Amadona, Keloga i K. Smita. Njihove usrdne molitve bile su uslišene. Nastupilo je olakšanje, i ja se uznesoh u viziji. Tada mi je bilo pokazano da moram i dalje nastaviti svoj rad, iznoseći svedočanstva jasno i sasvim određeno. Ukazano mi je na pojedince koji su izbegavali ovakva svedočanstva, i videla sam kakav su uticaj svojim učenjem vršili u narodu Božjem.

Prikazano mi je takođe i u kakvom se duhovnom stanju nalaze pripadnici našeg naroda u ..... Oni imaju teoriju istine, ali se nisu posvetili njome. Videla sam da je rad naših glasnika kada dođu u neko novo mesto, ukoliko ne iznose jasno i određeno svedočanstvo, potpuni gubitak. Oni treba jasno da istaknu razliku između Crkve Hristove i onih koji formalistički ispovedaju beživotnu pobožnost. U tom pogledu se gresilo upravo u ovom mestu. Starešina N se plašio da nekoga ne uvredi, plašio se da se ne otkrije osobitost naše vere; spuštano je merilo pobožnosti da bi se povećao broj pristalica. Trebalo je slušaocima jasno naglasiti da mi imamo istinu od životnog značaja i da njihovi večni interesi zavise od odluke koju sada donose; da posvećeni istinom mogu biti samo ako odbace svoje idole, priznaju svoje grehe i donesu rodove dostojne pokajanja.

Oni koji se posvete ozbiljnom zadatku objavljivanja poruke trećeg anđela, moraju to činiti odlučno. Istinu koja seče i zadaje bol, oni moraju propovedati neustrasivo u Duhu i sili Božjoj. Uzvišeno merilo istine oni treba da drže visoko, pozivajući slušaoce da se uzdignu do njega. To merilo se suviše često spusta da bi se zadovoljile sklonosti slušalaca koji se nalaze u tami zablude i greha. Samo jasno i određeno svedočanstvo može slušaoce dovesti do odluke. Slatkorečivim i umirujućim izlaganjem to se ne može postići. Takva izlaganja ljudi mogu da slušaju sa popularnih propovedaonica, ali sluge Božje kojima je On poverio svečanu i zastrašujuću poruku da bi se narod pripremio za Hristov dolazak, moraju iznositi jasno i određeno svedočanstvo. Istina koja je nama po verena ozbiljnija je od onoga što iznose takozvane crkve toliko koliko je nebo više od Zemlje.

Ljudi spavaju u svojim gresima i treba ih upozoriti na opasnost da bi se trgli iz te smrti slične neosetljivosti. Prijatna i slatkorečivo sročena izlaganja oni čuju od svojih propovednika, ali sluge Božje koje svetu nose istinu od životne važnosti moraju govoriti jasno, ne ustežući se, kako bi istina razdrla haljine lažne sigurnosti i doprla do srca. Propovednici u .....nisu hteli da iznose neposredno svedočanstvo; seme istine sejano je u trnje i trnje ga je ugušilo. Sklonosti ka zlu rasle su i bujale u srcu mnogih, dok su blagodati koje nebo daje tužno izumirale.

Božje sluge moraju iznositi određeno svedočanstvo koje pogađa nepreporodeno srce i razvija karakter. Braća N i O su u toku svog rada u ..... bili potpuno ograničeni. Takvim propovedima kakve su tamo održavane nikad se neće ostvariti ono što Bog želi da se ostvari. Ionako je već previše što propovednici takozvanih crkava beskičmenjački prikrivaju istine koje razobličavaju greh.

Ako ljudi poruku ne prigrlje iskreno i u srcu nisu spremni da je prihvate, bolje je ostaviti ih na miru. Pokazano mi je da pripadnici Crkve u ..... treba da steknu novo iskustvo, ali to će biti znatno teže nego da im je određeno svedočanstvo upućeno u samom početku, kada su prvi put uvideli da se nalaze u zabludi. Tada je bilo mnogo lakše iskoreniti korov i trnje. Pokazano mi je da u ..... ipak ima iskrenih duša koje će još biti proveravane u pogledu sadašnje istine. Ako se tamošnji vernici probude i obrate, Gospod će obratiti svoje lice k njima i obdариće ih svojim Duhom. Tada će njihov uticaj svedočiti u prilog istini.

Stanje dela na Zapadu

Pokazano mi je da su na Zapadu čestiti ljudi prigrlili istinu i da će oni biti stubovi tamošnjeg dela. Kad svoje ovozemaljske poslove srede tako da slobodno mogu raspolagati svojim sredstvima, oni će rado učestvovati u potpomaganju dela. Videla sam takođe da ima i takvih koji rado prihvataju istinu koja je do njih došla požrtvovanošću njihove braće sa Istoka, dok njih same to nije koštalo ništa. Braća na Zapadu treba da se probude u tom pogledu i da troškove dela u svojim poljima sami snose. To Bog traži iz njihovih ruku, i oni to treba da smatraju svojim preimućtvom. Gospod hoće da ih proveri u tome, da vidi jesu li spremni da svoju naklonost uskrate ovome svetu i da svoju veru usavrše delima.

Pokazano mi je da je ruka Božja još uvek ispružena da sakupi iskrene duše na Zapadu. On šalje ljude koji su u stanju da istinu prenesu drugima, ljude koji se osećaju dužnima da odnesu poruku u nova polja. Ako oni koji su sa Istoka otišli na Zapad i izdržali sve teškoće oko skućavanja u novoj zemlji, s razumevanjem prihvate sadašnju istinu, oni će i u tom pogledu ispoljiti sličnu istrajnost i odlučnost kao i u sticanju ovozemaljskog blaga, i svim srcem će se zalagati za širenje istine. Ako se ista takva revnost ne zapaža i u njihovom duhovnom životu, to znači da istina u njima još uvek nije izvršila svoj spasonosni i posvećujući uticaj.

Bilo mi je ukazano na jedan sastanak u ..... Brat P je osećao svu težinu dela, dok je R ispoljavao duh protivljenja. Svojim izlaganjima on je pokazivao da nije ujedinjen sa delom Božjim, i nanosio je težak bol onima koji su se zalagali za napredak tog dela. Međutim, za delo bi bilo bolje da su braća imala više strpljenja sa njim, podnoseći zabunu koju je on unosio. Videla sam da brat P nije mudro postupio u njegovom slučaju. Neprijateljima naše vere i samome R ovim je data prednost. Trebalo je da brat P sačeka dok R ne pokaže u potpunosti šta on u stvari veruje. On bi ubrzo bio prinuđen ili da se ujedini sa Božjim narodom ostatka ili bi bio prepušten sam sebi. Međutim, na ovaj način on je stekao naklonost i sažaljenje na račun svojih godina. On je bio pod uticajem partije oko takozvanog „*Vesnika istine*” i ceo njegov životni put bio je pomračen time. Supruga mu je bila razdražljiva, čemerna duha i veoma revnosna u širenju lažnih vesti. Za svog supruga ona je bila ono što je Jezavelja bila za Ahava, podbadajući ga da ustaje protiv slugu Božjih koji su bili pozvani da iznose otvoreno svedočanstvo.

Svojim uticajem na Istoku oni su se otvoreno suprotstavljali istini i onima koji su svoj život posvetili njenom širenju. Na Istoku je bila još jedna grupa istomišljenika koji su tvrdili da veruju u istinu, ali su potajno gajili osećanja nezadovoljstva protiv onih koji nose teret dela. Prava osećanja takvih se ne ispoljavaju dok ne iskrzne neka struja usmerena protiv dela Božjeg, a onda pokazuju svoj pravi karakter. Onda spremno prihvataju, podržavaju i šire vesti koje nemaju nikakvog istinitog osnova da bi potkopali uticaj onih koji rade u delu Božjem. Svako ko želi da napusti Crkvu naći će priliku za to kad iskrzne nešto što će predstavljati proveru njegove odanosti. Vreme velikog rešetanja je upravo pred nama. Oni koji ljubomorno i revnosno iznalaze tuđe greške, koji budno prate da bi zapazili zlo, biće izrešetani. Takvi mrze ukor i preziru opomene. Oni kojima je poruka trećeg anđela u srcu ne mogu imati ništa zajedničko sa duhom koji ispoljavaju R i njegova supruga.

Odgovor na pitanje kritičara

Oni koji padaju pod uticaj mojih neprijatelja često postavljaju pitanje: „Nije li i sestra Vajt

postala ohola? Čuje se da nosi kapu načičkanu mašnjama i ukrasima.”

Nadam se da ne postajem ohola. U svom načinu odevanja godinama se nisam menjala. Protivim se nošenju prstenja i svih nepotrebnih ukrasa. Dve godine nosim jednu istu kapu od somota, sa koje trake skidam samo da bi ih oprala sapunom i vodom. Sada sam taj isti somot upotrebila za nov opšiv, i tu istu kapu ponovo nosim ove zime. Verujem da štovaoci subote u svom načinu odevanja treba da budu jednostavni i štedljivi. Oni koji žele da ogovaraju, činiće to iako im ne dajemo nikakvog povoda za to. Ne očekujem da ću svojim načinom odevanja zadovoljiti svačiji ukus, ali verujem da treba da se odevam kvalitetno, čisto i ukusno, rukovodeći se pri tom ličnim ukusom ukoliko taj ukus nije u suprotnosti sa Rečju Božjom.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj sedam

Sever i Jug

4. januara 1862. godine pokazane su mi neke pojedinosti u pogledu naše nacije [SAD]. Pozvana sam da obratim pažnju na pobunu Južnjaka. Oni su se spremali za žestok sukob, dok oni sa Severa nisu ni sanjali o njihovom pravom raspoloženju. Stanovnici Juga su stekli povoljniji položaj još pre nego što je predsednik Linkoln stupio na dužnost. Ljudi iz prethodne administracije planski su omogućavali Južnjacima da se snabdevaju ratnom opremom, dok su oni sa Severa u tome bili zakidani. Oni su pri tom imali dva cilja: 1) isplanirati odlučnu pobunu, i biti za to pripremljeni; 2) kada pobuna počne, da one sa Severa zatekne potpuno nespremne. Time bi oni dobili u vremenu, dok bi svojim drskim pretnjama i bezobzirnim postupcima tako zastrašili ove sa Severa da pristanu na sve njihove zahteve.

Stanovnici Severa nisu uviđali ogorčenu i strašnu mržnju Južnjaka prema njima, i nisu bili spremni da se suprotstave njihovoj brižljivo pripremljenoj zaveri. Hvalisali su se svojom snagom, smatrajući smešnom i samu pomisao da bi Jug mogao da napusti Uniju. Smatrali su to kao pretnje samovoljnog i tvrdoglavog deteta, misleći da će se Južnjaci brzo osvestiti, ideju o odvajanju odbaciti kao nezdravu i, uz smerno izvinjenje, vratiti se svojoj podaničkoj odanosti.

Stanovnici Severa nisu imali pravu predstavu o snazi prokletog ropskog sistema. U tome, i samo u tome, bio je pravi uzrok rata. Zahtevi Južnjaka bivali su sve veći i veći. Smatrali su da su potpuno u pravu kada vode trgovinu robljem, trgujući i dušom i telom svojih robova. Ljutili bi se i postajali veoma razdražljivi ako im se ne bi omogućio ulazak u bilo koju oblast, smatrajući to svojim pravom. Tražili su ukidanje granica, kako bi svoje robove mogli da vode gde god im zatreba, izlažući na taj način prokletstvu čitavu zemlju ropским radom. Govorili su zapovednički, a ovi sa Severa nisu preduzimali odgovarajuće mere da ih učutkaju.

Pobuna je bila pripremljena tako smišljeno i tako lukavo da mnogi koji su se u početku užasavali pri samoj pomisli na bunt padoše pod uticaj pobunjenika i počеше da to smatraju ispravnim i opravdanim. Tako se Južnoj konfederaciji pridružiše mnogi koji to ne bi učinili da je Savezna vlada, iako nespremna za rat, u samom početku pobune preduzela brze i odgovarajuće mere. Na Severu od tada počinju pripreme za rat, ali se pobuna sve više širi, tako da izgledi da se ona uguši sada nisu ništa bolji nego što su bili mesecima ranije. Hiljade ljudi je izgubilo život, a mnogi su se vratili kući osakaćeni i unakaženi za ceo život, izgubivši zauvek i zdravlje i svaki izgled na uspeh u ovozemaljskom životu. A kako je malo postignuto! Hiljade njih su namamljene da se upišu u dobrovoljce misleći da će ovaj rat učiniti kraj ropstvu, a sad, pošto više ne mogu natrag, uvilaju da su obmanuti, da cilj ovog rata nije ukinuti ropstvo, nego - naprotiv - sačuvati ga u njegovom sadašnjem obliku.

Oni koji su - u cilju ukidanja ropstva - rizikovali da napuste svoj dom i izgube život, razočarani su i nezadovoljni. Oni vide da rat ne donosi nikakvo dobro, osim očuvanja zajedničke države, i da se zbog toga moraju žrtvovati životi tolikih ljudi i toliko domova ostati pusti. Veliki je broj ljudi koji su izginuli i poumirali po bolnicama, dok su drugi pali u ruke pobunjenika - što je sudbina gora od smrti. Imajući u vidu sve ovo, oni postavljaju pitanje: „Šta smo dobili ako i

uspemo da ugušimo ovu pobunu?” Kao odgovor može se samo sa obeshrabrenjem reći: „Ništa.” Ono što je predstavljalo uzrok pobune nije otklonjeno. Sistem robovlasništva koji je upropastio ovu naciju ostavljen je da i dalje postoji i da podstiče nove pobune. Hiljade vojnika su krajnje ogorčeni. Oni podnose najveća odricanja i spremni su da izdrže sve, ali uviđaju da su bili obmanuti, i potišteni su. Vodeći ljudi nacije našli su se u teškoj nedoumici, njihova srca strepe od straha. Ne usuđuju se da robovima proglase slobodu, jer bi time izazvali ogorčenje onih Južnjaka koji se nisu pridružili pobuni, ali su bili jako za opstanak robovlasničkog sistema. S druge strane plašili su se i uticaja onih koji su odlučno protiv ropstva a nalaze se na komandnim mestima i odgovornim položajima. Strahovali su da bi odlučnim i smelim istupom samo rasplamsali žarku želju hiljada ljudi da se uništi uzrok ove stravične pobune - da se potlačeni oslobode i „izlomi svaki jaram.”

Mnogi od onih koji se nalaze na visokim i odgovornim položajima nisu naročito savesni i plemeniti ljudi; oni svoju vlast mogu da upotrebe i na uništenje svojih potčinjenih a da na to niko ne obrati pažnju. Takvi komandanti mogu, zloupotrebom autoriteta, svojim podređenima narediti da zauzimaju opasne položaje gde će biti izloženi strašnim sukobima s pobunjenicima, bez i najmanjeg izgleda na pobedu. Na taj način oni mogu da u smrt pošalju čestite i hrabre ljude, kao što je David poslao Uriju: 2. Sam. 11,14.15.

Na taj način su žrtvovani dragoceni ljudi da bi se ugušio njihov snažni antiropski uticaj. Nema više upravo onih ljudi koji su Severu u ovim kritičnim danima najpotrebniji, čije bi usluge bile od najveće vrednosti. Oni su neodgovorno žrtvovani. Budućnost naše nacije je posve obeshrabrujuća, jer se na odgovornim položajima nalaze ljudi koji su u srcu pobunjenici. Ima vojnih starešina čije su simpatije na strani pobunjenika. Iako žele da se sačuva zajednička država, oni preziru sve one koji su protiv ropstva. Veliki deo pojedinih armija sačinjavaju upravo tako nastrojeni ljudi; oni su toliko suprotstavljeni međusobno da u mnogim vojnim formacijama zaista ne postoji jedinstvo.

Ovaj rat mi je pokazan kao najčudniji i najneizvesniji od svih ratova koji su ikada vođeni. Veliki broj onih koji su se javili kao dobrovoljci pošli su duboko ubeđeni da će ishod rata biti ukidanje ropstva. Drugi su u rat pošli s namerom da se ropstvo održi upravo u tom obliku kakvo je, ali da se uguši pobuna i sačuva zajednička država. I da bi situacija bila još složenija i neizvesnija, neki od oficira na istaknutim položajima potpuno su za održavanje ropstva i naklonjeni su Jugu, a ipak se protive odvajanju od zajedničke države. Nema nikakvog izgleda da se rat uspešno vodi, jer mnogi iz redova regularne vojske stalno rade u korist pobunjenika s Juga i mnoge vojne formacije su razbijene i nemilosrdno uništavane samo zato što su njima rukovodili ljudi naklonjeni ropstvu. I neki od vodećih ljudi u Kongresu takođe stalno rade u korist Juga. Pod takvim okolnostima, naciji se zvanično upućuju pozivi na post i molitvu da bi se ovaj rat završio brzo i sa povoljnim ishodom. Upućena sam, povodom toga, na sledeće reči proroka Isaije: „Takav li je post koji izabrah da čovjek muči dušu svoju jedan dan? Da savija glavu svoju kao sita i da se posipa pepelom i nosi kostrijet? To li ćeš nazivati postom i danom ugodnim Gospodu? A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene i da izlomite svaki jaram? Nije li post da prelamaš hljeb svoj gladnome i siromahe i prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš neodjevna da ga odjeneš i da se ne kriješ od svojega tijela?” (Is. 58,5-7).

Pokazano mi je da ovakvi nacionalni postovi predstavljaju uvredu za Jehovu. Takve postove On ne prima. Anđeli koji o svemu vode zapisnik, o onima koji tako poste, pišu: „Eto, postite da se prepirete i svađate, i da udarate pesnicom bezbožno.” Pokazano mi je kako su vodeći ljudi u Americi postupali sa sirotim robovima koji su od njih tražili zaštitu. Anđeli su sve to zapisali.

Umesto da slome jaram ropstva i da oslobode potlačene, ovi ljudi su njihov jaram učinili još težim nego što je bio dok su služili svojim tiranskim gospodarima. Težnja za slobodom navela je te jadne robove da napuste svoje gospodare i da u borbi za slobodu rizikuju čak i svoj život. Da nisu imali taku snažnu čežnju za slobodom, kao u ostalom i svako od nas, ne bi se usudili da napuste svoje gospodare i da se izlože opasnostima i strahotama koje ih očekuju ako budu uhvaćeni. Odbegli robovi su izdržali neizrecive patnje i opasnosti da bi se domogli slobode, i kao svoju poslednju nadu u žarkoj ljubavi prema slobodi, zatražili su zaštitu od Američke vlade; ali se na njihovo poverenje gledalo s krajnjim prezirom. Mnogi od njih su bili podvrgnuti najsvirepijem mučenju zbog, navodno, strašnog zločina što su imali smelosti da ulože takve napore za svoje oslobođenje. Veliki ljudi, koji se na rečima veoma zalažu za humanost i sažaljenje, posmatrali su te jadne robove gotovo nage i izgladnele, zlostavljali ih i po tom vraćali njihovim svirepim gospodarima u beznadežno ropstvo, da ih tek oni izlažu najnehumanijoj svireposti samo zato što su se drznuli da traže slobodu. Neki iz tog nesrećnog staleža bacani su u memljive tamnice, bez imalo obzira da li će oni tu živeti ili umreti. Lišavali su ih slobode i čistog vazduha, što nebo nikada i nikome nije uskratilo, i prepustali ih da tu skapavaju bez hrane i odeće. Posmatrajući i odobravajući sve to, proglašavali su nacionalni post. O, kakve li uvrede i poruge za Jehovu! Preko proroka Isaije Gospod poručuje: „Premda me svaki dan traže i radi su znati puteve moje, kao narod koji traži pravdu i ne ostavlja suda Boga svojega.”

Svojim robovima, kada su ovi počeli da u bekstvu traže spas, njihovi gospodari su govorili da ljudi sa Severa žele samo da ih se dočepaju kako bi ih svirepo eksploatisali - da će oni koji traže ukidanje ropstva postupati s njima gore nego sami robovlasnici. Došaptavane su im najstrašnije priče da bi im se zgrozio Sever, ali su oni ipak imali neku nejasnu predstavu o tome da na Severu postoje ljudi koji sa saosećanjem gledaju na njihove patnje i koji će preduzeti nešto da im pomognu. To je bila jedina zvezda nade koja je svojom treperavom svetlošću razgonila tamu njihovog očajanja i sumornost njihovog ropstva. Način na koji se ovde postupalo s njima kao sirotim robovima navodio ih je da poveruju da su njihovi gospodari govorili istinu. A sada je još bio objavljen i nacionalni post! Da vidimo sta o tome kaže Gospod: „A nije li ovo post što izabrah: da razvežes sveze bezbožnosti, da razdriješiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene i da izlomite svaki jaram?” Kada naša nacija prihvati post koji je Bog izabrao, onda će On čuti i uslišiti molitve ukoliko se tiče rata, ali sada te molitve ne dopiru do Njegovog uha. On takve molitve ne prima jer su Mu mrske. Oni koji „poste da se prepiru i svađaju i da biju pesnicom bezbožno,” najčesće osuđuju, uklanjaju se odgovornih položaja i sistematski uništavaju svoje neistomišljenike koji žele da se razdreši remenje teških bremena i da se slomi svaki jaram.

Da je cilj ovoga rata bio ukidanje ropstva i da se to iskreno želelo, videla sam da bi Engleska pomogla Severu. Međutim, u Engleskoj jako dobro znaju postojeće raspoloženje u Američkoj vladi, znaju da se rat ne vodi da bi se ukinulo ropstvo, već samo da se sačuva zajednička država, a to Engleskoj nije u interesu. Naši vlastodršci su bili veoma oholi i nezavisni. Predstavnici ove nacije se uzdižu do neba i s visine gledaju na monarhističke vlade, likujući u svojoj razmetljivoj slobodi, dok dopuštaju da institucija ropstva, koja je hiljadu puta gora od svake monarhističke tiranije, i dalje postoji i ljubomorno se čuva. U ovoj zemlji velike svetlosti održava se sistem koji jednom delu ljudskog društva omogućuje da porobljava druge, degradirajući milione ljudskih bića na nivo životinja. Nešto slično ovom grehu ne može se naći čak ni u neznabožačkim zemljama.

„Čujte, o nebesa, vapaje potlačenih,” reče anđeo „i podajte tlačiteljima dvostruko po delima njihovim.” Ova nacija će tek biti ponižena u prah. U Engleskoj razmišljaju da li je prava prilika da iskoriste sadašnju slabost ove nacije i da zarate protiv nje. Oni odmeravaju težinu situacije,

nastojeći da dokuče namere drugih naroda, jer strahuju da bi, ukoliko se upuste u rat, oslabili na domaćem planu što bi druge nacije mogle da iskoriste protiv njih. Ostale nacije se mirno ali aktivno pripremaju za rat, priželjkujući da Engleska zarati protiv naše nacije, jer bi im to pružilo priliku da se osvete za sve što im je ova država učinila u prošlosti i za sve nepravde koje im je nanela. Jedan deo kraljičinih podanika čeka samo povoljnu priliku da se oslobode njenog jarma. Međutim, kad bi Englezi bili sigurni da bi im se to isplatilo, oni se ni za trenutak ne bi ustezali da iskoriste ovu priliku i da primenom sile ponize našu naciju. Kada bi Engleska objavila rat, svi narodi koji bi u tome videli neki svoj interes, umešali bi se i došlo bi do opšteg rata i velike konfuzije. U Engleskoj su dobro upoznati sa protivrečnim težnjama onih koji se trude da uguše ovdašnju pobunu. Oni dobro poznaju svu složenost situacije u ovdašnjoj vladi i s čuđenjem posmatraju produžavanje ovog rata - spore, neodgovarajuće poteze, neaktivnost ovdašnjih armija i pustošno iscrpljivanje naše nacije. Slabost američke vlade je postala potpuno očevidna pred drugim narodima i oni sad zaključuju da je to zbog toga što nemamo monarhističko uređenje. Oni se dive sopstvenom uređenju i s visine gledaju - neki sa sažaljenjem a neki s prezirom - na našu naciju koju su smatrali najmoćnijom na zemljinoj kugli. Da je ostala jedinstvena ova bi nacija zaista bila snažna, ali ovako razjedinjena mora doživeti neuspeh.

Dolaze velike nevolje

Videla sam da na Zemlju dolaze nevolje veće i teže od onih kojima smo do sada bili svedoci. Čula sam zapomaganja i krike očajanja, i videla velike vojne formacije u oštrom sukobu. Čula sam tutnjavu topova i zveket oružja, borbu prsa u prsa, zapomaganja i molitve umirućih. Zemlja je bila prekrivena telima ranjenih i mrtvih. Videla sam očajničku ucveljenost mnogih porodica i strašnu bedu u mnogim naseobinama. Već i sada mnoge porodice podnose teško siromaštvo i oskudicu, ali to će se sve više pogoršavati. Videla sam mnoga lica unezverena, bleđa i potpuno ispijena gladovanjem.

Videla sam da narod Božji treba da bude prisnije povezan užima hrišćanskog bratstva i ljubavi. Samo Bog će moći da bude naša zaštita i snaga u danima naših nacionalnih katastrofa. Pripadnici naroda Božjeg treba da se probude. Oni treba da iskoriste priliku koja im se sada pruža za širenje istine, jer to neće jos dugo potrajati. Pokazano mi je kako Zemlju potresaju nevolje, nemiri, glad i oskudica. Sotona sada nastoji da pripadnike naroda Božjeg zadrži u stanju neaktivnosti, da ne učestvuju u širenju istine, kako bi se, kad budu mereni na merilima, pronašli laki.

Božji narod mora primiti ovu opomenu i prepoznati znake vremena. Znaci Hristovog dolaska isuviše su jasni da bi se u to moglo sumnjati; imajući to u vidu, svaki onaj koji tvrdi da poznaje istinu treba da to propoveda svojim životom. Bog poziva sve, i propovednike i narod, da se probude. Celo nebo je u pokretu. Prizori ovozemaljske istorije brzo se bliže svome kraju. Okruženi smo opasnostima poslednjih dana. Predstoje nam još veće opasnosti, a još uvek se nismo probudili. Nedostatak aktivnosti i usrdnosti u delu Božjem je zastrašujući. Ovo mrtvilo je od sotone. On je zavladao umom neposvećenih štovalaca subote i navodi ih da zavide jedan drugome, da jedni druge ogovaraju i kritikuju. On posebno radi na tome da hrišćane zavadi i međusobno udalji kako bi sluge Božje svoj uticaj, snagu i vreme - koje bi trebalo posvetiti objavljivanju istine nevernima - trošili na izgladivanje sitnih međusobnih zađevica među neposvećenim članovima.

Videla sam kako pripadnici naroda Božjeg očekuju neku promenu - neku potčinjavajuću silu

koja treba da ih obuzme. Ali oni će se razočarati, jer su u tom pogledu u zabludi. Oni se moraju aktivno pozabaviti sami sobom i usrdno zavapiti Bogu, kako bi uz Njegovu pomoć stekli pravu predstavu o sebi. Prizori koji se dešavaju pred našim očima dovoljno su značajni da u nama probude svest o neodložnoj potrebi da istinu prenesemo do srca svakog ko je spreman da sluša. Zemaljska žetva je skoro prispela.

Pokazano mi je koliko je važno da propovednici koji su angažovani u svetom i odgovornom delu objavljuvanja treće anđeoske poruke budu čisti i ispravni. Gospod nije ograničen u pogledu sredstava i oruđa preko kojih treba da izvrši svoje delo. On može da progovori u svako doba i preko koga hoće, i Njegova Reč će delovati silno, i srećno će izvršiti na što je pošalje. Ali ako ruke i srce onoga koji vrši ovu svetu dužnost nisu posvećeni istinom, on je podložan da govori u skladu sa svojim nesavršenim iskustvom; a ukoliko on govori samo po izboru svog neposvećenog srca, njegovi saveti neće dolaziti od Boga, nego od njega samoga. Kao što se onaj koji je Bogom pozvan naziva svetim, tako i onaj koji je preporučen od strane ljudi i izdvojen za tu svetu službu mora pružiti dokaze o svom svetom pozivu, pokazujući pobožnim razgovorima i doličnim ponašanjem svoju odanost Onome koji ga je pozvao.

Strašno će prokletstvo pasti na one koji propovedaju istinu a nisu posvećeni njome, ali isto tako i na one koji takve nesvete ljude primaju i zadržavaju da im služe u Reči i nauci. Zabrinuta sam za pripadnike naroda Božjeg koji tvrde da veruju u ovu svetu i značajnu istinu, jer znam da mnogi od njih nisu obraćeni ni posvećeni tom istinom. Ljudi mogu čuti istinu i upoznati je u potpunosti, a ipak ne znati ništa o sili pobožnosti. Neće svi koji propovedaju istinu biti i spaseni njome. „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje,” naglasio je anđeo.

Došlo je vreme da oni koji su izabrali Gospoda da im On bude deo i u ovom i u budućem životu, moraju da se povere samo Njemu. Svi oni koji na rečima ispovedaju veru i pobožnost moraju to potvrditi i svojim životnim iskustvom. Anđeli zapisničari vode tačne zapise o delima i rečima Božjeg naroda. Oni budno prate razvoj karaktera i težinu moralne vrednosti. Oni koji tvrde da veruju u istinu treba i sami da budu ispravni i da svojim uticajem prosvećuju druge, pridobijajući ih za istinu. Njihove reči i dela treba da budu kanali kroz koje čista načela istine i svetosti dopiru do sveta. Oni treba da budu so Zemlji i svetlost svetu. Ako svoj pogled stalno upiremo k nebu uvek ćemo videti svetlost i mir, ako li pak gledamo u svet videćemo kako se svako naše utočište neizbežno ruši, a svega što je dobro ubrzo nestaje. Naša je pomoć samo u Bogu. U sadašnjem stanju ovozemaljske zbunjenosti možemo biti čvrsti, postojani i bezbedni samo u sili žive vere. Spokojni možemo biti samo ako se u potpunosti oslonimo na Boga, čekajući Njegovo spasenje. Svetlost koja nas danas obasjava veća je od one svetlosti koju su imali naši očevi. Mi od Boga ne možemo očekivati priznanje i pohvalu ako činimo samo onoliko koliko su činili naši očevi. Da bismo od Boga bili prihvaćeni i blagosloveni moramo se ugledati na njihovu vernost i revnovanje - koristeći današnju svetlost kao što su oni koristili ondašnju - i čineći ono što bi oni činili kad bi živeli u našim danima. Moramo živeti u skladu sa svetlošću koja nas danas obasjava, inače će ta svetlost postati tama. Bog od nas traži da svojim karakterom i delima pred svetom pokažemo duh jedinstva i sloge, da naš život bude u skladu sa svetim istinama koje ispovedamo i duhom proročanstava koja se ispunjavaju u ovim poslednjim danima. Istina koja je doprla do naše svesti i obasjala nam dušu, biće nam sudija i osudiće nas, ako se odvratimo od nje i odbijamo da je sledimo.

Šta bi trebalo da kažem da bih probudila ostatak naroda Božjeg? Pokazano mi je da su pred nama strašni prizori: sotona i njegovi anđeli prikupljaju sve svoje sile da ih upotrebe protiv pripadnika Božjeg naroda. On zna da će oni, ako i dalje produže da spavaju, biti njegov siguran plen, i da je njihova propast u tom slučaju sasvim izvesna. Upozoravam sve koji tvrde da su

hrišćani da ozbiljno preispitaju sami sebe, priznajući u potpunosti svaki svoj grijeh, da bi se pripremili za sud, i da bi anđeo zapisničar mogao da pored njihovog imena zapiše oprostaj. Braćo moja i sestre, ako ne iskoristite ove dragocene trenutke milosti, nećete za to imati nikakvog izgovora. Ako ne uložite nikakve posebne napore da se probudite, ako u kajanju ne budete revnosniji, ovi zlatni trenuci će uskoro proći, i vi ćete biti izmereni i na merilima pronađeni laki. Tada vam nikakvo zapomaganje i vapaji bolni neće više biti ni od kakve koristi. Tada će se obistiniti reči Gospodnje: „Što zвах, a vi ne htjeste, pružah ruke svoje, ali niko ne mari, nego odbaciste svaki moj savjet i karanja mojega ne htjeste primiti; zato ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kad dođe čega se bojite; kad kao pustoš dođe čega se bojite, i pogibao vaša kao oluja kad dođe, kad navali na vas nevolja i muka. Tada će me zvati, ali se neću odazvati; rano će tražiti, ali neće naći. Jer mrziše na znanje, i straha Gospodnjega ne izabraše; ne pristaše na moj savjet, i prezreše sva karanja moja. Zato će jesti plod puteva svojih i nasitiće se savjeta svojih. Jer će lude ubiti mir njihov, i buzumne će pogubiti sreća njihova. Ali ko mene sluša boraviće bezbrižno, i biće u miru ne bojeći se zla” (Priče 1,24-33).

Ropstvo i rat

Ropstvo je veliki zločin zbog kojeg Bog kažnjava američku naciju. Sudbina nacije je u Njegovim rukama. Jug mora biti kažnjen zbog svog grijeha što odobrava i podržava ropstvo, a Sever zbog toga što je tako dugo trpeo da takav uticaj preovlada i zagospodari.

Na konferenciji u Ruzvelt, u državi Njujork, 3. avgusta 1861. godine, pošto je dan bio posvećen skrušenosti, postu i molitvi, Duh Gospodnji se spusti na nas, i meni je u viziji pokazano da je ropstvo grijeh koji već dugo predstavlja pravo prokletstvo za narod Sjedinjenih Američkih Država. Zakon o odbeglim robovima bio je sračunat na to da u srcu ljudi uništi svako plemenito osećanje samilosti koje bi trebalo da se pojavi prema potlačenom i namučenom robu. To je u potpunosti suprotnosti sa Hristovim učenjem. Stanovništvo Severa ovo sada stiže Božja kazna zato što se tako dugo trpelo održavanje robovlasničkog sistema. Veliki grijeh ljudi sa Severa u tome je što su bili naklonjeni ropskom sistemu. Oni su podržavali Južnjake u njihovom grijehu dozvoljavajući da se ropstvo produžuje, čime su u velikoj meri doprineli da se nacija nade u sadašnjem zabrinjavajućem stanju.

Pokazano mi je da mnogi ne shvataju svu težinu zla u kojem se nalazimo. Oni su laskali sebi da će se teškoće u koje je nacija zapala brzo srediti i da će tako ratu i konfuziji ubrzo doći kraj, ali sada svi uviđaju da je situacija daleko ozbiljnija nego što se predviđalo. Mnogi su očekivali da će Sever jednim snažnim udarcem okončati ovaj sukob.

Pažnja mi je skrenuta na sinove Izrailjeve zatočene u Egipatskom ropstvu. Gospod ih je oslobodio preko Mojsija i Arona. Pred faraonom su učinjena čuda kako bi se osvedočilo da su ovi ljudi zaista Bogom poslani da od njega zatraže oslobođenje Izrailja. Ali se faraon u svom srcu žestoko suprotstavio ovim Božjim glasnicima i nasuprot osvedočenju odbacio čuda koja su oni učinili. Tada su Egipćani morali da osete Božje kazne. Bili su izloženi udarcima strašnih zala, i dok su patnje bile u toku, faraon je pristajao da Izrailjci odu. Ali čim bi stradanja prestala, njegovo srce ponovo otvrdnu. Njegovi savetnici i velikani, u svom prkosu protiv Boga, upinjahu se da ova zla prikažu kao posledice prirodnih uzroka. Svaka kazna Božja bila je teža od prethodne, ali oni ipak ne pustiše sinove Izrailjeve sve dok anđeo Gospodnji nije pobio sve prvence egipatske. Vapaji bola i naricanja začuše se u svakoj porodici, od cara na prestolu do

najnižeg podanika u carstvu. Tada faraon zapovedi da se Izrailjci oslobode, ali čim Egipćani sahraniše svoje mrtve, on se pokaja što je to učinio. Njegovi savetnici i velikani pokušali su da za ovaj svoj gubitak nadu objašnjene. Nisu hteli priznati da ih je ova nesreća snašla kao Božja kazna, i stoga odlučise da podu u poteru za sinovima Izrailjevima.

Kada su Izrailjci ugledali iza sebe egipatske konjanike, ratna kola i toliku vojsku pod ratnom spremom, srce je klonulo u njima. Pred njima je bilo Crveno more, a egipatska vojska za njima. Nikakvog izlaza nije bilo. Egipćani povikaše trijumfalno misleći da su Izrailjci već potpuno u njihovoj vlasti. Izrailjce obuze veliki strah. Ali Gospod zapovedi Mojsiju da, podigavši svoj štap i pruživši ga u pravcu mora, razdeli vodu. Mojsije učini tako i, gle, more se razdeli i sinovi Izrailjevi nastaviše svoj put njegovim potpuno isušenim dnom. Faraon je tako dugo prkosio Bogu i njegovo srce je otvrdlo do te mere za Njegova silna i čudesna dela, da je u svom slepilu pojurio putem koji je Bog čudom otvorio za svoj narod. Pošto Izrailjci predoše, Gospod ponovo reče Mojsiju da pruži ruku svoju na more. Silni talasi mora vratiše se na svoj prirodni nivo i pokriše vojsku egipatsku, te izgiboše svi.

Ovaj prizor mi je prikazan kao ilustracija sebične naklonjenosti ropstvu i očajničkih mera koje će Južnjaci preduzeti da bi održali taj sistem i svih strahota koje će morati da podnesu dok se ne potčine. Ropski sistem je ljudska bića degradirao na nivo životinja, i većina robovlasnika tako i postupa sa svojim robovima. Savest takvih gospodara postala je tako bezosećajna i mrtva kao i nekad faraonova, i oni će, i kad budu primorani da svoje robove oslobode, u načelu ostati kakvi su i bili, težeći da svoju tlačiteljsku moć primene gde god uzmognu. Izgleda mi da je ukidanje ropstva za sada neizvodljivo. Samo Bog može da istrigne robove iz ruku njihovih nemilosrdnih tlačitelja koji su spremni na sve da bi ih zadržali. Za zlostavljanje i svireposti koje se ispoljavaju nad robovima treba pozvati na odgovornost sve pristalice ropskog sistema, bez obzira da li su oni sa Severa ili sa Juga.

Prikazani su mi stanovnici i Severa i Juga. Oni sa Severa su bili u zabludi što se tiče Južnjaka, jer su ovi bili spremniji za rat nego što se pretpostavljalo. Većina njih je vična rukovanju oružjem, bilo da su to iskustvo stekli u borbi ili u uobičajenim sportovima. Oni u tom pogledu imaju prednost nad Severom, ali su inferiorniji u pogledu hrabrosti i izdržljivosti.

Pokazana mi je strašna bitka kod Manasasa, u Virdžiniji. Bio je to veoma uzbudljiv i žalostan prizor. Vojska Juga imala je sva preimućstva i bila je spremna za ovaj strašni sukob. Vojska se kretala trijumfalno, ne sumnjajući nimalo u svoju pobedu. Mnogi su bezbrižno i hvalisavo marširali kao da je pobeda već zadobijena. Kad su stigli na bojište mnogi su već malaksavali od iscrpljenosti i gladi. Nisu očekivali tako žestok sukob. Jurišali su u borbu, boreći se hrabro i očajnički. Na sve strane ležali su mrtvi i ranjeni. I Sever i Jug su imali teške gubitke. Južnjaci počеше da posustaju, i da je još malo potrajalo, bili bi još dalje potisnuti. Vojnici sa Severa su uporno srljali u napade iako uz velike gubitke. Tada se spusti jedan anđeo i zamahnu rukom unazad. Odmah nastade pometnja u redovima. Vojnicima Severa se učinilo da njihove trupe odstupaju, dok u stvarnosti nije bilo tako, i tako u zabuni počе naglo povlačenje. To mi je izgledalo veoma čudno.

Tada mi je objašnjeno da Bog još uvek nije digao svoju ruku od ovog naroda i zato ne dopušta da pobeda bude izvojevana brže nego što je On odredio, i ne dozvoljava da ljudi sa Severa imaju više gubitaka nego što On u svojoj mudrosti nađe za potrebno, da bi ih kaznio za njihove grehe. Da je severna vojska, u svom tadašnjem stanju iscrpljenosti, nastavila da prodira na Jug, naišli bi na još žešće sukobe i uništenje što bi kod Južnjaka izazvalo osećanje trijumfa. Bog to nije hteo da dopusti, i poslao je jednog anđela da se umeša. Iznenadno povlačenje Severnih trupa ostalo je tajna za sve. Niko nije znao da se Božja ruka umešala.

Gubici na strani južne vojske bili su tako veliki da niko nije imao smelosti za hvalisanje. Prebrojavanje toliko mrtvih, umirućih i ranjenika nije ulivalo hrabrost za trijumfovanje. Zaprepašćenost Južnjaka izazvala je činjenica da su imali tolike gubitke u trenutku kad su sva ratna preimućstva bila na njihovoj strani, dok su oni sa Severa imali samo prepreke. Oni su znali da će protivnici sa Severa sigurno pobediti ako im uslovi ratovanja budu isti. Zato je njihova jedina nada bila da zauzmu položaje kojima se teško prilazi i da imaju teško naoružanje, kako bi mogli da pustoše na sve strane.

Od kako su otpočeli svoju organizovanu pobunu, pobunjenici sa Juga su u velikoj meri ojačali. Da su na Severu bile blagovremeno preduzete aktivne mere, ta pobuna bi brzo bila ugušena. Ali pobuna koja je u početku izgledala mala i neznatna širila se i u snazi i u broju pristalica sve dok nije postala veoma jaka. Drugi narodi pažljivo prate šta se događa u ovoj zemlji i - ne znam s kakvim namerama - vrše velike pripreme za neki očekivani dogalaj. Među vodećim ljudima u ovoj zemlji sada vlada velika neizvesnost i bojazan. Među njima samima postoje ljudi koji su naklonjeni sistemu ropstva i koji su izdajnici nacionalnih interesa. Dok se javno deklariraju da su za zajedničku državu, svojim uticajem oni podržavaju odluke koje su u korist Juga.

Pokazani su mi stanovnici Zemlje u najvećoj zabuni. Ratovi, krvoprolića, nestašice, siromaštvo, glad i zarazne bolesti preplavljaju Zemlju. Okruženi ovakvim pojavama, pripadnici Božjeg naroda počinju da zbijaju svoje redove zaboravljajući na svoje neznatnije teškoće. Duboka poniznost zauzima mesta slavloljubivog isticanja sopstvenog „ja.” Patnje, zabrinutost i oskudica doprinose da razum ponovo zauzme svoje vladajuće mesto, i strastveni i nerazumni postaju razboriti, postupajući obazrivo i mudro.

Moja pažnja je zatim bila skrenuta sa ovog prizora. Kao da je naišlo jedno kratko vreme mira. Još jednom su mi bili pokazani stanovnici Zemlje, i sve je ponovo bilo u strašnoj konfuziji. Borbe, ratovi i krvoprolića, praćeni glađu i teškim epidemijama - besne na sve strane. Posmatrajući sve ovo, „ljudi će umirati od straha i od čekanja onoga što ide na Zemlju” (Luka 21,26).

Vremena velikih opasnosti

Nevernici će uskoro morati da misle i o nečem drugom a ne samo o svom oblačenju i svom spoljnom izgledu. I kada nevolje i brige obuzmu sve njihove misli, oni neće imati kome da se obrate. Oni su sužnji bez nade i stoga nemaju Tvrđavu u kojoj bi potražili zaštitu. U njima će srce iznemoći od stalnog zapomaganja i straha. Oni nisu na vreme tražili utočište u Bogu, i On tada neće moći da im bude uteha, nego će se smežati njihovoj nevolji, rugajući im se kada ih snađe ono čega se boje. Oni ne prestaju da preziru svete istine Reči Božje bacajući ih pod svoje noge. Oni se bez ikakvog ograničenja odaju raskoši u odevanju i provode ceo život u veselju i zadovoljstvima. Oni seju vetar i zato moraju da žanju buru. U vreme kad nevolje i zla snađu narode, naći će se mnogi koji se nisu u potpunosti odali izopačenom uticaju sveta i službi sotone, takvi će se poniziti pred Bogom tražeći Ga svim srcem i naći će mir i oprostaj.

Oni između štovalaca subote koji nisu spremni ni na kakvu žrtvu, nego popuštaju uticaju ovog sveta moraće da prođu kroz teška iskušenja i proveru. Mi smo već izloženi opasnostima poslednjih dana, i pred mladima su iskušenja kakva oni i ne očekuju. Oni će se naći u najtežoj neizvesnosti. Istinitost njihove odanosti veri biće stavljena na probu. Oni tvrde da očekuju dolazak Sina čovečijeg, a ipak neki od njih pružaju veoma loš primer nevernicima. Oni nisu spremni da se odreknu ovoga sveta, već rado učestvuju u izletima i drugim skupovima radi

zadovoljstva, laskajući sebi da su to samo bezazlene zabave. Međutim, pokazano mi je da ih upravo popuštanje takve vrste odvaja od Boga i čini decom ovoga sveta. One koji traže zadovoljstva ovog sveta Bog ne priznaje za svoje sledbenike. On nam takve ne daje za primer. Samo oni koji su puni samoodricanja, koji žive životom umerenosti, smernosti i svetosti, pravi su Hristovi sledbenici. A takvi na nalaze uživanje u lakomislenim i praznim razgovorima onih koji ljube ovaj svet.

Dan muke i bola koji razdire srce pred nama je. Pokazano mi je da oštro svedočanstvo treba iznositi, i da će oni koji ustanu u pomoć Gospodu primiti Njegov blagoslov. Međutim, upravo štovaoci subote imaju da izvrše jedan zadatak. Krinoline* su prava odvratnost, i svaki štovalac subote, koristeći se svojim uticajem, treba da osudi tu smešnu modu koja predstavlja samo masku za izopačenost, i potiče iz jedne po zlu poznate pariske kuće. Ukazano mi je na pojedine osobe koje će prezreti ovu pouku iako je ista upućena s neba; takvi će pronaći izgovor da odbace i najodređenije svedočanstvo, i uprkos svekolikoj svetlosti nosiće krinoline samo zato što je to sada u modi, bez obzira na posledice.

Pređeno mi je da se proročanstvo iz trećeg poglavlja knjige Isaijine, gde se upućuje ukor kćerima Sionskim koje misle samo na odevanje i svoj spoljni izgled, može primeniti na ove poslednje dane. Čitajmo stih 25: „Tvoji će ljudi pasti od mača, i junaci tvoji u ratu.” Pokazano mi je da će se ovo proročanstvo u potpunosti ispuniti. Teško kušani biće upravo mladi ljudi i žene koji tvrde da su hrišćani, ali nemaju nikakvog hrišćanskog iskustva, jer nisu hteli da ponesu teret lične odgovornosti. Kada njihova oholost bude bačena u prašinu poniženja, oni će žarko čeznuti za živim iskustvom u praktičnoj pobožnosti koje su propustili da na vreme steknu.

*Pod ratnim šlemom, gle, sve sprema se za boj!
O Bože, zaštititi sad - nespremni narod svoj!*

Organizacija

Trećeg avgusta 1863. godine pokazano mi je kako neki iz centralnog Njujorka strahuju da će naša Crkva postati Vavilon ako se skupštine organizuju; međutim, upravo oni u Njujorku su postali pravi Vavilon i sramota. Ako se skupštine i grupe organizaciono ne povežu tako da se u radu može uvesti poredak i red, onda se nemaju čemu nadati u budućnosti; ostaće tako rasuti u međusobno nepovezanim grupama. Ranija shvatanja su pothranjivala elemente razjedinjenosti. Više se pažnje poklanjalo budnom praćenju i optuživanju nego duhovnom podizanju i izgradnji karaktera. Kada bi propovednici bili jedinstveniji u ovom pogledu i odlučnije se držali toga, oni bi svojim uticajem znatno doprineli jedinstvu među narodom Božjim. Ograde koje sada razdvajaju pojedince i grupe bile bi srušene. Srca vernika zbližila bi se međusobno i stopila u jedno kao vodene kapljice. Tada bi snaga koja prati redove onih koji praznuju subotu prevazišla sve što je do sada viđeno.

Srca slugu Božjih ožalošćena su kada na putu od skupštine do skupštine nailaze na protivrečne uticaje onih koji su takođe angažovani u delu. Ima takvih koji su spremni da spreče svaki progresivan korak koji narod Božji preduzme. Srca onih koji se usude da krenu napred često se rastužuju i očajavaju zbog tako očevodne nesloge i neaktivnosti svojih saradnika. Mi

---

* Krinolina - široka suknja rastegnuta obručem u obliku zvona; bila u modi od sredine XVIII veka.

živimo u veoma ozbiljnim danima. Delovanje sotone i njegovih zlih anđela, koje je inače praćeno velikom silom, potpomaže i ceo svet. Dok oni koji praznuju subotu i tvrde da veruju u ovu svećanu i tako značajnu istinu, ujedinjuju svoj uticaj sa silama tame da bi ometali i rušili ono što prema Božjoj nameri treba podizati. Uticaj takvih beleži se u Božjim knjigama kao usporavanje i ometanje napretka u narodu Božjem.

Čim je potegnuto pitanje organizacije ispoljio se veliki nedostatak moralne hrabrosti kod propovednika. I neki od onih koji su osvedočeni da je zalaganje za organizaciju sasvim ispravno nisu imali smelosti da ustanu u njenu odbranu, nego su samo nekima stavili do znanja da to odobravaju. Zar je to sve što je Bog u vezi s tim tražio od njih? Ne! On je nezadovoljan njihovim kukavičkim ćutanjem i ne preduzimanjem akcije. Oni su se plašili odgovornosti i protivljenja. Budno su proveravali mišljenje većine umesto da se odlučno založe za ono što su sa ubeđenjem smatrali ispravnim. Članovi su očekivali da po ovom pitanju čuju glas svojih omiljenih propovednika, i kada od njih nije bilo povoljnog odgovora, došli su do zaključka da je zalaganje za organizaciju bilo pogrešno.

Tako je uticaj nekih propovednika bio u stvari protiv organizacije, iako su oni tvrdili da su za organizaciju. Oni su strahovali samo da ne izgube svoj uticaj. Međutim, neko je morao da ponese ovu odgovornost i da rizikuje svoj uticaj. I kad je onaj koji je tako postupio bio izložen osudi i zameranju, bio je ostavljen da to podnosi sam. Njegovi saradnici, umesto da mu priteknu u pomoć i ponesu svoj deo tereta, čekaju da vide kako će on uspeti boreći se potpuno usamljen. Ali Bog zapaža sve njegove patnje, strahovanja, suze i oćajanje, dok je njegov duh opterećen gotovo preko granica izdržljivosti. I kad je već gotov da posrne Bog ga podiže ukazujući mu na odmor i nagradu obećanu vernima; i on ponovo podmeće svoja pleća pod breme teških odgovornosti. Pokazano mi je da će svako biti nagrađen po delima svojim. Oni koji sada izbegavaju odgovornosti na kraju će biti gubitnici. Svoje redove propovednici treba da zbijaju upravo onda kada je borba najteža.

Dužnost prema siromašnima

Često su mi postavljana pitanja o našoj dužnosti prema siromašnima koji su prihvatili poruku trećeg anđela; a i nas same zabrinjava kako da postupimo u slučajevima siromašnih koji su prihvatili subotu, a da pri tom ne povredimo njihova osećanja. Međutim, 3. avgusta 1861. dok sam se nalazila u Ruzveltu, država Njujork, pokazane su mi neke pojedinosti u pogledu siromašnih.

Bog ne traži od naše braće da preuzmu brigu o svakoj siromašnoj porodici koja prihvati ovu poruku. Ako bi se tako postupilo, propovednici bi morali prestati da odlaze u nova polja, jer bi se fondovi Crkve ispraznili. Mnogi su osiromašili zato što im nedostaju marljivost u radu i štednja, i što ne znaju pravilno da koriste ono što imaju. Ukazivanje pomoći samo bi im još više naškodilo. Ima takvih koji će uvek biti i ostati siromašni. Takvima se ne bi pomoglo i kada bi im se ukazala najbolja preimućstva. Oni ne umeju da rasporede svoje prihode i potrošili bi sve što dole u njihove ruke, bilo to malo ili mnogo. Neki od njih neće ni da čuju za samoodricanje i štednju, kako bi izbegli zaduživanje i stvorili neku malu zalihu za vreme oskudice. Ako bi Crkva pomagala ovakve, umesto da ih prepusti da se oslone na sopstvene snage i izvore, ona bi im u stvari samo naškodila. Jer očekujući pomoć od drugih oni se ne uće samoodricanju i štednji kada to drugi tako dobro rade za njih. I ukoliko ova pomoć ponekad izostane, oni podležu kušanjima

sotone, postaju zavidljivi i veoma kritični prema svojoj braći, strahujući da ovi ne vrše savesno svoje dužnosti prema njima. Greška je, međutim, upravo na njihovoj strani. Oni su u samoobmani, i ne spadaju u one siromahe koje prema Božjoj nameri treba pomagati.

Uputstva data u Reči Božjoj u pogledu pomaganja siromašnima ne odnose se na ovakve slučajeve, nego na stvarno unesrećene i ucveljene. Bog u svom providenju dozvoljava da pojedinci zapadnu u siromaštvo i nevolju da bi to bila provera vernosti za druge. Udovice i nemoćni su u Crkvi zato da bi se pokazali kao blagoslov za nju. Oni predstavljaju jedan deo Bogom izabranih oruđa za razvoj pravog hrišćanskog karaktera u životu Hristovih sledbenika, kako bi u praksi pokazali one dragocene osobine koje su krasile našeg saosećajnog Iskupitelja.

Mnogi koji i kao samci jedva preživljavaju odlučuju se na brak i zasnivaju porodicu, a znaju da neće biti u stanju da je izdržavaju. A što je još gore, oni nemaju nikakvog porodičnog vaspitanja ni reda. Celokupan način života takve porodice nosi obeležje raspuštenosti i nehata. Oni ne mogu da vladaju sobom, lako se uzbuđuju, nestrpljivi su i veoma zajedljivi. Kada takvi prihvate poruku, oni smatraju da imaju apsolutno pravo na pomoć od strane imućnije braće; a ukoliko se njihova očekivanja ne ostvare, oni se žale na Crkvu optužujući sve da ne žive u skladu sa svojom verom. Ko u ovom slučaju treba da ispašta? Treba li uskraćivanjem sredstava potkopavati delo u njegovim raznim granama da bismo izdržavali ovako nemudro uvećane porodice siromašnih? Ne! Neka posledice svog izbora snose roditelji kao osnivači takvih porodica. Njihovo siromaštvo, uopšte uzev, nije uvećano prihvatanjem subote.

Među nekima od siromašnih postoji jedno zlo koje će ih neizbežno odvesti u propast ako to ne pobeđe. Oni su istinu prihvatili opterećeni svojim grubim, osornim i neuglađenim navikama, i mora proći izvesno vreme da oni uvide svoju neuglađenost i shvate da to nije u skladu sa karakterom Hristovim. One koji su uredniji i otmeniji oni smatraju oholima, i često možemo čuti kako kažu: „Istina će nas sve spustiti na isti nivo.” Međutim, sasvim je pogrešno misliti da istina unižava onoga ko je prihvati. Naprotiv, ona ga uzdiže, oplemenjuje njegov ukus, posvećuje njegovo rasuđivanje i, ako je stvarno primenjuje u svom životu, ona će ga udostojiti za društvo svetih anđela u Gradu Božjem. Istina ima za cilj da nas sve uzdigne na viši stupanj.

Oni koji su imućniji uvek treba da postupaju plemenito i velikodušno sa svojom siromašnjom braćom. Oni treba da im daju dobar savet, prepuštajući ih zatim da sami vode svoju životnu borbu. Pokazano mi je, međutim, da je sveta dužnost Crkve da siromašnim udovicama, deci bez jednog roditelja i invalidima pokloni posebnu pažnju.

Moć primera

U Pavlovoj poslanici upućenoj Titu, poglavlje 2,13.14, čitamo sledeće: „Čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikoga Boga i Spasa našega Isusa Hrista, koji dade sebe za nas da bi nas iskupio od svakog bezakonja, i da očisti za sebe narod izabrani koji revnuje i čezne za dobrim delima.” Ovo veliko delo treba da se obavi samo za one koji su voljni da budu očišćeni, da budu narod izabrani koji ispoljava revnovanje u dobrim delima. Koliko je njih koji ne žele da prolaze kroz proces čišćenja! Takvi nisu spremni da žive prema istini i ne žele da izgledaju kao osobenjaci u očima sveta. A upravo to mešanje sa svetom uništava našu duhovnost, čistotu i revnovanje. Sotona se zalaže svim silama da pripadnike Božjeg naroda duhovno umrtvi, da ih savest ne optužuje ni za šta i da obeležja koja ih odvajaju od sveta potpuno iščeznu.

U pismima koja su mi upućivana često je postavljano pitanje kako treba da se odevamo, i

neki nisu pravilno shvatili moj odgovor. Upravo oni koji su mi pokazani kao pristalice mode veoma nerado su prihvatili poziv na reformu. Oni pak, koji nisu imali ukusa budući u odevanju uvek neuredni, koristili su moja pisma da bi išli u suprotnu krajnost, smatrajući sebe slobodnim od svake taštine dok su onima koji su se odevali čisto i uredno pripisivali oholost. Ima i takvih koji nastranost i nemarnost u odevanju smatraju naročitom vrlinom. Takvi svojim ponašanjem potpuno uništavaju svoj uticaj kod nevernika. Oni izazivaju gnušanje onih kojima bi trebalo da posluže na blagoslov.

Ono što mi je u vizijama bilo pokazano predstavlja ukor ne samo za one koji su skloni oholosti i modi ovoga sveta, nego isto tako i za one koji svom spoljnom izgledu, odevanju i čistoći ne poklanjaju nikakvu pažnju. Posebno mi je ukazano na činjenicu da oni koji tvrde da veruju u sadašnju istinu treba naročitu pažnju da poklone svom izgledu kada subotom izlaze pred Gospoda, kako bi i time pokazali svoje poštovanje prema Tvorcu koji je taj dan, posvetio i učinio slavnim. Svi koji subotu cene treba tog dana da vode računa i o ličnoj higijeni i o čistoći i urednosti svoje odeće, jer izlaze pred Gospoda koji je Bog revnitelj. Za Njega nečistoća i neurednost predstavljaju uvredu i On zapaža svaki znak nepoštovanja. Neki smatraju da je pogrešno ako žena nosi na svojoj glavi bilo kakav šešir osim protiv Sunca. Takvi odlaze u krajnost. Ne može se nazvati taštinom ako neko nosi jednostavan i uredan slamni ili svileni šešir. Naša vera, ako zaista živimo po njoj, navešće nas da se i po urednosti u odevanju i po revnovanju u dobrim delima pokažemo kao izabrani narod. Međutim, kad zapostavimo urednost u odevanju i ličnu higijenu mi se u stvari udaljujemo od istine, jer istina nikada ne unižava ljude nego ih naprotiv uzdiže i oplemenjuje. Nevernici obično misle da adventiste njihova vera unižava, i oni iz naših redova koji su neuredni u odevanju, grubi i neuglađeni u svom ponašanju time još više utvrđuju nevernike u takvom njihovom mišljenju.

Oni koji u opasnostima ovih poslednjih dana tvrde da su hrišćani a ne ugledaju se na Hrista kao uzor skromnosti i samoodricanja, sami se stavljaju u redove neprijatelja. On ih smatra svojim podanicima i oni njegovoj nameri služe više nego nevernici, jer nose ime da su živi a u stvari su mrtvi. Drugi se ugledaju na njih i tako gube spasenje, dok to ne bi bio slučaj da se nisu deklarirali kao hrišćani. Ovi takozvani vernici nisu svesni težine svoje odgovornosti i svog negativnog uticaja. Oni borbu onih koji zaista žele da budu izabrani Božji narod čine još težom. U svojoj poslanici Titu 2,15, misleći na one koji očekuju Hristov dolazak, Pavle naglasava: „Ovo govori i savjetuj i karaj sa punim autoritetom; niko da te ne prezire.”

Kad god iznosimo svedočanstvo protiv oholosti i popuštanja modi ovoga sveta nailazimo na izgovore i samoopravdanja. Mnogi od ukorenih se pozivaju na primer drugih. Ona sestra nosi krinoline, ako je pogrešno što ih ja nosim, onda to važi i za nju. Deca se pozivaju na primer druge dece čiji roditelji praznuju subotu. Brat A je đakon u Crkvi. Njegova deca nose krinoline, i zašto bih ja kada to nosim bila za osudu više nego oni? Oni koji svojim primerom neposvećenosti pružaju argumente protiv onih koji teže da budu izabrani, postaju kamen spoticanja na putu slabih, i moraće pred Bogom da polažu račun zbog toga. Često mi se postavlja pitanje: „Šta misliš o krinolinama?” Ja ponavljam: prenosila sam samo svetlost koja mi je o tome bila data. Pokazano mi je da su krinoline prava sramota, i da nipošto ne treba da podržavamo širenje ove mode koja je postala smešna zbog svoje preteranosti.

Začudila sam se kad sam čula prepričavanje: „Sestra Vajt kaže da u nošenju manjih krinolina nema ništa rđavo.” Nikada iz mojih usta tako nešto niko nije mogao čuti. Pošto sam videla kakav treba da bude moj stav u pogledu krinolina, ništa me ne bi moglo navesti da bilo koga ohrabrujem da to nosi. Teški ogrtači i krinoline su jednako nepotrebni. Tvorčeva namera nikada nije bila da nošenjem krinolina i sličnih izmišljotina deformišemo svoje telo i svoj izgled.

Međutim, pripadnici Božjeg naroda se tako dugo povode za izumima i modom ovoga sveta da nemaju ni snage ni volje da se oslobode toga. Kad pažljivo proučavam Svete Spise, obuzima me strah za pripadnike Izrailja Božjeg u ovim poslednjim danima. Opomena upućena njima glasi: „Bježite od idolopoklonstva.” Strahujem za one koji duhovno spavaju i toliko se povode za taštinom ovoga sveta da je teško uočiti razliku između onoga koji služi Bogu i onoga koji Mu ne služi. Udaljenost između Hrista i pripadnika Njegovog naroda je sve veća, a rastojanje između njih i ovoga sveta je sve manje. Obeležja po kojem se pripadnici takozvanog naroda Božjeg razlikuju od sveta gotovo je nestalo. Slično Izrailju u staro doba, oni se povode za gnusobama onih u čijem se okruženju nalaze.

Prema onome što mi je bilo pokazano, krinoline su prava gnusoba. One su nedolične za hrišćanku, i pripadnice naroda Božjeg greše ako se i u najmanjoj meri povode za ovom modom. Oni koji tvrde da su izabrani Božji narod treba da odbace krinoline i da svojim primerom budu živi ukor za one koji ih nose. Neke će žene možda reći da su im takve suknje praktične i udobne. Ja mnogo putujem i videla sam koliko neprijatnosti i nezgoda nošenje takve suknje može da pričini. Žene koje tvrde da ih nose iz zdravstvenih razloga nose ih i u zimskom periodu kada one mnogo manje štite od hladnoće i bolesti nego suknje sa običnim porubom. U toku putovanja kolima i drugim prevoznim sredstvima bila sam primorana da uzviknem: O čednosti, gde si da pocrveniš! Gledala sam kako se u prepunim kolima, da bi se dobilo još malo mesta, krinoline moraju podići i staviti u posve nedoličan oblik. Žene koje nose krinoline deset puta više se izlažu opasnosti da se otkriju nego one koje to ne nose. Da to nije u modi, žene koje se tako nepristojno otkrivaju bile bi javno ismejane. Ali i skromnost i pristojnost moraju da se žrtvuju boginji mode. Neka Bog oslobodi svoj narod ovog teškog greha! Bog neće imati sažaljenja prema onima koji su dobrovoljni robovi mode. Ako pretpostavimo da u nošenju krinolina i ima neke praktičnosti, da li to znači da ih treba nositi? Kada se moda promeni, praktičnost ili navodna udobnost ovoga neće se više ni pominjati. Dužnost je svakog Božjeg deteta da se zapita: „U čemu se ja odvajam od ovog sveta?” Izložimo se malo i neugodnosti da bismo bili na sigurnoj strani. Kakav krst nose pripadnici Božjeg naroda? Oni se mešaju sa ovim svetom, ispoljavaju isti duh i u svom načinu odevanja, razgovoru i postupcima ne razlikuju se od sveta.

Pročitajmo tekst iz 1. Timotiju 2,9.10: „Tako i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašuju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ni srebrom, ni haljinama skupocjenim, nego dobrim djelima, kao što priliči ženama koje se privolješe pobožnosti.” Čitajmo takođe i 1. Petr. 3,3-5: „Vaše ukrašavanje da ne bude spolja: u pletenju kose i u kićenju zlatom ili u oblačenju haljina; nego u skrivenom čovjeku srca, u neprocenjivosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom skupocjeno. Jer se tako nekad ukrašavahu svete žene koje se uzdahu u Boga i pokoravahu se svojim muževima.”

Moć ličnog primera je zaista velika. Sestra A se izloži opasnosti da obuče skromniju krinolinu. Sestra B kaže: kada sestra A može da nosi krinolinu, zasto ne bih mogla i ja, pa uzima nešto bogatiju. Sestra C, povodeći se za primerom pomenutih sestara, nosi još raskošniju krinolinu, a sve tvrde da su njihove krinoline sasvim skromne.

Roditelji koji žele da svoju decu pouče koliko je pogrešno povoditi se za modom i običajima ovog sveta moraju da vode tešku borbu, suočavajući se sa ovakvim i sličnim stavovima: „Kako, majko, sestre: A, B i C nose krinoline; ako je to za mene nemoralno, onda je i za njih.” Šta roditelji na to mogu da kažu? Oni svojoj deci treba da pruže dostojan primer, i mada negativni primeri takozvanih Hristovih sledbenika navode decu na zaključak da su njihovi roditelji prestrogi, Bog će ipak blagosloviti napore tih savesnih roditelja. Ako roditelji ne zauzmu odlučan stav, struja rasprostranjenog zla povući će i njihovu decu, jer sotona i njegovi zli anđeli utiču na

njihove misli a primer takozvanih vernika njihove napore, u cilju zadobijanja pobjede, čine još težima. Ali ipak, s verom u Boga i usrdnim molitvama, verni roditelji treba odlučno da nastave putem dužnosti koji nimalo nije lak. Put krsta vodi na više i samo napred. I ukoliko napredujemo na tom putu, težeći za onim što je bolje, moramo se sve više udaljavati i odvajati od onoga što je zemaljsko i prolazno. I dok svet i takozvani vernici bezbrižno srljaju nizbrdnim putem propasti, oni koji se penju uzbrdicom duhovnog napredovanja moraju ulagati neprestane napore, inače će zajedno s njima biti povučeni nadole.

Sinove ovoga sveta Biblija naziva sinovima tame. Zaslepljeni duhom ovoga sveta oni svojevrijem pristaju da ih vodi knez tame. U onome što je nebesko oni ne nalaze nikakvo zadovoljstvo. Sinovi svetlosti svoju ljubav posvećuju onome što je gore. Oni okreću leđa privlačnostima ovoga sveta i izvršuju nalog: „Izidite između njih, i odvojte se.” Ovim je uslovljeno obećanje: „I ja ću vas primiti.” Svoje izabrane Hristos od samog početka poziva da se odvoje od sveta, i da sa besplodnim delima tame nemaju ništa zajedničko. Ako ljube Boga i drže Njegove zapovesti, oni neće ispoljavati nikakvu naklonost prema zadovoljstvima ovoga sveta. Između Hrista i Velijara nema nikakvog sklada.

Jezdra sveštenik i drugi verni služitelji jevrejske crkve bili su veoma iznenađeni kada su im knezovi rekli: „Narod Izrailjev i sveštenici i Leviti nisu se odvojili od naroda ove zemlje i nastavljaju gadosti njihove.” U svojoj molitvi povodom toga, Jezdra naglašava: „I posle svega što dode na nas za zla djela naša i za veliku krivicu našu, jer si nas, Bože naš, pokarao manje nego što grijesi naši zaslužuju i dao si nam ostatak ovakav, eda li ćemo opet prestupati zapovijesti Tvoje i učestvovati u gadostima ovih naroda? Ne bi li se razgnjevio na nas dokle nas ne bi potro da nijedan ne ostane i ne izbavi se? Gospode Bože Izrailjev, Ti si pravedan, jer ostasmo ostatak, kao što se vidi danas. Evo mi smo pred Tobom s krivicom svojom, premda se ne može stajati pred Tobom za to” (Jezdra 9,1.13-15).

„I svi glavari između sveštenika i narod griješiše veoma mnogo po svim gadnim djelima drugih naroda, skvrneći dom Gospodnji, koji bješe osvetio u Jerusalimu. I Gospod Bog otaca njihovih slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer Mu bješe žao naroda Njegova i stana Njegova. A oni se rugahu glasnicima Božjim, i ne marahu za Riječi Njegove, i smijahu se prorocima Njegovim dok se ne raspali gnjev Gospodnji na narod Njegov te ne bi lijeka.” – 2. Dnev. 36,14-16.

„Nego vi držite zakone moje i uredbe moje i ne činite nijedne od gadosti ovih, ni domorodac ni došljak koji se bavi među vama; jer sve te gadosti činiše ljudi u ovoj zemlji koji su bili prije vas, i zemlja je time oskvrnjena.” (3. Mojs. 18,26.27).

„Na revnost razdražiše Ga tuđim bogovima, gadostima razgnjeviše Ga. Prinosiše žrtve đavolima, ne Bogu, bogovima kojih nisu znali, novim bogovima koji se onedavna pojavili, kojih se nisu plašili oci vaši. Stijenu koja te je iznedrila zaboravio si; zaboravio si Boga Tvorca svojega. Kad to vidje Gospod, razgnjevi se na sinove svoje i na kćeri svoje, i reče: sakriću od njih lice svoje, vidjeću kakav će im biti posljedak; jer su rod veoma izopačen, sinovi u kojima nema vjere. Oni me razdražiše na revnost onim što nije Bog; razgnjeviše me svojim taštinama; i ja ću njih razdražiti na revnost onim koji nije narod, narodom ludim razdražiću ih. Jer se oganj razgorio u gnjevu mojem i goreće do najdubljeg pakla; spaliće zemlju i rod njezin, i sažeći će temelje brdima.” (5. Mojs. 32,16-22).

Ovde čitamo opomene i upozorenja koja je Bog dao Izrailjcima u staro vreme. Njemu nije bilo drago da oni tako dugo lutaju po pustinji. Da su Mu se predali u želji da ih On vodi, On bi ih odmah uveo u Obećanu zemlju. Ali zato što su Ga tako često gnjevili u pustinji, On se zakleo u gnjevu svom da neće ući u mir Njegov, izuzev dvojice koji se u svemu držahu Njega. Od

pripadnika svog naroda On je tražio da se oslanjaju samo na Njega, i nije želo da oni primaju pomoć od onih koji nisu služili Njemu.

Čitajmo u knjizi Jezdrinoj 4,1-5: „A kad čuše neprijatelji Judini i Venijaminovi da oni koji se vratiše iz ropstva zidaju hram Gospodu Bogu Izrailjevu, dodoše Zorovavelju i glavarima domova otačkih, i rekoše im: da i mi zidamo s vama, jer ćemo kao i vi tražiti Boga vašega i Njemu prinosimo žrtve od vremena Esaradona cara Asirskoga, koji nas je doveo ovamo. A Zorovavelj i Isus i ostali glavari domova otačkih u Izrailju rekoše im: ne možete vi s nama zidati doma Bogu našem, nego ćemo mi sami zidati Gospodu Bogu Izrailjevu, tako nam je zapovijedio Kir car Persijski. Tada ovi narodi dosađivaše narodu Judinu i smetaše ih u zidanju. I naimahu savjetnike suprot njima da bi osujetili namjeru njihovu.”

„Tada oglasih,” kaže Jezdra, „ondje na rijeci Avi post, da bismo se ponizili pred Bogom svojim i izmolili u Njega srećan put sebi i djeci svojoj i svemu blagu svojem. Jer me bijaše stid iskati od cara vojske i konjanike da nas brane od neprijatelja putem, jer bijasmo rekli caru: ruka je Gospoda Boga našega na dobro nad svima koji Ga traže, a sila je Njegova i gnjev na sve koji Ga ostavljaju. Tako postismo i molismo Boga svojega za to, i umolismo.” (Jezdra 8,21-23).

Jezdra i glavari domova otačkih ove Samarjane nisu smatrali poklonicima pravog Boga; i mada su oni pokazali prijateljstvo i želju da im pomognu, Judejci ne smedoše da se ujedine s njima ni u čemu što se odnosilo na službu Bogu. Kada su krenuli za Jerusalem da podignu hram i obnove bogoslužnje pravom Bogu, oni nisu hteli da od cara traže pomoć i zaštitu na putu, nego su u postu i molitvi pomoć zatražili od Gospoda. Verovali su da će ih Bog uzeti u zaštitu u njihovim naporima da služe Njemu. Tvorcu svega što postoji nije, za održavanje Njegove službe na Zemlji, potrebna pomoć Njegovih neprijatelja. On ne traži žrtve od bezbožnika niti prima darove onih koji imaju i druge bogove pored Njega.

Nama se često upućuje zamerka: „Suviše ste isključivi.” Kao narod, mi smo spremni na svaku žrtvu u cilju spasavanja duša i širenja istine. Ali stvarati prijateljstvo sa onima koji ljube svet, prihvatiti njihove nazore i voleti ono što oni vole, ne usuđujemo se, „jer koji hoće prijatelj sa svijetom da bude neprijatelj Božji postaje.”

Čitajući sledeće stihove videćemo kako je Bog smatrao pripadnike starog Izrailja:

„Jer Jakova izabra sebi Gospod, Izrailja za dostojanje svoje.” (Ps. 135,4).

„Jer si narod svet Gospodu Bogu svojem, i tebe izabra Gospod da si Mu narod osobit između svih naroda na zemlji.” (5. Mojs. 14,2).

„Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svojem, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da Mu budeš narod osobit mimo sve narode na zemlji. Ne zato što vas je bilo više nego drugih naroda prihvati vas Gospod i izabra vas; jer vas bješe manje nego ikojega drugoga naroda.” (5. Mojs. 7,6.7).

„Jer po čemu će se poznati da smo našli milost pred Tobom ja i narod Tvoj? Zar ne po tome što Ti ideš s nama? Tako ćemo se razlikovati ja i narod Tvoj od svakog naroda na zemlji.” (2. Mojs. 33,16).

Kako su se često Izrailjci bunili protiv Boga, i kako su u čestim kaznama ginuli na hiljade zato što nisu slušali zapovesti Onoga koji ih je učinio svojim izabranim narodom! Mešajući se sa svetom, i Izrailj poslednjih dana je u stalnoj opasnosti da izgubi sve ono što ga čini Božjim izabranim narodom. Pročitajte ponovo poslanicu Titu 2,13-15. Mi živimo u poslednjim danima kada Bog čisti za sebe izabrani narod. Zar ćemo da Ga gnjevimo i žalostimo kao što je to činio stari Izrailj? Zar da - odvajajući se od Njega, mešajući se sa svetom i prihvatajući gadosti onih koji nas okružuju - izazovemo Njegov gnjev protiv sebe?

One koji su pobožni Gospod izdvaja za sebe. Ta posvećenost Bogu i odvajanje od sveta jasno i izričito se nalaže i u Starom i u Novom zavetu. Sam Gospod je podigao zid razdvajanja

između svetovnosti i onih koje je On izabrao iz sveta i posvetio sebi. Božji narod je po samom svom pozivu, karakteru i izgledu narod osobit, i po toj svojoj osobitosti on se razlikuje od svih drugih naroda. Svi pripadnici Božjeg naroda, od početka do kraja vremena, predstavljaju jednu Crkvu. Ta Crkva ima svog Poglavara koji je vodi i upravlja njome. Isti nalog koji je dat starom Izrailju da se odvoji od sveta važi i za današnji Božji narod. Veliki Poglavar Crkve nije se promenio. Iskustvo hrišćana u ovim poslednjim danima vrlo je slično putovanju starozavetnog Izrailja. Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 10, naročito stihove 6-15.

„A ovo biše primjeri nama, da ne želimo zla kao što oni želješe. Niti bivajte idolopoklonici, kao neki od njih, kao što stoji napisano: sjede narod da jede i pije, i ustade da igra... Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše i od zmija izgiboše. Niti da gundamo protiv Boga kao što neki od njih činiše i izgiboše od zatirača. Ovo se pak sve dogalaše za primer njima, a napisa se za pouku nama na koje posljedak svijeta dole. Zato koji misli da stoji neka se čuva da ne padne. Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovječijega; ali je vjeran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podnijeti. Zato, ljubazna braćo moja, bježite od idolopoklonstva. Kao mudrima govorim; sudite vi šta kažem.”

„Vidite kakvu nam je ljubav ukazao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo; zato svijet ne poznaje nas, jer Njega ne poznaje.” (1. Jov. 3,1).

„Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očine nema u njemu. Jer sve što je na svijetu: pohota tjelesna i pohota očiju i nadmenost života, nije od Oca, nego je od svijeta. A svijet prolazi i pohota njegova; a onaj koji tvori volju Božju ostaje zauvijek.” (1. Jov. 2,15-17).

„Jer ako oni koji pobjegnu od nečistote svijeta poznanjem Gospoda i Spasa Isusa Hrista, opet se u njih zapletu i budu nadvladani, biva im potonje gore od prvoga.” (2. Petr. 2,20).

„Ne znate li da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu? Jer ko hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje.” (Jakov 4,4).

„Jer vjera čista i besprekorna pred Bogom i Ocem jeste ova: posjećivati siročad i udovice u nevolji njihovoj i čuvati sebe neopoganjena od svijeta.” (Jakov 1,27).

„Učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i želja ovoga svijeta, i da poživimo razborito, pravedno i pobožno na ovome svijetu.” (Titu 2,11).

„I ne prilagođavajte se ovome vijeku, nego se preobražavajte obnovljenjem uma svojega da iskustvom spoznate šta je dobra i ugodna i savršena volja Božja.” (Rimlj. 12,2).

„Ja im dadoh Riječ Tvoju; i svijet omrznu na njih, jer nisu od svijeta, kao ni ja što nisam od svijeta. Ne molim Te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla... Posveti ih istinom svojom, Riječ je Tvoja istina.” (Jovan 17,14.15.17).

„Blago vama kad vas ljudi omrznu i kad vas rastave i osramote, i ozloglase ime vaše Sina radi čovječijega. Radujte se u onaj dan i igrajte, jer gle, vaša je velika plata na nebu. Jer su tako činili prorocima očevi njihovi.” (Luka 6,22.23).

„Vi mene ne izabrate nego ja vas izabrah, i postavih vas da vi idete i rod donosite, i rod vaš da ostane, da što god zaištete od Oca u ime moje da vam da. Ovo vam zapovijedam da ljubite jedni druge. Ako vas mrzi svijet, znajte da je mene omrznuo prije vas. Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio, a kako niste od svijeta, nego vas Ja izabrah od svijeta, zato vas mrzi svijet.” (Jovan 15,16-19).

„Vi ste od Boga, dječice, i pobijedili ste ih, jer je veći Onaj koji je u vama nego li koji je u svijetu. Oni su od svijeta, zato govore od svijeta, i svijet ih sluša.” (1. Jov. 4,4.5).

„A koji drži Riječ Njegovu, u njemu je zaista ljubav Božja savršena; po tome poznajemo da smo u Njemu. Onaj koji govori da u Njemu prebiva, dužan je da kao što On poživje i sam tako

živi” (1. Jov. 2,5.6).

„A vi ste rod izabrani, carsko sveštenstvo, narod sveti, narod osobit, da razglašujete zahvalnost Onome koji vas dozva iz tame na čudesnu svjetlost svoju.” (1. Petr. 2,9).

Navedeni citati iz Reči Božje jasno pokazuju da Božji narod mora biti narod osobit, razlikujući se jasno od nevernika kojima je okružen. Naš položaj je i zanimljiv i težak. Živimo u posljednjim danima, i veoma je važno da odražavamo Hristov primer, živeći onako kao sto je On živeo. „Ako hoće ko za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme svoj krst i pođe za mnom.” Ljudskim mišljenjima i mudrosću ovoga sveta ne možemo se rukovoditi, jer ljudi uvek nastoje da izbegnu nošenje krsta. Slugama Hristovim ovaj svet nije domovina niti se njihovo blago nalazi tu. O, kad bi svi mogli da shvate da u miru i bezbednosti među svojim neprijateljima jos uvek živimo samo zato što Gospod vlada nad svima. Nije nase da tražimo neka naročita prava i naklonosti u ovome svetu. Moramo se pomiriti s tim da budemo siromasni i prezreni među ljudima, sve dok iz borbe koja se još uvek vodi ne izađemo kao pobednici. Hristovi sledbenici su pozvani da izađu iz sveta i raskinu svako prijateljstvo sa njegovim duhom i običajima. Njihova snaga i sigurnost nalaze se u tome što su izabrani i prihvaćeni od Boga.

Sin Božji je bio naslednik svega, i sva vlast, slava i carstvo ovoga sveta pripadala su Njemu. Pa, ipak, kad se pojavio na ovom svetu nije imao nikakvog bogatstva ni raskoši. Svet nije mogao da razume Njegovu povezanost i jedinstvo sa Ocem; uzvišenost i slava Njegovog božanskog karaktera bile su sakrivene od ljudi. Zato „prezren bješe i odbačen od ljudi” a „mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči.” Kako je Hristos prolazio u ovome svetu, tako moraju da prolaze i Njegovi sledbenici. Oni su sinovi Božji i sunaslednici Hristovi; i sva vlast i carstvo pripadaju i njima. Svet ne shvata njihov karakter i njihov sveti poziv; ne shvata da su oni primljeni u porodicu Božju. Njihova povezanost i zajedništvo sa Ocem i Sinom ne ispoljava se vidljivo i, posmatrajući ih u njihovoj skromnosti i odbačenosti, svet ne vidi šta su oni ili šta će biti. Za ovaj svet oni su samo stranci i tuđini, i zato se pobude kojima se oni rukovode uopšte ne cene.

Svet sazreva za uništenje. Bog neće jos dugo moći da podnosi ljudski greh i bezakonje. Oni će čašu Njegovog gnjeva, nepomešanog sa milošću, morati da ispiju do dna. Naslednici Božji i sunaslednici Hristovi u besmrtnom nasleđu biće samo oni koji su narod osobit. Da, tako osobit da će ih Bog obeležiti kao svoju potpunu svojinu. Mislite li da će Bog prihvatiti i kao svoj priznati jedan narod koji se toliko meša sa svetom da se od njega razlikuje samo po imenu? Čitajte ponovo Poslanicu Titu 2,13-15. Uskoro će se znati ko je ostao na strani Gospodnjoj i ko se nije postideo Isusa. Oni koji nemaju moralne snage da savesno zauzmu svoj stav nasuprot nevernicima, da odbace modu i navike ovoga sveta i da se ugledaju na život Hristov pun samoodricanja, postideli su se Hrista i ne slede Njegov primer.

Posvećenost

Narod Božji mora biti proveravan i kušan. Štovaoci subote moraju proći kroz proces strogo preispitivanja. Kako često, slično starom Izrailju, zaboravljamo Boga i Njegova čudesna dela i bunimo se protiv Njega! Neki stalno gledaju na ovaj svet, slede njegove običaje i modu i učestvuju u njegovim zadovoljstvima, kao što se i sinovi Izrailjevi opominjahu Egipta žudeći za jelima u kojima su tamo uživali, a koja im je Bog uskratio da bi prokušao njihovu odanost prema Njemu. Želeo je da vidi da li će oni službu Njemu i slobodu koju im je tako čudesno omogućio umeti da cene više od odavanja prolaznim zadovoljstvima dok su u Egiptu robovali tom tiranskom

idolopokloničkom narodu.

Svi pravi Hristovi sledbenici moraju biti spremni za žrtve. Bog će ih stavljati na probe da bi se pokazala istinitost njihove vere. Pokazano mi je da istinski Hristovi sledbenici neće učestvovati na izletima, priredbama i drugim skupovima radi zadovoljstva. Oni tamo neće naći Isusa niti uticaj koji bi njihove misli uzdigao i učinio ih duhovnijima. Reč Božja, ako je slušamo, navešće nas da sve to izbegavamo i da se držimo izdvojeni. Za privlačnostima i uživanjima ovoga sveta čeznu samo oni koji nisu voljni da uzmu svoj krst i da u duhovnom smislu slede raspetog Spasitelja.

Među nama se mnogo pažnje poklanja ništarijama, i zato smo tako slabi. Neki stalno naginju svetlu. Po svojim pogledima i raspoloženju oni su mnogo naklonjeniji duhu ovoga sveta nego samoodricanju Hristovih sledbenika, i sasvim je prirodno da su uvek radije u društvu onih čiji se duh slaže sa njihovim. A takvi često imaju najviše uticaja među Božjim narodom. Oni su deo tog naroda, nose Njegovo ime, a predstavljaju stalnu temu razgovora za nevernike kao i za slabe i neposvećene u samoj Crkvi. Tako dvolične osobe uvek ustaju protiv otvorenog i određenog svedočanstva kojim se osuđuju greške i zablude pojedinaca. Takvi se u ovim danima prečišćavanja moraju ili potpuno obratiti i posvetiti pokoravanjem istini ili će biti ostavljeni zajedno sa svetom, gde i pripadaju da bi zajedno s njim primili i svoju nagradu.

„Po rodovima njihovim poznaćete ih.” Svi Hristovi sledbenici donose plodove u slavu Njemu. Svojim životom oni pokazuju da je Duh Božji ostvario u njima dobro delo, i plodovi toga se ogledaju u njihovoj posvećenosti. Njihov život je oplemenjen i čist. Oni koji ne donose takav rod nemaju nikakvog iskustva u verskom životu. Oni su kao loze odsečene od Čokota. „Ostanite u meni,” kaže Hristos „i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može rod donijeti sama od sebe ako ne ostane na čokotu, tako ni vi ako u meni ne ostanete. Ja sam Čokot, a vi loze. Ko ostane u meni i Ja u njemu taj donosi mnogi plod; jer bez mene ne možete činiti ništa.” (Jovan 15,4.5).

Ako želimo da budemo duhovni poklonici Hrista Isusa, moramo žrtvovati sve svoje idole, držeći u potpunosti prve četiri zapovesti. „A Isus reče mu: Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovijest.” (Mat. 22,37.38). Prve četiri zapovesti traže da svoju ljubav poklanjamo samo Bogu. Ne smemo dozvoliti da nas bilo šta drugo odvoji od Boga ili da bilo čemu posvetimo veću pažnju nego Njemu. Sve ono što deli naša osećanja i traži onu uzvišenu ljubav koju dugujemo samo Bogu, postaje nam idol ili drugi bog. Naše telesno srce se grčevito drži svojih idola i teži da ih zadrži; ali mi ne možemo napredovati sve dok te idole ne odbacimo, jer nas oni odvajaju od Boga. Veliki Poglavar Crkve je izabrao sebi narod iz ovoga sveta i On traži da taj narod bude izdvojen. Ljubiti Boga i držati Njegove zapovesti daleko je uzvišenije od ljubavi prema zadovoljstvima i naklonosti prema svetlu. Između Hrista i Velijara nema ništa zajedničkog. Narod Božji se može u potpunoj sigurnosti osloniti na Boga i bez ikakvog straha nastaviti putem poslušnosti.

Filozofija i prazna prevara

Pokazano mi je da se moramo budno čuvati na svakom koraku, odupirući se uporno namamljivanju i lukavstvima sotone. Pretvarajući se u anđela svetlosti, on zavodi hiljade ljudskih bića i čini ih svojim robovima, koristeći se u velikoj meri naukom i veštinom ljudskog uma. Tu se on lukavo i neprimetno, poput zmije, uvlači da bi ometao delo Božje. Čak i čuda koja je Hristos činio on pokušava da prikaže kao proizvod ljudske veštine i moći. Kada bi on otvoreno i drsko

napadao hrišćanstvo, hrišćanin bi u takvoj opasnosti i mucu pao pred noge svog Iskupitelja, i njegov jaki i moćni Osloboditelj bi drskog napadača primorao da se povuče. Zato se on pretvara u anđela svetlosti i deluje na um ljudskog bića, namamljujući ga da skrene sa jedino pravog i sigurnog puta. Frenologija, psihologija i mesmerizam su naučne discipline pomoću kojih on neposrednije prilazi današnjoj generaciji i radi u onoj sili koja će biti karakteristična za njegove napore pred kraj vremena milosti.

Čitajte 2. Solunjanima 2,8-12: „I tada će se javiti bezakonik kojega će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih i uništiti svetlošću dolaska svojega; kojega je dolazak po činjenju sotoninu sa svakom silom i znacima i čudesima lažnim, i sa svakom prijevarom nepravde među onima koji propadaju, zato što ne primiše ljubav prema istini da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu obmane, da vjeruju laži; da budu osuleni svi koji ne vjerovali istini, nego zavolješe nepravdu.”

Posredstvom pomenutih nauka, sotona neprimetno prilazi ljudima i, trujući um hiljada radoznalih, gura ih na tle neverovanja. Saznanje da se te nauke sve više šire čini njemu izuzetno zadovoljstvo.

To je plan koji je upravo on smislio kako bi nasao pristup umu zainteresovanih i uticao na njih po svojoj volji. I dok se tako veruje da um jednog ljudskog bića može tako snažno da deluje na druge, sotona spremno čeka da se nametne delujući svim svojim silama prevare i sa desne i sa leve strane. I dok oni koji se posvećuju izučavanju tih nauka do neba uzdižu pozitivan uticaj koje su te nauke, po njihovom tvrđenju, izvršile na njih, oni u stvari uzdižu i slave samog sotonu koji na taj način deluje svim svojim silama, znacima i lažnim čudesima da prevari sve one koji se opredeljuju za nepravdu. Anđeo reče: „Žigošite njegov uticaj. Sukob između Hrista i sotone još uvek nije okončan.” Ovakav pristup posredstvom nauke predstavlja lukavo smišljeni plan njegovog sotonskog veličanstva da u duši i umu hiljada ljudi uništi veru u Hrista kao Mesiju i Sina Božjeg.

Ukazano mi je na silu Božju ispoljenu preko Mojsija kada ga je Bog poslao da izađe pred faraona. Znajući dobro svoj zadatak, sotona se odmah našao na mestu zbivanja. On je dobro znao da je Mojsije bio Bogom izabran da sinove Izrailjeve oslobodi ropskog jarma, i da je to njegovo delo u stvari predstava Hristovog prvog dolaska, koji je imao za cilj da skrši sotoninu vlast nad porobljenim rodnom ljudskim i zarobljenike oslobodi njegove sile. Sotona je znao da će Hristos, kada se pojavi na Zemlji, činiti silna čuda, kako bi svet uvideo da Ga je Otac poslao, i zato je (kao uzurpator) zadržtao za svoju vlast, savetovao se sa svojim anđelima kako da ostvari svoj dvostruki cilj: prvo, da uništi uticaj čuda koja je Bog učinio preko svog slugu Mojsija, time što je preko svojih agenata falsifikovao stvarna čuda koja je Bog učinio preko Mojsija; a drugo: da preko vračara izvrši uticaj koji će, prostirući se kroz vekove, u dušama mnogih uništiti pravu veru u silna čuda koja će činiti Hristos kad dođe na ovaj svet. On je znao da će njegovo carstvo biti uzdrmano, jer će Hristos potčiniti moć kojom je on do tada vladao nad ljudskim rodnom. Sila kojom je Mojsije činio čuda pred faraonom nije bila ljudske prirode. To je bila sila Božja. Ti znaci i čudesa učinjeni su preko Mojsija da bi se faraon osvedočio da mu Veliki „JA SAM” preko njega upućuje nalog: „Pusti Izrailjce da Meni služe!”

Faraon je pozvao vračare da primene svoje mađije. Oni su takođe pokazali znake i čuda, jer im je sotona pritekao u pomoć i delovao preko njih. Međutim, čak i u tome se delo Božje pokazalo nadmoćnijim od sotonine, jer vračari nisu mogli da imitiraju sva čuda koja je Bog učinio preko Mojsija. Mogli su da učine samo neka od tih čuda. I štapovi vračara pretvoriše se u zmije, ali Aronov štap ih je progutao. Kada u pokušaju da stvore vaške nisu uspeli, vračari su silom Božjom bili primorani da čak i pred faraonom priznaju: „Ovo je prst Božji.” Čineći ovo preko vračara, sotona je nastojao da srce tiranskog vladara još više otvrdne pred čudesnim

ispoljavanjem sile Božje. Nadao se da će Mojsije i Aron posumnjati u božansko poreklo svoje misije, i da bi onda vračari kao njegovi agenti bili u prednosti. Sotoni nije bilo po volji da se Izrailjci oslobode egipatskog ropstva da bi mogli nesmetano da služe Bogu. Kada u svom pokušaju da na čudesan način i oni stvore vaške, nisu uspeli, vračari više nisu mogli da imitiraju postupke Mojsija i Arona.

Bog nije dopustio sotoni da i dalje nastavi svoj obmanjivački uticaj, te vračari ni sami sebe nisu mogli da zaštite od nadolazećih kazni. „I vračari ne mogoše stajati pred Mojsijem od krasta; jer kraste bijahu i na vračarima kao i na svim Egipćanima.” (2. Mojs. 9,11). Božja vladalačka sila pogodila je u ovom slučaju i oruđe kojim se sotona služio, tako da su gnjev Božji osetili čak i oni preko kojih je sotona tako čudesno delovao. Tako su faraonu pruženi dovoljni dokazi za veru, da je hteo verovati. Čuda koja je Mojsije pokazao učinjena su silom Božjom. Ono što su vračari pokušali učinjeno je ne samo njihovom veštinom, nego đavolskom silom njihovog boga, koji je lukavo sprovodio njihov obmanjivački čin imitirajući delo Božje.

Kako se približujemo svršetku vremena, ljudski um postaje sve podložniji sotoninim lukavstvima. On navodi obmanute smrtnike da i Hristova čudesna dela pripisuju uopštenim principima. Da bi nametnuo svoju vlast i svoje zahteve, on uvek nastoji da imitira delo Hristovo. On to obično ne čini otvoreno i drsko. U svojoj prepredenosti on zna da će u prilazu jadnom i palom čoveku najbolje uspeti ako mu se prikaže kao anđeo svetlosti. U pustinji kušanja on je Hristu prišao u obliku divnog mladića - sličnijeg nekom suverenom vladaru nego palom anđelu - i to sa citatima iz Svetih spisa na svojim ustima. „Pisano je,” bile su prve njegove reči. Ali ga Spasitelj, iako namučen dugim i iscrpljujućim postom, spremno dočeka biblijskim odgovorom, naglasivši takođe: „Pisano je!”

Čitajte Jevanđelje po Mateju 4,8-11: „Opet Ga uze đavo i odvede na goru vrlo visoku, i pokaza Mu sva carstva ovoga svijeta i slavu njihovu; i reče Mu: sve ovo daću Tebi ako padneš i pokloniš mi se. Tada mu Isus reče: idi od mene, sotonu, jer je napisano: Gospodu Bogu svomemu klanjaj se i Njemu jedinome služi! Tada Ga davo ostavi i gle, anđeli pristupiše i služahu Mu.”

Tu je sotona prikazao svet pred Hristom u najprivlačnijoj svetlosti, nagoveštavajući Mu da nije potrebno da tako mnogo strada da bi zadobio carstvo ove Zemlje. Sotona je naglasio da bi se odrekao svih svojih prava koja je polagao na ovaj svet samo ako Hristos padne i pokloni mu se. Sotonino nezadovoljstvo otpočelo je još na nebu zato što nije mogao da bude prvi i najveći zapovednik - ravan Bogu i iznad Hrista. Pobunivši se protiv Boga, izgubio je svoj položaj i zajedno sa svojim saučesnicima zbačen je s neba. Kada je u pustinji pristupio Hristu, onako oslabljenom i iznemoglom od posta, ponadao se da će mu On sada ukazati poštovanje koje u nebu nije mogao da dobije. Ali Hristos, iako malaksao i izmožden, ni za trenutak nije popustio pred sotoninim kušanjem već je - ispoljavajući svoju nadmoć i autoritet - naredio neprijatelju: „Idi od mene, sotonu!” Sotona je bio zbunjen i poražen. Zatim je počeo da planira kako bi svoj cilj - da čast koju mu Hristos nije ukazao ni na nebu ni na Zemlji - mogao da ostvari preko ljudskog roda. Da je sotona u svom pokušaju da Hrista iskuša uspeo, plan spasenja bi bio osujećen i ljudski rod bi ostao u potpunom beznađu. Međutim, ono što u kušanju Hrista nije uspeo da ostvari, uspeo je u kušanju čoveka.

Kada sotona uspe da um smrtnika navede na pretpostavku da u njima samima postoji prirodna sila i sposobnost za velika i dobra dela, oni prestaju da se osećaju zavisnim od Boga za ono što misle da i sami mogu da učine sopstvenom snagom. Takvi ne priznaju nikakvu silu koja je iznad njih. Oni ni Bogu ne odaju slavu koja Mu pripada i koju duguju Njegovoj veličini i uzvišenosti. Sotonin cilj se na taj način ostvaruje, i on likuje kad pali ljudi uobraženo uzdižu sebe kao što se i on sam uzdizao na nebu, i zbog toga bio zbačen s neba. On zna da je propast čoveka

koji uzdiže sam sebe neizbežna isto tako kao što zna da je i sam proigrao sopstvenu sreću upravo zbog toga.

Kušajući Hrista u pustinji, sotona nije uspeo. Plan spasenja je sproveden. Velika cena za spasenje čoveka isplaćena je. I sada sotona nastoji da temelje hrišćanske nade potkopa na taj način što misli ljudi usmerava na zaključak da se za svoje spasenje ne moraju koristiti tom velikom žrtvom. Sa svom svojom „prevarom nepravde,” on palom čoveku podmeće verovanje da može činiti dobra dela i bez pokajanja, da sopstvenim zaslugama, potpuno nezavisno od rassetog i vaskrslog Spasitelja, može zaslužiti Božju milost. A zatim uništava čovekovo poverenje u Bibliju znajući da, ukoliko u tome uspe, sigurno uništava detektor koji razotkriva njega samoga. On utvrđuje um u obmani da đavo uopšte i ne postoji, i oni koji u to uzveruju ne ulažu nikakve napore da pružaju otpor onome ko, po njihovom verovanju i ne postoji. Tako siroti i zaslepljeni smrtnici na kraju prihvataju izreku: „Svako je u pravu, ma kakav da je.” Oni ne priznaju nikakvo pravilo kojim bi odmeravali svoje držanje.

Sotona mnoge navodi na zaključak da je molitva Bogu beskorisna i da predstavlja samo uobičajenu formalnost. On dobro zna koliko je Hristovim sledbenicima potrebno pobožno razmišljanje i molitva da bi prepoznali njegova lukavstva i da bi se tome oduprli. Svojim lukavstvima on odvraća um od ovih važnih aktivnosti, kako se duša ne bi oslonila na pomoć Svemoćnoga i od Njega primila snagu da se odupre napadima kušača. Ukazano mi je na usrdne i delotvorne molitve naroda Božjeg u davnoj prošlosti. „Ilija bješe čovjek smrtan kao i mi, i usrdno se molio Bogu.” Danilo se molio Bogu tri puta dnevno. Sotona besni kad čuje glas usrdne molitve, jer zna da će tu doživeti neuspeh. Danilo je bio postavljen iznad svih starešina i upravitelja „jer u njemu bješe velik duh.” Pali anđeli su strahovali da će njegov uticaj oslabiti njihovu kontrolu nad upraviteljima carstva, jer je Danilo uživao veliki ugled. Zato su podsticali zavist i ljubomoru u srcu starešina i upravitelja koji su budno pratili Danila da bi našli nešto na njemu i dostavili caru, ali sve je bilo uzalud. Tada su ovi sotonini agenti smislili da Danilovu odanost Bogu iskoriste kao povod za njegovo uništenje. Zli anđeli su skovali plan, a ovi su to spremno sprovedli u delo. Car nije znao za ovu podlu zaveru skovanu protiv Danila. Danilo nije prestao da se moli Bogu, i to pored otvorenih prozora, čak i onda kada je saznao za carski dekret. On je upućivanje molitve Bogu smatrao toliko važnim da bi radije žrtvovao život nego da se toga odrekne. I samo zbog toga što se molio Bogu, on je bio bačen u lavovsku jamu. Zli anđeli su uspeli da ostvare svoju nameru. Ali Danilo je nastavio da se moli čak i u lavovskoj jazbini. Da li je lavovima bilo dopušteno da ga rastrgnu? Da li ga je Bog zaboravio? O, ne! Hristos - moćni Zapovednik nebeskih vojski - poslao je anđela da zatvori usta tim gladnim lavovima te oni ni najmanje ne povrediše ovog Božjeg čoveka koji se molio, i za sve vreme njegovog boravka mir je bio u ovoj strašnoj jazbini. Osvedočivši se da je Danilo živ, car naredi da ga izvade i ukaza mu najviše počasti. Sotona i njegovi anđeli su zbog ovog svog poraza bili veoma razjareni, dok su njegovi agenti bili osuđeni na istu onu strašnu smrt koju su u svojoj zaveri pripremili za Danila.

Molitva vere predstavlja veliku snagu kojom hrišćanin uvek sa sigurnošću može da odoli sotonu. Upravo zato nam on uvek došaptava da molitva nije potrebna. Ime našeg Zastupnika Isusa Hrista, sotona najviše mrzi, i kada mi u usrdnoj molitvi u to ime zatražimo pomoć, sotonine vojske se dižu na uzbunu. Kada zanemarimo molitvu činimo upravo ono što on želi, jer tada lakše prihvatamo njegova lažna čuda. Ono što nije uspeo da postigne kušanjem Hrista, sotona nastoji da ostvari svojim lukavim obmanjivanjem ljudi. On se ponekad pojavljuje u obliku veoma privlačnog mladog bića ili kao neko divno priviđenje. On vrši čudesna dela isceljenja, i zato ga obmanuti smrtnici slave kao dobrotvora ljudskog roda. Frenologija i mesmerizam se previše uzdižu. Te naučne discipline su dobre u svojim granicama, ali ih često sotona koristi kao svoja

najmoćnija oruđa u nastojanju da obmane i uništi dušu. Njegove veštine i lukavstva primaju se kao da dolaze s neba, a vera u Bibliju koja sve to razotkriva uništava se u umu hiljada ljudi. Na taj način se sotonu ukazuje božansko poštovanje što pogoduje njegovom sotonskom veličanstvu. Hiljade se obraćaju za uputstva tom demonskom bogu, i postupaju u skladu sa njegovim učenjima. Svet nikada nije bio toliko izopačen kao sada kad se pretpostavlja da su mu mesmerizam i životinjski magnetizam doneli veliku sreću. Upravo posredstvom toga sotonu uništava vrline i polaže temelj spiritizmu.

Ukazano mi je na biblijski citat koji se naročito odnosi na savremeni spiritizam: „Čuvajte se da vas ko ne obmane filozofijom i praznom prijevaram, po predanju ljudskom, po nauci svijeta, a ne po Hristu.“ (Kološanima 2,8) Pokazano mi je da su filozofiranjem o frenoogiji i životinjskom magnetizmu hiljade njih upropašćene i oterane u neverstvo. Ako se um usmeri u tom pravcu gotovo je sigurno da će izgubiti ravnotežu i pasti pod kontrolu demona. „Prazne prevare“ zaokupljaju um sirotih smrtnika. Oni se zanose pretpostavkom da u njima samima postoji sila kojom mogu da izvrše velika dela i ne uviđaju neophodnost više sile. Načela kojima se oni rukovode zasnivaju se na „predanju ljudskom i nauci svijeta, a ne na Hristu.“ Takvu filozofiju Hristos nikome ne preporučuje. U Njegovom učenju ne može se naći ništa slično tome. Misli sirotih smrtnika On nikada nije usmeravao na silu koja postoji u njima samima, već ih je upućivao da izvor snage i mudrosti traže u Bogu, Tvorcu svemira. Posebno upozorenje dato je u stihu 18. istog poglavlja: „Niko da vas ne obmanjuje tobožnjom poniznošću i služenjem anđelima, upuštajući se u ono što nije video, i uzalud nadimajući se tjelesnim umom svojim.”

Pobornici spiritizma prilaze na dopadljiv i zavodnički način da bi vas obmanuli, i ako slušate njihove izmišljotine bićete omadijani od neprijatelja pravde i sigurno izgubiti spasenje. Kad jednom padnete pod očaravajući uticaj arhiobmanjivača postajete zatrovani time, i njegovo smrtonosno učenje uništava u vama veru u Hrista kao Sina Božjeg i vi prestajete da se oslanjate na zasluge Njegove krvi. Oni koji su zavedeni ovakvom filozofijom očaravaju se nagradom koja je u stvari samo sotonina obmana. Oni se oslanjaju na sopstvene zasluge, dobrovoljno podnose poniženje. Čak su spremni i da se žrtvuju, a žrtvuju svoj zdrav razum verovanju u potpunu besmislenost, prihvatajući najapsurdnije ideje preko nekih za koje veruju da su njihovi umrli srodnici i prijatelji. Sotona do te mere zaslepi njihove oči i izopači njihovo rasuđivanje da i ne primećuju zlo, i prihvataju uputstva koja, navodno, dolaze od njihovih pokojnih srodnika i prijatelja koji su sada anđeli u nekoj višoj sferi.

Najprivlačnija obmana kojom se sotona služi sračunata je na to da pridobije naklonost onih koji su svoje mile i drage morali da polože u grob. Zli anđeli se pojavljuju u obliku tih dragih pokojnika i prepričavaju događaje iz njihovog života pa čak obavljaju i neke radnje koje su ti pokojnici za života obavljali. Na taj način oni obmanjuju srodnike umrlih, te ovi stvarno uzveruju da su njihovi pokojnici sada postali anđeli koji ih zaklanjaju svojim krilima i razgovaraju s njima. Te svoje navodne pokojnike oni prosto obožavaju i onome što im oni kažu pridaju veći značaj nego pisanoj Božjoj Reči. Ti zli anđeli, pretvarajući se u oblik dragih pokojnika, Reč Božju ili potpuno odbacuju kao izmišljenu priču, ili - ukoliko to više odgovara njihovom cilju - izdvajaju bitne citate koji svedoče o Hristu i ukazuju na put u nebo a zatim menjaju smisao Reči Božje prilagođavajući ga svojim izopačenim shvatanjima, i tako upropašćuju duše. Svi koji to žele, ako pažljivo proučavaju Božju Reč, mogu se osvedočiti da je to zabluda sračunata da uništi duše. Reč Božja jasno svedoči „da mrtvi ne znaju ništa.“ „Jer živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio. I ljubavi njihove, i mržnje njihove, i zavisti njihove nestalo je i više nemaju dijela nigda ni u čemu što biva pod suncem.” (Prop. 9,5.6)

Obmanuti smrtnici obožavaju zle anđele, verujući da su to duhovi njihovih umrlih srodnika i

prijatelja. U Reči Božjoj se izričito naglašava da mrtvi nemaju više nikakvog učešća ni u čemu što se zbiva pod Suncem. Spiritisti tvrde da mrtvi znaju sve što biva pod Suncem, da oni to saopštavaju svojim prijateljima na Zemlji, dajući im dragocene informacije i čineći čuda. Psalmista, naprotiv, kaže: „Neće Te mrtvi slaviti, Gospode, niti oni koji siđu onamo gdje se čuti.” (Psalam 115,17) Pretvarajući se u anđela svetlosti, sotona se koristi svim mogućim „prevarama nepravde.” On koji je bio u stanju da Sina Božjeg - kada je Ovaj, primivši ljudsku prirodu postao malo manji od anđela - odvede na vrh hrama a zatim na goru vrlo visoku da bi Mu pokazao carstva ovoga sveta, tu svoju silu mnogo lakše može da ispoljava u kušanju ljudi, koji su i u snazi i u mudrosti daleko iza Sina Božjeg čak i onda kada je uzeo na sebe ljudsku prirodu.

U ovom vremenu izopačenosti sotona stiže vlast nad svima koji zastrane s pravog puta usudivši se da stupe na njegov teren. Svoju moć nad takvima on ispoljava na veoma zabrinjavajući način. Skrenuta mi je pažnja na reči: „Upuštajući se u ono što nije viđeno, i nadimajući se uzalud tjelesnim umom svojim.” Pokazano mi je da neki, u želji da zadovolje svoju radoznalost, spletkare sa đavolom. Oni u stvari ne veruju u spiritizam, i s užasom bi se trgli na samu pomisao da treba da budu medijumi. Ali se ipak izlažu opasnosti stavljajući se sami u položaj gde sotona može da ispoljava nad njima svoju silu. Oni nemaju nameru da se preduboko upuštaju u to, ali nisu svesni šta u stvari rade. Oni rizikuju da zađu na sotonino tle i prosto ga namamljuju da ih stavi pod svoju kontrolu. Tada ih ovaj moćni zatirač smatra svojim zakonitim plenom i svoju moć ispoljava nad njima i protiv njihove volje. A kada zažele da ponovo vladaju sami sobom, to im više ne polazi za rukom. Oni su svoj um potčinili sotonu, i on ih više neće pustiti iz svoje tamnice. Tako ulovljenu dušu nikakva sila ne može osloboditi osim sile Božje u odgovoru na najusrdnije molitve svojih sledbenika.

Jedina sigurnost nalazi se u tome da istinu otkrivenu u Reči Božjoj tražimo kao sakriveno blago. Značaj subote, priroda, poreklo čoveka i svedočanstvo Isusovo predstavljaju velike i značajne istine koje treba razumeti. Pokazaće se da te istine predstavljaju lenger za koji narod Božji treba da se drži u ovim poslednjim vremenima. Ali veliki deo roda ljudskog s prezrenjem odbacuje istine otkrivene u Reči Božjoj, i radije prihvataju ljudske izmišljotine. „Jer ljubav prema istini ne primiše da bi se spasli. I zato ih Bog prepušta sili prevare, da veruju laži” (2. Sol. 2,10.11).

Najdrskiji i najizopačeniji su oni kojima najviše laskaju ti sotonski duhovi, za koje oni veruju da su u stvari duhovi njihovih umrlih srodnika i prijatelja. Takvi se najviše „uzaludno nadimaju tjelesnim umom svojim. A ne držeći se Glave iz koje je sve tijelo pomoću zglavaka i sveza sastavljeno da raste rastom Božjim.” (Kološanima 2,18.19) Oni se odriču Onoga koji daje snagu telu da se svaki ud razvije razvojem Bogom danim.

Prazne li filozofije! Udi jednoga tela treba da budu pod kontrolom glave. Spiritisti odbacuju Onoga koji predstavlja glavu i veruju u da svaki ud treba da deluje samostalno i da ih utvrđeni zakoni vode napretku i usavršavanju, bez posredovanja glave. Hristos, međutim, kaže suprotno: „Ja sam pravi Čokot, a Otac je moj vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne rađa roda odsjeca je; a svaku koja rod rada čisti je da više roda donese... Ostanite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može donijeti rod sama od sebe ako ne ostane na čokotu, tako ni vi ako u meni ne ostanete. Ja sam čokot a vi loze. Ko ostaje u meni i ja u njemu taj donosi mnogi rod, jer bez mene ne možete činiti ništa. Ko u meni ne ostane, izbacije se napolje kao odsječena loza i osušice se, i u oganj baciti, i spaliti.” (Jovan 15,1.2.4-6)

Hristos je izvor naše snage. On je Čokot, a mi loze. Mi moramo dobijati hranu iz živog Čokota. Lišeni snage i hranjivosti sa tog Čokota, mi smo slični udima tela koje nema glave i nalazimo se upravo u onoj poziciji u kojoj sotona želi da budemo, kako bi on mogao da nas

kontrolirše po svojoj volji. On radi „sa svakom prevarom nepravde među onima koji propadaju zato što ne primiše ljubavi prema istini da bi se spasli. I zato će ih Bog prepustiti sili obmane, da vjeruju laži.” Spiritizam je laž. On se i zasniva na prvoj velikoj laži: „Nećete vi umrijeti.” Hiljade njih odbacuju Hrista koji je glava, i posledica je da telom čiji udi rade bez Hrista kao svoje glave, mora da upravlja neko drugi, a to je sotona.

Pokazano mi je da sotona ne može vladati umom ljudskih bića ako se oni ne potčine njegovoj kontroli. Oni koji zastranjuju s pravog puta nalaze se sada u ozbiljnoj opasnosti. Oni se time odvajaju od Boga i budnog nadzora Njegovih anđela, i sotona koji jedva čeka da uništi dušu tu je odmah da im servira svoje obmane. Takvi se nalaze u najvećoj opasnosti i ako, uvidevši to, pokušaju da se odupru sili tame da bi se oslobodili sotonskih zamki, neće im to biti nimalo lako. Oni su se usudili da zakorače na njegovo tle, i on sada polaže pravo na njih. On se ne usteže da uloži sve svoje energije, pozivajući u pomoć sve vojske zla, da bi jedno jedino ljudsko biće otrgnuo iz ruku Hristovih. Oni koji su prosto prizivali đavola da ih kuša, moraće ulagati očajničke napore da bi se oslobodili njegove sile. Ali čim počnu da rade na svom oslobađanju anđeli Božji, koje su oni žalostili svojim zastranjivanjem, odmah će im priteći u pomoć. Sotona i njegovi anđeli nikad se ne mire s tim da izgube svoj plen. Oni se prepiru i bore sa svetim anđelima, i ta borba je veoma oštra. Ali kada oni koji su zastranili s pravog puta nastave da se mole i u dubokoj poniznosti priznaju svoje grehe, anđeli Božji, koji su inače nadmoćniji, odnose pobjedu i oslobađaju ih od sile zlih anđela.

Kada se podigla zavesa i kada mi je pokazana izopačenost ovoga veka, srce me je zbolelo i skoro je nestalo duha u meni. Videla sam da stanovnici ove Zemlje prepunjavaju času svoga bezakonja. Gnjev Božji se sve više raspaljuje i neće se stišati sve dok grešnici ne budu zbrisani sa Zemlje. Sotona je Hristov lični neprijatelj. On je začetnik i vođa svih pobuna i na nebu i na Zemlji. Žestina njegovog gnjeva sve više uzima maha, i mi nismo svesni njegove moći. Kada bi nase oči bile otvorene da vide šta pali anđeli čine sa onima koji su lakomisleni i bezbrižni, ne bismo se osećali tako sigurnim. Zli anđeli su nam za petama u svakom trenutku. Mi obično očekujemo da samo zli ljudi postupaju po sotoninim sugestijama, ali dok mi svoje misli ne čuvamo brižljivo od njegovih nevidljivih agenata oni na nov i neočekivan način čine velika čuda pred našim očima. Jesmo li spremni da im se suprotstavimo Rečju Božijom - jedinim oružjem koje sa uspehom možemo upotrebiti?

Neki će pasti u iskušenje da ta čudesa prihvate kao da dolaze od Boga. Činiće se velika čuda, i bolesni će biti isceljivani pred našim očima. Jesmo li spremni za iskušenja koja nas očekuju kada sotona svoja lažna čudesa bude prikazivao u još većoj sili? Neće li mnogi biti iznenađeni i uhvaćeni u tu zamku? Odstupajući od jasnih propisa i zapovesti Božjih i prihvatajući ljudske izmišljotine, mnogi se i nesvesno pripremaju da prihvate ta lažna čudesa. Sada je vreme da se naoružavamo za borbu koja nam uskoro predstoji. Vera u Božju Reč, marljivo proučavanje iste uz molitvu i praktičnu primenu, biće naša zaštita od sotonine sile i učiniće nas pobjednicima krvlju Hristovom.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj osam

Vera u porodici

Pokazano mi je kako uzvišen i odgovoran položaj treba da zauzmu pripadnici naroda Božjeg. Oni su so Zemlji i svetlost svetu, i moraju živeti onako kao što je Hristos živeo. Moraće da prolaze kroz velike teškoće i nevolje. Ovo je vreme stalne borbe i iskušenja. Naš Spasitelj kaže: „Koji pobijedi daću mu da sjedi sa mnom na prijestolu mome, kao i ja što pobijedih i sjedoh sa Ocem svojim na prijestolu Njegovu.” (Otkr. 3,21) Ova nagrada se ne daje svima koji tvrde da su Hristovi sledbenici, već onima koji pobjede kao što je On pobedio. Moramo proučavati Hristov život i naučiti šta to znači priznati Njega pred svetom.

Da bismo bili hrišćani moramo imati Hrista u srcu. Niko ne može istinski priznavati i ispovedati Hrista ako ne poseduje um i duh Hristov. Kada bi samo obličje pobožnosti ili poznavanje istine uvek značilo hrišćanstvo, onda bismo mogli reći: „Širok je put koji vodi u život i mnogo ih je koji ga nalaze.” Moramo shvatiti šta to znači priznati Hrista, i u čemu ili čime Ga se u stvari odričemo. Mogućno je da ustima priznajemo Hrista, ali da Ga se svojim delima odričemo. Duhovni rodovi ispoljeni u praktičnom životu predstavljaju priznavanje Hrista. Ako smo se odrekli svega Hrista radi, nas život će odavati smernost, naši razgovori odnosiće se samo na ono što je nebesko a naše ponašanje biće besprekorno. Moćan i oplemenjujući uticaj istine u duši, Hristov karakter otkriven u životu - to predstavlja priznavanje Hrista. Ako su reči večnog života posejane u naše srce, plodovi toga biće pravednost i mir. Hrista se u životu možemo odreći ako težimo samo za udobnostima i blagostanjem, ako smo skloni samoljublju, šalama, i podsmevanju, kao i težnji za počastima na ovom svetu. Možemo Ga se odreći svojim spoljnim izgledom, prilagođavanjem svetu, ohološću i skupocenim ukrašavanjem odeće. Samo neprekidnom budnošću, istrajnom i gotovo neprestanom molitvom bićemo u stanju da svojim životom prikažemo Hrista i posvećujući uticaj istine. Mnogi svojim nestrpljenjem i plahovitošću izgone Hrista iz svoje porodice. Takvima je potrebno mnogo više samosavlađivanja.

Pokazano mi je koliko je ljudski rod do sada oslabljen u svakom pogledu. Svako pokoljenje je sve slabije, i čovečanstvo danas pati od svakojakih bolesti. Hiljade unesrećenih smrtnika unakaženih bolešću, skrhanih živaca i sumorna duha jedva opstaju u životu. Sotonina vlast nad ljudskim rodom sve je veća i sve teža. I ako Hristos uskoro ne bi došao da uništi tu njegovu vlast, Zemlja bi ubrzo ostala potpuno pusta.

Pokazano mi je da sotona svoju silu posebno usmerava protiv naroda Božjeg. Mnogi su mi prikazani u stanju teške neizvesnosti, sumnje i očajanja. Slabosti i nemoći tela neminovno pogađaju i dušu. Lukavi i moćni neprijatelj prati nas u stopu, koristeći svoju snagu i veštinu da bi nas zaveo s pravog puta. Prečesto se događa da narod Božji, u nedostatku budnosti, ne zapaža njegovu lukavstva. On koristi sredstva kojima najbolje može da se zamaskira, i zahvaljujući upravo tome često postiže svoj cilj.

Braća često ulažu svoj novac u patentna prava i druge poduhvate, budeći interesovanje za to i kod drugih koji nisu dorasli složenosti u upravljanju takvim poslovima. Preopterećivanje uma takvom brigom ozbiljno pogađa njihovo već ionako nemoćno telo, i oni postaju potišteni i najzad

i potpuno očajni. Oni gube svako poverenje u sebe, misleći da ih je Bog ostavio, i čak se ne usuđuju ni verovati da će im On ikada ukazati svoju milost. Te sirote duše neće biti prepuštene sotoninoj vlasti. One će naći svoj put kroz turobnu sumornost mraka i uzdrhtalim rukama vere ponovo se uhvatiti za Božja obećanja. On će ih rado osloboditi, pretvarajući njihovu tugu i bol u mir i radost. Ali takvi iz tih svojih patnji i stradanja treba da izvuku pouku i da se više ne upuštaju u patentna prava i slične poduhvate. Oni ne treba čak ni da dozvole svojoj braći da im laskaju uvlačeći ih u takve poduhvate, jer se njihova očekivanja neće ostvariti, a oni će biti gurnuti na poprište neprijatelja nenaoružani za borbu. Sredstva koja bi trebalo uložiti u Božju riznicu za širenje Njegovog dela, ulagati u neke od tih savremenih poduhvata gore je nego da ste ih izgubili. Ako se neko od onih koji ispovedaju istinu oseća slobodnim da svoj novac uloži u patente i nove pronalaskes neka to radi sa nevernicima, a ne da u to uvlači svoju braću. Nemojte svojom pripadnošću adventističkoj veri namamljivati u to svoju braću koja žele da svoja sredstva posvete Bogu; nego idite onima koji su u svetu i kojima nije stalo do napretka dela Božjeg, neka oni svoj kapital ulažu u takve poduhvate.

Ukazano mi je na potrebu da vrata i svojih kuća i srca otvorimo Gospodu. Kad se počnemo usrdnije zalagati za spasenje svoje i članova svoje porodice, Bog će nam pružiti svoju pomoć. Pokazano mi je da samo svetkovanje subote i molitve jutrom i večerom ne predstavljaju dovoljne dokaze da smo hrišćani. Možemo se strogo pridržavati tih spoljnih formalnosti, a da nam ipak nedostaje istinska pobožnost. Nadahnuti apostol kaže da je Hristos „dao sebe za nas da bi nas iskupio od svakoga bezakonja, i da očisti za sebe narod izabrani *koji revnuje za dobrim djelima.*” (Titu 2,14) Svi koji tvrde za sebe da su Hristovi sledbenici moraju da gospodare svojim duhom, ne dopuštajući sebi da govore ljutito ili s nestrpljenjem. Suprug i otac treba da se uzdrži od svake reči koju bi mogao da izgovori u nestrpljenju. On treba da odmerava odjek svojih reči kako one ne bi ostavljale za sobom tugu i nepotreban bol.

Bolesti i nemoći naročito pogađaju žene. Sreća porodice u velikoj meri zavisi od supruge i majke. Ako je ona, usled preopterećenosti radom i brigama, slaba i nervozna, duh zapada u depresiju jer saoseća sa premorenim telom; i u takvim slučajevima ona prečesto nailazi još i na hladnu uzdržanost od strane svoga supruga. Posto u životu ne ide sve kako bi on želeo, on za sve to najčešće okrivljuje suprugu i majku svoje dece. Njemu su skoro sasvim nepoznate njene brige i tereti, i često ni sam ne zna kako da saoseća s njom. Postupajući tako, suprug ne shvata da time potpomaže velikog neprijatelja u njegovom rušilačkom delu. Trebalo bi da verom u Boga podigne zastavu nasuprot sotonu, ali on postupa kao da je potpuno slep i za svoje i za njene interese. Ne znajući šta u stvari radi, on se drži potpuno ravnodušno prema njoj. Na taj način on radi potpuno suprotno sopstvenoj sreći a uništava i sreću svoje porodice. Supruga postaje očajna i krajnje obeshrabrena. U njenom srcu nestaje nade i vedrine. Svoje svakodnevne dužnosti i poslove ona obavlja mehanički, jer zna da to mora uraditi. Nedostatak vedrine na njenom licu i hrabrosti u njenom srcu oseća se u celoj porodici. U redovima onih koji drže subotu ima mnogo tako unesrećenih porodica. Anđeli čuvari nose žalosne vesti u nebo, i anđeli zapisničari sve to verno beleže.

Suprug je dužan da posveti veliku pažnju svojoj porodici. On posebno treba da bude veoma nežan prema osećanjima svoje supruge kao slabijeg ženskog bića. Na taj način može da zatvori vrata za mnoge bolesti. Ljubazne, vedre i ohrabrujuće reči pokazaće se delotvornije nego najefikasniji lekovi. Tako će se povratiti hrabrost u srce očajne i obeshrabrene supruge, a sreća i vedrina unete u porodicu ljubaznim ponašanjem i ohrabrujućim rečima desetostruko će nagraditi uložene napore. Suprug ne sme zaboraviti da veliki deo tereta u vaspitavanju dece pritiska upravo majku, jer ona mora da učini najviše u oblikovanju njihove buduće ličnosti. To bi trebalo da u njemu probudi najnežnija osećanja navodeći ga da brižljivo olakšava njene terete. Ohrabrujući je

da se s pouzdanjem osloni na njegovu duboku naklonost prema njoj, on njene misli treba da usmeri k nebu odakle očekujemo snagu, mir i konačno spokojstvo za sve koji su umorni i natovareni. Suprug u kuću nikad ne treba da ulazi namrštena čela, već da svojim prisustvom uvek u porodicu unosi vedrinu, ohrabrujući i suprugu da svoj pogled upravlja gore i veruje u Boga. Ujedinjeni, oni mogu da se pozivaju na Božja obećanja i da izmole obilje blagoslova za svoju porodicu. Neljubaznost, prebacivanje i srdžba zatvaraju vrata Hristu. Videla sam da Božji anđeli beže iz kuće u kojoj se čuju neprijatne reči mrzovolje i svađe.

Pokazano mi je takođe da i supruga često čini velike greške. Ona ne ulaže dovoljno jake napore da vlada sopstvenim sklonostima i da dom učini srećnim. Mrzovolja i stalno žaljenje često potiču upravo od nje. Dolazeći s posla umoran i zbunjen, suprug često i u kući nailazi na namršteno lice umesto na lepu i ohrabrujuću reč. Pošto je i on samo čovek, njegova osećanja se otuđuju od takve supruge, ljubav prema domu iščezava, njegov životni put je zamračen, njegova hrabrost uništena. On gubi samopoštovanje i ono dostojanstvo koje bi prema Božjoj nameri trebalo da sačuva. Suprug je glava porodice kao što je Hristos glava Crkve, i Bogu nije po volji kad žena na bilo koji način umanjuje uticaj svoga supruga i navodi ga da se spušta sa tog dostojanstvenog i odgovornog položaja. Supruga je dužna da se u svojim željama i volji potčinjava svome suprugu. Oboje treba da budu spremni na popuštanje, ali Reč Božja daje prvenstvo rasuđivanju supruga. Supruga neće izgubiti nimalo od svog ženskog dostojanstva ako popušta onome koga je izabrala za svoga savetnika, zastupnika i zaštitnika u životu. Da bi svoj položaj u porodici održao na pravoj visini, suprug uvek treba da ispoljava blagost, ali i odlučnost. Neki postavljaju pitanje: moram li uvek biti svoj stražar i stalno spreman na samosavlađivanje? Pokazano mi je da je pred nama zaista veliki zadatak da stalno preispitujemo svoje srce i budno stražimo nad sobom. Treba da utvrdimo u čemu smo pravili propuste, i da se onda čuvamo toga. Moramo u potpunosti vladati sobom. „Ali ko u riječi ne pogrešuje taj je savršen čovjek, može zauzdati i sve tijelo.” Svetlost koja obasjava naš životni put, istina koju prihvatamo svojom savešću posvetiće i preobraziti našu dušu, ili će je osuditi na uništenje. Živimo isuviše blizu kraja da bismo se mogli zadovoljiti površnim radom. Ono što nam se u milosti Božjoj do sada činilo dovoljnim, sada nas neće više održavati. Naša vera mora stalno jačati i moramo postajati sve sličniji Hristu u ponašanju i sklonostima, da bismo mogli uspešno da se odupremo sotoninim kušanjima. Milost Božja je dovoljna odbrana za svakog Hristovog sledbenika.

U svojim naporima da se odupremo sotoninim napadima moramo biti odlučni i postojani. On koristi sve svoje sile i lukavstva da bi nas odvratio s pravog puta. On vreba na svakom koraku tražeći priliku da nas obori i uništi. On najuspešnije deluje u mraku zadajući udarce onima koji nisu u stanju da prozru njegova lukavstva. Kada bi metodi njegovih napada bili poznati, sotona ne bi tako lako zadobio preimućstvo. Oruda koja on upotrebljava za ostvarenje svojih ciljeva i preko kojih prenosi svoje raspaljene strele često su članovi naše porodice.

Oni koje mi volimo mogu da nešto kažu ili učine nepromišljeno i to može da nas jako zaboli. Oni to možda nisu rekli ili učinili namerno, ali sotona te njihove reči ili postupke preuveličava u našim očima, i tako iz svog arsenala odapinje strelu koja nas probada. Mi se pripremamo za otpor onome za koga mislimo da nas je uvredio, i čineći tako mi praktično podstičemo sotonu da nas kuša. Umesto da se molimo Bogu za snagu da bismo se oduprli sotoni, mi sami potkopavamo svoju sreću nastojeći da po svaku cenu održimo to što nazivamo „našim pravima.” Time u stvari pružamo sotoni dvostruko preimućstvo. Rukovodimo se svojim povređenim osećanjima, i sotona nas koristi kao svoje agente da ranjavamo i žalostimo one koji nisu imali nameru da nas uvrede. Zahtevi supruga mogu ponekad njegovoj supruzi izgledati nerazumni. Međutim, kada bi ona spokojno i nepristrasno zauzela drugačije gledište posmatrajući

sporno pitanje u svetlosti povoljnijoj za njega, uvidela bi da će ako prihvati njegovo rasuđivanje - čak i ako je to u oprečnosti sa njenim osećanjima - poštediti i sebe i njega neprijatnosti i zadobiti veliku pobedu nad iskušenjem koje im je sotona podmetnuo.

Pokazano mi je kako se neprijatelj bori da uništi ne samo korisnost nego čak i život pobožnih ljudi, i on neće prestati da remeti njihov mir dokle god žive na ovom svetu. Ali njegova sila je ograničena. On može da peć iskušenja veoma zažari, ali Isus i anđeli budno bdiju nad vernim hrišćanima pazeći da ništa ne sagori osim troske. Oganj iskušenja koji sotona raspaljuje nema silu da uništi plemeniti metal. Bitno je da zatvorimo sve prilaze kojima bi sotona mogao da pride duši. Preimućstvo je članova svake porodice da žive tako da sotona ne može da se koristi ničim što oni govore ili rade. Svaki član porodice treba da ima na umu da čini sve što je u njegovoj moći da se odupre zlom neprijatelju, i da se najusrdnijim molitvama i nepokolebljivom verom oslanjaju na zasluge Hristove krvi, pozivajući se na Njegovu spasonosnu silu.

Sile tame uporno saleću dušu nastojeći da zaklone Hrista od našeg pogleda, i jedino što ponekad možemo učiniti je da u tuzi i zapanjenosti čekamo da se oblaci razidu. Takvi doživljaji su ponekad zaista užasni. Čini nam se da nema nikakve nade i obuzima nas očajanje. U tim strašnim časovima moramo naučiti da se pozivamo samo na Hristovo ispastanje, hvatajući se u svoj svojoj nedostojnosti i nemoći samo za zasluge raspetog i vaskrslog Spasitelja. Nikada nećemo propasti dok tako činimo - **nikada!** Kada svetlost obasja nas put, nije veliki doživljaj biti jak u sili Božje milosti. Ali čekati strpljivo u nadi onda kada smo obavijeni oblacima i kada je sve oko nas u mraku - za to je neophodna vera i potpuno potčinjavanje svoje volje volji Božjoj. Mi suviše često padamo u obeshrabrenost, i najusrdnije vapimo za oslobođenjem od kušanja, onda kada bi trebalo upućivati molitve za snagu da izdržimo i milost da pobedimo.

Bez vere nije moguće ugoditi Bogu. Mi spasenje Božje možemo doživljavati u svojoj porodici, ali u to moramo verovati, živeti za to i stalnim poverenjem u Boga ostajati u Njemu. Moramo obuzdavati svoju plahovitost, kontrolisati svoje reči, i na taj način zadobijati velike pobeđe. Ako ne kontrolišemo svoje reči i svoju narav postaćemo sotonini robovi, i on će polagati pravo da nas kao takve zakonito drži u svom zatočeništvu. Svaka nelepa, nestrpljiva i mrzovoljna reč predstavlja ponudu njegovom sotonskom veličanstvu. A to su preskupe žrtve, mnogo skuplje od onih koje prinosimo Bogu, jer one uništavaju mir i sreću čitavih porodica, potkopavaju zdravlje a mogu dovesti i do gubitka večnog života. Ograničenja koja nam se nameću u Reči Božjoj u našem su interesu. Ona uvećavaju sreću nase porodice i svih koji se nalaze oko nas. Oplemenjuju naš ukus, posvećuju naše rasuđivanje, donose nam duševni mir i na kraju večni život. Zahvaljujući tom svetom uzdržanju, mi rastemo u blagosti i smernosti i biće nam mnogo lakše da ne pogresujemo u svojim rečima i da obuzdamo svoju prirodnu sklonost plahovitosti. Spasitelj će nam, boraveći stalno u nama, davati snagu u svakom trenutku. Anđeli čuvari će, boraveći rado u našem domu, nositi u nebo radosne vesti o našem napredovanju u Bogougodnom životu, a anđeli zapisničari će to radosno unositi u nebeski zapisnik.

Zavist i iznalaženje tuđih grešaka

Brate G, ti si mi u ..... postavio neka pitanja o kojima sam mnogo razmišljala. Iz razgovora s tobom osvedočila sam se da ti nisi svestan uloge koju si odigrao i kakve si rane zadao delu Božjem. Ono što mi je u odnosu na tebe ranije pokazano, stalno mi izlazi pred oči i, upoređujući to sa onim što mi je o tebi nedavno otkriveno i objavljeno u Svedočanstvu br. šest, ne mogu naći

nikakvo opravdanje za tvoje postupke. U Božjim očima ti si bio nekorektan i pre nego što si svoj uticaj založio i postao saučesnik u fanatizmu koji se odnedavno pojavio u državi Viskonsin.

Brate G, da si iskreno sledio dobijenu svetlost, nikada ne bi krenuo putem kojim sada ideš. Ti si svojevoljno i uporno nastavio sopstvenim putem i, oslanjajući se samo na svoje rasuđivanje, odbio si da te bilo ko vodi. Gospod ti je slao pomoć, ali si ti odbio da je prihvatiš. Šta je više nego moglo da učini za tebe nego što je učinilo? Misleći da se drugima ukazuje veće poštovanje nego tebi, počeo si da ispoljavaš nezadovoljstvo i razdražljivost, ljuteći se i postajući nepristupačan kao neko razmaženo dete. Želeo si da budeš visoko cenjen i poštovan, ali si se zaputio pravcem koji te jako unižava u očima onih čije odobravanje i pohvale želiš.

Još pre no što si se poveo za fanatizmom ti si ispoljavao zavist prema onima iz Batl Krika i svojim nagoveštajima podsticao si sumnju i podozrenje. Bio si zavidljiv i u odnosu na moga supruga i na mene i uvek si naslućivao zlo. Objedinio si u sebi zavist i sumnjičenje. Pod maskom savesnosti navodio si druge da sumnjiče postupke onih koji su nosili teret dela Božjeg u Batl Kriku i stavljao primedbe u pogledu pitanja u koja nimalo nisi upućen i o kojima nisi sposoban da donosiš pravilan sud. Teret tamošnjeg dela nije bio položen na tebe. Pokazano mi je da Bog na čoveka takvog kakav si ti, po svom umnom ustrojstvu, nikada ne bi položio teret odgovornosti niti bi ga pozvao na neki istaknutiji položaj, jer bi se on u svojoj uobraženosti uzdigao do te mere da bi upropastio i sebe i narod Božji. Da nisi toliko precenjivao sebe ne bi bio toliko zavidljiv i podozriv.

Brate G, da si se u potpunosti ujedinio sa Crkvom, saradujući u slozi i ljubavi sa onima koje je Bog smatrao pogodnim da stoje na čelu dela, da si prihvatio darove koje je Bog postavio u Crkvi i pokazao poverenje u njih, da si se utvrdio u svim tačkama sadašnje istine, povezujući se čvršće sa onima koji imaju iskustva u delu Božjem, i ti i tvoji bili biste potpuno slobodni od ove zablude. Imali biste pouzdan lenger - čega da se držite. Ali si ti, da ne bi držao stranu onima koji su svim srcem i dušom bili u delu, zauzeo neodređen stav. Bog zahteva od tebe da čvrsto i odlučno stojiš na istoj platformi zajedno sa svojom braćom. Bog i sveti anđeli nisu zadovoljni tvojim postupcima i neće više podnositi tvoje ludosti. Bićeš prepušten da se rukovodiš sopstvenim rasuđivanjem, koje toliko ceniš, sve dok ne zaželiš da budeš poučljiv, da se bez zavisti, upornosti i optuživanja drugih učiš od onih koji stvarno osećaju teret dela Božjeg. Ti si oduvek težio za nekim originalnim, sopstvenim stavom i da iz Crkve izdvojiš grupu nezavisnih koji bi ti u svemu odobrali, uzdižući te, sve dok te Bog nije pustio da pokažeš svoju mudrost kojom si se uvek uzdizao iznad drugih, i da u svojoj zaslepljenosti odeš u najgori fanatizam koji je kao pravo prokletstvo zahvatio državu Viskonsin.

Pokazano mi je da ti još uvek ne shvataš kakav si uticaj vršio u prošlosti, niti svoj sadašnji položaj i dužnost u pogledu tog zla koje se zove fanatizam. Umesto da činiš sve što je u tvojoj moći da se oslobodiš toga i neutrališeš uticaj koji si vršio, ti iz svega toga izlaziš opravdavajući sebe a osuđujući one koje je Bog poslao da te opomenu i pouče. Spreman da naređuješ, ti si čak nagoveštavao da je postojala mogućnost da te Gospod preko svojih slugu zaustavi na tvom putu, da su oni bili spremni da drugačije postupe prema tebi.

Tvoje rasuđivanje je, međutim, pod uticajem sotonine sile bilo izopačeno, i u takvom duhovnom mraku bio si potpuno nesposoban da sudiš o tome šta je bilo najbolje primeniti prema tebi. Da si zaista znao na koji način su sluge Božje mogle da ti pomognu, znao bi kako i sam da izadeš iz tog zla. Bog ti je pružio mogućnost izbora: hoćeš li krenuti putem na koji te je On upućivao preko svojih slugu, ili samovoljno nastaviti sopstvenim putem i završiti u zbnunjućem bespuću fanatizma.

Ti si odlučio da nastaviš *sopstvenim* putem, i sada možeš da okrivljuješ samo sebe. Tvrdiš za

sebe da si stražar na zidovima Siona i pastir Božjeg stada, a ipak si mirno gledao kako se sirote ovce potiru i razgone - a nisi izgovorio nijednu reč opomene. „Sine čovječiji” kaže Gospod, „ja te postavim stražarem domu Izrailjevu, da slušaš riječi iz mojih usta i opominješ ih od mene. Kad rečem bezbožniku poginućeš, a ti ga ne opomeneš i ne progovoriš mu da bi odvratio bezbožnika od bezbožnoga puta njegovoga, da bi ga sačuvao u životu, taj će bezbožnik poginuti sa svojega bezakonja, ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. A kad ti opomeneš bezbožnika, a on se ne vrati od bezbožnosti svoje i sa zloga puta svojega, on će poginuti s bezakonja svojega, a ti ćeš sačuvati dušu svoju... Ako li ti opomeneš pravednika da ne griješi pravednik, i on prestane griješiti, on će živjeti jer primi opomenu, i ti ćeš sačuvati dušu svoju.” (Jezek. 3,17-19.21).

Greh onih u državi Viskonsin koji su otišli u fanatizam tereti tebe brate G, više nego ikog drugog. Ti si bio neverni stražar. U nedostatku vernosti nisi prepoznao zlo. Bog je poslao svoje verne stražare koji su, prihativši svetlost, bili u stanju da zapaze zlo i da upute opomenu i tebi i stadu koje je lutalo u zabludi. Da si tada prihvatio opomenu, moglo se izbeći veliko zlo. Sačuvao bi svoj uticaj da ne predstavlja prepreku za svedočanstvo slugu Božjih koje je trebalo da dopre do raštrkanih ovaca stada Božjeg. Međutim, zabludeli nisu bili spremni da čuju glas Božji koji im je upućivan preko Njegovih izabраниh slugu. Žestile su ih opomene koje su im stražari upućivali, i nerazumno su nastavljali putem samoobmane. Ni pastir nije slušao. Vređala ga je odlučnost ispoljena protiv fanatizma u koji je i sam bio uvučen. On nije uviđao nikakvu opasnost u tome, ni potrebu brzog delovanja. Dato mu je dovoljno svetlosti da bi mogao da se odluči, ali je bio isuviše samovoljan i podozriv u odnosu na slugu Božje da bi prihvatio njihovo svedočanstvo.

Brate G, ti si čekao da se fanatizam u potpunosti razvije, i to je sve išlo upravo onako kako je sotona želeo sve dok razvoj tog zla nije urodio strašnim posledicama. Nije bilo nikakvih logičnih ni vidnih znakova koji bi išli u prilog tvrdnji da je to bilo delo Božje. Sluge Gospodnje su izvršile svoju misiju, držeći svoje haljine čistim od krvi tamošnjih duša i čuvajući se da i sami ne padnu pod taj prokleti uticaj, dok ti snosiš strašnu odgovornost za grehe koji su posledica tog odvratnog fanatizma. Ti duboko sažaljevaš to zlo, i još uvek ne uviđaš svoju krivicu u vezi s tim. Ti okrivljuješ svoje nekako i zalutalo stado što te je zavelo na taj put. Šta je drugo dužnost stražara nego da budno zapaža zlo i da opominje narod? Šta je dužnost pastira nego da budno bdije nad svakom ovcom da ne bi postala plen gladnih vukova? Može li se prihvatiti kao izgovor za pastira tvrdnja da su ga ovce zavele na stranputicu? Zar bi one ostavile dobru pašu, zavodeći i samog pastira? Takvo opravdanje bi bio pravi dokaz o pastirovoj nesposobnosti da mu se poveri briga za stado. U njega se više ne bi moglo imati poverenja da će kao veran pastir čuvati stado i vraćati zalutale na pravi put.

Teška odgovornost zbog sramote koju je sestra A nanela delu leži upravo na tebi. Ti si previše isticao njenu vernost i njeno iskustvo. Ona je bila slaba, ali je ipak do izvesne mere vršila svoje porodične dužnosti, održavajući na okupu svoju decu. Međutim, ubrzo po izlasku iz porodičnog kruga njen razum je bio zbačen sa prestola. Otpadništvo takozvanih vernika u .... navelo te je da utičes na sestru A da napusti svoju porodicu, kojoj je toliko bila potrebna, i da ode u ..... da bi svojim uticajem pomogla tamosnjim članovima. Svi njeni postupci bili su praćeni nekim nezdravim ushićenjem, i time su mnogi od neiskusnih bili obmanuti. Skromne umne sposobnosti sestre A izlagane su preteranim naporima i ona je doživela poremećaje u mozgu. Duhu Božjem time je zadat bolan udarac i naneta teška sramota. Bratu A je takođe učinjena nepravda i on sada mora trajno da pati, jer mu je rasturena porodica. Oni koji su svojim uticajem doprineli da dođe do ovako žalosnih posledica dužni su sada da iskrenim priznanjem svoga greha i nepravde koju su mu naneli ublaže patnju njegove duše i neutrališu zlo koliko god je to moguće. Da si se držao saveta Božjeg priznajući darove Njegovog Duha koji pravilno zauzimaju svoje

mesto u Crkvi, da si i srcem i dušom bio uz „*Pregled*” koji je zasnovan na nepobitnim istinama za ovo vreme, i da si narodu Božjem davao hranu na vreme, tvoj uticaj u .... i okolini bio bi sasvim drugačiji. Ti bi iznosio određeno svedočanstvo i bio bi u harmoniji sa onima koji su predvodili u ovom velikom delu. Pojedinci koji greše i šire zablude bili bi ukoreni. Savesnim zalaganjem sa tvoje strane tamošnji vernici bi se uzdigli na viši duhovni nivo i ne bi zaostajali iza drugih skupština. Međutim, oni sada moraju gotovo sve da uče ispočetka. Bio si dužan da im određenim svedočanstvom ukažeš na neophodnost požrtvovanosti, na potrebu da svako ponese svoj deo tereta u delu. Trebalo je da ih privikavaš na sistematsko dobročinstvo, kako bi svako sa svoje strane davao svoj doprinos napretku i širenju sadašnje istine.

Svojim neodređenim stavom i krajnjom nemarnošću u .... ostavio si rđav uticaj na tamošnje delo. Tvoje protivljenje organizaciji i napredovanju naroda Božjeg koje si ispoljavao svojim držanjem i svojim rečima donelo je svoje plodove koji se sada vide na mnogo mesta na severu države Viskonsin.

Da si se kao usrdan i odan radnik mirno držao Božjeg providenja, plodovi tvoga rada koji se sada ispoljavaju bili bi sasvim drugačiji. Slušaoci bi se odlučno izjašnjavali ili za zapovesti Božje i veru Isusovu kao sastavni deo treće anđeoske poruke, ili protiv toga. Oni se ne bi nalazili na prilazima Sionu, ometajući one koji bi mogli da budu pravi vernici. Međutim, ti svoj zadatak nisi vršio verno, odlučno i u potpunosti. Nisi se čvrsto držao pravila da svako u Crkvi praktičnom primenom u životu treba da potvrdi ono što ispoveda; te mnogi iako rado slušaju istinu nisu spremni da bilo šta učine za njen napredak. Oni delo Božje vole rečju i jezikom, ali ne delom i istinom.

Svojim stavom ti si mnoge u .... i okolini naveo da o časopisu „*Pregled*” steknu mišljenje gore nego što bi inače imali, i oni sada veoma olako uzimaju istine koje se u njemu iznose. Zato „*Pregled*” nije na njih imao onaj uticaj koji je prema Božjoj nameri trebalo da ima. Svako je nastavio svojim putem, čineći ono što je po njegovom shvatanju bilo ispravno; stoga svi nazaduju u veri, i ukoliko se za njih ne izvrši potpunije delo oni će biti izmereni na merilu i naći će se laki.

Pokazano mi je da ti nastojiš da odgovornost za posledice svojih grešaka prebaciš na druge, ali Bog tebe kao stražara smatra odgovornim. Dužan si da u najdubljoj poniznosti priznaš greške počinjene u ....., ..., ..., i u drugim mestima gde si se svojim uticajem stavio na suprot slugama Božjim. Fanatizam u koji si upleten najviše je naškodio bratu i sestri B. Tom sotonskom obmanom oni su i telesno i duhovno bili zbunjeni do te mere da su bili gotovo uništeni. Brate G, ti si se toliko duboko upuštao u taj bedni fanatizam da je time bilo obuzeto čitavo tvoje biće, a sada nastojiš da sve to prebaciš na druge. Ti nemaš pravu predstavu o svom položaju i delovanju u prošlosti. Ti rado priznaješ ono što su drugi činili bez tvog učešća, ali ne priznaješ ono što si ti činio.

Tvoj uticaj u .... je ubitačan. Bio si protiv organizacije i to si na ne baš tako određen način, iznosio i u svojim javnim izlaganjima. To nisi činio tako drsko, kao što bi to neki činili, ali si u tome odlazio toliko daleko koliko si za to imao hrabrosti. Na taj način zadovoljavao si svoju zavistljivost, unoseći nepoverenje i neizvesnost u srca mnogih koji bi te, da si istupio otvoreno, prozreli i onda ne bi bio u mogućnosti da naneseš toliko štete delu Božjem. Kad si bio okrivljen da zastupaš shvatanja suprotna veri Crkve nisi to priznavao, nego si prikriivao svoj pravi stav prikazujući to kao da te braća pogrešno shvataju, iako si znao da su te optužbe bile opravdane. Sada si došao u položaj da Crkva više ne može s poverenjem da se osloni na tebe. Kada pokažeš plodove korenite reforme i pružiš dokaze da si se obratio, pobedivši svoju zavistljivost, Bog će ti ponovo poveriti brigu nad Njegovim stadom. Ali dok ne popraviš sve, najbolje je da ostaneš kod kuće, i da „u poslu ne budeš lenj.”

Svojim nepoverljivim stavom i učestvovanjem u tom kobnom fanatizmu ti si delu Božjem u državi Viskonsin naneo više štete nego što si učinio dobra u celom svom životu. Naša vera je postala odvratna za nevernike, delu Božjem zadata je neizlečiva rana, a ipak se mnogi - među koje spadaš i ti - u čudu pitaju zašto se toliko govori i raspravlja o tom fanatizmu. Posejano je zlo seme koje pruža svoje korene, raste i donosi obilje plodova za neizbežnu žetvu. Zlo buja i raste bez ikakve nege, dok se dobro seme mora zalivati, brižljivo negovati i stalno održavati da ne bi propalo. Sotona, zli anđeli i bezbožni ljudi ulažu neprekidne napore u nastojanju da iskorene i unište dobro, i zato je potrebna najveća budnost i stalna briga da bi ono živelo i napredovalo. Zlo seme kada se jednom poseje nije lako iskoreniti. Ono se širi i nezadrživo raste na sve strane, gušeći dobro seme. I ako ga ostavimo tako ono će sve više napredovati zaklanjajući zrake svetlosti da nikako ne dopru do plemenitih biljki koje u takvom okruženju moraju da izumru.

Sa posledicama tvog uticaja sreli smo se i u .... Razdora koji tamo postoji ne bi bilo da si ti zauzeo ispravan stav, prihvatajući Reč Gospodnju upućenu preko Njegovih slugu. Ali ti nisi tako postupio. Sluge Božje su morale jasno da osude pogrešnost tvoga stava. Da su zauzeli čvršći stav i oštrije osudili put kojim si krenuo imali bi Božje odobravanje. Bilo bi bolje da uopšte nisi ni bio u jer kad god su sluge Božje pokušale da razobličie taj fanatizam osuda je pogađala brata G i ti si odmah reagovao, osećajući se uvređenim, zapostavljenim i tome slično. Nastavljajući slepo svojim putem, uvukao si u to i neke porodice u .... U nastojanju da pridobiješ njihovu naklonost budio si u njima neprijateljska osećanja protiv braće C, D i E. Osećajući se zlostavljenim i omalovaženim, govorio si i postupao shodno takvim osećanjima, i time u srcu mnogih podsticao zavist i nepoverenje prema Božjim slugama koji su imali naročitu pouku za tebe. Svojim postupcima uništavao si snagu njihovog svedočanstva koje bi uticalo na um nekih; ali je ipak bilo i takvih koji su bili zahvalni za primljenu svetlost u kojoj su raskinuli sotonske zamke i oslobodili se tog zla. Drugi su ostali uporni protiveći se iznetom svedočanstvu, i tako je došlo do podele u Crkvi. Odgovornost za ovo pada na tebe. Mi smo s tugom u srcu morali da se zalažemo za vernike u ..... da bismo neutralisali rđav uticaj i utisak koji si ti stvorio. Tu moraš ti lično da se založiš.

Videla sam kako se neki veoma revnosno zauzimaju za tebe, strahujući da braća s tobom ne postupe nepravedno. Takvi bi trebalo da se sklone s puta i da savesno priznaju svoje greške, prepuštajući da teret ukora i osude padne na tvoju glavu. To po Božjoj nameri treba da ostane tako sve dok se ne pokaješ i iskreno zatražiš oprostaj. Oni koji ispoljavaju takvo saosećanje time ti ništa ne mogu pomoći. Neka oni revnuju u okajavanju sopstvenog nazadovanja, a tebe neka prepuste da sam odgovaraš za sebe. Otišao si predaleko na svom putu, i sve dok u potpunosti ne priznaš svoje zablude, prestaneš osuđivati svoju braću i dok ne pokažeš spremnost da primiš pouke, ne možeš imati ništa zajedničko sa narodom Božjim.

Ti se uzdižeš iznad onih na koje je Bog stavio teret svoga dela. Dok je moj suprug nosio teret dužnosti koji bi trebalo da nose trojica, iznuravao si ga svojim stalnim primedbama i zloradim nagoveštajima, pomažući sličnima da ga još više opterete. Moraš biti spreman da to uvidiš. Nikada nisi primio na sebe nikakav naročiti teret, nastojeći da uvek imaš dovoljno vremena za razmišljanje i proučavanje, za odmor i san, dok je moj suprug morao da radi dan za danom a često i dugo u noć. Ponekad, i kad bi legao da se odmori, nije mogao da zaspi, nego je samo plakao i uzdisao zbog interesa dela Božjeg i nepravde njegove braće prema njemu kao čoveku koji je ceo svoj život i rad posvetio delu Božjem.

Na njemu je bila odgovornost za administrativne poslove u uredu i briga za izdavački rad, ali isto tako i briga za skupine vernika u raznim drugim državama. Pa ipak su neki od njegovih saradnika u službi Crkve svojim nemudrim postupcima stalno doprinosili da njegovu zabrinutost i bol još više uvećaju. Ti si zajedno sa još nekima u bratu Vajtu gledao poslovnog čoveka kojemu

nije mnogo stalo do vere. Oni koji tako misle u stvari njega uopšte ne poznaju. Sotona je u tom pogledu mnoge obmanuo. Bog je u njemu video čoveka podesnog da na njega položi teret odgovornosti za svoje delo i izabrao ga da predvodi u raznim poduhvatima. Izabrao ga je zato što je u njemu video čoveka punog saosećanja prema nesrećnima, savesnog, ali i nezavisnog, čoveka koji ne pokriva greh već brzo uvida zlo, osuđuje ga i žigoše, čak ako zbog toga mora i da ostane potpuno usamljen. To su razlozi zbog kojih je on toliko patio. Njegova braća uopšte ne znaju ništa o ovim teškim dužnostima, i neki im ne poklanjaju nikakvu pažnju već svojim nemudrim i podlim postupcima samo povećavaju njegove brige i teškoće. Sve to je zapisano u nebu. Ljudi koji ne preuzimaju na sebe nikakav teret odgovornosti, koji imaju dovoljno slobodnog vremena za razmišljanje, proučavanje i umno uzdizanje - takvima je lako da budu smireni i u svemu umereni. Njih ništa ne navodi da ispoljavaju naročitu revnost, i oni su u stanju da čitave sate provode u površnim razgovorima. Neki takve smatraju najboljim i najsvetijim ljudima na Zemlji. Ali Bog ne gleda onako kako čovek gleda. On gleda na srce. Oni koji traže tako lagodan položaj u životu biće nagrađeni prema svojim delima.

Odgovornosti poverene mom suprugu dovode ga u veoma nezavidan položaj. To zahteva najveću pažnju, brižljivost i izuzetne umne napore, zdravo rasuđivanje i mudrost, samoodricanje, zalaganje svim srcem i čvrstu odlučnost da se postavljeni ciljevi ostvare do kraja. Na tako značajnom položaju, prema Božjoj nameri, treba da se nalazi čovek koji ima smelosti da se izloži opasnosti, da se odlučno zalaže za pravdu, bez obzira na posledice, da hrabro savlađuje prepreke, da se ne koleba, čak i kada je život u pitanju.

Težina i odgovornost tog položaja traže veliku brižljivost, mnoge neprospavane noći, i mnoge najusrdnije molitve upućene u agoniji duše. Moj suprug je morao da zauzima odgovorne položaje jedan za drugim, ali ga je u tome vodio sam Gospod. Osude i kritika od strane njegove braće bolno su tištale njegovu dusu, ali on ipak nije smeo da se koleba niti da gubi hrabrost. Njegovi saradnici se pod vidom pobožnosti suprotstavljaju svakom napretku koji je on postigao uz Božju pomoć, i on svoje dragoceno vreme često mora da troši putujući od mesta do mesta i da s bolom u duši od skupštine do skupštine ispravlja pogrešna istupanja i učenja te takozvane braće. Siroti smrtnici! Oni nisu svesni ozbiljnosti svojih postupaka, i ne znaju šta znači biti pravi hrišćanin. Oni kojima je povereno da iznose jasno i određeno svedočanstvo, da u strahu Božjem osude i razotkriju zlo, da svim svojim silama rade na podizanju duhovne svesti naroda Božjeg utvrđujući ga u značajnim pitanjima sadašnje istine, suviše često umesto na razumevanje i pomoć nailaze na osudu, dok oni koji zauzimaju ravnodušan stav važe kao pobožni i ljudi blagog duha. Ali Bog ih ne smatra takvima. Hristov preteča prilikom njegovog dolaska bio je veoma otvoren u svojim nastupima. Osuđivao je grehe i nazivao ih njihovim pravim imenom. On je sekiru stavio na koren drvetu. Onima koji su, tvrdeći da su obraćeni, došli k njemu na Jordan da ih krsti on je rekao: „Porodi aspidini, ko kaza vama da bježite od gnjeva koji dolazi? Rodite dakle rod dostojan pokajanja. Već i sjekira kod korijena drvetu stoji; svako dakle drvo koje ne rala dobra roda, siječe se i u oganj se baca.”

U ovo strašno vreme, neposredno pred Hristov drugi dolazak, verni Božji propovednici moraju iznositi još određenije svedočanstvo od onoga koje je iznosio Jovan Krstitelj. Pred njima je odgovoran, važan i značajan rad; i Bog za svoje pastire neće priznati one koji govore laskavo i umiljatim glasom. Takve će snaći teško prokletstvo.

Ovaj neobični fanatizam u Viskonsinu izrastao je iz lažne teorije o svetosti, teorije koju zastupa brat K potpuno nezavisno od poruke trećeg anđela i od sadašnje istine. Sestra G, primivši od njega to lažno učenje, sprovodi to kao svoje i revnosno prenosi na druge. To je u njoj skoro u potpunosti ugušilo ljubav prema svetim i značajnim istinama za ovo vreme, istinama koje bi za

nju, da ih se u ljubavi i poslušnosti držala, predstavljale pouzdan lenger da se održi na pravom temelju. Međutim, ona zajedno sa mnogim drugima toj lažnoj teoriji o posvećenju pridaje veoma veliku važnost, a ostale istine iz Reči Božje, ma koliko značajne, za njih malo znače „samo ako je srce čisto.” Tako se sirote duše, ostavljene bez pouzdanog lengera, rukovode sopstvenim osećanjima, a tada im sotona zagospodarivši njihovim umom nameće utiske i shvatanja koja njemu odgovaraju. Razum i zdrav sud se preziru, i delo Božje biva izloženo teškoj sramoti.

Fanatizam u koji ste uvučeni ne dopušta vam da prvo preispitate pa tek onda da sudite o tom izgledu posvećenosti. *Izgled* nije pozitivan dokaz da je karakter zaista hrišćanski. Ti i ostali stalno strahujete da ne budete ukoreni više nego što po vašem mišljenju zaslužujete, i stoga budno tražite kod drugih neku zabludu ili grešku, smatrajući da vas oni zapostavljaju i osećate se uvređenima. Ti previše zahtevaš. Nisi bio u pravu i obmanjivao si samog sebe. Ako te drugi i jesu pogrešno osuđivali u nečemu to nije bilo više nego što se moglo očekivati, s obzirom na tadašnje okolnosti. Ti treba s najdubljom tugom i poniznošću da oplakuješ svoje žalosno zastranjivanje s pravog puta, što je dalo povoda za tako različita osećanja, poglede i mišljenja o tebi. I ako smatraš da se u svim pojedinostima nije korektno postupilo, moraš dopustiti da to prođe, i ne osuđuj druge. Ti moraš priznati svoje zablude ne okrivljujući za to nikog drugog, i prestati da se žališ na svoju braću da te zapostavljaju. Oni su ti poklonili pažnje više nego što zaslužuješ, s obzirom na položaj koji si zauzimao. Kad bi mogao da sve to vidiš onako kako Bog gleda na to, nikad se više ne bi žalio i ponizno bi se sagnuo pod ruku Božju. „Gle, poslušnost je bolja od žrtve, i pokornost je bolja od pretiline ovnujske. Jer je neposlušnost kao grijeh od čaranja i nepokornost kao sujeverstvo i idolopoklonstvo.”

Jedinstvo vere

Takozvani vernici u .... i okolini ne sprovode u životu i u praksi istine koje ispovedaju. Delo u državi Severni Viskonsin izloženo je veoma štetnom uticaju. Da su svi oni prema časopisu *Pregled* osećali onu naklonost koju prema Božjoj nameri treba da imaju, bili bi blagosloveni i upućeni u istine koje se u njemu iznose. Imali bi ispravno verovanje, bili bi utvrđeni u istini za ovo vreme, i to bi ih sačuvalo od ovog kobnog fanatizma. Osetljivost mnogih od tamošnjih vernika otupela je, lažno uzbuđenje im je uništilo moć rasuđivanja i pomutilo njihov duhovni vid. Sada je za njih najvažnije da se vrate razboritosti, kako sotona ne bi ostvario svoj cilj da u potpunosti savlada one koje je već uspeo da prevari.

Kada se oni koji su bili uvučeni u neko lažno obučavanje osvedoče da su pogrešili, sotona to koristi kao preimućstvo predočavajući im stalno tu njihovu grešku, kako se više ne bi usudili da se upuštaju u bilo kakvu duhovnu aktivnost; i na taj način on nastoji da uništi njihovu veru i u pravu pobožnost. Zato što su jednom bili prevareni, oni se plaše svakog napora da usrdnom i žarkom molitvom zatraže od Boga pomoć i pobedu. Sada je, međutim, sotonin cilj da ih gurne u hladni formalizam i neverovanje, što sebi ne smeju nipošto dozvoliti. Oni moraju imati na umu istinu da temelj Božji čvrsto stoji. Samo Bog je izvor istine, a svaki čovek laža. Njihova jedina sigurnost nalazi se u tome da stanu na čvrsto utvrđenu platformu - verujući u poruku trećega anđela, ceneći istinu i pokoravajući joj se.

Hristos predvodi jedan narod, dovodeći njegove pripadnike u jedinstvo vere, da budu jedno kao što je On jedno sa svojim Ocem. Razlike u mišljenjima moraju se napustiti, kako bi u Crkvi svi bili jedinstveni, imajući jedan duh i jednako rasuđivanje. „Molim vas pak, braćo, imenom

Gospoda našega Isusa Hrista da svi isto govorite, i da ne bude među vama razdora, nego da budete utvrđeni u istom razumu i u istoj misli.” (1. Kor. 1,10) „A Bog strpljenja i utjehe neka vam da isto da mislite među sobom po Hristu Isusu. Da bi jednodušno, jednim ustima slavili Boga i Oca Gospoda našega Isusa Hrista.” (Rimlj. 15,5.6) „Upotpunite moju radost: da isto mislite, da istu ljubav imate, jednodušni, jednomisleni.” (Filib. 2,2)

Svi pripadnici Božjeg naroda treba da budu zainteresovani za Njegovo delo. Među braćom u Viskonsinu nije bilo takvog interesovanja. Oseća se takođe i nedostatak energičnosti. Neki misle da nije nikakav greh provoditi svoje vreme u besposličanju; dok drugi kojima je delo istine u srcu ekonomišu i sa vremenom, naprežući sve svoje snage da obezbede prikladan život svojoj porodici i da im pored toga još nešto preostane i za ulaganje u delo, kako bi doprinoseći napretku dela Božjeg sabirali blago na nebu. Prvi ne treba da teže izbegavanju svakog tereta, drugi ne treba da se preopterećuju. Bog zahteva da oni koji imaju zdravlje i fizičku snagu, čine sve što je u njihovoj moći da svoje snage posvete u slavu Njemu, jer u stvari ne pripadaju sebi. Oni će pred Bogom morati da polažu račun kako su koristili svoje vreme i snagu koje im je nebo podarilo.

Dužnost da se potpomaže širenje dela Božjeg ne leži samo na imućnima. U tome treba da učestvuju svi. Čovek koji svoje vreme i životnu snagu koristi da bi nagomilao imovinu, moraće da položi račun kako je raspolagao tom imovinom. Ako neko ima zdravlje i snagu to je njegov kapital i dužan je da ga upotrebi pravilno. Ukoliko on svoje časove provodi u besposličanju, u nepotrebnim posetama i praznim razgovorima znači da je lenj u poslu, a to Reč Božja zabranjuje. Svako treba da radi kako bi bio u stanju da snabdeva svoju porodicu, i da zatim od onoga čim ga je Bog blagoslovio odvoji nešto i za dobrotvorne svrhe.

Mi nismo došli na svet da se brinemo samo o sebi, nego smo pozvani da, ugledajući se u samoodricanju i samopožrtvovanju na primer Hristov, saradujemo u velikom delu spasavanja. Oni kojima je do lične udobnosti stalo više nego do Božje istine neće se revnosno truditi da svoje vreme i snagu upotrebe tako da time doprinesu širenju istine. Mnogi mladi u Viskonsinu ne osećaju teret dela ni potrebu da nešto žrtvuju za napredak tog dela. Oni ne mogu steći snagu sve dok ne promene svoj način življenja i preduzmu naročite napore u cilju širenja istine i spasavanja duša. Neki su u samoodricanju spremni da rade i dvostruko više, i svojim neumornim naporima potpomažu delo koje im je u srcu. Oni svoje interese potpuno poistovećuju sa interesima dela Božjeg. Ukoliko delo strada, stradaju i oni; a kada delo napreduje oni su srećni.

„Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svojega, i biće pune žitnice tvoje obilja...” (Priče 3,9.10). Oni koji su lenji u svojim poslovima možda se umiruju mišlju da Bog od njih ne traži ništa, pošto se njihovi prihodi ne uvećavaju. To ih neće opravdati; jer da su marljivo koristili svoje vreme i da u svojim poslovima nisu bili lenji, i njihovi prihodi bi se uvećali. Da su se odlučno potrudili da zarade novac kako bi bar nešto priložili u Božju riznicu, pred njima bi se otvorio put i oni bi imali šta da prilože delu Božjem, sabirajući sebi na taj način blago na nebu.

Severni Viskonsin

Dok sam bila u Ruzveltu, u državi Njujork, bile su mi 3. avgusta 1861. godine prikazane razne skupštine i porodice. Tu su šireni svakojaki uticaji čije su mi obeshrabrujuće i žalosne posledice bile pokazane. Kao svoje agente sotona je koristio pojedince koji su tvrdili da veruju u jedan deo sadašnje istine, dok su protiv drugog dela ratovali. Takve on uspešnije može da koristi

nego one koji otvoreno ratuju protiv svega u šta mi verujemo. Svojim veštijim uvlačenjem u zabludu preko onih koji delimično veruju u istinu, on je obmanuo mnoge, zbunio ih i uništio njihovu veru. To je razlog razdora u severnom Viskonsinu. Pojedinci prihvataju jedan deo poruke dok odbacuju drugi. Neki prihvataju subotu a odbacuju poruku trećeg anđela; a ipak pošto su prihvatili subotu tvrde da su u Crkvi onih koji veruju u celokupnu sadašnju istinu. Takvi su vrlo aktivni u nastojanju da i druge uvuku u tamu zablude u kojoj se sami nalaze. Oni imaju neku svoju nezavisnu veru, i nikome ne odgovaraju ni za šta. I takvima se dozvoljava da šire svoj uticaj, iako ih ne bi trebalo primati, ma koliko se oni pravili iskreni.

Iskrene duše će uvideti potpunu povezanost sadašnje istine. Uvideće kako se ona skladno, poput karika u lancu, uklapa u jednu veliku celinu, i prihvatice je. Sadašnju istinu nije teško razumeti, i narod koji dopušta da ga Bog vodi ujediniće se na toj čvrstoj platformi. Njemu nisu potrebni pojedinci različitog verovanja, mišljenja i pogleda da bi širili neslogu i razdor. Nebo i sveti anđeli rade na tome da sve dovedu u jedinstvo vere, u jedno telo. Sotona radi na suprot ovome. On je odlučan u nameri da unosi neslogu i razdor, da izazove različita mišljenja, kako bi ostala neuslišena Hristova molitva: „Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzveruju njihove riječi radi. Da svi jedno budu kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi, da i oni u nama jedno budu, da i svijet uzvjeruje da si me Ti poslao.” (Jovan 17,20.21) Hristova je namera da Njegov narod u svojoj veri bude jedinstven. Ako jedan propoveda jedno, a drugi - budući različitog mišljenja - ističe nešto drugo, kako oni koji „uzveruju njihove riječi radi” mogu biti jedno? Gde god se tako radi razlike u mišljenju i dalje ostaju.

Videla sam da narod Božji u Viskonsinu, ukoliko želi napredak, mora zauzeti odlučan stav u pogledu ovih pitanja, presecajući uticaj onih koji - unoseći učenja i mišljenja suprotna veri Crkve - stvaraju raspre i razdore. To su zvezde lualice, koje samo na izgled zrače nešto malo svetlosti. Oni tvrde da veruju i uz ostalo i donose nešto malo istine, i time obmanjuju neiskusne. Sotona ih obdaruje svojim duhom, ali Bog nije s njima, i Njegovog Duha nema u njima. Hristos se molio za svoje učenike da jedno budu kao što je On jedno sa Ocem: „Da i svijet vjeruje da si me Ti poslao.” Jedinstvenost i sloga među pripadnicima vernog Božjeg ostatka predstavlja za svet snažno osvedočenje da oni imaju istinu, da su zaista osobit i Bogom izabrani narod. Ta jedinstvenost uznemirava neprijatelja, i zato on najodlučnije radi na tome da nje ne bude u našim redovima. Sadašnja istina, prihvaćena u srcu i potvrđena u životu, čini pripadnike Božjeg naroda jedinstvenim i daje im moćan uticaj.

Da su takozvani vernici u Viskonsinu iskreno i usrdno nastojali da ispune Hristovu molitvu: da budu jedinstveni kao što je On jedno sa Ocem, sotonino delovanje bilo bi osujećeno. Da su težili istinskom jedinstvu sa Crkvom, fanatizam koji je naneo tako tešku sramotu delu sadašnje istine u severnom Viskonsinu, ne bi se ni pojavio, jer je on prirodna posledica odvajanja od Crkve, težnje za nekom izvornom i nezavisnom verom, neobaziranje na veru Crkve.

U poslednjoj viziji koja mi data u Batl Kriku pokazano mi je da ste u .... nemudro krenuli pogrešnim putem u pogledu vizija datih u vreme organizovanja tamošnjeg dela. Tu je bilo pojedinaca koji su iskrena Božja deca, ali ipak sumnjaju u vizije. Drugi, pak, to ne dovode u pitanje, ali se i ne usuđuju da zauzmu odlučan stav u tom pogledu. Neki su za svoje sumnje u tom pogledu imali i dovoljno razloga. Lažne vizije, fanatičko zanesenjaštvo i žalosne posledice koje su proizašle iz toga ostavile su svoj uticaj na delo u Viskonsinu, i ljudi su počeli da sumnjiče sve što nosi ime vizija. Sve ovo treba uzeti u obzir i obazrivo postupati. Ne treba pokušavati da se utiče na one koji nikada nisu videli osobu koja dobija vizije, i koji nemaju nikakve lične spoznaje o uticaju vizija. Takve ne treba lisavati blagodati i privilegija članstva u Crkvi, ukoliko su oni u svom hrišćanskom životu inače korektni, izgrađujući dobar hrišćanski karakter.

Neki su, kako mi je pokazano, spremni da sudeći o drvetu prema njegovim rodovima, prihvate vizije u stampanom obliku. Drugi, slično nevernom Tomi, ne mogu da veruju ni u objavljena Svedočanstva, niti prihvataju dokaze na osnovu svedočenja drugih, nego moraju da lično vide i da se sami osvedoče. Takve ne smemo odbaciti, nego im moramo strpljivo ukazivati bratsku ljubav sve dok ne zauzmu određeni stav: za ili protiv. Ako oni ustaju protiv vizija o kojima još ništa i ne znaju, ako u svom protivljenju idu tako daleko da se protive nečemu u čemu nemaju nikakvog iskustva i ljutito negoduju kad oni koji veruju da su vizije od Boga govore o tome na sastancima, tešeći se poukama dobijenim na taj način - onda Crkva treba da zna da oni nisu na pravom putu. Božji narod ne treba da popusta, žrtvujući svoju slobodu takvim nezadovoljnicima. Bog je svojoj Crkvi dao darove da bi se ona time koristila; i kada se takozvani vernici suprotstave tim darovima i ustaju protiv vizija, tada su i iskrene duše u opasnosti da padnu pod njihov uticaj, i treba se založiti za njih da ne budu zavedene na pogrešan put.

Za sluge Božje je bilo veoma teško da rade u ....., jer je tu bilo mnogo samopravednih, brbljivih i buntovnih nemirnika koji su ometali delo Božje. Ako bi takvi bili pušteni u Crkvu oni bi je raskomadali u paramparčad. Oni se ne bi potčinili nikakvim pravilima zajedništva i nikada ne bi bili zadovoljni, osim kad bi upravljanje Crkvom bilo u njihovim rukama.

Brat G se trudio da postupa veoma oprezno. On je znao da oni koji se protive vizijama nisu u pravu, da oni nisu istinski i iskreni vernici. I stoga, da bi se oslobodili takvih koji su predstavljali samo smetnje, predložio je da se u Crkvu ne primaju oni koji ne veruju u treću anđeosku poruku i u vizije. Time je dobrodošlica bila uskraćena i nekim iskrenim pojedincima koji se nisu upuštali u borbu protiv vizija. Oni se nisu usudili da pristupe Crkvi iz straha da se ne obavežu na nešto što nisu razumeli i u potpunosti verovali. A bilo je pojedinaca koji su spremno iskoristili priliku da kod ovih inače iskrenih vernika podstaknu predrasude i celu situaciju predstave u najgoroj svetlosti. Neki su se osećali uvređenim i pogođenim zbog ovakvog uslovljavanja za prijem u članstvo Crkve, i njihovo nezadovoljstvo je od osnivanja organizacije postojalo sve veće. Pali su pod uticaj jakih predrasuda.

Pokazan mi je slučaj sestre H. Na nju je jako uticala jedna sestra koja je imala velike predrasude protiv mog supruga i mene kao i protiv vizija. Vođena takvim duhom, ona je rado slušala lažne vesti usmerene protiv nas i protiv vizija, i sve to prenosila sestri H. S gorčinom u duši ratovala je protiv mene, iako me lično nije videla. Iako nije imala nikakvu stvarnu predstavu o mojim naporima, gajila je najgora osećanja i predrasude protiv mene, utičući tako i na sestru H, a zatim zajednički nastavila sa zajedljivim primedbama i ogovaranjem. Osoba povezana sa sestrom H pokazana mi je kao žena snažnog uma, samopouzdana i veoma uobražena. Smatrala je da su njena gledišta uvek ispravna i da drugi moraju da prihvate njenu reč, iako je svojim rečima samo širila tamu, ispoljavajući duh aždaje i njenih saveznika u ratu protiv onih koji zapovesti Božje smatraju nerazdvojnim od svedočanstva Isusovog.

Otkako je bila u sestra H je počela da prezire vizije i da glasine koje je tamo slušala prepričava, kao da zna da su istinite. Ona se nije opirala uticaju sračunatom na to da se meni nanese nepravda. Ona o vizijama nije mogla znati ništa drugo osim da su od Boga; nije čak lično poznavala ni smerno orude preko kojeg su dolazile, a ipak se udružila s neposvećenima u ..... da vatreno širi negativan uticaj protiv mene. Oni se uzajamno podržavaju, prihvatajući i šireći lažne glasove iz raznih izvora, i pothranjujući na taj način sopstvene predrasude. Takav duh nema ništa zajedničkog sa duhom poruke koju Gospod smatra podesnom za dobrobit svoga smernog naroda. Duh koji boravi u njima ne može da se uskladi sa svetlošću od Boga danom.

Mnoge sirote duše ne znaju šta oni rade. Oni svoj uticaj udružuju sa sotoninim agentima i potpomažu ih u njihovom delu. U svom slepom protivljenju i borbi protiv vizija oni su veoma

revnosni i usrdni, kao da zaista Bogu službu čine. Svi koji žele mogu ove vizije da prepoznaju po rodovima njihovim. Već sedamnaest godina Bog nalazi za dobro da ih održava i jača nasuprot silama sotone i uticaju ljudskih oruda koja pomažu sotonu u njegovom delu.

Pokazane su mi i druge žene u .... koje ratuju protiv istine. Pažnja mi je skrenuta na jednu od njih koja je prihvatila neke istine, ali nije nastavila svoj put sa Božjim narodom ostatka. Ona se uzdigla u svojim očima, misleći da razume i zna sve. Osećajući se razboritom, stalno se pozivala na jedno staro iskustvo; budući da je u prošlosti primila izvesnu svetlost, ona se uzdigla smatrajući da ima dovoljno svetlosti i znanja da uči celu Crkvu. Njeno verovanje je nesređeno i nepovezano. Mnoge njene predstave o istini su potpuno pogrešne, pa ipak ona hvalisavo tvrdi da je u pravu. Veoma rado istrčava da uči druge, a nije spremna da primi pouke. Ona s prezirom odbacuje učenje koje Bog upućuje preko svojih slugu. Pokazano mi je kako ističe svoju pravednost, pobožnost i život posvećen molitvi. Slično onom fariseju iz Hristovih dana, ona nabraja svoja dobra dela: „Bože, hvalim Te što ja nisam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljubočinci, ili kao ovaj carinik. Postim dvaput u sedmici; dajem desetak od svega što imam.” Molitvi ovog fariseja nije pred Bogom poklonjena nikakva pažnja; ali siroti carinik, koji je jedino mogao da kaže: „Bože, milostiv budi meni grešnome,” probudio je Božje sažaljenje. Njegova molitva bila je uslišena, dok je molitva hvalisavog fariseja bila odbačena. „Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponizi podigneće se.”

„Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si nesrećan, i nevoljan i siromah, i slijep i go. Savjetujem ti da kupiš od mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje, da vidiš.” (Otkr. 3,17.18)

Za osobu, čije sam lice prepoznala čim sam je ugledala, rečeno mi je da je to gospođa I. Videla sam da njen život nije obeležen onom skromnošću koja uvek treba da karakteriše sledbenike Hristove. Kada siroti smrtnici, ma kakvo bilo njihovo ispovedanje vere, postanu pravedni u svojim očima, onda ih Hristos prepušta njima samima i oni nastavljaju da obmanjuju sami sebe. Pokazano mi je da je ta žena uticala i na druge, i neki su joj se i pridružili u nastojanju da ismevaju vizije. Oni će za sve to morati da odgovaraju pred Bogom, jer se u nebu zapisuje svaka reč poruge i ignorisanja svetlosti koju On upućuje na način koji je sam izabrao.

Pokazana mi je jos jedna žena koja nije ujedinjena s narodom koji je Bog izdvojio od sveta. Duh istine ne boravi u njenom srcu, i ona je veoma aktivna u delu koje raduje neprijatelja, unoseći zabunu i razdor. (Prepoznala sam tu ženu poslednjeg dana sabora; otisla je pre no što je sabor završen). Ona je veoma govorljiva, uvek spremna da čuje i kaže nešto novo, zadržavajući se stalno na greškama drugih, i svoja zla nagadanja naziva ostroumnim zapažanjem. Ona svetlost naziva tamom, a tamu svetlošću i, glumeći pobožnost, moli se dugo. Smatrajući da je uvek u pravu, veoma joj je stalo do odobravanja i pohvale, i obmanula je neke. Smatrajući da je od Boga naučena više nego ostali, ona želi da uči druge. Ali u njenom srcu nema mesta za istinu.

Pokazano mi je jos nekoliko osoba koje, zajedno sa napred pomenutima, šire negativan uticaj čineći sve što mogu da nekoga odvoje od Crkve i da stvore zabunu; i zbog takvih je istina Božja često ozloglašena. Isus i sveti anđeli uzdižu i ujedinjuju pripadnike Božjeg naroda, kako bi svi bili jednodušni i jednomisleni. I dok se oni uzdižu u jedinstvo vere, kako bi mogli da uvide ozbiljnost i značaj istine za ovo vreme, sotona nastoji da spreči njihovo napredovanje. Hristos preko svojih oruđa sakuplja i ujedinjuje vernike, dok sotona preko svojih agenata radi samo na tome da rastera i razjedini. „Jer, evo, ja ću zapovijediti i razmetaću među svim narodima dom Izrailjev kao što se razmeće žito u resetu da ni zrno ne padne na zemlju.”

Bog sada proverava i prokušava svoj narod. Sad je vreme da se razvija karakter. Anđeli

odmeravaju moralnu vrednost i verno zapisuju svaki postupak sinova ljudskih. Među onima koji tvrde da su narod Božji nalaze se i ljudi izopačena srca; ali će i oni biti proveravani i kušani. Bog čita srca svakog pojedinca i izneće na svetlost skrivena dela tame, dela koja se često nalaze tamo gde najmanje sumnjamo, i tako će se otkloniti kamenje spoticanja koje ometa napredak istine; i Bog će za objavljivanje svojih zakona i svoga suda imati čist i svet narod.

Vojvoda našeg spasenja pripadnike svog naroda vodi korak po korak, čisteći ih i pripremajući za vaznesenje, a ostavljajući pozadi one koji su skloni odvajanju od Crkve, i koji ne žele da budu vođeni, zadovoljavajući se sopstvenom pravdom. „Ako, dakle, svetlost što je u tebi, postane tama, kolika je tek tama!” Nema veće obmanutosti od one koja zavedene navodi da se odaju duhu samopouzdanja, verujući da su u pravu i da imaju svetlost, dok se odvajaju od naroda Božjeg, a svetlost koju toliko cene i uzdižu u stvari je tama.

Pripadnici ove generacije koji se odvajaju od tela Crkve, gaje i ispoljavaju veoma ogorčena osećanja prema onima koje Bog koristi kao svoja oruđa da bi svoj narod ujedinio na jedinoj pravoj platformi. Duh koji oni ispoljavaju suprotan je delu Božjem. Svojim uticajem oni nanose sramotu Njegovom delu i doprinose da nevernici preziru našu veru, a sotona likuje. One koji su ispravni u Crkvi trudeći se da služe Bogu, mogu za izvesno vreme da muče i uznemiravaju ovakvi koji su neispravni među njima i koji su mi pokazani kao samohvalisavi fariseji; ali ako ostanu strpljivi hodeći smerno pred Bogom i moleći se usrdno za silu Svetog Duha, oni će napredovati, a oni koji predstavljaju samo prepreku za napredovanje u veri biće ostavljeni na putu.

Pokazano mi je da put kojim brat J nastavlja da ide nije po volji Gospodu. On je nepostojan. Njegov um je zamagljen teorijom o „Veku koji dolazi,” i pošto između te teorije i poruke trećeg anđela nema nikakve podudarnosti, on je izgubio svoju prvu ljubav i veru u tu poruku. Sada sama činjenica da se o poruci trećeg anđela govori tako mnogo u njemu raspaljuje srdžbu. Međutim, treći anđeo objavljuje najozbiljniju poruku stanovnicima Zemlje, i zar izabrani Božji narod može ostati ravnodušan, ne pridružujući svoj glas u objavljivanju te ozbiljne opomene? Budući obmanut, brat J obmanjuje i druge. On mnogo govori o posvećenosti, dok u svom srcu nije ispravan pred Bogom. Njegov duh je u nedoumici. On nema pouzdan lenger za koji bi se uhvatio, i tako luta bez prave postojanosti u veri. Najviše svog vremena on provodi u prepričavanju onoga što je rekao ovaj ili onaj i u izmišljotinama sračunatim na to da zbune neučvršćene u istini. Mnogo je govorio protiv moga supruga i mene a naročito protiv vizija. On se drži poznatog stava „prokažite da prokažemo.” Bog ga sigurno nije poslao u takvu misiju. On ne zna kome na taj način služi. Sotona ga koristi da bi unosio zabunu u um nepostojanih. Ono malo uticaja koji je imao upotrebio je da bi izazvao predrasude protiv poruke trećeg anđela. Predstavljao je vizije u lažnoj svetlosti, i slabe duše koje još nisu u svemu utvrzene u sadašnjoj istini hranile su se time umesto čistom i potpuno provejanom hranom. On je u potpunoj zabludi u pogledu posvećenosti. Ukoliko bez odlaganja ne promeni svoj pravac, pristajući da bude poučavan i da ceni dobijenu svetlost, Bog će ga pustiti da nastavi sopstvenim putem i da se rukovodi svojim nesavršenim rasuđivanjem sve dok ne doživi potpuni brodolom u svojoj veri i dok svojim nemudrim držanjem ne postane znak opomene za one koji su odlučili da putuju nezavisno od Crkve. Bog će otvoriti oči iskrenim dušama da prepoznaju svirepo delo onih koji razjedinjuju i stvaraju razdore. On će razobličiti takve, kako bi svaka iskrena duša mogla da izbegne ove sotonine zamke.

Brat J je od starešine K primio lažnu teoriju o posvećenosti koja nema nikakve veze sa porukom trećeg anđela i koja u svima koji je prihvate uništava ljubav prema toj poruci. Pokazano mi je da se brat J nalazi na opasnom tlu. On nije u jedinstvu sa trećim anđelom. Nekada je uživao u ovom blagoslovu Božjem, ali sada to više nije slučaj, jer nije znao da ceni svetlost istine koja je

obasjala njegov put. On nosi u sebi metodističku teoriju o posvećenosti i ističe je u prvi plan, pridajući joj veći značaj nego svetim istinama namenjenim za naše vreme. Idući za sopstvenom svetlošću, on je tonuo u sve dublju tamu i sve više se odvajao od istine, tako da ona na njega nema više gotovo nikakvog uticaja. Sotona je zagospodario njegovim umom, i on je naneo veliku štetu delu istine u severnom Viskonsinu.

Sestru G je upravo ta teorija o posvećenosti, koju je primila od starešine K i koju je pokušala da sledi, odvušla u strašni fanatizam. Ovom svojom teorijom o posvećenosti starešina K je zaprepastio i zbunio mnoge. Svi koji to prihvate u velikoj meri gube interesovanje i ljubav prema poruci trećeg anđela. Takva predstava o posvećenosti samo je slatkorečiva teorija. Ona lažno opravdava sirote duše koje se nalaze u mraku zabluda i oholosti. Ona im daje izgled dobrih hrišćana koji poseduju posvećenost, dok su im srca puna izopačenosti. To je teorija koja ima za cilj da obezbedi mir (uspavanih u grehu), a ne da razotkriva zlo, ukorava i osuđuje greh. Ona „liječi ovlaš rane kćeri naroda Božjeg, govoreći: mir, mir, a mira nema.” Tako se ljudi i žene izopačena srca pokrivaju plaštem svetosti, i stado na njih gleda kao na svoj uzor, dok su oni u stvari sotonini agenti preko kojih on primamljuje i zavodi na stranputicu iskrene duše, da ne bi osetile snagu i značaj svećanih istina koje objavljuje treći anđeo.

Na starešinu K se gleda kao na uzor, dok on u stvari samo nanosi štetu delu Božjem. Njegov život nije besprekoran. Njegovi putevi nisu u skladu sa svetim zakonom Božjim, niti sa besprekornim životom Hristovim. Svoju izopačenu prirodu on nikada nije pobedio, iako toliko govori o posvećenosti i time obmanjuje mnoge. Pokazan mi je njegov rad u prošlosti. On nije uspevao da privede duše u istinu i da ih utvrdi u poruci trećeg anđela. Učenje o posvećenosti on ističe kao pitanje od najvećeg značaja, dok ne pridaje gotovo nikakvu pažnju sredstvu preko kojeg dobijamo taj blagoslov. „Osveti ih istinom svojom, Riječ je Tvoja istina.” Sadašnjoj istini, koja predstavlja to sredstvo, on ne samo što ne pridaje važnost, nego je baca pod noge. Ljudi mogu da naglašavaju: Svetost! Svetost! Posvećenost! Posvećenost! Posvećenost! Posvećenost! a da ipak, o tome što govore, iz ličnog iskustva ne znaju ništa više nego što zna jedan grešnik sa svim svojim izopačenim sklonostima. Bog će uskoro razdreti te veštački ukrašene haljine takozvane posvećenosti, kojima se osobe nepreporođena uma ogrću da bi prikrile rugobu svoje duše.

U nebu se vode tačni zapisi o svakom postupku sinova ljudskih. Ništa se ne može sakriti pred pogledom Uzvišenog i Svetog. Neki žive u potpunoj suprotnosti sa zahtevima Božjeg zakona, a onda, da bi pokrili te svoje grehe, propovedaju potrebu posvećenosti. Ta posvećenost koju oni toliko naglašavaju ne ispoljava se u njihovom svakodnevnom životu. Ona ne uzdiže njihove misli i ne navodi ih da se klone „svega što izgleda da je zlo.” Mi smo prizor „gledanja svijetu, anđelima i ljudima.” Naša vera se sramoti zbog nedoličnog ponašanja onih koji su nepreporođeni i koji telesno misle. Oni delimično ispovedaju istinu, i time zadobijaju uticaj, ali se ne slažu s onima koji veruju u celu istinu i koje istina ujedinjuje. Kakav uticaj širi starešina K? Kakvi su plodovi njegovog rada? Koliko je onih koje je on priveo i utvrdio u sadašnjoj istini? Koliko je takvih ujedinio u veri? On uopšte ne sakuplja sa Hristom. Svojim uticajem on samo rastura. U svom propovedanju on ima veliki nedostatak, i njegovim obraćenicima nedostaje upravo ono što bi im bilo utočište i odbrana u dan Božjeg gnjeva. U njegovom izlaganju nedostaje ono što je tako bitno kao so u jelu. On duše sa kojima radi ne dovodi do potpunog obraćenja, odvajanja od sveta i ujedinjenja sa izabranim Božjim narodom. Oni koji se obrate njegovim radom nemaju pouzdan lenger duše za koji bi se držali, nego su prepušteni da plove niz vodu, sve dok mnogi od njih ne zalutaju i izgube se u svetu.

Starešina K ne zna kakvoga je duha. Svojim uticajem on se, zajedno sa mnoštvom pristalica aždaje, suprotstavlja onima koji drže zapovesti Božje i imaju svedočanstvo Isusovo. Njemu

predstoji jedna teška borba. U pogledu svetkovanja subote, on zauzima isti stav kao i Baptisti sedmog dana. Odvojeno od poruke trećeg anđela, isticanje subote gubi svoju silu. Međutim, sila koja prati zajedničko naglašavanje ovih istina osvedočava nevernike i daje im snagu da prihvate istinu, da žive po njoj, da rastu i napreduju u Gospodu. Vreme je da narod Božji u Viskonsinu zauzme određeni stav. Pitanje iskusnih i savesnih vernika: „Ko će stati na stranu Gospodnju?” treba da odzvanja u svakom mestu. Bog zahteva od njih da ustanu i da odlučno raskinu sa svim onim uticajima koji ih dele međusobno i drže odvojenima od velkike platforme istine na koju je sam Bog doveo svoj narod.

Pokazan mi je slučaj g. L. On uvek ima mnogo šta da kaže o posvećenosti, ali u stvari obmanjuje i samog sebe i druge. Njegova posvećenost možda potraje dok se nalazi na sastanku, ali to ne može da izdrži probu. Biblijska posvećenost prečišćava život, ali srce ovog čoveka nije čisto. Zlo koje postoji u srcu, ispoljava se u svakodnevnom životu i to neprijateljima naše vere pruža priliku da sramote sve one koji svetkuju subotu. Oni o stablu drveta sude po njegovim rodovima.

„Nego se odrekosmo tajnih sramotnih djela, ne hodeći u lukavstvu, niti izvrćući Riječ Božiju, nego javljanjem istine preporučujemo sebe svakoj savjesti ljudskoj pred Bogom.” (2. Kor. 4,2).

Mnogi postupaju sasvim suprotno ovom biblijskom citatu. Oni hode u lukavstvu i na taj način „izvrću Riječ Božiju.” Oni istinu ne potvrđuju svojim primernim životom. Naročito mnogo govore o posvećenosti, dok Reč Božju bacaju za leđa. Za posvećenost oni se mole u svojim molitvama, o posvećenosti rado pevaju i to veoma snažno naglašavaju u svojim izlaganjima. Ljudi izopačena srca zaogrću se plaštem nevinosti i tvrde za sebe da su posvećeni, ali to nije nikakav dokaz da su oni zaista takvi. Njihova dela svedoče protiv njih. Savest ih više uopšte ne opominje. Ali približuje se dan pohoda, kad će se svako delo pokazati onakvim kakvo jeste, i svako će primiti platu po delima svojim.

Ukazujući na L, anđeo reče: „Zašto kazuješ uredbe moje i nosiš zavjet moj u ustima svojim? a sam mrziš na nauku, i Riječi moje bacaš za leđa. Kad vidiš lupeža, pristaješ s njim, i s preljubočincima postaješ saučesnik. Usta si svoja pustio da govore zlo, i jezik tvoj plete prevare.” Ako oni koji tvrde da prihvataju celu istinu ustanu u pomoć Gospodu, On će razagnati sve koji vrše ovako štetan razbijački uticaj, i oslobodiće svoj narod od takvih.

Oni koji bilo koju istinu bacaju za leđa ne mogu imati biblijsku posvećenost. U Reči Božjoj je dato dovoljno svetlosti, i niko ne mora ostati u zabludi. Istina je toliko uzvišena da joj se dive najveći umovi sveta, ali je u isto vreme i tako jednostavna da i najsmernije i najslabije dete Božje može da je shvati i da se pouči. Oni koji ne uviđaju lepotu istine i ne pridaju nikakve važnosti poruci trećeg anđela, neće imati nikakvog izgovora; jer je istina toliko jasna.

„Ako je i pokriveno Jevanđelje naše, pokriveno je onima koji propadaju; u kojima bog ovoga svijeta oslijepi razum nevjernika, da im ne zablista svjetlost jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga nevidljivoga.” (2. Kor. 4,3.4).

„Posveti ih istinom svojom; Riječ je Tvoja istina... Ja posvećujem sebe za njih, da i oni budu posvećeni istinom.” (Jovan 17,17.19)

„Duše svoje očistivši Duhom u poslušanju istine za bratoljublje nedvolično; od čista srca ljubite jedni druge iskreno.” (1. Petr. 1,22).

„Imajući, dakle, ovakva obećanja, o ljubljeni, očistimo sebe od svake nečistote tijela i duha usavršavajući svoju posvećenost u strahu Božjem.” (2. Kor. 7,1).

„Tako, ljubljeni moji, kao što ste svagda bili poslušni, ne samo u mojem prisustvu, nego mnogo više sada u odsustvu mojem, gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog

onaj koji čini u vama i da hoćete i da tvorite ono što je Njemu ugodno. Sve činite bez gundanja i dvoumljenja, da budete besprekorni i čisti, djeca Božja neporočna usred roda nevaljaloga i izopačenoga, u kojemu svijetlite kao svetiljka na svijetu.” (Filib. 2,12-15)

„Vi ste već očišćeni riječju koju vam govorih.” (Jovan 15,3)

„Muževi, volite svoje žene kao što i Hristos voli crkvu, i sebe predade za nju, da je posveti Riječju svojom, očistivši je krštenjem u vodi, kako bi je stavio preda se, slavnu crkvu koja nema mane ni mrštine, ili bilo šta slično tome, nego da bude sveta i neporočna.” (Efesc. 5,25-27)

Ovde je istaknuta biblijska posvećenost. Posvećenost, dakle, nije samo spoljašnje obličje pobožnosti, nego istinska svetost koja se dobija posredstvom istine. To je u stvari istina prihvaćena srcem i praktično primenjena u svakodnevnom životu.

Posmatran kao čovek, Hristos je bio u svemu savršen, a ipak je napredovao u milosti. Jevanđeljski zapis o tome kaže: „I Isus napredovaše u premudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi.” (Luka 2,52) Čak i najsavršeniji hrišćanin može stalno da napreduje u spoznaji i ljubavi Božjoj.

„Zato, voljeni, čekajući ovo starajte se da se nalete pred Njim čisti i neporočni u miru... Nego napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našega i Spasa Isusa Hrista. Njemu slava i sada i u vječna vremena. Amin.” (2. Petr. 3,14.18)

Posvećenost nije delo jednog trenutka, jednog časa ili jednog dana. To je neprekidno napredovanje u blagodati. Mi nikada ne znamo kako će teška biti naša sutrašnja borba. Sotona živi i veoma je aktivan; i zato svakog dana treba najusrdnije da se za snagu i pomoć obraćamo Bogu, kako bismo bili u stanju da se odupremo svakom iskušenju. Dokle god postoji vladavina sotone moraćemo da se borimo protiv sopstvenog „ja” i svih mogućih iskušenja, jer nema mesta gde bismo mogli da stanemo i da kažemo: Sve smo postigli.

„Ne kao da to već postigoh ili se već usavrših, nego stremim ne bi li to dostigao, kao što mene dostiže Hristos Isus.” (Filib. 3,12)

Život hrišćanina predstavlja neprekidno napredovanje. Hristos sedi kao onaj koji oplemeњуje i prečišćava pripadnike svog naroda, i tek kada se Njegov lik bude savršeno ogledao u njima, oni će biti savršeni i sveti, spremni za vaznesenje. Pred hrišćaninom je veliki zadatak. Apostol nas opominje i bodri da se očistimo od svake prljavštine tela i duha, usavršavajući svoju posvećenost u strahu Božijemu. Iz ovoga vidimo u čemu se sastoji naš najveći zadatak. Od hrišćanina se traži neprekidna aktivnost. Svaka loza da bi donosila rod, mora neprekidno da dobija snagu i život iz svoga izvornog čokota.

Moć sotone

Padom u greh, čovek je postao sotonin zakoniti zarobljenik. Hristova misija na Zemlji bila je da čoveka oslobodi od vlasti njegovog velikog neprijatelja. Čovek je prirodno sklon da podleže sotoninim sugestijama, i on nije u stanju da se uspešno odupire tako strašnom protivniku ukoliko Hristos, kao moćni Pobednik, ne boravi u njemu, usmeravajući njegove čežnje i dajući mu snagu. Samo Bog može da ograniči silu i vlast sotoninu. Sotona se neograničeno kreće po Zemlji na sve strane, uzdiže se sa Zemlje i ponovo silazi na nju. On ni za trenutak ne smanjuje svoju budnost, iz straha da ne propusti šansu za uništavanje duša. Za narod Božji veoma je važno da ovo uvek ima na umu, kako bi izbegao njegove zamke. Svoje obmane sotona priprema tako vešto da ga pripadnici Božjeg naroda u poslednjem sukobu s njim ne bi prepoznali. „I nije nikakvo čudo; jer

se sam sotona pretvara u anđela svjetlosti” (2. Kor. 11,14). Dok neke obmanute duše zastupaju mišljenje da sotona i ne postoji, on ih drži u svome ropstvu i uveliko radi preko njih. Sotona zna čak i bolje nego što to znaju pripadnici naroda Božjeg kakvu moć oni mogu imati u sukobu s njim kada svoju snagu nalaze u Hristu. I najslabiji vernik, kada se čvrsto osloni na Hrista i smerno zatraži pomoć od Njega kao moćnog Pobjednika, može sa uspehom da odbije sotonu i sve njegove pomagače. Sotona je isuviše lukav da bi sa svojim kušanjima nastupio otvoreno i drsko; jer bi se uspravane energije hrišćana tada probudile i oni bi se oslonili na snagu svog moćnog Iskupitelja. Zato se on približuje neprimetno, i deluje maskiran u sinovima neposlušnosti koji ispovedaju pobožnost.

Sotona će sve intenzivnije upotrebljavati svoju moć da napada, kuša i obmanjuje Božji narod. On, koji se u svojoj drskosti usudio da lično izađe pred našeg Gospoda, da Ga zajedljivo pecka svojim kušanjima, i koji je imao moć da Ga odnese na vrh hrama i na goru vrlo visoku, ispoljavaće u još većoj meri svoju moć nad pripadnicima sadašnje generacije, koji su po mudrosti daleko iza svoga Učitelja i koji su u pogledu sotonine prepedenosti i moći gotovo sasvim neuki. On raspolaže čudesnom veštinom da utiče na one koji su prirodno skloni da izvršavaju njegovu volju. On likuje kada ga ljudi smatraju kao neku izmišljenu ličnost. Isto tako mu odgovara kada ga uzimaju olako i prikazuju nekim detinjastim ilustracijama, ili kao neku životinju. Zamišljajući ga tako beznačajnim i bezopasnim, ljudi su potpuno nespremni da se suprotstave njegovim lukavo smišljenim planovima, i on gotovo uvek uspeva da ih prevari. Kada bi o njegovoj moći i prepedenosti imali pravu predstavu, mnogi bi bili spremniji da mu se sa uspehom odupru.

Svi treba da znaju činjenicu da je sotona nekada bio uzvišeni anđeo. Zbog svoje pobune on je zbačen s neba, ali njegova moć nije uništena niti je samim tim postao životinja. Posle svog pada on svu svoju silu i moć suprotstavlja nebeskoj vladavini. U svom nastojanju da sinove ljudske kuša na sve moguće načine i da u tome uspeva, on postaje sve vestiji.

Razne izmišljotine kojima se ljudi obmanjuju svoje poreklo vode upravo od njega. Svoj rat protiv samog temelja Božje vladavine on je počeo još na nebu, i posle svog pada ne prestaje da se bori protiv Božjeg zakona. Danas on mase takozvanih hrišćana navodi da bacaju pod noge četvrtu Božju zapovest, koja nam na naročiti način ukazuje na Boga živoga. Subotu kao prvobitni dan odmora on je izbacio iz Dekaloga, i umesto nje uveo jedan od običnih radnih dana u sedmici.

Velika laž koju je prvi put izgovorio Evi u Edemu: „Nećete vi umrijeti,” bila je prvo učenje o besmrtnosti duše. Ovo tvrđenje bilo je krunisano uspehom, i to ne prestaje da donosi strašne posledice. On zavodi ljudski um da to prihvati kao istinu, propovednike da to propovedaju, vernike da o tome pevaju i da se za to mole.

Priče da posle prvog Hristovog dolaska nema više ni đavola ni iskušenja, postale su veoma popularne. Sveti spisi, međutim, jasno kažu da će sudbina svakog pojedinca zauvek biti određena tek o Njegovom drugom dolasku: „Ko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; ko je pogan, neka se još pogani; ko je pravedan, neka još čini pravdu, i ko je svet, neka se još posvećuje. Evo, dolazim uskoro i plata moja sa mnom, da dam svakome po djelima njegovim” (Otkr. 22,11.12).

Ove popularne priče sotona koristi kao preimućstvo da se sakrije iza toga. Sirotim i obmanutim smrtnicima on prilazi preko modernog spiritizma, koji ne postavlja nikakve granice onima koji telesno misle, i kad tako nade pristup on razdvaja porodice, stvara zavist i mržnju i daje slobodu za sklonosti koje najviše unižavaju ljudska bića. Svet tek nešto malo zna koliko je razoran uticaj spiritizma. Zavesa je bila podignuta, i mnoga od njegovih strašnih dela bila su mi otkrivena. Videla sam kako neki koji su bili uvučeni u spiritizam pa se povukli od toga, prošto zadržte pri pomisli da su bili na samoj ivici propasti. Uvukavši ih dotle da izgube svaku kontrolu nad sobom, sotona ih je nagovorio da čine ono čega su se sami gnušali. Međutim, čak i takvi

imaju samo bledu predstavu o tome šta je u stvari spiritizam. Nadahnuti od sotone, propovednici svojom rečitošću mogu da kite ovo grozno čudovište, prikrivajući, njegovu rugobu i čineći ga na taj način privlačnim za mnoge. Ali on dolazi tako neposredno od njegovog sotonskog veličanstva da s pravom traži potpunu kontrolu nad svima koji mu se odaju, jer su se usudili da stanu na zabranjeno tle i time proigrali zaštitu svoga Tvorca.

Pojedine sirote duše, budući neodoljivo privučene rečitošću spiritističkih učitelja, potpadaju pod uticaj toga zla; i kada kasnije uvide ubitačni karakter istoga i pokušaju da pobegnu od toga, obično ne uspevaju u tome. Sotona ih čvrsto drži svojom silom, i ne dopušta im da se oslobode. On zna da su sigurno njegovi samo dok ih drži pod tom svojom naročitom kontrolom, i da ih nikada više ne bi mogao uvući u spiritizam ako bi se jednom oslobodili njegove sile. Jedini način na koji ove sirote duše mogu da se oslobode od sile sotonine jeste da uoče jasnu razliku između čiste biblijske istine i ljudskih izmišljotina. Priznavanjem i uvažavanjem zahteva istine oni se stavljaju u položaj gde im se može pomoći. Oni treba da se obrate onima koji imaju iskustva u veri da se mole za njih moćnom Osloboditelju. Borba će biti teška. Sotona će poslati pojačanje svojim zlim anđelima koji su vladali nad takvim dušama, ali će molitve svetih, upućene u postu i dubokoj poniznosti, nadvladati sile zla. Isus će naložiti svetim anđelima da se suprotstave sotoni, i on će biti potisnut a njegova moć nad ovako ugroženima biće skršena. Hristos kaže: „Ovaj se rod ničim ne može istjerati do molitvom i postom.” (Marko 9,29)

Popularni propovednici nisu u stanju da se uspešno odupru spiritizmu. Oni nemaju ništa čime bi svoje stado mogli da zaštite od njegovog razornog uticaja. Odgovornost za žalosne posledice spiritizma u velikoj meri leži na propovednicima našeg vremena, jer su istinu bacili pod noge a umesto nje prihvatili ljudske izmišljotine. Pridiku o besmrtnosti duše, koju je sotona održao Evi, rekavši: „Nećete vi umrijeti” - oni ponavljaju sa svojih propovedaonica, i narod to prihvata kao čistu biblijsku istinu. To je temelj spiritizma. U Svetom pismu nigde ne piše da je čovekova duša besmrtna. Besmrtnost je svojstvena samo Bogu. „Koji jedini ima besmrtnost i živi u svetlosti kojoj se ne može pristupiti. Kojega niko od ljudi ne vidje, niti može vidjeti; Njemu čast i sila vječna. Amin!” (1. Tim. 6,16).

Zaštitu od spiritizma pruža samo pravilno shvaćena i odlučno primenjena Božja Reč. Teorija o večno gorućem paklu koja se narodu iznosi sa javnih propovedaonica lažno prikazuje Božji karakter i Njegovu milost i dobrotu. Ona ga prikazuje kao najvećeg tiranina u svemiru. Ta rasprostranjena dogma pretvorila je hiljade ljudi u potpune nevernike i ateiste. Reč Božja je jasna. Ona predstavlja pravi lanac istina, i pokazaće se kao pouzdan lenger duše za sve koji su spremni da je prihvate, čak i ako zbog toga moraju da žrtvuju svoje omiljene izmišljotine. Ona će ih spasti od strašnih obmana ovog pogibeljnog vremena. Sotona navodi propovednike raznih crkava da se uporno drže svojih popularnih zabluda, kao što je u svoje vreme naveo i Jevreje da se u svojoj zaslepljenosti pridržavaju žrtava, a da u isto vreme traže Hristovu smrt. Odbacivanje ponuđene svetlosti i istine, čini ljude slepim robovima sotoninih obmana. Ukoliko je veća svetlost koju odbace, utoliko će veća biti sila obmanutosti i tama koja će ih obuzeti.

Pokazano mi je da pripadnici pravog Božjeg naroda treba da budu so Zemlji i svetlost svetu. Bog od njih zahteva da na putu svetosti i u poznanju istine stalno napreduju. Onda će zapaziti svaki sotonin pokušaj da im priđe, i u Hristovoj snazi biće u stanju da mu se odupru. Sotona poziva u pomoć legione svojih anđela da bi sprečio duhovno napredovanje jedne jedine duše, i da je, ako je ikako moguće, istrgne iz Hristove ruke.

Videla sam kako se zli anđeli bore za duše i kako im se Božji anđeli suprotstavljaju. To je strašna borba. Zli anđeli zagađuju atmosferu svojim otrovnim uticajem i gomilaju se oko tih duša da bi opili i umrtvili njihovu osetljivost. Sveti anđeli brižno bdiju čekajući trenutak da potisnu

sotoninu vojsku. Ali dobri anđeli nemaju zadatak da vladaju umom kušanih nasuprot njihovoj volji. Ako ovi popuste neprijatelju i prestanu da pružaju otpor, onda Božji anđeli ne mogu da učine ništa više osim da zadržavaju sotonske sile da kušane ne unište dok im ne bude data nova svetlost da se probude i od neba zatraže pomoć. Isus ne nalaže svetim anđelima da izbavljaju one koji ne ulažu nikakav napor da bi pomogli sebi.

Kad sotona vidi da postoji opasnost da jedna duša izmakne iz njegovih ruku, on čini sve što je u njegovoj moći da je zadrži. I kada zatočeni shvativši opasnost u kojoj se nalazi, usrdno zatraži Hristovu pomoć, sotona strahuje da će izgubiti jednog zarobljenika i poziva u pomoć svoje anđele da okruže tu jadnu dušu i tako formiraju oko nje zid tame, kako nebeska svetlost ne bi mogla da dopre do nje. Ali ako onaj ko se nale u takvoj opasnosti bude istrajan, pozivajući se i u svojoj bespomoćnosti na zasluge Hristove krvi, Spasitelj će čuti usrdnu molitvu vere i u pojačanje poslati one anđele koji su nadmoćniji po snazi da ga izbave. Sotona ne može izdržati kada se njegov moćni suparnik pozove u pomoć, jer strahuje i strepi pred Njegovom silom i Njegovim veličanstvom. Na odjek usrdno upućene molitve, cela sotonina vojska zadrhti. Da bi ostvario svoj cilj, on ipak nastavlja da poziva legione svojih zlih anđela. Ali kad anđeli koji su nadmoćniji, i snabdeveni nebeskim oružjem, dođu u pomoć nemoćnoj i progonjenoj duši, sotona i njegove vojske se povlače, znajući dobro da je bitka za njih izgubljena. Sotonini dobrovoljni podanici su aktivni i jedinstveni u zajedničkom cilju. Iako se međusobno mrze i ratuju jedni protiv drugih, ipak koriste svaku priliku da ostvare svoj zajednički interes. Ali veliki Zapovednik neba i Zemlje ipak ograničava sotoninu moć.

Moje iskustvo je bilo jedinstveno, i godinama sam patila zbog neobičnih iskušenja duše. Duhovno stanje Božjeg naroda i moja povezanost sa delom Božjim često su me pritiskali teretom tuge i obeshrabrenosti koje se ne mogu izraziti. Godinama sam na grob gledala kao na mesto slatkog odmora. U svojoj poslednjoj viziji zapitala sam mog anđela pratioca zašto moram da podnosim tolike duševne patnje i zašto sam tako često isturana na sotonino bojno polje. Molila sam se najusrdnije da, ako moram biti tako tesno vezana za delo istine, bar budem oslobođena tih teških iskušenja. Moćni Božji anđeli raspolažu izuzetnom snagom, i molila sam se usrdno da me zaštite.

Tada mi je bilo pokazano kako je sotona u našem prošlom životu na sve moguće načine nastojao da uništi našu korisnost. Mnogo puta je stvarao posebne planove da nas odstrani iz dela Božjeg, i koristio je sve moguće puteve i sredstva da bi ostvario te svoje ciljeve, ali su Sveti Božji anđeli uspeli da sve to osujete. Videla sam kako je prilikom naših putovanja od mesta do mesta često upućivao svoje zle anđele na naš put da bi, izazivajući incidente, uništio naš život; ali su sveti anđeli bili poslani da nas uzmu u sigurnu zaštitu. U mnogima od takvih incidenata moj život i život moga supruga bili su u velikoj opasnosti i samo smo čudom spaseni. Pokazano mi je da smo bili posebna meta sotoninih napada upravo zbog naše povezanosti sa delom Božjim. Kada sam sagledala veliku brigu koju Bog u svakom trenutku poklanja onima koji se Njega boje i ljube Ga, bila sam ispunjena poverenjem i pouzdanjem u Boga, osećajući se ukorenom zbog čestog nedostatka vere.

Dve krune

U viziji dobijenoj u Batl Kriku, država Mičigen, 25. oktobra 1861. godine bila mi je pokazana ova Zemlja, okružena tamom i sumornošću. Anđeo reče: „Gledaj pažljivo!” Zatim su mi pokazani stanovnici Zemlje. Oko jednih su se nalazili Božji anđeli, dok su drugi bili u potpunosti

tami, okruženi zlim anđelima. Videla sam jednu ruku kako se pruža s neba, držeći jedan zlatan skiptar. Na rubu skiptra nalazila se kruna sva obasuta dijamantima. Iz svakog dijamanta zračila je blistava, jasna i divna svetlost. Na kruni su bile ispisane ove reči: „Srećni su oni koji me zadobiju, oni će imati večni život.”

Ispod ove krune nalazio se još jedan skiptar i na njemu se takođe nalazila kruna u čijem središtu su bili dragulji, zlato i srebro, što je takođe odražavalo izvesnu svetlost. Natpis na ovoj kruni glasio je: „Zemaljsko blago. Bogatstvo je moć. Svi koji me zadobiju imaće čast i slavu.” Videla sam mnoge kako navaljuju da bi se domogli ove krune. Bili su veoma bučni. Neki su u svojoj želji i nestrpljenju izgledali kao da su potpuno lišeni razuma. Gurali su jedni druge, potiskujući slabije od sebe i gazeći preko onih koji su popadali u svojoj žurbi. Mnogi su, dočepavši se blaga sadržanog u kruni, grčevito držali isto ne ispuštajući ga iz ruku. Glave nekih bile su bele kao srebro a lica izbrazdana brigom i uznemirenošću. Svoje srodnike, kost svojih kostiju i meso svoga mesa nisu uvažavali; i dok su im se ovi molećivo obraćali da im udele nešto, oni su još čvršće držali svoje blago, strahujući da bi u trenutku neopreznosti mogli nešto izgubiti ili biti primorani da im ipak nešto udele. Svoje čežnjive i gladne oči često su upravljali na zemaljsku krunu, preračunavajući ponovo i ponovo njene dragocenosti. Slike bede, nesreće i podlosti pojavljivale su se u tom mnoštvu koje je nezasito čeznulo za blagom i u beznađu posustajalo, dok su snažniji obarali i potiskivali slabije koji su se u očajanju povlačili. Ipak se ni ovakvi nisu lako odricali željenog cilja, već je čitavo mnoštvo deformisanih, bolesnih i starih uporno nastavljalno da se domogne ovozemaljske krune. Neki su i umrli u uzaludnoj težnji da stignu do nje. Neki padoše upravo u trenutku kad im je ona bila na dohvatu ruke. Mnogi popadaše kada su je već čvrsto držali u svojim rukama. Tela mrtvih pokriše zemlju, ali masa nastavi da srlja gazeći preko palih i mrtvih tela svojih saputnika. Svako ko bi uspeo da se domogne krune sticao je pravo na privilegije koje iz toga proističu, i svi zainteresovani oko njega glasno su mu aplaudirali.

Ogromna gomila zlih anđela bila je veoma zaposlena. Sotona se nalazio usred njih, i svi su s najvećim zadovoljstvom likovali posmatrajući masu onih koji su se upinjali da stignu do krune. Činilo se kao da on naročito očarava one koji su najviše žudeli za krunom. Mnogi od onih koji su težili za zemaljskom krunom ispovedali su hrišćanstvo. Neki od njih su očevitno posedovali i izvesnu svetlost. Oni su čežnjivo bacali pogled i na nebesku krunu, i često bivali očarani njenom lepotom, ali nisu imali pravu predstavu o njenoj vrednosti i slavi. Dok su jednom rukom željno posezali za nebeskom krunom, drugu su čežnjivo pružali za zemaljskom, rešeni da je nipošto ne ispuste; i u svojoj silnoj želji i jurnjavi za ovozemaljskim izgubili su iz vida nebesko. Iako zbog toga ostaše u tami i pipajući tražahu put, ipak su se revnosno borili za zemaljsku krunu. Nekima posta odvratno sa masom onih koji su se tako besomučno upinjali. Kao da su postali svesni opasnosti u kojoj se nalaze, oni se odvojiše od njih i počеше usrdno da teže za nebeskom krunom. Izraz njihovog lica ubrzo umesto mraka i sumornosti počē da odražava svetlost, vedrinu i svetu radost.

Zatim sam videla jednu grupu kako se, očiju uprtih u nebesku krunu, probija kroz mnoštvo ostalih. Dok se oni revnosno probijaju kroz uskomešano mnoštvo, anđeli ih prate i prave im prolaz. Dok su se tako približavali nebeskoj kruni, svetlost koja zrači iz nje obasja ih kao i sve oko njih, razgoneći tamu i blistajući sve jače i jače, tako da su izgledali preporođeni i slični anđelima. Oni ne baciše nijedan čežnjiv pogled na zemaljsku krunu. Tada oni koji su jurili za zemaljskom krunom počēše da im se podsmevaju bacajući se na njih nekim crnim grudvama. Onima čije su oči stalno bile upravljene na nebesku krunu, time nisu mogli naneti nikakvu štetu, dok su na onima koji su na te crne predmete obraćali pažnju ostale tamne mrlje. Ukazano mi je na

sledeće biblijske stihove:

„Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvari, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je blago vase, ondje će biti i srce vase. Svjetiljka tijelu je oko. Ako, dakle, oko tvoje bude zdravo, sve će tijelo tvoje svijetlo biti. Ako li oko tvoje kvarno bude, sve će tijelo tvoje tamno biti. Ako, dakle, svjetlost što je u tebi, postane tama, kolika je tek tama! Niko ne može dva gospodara služiti; jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će se jednoga držati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i mamoni.” (Mat. 6,19-24)

Tada mi je ono što sam videla objašnjeno na sledeći način. Mnoštvo koje je tako žudno težilo za zemaljskom krunom sačinjavaju oni koji ljube blaga ovoga sveta i obmanjuju se njegovim laskavim, ali kratkotrajnim privlačnostima. Videla sam da su neki i od takozvanih Hristovih sledbenika toliko ambiciozni u sticanju ovozemaljskog blaga da gube svoju ljubav prema nebeskome, postupajući kao i ostali svet. Takve Bog i ne smatra drugačijim od ovog sveta. Oni tvrde da teže za neprolaznom krunom i blagom na nebu; međutim, njihov interes i glavna preokupacija je samo sticanje zemaljskog blaga. Oni kojima je blago na ovom svetu i koji su srcem vezani za svoje bogatstvo, ne mogu ljubiti Isusa. Oni mogu misliti da su ispravni, ali držeći se svoje imovine tako grčevito kao najveće tvrđice, oni ne uviđaju da im je novac draži nego delo Božje ili nebesko blago.

„Ako, dakle svjetlost što je u tebi, postane tama, kolika je tek tama!” Bilo je trenutaka u životnom iskustvu takvih kad im je bila data svetlost, ali je oni nisu cenili i ona se pretvorila u tamu. Anđeo reče: „Ne možete ljubiti zemaljsko blago i služiti mu, a u isto vreme posedovati i neprolazno bogatstvo.” Kada je bogati mladić pristupio Hristu, zapitavši: „Učitelju blagi, šta mi treba činiti da dobijem život vječni?” Isus mu je prepustio da sam izabere: hoće li da se odvoji od svoje imovine i zasluži večni život, ili da je zadrži i izgubi večni život. Za njega je njegovo ovozemaljsko bogatstvo bilo vrednije od nebeskog blaga. Uslovi da se mora odreći svoga bogatstva i podeliti ga siromašnima da bi mogao postati Hristov sledbenik i zadobiti večni život, nisu odgovarali njegovoj želji, i on je otišao žalostan.

Oni koje sam u viziji videla kako se bučno bore za zemaljsku krunu predstavljaju one koji u nastojanju da steknu imovinu uopšte ne biraju sredstvo. Njih to prosto izluđuje. Sve njihove misli i energije usmerene su samo na sticanje ovozemaljskog bogatstva. Oni bacaju pod noge prava drugih, eksploatišu siromašne i zakidaju najamniku njegovu zaradu. Ako na račun onih koji su siromašniji i manje lukavi od njih mogu da uvećaju svoje bogatstvo, oni se ni za trenutak neće ustezati da ih tlače pa čak i da ih dovedu do prosjačkog štapa.

Ljudi sedih glava i lica izbrazdanih brigama, koje sam u viziji videla kako i pored svoje iznemoglosti žudno srljaju za blagom zemaljske krune, predstavljaju starce i starice kojima preostaje još samo nekoliko godina života; ali ipak još uvek pohlepno čuvaju svoje zemaljsko bogatstvo. I što se više približavaju grobu, oni se sve grčevitije drže toga. Od toga koristi nemaju ni njihovi najbliži srodnici. Oni dopuštaju da se čak i članovi njihove porodice naprežu preko svojih snaga da bi zaradili nešto novca. Novac koji su nagomilali oni neće da troše ni za čije, pa čak ni za svoje dobro. Zadovoljavaju se samim saznanjem da novca što više imaju. Kad god im se predoči dužnost da ublaže potrebe siromašnih i da potpomognu delo Božje, to ih rastuži. Večni život kao Božji dar oni vrlo rado prihvataju, ali nisu spremni da zbog toga bilo šta žrtvuju. Uslovi im se čine isuviše teški. Avram je, međutim, bio spreman da žrtvuje i sina jedinca. U svojoj poslušnosti Bogu on je lakše pristao da žrtvuje to dete obećanja, nego mnogi danas kad se od njih zatraži da žrtvuju nešto od svoje zemaljske imovine.

Bolno sam pogođena kad vidim one koji bi svakog dana mogli da budu sve spremniji za

slavu besmrtnosti, kako se upinju iz sve snage da zadrže svoje ovozemaljsko blago. Videla sam da takvi ne shvataju vrednost nebeskog blaga. Prevelika naklonjenost svemu što je zemaljsko navodi ih da svojim delima pokažu da za nebesko nasleđe nisu spremni ni na kakvu žrtvu. Bogati mladić je ispoljio spremnost da drži zapovesti, ali ga je naš Spasitelj upozorio na ono što mu je nedostajalo. On je želeo večni život, ali je više od toga voleo svoju imovinu. Mnogi obmanjuju sami sebe. Oni ne istražuju istinu kao sakriveno blago. Svoje snage ne koriste na najbolji način. Iako bi u svojoj duši mogli da budu obasjani nebeskom svetlošću, oni ostaju zbunjeni i ožalošćeni. „Brige ovoga svijeta i prijevare bogatstva zaguše riječ, i bez roda ostane! „Takvi,“ reče anđeo, „neće imati izgovora.“ Videla sam kako se svetlost povlači od njih. Oni ne žele da shvate ozbiljne i značajne istine za ovo vreme, misleći da su dovoljno dobri i bez toga. Svetlosti koja ih je obasjavala nestaje, i oni pipaju po mraku.

Mnoštvo deformisanih i bolesnih koje sam videla kako se guraju oko zemaljske krune, predstavljaju one čiji se interesi i blago nalaze na ovom svetu. Mada ih razočaranja i neuspesi prate na svakom koraku, oni svoju ljubav ne posvećuju nebu, niti nastoje da tamo osiguraju sebi blago i dom. Oni ne uspevaju da sakupe blago na Zemlji, ali u svojoj neprekidnoj težnji za njim, gube i nebesko. Iako su razočaranja, nesrećan život i smrt sve što postignu oni koji ceo svoj život posvećuju sabiranju zemaljskog blaga, ipak mnogi nastavljaju istim putem. Oni ludački nastavljaju svoj pohod, ne obazirući se uopšte na bedan svršetak onih čiji primer slede.

Oni koje sam videla kako željenu krunu ipak dosežu i zbog toga primaju aplauze ostalih, predstavljaju one koji su u sticanju zemaljskog bogatstva - što je bio jedini cilj njihovog života - uspeli. Oni primaju počasti koje svet ukazuje bogatima. Uživaju u svetu poštovanje, imaju ugled i uticaj. Sotona i zli anđeli su zadovoljni, znajući da su ovakvi sigurno na njihovoj strani i da će, dokle god žive u pobuni protiv Boga, biti njihovi uspešni pomagači.

Oni kojima posta odvratno sa masom koja se besomučno upinjala da dosegne zemaljsku krunu, predstavljaju one koji uviđaju kakav je život i kraj svih koji se bore za ovozemaljsko blago. Oni shvataju da takvi ne samo što nikada nisu zadovoljni nego su i nesrećni; i to ih navodi da se probude, odvoje od tih nesrećnika i počnu da traže istinsko i nepropadljivo blago.

Oni koje sam videla kako se u pratnji svetih anđela probijaju kroz mnoštvo ostalih u težnji za nebeskom krunom, predstavljaju verne pripadnike Božjeg naroda. Njih predvode anđeli inspirišući ih željom da se revnosno bore za nebesko blago.

Crne grudve bacane na svete, predstavljaju pogrde i neistine koje o Božjem narodu šire oni koji ljube i tvore laž. Nastojmo najusrdnije da živimo besprekornim životom, čuvajući se i onoga što izgleda da je zlo, a onda idimo hrabro napred, ne obazirući se na pogrde, sramoćenja i laži koje o nama šire bezbožnici. Dok pravednici svoj pogled drže upravljen na neprocenjivo nebesko blago, oni postaju sve sličniji Hristu, i zahvaljujući tome oni se menjaju i pripremaju za vaznesenje.

Budućnost

Prilikom svog preobraženja, Hristos je bio proslavljen od strane svoga Oca. Čujmo šta On o tome kaže: „Sada se proslavi Sin čovječiji i Bog se proslavi u Njemu.“ Time je On bio okrepljen i ojačan za strašne patnje koje su Ga očekivale prilikom izdajstva i raspeća. Kada se pripadnici Crkve Hristove približe periodu svog poslednjeg sukoba - vremenu „muke Jakovljeve,“ oni će dostići uzrast savršenstva u Hristu i primiće puninu Njegovog Duha. Kada poruka trećeg anđela

preraste u glasni poklič i kad završetak dela bude praćen velikom silom i slavom, pripadnici vernog Božjeg naroda će učestvovati u toj slavi. Osveženi i okrepljeni poznim daždom oni će proći kroz vreme nevolje. Njihova lica biće ozarena onom slavom koja prati trećeg anđela.

Videla sam da će Bog na čudesan način sačuvati pripadnike svog naroda za vreme nevolje. Kao što se Hristos molio u svojoj duševnoj mucu u Getsimaniji, tako će oni u najusrdnijim molitvama dan i noć preklinjati za oslobođenje. Od njih će se opstim dekretom, i pod pretnjom smrtne kazne, tražiti da umesto subote iz četvrte zapovesti praznuju prvi dan; ali oni neće pristati da poštovanjem institucije papstva bace pod noge subotu Gospodnju. Vojske sotonskih anđela i bezbožni ljudi opkoliće ih sa svih strana, i likovaće nad njima, jer će izgledati da se nalaze u potpuno bezizlaznom položaju. Ali usred njihovog pirovanja i trijumfa, počinju jedan za drugim udarci najstrašnije grmljavine. Nebesa se prekrivaju crnim oblacima, i samo na jednom mestu pojavljuje se blesak svetlosti i neopisive nebeske slave. Otuda dopire glas samog Tvorca iz Njegovog svetog prebivališta.

Zemlja počinje da se potresa iz svojih temelja, građevine se ljuljaju i s treskom padaju na Zemlju, voda u moru počinje da ključa kao u uzavrelom loncu, i cela Zemlja je u strašnoj uznemirenosti. Zatočeništvo pravednika prestaje zauvek, i oni umilnim i svečanim glasom došaptavaju jedni drugima: „Mi smo oslobođeni. Ovo je glas Božji!” U svečanom strahopoštovanju oni nastavljaju da prate Reči Božjeg glasa. I bezbožnici čuju, ali uopšte ne razumeju reči glasa Božjeg. Oni drhte u najvećem strahu, dok se sveti raduju. Sotona i njegovi anđeli zajedno sa bezbožnicima, koji su do malo pre likovali što se narod Božji nalazi u njihovoj vlasti osuđen da ga zbrišu sa Zemlje, sada su očevici slave podarene onima koji su poštovali sveti Božji zakon. Oni posmatraju lica pravednika obasjana svetlošću koja se odražava sa lica Hristovog. Oni koji su tako željno očekivali da unište svete, sada ne mogu da izdrže slavu i svetlost koja blista sa oslobođenih, i kao mrtvi padaju na Zemlju. Sotona i njegovi anđeli beže, jer ne mogu da gledaju svete u njihovoj slavi. Njihovoj moći da ih muče i zlostavljaju zauvek je došao kraj.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj devet

Pobuna u Sjedinjenim Državama

Strašno stanje u kojem se nalazi američka nacija poziva pripadnike Božjeg naroda na duboku poniznost. Um svakog pojedinca danas treba da bude obuzet pitanjem od najvećeg značaja: da li sam spreman za dan Gospodnji? Mogu li opstati u kušanju koje mi predstoji?

Videla sam da Bog čisti i proverava pripadnike svog naroda. On će ih prečišćavati kao što se zlato pretapa u ognju sve dok ne izgori sva troska, tako da se u njima ogleda Njegov lik. Nemaju svi duh samoodricanja i spremnosti da podnose nevolje i da stradaju istine radi, kao što to Bog s pravom očekuje. Svoju volju oni ne potčinjavaju Božjoj volji, i ne posvećuju Mu se do te mere da im tvoriti Njegovu volju pričinjava najveće zadovoljstvo. Duhovnost i istinska pobožnost nedostaju i propovednicima i narodu. Sve što može da se izrešeta treba da bude izrešetano. Božji narod će biti izložen najtežim iskušenjima, i svi moraju biti provereni, ukorenjeni i utvrđeni u istini, ili će sigurno zastraniti s pravog puta. Ako je Bog svojim stalnim prisustvom uteha i podrška našoj duši, izdržaćemo ma koliko da je put mračan i trnovit. Jer će tame uskoro nestati i prava svetlost će zasjati zauvek. Stihovi iz knjige proroka Isaije 58; 59,1-15; i Jeremije 14,10-12 prikazani su mi kao opis sadašnjeg stanja američke nacije. Narod ove nacije je odbacio i zaboravio Boga. Ljudi su izabrali druge bogove i nastavili svojim zlim putevima sve dok se Bog nije okrenuo od njih. Stanovnici ove zemlje su pogazili zakon Božji i raskinuli zavet večni.

Pokazano mi je uzbudjenje koje je u našem narodu izazvao članak pod naslovom „Nacija” objavljen u časopisu „*Pregled*.” Jedni su ga shvatili na ovaj a drugi na onaj način. Potpuno jasno izlaganje bilo je izvrtano i tekstu je pridavan smisao koji mu sam pisac nije namenio. On je to prikazao u najboljoj svetlosti koju je tada imao. Bilo je neophodno da se nešto kaže. Pažnja mnogih bila je skrenuta na štovaoc subote zbog toga što se nisu interesovali za rat i nisu išli u dobrovoljce. Ponegde se čak mislilo da su njihove naklonosti na strani pobune. Došlo je vreme da se iznese naš pravi stav po pitanju ropstva i pobune. Bilo je potrebno postupiti mudro da bi se otklonile sumnje i podozrenja prema štovaocima subote. Morali smo biti veoma obazrivi. „Ako je moguće, koliko do vas stoji, imajte mir sa svima.” U nastojanju da poslušamo ovaj savet, mi ne moramo da žrtvujemo nijedno načelo naše vere. Sotona i njegove vojske su u stalnom ratu protiv onih koji drže Božje zapovesti, i oni rade na tome da ih dovedu u težak položaj. Stoga ne bi trebalo da se svojom neoprežnošću sami izlažemo takvim iskušenjima.

Pokazano mi je da su neki u pogledu pomenutog članka bili veoma neoprezni. Taj napis nije možda u svakom pogledu odgovarao njihovim shvatanjima. Ali, umesto da mirno procene celo pitanje, osvetljavajući ga sa svih strana, oni su se uzбудili, počeli da raspravljaju o tome, a neki se čak dohvatiše i pera upuštajući se pre nagljeno u zaključke koji ne bi izdržali pažljivije ispitivanje. Povodeći se za svojim buntovničkim osećanjima, učinili su upravo ono na što ih sotona stalno požuruje.

U Ajovi su sa time išli tako daleko da ih je to odvelo u fanatizam. Oni su revnovanje i fanatizam pogrešno tumačili kao savesnost. Umesto razumom i zdravim rasuđivanjem, oni se rukovode osećanjima. Oni su spremni da postanu i mučenici zbog svoje vere. Međutim, da li ih

sva ta osećanja vode bliže Bogu i većoj poniznosti pred Njim? Da li ih to navodi da se predaju Bogu u osvedočenju da ih On svojom silom može osloboditi iz mučnog položaja u koji su zapali? O, ne! Umesto da svoje molitve upućuju Bogu nebeskom oslanjajući se samo na Njegovu moć, oni se obraćaju nadležnim vlastodršcima i bivaju odbijeni. Time samo pokazuju svoju slabost i nedostatak vere. Sve to doprinelo je samo da se na štovaoce subote, kao na osobit narod, obrati veća pažnja i da se oni u raznim mestima izlože pritisku od strane onih koji ih ionako ne vole.

Neki su uvek spremni da iznalaze greške i da se žale na svaku sitnicu. Malo je bilo onih koji su u tim najmučnijim danima imali toliko mudrosti da razmišljaju bez predrasuda i da otvoreno kažu šta da se radi. Pokazano mi je da oni koji istupaju i tako odlučno govore protiv vojne obaveze ne znaju o čemu govore. Da su stvarno bili pozvani u vojsku, i da su, odbivši da se pokore, bili izloženi opasnosti tamnovanja, mučenja ili čak smrti, oni bi ustuknuli uvidevši da su nesprenni za takvo iskušenje. Oni ne bi mogli da izdrže kušanje svoje vere, a ono što su smatrali verom pokazalo bi se samo fanatičkim preterivanjem.

Oni koji su spremni da, ukoliko to zatreba, radije žrtvuju i život nego da ispolje neposlušnost prema Bogu, najmanje govore. Takvi se ne hvališu. Oni duboko osećaju, mnogo razmišljaju i upućuju najusrdnije molitve nebu tražeći mudrost da pravilno postupaju i milost da sve izdrže. Oni koji u strahu Božjem smatraju da po svojoj savesti ne mogu da učestvuju u ovom ratu, biće veoma ćutljivi, a kad budu upitani jednostavno će reći ono što su obavezni da kažu onome ko takvo pitanje postavlja, i onda će se jasno videti da oni nemaju nikakve naklonosti prema ovoj pobuni.

U redovima pobornika subote ima i takvih koji su naklonjeni robovlasnicima. Kad su prihvatili istinu, nisu se oslobodili svih zabluda koje je trebalo da odbace. Njima je neophodno potpunije saznanje sa čistog izvora istine. Neki su poneli sobom svoje stare političke predrasude, koje nisu u skladu s načelima istine. Oni tvrde da je rob svojina gospodara i da ga ne treba oduzimati od njega. Upoređujući te jadne robove sa stokom, oni tvrde da je lišavanjem svojih robova gospodar oštećen isto tako kao i kad bi mu oduzeli stoku. Pokazano mi je da uopšte nije od značaja koliko je gospodar platio svoga roba; Bog mu ne daje nikakvo pravo vlasništva nad ljudskim bićima, i on nema prava da ih smatra ličnom svojinom. Hristos je umro za sve pripadnike roda ljudskog, bez obzira da li su oni beli ili crni. Bog je čoveka učinio moralno slobodnim bićem, bio on bele ili pak crne boje kože. Institucijom ropstva ovo je odbačeno a čoveku je dozvoljeno da nad svojim bližnjima primenjuje vlast koja mu Bogom nikada nije dana, i koja pripada samo Bogu. Robovlasnik se drsko usuđuje da nad svojim robovima preuzima odgovornost koja pripada samo Bogu, i stoga će pred Bogom biti odgovoran i za grehe, neznanja i poroke svojih robova. On će biti pozvan da položi račun za vlast kojom je gospodario nad robovima. I pripadnici obojene rase su svojina Božja. Samo je Tvorac njihov gospodar, i oni koji se usuđuju da drže u okovima telo i dušu svojih robova, držeći ih u ponižavajućem položaju kao stoku, primiće platu po delima svojim. Gnjev Božji, iako se još uvek odlaže, neće izostati i izliće se nepomešan sa milošću.

Neki su tako nesmotreni da javno ispoljavaju svoju naklonjenost robovlasničkom sistemu, sistemu koji nije nebeskog porekla nego proističe iz dominacije sotonine. Takvim svojim rečima i postupcima, ti nemirni duhovi nanose sramotu delu Božjem. Navodim ovde tekst pisma upućenog bratu A iz oblasti Osvega, država Njujork:

„Pokazano mi je da u izvesnim pitanjima ti obmanjuješ samog sebe. Ti neprijateljima naše vere pružaš priliku da hule i sramote pobornike subote. Svojim nesmotrenim postupcima ti zatvaraš uši onih koji bi slušali istinu. Pokazano mi je da mi treba da budemo mudri kao zmije a bezazleni kao golubovi. Ti, međutim, ne ispoljavaš ni mudrost zmije ni bezazlenost golubova.

Sotona je bio prvi veliki vođa u pobuni. Bog kažnjava Sever što je dozvolio da to prokletstvo ropstva tako dugo opstaje, jer je ropstvo u očima neba greh s najmračnijim posledicama. Bog nije ni sa Južnjacima i na kraju će ih strašno kazniti. Sotona je podstrekač svake pobune. Brate A, pokazano mi je da si dopustio da politički nazori unište tvoje rasuđivanje i tvoju ljubav prema istini. To nagrizava pravu pobožnost u tvom srcu. Ropstvo kao instituciju nikada nisi gledao u pravoj svetlosti, i tvoji nazori po tom pitanju gurnuli su te na stranu pobune koju podstiče sotona i njegovi pomagači. Tvoji pogledi o ropstvu nisu u skladu sa svetom i tako značajnom istinom našeg vremena. Moraš odbaciti ili te svoje poglede ili istinu. Ove dve suprotnosti ne mogu boraviti u istom srcu, jer su u stalnom međusobnom ratu.

To sotona podstiče u tebi, i on te neće ostaviti na miru sve dok se potpuno ne staviš na stranu sila tame, krepeći na taj način ruke bezbožnicima na kojima je Božje prokletstvo. Stavio si svoj uticaj na pogrešnu stranu, zalažući se za one čije je životno delo da seju trnje i unesrećuju druge. Videla sam da gubiš uticaj zalažući se za jedno degradirano društvo, društvo koje odbacuje Boga i koje Njegovi anđeli s negodovanjem napuštaju. Videla sam da si potpuno obmanut. Da si, sledeći svetlost koju ti je Bog dao, slušao uputstva i savete svoje braće, spasio bi svoju dušu, a dragoceno delo istine bilo bi posteđeno sramote. Ali i pored svekolike svetlosti koja ti je bila data ti si javno ispoljavao svoja osećanja. Ako ne raskineš sa tim što si činio, Božji narod će biti dužan da ti javno uskrati svoju naklonost i da te isključi iz članstva, da bi se spasio ugled koji kao narod moramo čuvati. Moramo javno reći da takvi nisu u članstvu naše Crkve i da s njima nemamo ništa zajedničko.

Ti si izgubio posvećujući uticaj istine. Raskinuo si povezanost sa nebeskim anđelima. Stupivši u savez sa prvim velikim buntovnikom, ti izazivaš gnjev Božji protiv sebe, jer se zbog toga Njegovo sveto delo izlaže sramoti i istina postaje odvratna u očima nevernika. Naneo si bol Božjem narodu i prezreo savet Njegovih predstavnika na zemlji koji saraduju sa Njim i u ime Hristovo pozivaju duše da se izmire sa Bogom.

Pokazano mi je da kao narod moramo biti mnogo pažljiviji u pogledu uticaja koji vršimo na svoju okolinu. Moramo paziti na svaku svoju reč. Kada se rečju ili delom stavimo na tle neprijatelja mi odgonimo svete anđele a ohrabujemo i privlačimo zle anđele da se gomilaju oko nas. Upravo to činiš ti, brate A. Ti svojim neopreznim stavom i svojom samovoljom navodiš nevernike da s nepoverenjem gledaju na sve što vaoce subote. Pokazano mi je da se reči: „Ko vas sluša, mene sluša; i ko se vas odriče mene se odriče; a ko se mene odreče, odriče se Onoga koji je mene poslao,” odnose na slugu Božje. Bog neka ti pomogne, zabludeli moj brate, da uvidiš svoje pravo stanje, kako bi ponovo zadobio naklonost i ljubav Crkve.”

Naše carstvo nije od ovoga svijeta. Mi očekujemo da nas Gospod dode sa neba u sili i slavi, da ukine sve ovozemaljske sile i vlasti, i da uspostavi svoje večno carstvo. Zemaljske vlasti i sile su veoma uzdrmane, i ne možemo niti treba da očekujemo slogu među narodima sveta. Položaj sadašnjih generacija je, u liku koji je Navuhodonosor video, prikazan međusobno odvojenim prstima nogu, koji su sačinjeni od tako trošnog materijala da se ne mogu održati zajedno. Proročanstvo pokazuje da je veliki dan Božji veoma blizu, i naglo se približuje.

Prema onome što mi je pokazano, naša je dužnost da se u svemu pokoravamo zakonima svoje zemlje, sem kada je to u suprotnosti sa višim zakonom koji je Bog izgovorio razgovetnim glasom sa gore Sinaja, a zatim svojim prstom izgravirao na kamenu. „Staviću zakone moje u misli njihove i napisaću ih na srcima njihovim, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.” Oni kojima je zakon Božji zapisan u srcu radije će se pokoravati Bogu nego ljudima, i pre će otkazati poslušnost svakom čoveku nego da i najmanje odstupe od zapovesti Božjih. Poučeni Rečju nadahnuća i vodeni svešću da treba živeti prema svakoj reči Božjoj, pripadnici Božjeg naroda

smatraće Njegov zakon, koji im je inače zapisan u srcu, jedinim autoritetom koji oni mogu priznati i dosledno mu se pokoravati. Mudrost i merodavnost Božjeg zakona su iznad svega drugog.

Pokazano mi je da pripadnici Božjeg naroda, koji predstavljaju Njegovo naročito blago, ne mogu učestvovati u ovom kobnom ratu, jer je to u suprotnosti sa svim načelima njihove vere. Oni se za vreme svoje službe u vojsci ne mogu u isto vreme pokoravati i istini i naređenjima svojih pretpostavljenih. Oni bi u tom slučaju stalno morali da gaze svoju savest. Ljudi ovoga sveta rukovode se svetovnim principima. Oni ne uvažavaju niti mogu pravilno da shvate druge. Svetska politika i javno mišljenje predstavljaju načela kojima se oni rukovode u svojim postupcima i zaključivanju šta je ispravno a šta nije. Ali pripadnici Božjeg naroda ne mogu da se rukovode takvim pobudama. Ono što njih iznutra pokreće i navodi na poslušnost i pokoravanje jesu Reči i zapovesti Božje, zapisane u duši, koje predstavljaju duh i život. Deset zapovesti Jehovinih predstavljaju osnovu svih pravednih i dobrih zakona. Oni koji ljube zapovesti Božje prilagodiće se svakom dobrom zakonu svoje zemlje. Međutim, ako zahtevi vlastodržaca dolaze u sukob sa zakonima Božjim, jedino pitanje koje se u tom slučaju treba rešiti je: da li da se pokoravamo Bogu ili čoveku?

Kao posledica dugotrajne i sve izrazitije pobune protiv višeg ustrojstva i božanskih zakona, smrt i tama poput mrtvačkog pokrova prekrivaju Zemlju. Zemlja grca pod teretom nagomilanih prestupa, i smrtnici su na sve strane primorani da podnose prokletstvo koje predstavlja neizbežnu posledicu greha. Pokazano mi je da su ljudi, ostvarujući svojim lukavstvom i varanjem namere sotonine, izazvali strašni udarac nesreće koja se nedavno sručila na njih. S pravom se može reći: „Pravda stoji daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne može da prole... i ko se uklanja oda zla postaje plijen.” U nekima od takozvanih slobodnih država merilo morala pada sve niže i niže. Ljudima izopačenih prohteva i nečasnog života pruža se mogućnost da trijumfuju. Za vlastodršce se biraju neprincipijelni i nečasni ljudi koji nemaju snage da se suprotstave postojećem zlu i prohtevima izopačenih ljudi, nego im dopuštaju da čine sve šta hoće. Ako bi samo oni koji se, pod uticajem pijančenja, spuštaju na nivo životinja bili jedini koji zbog toga pate, i ako bi samo oni na taj način žnjeli plodove svojih postupaka, zlo i ne bi bilo tako veliko. Međutim, mnogo je, veoma mnogo, onih koji su primorani da snose neopisive patnje zbog njihovih greha. Žene i deca takvih, iako nevini, čašu gorčine često moraju da ispiju do taloga.

Lišeni Božje milosti, ljudi su skloni da čine samo zlo. Oni lutaju po mraku, i nemaju snage da vladaju sobom. Popuštajući svojim strastima i prohtevima oni gube sva plemenitija osećanja i postaju slični životinjama. Takvima je neophodno da ih neka viša, vladajuća sila, prosto primora na pokornost. Ako vlastodršci ne primene silu da ove zločince zastraše, oni se spuštaju na nivo životinja. Izopačenost na svetu postaje sve veća i veća.

Mnogi su na poslednjim izborima bili zaslepljeni i potpuno prevareni i zahvaljujući tome na vlast su dovedeni ljudi koji su potpuno slepi pred nepravdom, koji mirno mogu da posmatraju poplavu zla i ljudskih patnji, ljudi koji su u načelu izopačeni, čije su simpatije na strani Juga i koji su za to da sistem ropstva ostane takav kakav je.

Na najistaknutijim položajima u vojsci Severa nalaze se ljudi koji su buntovnici u svom srcu i u čijim očima život jednog vojnika nije vredniji od života običnog psa. Oni mirno i bez ikakvog uzbuđenja mogu da gledaju kako se hiljade tih ljudi rastržu, ostaju doživotni invalidi i umiru u mukama. Oficiri Južne armije stalno dobijaju informacije o planovima ovih sa Severa. Oficirima vojske sa Severa dostavljeni su tačni izveštaji o pokretima i približavanju pobunjenika, ali su sve te informacije s prezrenjem odbacivane samo zato što su izveštači bili Crnci. I snage odane zajedničkoj državi bile su iznenađene i potpuno razbijene, ili što je još gore, mnogi od nesrećnih

vojnika bili su zarobljeni i izloženi mučenju gorem od smrti.

Da je u vojsci Severa bilo sloge, pobuna bi ubrzo bila savladana. Pobunjenici znaju da u vojsci sa Severa ima mnogo ljudi koji su naklonjeni njima. Stranice istorije postaju sve crnje i crnje. Odani i čestiti ljudi koji nisu imali nikakve naklonosti za pobunu niti za sistem ropstva koji je i prouzrokovao pobunu, bili su uvučeni u to. Njihov uticaj je iskorišćen da se na vlast dovedu ljudi sasvim suprotnih nazora.

Sve se priprema za veliki dan Božjeg suda. Stanovnicima Zemlje ne preostaje još mnogo vremena da prepune čašu svoga bezakonja, i tada će se gnjev Božji koji je tako dugo odlagan konačno raspaliti, i ova će Zemlja ispiti čašu gnjeva Njegovog nepomešanog sa milošću. Silom koja zatire i uništava Bog će opustošiti Zemlju. Mač, glad i zarazne bolesti istrebiće stanovnike ove Zemlje.

Mnogi ljudi na odgovornim položajima, vojskovođe i oficiri postupaju u skladu sa uputstvima dobijenim posredstvom duhova. Duhovi đavolski, prikazujući se kao duhovi ratnika i slavni vojskovođa kojih više nema među živima, javljaju se vlastodršcima i kontrolišu mnoge od njihovih poduhvata. Jedan vojskovođa je, prihativši takvo uputstvo, izveo naročiti manevar i to mu je pružilo laskave nade na uspeh. Drugi je primio uputstva koja su se u potpunosti razlikovala od onih koja su bila data prvom. Ponekad oni koji se rukovode ovakvim uputstvima zadobiju pobjedu, ali se najčešće dešava da dožive poraz.

Ti duhovi ponekad vodećim ljudima daju iscrpne informacije o događajima koji će se zbiti u toku bitke koja im predstoji, kao i o pojedincima koji će pasti u njoj. Ponekad se i ostvari to što su ovakvi duhovi najavili, i to još više utvrđuje veru onih koji veruju u manifestacije duhova. Drugi put se, međutim, ispostavi da primljene informacije nisu tačne, ali obmanjivački duhovi pronađu neka objašnjenja, koja se obično prihvataju. Obmana u koju na taj način zapadnu tako je jaka da mnogi od prevarenih nisu u stanju da prozru varljivost ovih lažnih duhova koji ih vode u neizbežnu propast.

Vrhovni vođa pobune, sotona, veoma je dobro upućen u vođenje ovog rata, i on naređuje svojim anđelima da uzmu lik palih vojskovođa, da imitiraju njihove manire, ispoljavajući poznate crte i osobine njihovih karaktera. I vodeći ljudi u vojsci stvarno veruju da ih vode prijateljski duhovi njihovih izginulih ratnika, koji se smatraju očevima ovog revolucionarnog rata. Da nisu bili pod najjačim zanosom te obmane, osvedočili bi se da ti navodni ratnici koji se tobože nalaze na nebu ne manifestuju dobro i uspešno svoje ratničke veštine, ili su zaboravili ono zbog čega su na Zemlji bili tako slavni.

Vodeći ljudi u ovom ratu, umesto da se oslone na Boga Izrailjevog usmeravajući i svoje vojnike da se pouzdaju u Onoga koji ih Jedinu može osloboditi od njihovih neprijatelja, najčešće se za savet obraćaju knezu đavolskom i njemu poklanjaju svoje poverenje. 5. Mojs. 32,16-22. Anđeo reče: „Kako Bog može podariti uspeh i napredak pripadnicima takvog naroda? Da su se s punim poverenjem oslonili na Njega, očekujući da im On pomogne radi slave imena svojega, On bi to rado učinio.

Pokazano mi je da Bog neće dopustiti da vojska sa Severa bude u potpunosti predana u ruke pobunjenika, jer bi je u potpunosti uništili. Upućena sam na stihove iz 5. Mojsijeve 32,26-30: „Rekao bih: rasijaću ih po svim uglovima zemaljskim, učiniću da nestane spomena njihova između ljudi, da mi nije do mržnje neprijateljeve, da se ne bi neprijatelji njihovi ponijeli i rekli: ruka se naša uzvisi, a nije Gospod učinio sve ovo. Jer su narod koji propada sa svojih namjera i nema u njih razuma. Kamo da su pametni da razumiju ovo, i gledaju na posledak svoj! Kako bi jedan gonio tisuću a dvojica tjerali deset tisuća, da ih nije stijena njihova prodala a Gospod ih predao?”

U vojsci ima generala kojii su potpuno odani svom pozivu, i svim silama se trude da zaustave tu strašnu pobunu i taj neprirodni rat. Ali većina oficira i vodećih ljudi imaju svoje sebične ciljeve i služe sebi. Svaki gleda svoju sopstvenu korist, i mnogi od čestitih i odvažnih vojnika postaju zbog toga malodušni i obeshrabreni. Oni plemenito obavljaju svoje zadatke, kad se nađu u sukobu sa neprijateljem; međutim, tretman koji doživljavaju od svojih starešina je zaista brutalan. Među vojnicima ima ljudi izuzetno prefinjenih osećanja i samostalna duha. Oni nisu navikli da se mešaju sa tako uniženim ljudima kakve rat okuplja i primorava da žive zajedno, i da se sa njima postupa tako tiranski i neljudski kao sa životinjama. Oni veoma teško podnose sve to. Mnogi od oficira su veoma svirepi po svojim prirodnim sklonostima, i kada im se da autoritet to je za njih prava prilika da se divljački izivljavaju nad potčinjenima. Oni tiranišu svoje potčinjene isto tako kao što robovlasnici na Jugu tiranišu svoje robove. Zbog toga je veoma teško pridobiti ljude za vojsku.

U nekim slučajevima kad se vojskovođe nađu u najstrašnijem sukobu, kada njihovi vojnici padaju kao snoplje, pojačanje u ljudstvu pristiglom u pravom trenutku donelo bi sigurnu pobjedu. Ali druge generale nimalo ne brine gubitak tolikih života, i umesto da bez odlaganja priteknu u pomoć onima na borbenom položaju - sa kojima imaju zajednički interes - oni uskraćuju toliko neophodnu pomoć, strahujući da će čast za uspešno odbijanje napada pripasti nekom drugom a ne njima. U svojoj zlobi i zavisti oni čak likuju kad neprijatelj zadobije pobjedu, potiskujući snage Unije. Južnjaci ispoljavaju pakleni duh u ovoj pobuni, ali ni oni sa Severa nisu slobodni od toga. Mnogi od njih su prepuni sebičnosti i zavisti, strahujući da će drugima pripasti veća slava i čast nego njima. O, koliko je hiljada ljudskih života žrtvovano zbog toga! Vodeći ljudi drugih nacija kada pođu u rat imaju pred očima samo jedan cilj. Oni se bez ikakvih ličnih i sebičnih pobuda revnosno bore da pobjede ili da izginu. Vodeći ljudi u borbi za američku nezavisnost nastupali su složno i predano, i tako je izvojevana samostalnost. Međutim, današnji ljudi postupaju kao demoni a ne kao ljudska bića.

Sotona je preko svojih anđela delovao na oficire, koji su inače bili pribrani i pouzdani ljudi, i navodio ih da - žrtvujući sopstveno rasuđivanje - slepo srljaju za tim lažnim duhovima u takve teške sukobe iz kojih su bili potiskivani uz najstrašnije gubitke. Njegovom sotonskom veličanstvu, naravno, godi kada na Zemlji vidi pokolj i krvoproliće. On uživa gledajući nesrećne vojnike kako na bojnopolju padaju kao pokošena trava. Pokazano mi je da su pobunjenici često bili u položaju kad su mogli biti savladani bez velikih napora; ali su informacije primane preko duhova vodile Severne generale i zaslepljivale njihove oči sve dok se pobunjenici nisu našli van njihovog domašaja. A neki generali su radije dozvoljavali da se pobunjenici izvuku iz njihovog okruženja nego da ih savladaju. Jer su više mislili na omiljeni sistem ropstva nego na dobrobit nacije. To su neki od uzroka zbog kojih se rat toliko odužuje.

Informacije koje naši generali, u pogledu pokreta vojnih snaga, šalju u Vašington, telegrafski se isto tako direktno dostavljaju i pobunjeničkim snagama. U samom srcu centralne vlasti ima ljudi čije su simpatije na strani pobunjenika. Ovaj rat se razlikuje od svakog drugog rata. Veliki nedostatak jedinstvenosti i spremnosti za akciju čini da su izgledi ka izlazu mračni i obeshrabrujući. Mnogi vojnici su odbacili svako uzdržanje i tonu u zabrinjavajuće stanje degradacije. Kako Bog može da se zalaže za jednu tako izopačenu vojsku? Mogu li porazi njihovih neprijatelja i njihove pobjede da doprinesu slavi Njegovog imena? Tu vlada nesloga i borba za položaj i čast dok nesrećni vojnici hiljadama ginu na bojistu ili umiru od zadobijenih rana, iscrpljenosti i muka.

Ovaj rat predstavlja najneobičniji a u isto vreme i najstrašniji i najužasniji sukob. Pripadnici drugih nacija s negodovanjem posmatraju vojne pohode i Severa i Juga. Oni vide kako se ulažu najodlučniji naponi da se rat nastavi uz ogromno žrtvovanje ljudskih života i materijalnih

sredstava, dok se time u stvari ništa ne postiže. Njima to izgleda kao nadmetanje ko će više ljudi da poubija, i oni se gnušaju toga.

Pokazano mi je da pobuna sve više uzima maha i da nikada nije bila odlučnija nego u sadašnjem trenutku. Mnogi koji tvrde da su za zajedničku državu i nalaze se na odgovornim položajima, u srcu nisu odani tome. Ustajući na oružje njihov jedini cilj bio je sačuvati zajedničku državu takvom kakva je, ali isto tako zadržati i sistem ropstva. Samo ako bi im se za to pružila mogućnost, oni bi robove rado okovali u njihovo čemerno ropstvo za ceo život. Simpatije takvih su u potpunosti na strani Juga. Krv je tako dugo prolivana kao voda i to ni zbog čega. U svakom gradu i selu ima onih koji nekoga oplakuju iz ovog rata. Žene oplakuju svoje muževe, majke svoje sinove a sestre svoju braću. Ali i pored svih svojih patnji, oni se ne obraćaju Bogu.

Pokazano mi je da su na ovaj način kažnjeni svi i oni na Jugu i oni na Severu. U pogledu onih sa Juga ukazano mi je na stihove iz 5. Mojsijeve 32,35-37: „Moja je osveta i plata, u svoje vrijeme popuznuće noga njihova, jer je blizu dan propasti njihove, i ide brzo što će ih zadesiti. Sudiće Gospod narodu svojem, i žao će Mu biti slugu Njegovih kad vidi da je prošla snaga i da nema ništa ni od uhvaćenoga ni od ostavljenoga. I reći će: gdje su bogovi njihovi? Stijena u koju su se uzdali?”

Opasnosti i dužnost propovednika

Pokazano mi je da se radom više može postići u onim mestima gde već ima nekoliko probuđenih, nego u potpuno novim poljima, izuzev ako je početak veoma dobar. Nekoliko takvih osoba u raznim mestima ako zaista veruju u istinu mogu izvršiti pozitivan uticaj i izazvati raspitivanje za svoju veru. I ukoliko je njihov život primeran oni će predstavljati zapaljene svetiljke oko kojih će se okupljati i drugi. Pokazana su mi takođe i mesta u kojima istina još nije objavljena i koja što pre treba da budu posećena. Međutim, veliki zadatak koji sada stoji pred nama jeste probuditi naš narod da se angažuje u delu i da vrši sveti uticaj. Svi treba da učestvuju u delu. Mudro, oprezno i u ljubavi, svi treba da se zalažu za spasavanje svojih suseda i prijatelja. Suviše se ispoljava osećanje nepristupačnosti. Krst se ne uzima rado i ne nosi kako bi trebalo. Svaki pojedinac treba da se oseća čuvarom brata svojega, snoseći veliki deo odgovornosti za duše koje se nalaze oko njega. Braća greše kada sav teret dela stavljaju na propovednike. Žetva je velika, a radnika je malo. Oni koji uživaju dobar glas, koji žive u skladu sa svojom verom mogu da budu dobri radnici. Oni mogu da razgovaraju sa drugima, ukazujući im na važnost i značaj istine. Oni ne treba da, čekajući na propovednike, zanemaruju jasnu dužnost koju prema Božjoj nameri i sami treba da izvrše.

Neki od naših propovednika nerado preuzimaju na sebe teret dela Božjeg i ne rade u nesebičnom čovekoljublju koje je obeležavalo život našeg božanskog Učitelja. Članovi, uopšteno uzevši, duhovno više napreduju od pojedinih propovednika. Oni veruju u Svedočanstva koja im je Bog u svojoj milosti dao i postupaju u skladu sa tim, dok neki propovednici daleko zaostaju iza njih. Oni tvrde da veruju u Svedočanstva i neki čak nanose i štetu pretvarajući ih u gvozdena pravila za one koji nemaju iskustva u tome, ali i sami ih ne sprovode u delo. Njima su više puta upućivana Svedočanstva koja su oni potpuno prezreli. Životni pravac takvih propovednika je potpuno nedosledan.

Pripadnici naroda Božjeg uopšte uzev osećaju jedinstven interes u širenju istine. Oni svojim dobrovoljnim prilozima rado potpomažu one koji propovedaju Reč Božju. Prema onome što mi je

pokazano, oni koji su odgovorni za upotrebu dobrovoljno prikupljenih sredstava moraju paziti da se ta sredstva ne rasipaju. Neki od tako darežljive braće i sestara su svoju imovinu sticali veoma naporom dugogodišnjim radom i tako uništili svoje živce i svoje zdravlje; i sada kad rado prilažu deo svoje tako teško stečene imovine, dužnost je onih koji rade u delu Božjem da u svojim naporima ispolje bar toliko revnosti i samopožrtvovanja koliko su ispoljila ova njihova braća.

Sluge Božje moraju istupati slobodno. Oni moraju znati na koga se oslanjaju. U Hristu i u spasenju koje nam On daje nalazi se sila koja ih čini slobodnima; jer ako ne bi bili slobodni u Njemu oni ne bi mogli da izgrađuju Njegovu Crkvu sabirajući duše. Može li Bog poslati nekoga da izbavlja duše iz sotoninih zamki dok su i njegove noge još uvek zapletene u takvoj mreži? Sluge Božje se ne smeju kolebati. Kako oni uplašenome u srcu mogu reći: „Budi hrabar!” ako se i sami nalaze na klizavom putu? Od svojih slugu Bog očekuje da ruke iznemoglih utvrde i ojačaju one koji se kolebaju. Oni koji nisu spremni da tako postupe bolje je da prvo ispitaju sami sebe i da se mole sve dok ne budu obdareni silom sa visine.

Bog je nezadovoljan nedostatkom samoodricanja kod nekih od Njegovih slugu. Oni ne osećaju teret dela Božjeg. Oni izgledaju tako bezosećajni kao da su mrtvi. Anđeli Božji su zaprepašćeni i postidjeni zbog tolikog nedostatka samoodricanja i istrajnosti. Dok je našeg spasenja radi boravio na ovoj Zemlji i patio zbog nas, i sam Hristos je ceo svoj život provodio u samoodricanju, teškim naporima i siromaštvu. On je svoje dane na Zemlji mogao da provede u udobnosti i izobilju, uživajući zadovoljstva ovoga života; ali On nije gledao da ugađa sebi. Živeo je samo da bi drugima činio dobro. Patio je da bi druge poštedeo patnji. Izdržao je do kraja i tako izvršio zadatak koji Mu je bio poveren. Sve to učinio je da bi nas spasao od propasti. I sada možemo li mi, kao nedostojni predmet tako velike ljubavi, težiti da u ovom životu prodemo lakše i udobnije nego naš Učitelj? U svakom trenutku svog života mi učestvujemo u blagodatima Njegove velike ljubavi, i upravo zbog toga ne shvatamo sve dubine neznanja i bede iz kojih smo izbavljeni. Možemo li, posmatrajući Onoga koji je bio proboden zbog naših grehova, ne biti spremni da s Njim ispijemo gorku čašu poniženja i bola? Možemo li, posmatrajući Hrista raspetog, poželeti da u Njegovo carstvo uđemo nekim drugim putem osim onoga koji nas vodi „kroz mnoge nevolje”?

Nisu svi propovednici u potpunosti predani delu Božjem, kao što On to od njih očekuje. Neki sudbinu propovednika smatraju teškom zato što moraju da se odvajaju od svojih porodica. Oni zaboravljaju da je nekad bilo mnogo teže raditi nego danas, jer je prijatelja i pristalica dela bilo jako malo. Oni zaboravljaju na one koji su po Božjem nalogu nosili teret Njegovog dela u prošlosti. Tada je bilo veoma malo onih koji su kao rezultat tolikih napora prihvatili istinu.

Bogom izabrani radnici su jasno razumevanje istine sticali uz mnoge molitve i suze da bi je zatim uz mnoga lisavanja i samoodricanja prenosili drugima. Put koji im je Bog otvarao u svom providenju nastavljali su korak po korak. Oni nisu razmišljali o nekakvoj svojoj udobnosti niti su se povlačili pred teškoćama. Posredstvom tih ljudi Bog je pripremio put i istinu učinio shvatljivom za razum svakog iskrenog slušaoca. Sve je učinjeno spremnim za ruke propovednika koji su kasnije prigrlili istinu, pa ipak neki od njih nerado primaju na sebe teret dela. Oni žele lakši životni put, poziv koji iziskuje manje samoodricanja. Ova Zemlja za hrišćanina nije mesto odmora, a još manje za Bogom izabrane propovednike. Oni zaboravljaju da je Hristos ostavio sva bogatstva i slavu neba i sišao na ovu Zemlju da umre, a nama nalaže da ljubimo jedan drugoga kao što je On nas ljubio. Oni zaboravljaju na sve one „kojih svijet ne bijase dostojan... koji se potucaše u kožusima i kozjim kožama, u oskudici, u nevolji, u patnjama.”

Bili su mi pokazani Valdenžani i sve što su morali da podnose zbog svoje vere. Oni su savesno proučavali Božju Reč, živeli prema svetlosti koja ih je u to vreme obasjavala. Oni su bili

progonjeni i lisavani svojih domova; oduzimana im je sva imovina koju su sticali teškim radom, a kuće su im spaljivane. Bili su primorani da beže u planine gde su bili izloženi neverovatnim teškoćama. Patili su od gladi, iznurenosti, studeni i golotinje. Jedina odeća koju su mnogi od njih mogli da pribave bile su životinjske kože. Pa ipak se ovi razagnani beskućnici rado okupljahu da bi ujediniili svoje glasove u odavanju hvale i slave Bogu što su se udostojili da stradaju radi Hristovog imena. Hrabrili su i tesili jedni druge, zahvalni i za najbednije sklonište koje bi našli. Mnoga od njihove dece obolela su i poumirala od studeni i gladi, ali roditelji ni za trenutak nisu pomislili da se odreknu svoje vere. Ljubav i odobravanje Božje oni su cenili daleko više od svih zemaljskih dobara i blaga ovoga sveta. Nalazeći svoju utehu u Bogu, sa radošću su očekivali svoju buduću nagradu.

Zatim mi je bio pokazan Martin Luter koji je bio Bogom pozvan da izvrši jedan naročiti zadatak. Kako je za njega bilo dragoceno saznanje istine koje mu se otkrilo u Reči Božjoj! On je u svojoj duši čeznuo za nečim na čemu bi sa sigurnošću mogao zasnivati svoju nadu da će Bog zaista biti njegov Otac a nebo njegov dom. Nova i dragocena svetlost koja je zablistala iz Reči Božje bila je za njega od neprocenjive vrednosti, i on je bio uveren da će - ako istupi sa njom - uspeti da osvedoči svet. Usprotivio se srdžbi pale crkve i hrabrio one koji su se zajedno s njim naslađivali bogatstvom istina sadržanih u Reči Božjoj. Luter je bio Bogom izabrano orule da razdre odeždu licemerstva s papske crkve i razotkrije njenu izopačenost. On je revnosno podigao svoj glas i u sili Svetog Duha žigosao grehe tadašnjih verskih vola. Protiv njega su bili objavljeni javni proglassi sa naredbom da bude pogubljen gde god bude zatečen; i izgledalo je da je prepušten na milost i nemilost sujevernog naroda koji je još uvek slušao poglavara rimske crkve. Ali on nije mario za svoj život. Znao ja da nigde nije siguran, ali se nije plašio. Svetlost koju je ugledao i koja je predstavljala zadovoljstvo njegovog života, bila je za njega vrednija od bogatstva čitavog sveta. On je znao da sva zemaljska bogatstva moraju propasti dok bogatstvo istine, koje se otkrilo njegovom umu i obuzelo njegovo srce, ostaje da živi i da će ga to, ukoliko posluša, odvesti u besmrtnost.

Odazvao se pozivu da dole u Augsburg i da odgovara za svoju veru. Taj usamljeni čovek koji je protiv sebe izazvao gnjev sveštenstva i naroda našao se kao optuženik među onima od kojih je svet drhtao - smerno jagnje okruženo razjarenim lavovima; ipak je u ime Hrista i Njegove istine stajao neustrašivo, i svetom rečitošću kojom samo istina može da nadahne svoje pobornike, navodio razloge svoje vere. Neprijatelji su na različite načine nastojali da učutkaju ovog hrabrog pobornika istine. Prvo su mu laskali obećanjima da će biti postavljen na visoki položaj i uživati poštovanje. Ali su za njega život i počasti bili bezvredni ako je trebalo da to plati žrtvovanjem istine. Reč Božja je još blistavije zasjala u njegovom umu dajući mu još upečatljiviju predstavu o zabludama, izopačenosti i licemerstvu papstva. Tada su njegovi neprijatelji pokušali da ga zastraše i nateraju da se odrekne svoje vere, ali se on hrabro držao u odbrani istine. Bio je spreman da umre za svoju veru ako Bog to zahteva; ali da popusti - to nikada. Bog mu je sačuvao život. On je naredio anđelima da ga prate na svakom koraku i da ga, osujetivši namere njegovih razbesnelih neprijatelja, nepovređenog vrata iz ove strašne borbe.

Snaga Luterovog spokojstva i dostojanstvenosti ponizila je njegove neprijatelje i zadala najstrašniji udarac papstvu. Ovi moćni i oholi vlastodršci smatrali su da on svojom krvlju mora da nadoknadi štetu koju je naneo njihovoj stvari. Oni su već bili sačinili svoje planove, ali je Lutera štitio Onaj koji je moćniji od njih. Njegov zadatak još nije bio završen. Na navaljivanje svojih prijatelja, Luter je napustio Augsburg iste noći, uzjahavši jednog konja, bez ikakvog jahačkog pribora, bez uzda, bez ikakvog oružja, bez čizama ili mamuza. Iako toliko premoren, nastavio je put sve dok se nije našao među svojim prijateljima.

Negodovanje papista ponovo se probudi, i oni odlučiše da zatvore usta ovom neustrašivom poborniku istine. Čvrsto odlučeni da ga uzmu na odgovornost za njegove ludosti, sada ga pozvase u Worms. Iako slabog zdravlja, nije se ustezao da dode. Dobro je znao kakva mu opasnost preti. Znao je da će njegovi moćni neprijatelji učiniti sve da bi ga učukali. Oni su vapili za njegovom krvlju isto tako žudno kao sto su Jevreji tražili krv Hristovu. Međutim, on se predao u ruke Onoga koji je sačuvao trojicu dostojnih mladića u užarenoj peći. On nije strahovao za sebe niti je nastojao da prode što je moguće lakše. Njegovo jedino strahovanje bilo je da istina, koja je njemu bila toliko draga, ne bude izložena ruglu i podsmehu bezbožnika. Bio je spreman da umre radije nego da dopusti da njegovi neprijatelji likuju. Dok je ulazio u Worms hiljade ljudi su se tiskale oko njega i išle za njim. Ni sami vladari ni drugi velikodostojnici nisu imali tako veliku pratnju. Uzbuđenje je bilo ogromno a jedan čovek u mnoštvu je prodornim i tužnim glasom pevao pogrebnu pesmu da bi upozorio Lutera na ono što ga čeka. Ali je reformator već sveo svoje račune i bio spreman da svoje svedočanstvo zapečati sopstvenom krvlju ako Bog bude tako odredio.

Trebalo je da se pojavi pred jednim veličanstvenim skupom da bi odgovarao za svoju veru, i Luter je u veri tražio snagu od Boga. Za jedno kratko vreme njegova hrabrost i vera bile su stavljene na tešku probu. Predočene su mu bile opasnosti u svakom obliku, i on se veoma rastuži. Oblaci koji se nagomilaše iznad njega zakloniše lice Božje. Želeo je da istupi sa čvrstim osvedočenjem da je Bog s njim. Nije mogao biti zadovoljan sve dok ne oseti da je našao zaklon u Bogu. Uzdrhtalim glasom upućivao je svoje vapijuće molitve nebu. Jedno vreme izgledalo je da je klonuo duhom a neprijatelji u njegovoj mašti postajahu sve brojniji, i on zadrhta u svojoj opasnosti. Pokazano mi je da ga je Bog na ovaj način u svom mudrom providenju pripremio da ne zaboravi u koga treba da se pouzda i da ne bi u svom samopouzdanju drsko srljao u opasnost. Bog ga je, kao svoje oruđe, pripremao za veliki zadatak koji je bio pred njim.

Luterova molitva bila je uslišena. Njegova hrabrost i vera povratili se kad je izašao pred svoje neprijatelje. Krotak i smeran kao jagnje stajao je okružen zemaljskim moćnicima koji su kao gladni vuci ustremili svoje poglede na njega, u nadi da ga zaprepaste svojom slavom i veličanstvenošću. Ali je on dobio snagu od Boga i nije se uplašio. Reči svoje odbrane izgovorio je sa takvim dostojanstvom i silom da njegovi neprijatelji ničim nisu mogli da mu se suprotstave. Bog je progovorio preko Lutera, i On je okupio vladare i takozvane mudrace da bi pred celim svetom dokazao kako je ništavna njihova mudrost, a koliku snagu i čvrstinu može imati slabi smrtnik kad se osloni na Boga, kao na večnu Stenu.

Luterovo smerno držanje bilo je u najoštrijoj suprotnosti sa ostrašćenošću i srdžbom tih takozvanih velikana. Nisu ga mogli zastrašiti i naterati da se odrekne istine. U svojoj plemenitoj jednostavnosti i nerazmetljivoj čvrstini, stajao je kao stena. Protivljenje njegovih neprijatelja, njihov bes i pretnje ustremiše se poput silnih talasa protiv njega, ali se nemoćno razbiše ispred njegovih nogu. On spokojno ostade nepomičan. Rasrđeni što se njihovoj sili, pred kojom su drhtali carevi i vlastodršci sveta, s takvim prezrenjem suprotstavlja jedan tako skroman čovek, želeli su da ga stave na muke dok ne izdahne, da bi osetio njihov gnjev. Ali se za tog neustrašivog svedoka brinuo Onaj koji je moćniji od svih silnika ove Zemlje. Bog je za njega imao još jedan zadatak koji je morao da izvrši. Morao je ipak i da strada radi istine. Morao je da je vidi gaženu i izloženu krvavim progonima, obučenu u vreće i sramočenu zbog ekstremnih ispada fanatika. Morao je doživeti da vidi njen trijumf nad zabludama i sujeverjem papstva. Luter je u Wormsu zadobio pobedu koja je znatno oslabila silu papstva. Novosti o toj pobedi širile su se nezadrživo od naroda do naroda. To je bio značajan udarac u korist Reformacije.

U očevdnoj suprotnosti sa životom vodećih ljudi iz doba Reformacije, predocen mi je život nekih od propovednika koji propovedaju sadašnju istinu. Naročito sam bila pozvana da život

odanog i revnosnog Lutera uporedim sa životom nekih od naših propovednika. Svojom nepokolebljivošću, hrabrošću i samoodricanjem on je dokazao svoju neprekidnu ljubav prema istini. Braneći istinu on je podnosio teška iskušenja i žrtve, a ponekad se našao i u najtežoj duševnoj teškobi, ali nikada nije gundao. Progonili su ga kao što divlja zver progoni svoj plen, ali je on sve to radosno podnosio Hrista radi.

Poslednja poruka milosti poverena je poniznim i vernim slugama Božjim u naše vreme. Bog nastavlja da vodi samo one koji ne izbegavaju odgovornosti, polaže na njih teške dužnosti i preko njih predočava svom narodu plan sistematskog dobročinstva u kojem svi mogu da učestvuju, radeći u harmoniji i slozi. Ovaj sistem je bio prihvaćen i imao je čudesno dejstvo. Darežljivo je potpomagano propovedanje Jevandelja i delo Božje kao celina. Čim su propovednici prestali da se suprotstavljaju, sklonivši se s puta, narod se svim srcem odazvao pozivu i prihvatio ovaj sistem. Sve to ima za cilj da se propovednicima olakša rad, kako bi oslobođeni briga, mogli u potpunosti da se posvete delu. Naš narod je ovo prihvatio sa voljom i interesovanjem većim nego za bilo šta drugo. Stoga propovednici koji se još uvek žale i propuštaju da se svim silama posvete ovom značajnom delu izazivaju time Božje nezadovoljstvo i Njegovo neodobravanje. Oni za to nemaju nikakvog izgovora; ipak se neki obmanjuju misleći da se mnogo žrtvuju i da im je teško, dok u stvari i ne znaju šta znači trpeti, odricati se nečega i oskudevati. Oni se možda često osećaju umornim; ali bi se isto tako osećali umorni i kada bi se izdržavali radom svojih ruku.

Neki misle da bi im bilo lakse da rade svojim rukama i često izražavaju nameru da tako i postupe. Takvi ne znaju šta govore. Oni obmanjuju sami sebe. Neki imaju velike izdatke za izdržavanje svoje porodice, jer im nedostaje umesnost rukovodenja. Oni ne shvataju da za svoje domaće ognjište i za sve što imaju duguju delu Božjem. Oni još ne shvataju kako su troškovi života veliki. I ako bi se bavili fizičkim radom nikada ne bi bili slobodni od briga i umora. Izdržavajući članove porodice svojim radom oni nikada ne bi imali vremena da s njima sednu oko tople peći. Čovek koji svojim radom mora da izdržava porodicu teško nalazi neki slobodan trenutak koji bi mogao odvojiti da ostane sa svojim. Neki od propovednika koji izbegavaju svaki naporan rad, ispoljavaju neko potpuno neshvatljivo nezadovoljstvo. Bog zapaža svako osećanje nezadovoljstva, svaku pomisao i svaku reč gundanja. Ovakvo ispoljavanje slabosti i nedostatak odanosti delu Božjem predstavlja uvredu za nebo.

Slušajući došaptavanja kusača i ispoljavajući svoje neverovanje, neki nanose veliku štetu delu Božjem. Sotona polaže pravo na takve, jer se nisu oslobodili njegovih zamki. Oni se ponašaju kao deca koja jos ne poznaju sva lukavstva kušača. Imali su dovoljno iskustava na osnovu kojih bi trebalo da prepoznaju njegovo delovanje. On im je dosaptavao sumnje a oni su, umesto da to odmah odbiju, polemicali i pregovarali sa arhiobmanjivačem slušajući njegova rezonovanja, kao da ih je stara zmija očarala svojim lukavstvom. Nekoliko stihova koje nije tako lako razjasniti, da bi se zadovoljila njihova radoznalost, bilo je dovoljno da uzdrmaju celokupnu strukturu istine i da pomrače najjasnije činjenice iz Božje Reči. To su zabludeli smrtnici. Svoje znanje oni nisu usavršili potpunim poznavanjem Svetih spisa. Neki biblijski tekstovi prevazilaze moć ljudskog shvatanja sve dok Bog u svojoj mudrosti ne nade za dobro da to ljudima otkrije. Sotona pojedine ljude zavodi u iskušenja koja se završavaju potpunim neverovanjem. Oni dopuštaju da neverovanje u njihovoj duši pomrači istinu datu u tako harmoničnom i divno povezanom lancu. Zatim, kao da je to njihov zadatak, pokušavaju da razjasne sve teško razumljive detalje u Svetom pismu, i ako im naša vera ne pruža mogućnost da to učine onda je proglašavaju pogrešnom.

Pokazano mi je da će oni koji imaju zlo srce neverstva nastaviti da sumnjaju, smatrajući sumnjičenje Reči Božje vrlinom i otmenošću. Oni koji misle da je nadmudrivanje vrlina imaju

obilje mogućnosti da ne veruju u nadahnutost i istinitost Božje Reči. Bog nikoga ne primorava da veruje. Oni mogu ili da se oslone na dokaze koje On pruža, ili da sumnjaju, cepidlače i propadnu.

Pokazano mi je da one koje još uvek muče sumnje i neverovanje ne treba slati da se zalažu za druge. Ono što je u mislima mora se ispoljiti. Takvi uopšte i ne shvataju kakav je efekat samo jednog nagoveštaja ili najmanje izražene sumnje. Sotona to koristi kao svoje otrovne strele. To je slično otrovu sa usporenim dejstvom koji, pre no što žrtva i postane svesna opasnosti, zahvati ceo organizam, potkopava odbrambeni sistem, i konačno donosi smrt. Upravo tako biva i sa otrovom sumnje i neverovanja u činjenice Svetih spisa. Onima, preko kojih može uspešno da utiče i na druge, sam sotona došaptava - da Sveti spisi protivreče jedni drugima; i tako, na veoma smišljen način, kao da je otkrio neku čudesnu tajnu koja je bila vekovima skrivena od vernih i svetih ljudi, obuzima najmračnijim zabludama i najgušćom tamom misli i drugih. Oni gube naklonost koju su nekada imali prema istini i postaju nevernici. Sve je to ishod nekoliko izgovorenih reči koje imaju prikrivenu moć, jer izgledaju obavijene tajanstvenošću.

To je delo lukavo prepredenog lavola. Oni koje muči sumnja i koji ne mogu da se oslobode toga, ne smeju da u takvu zbunjenost uvlače i druge koji su slabog i neodlučnog duha. Samo nagoveštavajući ili govoreći opširno o svom neverovanju, ljudi i ne naslućuju šta su time u stvari učinili. U nekim slučajevima seme neverstva odmah proklja, dok u drugim leži sahranjeno duže vremena sve dok tako inficirani, krenuvši pogrešnim putem, ne pruži mesto neprijatelju a svetlost Božja se povuče i on pada pod jakim naletom iskušenja. Seme neverovanja koje je tako davno posejano, tada prokljava i niče. Sotona ga je pothranjivao i ono sada donosi plod. Sve što dolazi od propovednika, koji treba da stoje u svetlosti, ima snažan uticaj. Ali kada oni ne stoje u jasnoj Božjoj svetlosti sotona ih koristi kao svoje agente i preko njih svojim vatrenim strelama pogala um onih koji ne mogu da se odupru onome što dolazi od njihovih propovednika.

Pokazano mi je da se propovednici, isto tako kao i članovi, moraju boriti da bi se oduprli sotonu. Kada onaj koji tvrdi da je Hristov propovednik, slušajući došaptavanja kušača, dopusti da mu zarobi misli tako da služi njegovim ciljevima, - on se tada nalazi u veoma opasnom položaju. Najteži greh u Božjim očima propovednik čini kada, govoreći o svom neverovanju i time usmeravajući u tom mračnom pravcu misli i drugih, omogućuje sotonu da kušajući njega ostvaruje dvostruki cilj. Unevši nesigurnost i nemir u dušu onoga koji svojim stavom podstiče njegova kušanja, sotona uspeva da isto to unese i u misli mnogih drugih.

Vreme je da stražari na zidovima Siona shvate odgovornost i svetost svoje misije. Teško njima ako ne obave zadatak koji im je Bog poverio - to oni moraju najozbiljnije da shvate. Izneveravajući svoj sveti poziv, oni ugrožavaju bezbednost stada Božjeg, ugrožavaju delo istine i izlažu ga ruglu naših neprijatelja. O, kako je strašno biti kriv za tako nešto! Plata za to sigurno neće izostati. Nekima od propovednika, kao i od članova, zaista je neophodno potpuno obraćenje. Oni treba da se razbiju u komade i da budu nanovo stvoreni. Njihov rad po skupštinama je samo gubitak. I bilo bi bolje i Bogu milije kada bi oni u svom sadašnjem stanju potpune nesigurnosti prestali da se zalažu za druge, i radili svojim rukama sve dok se ne obrate. Tek onda će biti u stanju da ohrabruju i svoju braću.

Propovednici se moraju probuditi. Oni tvrde da su generali u vojsci Velikog Cara, a u isto vreme su pristalice velikog vođe pobune i njegove vojske. Neki od njih izlažu Božje delo i svete istine Njegove Reči podsmehu pobunjeničke vojske. Oni su skinuli jedan deo svoga oklopa i sotona ih upravo tu gađa svojim otrovnim strelama. Oni time jačaju ruke pobunjenika a sebe slabe, tako da sotona i njegova paklena klika drsko dižu glave u trijumfu i likuju zbog pobeđe koju su im oni omogućili. O, kakvog li nedostatka mudrosti! Kakve li zaslepljenosti! Kakvog li bezumlja od strane vođstva koje svoje najslabije tačke otkriva svojim smrtnim neprijateljima!

Koliko se to razlikuje od puta kojim je išao Luter? On je bio spreman da žrtvuje i svoj život, ako to zatreba, ali istinu nikad. Njegove reči bile su: „Jedino što nas treba da zabrinjava jeste da jevanđelje ne bude izloženo podsmehu bezbožnika; i radije budimo spremni da i svoju krv prolijemo u odbrani jevanđelja nego da dozvolimo da oni trijumfuju. Ko može reći da li će moj život ili pak moja smrt više doprineti spasenju moje braće?”

Bog ne zavisi ni od jednog čoveka kad je u pitanju napredak Njegovog dela. On podiže i osposobljava ljude koji treba da svetu nose Njegovu poruku. Svoju silu On najbolje može da ispolji upravo u ljudskoj slabosti. Sila dolazi od Boga. Spremnost za propovednički poziv, govorničke sposobnosti i veliki talenti ne mogu obratiti nijednu dušu. Napori sa propovedaonice mogu da pokrenu um, jasno izneseni argumenti mogu da osvedoče, ali samo Bog daje da posejano seme nikne i uzraste. Spasonosni uticaj imaće samo pobožni, verni i sveti ljudi, ljudi koji ono što propovedaju praktično i sprovode u svakodnevnom životu. Snažno iznesena propoved može da pokrene duše, ali jedna mala neopreznost od strane propovednika, nedostatak ozbiljnosti u govoru i istinske pobožnosti može da osujeti njegov uticaj i uništi povoljan utisak koji je mogao da ostavi. Obraćeni gledaju na njega, i u mnogim slučajevima oni se i ne trude da se uzdignu više od svoga propovednika. Njihova obraćenost Bogu nije potpuna i od sveg srca. Delo je izvršeno samo površinski, i njihov uticaj biće štetan za one koji zaista traže Gospoda.

Uspeh propovednika u mnogome zavisi od njegovog ponašanja kad nije za katedrom. Njegov rad, kada posle propovedi napusti katedru nije završen, nego tek otpočinje. Ono što je propovedao, on mora da sprovede i u delo. On ne sme da bude neoprezan, već budno mora da pazi na sebe, da ne bi rekao ili učinio nešto što bi neprijatelj mogao da iskoristi, da se delo Hristovo izloži ruglu i sramoti. Propovednici nikada ne mogu biti preterano obazrivi, naročito pred mladima. Oni ne smeju biti lakomisleni u svom govoru, upotrebljavajući uobičajene sale i doskočice, već uvek moraju imati na umu da su Hristovi predstavnici i da primerom prikazuju Njegov život. „Jer smo mi Božji saradnici.” „A saradujući s Njim, molimo vas da ne primite uzalud blagodat Božiju.”

Pokazano mi je da korisnost mladih propovednika, i oženjenih i neoženjenih, često uništavaju mlade žene svojom naklonošću prema njima. Takve osobe ne shvataju da su oči ostalih uprte u njih, i da takvim načinom svoga ophođenja mogu u veoma velikoj meri da naškodu uticaju propovednika kome poklanjaju toliku pažnju. Kada bi one bile spremne da strogo poštuju pravila doličnosti bilo bi mnogo bolje i za njih i za njihovog propovednika. Svojim ponašanjem one takvog propovednika dovode u neprijatan položaj i navode druge da ga gledaju u ružnom svetlu. Videla sam da odgovornost za ovo leži i na samim propovednicima. Oni moraju pokazati da im je to odvratno, i ako nastave putem kojim Bog želi da oni idu, neće biti dugo uznemiravani. Oni treba da se čuvaju i onoga što izgleda da je zlo, i kada je neka mlada žena suviše druželjubiva, propovednik je dužan da joj pokaže da mu je to neprijatno. Svaku takvu predusretljivost on mora odbiti čak i ako bi zbog toga bio smatran neučtivim. Takve se pojave moraju osuditi da se delo Božje ne bi izlagalo ruglu i sramoti. Mlada žena koja se zaista obratila Bogu i istini poslušaće prekor i popraviće se.

Svoj javni rad propovednici treba da nastave ličnim naporima, zalažući se lično za duše gde god im se za to ukaže prilika, razgovarajući sa njima u porodičnom krugu, pozivajući ih da teže za onim od čega zavisi njihov mir. Nas rad na ovom svetu uskoro će se završiti, i svako će primiti nagradu po delima svojim. Pokazano mi je da će nagrada svetih biti nepropadljivo nasleđe, i da oni koji su najviše podneli istine radi neće smatrati da su imali težak život, nego će doći do zaključka da je nebo zaista lako zadobiti.

Zloupotreba vizija

Pokazano mi je da neki pojedinci, naročito u Ajovi, uzimaju vizije za merilo kojim odmeravaju sve, i tako polaze putem kojim moj suprug i ja nikada nismo išli. Neki opet koji mene ne poznaju i nisu upoznati sa mojim radom, veoma su nepoverljivi prema svemu što se naziva vizijom. To je sve prirodno, i može se pobediti samo iskustvenom spoznajom. Na one koji u pogledu vizije nisu utvrđeni ne treba vršiti pritisak. Prema takvima treba postupati onako kako je izloženo u Svedočanstvu broj 8. strane 328. i 329. koje će - nadam se - svi pročitati. Propovednici ne mogu postupiti jednako u svakom slučaju. Prema nekima treba imati sažaljenja, dok druge treba spašavati strahom, izvlačeći ih iz vatre. Propovednici koje Bog šalje moraju imati mudrosti da svakome pruže ono što za njega predstavlja hranu na obrok, postupajući različito sa različitim osobama u skladu sa njihovim potrebama. Stav koji u pogledu vizije zauzimaju neki u Ajovi, koji mene uopšte ne poznaju, nije ni promišljen ni dosledan. Sa onima kojima su vizije bile potpuno nepoznate postupilo se isto kao i sa onima koji su u tom pogledu imali mnogo više i svetlosti i iskustva. Od nekih je zahtevano da prihvate vizije kada to oni po svojoj savesti još nisu mogli da učine, i na taj način su neke iskrene duše bile navedene da protiv vizije i protiv Crkve zauzmu stav kakav nikad ne bi zauzele da je sa njima postupljeno razborito i blago.

Neki od naše braće imaju dugogodišnje iskustvo u istini i upoznati su sa uticajem mojih vizija. Oni su osvedočeni u istinitost tih svedočanstava i potvrdili su svoje verovanje u njih. Oni su osetili moćan uticaj Duha Božjeg koji ih je osvedočio u istinitost vizija. Ako takvi ustanu protiv vizija, kada posredstvom istih budu ukoreni, s njima treba postupati veoma obazrivo, jer oni svojim uticajem mogu da ugroze one kojima nedostaje iskustvo.

Propovednici sadašnje istine kada, ukoravajući pojedince u nastojanju da se idoli uklone iz okola Izrailjeva, iznose odlučna svedočanstva oni treba da budu veoma strpljivi. Oni istinu treba da iznose u svoj njenoj dostojanstvenosti i značaju, i ako tako nadu put do srca učiniće za primaoca više nego na bilo koji drugi način. Ukoliko istina izgovorena u ispoljavanju Duha ne iskoreni idole, neće biti ni od kakve koristi da se osuđuje i napada pojedinac. Može izgledati da su pojedinci nerazdvojno prionuli za svoje idole, ipak, prema onome što mi je pokazano, te sirote i zavedene duše ne treba napuštati dokle god ima nade. Ne smemo nikada gubiti iz vida činjenicu da smo svi pogrešivi smrtnici i da nas Hristos mnogo sažaljeva zbog naših slabosti, i voli nas iako smo grešnici. Kada bi Bog postupao s nama kao što mi često postupamo jedni sa drugima, On bi nas davno uništio. Kada propovednici iznose jasne istine koje seku i ranjavaju srce oni treba da prepuste neka istina seče i teše a ne oni. Sekiru Reči Božje oni treba da stave na koren drveta, i nešto će se postići. Iznosite svedočanstvo onako jasno i određeno kako je ono napisano u Reči Božjoj, govorite iz srca punog toplog i oživljavajućeg uticaja Njegovog Duha, u blagosti i čežnji za dušama, i takav rad među narodom Božjim pokazaće se uspešnim. Razlog što se Duh Božji tako malo ispoljava u tome je što se propovednici uče da rade bez Njega. Njima nedostaje milost Božja, strpljenje i dugo podnošenje, nedostaje im duh posvećenosti i požrtvovanosti; i to je jedini razlog što neki sumnjaju u dokaze koji se iznose iz Reči Božje. Teškoće se ne nalaze u Reči Božjoj, nego u njima samima. Njima nedostaje blagodat Božja, predanost, lična pobožnost i posvećenost. To ih navodi da budu nepostojani i često se nalu na sotoninom bojnopolju. Pokazano mi je da ma koliko ljudi snažno branili i zastupali istinu, ma koliko oni izgledali pobožni, kad počnu da ispoljavaju neverovanje u izvesne biblijske stihove, tvrdeći da ih oni navode na sumnju u nadahnutost Biblije - takvih treba da se plašimo, jer je Bog veoma daleko od njih.

Roditelji i deca

Pokazano mi je da roditelji koji iz straha da ne uvrede Gospoda ograničavaju svoju decu, treba da proučavaju sklonosti i narav svoje dece, nastojeći da ipak zadovolje sve njihove stvarne potrebe. Neki se roditelji veoma brižljivo staraju za ovozemaljske potrebe svoje dece; ljubazno i nežno ih neguju kada su bolesni, i smatraju da su time ispunili svoju roditeljsku dužnost. To je zabluda. Njihov zadatak je ovim tek otpočeo. O duhovnim potrebama treba stalno voditi brigu. Potrebna je mudrost da bi se za dušu ranjenu grehom našao i pravilno primenio odgovarajući lek. Deca imaju svoja iskušenja koja su isto tako teška i bolna kao i iskušenja starijih. I sami roditelji se ne osećaju uvek jednako. Oni se često osećaju zbunjeni u duši, i rukovode se pogrešnim nazorima. Sotona ih napada sa svih strana i oni podležu njegovim kušanjima. U takvom stanju, oni govore razdražljivo i na način koji izaziva srdžbu kod njihove dece, a ponekad su u svojim zahtevima prestrogi i ljutiti. Isti taj duh prenosi se i na nesrećnu decu a roditelji nisu u stanju da im pomognu, jer su upravo oni uzrok nastalih teškoća. Ponekad izgleda da sve ide naopako. Svi su mrzovoljni, utučeni i nesrećni. Roditelji za sve to okrivljuju svoju jadnu decu smatrajući ih neposlušnom, neobuzdanom i najgorom decom na svetu, dok se uzrok nevolje nalazi u njima samima.

Neki roditelji, u nedostatku samosavlađivanja, često podižu čitavu buru nezadovoljstva. Umesto da od dece ljubazno zatraže da učine ovo ili ono, oni im naređuju ljutitim glasom, grde ih i ukoravaju i onda kada deca to nisu zaslužila. Roditelji, takvim postupcima prema svojoj deci vi uništavate njihovu vedrinu i polet. Deca slušaju vaša naređenja ali ne iz ljubavi, već zato što se ne usuđuju da postupe drugačije. Oni to ne čine od srca. To je za njih mučenje, a ne zadovoljstvo, i to ih često navodi da ne uvažavaju vaša uputstva, što još više uvećava vašu razdražljivost a položaj dece čini još težim. Stalno im iznalazite greške i njihovo pogrešno ponašanje predstavljate u preteranoj svetlosti, sve dok ih ne obuzme obeshrabrenost do te mere da im je sasvim svejedno: da li ste vi zadovoljni njihovim ponašanjem ili pak ne. Duh bezbrižnosti, u stilu: „Baš me briga,“ obuzima takvu decu i ona svoju radost i zadovoljstvo počinju da traže van kuće, daleko od svojih roditelja, jer to u svome domu ne mogu naći. Mešaju se sa decom sa ulice i uskoro postaju slični najgorima.

Ko je odgovoran za ovaj veliki greh? Da su roditelji učinili dom privlačnijim i da su ispoljili više razumevanja i ljubavi za svoju decu, da su im pažljivo našli neko korisno zanimanje poučavajući ih u ljubavi kako da se povinuju roditeljskim željama, oni bi dodirnuli odgovarajuću žicu u njihovom srcu što bi urodilo spremnošću da se poslušaju. Ako roditelji, kontrolišući sami sebe, govore ljubazno i svoju decu pohvaljuju kada se ona trude da čine dobro, oni ih ohrabruju u tom pravcu, čine ih srećnima i porodični krug osvetljavaju privlačnošću koja razgoni svaku senku tame.

Svoj ovako pogrešan način postupanja, roditelji ponekad opravdavaju time sto se ne osećaju dobro. Oni su nervozni, i smatraju da u takvom stanju ne mogu biti strpljivi, smireni i prijatni. Oni time obmanjuju sami sebe, a sotoni pružaju zadovoljstvo da likuje što oni milošću Božjom, ponuđenom u takvom izobilju, nisu savladali svoje prirodne slabosti. Oni su dužni da u svako doba vladaju sobom. To Bog traži od njih. Oni moraju shvatiti da popuštanjem svojoj srditosti i nestrpljenju nanose patnje i nevolje drugima. Duh koji oni ispoljavaju obuzima i sve koji ih okružuju, i ukoliko oni uzvrate u istom duhu, zlo se uvećava i sve polazi naopako.

Roditelji, kad se osećate mrzovoljni, nemojte trovati celu porodicu tom opakom bolešću

koja se zove razdražljivost, jer je to veliki greh. U trenucima takvog raspoloženja naoružajte se dvostruko više budnošću i čvrstom odlukom da ne grešite svojim ustima, da izgovarate samo prijatne i ohrabrujuće reči. Recite sami sebi: „Neću da narušavam sreću svoje dece nijednom srdito izgovorenim rečju.” Takvim samosavlađivanjem postaćete snažniji. Vaš nervni sistem neće više biti tako osetljiv. Načelo ispravnosti i svest da verno ispunjavate svoje dužnosti daće vam novu snagu. Anđeli Božji će s radošću pozdravljati vaše napore i pomagaće vam. Kada izgubite strpljenje, vi suviše često mislite da su uzrok tome vaša deca, i ukoravate ih i onda kada to ne zaslužuju. Dok u nekoj drugoj situaciji deca čine to isto i to vas ništa ne uzbuđuje. Deca zapažaju te nepravilnosti, i uzvraćaju na sličan način. Ponekad su spremna da prihvate tako promenljivo raspoloženje, a ponekad su i sama nervozna i srdita i ne podnose prekore. Njihov duh se buni protiv toga. Roditelji traže da im se ukazuje dužno poštovanje, uzimajući u obzir i njihovo duševno raspoloženje, ali ne uviđaju uvek potrebu da isti takav obzir treba imati i prema deci. Oni sebi dopuštaju ono što bi kod svoje dece, koja nemaju njihovo dugogodišnje iskustvo i disciplinu, strogo osudili. Neki roditelji su nervozne prirode, i kad su zamoreni radom ili pritisnuti brigama, nisu u stanju da sačuvaju svoj mir, nego se prema onima koji treba da im budu najdraži na svetu ponašaju srdito i nestrpljivo. To izaziva Božje neodobravanje, i tamni oblaci nadvijaju celu porodicu. Decu u njihovim nevoljama i problemima često treba smirivati nežnim saosećanjem. Uzajamnom ljubaznošću i strpljenjem roditelji i deca mogu svoj dom pretvoriti u raj i privući svete anđele u svoj porodični krug.

Majka može i mora da učini mnogo više u pogledu savladavanja svojih nerava i sklonosti kada je potištena; čak i kada je bolesna, ona može, samo ako ima dobru volju, da bude prijatna i vedra, podnoseći galamu i nemir oko sebe više nego što je i mislila da može. Ona ne sme dozvoliti da deca osete njenu slabost niti da svojim neraspoloženjem baci senku na njihove mlade i osetljive duše, tako da im kuća liči na neki grob a majčina soba na najneprijatnije mesto na svetu. Volja daje novu snagu umu i menja raspoloženje. Moć volje će se u mnogim slučajevima pokazati kao veoma snažno sredstvo za smirenje živaca.

Ne dozvolite nikad da vas deca vide namrštena čela. Ako u nečemu i popustite iskušenju a zatim to uvide i pokaju se, oprostite im isto onako rado kao što vi želite da vama oprostí vas nebeski Otac. Poučavajte ih nežno i vežite ih za svoje srce. Živimo u vremenu punom opasnosti i iskušenja za decu i mlade. Uticaji kojima su okruženi imaju za cilj da ih odvoje od vas, ali vi to morate sprečiti. Naučite ih da vam se uvek rado poveravaju, otkrivajući vam sva svoja iskušenja i radosti. Ako u tome uspete, sačuvaćete ih od mnogih zamki koje sotona priprema za njihove neiskusne noge. U postupanju sa svojom decom ne primenjujte samo strogost, zaboravljajući na sopstveno detinjstvo, i na činjenicu da su deca ipak samo deca. Ne očekujte od njih da odmah budu savršeni i da se u svemu ponašaju kao odrasli. Tražeći da budu savršeni, vi zatvarate vrata kroz koja biste im inače mogli prići, i navodite ih da se otvore za štetne uticaje koji će otrovati njihove mlade duše pre no što i postanete svesni opasnosti u kojoj se nalaze.

Sotona i njegova vojska ulažu najveće napore da zagospodare umom mladih, i zato se sa decom mora postupati iskreno, u hrišćanskoj nežnosti i ljubavi. Tako se na mlade vrši snažan uticaj, i oni osećaju da se s neograničenim poverenjem mogu osloniti na vas. Potrudite se da deca i mladi osete privlačnu snagu doma i vašeg društva. Ako u tome uspete, oni neće toliko težiti za društvom svojih mladih vršnjaka, preko kojih sotona ostvaruje svoje ciljeve navodeći ih da izopačuju jedni druge. Na taj način on najuspešnije ostvaruje svoje zle namere. Mladi imaju jak uticaj jedni na druge. Predmet njihovih razgovora nije uvek odabran i uzvišen. Tu se došaptavaju zli nagoveštaji koji, ako im se ne suprotstavite najodlučnije, nalaze mesta u srcu, hvataju koren, donose svoj rod i kvare dobro ponašanje. Zbog zala koja sve više preovlađuju i neophodnosti da

se deca ograniče, roditelji moraju uložiti dvostruke napore da decu i mlade privežu za svoje srce kako bi ih osvedočili da im zaista žele sreću.

Roditelji nikada ne treba da zaborave svoje detinjstvo, kako su žarko čeznuli za saosećanjem i ljubavlju i kako su se osećali nesrećnim kad bi ih ukoravali i ljutito grdili. Trebalo bi da osveže svoja osećanja iz mladosti i da se spuste do svoje dece, kako bi mogli da razumeju njihove potrebe. Ali ipak sa čvrstinom i zdravim osećanjem ljubavi treba da zahtevaju poslušnost od svoje dece. Roditeljska reč se bezuslovno mora slušati.

Božji anđeli sa najdubljim interesovanjem prate razvoj karaktera kod dece i mladih. Kad bi Hristos postupao s nama kako mi često postupamo jedni s drugima i sa svojom decom, mi bismo odavno pali u krajnju obeshrabrenost. Videla sam da Hristos poznaje naše slabosti, jer je prolazio kroz sva naša iskušenja i učestvovao u svemu, osim u grehu. On je za nas pripremio put koji odgovara našoj snazi i našim mogućnostima: i, kao nekada patrijarh Jakov, On ide polako, tempom koji mogu da izdrže i deca, kako bi mogao da nas stalno bodri i teši svojim prisustvom i da nam bude stalni Vod. On ne prezire, ne zapostavlja i ne ostavlja daleko iza sebe čak ni decu koja pripadaju Njegovom stadu. On ne ide tako brzo da bi nas koji imamo decu ostavio iza sebe. O, ne, već je put u život učinio tako ravnim da i deca mogu sigurno stići do cilja. Od roditelja se zahteva da u Njegovo ime vode i svoju decu uzanom stazom. Bog nam ukazuje na put koji odgovara snazi i mogućnostima naše dece.

Rad na Istoku

Pokazano mi je da je došlo vreme za uspešniji rad na Istoku. Najzad se i tamo oseća potreba za organizacijom i poretom. Tamošnji propovednici neće više biti primorani da rade pod onako obeshrabrujućim okolnostima kao ranije. Anđeo milosti još uvek lebdi i nad Istokom. „Jačajte u sebi ono što je neprolazno. Objavljajte poruku onima do kojih ona još nije doprla,” naglašava anđeo. Na Istoku ima pojedinaca koji će se naći u opasnosti da, kada Gospod oživi svoje delo među njima, odlaze u ekstremnosti. Oni ne smeju zaboraviti kako je Gospod svoje delo, koje je otpočelo među njima, preusmerio na Zapad da bi ih ponizio, potčinjavajući njihov buntovnički duh nezavisnosti, i da bi ih naveo da više cene napore Njegovih vernih slugu.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj deset

Opasnosti koje prete mladima

6. juna 1863. godine pokazane su mi neke od opasnosti koje prete mladima. Sotona nastoji da ovlada umom mladih i da njihove neiskusne noge zavede na stranputicu. Oni nisu u stanju da prozru njegova lukavstva, i zato roditelji u ovim opasnim vremenima moraju biti veoma oprezni da bi odbili neprijatelja pri njegovom prvom približavanju. Svoju decu oni treba da poučavaju kad polaze i kad dolaze, kad ustaju i kad ležu, „zapovest po zapovest, pravilo po pravilo, ovde malo onde malo.”

Zadatak majke počinje dok je novorođenče još u kolenici. Ona treba da potčini sebi volju i čud svoga deteta, da ga nauči na poslušnost, i ne sme da popušta detetu kako ono postaje starije. Svaka majka mora naći vremena da urazumljuje svoje mališane, da ih ispravlja kada pogreše i da ih strpljivo upućuje na pravi put. Hrišćanski roditelji svoju decu treba da upućuju i savetuju kako da postanu deca Božja. Celokupno versko iskustvo te dece zavisi od pouka koje dobijaju u svom detinjstvu kada se formira njihov karakter. Ako se volja deteta tada ne potčini volji roditelja, taj zadatak će se veoma teško ostvarivati u kasnijim godinama. Kakve li teške borbe, kakvih sukobljavanja da se volja, koja nikad nije popuštala, potčini zahtevima Božjeg zakona! Roditelji koji zanemaruju ovu svoju značajnu dužnost u velikoj su zabludi, oni greše i protiv svoje nesrećne dece i protiv Boga.

Decu i mlade koji su pod strogim nadzorom ponekad obuzima osećanje nezadovoljstva. Zbog stalnih ograničenja oni postaju nestrpljivi, želeći da budu samostalni, da odlaze i dolaze kako to njima odgovara. Naročito kada su između desete i osamnaeste godine života oni često misle da u odlaženju na izlete i druge skupove mladih nema nikakvog zla; ali iskusni roditelji i u tome mogu da vide opasnosti. Oni najbolje poznaju temperament svoje dece i znaju kakav će to utisak ostaviti na njihov um, i stoga ih u interesu njihovog spasenja odvrćaju od tih uzbuđljivih zabava. Kakvog li rasterećenja za brižljive i verne roditelje kada se deca sama odluče da raskinu sa zadovoljstvima ovoga sveta i postanu Hristovi učenici! Ipak, zalaganje roditelja ni tada ne sme da izostane. Decu i mlade ne treba prepustiti da idu svojim putem i da sami o tome odlučuju. Oni tek otpočinju ozbiljnu borbu protiv greha, oholosti, strasti, zlobe, zavisti, mržnje i svih zala koja nepreporođeno srce nosi u sebi. Stoga roditelji treba budno da bdiju nad mladima, savetujući ih i odlučujući za njih, kako bi im pokazali da ukoliko nisu spremni da se pokore svojim roditeljima neće biti spremni ni da se pokore Bogu, niti da budu pravi hrišćani.

Roditelji treba da ohrabruju svoju decu da im se slobodno povere, i da se tako rasterete svojih svakodnevnih neprijatnosti i iskušenja. Na taj način oni će naučiti da saosećaju sa svojom decom, da se mole s njima i za njih, poveravajući ih Božjem vođstvu i Njegovoj zaštiti. Oni treba da im ukažu na Hrista kao najboljeg Prijatelja i Savetnika, koji je ganut osećanjem njihove slabosti, koji je u svemu bio kušan kao i mi, ali je ipak ostao bezgrešan.

Decu i mlade sotona navodi da se ne poveravaju svojim roditeljima, nego svojim mladim i neiskusnim jednomišljenicima koji im ne mogu pomoći, nego će im samo dati rdav savet. Devojčice i dečaci skupljaju se i ćaskaju. Smeju se i zadirkuju i svojim besmislicama odgone

Hrista i svete anđele iz svog srca i svoje prisutnosti. Beskorisni razgovori o postupcima drugih, kratke opaske o nekom mladiću ili devojci, potiskuju plemenita i pobožna razmišljanja, izgoneći iz srca dobre i svete želje i ono ostaje hladno i potpuno lišeno prave ljubavi prema Bogu i Njegovoj istini.

Deca i mladi bi bili pošteđeni mnogih zala kada bi bili prisnije vezani za svoje roditelje. Roditelji u svojoj deci treba da ohrabruju sklonost da budu otvoreniji i prisniji s njima, da im poveravaju svoje teškoće i traže savet kad se nađu u nekoj nedoumici. Ko će bolje proceniti situaciju i ukazati na opasnost nego što to mogu da učine dobri roditelji? Ko može pravilnije razumeti temperament i posebne sklonosti njihove dece? Majka koja od detinjstva prati svaku promenu u razvoju i koja najbolje poznaje prirodne sklonosti svoje dece, najpozvanija je da im pruži pravi i najbolji savet. Roditelji stoga najbolje znaju koje karakterne crte i sklonosti njihove dece treba obuzdavati i suzbijati.

Za decu i mlade koji imaju hrišćansko vaspitanje, ljubav i odobravanje bogobojažnih roditelja znače više od svakog ovozemaljskog blagoslova. Oni će uvek voleti i poštovati svoje roditelje. Jedna od osnovnih preokupacija u njihovom životu je misao kako da svoje roditelje učine srećnima. U ovom buntovničkom veku, deca kojoj nedostaje dobro vaspitanje i porodična disciplina imaju veoma slabo osećanje obaveze prema svojim roditeljima. Često se dešava da su deca utoliko nezahvalnija i neučtivija prema svojim roditeljima ukoliko su ovi više učinili za njih. Deca i mladi koji su bili maženi i kojima je uvek ugađano očekuju da im se to neprekidno čini; i kada se njihova očekivanja ne ostvare, oni postaju nezadovoljni i obeshrabreni su. Takve sklonosti njih će pratiti kroz ceo život. Osećajući se bespomoćnima, oni će stalno zavisiti od drugih, očekuj ući da im se ukazuje pomoć i naklonost. Čak i kada postanu odrasli ljudi i žene, čim im se neko suprotstavi, oni će smatrati da im je time učinjena nepravda. Stoga će se teško probijati kroz život, jedva sposobni da nose svoje životno breme, gundajući i ljuteći se na sve što im ne polazi za rukom

U zabludi su oni roditelji koji svojoj deci daju takve pouke koje će se pokazati pogubnim za njih i koje predstavljaju samo trnje pred njihovim nogama. Oni se nadaju da će, zadovoljavajući svaku želju svojoj deci i dopuštajući im da se povode za svojim sklonostima, uspeti da zadobiju njihovu ljubav. Kakve li zablude! Deca i mladi kojima se tako popušta rastu bez ikakvih ograničenja u svojim željama i sklonostima, i postaju sebični, nikad zadovoljni, vlastoljubivi - pravo prokletstvo i za sebe i za sve koji ih okružuju. Roditelji velikim delom buduću sreću svoje dece drže u svojim rukama. Oni imaju veoma značajan zadatak da formiraju karakter svoje dece. Pouke primljene u detinjstvu pratiće ih kroz ceo život. Roditelji seju seme koje će kada iznikne doneti svoje plodove: ili dobre ili zle. Svoje sinove i kćeri oni mogu učiniti srećnima ili pak nesrećnima.

Mlade od najranijeg detinjstva treba poučavati da u životu budu korisni, pomažući i sebi i drugima. Mnoge kćeri današnjeg vremena mogu bez ikakve griže savesti da gledaju kako im se majke iznuravaju kuvanjem, pranjem i peglanjem, dok one sede u salonu i čitaju romane, heklaju ili vezu. Njihova srca su bezosećajna kao kamen. Ali odakle potiče to zlo? Ko je najčešći krivac za sve to? Siroti obmanuti roditelji. Oni previđaju buduće dobro te svoje dece, i u svojoj slepoj ljubavi dopuštaju da im kćeri sede besposlene ili da se bave onim što nije gotovo ni od kakve koristi i što ne traži nikakav napor uma ili mišića, a onda kao izgovor za lenjost tih svojih kćeri navode njihovu navodnu slabost. Ali šta je njih učinilo tako slabima? U najviše slučajeva razlog je pogrešan stav roditelja. Prikladan posao u kući doprinosi zdravlju i uma i tela. Međutim, deca se toga lišavaju zbog pogrešnih predstava o radu, sve dok im takva aktivnost ne postane potpuno odvratna zato što nije u skladu sa njihovim idejama o otmenosti. Smatra se da prati posuđe,

peglati ili prati rublje ne samo da nije otmeno nego čak i da je nedolično. To je moderno shvatanje kojem se deca poučavaju u ovom nesrećnom veku.

Načela kojima se Božji narod rukovodi treba da budu uzvišenija od shvatanja onih koji sve svoje postupke prilagođavaju trenutnoj modi. Bogobožni roditelji svoju decu treba da pripremaju za koristan život. Oni ne smeju dozvoliti da njihova načela u vaspitanju dece budu i najmanje iskvarena rasprostranjenim shvatanjem da se moraju prilagoditi običajima i opšte prihvaćenom mišljenju sveta. Oni ne smeju dopustiti da njihova deca i mladi sami biraju sebi društvo. Naučite ih da je izbor njihovog društva deo vaše dužnosti. Pripremajte ih da nose teret dok su još mladi. Ako na vreme ne steknu radne navike oni će se brzo zamarati. Žaliće se na probode u slabinama, bolove u plećima i zamor u nogama, i vi ćete doći u iskušenje da radije sami završite njihov posao, nego da se oni malo pomuče. Teret obaveza koji stavljate na njih treba u početku da bude veoma lak, i svakog dana ga povećavajte pomalo dok ne budu u stanju da svoj posao obave bez zamaranja. Neaktivnost je najčešći uzrok proboda u slabinama i bolova u plećima kod dece.

U ovom veku postoji čitava klasa mladih gospodica koje su potpuno beskorisna stvorenja, sposobna samo da dišu, jedu, da se oblače, ćaskaju i prepričavaju besmislice dok u rukama drže vez ili pletivo. Veoma malo njih imaju zdrav razum i pravilno rasuđivanje. One vode leptirski život, bez ikakvog cilja. Kad se takvo društvo sastane čuju se samo besmislene opaske o odeći ili nekom beznačajnom predmetu, a onda nastaje smeh zbog tih beznačajnih opaski koje prisutni smatraju veoma duhovitim. To se često dešava i u društvu starijih osoba koje takav nedostatak poštovanja prema njihovim godinama može samo da rastuži. Mladi takvog shvatanja kao da su izgubili svako osećanje pristojnosti i lepog ponašanja, ali zahvaljujući načinu svog vaspitanja ipak misle da su veoma otmeni.

Taj duh je sličan zaraznoj bolesti. Narod Božji mora birati društvo za svoju decu, poučavajući ih da se klone druženja sa tim lakoumnim ljubiteljima ovog sveta. Svoje kćeri majke treba da povedu sa sobom u kuhinju i da ih strpljivo uče. Takvim radom njihov organizam će ojačati; njihovi mišići dobiće novu snagu i čvrstinu, a njihova razmišljanja na kraju takvog dana biće smirenija i uzvišenija. One će se možda zamoriti, ali kako je sladak odmor posle korisnog rada! San, kao prijatna prirodna obnova, krepí i ojačava zamoreno telo i priprema ga za sutrašnje dužnosti. Ne navodite svoju decu na zaključak da je svejedno: da li su radili ili ne. Učite ih da je njihova pomoć neophodna, da je njihovo vreme skupoceno i da zavisite od njihovog učinka.

Pokazano mi je da su mnogi gresi samo posledica neaktivnosti. Ruke i misli koje su stalno zauzete korisnim radom nemaju vremena da slušaju svako došaptavanje neprijatelja, dok besposlenim rukama i nezauzetim mozgom on jedva čeka da zagospodari. Kada nije obuzet onim što treba, um se zadržava na nedoličnim i nepoželjnim mislima. Roditelji treba da predoče svojoj deci da je lenjost greh. Ukazano mi je na sledeći biblijski tekst: „Evo, ovo bješe bezakonje sestre tvoje Sodome: u ponosu, u izobilju hljeba i u bezbrižnom miru bješe ona i kćeri njezine, a ne pomagahu siromahu i ubogome.” (Jezek. 16,49)

Deca i mladi treba da budu svesni svojih obaveza prema roditeljima koji su ih odgajali u detinjstvu i negovali u bolesti. Oni moraju imati na umu da su roditelji zbog njih imali mnogo briga. Naročito savesni i pobožni roditelji čine najbolje što mogu da svoju decu upute na pravi put. Kako bi im teško bilo u srcu kada bi videli da njihova deca greše! Kada bi deca i mladi mogli da vide duševne patnje koje su izazvali, sigurno bi se promenili. Kada bi videli suze svoje majke, čuli njene molitve za njih i njene prigušene uzdahe, sigurno bi požurili da priznaju svoje greške i tražili oprostaj. U tom pogledu predstoji ozbiljan zadatak i za stare i za mlade. Roditelji se moraju bolje osposobiti za dužnosti koje imaju prema svojoj deci. Neki roditelji nemaju razumevanja za

svoju decu i stvarno ih ne poznaju. Često između roditelja i dece postoji veliko rastojanje. Kada bi roditelji bili spremniji da shvate osećanja svoje dece i da dokuče što im je u srcu, to bi na decu delovalo veoma blagotvorno.

Roditelji treba veoma pažljivo da postupaju sa dušama koje su poverene njihovoj brizi. U svojoj deci oni ne smeju da podstiču oholost, preterivanje i ljubav prema upadljivom odevanju. Ne smeju ih privikavati na mala šepurenja koja možda izgledaju oštroumnost kod male dece, ali od kojih će morati da se odučavaju i da budu ispravljani kada odrastu. Navike stečene u detinjstvu teško se zaboravljaju. Roditelji, svoje mališane morate početi da disciplinujete još iz najranijeg detinjstva, da bi mogli postati pravi hrišćani. Neka svi vaši napori budu učinjeni u cilju njihovog spasenja. Sa onima koji su povereni vašoj brizi postupajte kao sa dragim kamenjem koje treba na kraju da zablista u carstvu Božjem. Čuvajte se da ih ne uspravljujete nad ponorom propasti pogrešnim shvatanjem da nisu dovoljno odrasli da bi polagali račune, okajavali svoje grehe i prihvatili Hrista.

Ukazano mi je na mnoga dragocena obećanja namenjena onima koji zarana počnu da traže Spasitelja: „Ali opominji se Tvorca svojega u mladosti svojoj prije nego dolu dani zli i prispiju godine za koje ćeš reći: nisu mi mile.” (Prop. 12,1) „Ja ljubim one koji mene ljube, i koji me dobro traže nalaze me.” (Price 18,17) Veliki Pastir Izrailjev još uvek poručuje: „Pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im: jer je takvih carstvo nebesko.” (Marko 10,14) Naučite svoju decu da je mladost najbolje doba kad treba da traže Gospoda. Tada ih teret života još ne pritiskuje tako bolno a njihov mladi um nije toliko premoren brigama, i dok su tako slobodni treba svoje najbolje snage da posvete Bogu.

Živimo u vremenu koje je posebno nesrećno za decu. Sila zla poput nabujale reke snažno vuče u propast, i da bi se plivalo nasuprot toj bujici potrebno je nešto više nego što je snaga i iskustvo jednog deteta. Izgleda da su mladi, uopšte uzev, postali sotonino roblje, i kao da ih njegovi anđeli vode u neizbežnu propast. Sotona i njegove vojske vode neprekidan rat protiv vladavine Božje, i sve koji žele da svoje srce predaju Bogu i da drže Njegove zapovesti, sotona nastoji da zbuni svojim kušanjima kako bi izgubili hrabrost i odustali od borbe.

Roditelji, pomozite svojoj deci. Probudite se iz neosetljivosti koja vas je zahvatila. Stražite budno da biste zaustavili nadolazeću bujicu i odbili talase zla kojima sotona zapljuskuje vašu decu. Deca nisu u stanju da ovo sama učine, ali roditelji mogu da učine mnogo. Usrdnom molitvom i živom verom mogu se zadobiti velike pobede. Neki od roditelja ne shvataju svu težinu svoje odgovornosti i zanemaruju versko vaspitanje svoje dece. Prva misao hrišćanina svakoga jutra treba da bude misao o Bogu. Ovozemaljski poslovi i interesi treba da dolu na drugo mesto. Decu treba naučiti da poštuju čas molitve. Pre nego što polu na posao svi članovi porodice treba da se okupe, i otac, ili pak majka u njegovom odsustvu, treba da se usrdno pomoli Bogu da ih sve sačuva toga dana. Molitvi treba pristupiti u dubokoj poniznosti, sa srcem punim nežnosti i svesti o opasnostima koje eventualno prete vama i vašoj deci. Vežite verom svoju decu za Božji oltar, poveravajući ih Njegovoj brizi. Anđeli će čuvati decu koja su tako posvećena. Hrišćanski roditelji su dužni da usrdnom molitvom i živom verom podižu ogradu oko svoje dece. Oni treba strpljivo da ih poučavaju, upućujući ih blago i neumorno kako da žive da bi ugodili Bogu.

Nestrpljenje kod roditelja izaziva nestrpljenje i kod dece. Strasti koje ispoljavaju roditelji stvaraju iste strasti i u deci, i podstiču sve što je zlo u njihovoj prirodi. Neki roditelji ispoljavaju strogost i nestrpljenje, a često i srdžbu kada ispravljaju svoju decu. U nastojanju da otklone jedno zlo, oni stvaraju drugo. Neprekidno kažnjavanje i šibanje čini decu odbojnom i otuđuje ih od roditelja. Roditelji prvo treba da nauče kako da obuzdaju sebe, pa će tek tada moći da obuzdaju i svoju decu. Svaki put kada izgube kontrolu nad sobom, govore i postupaju nestrpljivo, oni greše

protiv Boga. Oni prvo treba da pokušaju da urazume svoju decu, ukazujući im jasno na njihove greške i osvedočavajući ih da time ne greše samo protiv roditelja nego i protiv Boga. Ponizna srca i puni saosećanja i samilosti prema svojoj zabludeloj deci, pomolite se s njima pre no sto ih kažnjavate. Tada kažnjavanje neće u njima izazivati mržnju prema vama. Deca će uvideti da ih ne kažnjavate zato što su vam prčinili neugodnosti, ili što želite da na njima iskalite svoje nezadovoljstvo; nego iz osećanja dužnosti, za njihovo dobro, da ne bi bila prepuštena da rastu u grehu.

Neki roditelji propustaju da svojoj deci pruže versko vaspitanje a u isto vreme zanemaruju i njihovo školsko obrazovanje. Ne bi trebalo zanemarivati ni jedno ni drugo. Dečji um je željan aktivnosti, i ako se ne zaposle nekim fizičkim naporima ili učenjem, ona će biti izložena rđavim uticajima. Roditelji greše ako dozvole da im deca rastu u neznanju. Oni treba da ih snabdeju korisnim i interesantnim knjigama, i da ih privikavaju na rad. Treba im odrediti časove za fizički rad, i časove za učenje i čitanje. Roditelji moraju težiti da podižu duh svoje dece i da razvijaju njihove umne sposobnosti. Um koji je prepušten sam sebi i nije prosvećivan, obično ostaje onesposobljen, sklon čulnosti i izopačenju. Sotona koristi priliku koja mu se na taj način pruža i one koji nisu zaposlili svoj um on vaspitava. Roditelji, anđeo zapisničar beleži svaku žustru i nestrpljivo izgovorenu reč koju uputite svojoj deci. Svaki propust da im date odgovarajuću pouku i da im ukažete na svu težinu greha i njegove krajnje posledice, beleži se pored vašeg imena. Svaku nepromišljenu reč izgovorenu pred njima, bezbrižno ili u šali, svaku reč koja ne oplemenjuje i ne uzdiže, anđeo zapisničar beleži kao mrlju na vašem hrišćanskom karakteru. Svaki vaš postupak, bio on dobar ili pogrešan, zapisuje se.

Roditelji ne mogu uspešno upravljati svojom decom sve dok nisu u stanju da savršeno vladaju sobom. Oni prvo moraju naučiti da vladaju sobom, da kontrolišu svaku svoju reč, pa čak i sam izraz svoga lica. Oni ne smeju dopustiti da se u njihovom glasu oseti uzbuđenje ili ljutitost. Tek tada će imati odlučujući uticaj na svoju decu. Deca i mladi možda imaju najiskrenije namere da budu dobri, da budu poslušni svojim roditeljima i onima koji se brinu o njima, ali je njima ipak potrebna pomoć i ohrabrenje od strane starijih. Oni mogu donositi dobre odluke, ali ako njihova načela nisu ojačana verom i oživljavajućim uticajem Božje milosti, oni neće uspeti da ostvare svoj cilj.

Roditelji treba da udvostruče svoje napore na spasavanju svoje dece. Deci i mladima oni verno i savesno treba da daju pouke, ne prepuštajući ih da se sami vaspitavaju kako najbolje znaju i umeju. Ne treba dopuštati da mladi istovremeno uče i dobro i zlo, pod pretpostavkom da će u nekom srećnom trenutku u budućnosti dobro nadvladati a zlo izgubiti svoj uticaj. Zlo će, međutim, rasti brže nego dobro. Može se desiti da se zlo koji su učili i iskoreni posle mnogo godina, ali ko će rizikovati da to prepusti slučaju? Vreme je kratko. Mnogo je lakše i sigurnije sejati u srca dece i mladih dobro seme, nego kasnije čupati korov. Dužnost je roditelja da paze kako uticaji okoline ne bi naškodili njihovoj deci. Društvo za njihovu decu treba da biraju oni, a ne sama deca. Ko će se prihvatiti ovog zadatka ako ne roditelji? Može li iko drugi da pokaže toliki interes za vašu decu kao što možete vi sami? Može li se iko tako usrdno brinuti o njima i voleti ih tako duboko kao što to mogu roditelji?

Deca onih koji praznuju subotu mogu postati jogunasta i nestrpljiva, misleći da su im roditelji suviše strogi; u srcu mladih mogu se roditi neprijatna osećanja i oni mogu da postanu nezadovoljni i nesrećni, okrivljujući za to one koji se brinu za njihovo sadašnje, buduće i večno dobro. Ali za samo nekoliko godina kasnije oni će biti zahvalni svojim roditeljima za ovu strogost, brigu i budni nadzor nad njima u vreme kad su još bili neiskusni. Plan spasenja svojoj deci roditelji treba da objasne na tako jednostavan način da njihov mladi um to može da shvati. Deca od osam, deset ili dvanaest godina već su dovoljnog uzrasta da bi im se moglo govoriti o

pitanju lične vere. Kada poučavate svoju decu ne ukazujte im na neko buduće vreme kada će biti dovoljno stari da se kaju i prihvate istinu. Ako se pravilno poučavaju, deca još sasvim mlada mogu da steknu pravilnu predstavu o svojoj grešnosti i o načinu spasavanja kroz Hrista. Propovednici najčešće ne poklanjaju pažnju spasavanju dece i ne obraćaju im se lično kao što bi to trebalo. Često se propuštaju zlatne prilike da se utiče na osetljivu detinju dušu.

Uticaji koji okružuju našu decu najčešće su negativni, to izopačujuće deluje na njihove misli i vodi ih u propast. Mladi su po svojoj prirodi lakomisleni; i u svom ranom uzrastu, dok im je karakter još neformiran a rasuđivanje nezrelo, oni često biraju društvo onih koji će štetno uticati na njih. Neki se iz naklonosti prema suprotnom polu suprotstavljaju želji i molbama svojih roditelja, i tim nepoštovanjem roditeljskog autoriteta prestupaju petu zapovest. Roditelji su dužni da budno paze kada njihova deca odlaze od kuće i kada se vraćaju. Oni treba da im pruže zadovoljstva koja će ih vezati za roditeljski dom, i uveravanja da se kao roditelji zaista interesuju za njih. Oni dom treba da učine prijatnim i privlačnim za svoju decu.

Očevi i majke, govorite ljubazno sa svojom decom; setite se kako ste i sami preosetljivi, kako teško podnosite svaki prekor; shvatite da su vaša deca po naravi kao i vi. Ne izlažite ih onome što ni sami ne podnosite. Ako vi ne možete podneti ukor ili opomenu, ne možete bolje očekivati ni od svoje dece, koja su još slabija od vas i ne mogu da ponesu ni toliko. Neka vaše prijatne i vedre reči uvek deluju kao Sunčevi zraci u vašoj porodici. Vladanje sobom, promišljenost i pažnja ukazana sa vaše strane, stotruko će se uzvratiti. Roditelji nemaju pravo da stalnim iznalaženjem grešaka i preoštrim osuđivanjem zamračuju sreću svoje dece. Stvarne prestupe i greh treba deci prikazati u pravoj svetlosti, i zauzeti čvrst i odlučan stav, kako se to ne bi više ponavljalo. Deci i mladima treba predočiti svu težinu njihovih prestupa, ali ih ne treba ostavljati u bespomoćnom stanju, već ih ohrabrite da se mogu popraviti i ponovo zadobiti vaše poverenje i naklonost.

Ima i takvih roditelja koji greše dajući svojoj deci preveliku slobodu. Oni u svoju decu imaju toliko poverenja da često ne vide njihove greške. Pogrešno je dozvoljavati da deca, o nečijem trošku, odlaze u daleke posete bez pratnje roditelja ili drugih koji se brinu o njima. To može imati rđav uticaj na decu i mlade. Oni počinju da se prave važni, smatrajući da im preimućstvo poverenja stvarno pripada, i kada im se to uskrati oni misle da im se čini nepravda. Tada se pozivaju na druge koji slobodno odlaze i dolaze i imaju mnoga druga preimućstva, dok se njima sve uskraćuje.

I majka, ne želeći da je deca smatraju nepravdom, ispunjava sve njihove želje, dok se na kraju ne pokaže da im je time nanela samo štetu. Mladi posetioci nad kojima ne bdije budno roditeljsko oko koje bi zapazilo i ispravljalo njihove greške, stiču o takvim posetama često takve utiske koji se mesecima neće neutralisati. Ukazano mi je na roditelje koji su imali dobru i poslušnu decu, i koji su, imajući potpuno poverenje u izvesne porodice, dozvolili da im deca odlaze u posetu tim udaljenim prijateljima. Od tog vremena oni su primetili potpunu promenu u ponašanju i karakteru svoje dece. Ranije su ta deca i mladi bili srećni i zadovoljni kod kuće i nisu mnogo žudeli za društvom svojih vršnjaka. A kad su se vratili svojim roditeljima čini im se da su ograničenja kojima su tu izloženi neopravdana, i dom počinje da im liči na tamnicu. Tako nemudri postupci roditelja mogu imati presudan uticaj na karakter njihove dece.

Prilikom takvih poseta neki od mladih sklapaju takve veze koje se na kraju završavaju njihovom propašću. Roditelji, držite svoju decu i mlade uza se koliko god je to moguće, i bdijte nad njima s najdubljom zabrinutošću. Kada ih pustite da posećuju udaljenija mesta oni počinju da razmišljaju kako su dovoljno zreli da sami odlučuju o svojim postupcima. Mladi, kada su tako prepušteni sami sebi, najčešće vode razgovore koji ih nimalo ne uzdižu i ne oplemenjuju, niti

uvećavaju njihovu ljubav za verski život. Što god im se više omogućuju ovakvi izlasci, oni sve više čeznu za tim, a porodični dom im izgleda sve manje privlačan.

Deco, Bog je našao za dobro da vas poveri brizi vaših roditelja, a njima je stavio u zadatak da vas poučavaju i disciplinuju, i da na taj način daju svoj doprinos u formiranju vašeg karaktera za nebo. Ipak na vama je da odlučite hoćete li razviti pravi hrišćanski karakter, opravdavajući time na najbolji način preimućstvo što ste imali pobožne, verne i bogobožne roditelje. I pored sve svoje zabrinutosti i vernosti, sami roditelji nisu u stanju da spasu svoju decu. Postoji zadatak koji deca sa svoje strane moraju da izvrše. Svako dete u tome ima svoj lični udeo koji se ne može prepustiti drugome. Pobožni roditelji, pred vama je odgovoran zadatak da korake svoje dece i mladih pravilno usmeravate čak i u njihovom verskom iskustvu. Ako zaista ljube Boga, oni će vam uz najveće poštovanje biti zahvalni za brigu i pažnju koju ste im posvetili, i za vašu vernost u ograničavanju njihovih želja i potčinjavanje njihove volje.

U svetu preovladuje mišljenje da mlade treba pustiti da se rukovode prirodnim sklonostima svoga uma. I kada su mladi veoma neobuzdani u detinjstvu, roditelji se teše pretpostavkom da će se oni kasnije popraviti, da će kada im bude šesnaest ili osamnaest godina, na osnovu sopstvenog zaključka, napustiti svoje loše navike i postati korisni ljudi i žene. Kakve li zablude! Oni tako godinama dozvoljavaju da neprijatelj obraluje i zasejava vrt dečjeg srca; oni dopuštaju da se rđave navike i shvatanja ukorene, i u najviše slučajeva svaki kasnije uloženi trud na takvom tlu ostaje potpuno beskoristan. Sotona je vešt i uporan radnik - smrtni neprijatelj. Kad god se izgovori neka neoprezna reč na štetu mladih da bi im se polaskalo, ili da se navedu da s manje odvratnosti gledaju na neki greh, to sotona iskoristi kao priliku da ubaci zlo seme koje brzo hvata koren i daje bogatu žetvu. Neki roditelji dopuštaju svojoj deci da stiču rđave navike čiji se tragovi kasnije vide kroz ceo život. Za takav greh odgovorni su roditelji. Takva deca se mogu nazivati hrišćanima, ali bez posebnog dejstva Božje milosti u njihovom srcu i korenite reforme u životu navike iz prošlosti odražavaće se u svim njihovim postupcima, i karakter će im ostati onakav kako su ga formirali njihovi roditelji.

Merilo pobožnosti među onima koji tvrde da su hrišćani spušteno je tako nisko da se oni koji iskreno žele da slede Hrista moraju truditi i zalagati mnogo više. Uticaj onih kojima je u srcu ovaj svet veoma štetno deluje na mlade. Mnogi takozvani hrišćani sistematski uklanjaju liniju razlikovanja između hrišćana i ostalog sveta, i dok tvrde da žive za Hrista oni u stvari žive za ovaj svet. Njihova vera ih gotovo ni u čemu ne ograničava da se odaju zadovoljstvima. Iako tvrde da su deca svetlosti, oni idu po mraku i u stvari su sinovi noći i tame. Oni koji idu po mraku nemaju ljubavi Božje ni iskrene želje da Njega slave. Oni nisu prosvetljeni da bi prepoznali lepotu i slavu onoga što je nebesko, i zato ih to i ne privlači. Oni se nazivaju hrišćanima da bi ih smatrali dostojnim poštovanja, ali ne žele da ponesu krst. Njihove pobude su često sebične. Neki od tih takozvanih hrišćana odlaze u dvorane za zabavu i učestvuju u svim zadovoljstvima koja se tamo mogu naći. Drugi ne idu tako daleko, ali ipak odlaze na drugarske večeri, sedeljke, dobrotvorne priredbe i predstave. Ni najpronijljivije oko u takvim nazovi hrišćanima ne može otkriti nijedan znak hrišćanstva. Po njihovom spoljnom izgledu oni se ni u čemu ne razlikuju od najgorih nevernika. Takozvani hrišćanin, raskalašnik, otvoreni podsmevač, bezvernik i bezbožnik - svi se zajednički družu među sobom. I Bog ih smatra jednakima i u duhu i u praksi.

Isповедanje hrišćanstva bez odgovarajuće vere i dela nije ni od kakve koristi. Niko ne može služiti dva gospodara. Deca bezbožnika sluge su svoga gospodara kome su potčinjeni i koga slušaju, i oni ne mogu biti sluge Božje dokle god ne raskinu sa đavolom i svim njegovim delima. Za sluge nebeskog cara ne može biti neškodljivo učestvovanje u zadovoljstvima i zabavama u kojima učestvuju sotonine sluge, iako oni stalno ponavljaju da su takve zabave bezazlene. Bog je

otkrio svete i uzvišene istine da bi pripadnike svog naroda odvojio od nepobožnih i očistio ih prema svome Uzoru. Adventisti sedmog dana treba da žive u skladu sa svojom verom. Oni koji drže Deset Božjih zapovesti, na sadašnje stanje u svetu i na veru gledaju sa potpuno drugačijeg stanovišta nego oni koji se odaju zadovoljstvima, izbegavaju krst i prestupaju četvrtu zapovest. U stanju u kojem se društvo danas nalazi roditeljima nije nimalo lako da svoju decu sačuvaju, učeći ih pravilno po propisima Svetog pisma. Takozvani vernici toliko se udaljuju od Reči Božje da, kad bi se vratili njenim svetim propisima i pokušali da u vaspitavanju svoje dece - kao Avram u staro vreme – „zapovedaju svojim sinovima i nakon sebe,” ta sirota deca i mladi bi mislili da su im u pogledu izbora njihovog društva roditelji isuviše strogi. Oni prirodno teže da se povode za onima koji ljube ovaj svet i njegova zadovoljstva.

Progonstvo i sramoćenje Hrista radi u našim danima su gotovo nepoznati. Uz samo malo požrtvovanosti i samoodricanja možemo dobiti obličje pobožnosti i pravo da nam se ime upiše u crkvene knjige, ali živeti na takav način da naš put bude po volji Bogu i da nam ime bude zapisano u knjizi života, to zahteva stalnu budnost i molitvu, samoodricanje i žrtve sa naše strane. Takozvani hrišćani ne mogu biti primer mladima u onome u čemu se sami oni ne ugledaju na Hrista. Nesumnjivi plodovi istinske pobožnosti su samo odgovarajuća dela. Sudija cele Zemlje će svakome dati platu po delima njegovim. Deci i mladima koji slede Hrista predstoji neprekidna borba. Odvajajući se od sveta i podražavajući život Hristov, oni svakog dana moraju da nose svoj krst.

Napredovanje u svetlosti

Pokazano mi je da se pripadnici naroda Božjeg predugo zadržavaju u mračnoj senci sumnje. Njegova volja nije da oni žive u neverovanju. Hristos je svetlost, i tame u Njemu nema nikakve. Njegovi sledbenici su deca svetlosti. Oni su iz tame pozvani u Njegovu čudesnu svetlost i obnovljeni u Njegovo obličje. On je svetlost sveta, a to isto treba da budu i oni koji slede Njega. Oni ne treba da tumaraju po mraku jer im je data svetlost života. I što više i usrdnije budu težili da se ugledaju na Hrista, utoliko će ih upornije neprijatelj progoniti; ali zahvaljujući upravo svojoj bliskoj povezanosti sa Hristom oni dobijaju snagu da se odupru lukavom neprijatelju koji nastoji da ih što više udalji od Hrista.

Pokazano mi je da se suviše često upoređujemo jedni sa drugima, uzimajući za uzor pogrešive smrtnike, a imamo tako pouzdan Uzor u Onome koji je bezgrešan i savršen u svemu. Mi ne treba da se merimo prema svetu, prema nekim ljudskim mišljenjima niti prema onome kakvi smo bili pre no što smo prihvatili istinu. Već, naprotiv, svoj uzrast u veri i svoje duhovno stanje treba da upoređujemo sa onim što bi mogli biti da smo stalno napredovali od kada tvrdimo da smo Hristovi sledbenici. To je jedino ispravno poređenje koje možemo sebi dopustiti. Svako drugo bi bilo prava samoobmana. Ako moralno i duhovno stanje pripadnika Božjeg naroda ne odgovara blagoslovima, preimućtvima i zracima svetlosti koje su primili, oni će biti izmereni na merilima i naći će se laki.

Neki, izgleda, uopšte nisu svesni svoga pravog duhovnog stanja. Oni uviđaju istinu, ali ne shvataju njen značaj i sve ono što ona od njih zahteva. Oni slušaju izlaganje istine, ali je ne razumeju u potpunosti zato što ne žive u skladu sa tom istinom i zato nisu posvećeni njome. Međutim, oni su ipak tako spokojni i zadovoljni kao da su oblak danju i ognjeni stub noću, kao znaci Božjeg odobravanja, stalno iznad njih. Oni tvrde da poznaju Boga, dok Ga se odriču svojim

delima. Oni se ubrajaju u izabrani narod Božji, ali se Njegovo prisustvo i Njegova spasonosna sila retko ispoljavaju među njima. U velikoj se tami nalaze takvi, ali oni toga nisu svesni. Svetlost blistavo svetli, ali oni to ne primećuju. Verovati da ste u pravu i da Bog prihvata to što radite, dok u stvari grešite protiv Njega - najteža je obmanutost koja može da obuzme ljudski um. Takvi silu i duh pobožnosti zamenjuju samo spoljašnjom formom. Oni misle da su bogati i da ne oskudevaju ni u čemu, dok su u stvari siromašni, nevoljni, slepi i nagi, i nedostaje im sve.

Ima i takvih koji tvrde da su Hristovi sledbenici, ali ne ulažu nikakve napore u duhovnom smislu. U naporima za ostvarivanje ovozemaljskih poduhvata oni ispoljavaju ambicije i ostvaruju željeni cilj; ali u zalaganju za večni život, gde je sve u pitanju i gde od njihovog uspeha zavisi večno blaženstvo i sreća, oni su tako ravnodušni kao da nisu moralna bića i kao da neko drugi može da odigra njihovu životnu ulogu, dok oni samo treba da sačekaju ishod. O, kakve li ludosti! Kakvoga li bezumlja! Kada bi samo onu ambiciju, revnost i usrdnost koju unose u svoje ovozemaljske poduhvate ispoljili i u borbi za večni život, oni bi sigurno bili pobednici. Pokazano mi je da u životnoj borbi svako ima svoj udeo i zadatak koji sam za sebe mora savesno i verno da izvrši. Sotona budno priželjkuje priliku da mi u svojoj neopreznosti propustimo dragocene blagodati koje su nam date, i moraćemo voditi tešku borbu sa silama tame da to zadržimo, ili da ponovo stičemo nebesku milost ako je u nedostatku budnosti izgubimo.

Pokazano mi je da je hrišćanima Bogom podarena snaga da svaki dragoceni dar koji su dobili i zadrže. Nebo čuje i uslišiće svaku iskrenu i žarku molitvu. Kada sluge Hristove uzmu štit vere za odbranu i mač duhovni za borbu, u logoru neprijatelja predosećaju opasnost i nešto moraju da preduzmu. Progonstvo i ruženje samo čekaju da ih oni koji su „obučeni u silu s visine” pozovu u akciju. Čim vernici dopuste da istina u svojoj jednostavnosti i snazi preovlađuje među njima i da se ona iznosi nasuprot duhu ovoga sveta, postaje jasno da između Hrista i Velijara nema ništa zajedničkog. Hristovi učenici moraju biti živi primer kakav je bio život i duh njihovog Učitelja.

Sukobi i borbe očekuju i mlade i stare. Oni ni u jednom trenutku ne smeju da popuste u svojoj budnosti, jer lukavi neprijatelj stalno vreba da bi ih zaveo i savladao. Oni koji veruju u sadašnju istinu moraju isto tako biti stalno na oprezu kao i njihov neprijatelj, suprotstavljajući se mudro njegovim lukavstvima. Da li oni postupaju tako? Da li istrajavaju u toj borbi? Da li brižljivo izbegavaju svako zlo i svaku nepravdu? Hrista se možemo odreći na mnogo načina. Možemo Ga se odreći kad govorimo neistinu, kad govorimo zlo o drugima, kad zajedljivo i nepromišljeno izgovaramo prazne reči, jer time ispoljavamo veliki nedostatak oštroumlja i mudrosti. Mi time sebe činimo duhovno slabijima, naši naponi da se odupremo velikom neprijatelju opadaju, i konačno bivamo savladani. „Jer usta govore od suviška srca,” i tim nedostatkom budnosti mi pokazujemo da Hristos nije u nama. Oni koji se ustežu da se u potpunosti posvete Bogu, bedno izvršavaju dužnosti Hristovih sledbenika. Oni Ga slede na tako velikoj udaljenosti da vrlo često i ne znaju da li idu Njegovim stopama ili tragom svog velikog neprijatelja. Zašto se tako teško odričemo naše privrženosti ovom svetu, i zašto tako nerado uzimamo Hrista za jedini cilj u životu? Zašto toliko želimo da zadržimo prijateljstvo sa onima koji su neprijatelji našeg Učitelja, i zašto prihvatamo njihove običaje i njihova mišljenja? Moramo se potpuno i bezrezervno potčiniti Bogu, a raskinuti sa naklonostima prema svetu i ovozemaljskim interesima, ili ne možemo biti Hristovi sledbenici.

Život i duh Hristov jedino su merilo besprekornosti i savršenstva, i naš jedini siguran put jeste da sledimo Njegov primer. Ako postupimo tako, On će biti naš pouzdan Vođ i Savetnik ovde, a posle će nas odvesti u slavu. Međutim, da bismo išli Hristovim tragom moramo biti spremni na usrdno zalaganje i teška stradanja. Bog jedva čeka da radi za nas i da nas obdari

svojim Duhom, ako mi težimo za tim, živimo za to i verujemo u to; i tada ćemo zaista moći da napredujemo u svetlosti kao što je i On u svetlosti. Možemo se već sad naslallivati u Njegovoj ljubavi i piti od izobilja Njegovog bogatstva.

Delo Božje na Istoku

Fanatizam koji je u toku poslednjih godina besneo na Istoku ostavio je tamo svoje pustošne posledice. Pokazano mi je da je određivanjem vremena u godini 1844. Bog prokušao svoj narod, ali da nijedan rok koji je određivan posle tog vremena ne nosi naročita obeležja Njegove ruke. Posle 1844. godine On svoj narod više ne proverava nikakvim posebnim izračunavanjem vremena. Mi smo očekivali, i još uvek strpljivo očekujemo vreme Hristovog dolaska. Znatno uzbuđenje izazvano je određivanjem vremena u godini 1854, i mnogi su smatrali da je taj pokret bio od Boga zato što je bio prilično opsežan a neki su se očevidno i obratili povodom toga. Ali takav zaključak nije neminovan. Mnogo se propovedalo da je određivanje vremena u 1854. godini logično i tačno. Neki su zajedno sa istinom iskreno prihvatili i zabludu i žrtvovali mnogo od svoje imovine da bi potpomogli širenje te zablude, a posle svog razočaranja odbacili su i istinu i zabludu, i sada se sa istinom veoma teško može dopreti do njih. Neki koji su izdržali razočarenje uviđaju da se sadašnja istina zasniva na pouzdanim dokazima, prihvataju poruku trećega anđela i trude se da je sprovedu u svom životu. Međutim, ako je verovanje da 1854. godine ističe vreme milosti za jednoga bilo blagotvorno, za njih desetero je takvo verovanje bilo štetno; a mnogi od njih su dovedeni u položaj da ih istina više ne može osvedočiti, ma koliko jasno im bila izložena.

Objavljivanje ideje da vreme ističe 1854. godine bilo je praćeno duhom koji nije od Boga. To je činjeno u duhu galame, buke, nesmotrenosti i uzbuđenja. Mnogi su smatrali da je dizanje galame bitno obeležje istinske vere, i postojala je tendencija da se sve spusti na nivo lažne skromnosti. Mnogi su to smatrali poniznošću, ali čim bi se neko usprotivio njihovim čudnim shvatanjima, oni bi trenutno planuli, ispoljavajući duh vlastoljubivosti i osuđujući svoje neistomišljenike za oholost i suprotstavljanje istini i sili Božjoj.

Sveti anđeli sa neodobravanjem i čak sa gnušanjem gledaju na nepoštovanje koje mnogi pokazuju dok izgovaraju ime velikog Jehove. To sveto ime anđeli pominju uz najveće strahopoštovanje, zaklanjajući čak i svoja lica dok izgovaraju ime Bog, a ime Hristovo je za njih toliko sveto da se dok to izgovaraju uvek poklone sa najvećim poštovanjem. Koliko je tome suprotan duh kojim je praćen pokret u godini 1854! Neki koji su još uvek pod uticajem toga govore o Bogu kao što bi govorili o konju ili o nekom drugom beznačajnom predmetu. U svojim molitvama oni reči „Bog Svemogući” izgovaraju na sasvim uobičajen način i bez ikakvog poštovanja. Oni koji se tako ponašaju uopšte nemaju predstavu o uzvišenom karakteru Boga i Hrista i o svetosti onoga što je nebesko.

Kada su u stara vremena ljudi kojima je Bog slao svoje anđele da govore s njima ili da nešto učine za njih, shvatili da su videli Božjeg anđela i razgovarali s njim, oni su bili zapanjeni od straha misleći da moraju umreti. Oni su imali tako uzvišenu predstavu o strašnom veličanstvu i sili Božjoj da su mislili da će ih uništiti i sam kontakt s nekim ko dolazi neposredno iz Njegove svete prisutnosti. Upućena sam na sledeće Biblijske citate: „Tada Manoj razumje da je anđeo Gospodnji: i reče Manoj ženi svojoj: zacijelo ćemo umrijeti, jer vidjesmo Boga.” (Sud. 13, 21.22). „A Gedeon videći da bješe anđeo Gospodnji, reče: Ah, Gospode Bože, zato li vidjeh anđela Gospodnjega licem k licu? A Gospod mu reče: Budi miran, ne boj se, nećeš umrijeti.”

(Sud. 6,22.23) „A kad Isus Navin bješe kod Jerihona, podiže oči svoje i pogleda, a to čovjek stoji prema njemu s golim mačem u ruci; i pristupi k njemu Isus i reče mu: Jesi li naš ili naših neprijatelja? A on reče: nisam, nego sam Vojvoda vojske Gospodnje, sada dodoh. A Isus pade ničice na zemlju i pokloni se, i reče mu: što zapovijeda Gospodar moj sluzi svojemu? A Vojvoda vojske Gospodnje reče Isusu: Izuj obuću s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveto. I učini Isus tako” (Is. Navin 5,13-15). Kada je anđelima ukazivano toliko strahopoštovanje zato što dolaze iz prisutnosti Božje, koliko bi veće i dublje strahopoštovanje trebalo ukazivati samom Bogu!

Mnogima koji su obraćeni pod uticajem pokreta iz 1854. godine potrebno je novo obraćenje. Da bi se ti ljudi oslobodili tih pogrešnih i nastranih shvatanja, koja su prihvatili od svojih učitelja, i naveli da prime istinu nepomešanu sa zabludom, sada je potrebno desetostruko više truda nego što bi bilo da im je odmah u početku iznesena poruka trećeg anđela. Takvi se prvo moraju odučiti od zablude da bi se mogli poučavati pravoj istini, inače će otrovni korov zablude zagušiti dragoceno seme istine. Da bi se tle srca pripremio za dobro seme i da bi ono moglo da donosi rod na slavu Bogu, prvo se iz njega mora iskoreniti zabluda.

Jedini lek za situaciju na Istoku jeste potpuna disciplina i organizacija. Izvestan broj vernika na Istoku zahvaćen je duhom fanatizma. Sa Izvora prave istine oni su dobili tek po neki gutljaj i vrlo malo znaju o poruci trećeg anđela. Za takve se ništa ne može učiniti dok se ne oslobode svojih fanatičkih gledišta. Neki od učesnika u pokretu iz 1854. godine podržavaju i šire zablude, kao što su: mišljenje da bezbožnici neće uskrsnuti i teorija o Veku budućnosti; i pokušavaju da takva svoja shvatanja i iskustva iz prošlosti spoje sa porukom trećeg anđela. To je nespojivo. Između Hrista i Velijara nema ništa zajedničkog. Njihova neobična shvatanja o nepostojanju vaskrsenja za bezbožnike i o Veku budućnosti predstavljaju velike zablude koje je sotona ubacio među jeresi ovih poslednjih dana sa ciljem da upropasti duše. Te zablude se nikako ne mogu uskladiti sa porukom nebeskog porekla.

Pojedini iz tog pokreta imaju i neke, navodno, Bogom dane darove. Oni frfljaju neke neartikulisane glasove koje nazivaju stranim jezicima, a koji su potpuno nerazumljivi ne samo ljudima nego i Gospodu i celom nebu. Ove darove izmišljaju ljudi i žene, potpomognuti od velikog obmanjivača. Fanatizam, lažno uzbuđenje, nerazumljive jezike i dizanje galame, oni smatraju darovima koje je Bog postavio u Crkvi. Na taj način su još neki uvučeni u tu zabludu, i plodovi svega toga nisu dobri. „Po rodovima njihovim poznaćete ih.” Fanatizam i podizanje buke smatraju se za neke naročite dokaze vernosti. Za neke sastanak nije bio uspešan ako na njemu nisu doživeli neko naročito uzbuđenje i osećanje sreće. Oni se trude na svaki način da to izazovu i veštački se uzbuđuju. Ali uticaj takih skupova nije blagotvoran. Kad prolazno osećanje zanosa iščezne, oni padaju još dublje nego što su bili pre sastanka, jer njihova sreća nije došla sa pravog izvora. Za duhovno uzdizanje najkorisniji su oni skupovi na kojima preovlađuje ozbiljnost i duboko istraživanje sopstvenog srca, na kojima svako teži da upozna sebe i da se u dubokoj smernosti uči od Hrista.

Brat Lant iz Portlanda, u državi Mejn, mnogo je propatio zbog svega ovoga. On je osećao da duh koji često vlada na njihovim skupovima nije u harmoniji sa porukom trećeg anđela. On je imao teška iskustva sa fanatizmom koji je na Istoku ostavio za sobom pravu pustoš, i to ga je navelo da s podozrenjem gleda na sve što liči na fanatizam. Pred njegovim očima prošlost još uvek lebdi kao opomena i zato uvek teži da se drži što dalje od onih koji su i u najmanjoj meri skloni fanatizmu, i da s njima govori bez zaobilaženja, jer oseća opasnost koja od toga preti i njima i delu Božjem. On je sve to sagledao u pravoj svetlosti.

Ima mnogo nemirnih duhova koji nisu spremni da se podvrgnu disciplini i ne prihvataju nikakav sistem i poredak. Oni smatraju da podrediti sopstveno shvatanje rasuđivanju iskusnijih

znači ograničavanje lične slobode. Delo Božje neće napredovati sve dok svi ne pokažu spremnost da se potčine redu i poretku, a neodgovoran i neukrotiv duh fanatizma protera sa naših sastanaka. Površni utisci i osećanja nisu pouzdan dokaz da neke osobe vodi Gospod. Slične utiske i osećanja, ako ga u tome ne osujetimo, može izazvati i sotona. Zato se na emocije ne možemo sa sigurnošću osloniti. Svi treba pomnim proučavanjem da se dobro upoznaju sa dokazima naše vere, kako bi svoje ispovedanje mogli da ukrase donošenjem plodova na slavu Bogu. Ne dopustimo nikad i ničim da nas se nevernici gnušaju. Mi treba da budemo časni, odmereni i uzvišeni u svom govoru, i besprekorni u životu. Treba odbaciti sitničarstvo, neozbiljnost i nehat. Nije nikakav znak da je milost Božja ganula srce neke osobe koja na sastancima tako talentovano govori i tako se lepo moli, a čim napusti sastanak ponaša se tako grubo i tako nedolično. Takvi mizerno predstavljaju našu veru i nanose sramotu delu Božjem.

Među štovaocima subote u ..... postoji neka neobična raznolikost u shvatanjima. Neki se ne slažu sa Crkvom, i ako nastave tako postaće žrtve sotoninih kušanja, srljajući u fanatizam i zabludu. Baveći se čudnim i fantastičnim zamislama, mnogi ostaju slepi za tako važna i bitna pitanja istine. Ta svoja beznačajna maštanja oni stavljaju u istu ravan sa istinom koja je od životnog značaja. Duh kojim se ovakvi rukovode i sama njihova pojava izazivaju opravdane prigovore od strane osetljivih protivnika naše vere. Za napredak i uspeh treće anđeoske poruke bilo bi daleko bolje kad bi ovakvi napustili istinu.

Ipak će se prema svetlosti koju mi je Bog dao, na Istoku izdvojiti jedna velika grupa vernika koja će se čvrsto držati istine. Oni koji nastavljaju stranputicom koju su sami izabrali biće prepušteni svojoj omiljenoj zabludi koja će ih konačno i uništiti; ali će za izvesno vreme biti kamen spoticanja za one koji žele da prihvate istinu. Propovednici koji služe u reči i nauci treba svoj posao da rade temeljito, iznoseći istinu u njenoj čistoti i jednostavnosti. Svoje stado oni treba da hrane čistom, zdravom i prevejanom hranom. Ima lutajućih zvezda koji za sebe tvrde da su Bogom poslani propovednici. Oni idu od mesta do mesta i propovedaju subotu, ali sa istinom mešaju i zabludu i iznose pred narod masu neskladnih mišljenja. Njih podstiče sotona da bi izazvao gnušanje inteligentnih i osetljivih slušalaca. Oni mnogo govore o darovima i često imaju neka naročita nadahnuća. Odaju se nekim divljim, neobuzdanim osećanjima, izražavajući to nekim nerazumljivim i neartikulisanim glasovima koje nazivaju darom jezika; i neki se čak i oduševljavaju tim neobičnim manifestacijama. Takvi se nalaze pod vlašću drugog duha i spremni su da nasrnu na svakoga ko bi im uputio neki prekor. U takvom delu nema Božjeg Duha i On ne prati takve radnike. Oni ispoljavaju drugi duh; pa ipak sa uspehom propovedaju izvesnoj kategoriji slušalaca. Međutim, to u mnogome otežava napore onih služitelja koji su Bogom poslani i okvalifikovani da pred narod iznesu istinu o suboti i o darovima u njihovoj pravoj svetlosti i čiji je primer dostojan podražavanja.

Istinu treba izlagati na način koji će biti privlačan i za slušaoce prosvetljena uma. Na nas se u svetu ne gleda kao na ugledne, već kao na jadne, proste i neuke ljude. Stoga je veoma bitno da svi koji propovedaju istinu i u nju veruju budu tako preporođeni njenim posvećujućim uticajem, da svojim doslednim i plemenitim životom dokažu nevernicima da su u proceni ovog naroda bili prevareni. Veoma je važno da se delo istine oslobodi svega što liči na lažno i fanatičko uzbuđenje, da se istina osloni na sopstvene zasluge i otkrije svoju izvornu čistotu i svoj uzvišeni karakter.

Videla sam da je za one koji propovedaju istinu veoma bitno da budu otmeni u ponašanju, da odbace svaku nastranost, iznoseći istinu u njenoj čistoti i sigurnosti. Upućena sam na sledeće biblijske citate: „Koji se čvrsto drži istinite Riječi saglasno sa učenjem, da bi bio sposoban i poučavati u zdravoj nauci, i pokarati one koji se protive.” (Titu 1,9) U stihu 16. Pavle govori o

onima koji tvrde da poznaju Boga, ali Ga se delima odriču, pokazujući „da su nesposobni za ma koje dobro djelo.” A zatim upozorava Tita: „A ti govori što odgovara zdravom učenju: starcima da budu trezveni, skromni, mudri, zdravi u vjeri, u ljubavi, u trpljenju... Tako i mladiće savjetuj da budu čestiti. U svemu pokaži sebe za ugled u dobrim djelima. U učenju ispravnost, čestitost, čistotu. Riječ zdravu, besprekornu, da se posrami protivnik nemajući ništa loše da kaže za nas.” (Titu 2,1.2.6-8) Ova su uputstva napisana za dobro svih koji su Bogom pozvani da propovedaju Njegovu Reč, a isto tako i za dobro svih koji tu Reč slušaju.

Istina Božja nikada ne unižava, već naprotiv, uzdiže primaoca, oplemenjuje njegov ukus, posvećuje njegovo rasuđivanje i usavršava ga za društvo svetih i čistih anđela u carstvu Božjem. Ima ljudi koji su pre upoznavanja istine bili grubi, neotesani, nastrani, i hvalisavi, koji su bili spremni da se koriste na račun svojih bližnjih, i bili su u zabludi u mnogo čemu; ali kada su prihvatili istinu svim srcem, ona je u njihovom životu dovela do potpune promene. Oni odmah počinju da se reformišu. Čisti uticaj istine čoveka oplemenjuje i uzdiže u domu. On i u poslovnim odnosima sa svojim bližnjima uvek ima pred očima strah Božji i, ljubeći bližnjega kao samoga sebe, postupa s njima onako kako bi želeo da oni postupe s njim. Njegovi razgovori su uvek tako istinoljubivog, čistog i uzvišenog karaktera da nevernici ne mogu reći ništa rđavo o njemu, niti naći bilo šta nelepo i neprikladno na šta bi se sablaznili. Posvećujući uticaj istine on unosi i u svoju porodicu, i svojim primernim životom tako svetli svima oko sebe da oni, videći njegova dobra dela, slave Boga. U svemu u svom životu on za primer uzima život Hristov.

Zahtevi zakona Božjeg mogu biti zadovoljeni samo savršenstvom, savršenom i potpunom poslušnošću svim njegovim propisima. Polovična poslušnost i nesavršeno pokoravanje nisu ni od kakve koristi. Ljude ovoga sveta i nevernike zadivljuje naša doslednost, i najsnažnije ih ubeđuje činjenica da je Bog zaista s nama kad vide da svoju veru potvrđujemo delima. „Po rodovima njihovim poznaćete ih.” Svako se drvo poznaje po svojim plodovima. Naše reči i naši postupci su plodovi koje donosimo. Mnogi slušaju reči Hristove, ali ne žive po njima. Oni ispovedaju istinu, ali su im rodovi takvi da se nevernici zgražavaju nad njima. Oni su hvalisavi, i u molitvi i u razgovoru ističu svoju ličnu pravdu, padaju u zanos kad počnu da nabrajaju svoja dobra dela i, poput fariseja, hvale Boga što nisu kao ostali ljudi. A upravo takvi su veoma lukavi u poslovnim odnosima i uvek spremni da podvale drugima. Njihovi plodovi nisu dobri. Njihove reči i postupci su rđavi, ali su oni izgleda potpuno slepi za bedno i žalosno stanje u kojem se nalaze.

Pokazano mi je da se na ovakve mogu primeniti sledeće Hristove reči: „Neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode, ući u carstvo nebesko, osim koji čini po volji Oca mojega koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode, Gospode, nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao, idite od mene koji činite bezakonje.”

Ovde je reč o najvećoj obmanutosti koja može da obuzme ljudski um; ti ljudi veruju da su pravedni iako u stvari to nisu. Oni misle da su u svom verskom životu učinili mnogo, ali Hristos konačno razdire plašt njihove samopravednosti i živo im predočava pravu sliku o njima sa svim njihovim gresima i propustima u verskom životu. Oni su pronadani krivima, ali je prekasno, zauvek prekasno da isprave svoje nedostatke. Bog je predvideo način i sredstvo da se zabludeli poprave, ali ako oni nastave svojim putem i prezru sredstvo koje je On odredio za njihovo reformisanje i sjedinjenje u istini, naći će se u položaju opisanom u napred navedenim rečima našega Gospoda.

Bog vaspitava svoj narod i želi da svi pripadnici tog naroda budu jedinstveni, jednodušni i jednomisleni, kako bi odgovorili na Hristovu molitvu za Njegove učenike. „Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji zbog riječi njihove povjeruju u Mene: Da svi jedno budu kao Ti, Oče,

što si u meni i ja u Tebi, da i oni u nama jedno budu, da svijet vjeruje da si me Ti poslao.”

Tu se stalno podižu neke grupice jednomišljenika koji veruju da je Bog samo sa onima koji su veoma malobrojni i potpuno rasejani, i njihov je cilj da rasture i unište i ono što sluge Božje podižu. Stalno se podižu pojedinci nemirna duha koji uvek žele da vide i veruju nešta novo. Oni se pojavljuju naizmenično u raznim mestima, i sve što čine delo je neprijatelja, iako tvrde da imaju istinu. Oni se drže posebno od naroda koji je Bogom izabran da uz Njegovu pomoć izvrši veliko delo. Oni neprestano izražavaju strahovanje da crkva štovalaca subote postaje slična svetlu. Međutim, među njima nema gotovo ni dvoje čija se mišljenja slažu. Oni su rastureni i zbunjeni, a ipak sami sebe obmanjuju misle da je Bog upravo s njima. Neki od njih tvrde da imaju darove, ali su zahvaljujući uticaju upravo tih koji imaju darove navedeni da sumnjaju one na koje je Bog položio naročiti teret svoga dela, i da neke odvoje od Crkve. Na pripadnike naroda koji u skladu sa Rečju Božjom ulaže svaki napor da bude jedinstven, koji je utvrđen u poruci trećega anđela, oni gledaju s podozrenjem zato što taj narod proširuje svoj rad i privodi duše istini. Oni pripadnike naroda Božjeg smatraju naklonjenima svetlu zato što oni imaju uticaja na svet, i što svojim delima svedoče da Bog zaista čini naročito i veliko delo na Zemlji, izvodeći svoj narod iz sveta i pripremajući ga za Hristov dolazak.

Takvi i ne znaju u šta veruju i šta su razlozi njihovog takvog verovanja. Oni stalno uče, i nikada nisu u stanju da dolu do spoznaje istine. Pojavi se neki pojedinac sa nastranim i pogrešnim shvatanjima i tvrdi da ga je Bog poslao sa novom i veličanstvenom svetlošću, i da svi moraju verovati u ono šta on donosi. Oni koji nisu utvrđeni u veri i koji nisu čvrsto vezani za Crkvu, nego se bez kontrole prepuštaju da ih talasi nose, prihvataju sve što bilo koji vetar nauke donese. Svetlost koju takav donosi svetli na takav način da se svet s negodovanjem i prezirom okreće od njega i mrzi ga. Onda se on bogohulno uporeljuje sa Hristom, tvrdeći da ga svet mrzi iz istog razloga iz kojeg je mrzeo i Hrista. Pojavljuje se drugi, tvrdeći takođe da je Bogom poslan i širi jeres: da bezbožnici neće vaskrsnuti - što je sotonino remek-delo zablude. Treći podupire lažnu teoriju o Veku budućnosti. Četvrti se revnosno zalaže za američki način oblačenja. Svi oni traže potpunu versku slobodu, i svaki postupa nezavisno od ostalih, a ipak tvrde da je Bog na naročiti način upravo s njima.

Neki se raduju i likuju što imaju darove, koje drugi nemaju. Neka Bog pripadnike svoga naroda oslobodi takvih darova. Šta bi im takvi darovi doneli? Da li su ti darovi one koji ih ispoljavaju doveli u jedinstvo vere? Mogu li oni osvedočiti nevernike da je Bog zaista s njima? Kada se takvi, držeći se svako svoga različitog mišljenja, sakupe zajedno i znatno uzbuđeni počnu da govore potpuno nepoznatim jezicima, njihova svetlost svetli tako da nevernici zaključuju: „Ovi ljudi nisu duševno zdravi; oni su u zanosu lažnog uzbuđenja, i mi znamo da oni nemaju istinu.” Takvi predstavljaju očevidnu smetnju za obraćenje grešnika, njihov uticaj uspešno zadržava druge da ne prihvate istinu o suboti. Svi će takvi primiti platu po delima svojim. Neka bi dao Bog da se oni obrate, ili da se odreknu subote! Onda ne bi predstavljali prepreku za neobraćene.

Bog je doveo ljude koji su se godinama teško naprezali, koji su - spremni na svaku žrtvu - podnosili lišavanje i sva moguća iskušenja da bi svetlu prikazali istinu, i da bi svojim doslednim životom otklonili sramotu koju su fanatici naneli delu Božjem. Oni su nailazili na protivljenja u svakom obliku. Trudili su se ne samo danju nego i noću da bi pronašli dokaze naše vere, kako bi istinu u svoj njenoj jasnoći mogli da iznesu u povezanom obliku, i da odole svakom protivljenju. Neprekidni rad i umni naponi u vezi sa ovim velikim delom premorili su organizam mnogih i njihove glave prevremeno posuli sedom kosom. Oni se nisu istrošili uzalud. Bog je zabeležio njihove usrdne, žarke i vapajuće molitve da bi svetlost istine jasnije zablistala i drugima. On nije

propustio da zapazi njihove samopožrtvovane napore, i nagradiće ih po delima njihovim.

S druge strane, oni koji u otkrivanju ovih dragocenih istina nisu dali nikakav doprinos a prihvatili su neke od njih, kao što je istina o suboti, svu zahvalnost za ono što njih nije koštalo ništa dok su drugi uložili toliko truda, sada ispoljavaju u tome što kao nekada Korej, Datan i Aviron ustaju protiv onih na koje je Bog položio teret odgovornosti za svoje delo. Oni ponavljaju optužbe buntovnika: „Previše uzeste na sebe: sav ovaj narod, svi su sveti, i Gospod je među njima; zašto se vi podižete nad zborom Gospodnjim?” Zahvalnost je za njih sasvim nepoznata. U njima je duh žestine koji se neda urazumiti i koji će ih odvesti u potpunu propast.

Bog je blagoslovio svoj narod koji nastavlja da sledi vodstvo Njegovog providenja. On je taj narod iz svih društvenih slojeva izveo na veliku platformu istine. Nevernici se osvedočavaju da je Bog zaista sa svojim narodom i u smernosti srca prihvataju istinu. Delo Božje stalno napreduje. Ali i pored tako očevidnih dokaza da Bog vodi organizovanu crkvu ima, i stalno će biti, i takvih koji prihvataju subotu, ali hoće da budu nezavisni od Crkve, da veruju i žive kako sami oni odluče. Njihova shvatanja su konfuzna. Stanje razjedinjenosti i rasula u kojem se nalaze predstavlja stalni dokaz da Bog nije s njima. Ljudi ovoga sveta istinu o suboti i njihove zablude stavljaju na isti nivo i odbacuju i jedno i drugo. Oni koji nastavljaju da svojim pogrešnim učenjem i praksom izazivaju odvratnost i mržnju sveta, izazivaju time i gnjev Božji. Ako hrišćanin bude omrznut zbog svojih dobrih dela i zato što sledi Hrista, on će za to biti nagrađen; ali ako je omrznut zato što i ne zaslužuje da bude voljen, zato što je neuglađen u svom ponašanju, što je zbog istine u svadi sa svojim susedima i svojim postupcima čini subotu sve odvratnijom u njihovim očima, on je onda kamen spoticanja za grešnike i sramota za svetu istinu; i ako se ne pokaje bilo bi bolje da mu se obesi kamen vodenični oko vrata i da ga bace u more.

Ne pružajte nikad nevernicima povod da sramote našu veru. Nas nevernici obično smatraju za osobenjake i neobične i ne treba da ih svojim načinom življenja navodimo da o nama tako misle više nego što to naša vera zahteva.

Neki koji veruju u istinu možda misle da bi za naše sestre iz zdravstvenih razloga bilo dobro da prihvate američki način odevanja. Ali ako bi to umanjilo naš uticaj među nevernicima i još više uvećalo njihovu nepristupačnost, onda to ni u kom slučaju ne treba da prihvatimo, bez obzira na posledice. Varaju se oni koji misle da takvo odevanje donosi neke naročite koristi. To će se možda pokazati korisnim za jedne, ali zato štetnim za druge.

Pokazano mi je da žene koje su usvojile američki način odevanja ne poštuju izričita Božja uputstva data u tom pogledu. Upućena sam na sledeći biblijski tekst: „Žena da ne nosi muškoga odijela niti čovjek da se oblači u ženske haljine, jer je gad pred Gospodom Bogom tvojim ko god tako čini.” (5. Mojs. 22,5) Bog ne želi da Njegov narod prihvata ovu takozvanu reformnu nošnju. To je neskroman način odevanja, i nikako ne odgovara pristojnosti smernih Hristovih sledbenica.

Primećuje se sve jača sklonost da žene po svom načinu odevanja i spoljnom izgledu budu što sličnije muškarcima, i oblik njihove odeće postaje sve sličniji muškoj, ali Bog to proglašava odvratnim. „Isto, i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašavaju sebe.” (1. Tim. 2,9)

Oni koji se osećaju pozvanima da pristupe pokretu za ženska prava i za takozvanu reformu odevanja mogu takođe da raskinu svaku vezu sa porukom trećega anđela. Duh koji prati ovaj pokret ne može da se uskladi sa anđeoskom porukom. Sto se tiče odnosa i prava ljudi i žena Sveto pismo je sasvim jasno. Spiritisti su u velikoj meri prihvatili ovaj neobičan način odevanja. Adventiste sedmog dana, zato što veruju u oživljavanje darova, često žigošu kao spiritiste. Prihvatanjem ovog načina odevanja, mi bismo sahranili svoj uticaj. Ljudi bi nas stavili na isti nivo sa spiritistima i odbili bi da nas slušaju.

Uporedo sa takozvanom Reformom odevanja ide i duh lakomislenosti i neskromnosti upravo u pogledu odevanja. Izgleda da svi koji prihvate ovaj način odevanja gube svoju raniju skromnost i uzdržanost. Pokazano mi je da - prema nameri Božjoj - naš stav i u ovom pogledu treba da bude dosledan i razlozan. One sestre koje prihvate ovu američku nošnju potkopavaju time svoj uticaj a isto tako i uticaj svojih muževa, i postaće predmet prezira i podsmeha. „Vi ste svjetlost svijetu,” kaže naš Spasitelj. „Tako da se svijetli svjetlost vaša pred ljudima da vide vaša dobra djela, i proslave Oca vašega koji je na nebesima.” Pred nama je veliki zadatak koji treba da izvršimo na ovom svetu, i Bog ne želi da se prihvatimo bilo čega što bi umanjilo ili uništilo naš uticaj na druge.

Davidova molitva

Pokazano mi je kako se David usrdno molio Gospodu da ga ne napusti u njegovoj starosti, i shvatila sam šta je bio razlog koji ga je pokrenuo na tako usrdnu molitvu. On je zapazio da se ljudi u starosti većinom osećaju nesrećnim, i da su karakterne mane koje ljude čine nesrećnima u starosti sve izrazitije. Kod onih koji su po svojoj prirodi škrti i lakomi ove osobine postaju najodvratnije u njihovoj starosti. Ako su pak zavidljivi, mrzovoljni i nestrpljivi, sve to biva još izrazitije kad ostare.

David je bio veoma potišten kad je video kako carevi i visoko istaknuti ljudi koji su u doba svoje muževnosti izgledali veoma bogobojazni, u starosti postaju zavidljivi i ljubomorni na svoje najbolje prijatelje i srodnike. Oni žive u stalnom strahu da se njihovi prijatelji i srodnici, čim pokažu bilo kakvo interesovanje za njih, rukovode sebičnim pobudama. U pogledu onih u koje treba da imaju puno poverenje, oni se povode za nagoveštajima i zlonamernim savetima drugih. Njihova neobuzdavana zavist, zbog toga što svi ne mogu da se slože sa njihovim pogrešnim rasuđivanjem, ponekad se rasplamsa u pravu vatru strasti. Njihova gramžljivost postaje još strašnija. Oni često pomišljaju da im njihova rođena deca i srodnici žele smrt da bi se domogli njihovog položaja i bogatstva, i da bi prigrabili počasti koje se njima ukazuju. A neki se do te mere odaju osećanju zavisti i gramžljivosti da uništavaju svoju rođenu djecu.

David je zapazio da neki koji su u snazi svoje muževnosti živeli životom pravednika, kada ostare kao da u potpunosti gube samokontrolu. Sotona zagospodari njihovim umom i čini ih stalno uznemirenima i nezadovoljnima. Video je kako mnogi u svojoj starosti izgledaju kao da su odbačeni od Boga i izloženi podsmehu i sramoćenju od strane svojih neprijatelja. Davida je sve ovo jako potreslo i zabrinulo. Razmišljajući da i sam mora da ostari, strahovao je da ga Gospod ne ostavi da bude tako nesrećan kao starci čije je ponašanje posmatrao, i koji su neprijateljima Gospodnjim dali povoda da ih sramote. Sa tim teretom na duši, on se usrdno molio: „Nemoj me odbaciti pod starost, kad me izdaje snaga moja, nemoj me ostaviti, Bože, Ti si me učio od mladosti, i do danas kazujem čudesa Tvoja. Ni u starosti i kad osijedih nemoj me ostaviti, Bože, eda bih kazivao mišicu Tvoju potomstvu, svim mladima silu Tvoju.” (Ps. 71,9.17.18). David je osećao potrebu da ga Bog čuva od zala koja prate starost.

Često se dešava da ostareli ljudi ne uviđaju i ne priznaju da su njihove umne snage opale, i zato skraćuju dane svoga života preuzimajući na sebe brige koje pripadaju njihovoj deci. Sotona se često poigrava sa njihovom uobraziljom, navodeći ih da škrtarenjem nagomilavaju svoja novčana sredstva. To su njihovi idoli i oni ih uz najveće škrtarenje nagomilavaju. Neki se čak lišavaju mnogih udobnosti u životu, i rade preko svojih snaga, samo da ne bi trošili gotovinu.

Tako ih strahovanje da u budućnosti neće imati dosta, muči i drži u stalnoj zabrinutosti. Sva ta strahovanja potiču od sotone. On budi u njima prohteve koji dovode do robovanja strahu i zavisti, što izopačuje plemenitost duše i uništava uzvišenije misli i osećanja. Takvi se ludački zanose škrtarenjem i misle samo o novcu. Međutim, kada bi zauzeli stav kakav Gospod želi da zauzmu, njima bi njihovi poslednji dani mogli da budu najbolji i najsrećniji u životu. Oni koji imaju decu na čije poštenje i sposobnost upravljanja s pravom mogu da se oslone, treba da njima prepuste brigu za svoju mirnu i srećnu starost. Ako propuste da postupe tako, sotona će iskoristiti njihove oslabljene umne snage, i on će ovladati njima. Oni treba da se oslobode briga i tereta odgovornosti i da svoje dane provode što je moguće srećnije, pripremajući se za nebo.

Ekstremnost u odevanju

Mi smatramo da odevanje po američkoj modi, nošenje teških krinolina i ekstremno dugačkih haljina koje se vuku po trotoaru i ulicama, nije u skladu sa našom verom. Ako žene svoje haljine pripreme tako da su za jedan ili dva inča (oko 5 cm) podignute od ulične prljavštine, one će biti pristojne, moći će ih lakše održavati u čistoći i urednosti, i duže nositi. Ovakve bi haljine bile u saglasnosti sa našom verom. Primila sam više pisama u kojima me naše sestre pitaju za mišljenje u pogledu nošenja utegnutih sukanja. Na ova pitanja odgovorila sam pismom upućenim u Vašington jednoj od tamošnjih sestara. Navodim ovde to pismo da bi bilo od koristi i drugima.

„Mi kao narod ne verujemo da moramo (bukvalno) izaći iz sveta, kako bismo izbegli njegove običaje i modu. Ako naš način odevanja zato što nosimo jednostavnu, urednu, pristojnu i udobnu odeću prihvate i ljubitelji ovoga sveta, da li mi u takvom slučaju treba da menjamo svoj način odevanja samo zato da bi smo se razlikovali od sveta? Ne, mi u svom načinu odevanja ne treba da budemo naročiti i jedinstveni samo zato da bismo se razlikovali od sveta i da bismo zbog toga bili prezreni. Hrišćani treba da budu svetlost svetu i so zemlji. Njihova odeća uvek treba da bude uredna i pristojna, njihovi razgovori čisti i pobožni a njihovo ponašanje besprekorno.

Kako treba da se odevamo? Žene koje su nosile teške suknje i pre uvođenja krinolina samo radi izgleda a ne radi udobnosti; grešile su na svoju sopstvenu štetu, ugrožavajući svoje zdravlje a dužnost im je da ga čuvaju. A i one koje ih sada nose samo zato da bi ličile na one u krinolinama, takođe greše, jer podražavaju modu koja predstavlja pravu sramotu. Pre uvođenja krinolina nosile su se utegnute suknje. Ja od svoje četrnaeste godine nosim laku suknju, i to ne radi lepog izgleda nego zato što je udobna i skromna. Nisam je ostavila ni kada su uvedene krinoline. Da li treba sad da je odbacim zato što su krinoline u modi? Ne, to bi značilo ići u krajnost.

Ja uvek treba da imam na umu da moram biti primerna ne trčeći ni u jednu ni u drugu modu, nego u pogledu odevanja nezavisno nastaviti svojim putem, ne odlazeći ni u jednu krajnost. Da sam odbacila svoju suknju sa naborima koja je uvek bila pristojna i udobna i odlazeći u drugu krajnost obukla neku laku pamučnu suknju, izložila bi se podsmehu i pogrešila bi; jer time ne bi pružila dobar primer već samo povod za prepričavanje onima koji nose krinoline. Da bi opravdale nošenje krinolina, one bi počele da ukazuju na mene kao onu koja to ne nosi, govoreći kako ne žele da same sebe degradiraju na taj način. Odlazanjem u krajnosti mi bismo samo uništili sav svoj uticaj koji bismo inače mogli imati, a one što nose krinoline ohrabрили da nastave svojim putem. Bez ikakvog obzira na ono što je trenutno u modi, naša odeća treba da bude pristojna.

U izboru i načinu odevanja postoji zlatna sredina. O, kada bismo svi tu sredinu znali da pronađemo i da se toga držimo! Pretražujmo u ovom ozbiljnom vremenu svoje srce, priznajmo

svoje grehe i ponizimo se pred Bogom. Odnos između Boga i naše duše je lični zadatak, i svi koji se tome posvete kako treba neće imati vremena da kritikuju odeću, postupke i pobude svoje braće i sestara. „Tražite Gospoda svi koji ste krotki u zemlji, koji činite što je naredio; tražite pravdu, tražite krotost, eda biste se sakrili na dan gnjeva Gospodnjega.” Ovde je izložen naš zadatak. Ovo nije upućeno grešnicima, nego krotkima na Zemlji, koji izvršuju što je On naredio i drže Njegove zapovesti. U tome svako ima svoj zadatak, i ako svi poslušaju, među onima što praznuju subotu zavladaće sloga i slatko jedinstvo.”

Upozorenje starešini Halu

5. novembra 1862. godine pokazano mi je duhovno stanje u kojem se nalazi brat Hal. Njegovo stanje izaziva ozbiljnu zabrinutost. Zbog nedostatka posvećenosti i žive pobožnosti on je postao meta sotoninih došaptavanja. Umesto na moćnu ruku Božju, on se oslanjao na sopstvenu snagu, i pomoć te moćne ruke delimično mu je uskraćena.

Pokazano mi je da je u ovom slučaju najgore to što brat Hal uopšte nije svestan opasnosti u kojoj se nalazi. On se uopšte ne uznemirava, osećajući se potpuno bezbedan i spokojan, dok sotona i njegovi anđeli likuju zbog svoje pobeđe. Dokle god se brat Hal borio njegov duh je bio u pripravnosti za odbranu. On je sada prestao da se bori i prestao je svaki sukob. Njegov duh se smirio, i sotona ga ostavlja u tom miru. O, kako je opasan položaj u kojem se on, prema onome što mi je pokazano, sada nalazi! Njegov slučaj je skoro beznadežan, jer on ne ulaže nikakve napore da bi se odupro sotoni i iščupao iz njegove strašne zamke.

Sa bratom Halom postupalo se savesno i verno. On je mislio da su ga suviše ograničavali i da nije mogao da postupa u skladu sa svojom prirodom. Dok je sila istine u svoj svojoj ubedljivosti uticala na njega, on je bio srazmerno bezbedan; ali kad nestane snažnog uticaja istine na dušu i kad više nema nikakvih ograničenja onda pobeđuju prirodne sklonosti i čovek se više ne može zaustaviti. On je postao umoran od stalnih sukoba i zaželeo je da za neko vreme ima više slobode u svojim postupcima, a osećao se i uvređen ukorima od strane svoje braće. Prikazan mi je kako stoji na rubu strašnog ponora, spreman da skoči. Ako preduzme taj korak to će biti kraj. Njegova sudbina biće odlučena zauvek. On sada radi i odlučuje za večnost. Delo Božje, međutim, ne zavisi od brata Hala. Ako napusti redove onih koji nose krvlju poprskanu zastavu Kneza Emanuila i pređe u redove onih koji se nalaze pod crnom zastavom, sam će biti kriv za svoju večnu propast.

Pokazano mi je da oni koji to žele mogu uvek naći obilje razloga da posumnjaju u nadahnuće i istinitost Reči Božje. Bog nikoga ne prisiljava da veruje. Svako ima slobodu izbora: Hoće li da se osloni na dokaze koje Bog u svojoj milosti daje, ili da sumnja i propadne. Pred tebe se, brate Hal, postavlja pitanje: život ili smrt. Već vidim mnoštvo zlih anđela koji te okružuju kao neki mračni oblak, a ti se među njima prijatno osećaš. Sotona ti primamljivo govori da postoji put kojim je lakše ići nego biti u neprekidnom sukobu sa protivrečnim shvatanjima; ali ako budeš izabrao taj put, na kraju ćeš uvideti da ćeš morati da platiš veliki i strašan danak - večni gubitak.

Pokazano mi je da si previše samopouzdan, misleći da imaš nepobitne argumente, i da se ne oslanjaš na silu Božju. Suviše često si istrčavao na sotonino bojno polje da bi se sukobljavao s protivnicima. Nisi čekao da vidiš da li se zbog istine ili dela Božjeg treba upuštati u raspravljanja, već si se hvatao ukoštac s protivnicima i onda kad si s malo prosuđivanja mogao doći do zaključka da na taj način nećeš odbraniti istinu ni doprineti napretku dela Božjeg. Tako se samo

uzalud propušta dragoceno vreme.

Sotona je zapazio težak udarac koji je brat Hal zadao spiritizmu u Batl Kriku. Spiritisti su, shvativši kojoj organizaciji on pripada, bili ubedeni da nije uzaludno uložiti napore da obore onoga koji im je naneo toliko štete. U raspravljanju sa spiritistima vi se ne sukobljavate samo sa ljudima i njihovim argumentima, nego i sa sotonom i njegovim anđelima. I u borbu sa spiritistima nikad ne treba slati samo jednog čoveka. Ako interesi dela Božjeg zaista zahtevaju da se suprotstavimo sotonu i njegovim agentima oličenim u spiritističkom medijumu, ako postoje stvarni razlozi za upuštanje u takvu polemiku, onda treba da se udruže više njih da bi molitvom i verom potisnuli vojske tame i da bi onoga koji govori štitili anđeli koji su nenadmašni u snazi.

Pokazano mi je, brate Hal, da si pod uticajem neke omamljive opčinjenosti koja će se pokazati sudbonosnom za tebe ako se na vreme ne otrgneš od toga. Ti si pregovarao sa sotonom, i polemišući s njim stupio na zabranjeno područje. Upuštajući se u pitanja koja su isuviše teška za tebe, počeo si da ispoljavaš sumnju i neverovanje, čime si privukao zle anđele a čiste i svete anđele Božje odagnao od sebe. Da si se odlučno suprotstavio sotoninom došaptavanju i usrdnom molitvom zatražio snagu od Boga, raskinuo bi te okove, odagnao neprijatelja, prišao bliže Gospodu, i u ime Njegovo zadobio pobjedu. Pokazano mi je da si, pošavši u sukob sa spiritistima dok si i sam bio okružen oblacima sumnje i zbunjenosti, prekoračio granice dozvoljenog. Upustivši se u borbu sa sotonom bez odgovarajućeg oružja, ti si bio teško ranjen, ali uopšte nisi svestan svojih rana. Strahujem veoma da ni svi gromovi i munje sa Sinaja ne bi te mogli osvestiti. Sotona te je uspavao u svojoj udobnoj naslonjači i ti ne uviđaš strašnu opasnost koja ti pretila i ne ulažeš nikakav napor da je izbegneš. Ako se ne probudiš i ne otrgneš iz zamke đavola, ti moras propasti. Braća i sestre bi hteli da te spasu, ali meni je pokazano da to ne mogu učiniti oni. Ti moras preduzeti nešto, moras uložiti očajničke napore, ili ćeš biti izgubljen. Pokazano mi je da oni koji padnu pod očaravajući uticaj spiritizma uopšte nisu svesni toga. Ti si opčinjen i hipnotisan ali to ne znaš, i zato ne ulažeš nikakve napore da bi izašao na svetlost.

Pokazano mi je da se mi sada nalazimo u vremenu rešetanja. Sotona radi svim svojim silama da duše istrgne iz ruku Hristovih, navodeći ih da ruže i vrelaju Sina Božjeg. Anđeo je polako i ponavljajući naglašavao sledeće reči: „Zamislite koliko će sada težu kaznu zaslužiti onaj koji gazi Sina Božjeg, i krv Zavjeta kojom je osvećena za nesvetu drži, i Duh blagodatni vrijeđa?” Karakter se svakodnevno razvija. Božji anđeli odmeravaju njegovu moralnu vrednost. Bog tako kuša i proverava svoj narod. Anđeo mi je ukazao na sledeće reči apostola: „Pazite braćo, da ne bude u nekome od vas zlo srce nevjerovanja, odstupanjem od Boga živoga: nego budite jedan drugoga svaki dan, dokle god to ‘danas’ traje, da koji od vas ne postane tvrdokoran obmanom grijeha. Jer smo postali zajedničari Hristovi, *samo ako prvobitnu vjeru do kraja čvrsto održimo.*” Bogu nije po volji da iko od onih koji su upoznali silu Njegove milosti padne u sumnju, i tako postane orule sotonino, prenoseći njegova došaptavanja i u misli drugih. Jednom posejano seme neverovanja i zla nije lako iskoreniti. Sotona to stalno pothranjuje i ono buja i jača. Dobro seme treba stalno gajiti, zalivati i čuvati; jer svaki otrovni uticaj kojim ono može da bude izloženo ometa njegovo rasteње i dovodi do njegovog potpunog izumiranja.

Sotona danas ulaže napore veće nego ikada ranije, jer zna da vremena malo ima. Brate Hal, videla sam da nanosiš veliku štetu samom sebi što svoje slabosti i sumnje otkrivaš pred onima koji su agenti sotonini. Obmanuli su te slatkim i laskavim rečima i ti si se vrlo neobazrivo izložio napadima sotone. Kako si mogao da izlažeš sebe tolikom ranjavanju a Reč Božju tolikoj sramoti? Potpuno nepromišljeno si istrčao na sotonino bojište, i nije nikakvo čudo što je tvoj um toliko ošamućen i neosetljiv. Sotona je preko svojih agenata već zatrovao atmosferu koju udišeš; zli anđeli su već obavestili njegove agente na Zemlji kao treba da nastave s tobom. A ti si jedan od

onih koje je Bog pozvao da stoje između živih i mrtvih, jedan od stražara na zidovima Siona koji treba da obaveštavaju narod koje je doba noći. Na tebi je izuzetno teška odgovornost. Ako nastaviš da zastranjuješ nećeš u tome biti sam, jer te sotona koristi kao svog agenta da bi i druge odveo u smrt.

Pokazano mi je kako anđeli Božji tužno gledaju za tobom. Oni te napuštaju i s tugom se okreću na drugu stranu, dok se sotona i njegovi anđeli cerekaju i likuju nad tobom. Da si se sam borio sa svojim sumnjama i da, govoreći o svom neverovanju i stalnom zadržavanju na tome, nisi ohrabrivao đavola da te kuša, ne bi se sada toliko zlih anđela gomilalo oko tebe. Ali ti si rado govorio o tami koja te okružuje i što si više o tome govorio i o tome razmišljao, tama je postajala sve gušća i gušća. Izbegavao si svaki zrak nebeske svetlosti i između tebe i onih koji su bili pozvani da ti pomognu nastao je ogroman ponor. Ako nastaviš putem kojim si pošao, teško tebi. Božja ruka će te zaustaviti na način koji ti neće pogodovati. Njegov gnjev te neće mimoići. Ali On te još uvek poziva sada, upravo sada, On te poziva da Mu se vratiš bez odlaganja. On ti milostivo nudi oproštaj, i želi da te izleči od svekolikog tvoga zastranjivanja. Pripadnike svog posebnog i izabranog naroda Bog stalno vaspitava. On nastoji da ih očisti, ubeli i pripremi za vaznesenje. Oni koji predstavljaju Njegovo izabrano blago moraju se odvajati od svega što je telesno sve dok ne postanu kao zlato sedam puta pretopljeno.

Pokazano mi je da se braća A i B nalaze u strašnom položaju zato što dozvoljavaju da sotona njihove misli usmerava u pravcu neverovanja, služeći na taj način upravo njegovim ciljevima. Njihov najveći greh je u tome što o svojim mračnim sumnjama, o tom neverovanju mračnom kao ponoć, stalno govore, usmeravajući tako na taj mračni put i druge.

Narod Božji će biti rešetan kao što se rešeta pšenica u rešet, dokle god se potpuno ne odvoji od pleve i ostane samo čisto zrno. Mi stalno treba da gledamo na Hrista, ugledajući se na Njegov primer smernosti i čistote. Ti ne pristaješ na disciplinu koja ti je neophodna, i u praksi ne primenjuješ samoodricanje koje Hristos zahteva od svih koji žele da zaista budu naslednici spasenja. Oni koji su angažovani u radu na spasavanju duša treba da istinski saraduju sa Hristom. Njegovo je delo bilo izraz nesebičnog dobročinstva i stalne požrtvovanosti. Oni za koje je Hristos podneo tako veliku žrtvu da bi ih učinio sudeonicima u toj božanskoj milosti, treba sa svoje strane takođe da se žrtvuju i odriču sebe da bi dali svoj doprinos velikom delu upoznavanja i drugih sa istinom. Samoljublje treba odbaciti, sebične želje i samozadovoljstvo ne smeju da nas ometaju u radu na spasavanju duša. Propovednici jevanđelja treba da rade umesto Hrista; oni su Njegovi predstavnici. Oni ne smeju da misle samo o svojoj udobnosti, komforu, željama i preimućtvima. Oni moraju biti spremni da trpe za Hrista, da se raspinju s Njim i da se raduju u punom smislu te reči što poznaju zajednicu muka Hristovih.

Pokazano mi je da pred propovednicima koji služe u reči i nauci stoji veliki zadatak i teška odgovornost. U svom radu oni se ne približuju dovoljno srcu svojih slušalaca. Njihov rad je suviše uopšten i suviše rasplinut. Svoje napore oni bi morali više usredsrediti na one za koje se zalažu. Propovedanjem sa govornice oni su svoj rad tek otpočeli. Ono što propovedaju oni moraju da potvrde sopstvenim životom, čuvajući se strogo da delo Božje ne izlože sramoti. Svojim primerom oni treba da budu ilustracija Hristovog života. „Jer mi smo Božji saradnici.” (1. Kor. 3,9) „A saradujući s Njim, molimo vas da ne primite uzalud blagodat Božju.” (2. Kor. 6,1) Propovednikov rad se ne završava kada on siđe s propovedaonice. Teret svog propovedničkog poziva on ne treba tada da odloži i da svoje misli odmah zaposli čitanjem ili pisanjem, sem ako je to zaista neophodno. Svoj javni rad on treba da nastavi ličnim naporima, zalažući se lično za duše kad god mu se za to ukaže prilika, razgovarajući sa svojim slušaocima u njihovom domu, pozivajući ih i preklinjući umesto Hrista da se pomire s Bogom. Naš rad ovde uskoro mora da se

završi „i svako će primiti platu po djelima svojim.”

Pokazana mi je nagrada svetih: besmrtno naslede. Zatim sam videla da će pripadnici Božjeg naroda, ma koliko podneli Hrista radi, na kraju zaključiti da je nebo ipak lako zadobiti. Oni znaju da patnje kroz koje ovde moraju prolaziti nisu ništa u poređenju sa slavom koja ih na kraju očekuje. Pripadnici Božjeg naroda i u ovim poslednjim danima neće biti pošteđeni kušanja. Ali uskoro dolazi njihova i poslednja proba, i onda će primiti dar večnoga života.

Brate Hal, ti si podnosio rug i sramotu istine radi. Osetio si silu istine i neprolaznog života. Gospod te je posredstvom svoga Svetog Duha osvedočio da pripadaš Njemu i da te On prima. Pokazano mi je da ćeš - ako ponovo pripašeš svoje oružje, i zauzmeš svoj položaj, odupirući se đavolu i boreći se hrabro u bitkama Gospodnjim, - izvojevati pobeđu i uskoro položiti svoje oružje i primiti pobjednički venac. O, nije li to nasleđe dovoljno vredno da se borimo za njega? Nije li cena plaćena za to bila agonija i krv Sina Božijega? Pozivam te u ime Gospodnje: osvesti se. Raskini sa strašnom obmanom u koju te je sotona zapleo. Bori se za večni život. Odupri se đavolu. Zli anđeli su oko tebe, došaptavajući ti lažne snove i ti ih slušaš sa zadovoljstvom. O, Hrista radi, i duše tvoje radi, preklinjem te: raskini sa tim strašnim uticajem dok te Duh Božji, koji je toliko ožalošćen, nije sasvim napustio!

U subotu, 6. juna 1863. godine, pokazane su mi neke pojedinosti u pogledu dela Božjeg i širenja istine. I propovednici i članovi imaju premalo vere, posvećenosti i prave pobožnosti. Članovi se ugledaju na propovednika, i tako on vrši veliki uticaj na njih. Brate Hal, Bog želi da Mu se više približiš, da bi se mogao uhvatiti za Njegovu silu i, polažući živom verom nadu na spasenje, postati snažan u Njemu. Da si zaista pobožan za propovedaonicom i u svakodnevnom životu, tvoje propovedi bi imale snažan uticaj. Ti ne preispituješ pažljivo svoje srce. Proučio si mnoge knjige da bi tvoja izlaganja bila temeljita, jaka i dopadljiva, ali si propustio najvažnije i najneophodnije proučavanje - upoznavanje samoga sebe. Duboko preispitivanje samoga sebe, pobožno razmišljanje i molitva, kod tebe dolaze tek na drugo mesto. Tvoj uspeh u svojstvu propovednika zavisi od čistote tvoga srca. Više bi snage primio kada bi svakog dana proveo po jedan čas u pobožnom razmišljanju i iskrenom okajavanju svojih propusta i izopačenosti, tražeći od Boga oprostaj i sigurnost da su ti gresi oprošteni, nego što provodiš sate i dane u proučavanju najboljih autora, upoznavanju sa svim mogućim primedbama, koje se iznose protiv naše vere i u iznalaženju najjačih dokaza u njenu odbranu.

Razlog što naši propovednici tako malo postižu u tome je što ne hode stalno sa Bogom. Većina od njih zaostaje iza Njega za čitav dan hoda. Preispitaj što pomnije svoje srce i budno straži nad sobom da svojim rečima i postupcima ne bi obeščastio istinu, da zlim jezicima ne pružiš priliku da sramote i tebe i istinu, i da zapostavljanjem preispitivanja sopstvenog srca i žive pobožnosti ne budeš kriv za gubitak duša. Svetost u ponašanju Hristovih propovednika treba da bude stalni ukor za one koji su lakomisleni i površni. Zraci istine i svetosti koji treba da blistaju iz tvojih ozbiljnih i pobožnih razgovora treba da osvedoče druge, primoravajući ih na priznanje da je Bog zaista s tobom i da imaš istinu. Nehat i neodgovornost onih koji tvrde da su Hristovi propovednici glavni je uzrok što imaju tako malo uticaja. Mnogi od njih samo propovedaju, ali je malo onih koji su ljudi molitve. Kad bi naši propovednici više polagali na tajnu molitvu, kad bi ono što propovedaju praktično primenjivali u svojim porodicama, kada bi s dostojanstvom i ozbiljnošću upravljali svojim domovima, onda bi njihova svetlost zaista obasjavala sve koji se nalaze oko njih.

Brate Hal, pokazano mi je da bi učinio najbolje što možeš učiniti u svom životu kada bi se potpuno predao Bogu, održavajući neprekidno vezu sa Njim, razmišljajući u duhu pobožnosti, bdijući nad sobom, tražeći oprostaj od Njega u najdubljoj skrušenosti, i oslanjajući se za snagu

samo na Njega; jer bi se tada napajao na živom izvoru, pozivajući i druge da piju iz tog izvora koji je tebi vratio život i snagu.

Dragi brate, ako u tvom hrišćanskom karakteru ne dođe do promene, ti ćeš izgubiti večni život; jer naš budni neprijatelj postavlja svoje zamke ispred tvojih nogu, i ti ćeš se sigurno zaplesti u njih ako se ne budeš više približio Bogu. Ti osećaš nemir i nespokojstvo, i proučavanje je tvoja opsesija, ali često izabereš pogrešan predmet. Kad treba da preispituješ sopstveno srce, ti se posvećuješ čitanju knjiga. Kad treba da se verom više približiš Hristu, ti se odaješ proučavanju knjiga. Pokazano mi je da će ti sav taj trud ostati uzaludan ako se ne okreneš pažljivom preispitivanju samoga sebe. Ti ne poznaješ sebe, i premalo razmišljaš o Bogu. Suviše si samopouzdan i olako prelaziš preko činjenica da sopstvenom „ja” moraš umreti ako želiš da budeš uspešan kao Hristov propovednik. Nedostaje ti pribranost i ozbiljnost dok si za govornicom. To neutrališe tvoj rad u propovedništvu.

Tvoje nedostatke sam zapazila još kad mi je tvoj slučaj prvi put bio prikazan u viziji. Tvoje misli nisu uzvišene i plemenite. Svete i uzvišene istine ti sa katedre izlažeš vešto i na odgovarajući način, ali dok govoriš o najsvetijim predmetima ti često ubaciš nešto komično da bi izazvao smeh, i time često uništavaš snagu cele propovedi. Ti sa lakoćom izlažeš svete i ozbiljne istine, ali ne živiš po njima, i to je razlog što ti nedostaje potvrda i odobrenje neba. Mnogi koji slušaju tvoje izlaganje sa zadovoljstvom govore o snažnoj propovedi i o dobrom govorniku, ali o neophodnosti pokoravanja iznesenoj istini nisu osvedočeni ništa više nego što su bili i pre propovedi. Oni nastavljaju da prestupaju Božji zakon kao i do tada. Njih je oduševio propovednik, a ne istina koju je iznosio. Ti si ostao na tolikoj udaljenosti od Boga da sila Njegove istine nije doprla ni u tvoj dom. Uticaj žive vere treba prvo da oplemeni i uzdigne tvoju porodicu, a naročitu tvoju suprugu. Dok ti u svojoj porodici prelaziš preko svih ograničenja, ponašajući se neodgovorno kao neki mladić, to pokazuje da ne shvataš značaj istine i ne osećaš teret odgovornosti za delo Božje. Ti ne paziš na izbor svojih reči i ostavljaš rđav primer.

U stalnom preispitivanju samoga sebe, svojih slabosti i svojih sklonosti nalazi se tvoja jedina sigurnost. Ne prestaj da bdiješ nad samim sobom i kada si u svom domu i na bilo kom drugom mestu. Zanemarujući svoje najsvetije dužnosti, odlazući svoje oružje i odajući se duhu lakomislenosti, ti odgoniš anđele i od sebe i od svoje porodice. Ne zanemaruj da preispituješ svoje srce u svom domu i na svakom mestu. Ne poklanjaj svu svoju ljubav i pažnju samo svojoj porodici. Gledaj da svoja najsvetija osećanja i ljubav posvetiš Isusu koji te je iskupio krvlju svojom. Dok si kod kuće, budi u svako doba spreman da kreneš na svoje obaveze prema Učitelju koje te očekuju van kuće. Ako budeš činio tako, bićeš naoružan u svakom trenutku.

Najveće želje tvoje duše biće da proslaviš Boga, da vršiš Njegovu volju, i osetićeš svu slast potpunog poverenja u Njega. Nećeš više osećati taj nemir u duši, jer će pobožnost i svetost biti stalne teme tvoga razmišljanja. Bila sam upućena na sledeći biblijski stih: „Nego iznuravam tijelo svoje i savladujem ga, da propovijedajući drugima ne budem i sam odbačen.” (1. Kor. 9,27) Tvoj je prvi zadatak da se i sam učiš i naučiš. Neka ti ne laskaju pohvale koje nemudra braća naglašavaju u pogledu tvojih napora. Ne uzdiži se kada oni pohvaljuju tvoje izlaganje. Plodovi tvojih napora videće se samo ako ih bude pratio Božji blagoslov. Onda tvoje propovedi neće biti samo prijatne za uho, nego će i pridobijati duše za Hrista.

Brate Hal, ti moraš biti veoma oprezan u svakom pogledu. Pokazano mi je da sve što deli našu ljubav i čemu u svom srcu dajemo više mesta nego Bogu, ili što nas ometa da Mu se u potpunosti predamo, postaje naš idol. U vezi sa ovim, ukazano mi je na prvu veliku zapovest: „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim.” Ne dozvolimo da nas bilo šta odvoji od ljubavi prema Bogu. Nikome i ničemu na svetu ne smemo

poklanjati onu uzvišenu ljubav i pažnju koju dugujemo samo Bogu. Svoju volju, svoje želje, svoje planove i zadovoljstva, sve to moras držati u podređenosti. Moraš naučiti da uzdižeš Gospoda u svom srcu, u svojim razgovorima i u svim svojim postupcima; onda će Isus moći da te nauči kako da svoju mrežu baciš sa desne strane, i da je na obalu izvučeš punu ribe. Ali ako u bacanju mreže nemaš Hristovu pomoć, svi tvoji mučni napori ulagani možda sedmicama, mesecima pa i godinama, ostaće bezuspešni.

Pokazano mi je da se često kušaš pretpostavkom da tvoja braća prestrogo ocenjuju tvoje postupke, želeći da ti nametnu preterana ograničenja. Međutim, tvoja braća žele samo da te navedu da živiš prema uputstvima datim u Božjoj Reči. To žele i Bog i anđeli koji bdiju nad tobom s najvećom zabrinutošću. Moraš svoj život prilagoditi Reči Božjoj, da bi mogao primiti Njegov blagoslov i odobravanje, inače ćeš zastraniti s puta i, propovedajući drugima, sam biti odbačen. Ali ti ipak još uvek možeš postati pobednik i zadobiti večni život. Neke od zamki neprijatelja ti razotkrivaš, ali on ti priprema nove. Bog je spreman da ti pomogne i da te ojača, ako Ga iskreno i usrdno potražiš. Ali preispitaj sebe i svaku svoju pobudu; neka ti nikada cilj ne bude da svojim divnim propovedima ističeš sebe, nego samo Hrista. Iznosi istinu pred svoje slušaoce tako jednostavno da je i najneobrazovaniji mogu razumeti. Učini svoje izlaganje jasnim, određenim i ozbiljnim. Navedi svoje slušaoce da donesu odluku. Predoči im živo i upečatljivo snagu istine. Ukori najoštrije svakog ko bi pokušao da ti laska. Reci takvima da te je sotona mučio time dosta dugo, i da ne treba da mu pomažu u tome.

Kada se nalaziš među sestrama, budi rezervisan. Nije bitno ako one zbog toga pomisle da ti nedostaje učtivost. Ako neka od sestara, udata ili neudata, ispolji prisnost na bilo koji način, nastoj da to odlučno odbiješ. Budi strog i odlučan, neka shvate da ne nasedaš takvim slabostima. Sa mladima uvek budi ozbiljan i dostojanstven. Pokazano mi je da ćete brat Lofborov i ti, ako se za snagu oslonite na Boga moći da obavite veliko delo za Njegov narod, jer dvojica mogu da budu kao Gedeonova vojska. Zbližite se međusobno; molite se zajedno i pojedinačno, budite otvoreni jedan prema drugome. Brat Hal treba da ima puno poverenje u zdrav sud brata Lofboroa i da prima njegove savete i preporuke.

Neposvećeni propovednici

Propovednici koji propovedaju poruku trećeg anđela treba da se u svom radu rukovode svešću da je sam Bog položio na njih teret ovoga dela. Ako uopšte znaju da ekonomišu, oni ne moraju da trpe oskudicu. Ako im, pak, ta vrlina nedostaje, oni će oskudevati na bilo kom položaju da se nađu u životu. Ako im date i najpovoljnije šanse, oni će potrošiti sve što prime. To je bio slučaj i sa starešinom Halom. Takvima je neophodan gotovo neiscrpni fond da bi zadovoljili svoje prohteve.

Oni koji nisu u stanju da mudro vode svoje ovozemaljske poslove, obično im to nedostaje i u duhovnom pogledu. Oni nisu u stanju da duhovno podižu Crkvu. Oni mogu biti prirodno veoma obdareni, i biti smatrani dobrim govornicima, ali da im ipak nedostaje moralna vrednost. Oni ponekad mogu da privuku pažnju čitavog skupa i da izazovu veliko interesovanje, ali kad potražimo plodove svega toga, videćemo kako ih je malo - ako ih uopšte i ima. Takvi često izneveravaju delo i gube ljubav za jednostavnost jevanđelja. Oni nisu posvećeni istinom koju propovedaju drugima. To je bio slučaj i sa starešinom Halom. Njemu je nedostajala blagodat koja utvrđuje dušu i koja uzdiže i oplemenjuje karakter. Duša se utvrđuje u istini samo milošću

Božjom i dobro je što je tako. To je osnova naše postojanosti.

U mestima gde je starešina Hal održavao svoja predavanja, mnogima su se sviđale njegove duhovite dosetke i stil njegovih izlaganja, ali je bilo malo onih koji su zahvaljujući njegovom radu prihvatili istinu, a veći deo onih koji su tako došli, ubrzo su se odrekli svoje vere. Mnogi su bili razočarani što je njegov rad ostavio tako malo plodova za sobom. Pokazan mi je razlog zašto je to bilo tako. Njemu nedostaje: smernost, jednostavnost, čistota i posvećenost. Svoju spretnost i veštinu u radu on je smatrao neprocenjivom vrednošću, misleći da bi naše delo jedva i opstalo bez njega; ali da je video s kakvom su zebnjom pravi radnici u delu Božjem pratili njegov rad, trudeći se da mu pomognu i pateći zbog njega, ne bi imao tako visoko mišljenje o svojim zaslugama. Njegov rad je bio neprestani teret za delo, i bez njegovog uticaja bi ono daleko bolje napredovalo. U strepnji da ga ne izgube, braća su ga više nego što je trebalo podržavala i finansijski. Zbog svojih govorničkih sposobnosti bio je omiljen, i neki su išli tako daleko da su mu ukazivali mnogo veću pažnju nego drugim propovednicima čiji bi uticaj napretku dela doprineo znatno više. Ovim mu se samo naškodilo. On nije imao dovoljno smernosti da bi se milošću Božjom odupro laskanju svoje braće. Neka bi Bog pomogao ovoj braći da uvide svoju grešku i da laskanjem nikada više ne nanose štetu mladim propovednicima.

Svi oni koji se odvajaju od ostatka naroda Božjeg povodeći se za naklonostima svoga izopačenog srca, svojevoljno srljaju u naručje sotonino, i treba ih prepustiti njihovom izboru. Ima među nama i drugih kojima preti opasnost. To su oni koji imaju visoko mišljenje o svojim sposobnostima, dok njihov uticaj u mnogim pitanjima nije ništa bolji od uticaja starešine Hala. Ako se ne reformišu u potpunosti, za delo će biti bolje bez njih nego s njima. Neposvećeni propovednici nanose štetu delu Božjem i predstavljaju veliki teret za svoju braću. Za njima uvek neko mora da ide i ispravlja njihove greške, podižući i hrabreći one koji su oslabljeni i ranjeni njihovim uticajem. Oni zavide onima koji zaista nose teret dela i koji su spremni da žrtvuju čak i svoj život za interese dela Božjeg. Oni ne veruju da su pobude kojima se rukovode njihova braća uzvišenije od pobuda kojima se oni sami rukovode. Mnogo toga što se čini za ovakve propovednike, koji tako lako podležu sotoninim kušanjima, štetno je i za njih same i samo je rasipanje novca. Njima se na taj način samo pružaju mogućnosti da ranjavaju svoju braću i ugrožavaju delo Božje.

Pokazano mi je da uzrok sumnji koje mnogi izražavaju u pogledu istinitosti našeg verovanja i nadahnutosti Reči Božje nije u onome što oni pretpostavljaju. Te teškoće se ne nalaze u Bibliji ili u dokazima naše vere nego u njihovom srcu. Zahtevi Reči Božje suviše su strogi za njihovu neposvećenu prirodu. „Tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može.” Misli ne mogu biti čiste i svete ako sklonosti neprepođenog srca nisu potčinjene posvećujućim uticajem milosti Božje, primljenim posredstvom vere. Uslovi spasenja koji su nam dati u Reči Božjoj razumljivi su, jasni i pozitivni, budući da su u savršenom skladu sa voljom Božjom u pogledu čistote srca i života. Sopstveno „ja” i sve telesne želje, moramo raspeti. Moramo se očistiti od svake nečistote tela i duha, usavršavajući svetost u strahu Božjem.

U gotovo svakom slučaju kada ljudi počnu da sumnjaju u nadahnutost Reči Božje, uzrok je njihov neposvećeni život, koji ta Reč osuđuje. Oni ne prihvataju njene ukore i pretnje, jer one pogađaju pogrešan način njihovog življenja. Oni ne vole one koji nastoje da ih poprave i obuzdaju. Teškoće i sumnje koje uznemiravaju neprepođeno srce mogu se otkloniti samo praktičnom primenom čistih načela istine.

Mnogi poseduju talente kojima se može učiniti mnogo dobra ako se korisno upotrebe u delu Hristovom, ali isto tako i mnogo zla ako se upotrebe u korist neverovanja i u službi sotonini. Zadovoljavanjem sebičnosti i raznih telesnih želja, talenti se mogu zloupotrebiti, tako da umesto

blagoslova postaju pravo prokletstvo. Arhiobmanjivač, sotona, poseduje najčudesnije darove. On je nekada bio uzvišeni anđeo, odmah do Hrista. Ali zbog svoje samouzvišenosti i pobune koju je otpočeo na nebu, on je pao, a time je prouzrokovao pad i mnogih drugih. Od tada on svoje talente i veštine koristi protiv Božje vladavine u nastojanju da sve koje stavi pod svoju kontrolu navede da prezru autoritet neba. Oni koji su omadijani njegovim sotonskim veličanstvom mogu da podržavaju ovog palog anđela ali će na kraju deliti s njim i svoju sudbinu.

Čistota življenja oplemenjuje dušu, i takva duša se sve više i više kloni svake nepristojnosti i popuštanja grehu. Takvi nikada neće zastranjivati od istine niti ispoljavati sumnju u nadahnutost Reči Božje. Naprotiv, oni će svakog dana sa sve većim interesovanjem proučavati Svete spise, i očevidni dokazi o istinitosti hrišćanstva i nadahnutost Reči Božje ostaviće svoj utisak na njihov um i život. Oni, pak, koji vole greh, udaljuju se od Biblije, postaju skloni sumnji i nepostojani u načelima, i obično lako prihvataju i brane lažne teorije. Grehe pojedinaca takvi pripisuju uticaju okoline, a kada neko počini veliki i otvoreni greh oni počinju da ga sažaljevaju umesto da to vide kao zlo koje se mora osuditi i primerno kazniti. Ovo svakako odgovara izopačenom srcu, koje se tokom vremena priviklo na sklonosti pale prirode. Da bi izbegli neprijatnu neophodnost lične reforme i ulaganje napora u tom pravcu, ljudi su većinom skloni da preko greha prelaze tako olako kao da on i ne postoji. Da bi se oslobodili obaveze sadašnjih napora, mnogi su spremni da proglase bezvrednim sve napore uložene u svom životu dok su se držali svetih načela Reči Božje. Potreba za filozofiranjem koju brat Hal ispoljava ima svoje uporište u izopačenosti srca. Bog podiže ljude koji će poći u dozrela žetvena polja, i ako ostanu smerni, odani i pobožni njima će pripasti krune ovakvih propovednika koji su odbačeni zbog svog neverovanja.

5. novembra, 1862. godine, pokazano mi je da pojedini ljudi imaju pogrešno mišljenje o svom pozivu. Oni smatraju da ako neko ne može da radi svojim rukama ili ako nije sposoban da vodi poslove, on može biti propovednik. Mnogi u tome prave veliku grešku. Čovek koji nema poslovne taktičnosti može da posluži kao propovednik, ali će mu uvek nedostajati one kvalifikacije koje svaki propovednik treba da ima da bi mudro vodio Crkvu i unapređivao delo. Međutim, ako je jedan propovednik uspešan za propovedaonicom ali mu, kao što je to slučaj sa starešinom Halom, nedostaju poslovne sposobnosti, on nikada ne treba da nešto preduzima sam. Uz njega uvek mora da bude neko ko može da nadoknadi ovaj njegov nedostatak i da rukovodi umesto njega. I, mada to može da bude ponižavajuće, on treba da prihvati mišljenje i savet svoga saradnika, kao što slep čovek pristaje da ga vodi onaj koji vidi. Na taj način on može da izbegne mnoge opasnosti koje bi za njega mogle biti sudbonosne ako bi bio prepušten samom sebi.

Napredak dela Božjeg u mnogo čemu zavisi od propovednika koji rade na polju Jevanđelja. Oni koji druge poučavaju istini treba da budu odani, samopožrtvovani i pobožni ljudi, ljudi koji se razumeju u svoj posao i prolaze čineći dobro zato što znaju da ih je Bog pozvao na tu dužnost, ljudi koji su svesni šta znači spasenje duše i koji su spremni da ponesu teret odgovornosti. Čestit radnik se poznaje po valjanosti svoga rada.

Među nama ima malo propovednika; i pošto je izgledalo da je delu u tom pogledu potrebna velika pomoć, neki su došli do zaključka da propovednik može postati svaki onaj koji to zatraži. Mislilo se da su svi oni koji imaju smelosti da se na sastanku javno pomole i nekoga opomenu samim tim osposobljeni da postanu radnici. I neka neiskusna braća počеше odmah da laskanjem ohrabruju na taj korak ljude koji nisu bili Bogom poslani, niti je bilo mogućnosti da se na delu provere bilo kakvim plodovima svoga rada. Međutim, sada njihov rad pokazuje kakvi su oni radnici. Umesto da sakupljaju i podižu, oni rasturaju i unose zabunu. Možda su njihovim radom neki i primili istinu, ali u većini slučajeva takvi se u istini ne mogu uzdići na viši nivo od onih koji su ih učili. Isti nedostaci koji obeležavaju njihov životni put vide se i u njihovim

obraćenicima.

Uspeh ovoga dela ne zavisi od velikog broja propovednika, nego je od najvećeg značaja da oni koji saraluju u delu Božjem budu ljudi koji zaista osećaju teret i svetost zadatka koji im je On poverio. Mali broj samopožrtvovanih i pobožnih ljudi, skromnih u svojim očima, mogu učiniti više dobra nego što bi to učinili daleko brojniji saradnici ako se među njima nalaze ovakvi samopouzdana hvalisavci, koje upravo to diskvalifikuje za ovakav rad. Bilo bi bolje kad bi se neki od ovakvih vratili kući i posvetili nekom drugom pozivu; onda verni i savesni propovednici ne bi morali stalno da idu za njima i da ispravljaju njihove propuste. Buduća korisnost mladih propovednika zavisi umnogome od načina na koji su ušli u rad. Braća kojima je delo Božje zaista na srcu i koja toliko žele da vide kako istina napreduje nalaze se u opasnosti da svojim zalaganjem za propovednike koji se još nisu dokazali, preteruju u pružanju finansijske i moralne podrške upravo takvima. One koji se prihvate rada na širenju Jevanđelja treba pustiti da sami stiču ugled, čak ako bi se zbog toga morali izložiti iskušenjima i lišavanju. Oni prvo treba da se dokažu dostojnima propovedničkog zvanja.

Iskusniji propovednici treba da budu obazrivi, i umesto da od svojih mladih saradnika očekuju pomoć i vođstvo, oni treba da se osećaju odgovornim i dužnim da te mlade propovednike očinski savetuju, podučavaju i vode. Mladi propovednici treba da imaju svoj sistem rada, čvrstu nameru, da svim srcem budu u delu, i da ničiji hleb ne jedu zabadava. Idući od mesta do mesta, oni ne smeju iznositi one tačke naše vere koje bi mogle izazvati predrasude, a zatim otići ne iznevši ni polovinu dokaza koji očevidno idu u prilog sadašnje istine. Mladi koji se osećaju dužnima i pozvanima da rade u delu Božjem ne bi smeli preuzeti odgovornost da druge podučavaju istini sve dok im se ne ukaže preimućstvo da to cine pod nadzorom nekog iskusnijeg propovednika koji je sistematičan u svom radu. Oni treba da uče od njega kao što se učenici u školi uče od svog učitelja. Oni ne treba da polaze nikad bez određenog cilja i bez detaljno razrađenog plana za svoj rad.

Oni koji imaju najmanje iskustva, i koji su najmanje osposobljeni za širenje istine, obično su poslednji koji traže savet i pouku od svoje iskusnije braće. Postavši propovednici, oni se stavljaju na isti nivo sa onima koji imaju duga i teška iskustva, i nisu zadovoljni sve dok im se ne prepusti vođstvo, misleći da samim tim što su postali propovednici znaju sve šta treba znati. Takvi očevidno ne poznaju sami sebe. Njima nedostaje skromnost koja bi im toliko dolikovala i zato uvek imaju suviše visoko mišljenje o svojim sposobnostima. Iskusni propovednici koji su svesni svetosti dela i težine odgovornosti koja im je poverena uvek budno i revnosno paze sami na sebe. Oni smatraju za veliko preimućstvo što mogu da se savetuju sa svojom braćom, i ne vređaju se kad im se predloži da izvrše izvesne ispravke u svojim planovima za rad ili u načinu svog izražavanja.

Oni propovednici koji su poruku trećeg anđela prihvatili, došavši iz drugih verskih zajednica, često žele da uče druge dok u stvari oni treba da budu poučavani. Neki od njih se prvo moraju odučiti od velikog dela svojih ranijih učenja, kako bi bili u stanju da u potpunosti shvate načela sadašnje istine. Propovednici nanose veliku štetu Božjem delu ako, pre no što podu da se zalažu za druge, ne izvrše veliki zadatak lične pripreme kako bi se osposobili za rad sa neobraćenima. Ako se za ovaj rad ne okvalifikuju kako treba, posle će nekoliko vernih propovednika morati da ispravljaju posledice njihovog pogrešnog rada. Na kraju će se pokazati da se više isplati takvima dati potporu da ostanu kod kuće nego da u polju misionstva svojim radom nanose samo štetu.

Neki propovednike smatraju posebno nadahnutim oruđima preko kojih govori Gospod. I kada neko od starijih sa dugogodišnjim iskustvom, zapazivši nedostatke kod nekog propovednika, predloži istome izvesne ispravke u pogledu njegovog ponašanja, u tonu glasa ili u gestikulaciji

ciji, on se oseti uvređenim, smatrajući da ga je Bog pozvao takvog kakav je, da sila u kojoj radi nije njegova nego Božja, da je Bog taj koji će ga popraviti, da on ne propoveda u ljudskoj mudrosti, i tome slično. Pogrešno je misliti da čovek ne može propovedati ako nije izuzetno uzbuđen onim što govori. Ljudi koji toliko zavise od svojih osećanja možda će biti korisni kada na takav način iznose neko ohrabrenje ili opomenu, ali oni nikada neće biti dobri radnici sposobni da ponesu teret. Kad se u radu naiđe na teškoće i kada sve izgleda obeshrabrujuće, onda takvi koji toliko zavise od svojih osećanja nisu spremni da ponesu svoj deo tereta. U trenucima obeshrabrenosti i tame koliko je bitno imati razborite i hladnokrvne ljude koji se ne povode za okolnostima, nego imaju čvrsto poverenje u Boga nastavljajući da rade i u tami isto tako postojano kao i u svetlosti. Ljudi koji Bogu služe iz načela, iako njihova vera može biti izložena teškom kušanju, uvek će se sa sigurnošću oslanjati na Njegovu svemoćnu ruku.

Mladi radnici i oni koji su već bili rukopoloženi za propovednike ali su ostali neuglašeni i bezobzirni u svojim manirima i koji u svom načinu izražavanja nisu bili savršeno umereni i čisti, nisu pogodni za ovaj rad sve dok ne pruže očevidne dokaze o svojoj potpunoj reformi. Jedna nepromišljeno izgovorena reč može da nanese više štete nego što bi čitava serija sastanaka koje takvi održavaju donela koristi. Oni dopuštaju da se zastava istine, koju treba visoko uzdići, pred čitavim skupom vernika spušta u prašinu. I njihovi obraćenici se po pravilu ne uzdižu na viši duhovni kriterijum od onoga na kojem se nalaze njihovi propovednici. Ljudi koji su postavljeni da stoje između živih i mrtvih treba da budu ispravni u svakom pogledu. Svoju dužnost budnog stražara, propovednik ne bi smeo ni za trenutak da napusti. Njegov je zadatak da uzdiže i oplemenjuje druge dovodeći ih na čvrstu platformu istine. On treba da dokaže drugima da je istina nešto zaista učinila za njega. Svu pogrešnost tih lakomislenih, prostih i ružnih izraza koje treba da odbaci, on prvo treba da uvidi, i da s prezrenjem odbaci sve što je sličnog karaktera. Ako ne postupi tako, njegovi obraćenici će se povoditi za njim. I kada verni propovednici kasnije pokušaju da isprave takve oni će se izgovarati ukazujući na propovednika koji ih je tako usmerio. Ako osudite postupak takvog propovednika, oni će vas zapitati: zašto takve ljude šaljete da propovedaju grešnicima dok su i sami grešnici?

Delo kojem smo se posvetili odgovorno je i uzvišeno. Oni koji služe u Reči i nauci trebalo bi da budu primerni u dobrim delima. Oni treba da budu uzor drugima u svetosti, čistoti i urednosti. Sama pojava sluge Božjeg, ne samo kada je za propovedaonicom nego i na svakom drugom mestu, treba da bude živa propoved. Svojim dobrim primerom on može postići daleko više nego samim propovedanjem sa katedre, ako je njegov uticaj kad se ne nalazi za katedrom negativan. Oni koji učestvuju u ovom delu treba da svetlu prenose najuzvišeniju istinu koja je ikada bila poverena smrtnicima.

Ljudi koji su Bogom izabrani da rade u ovom delu moraju da pruže dokaz o svom visokom pozivu smatrajući svojom najsvetijom dužnošću da se razvijaju i usavršavaju sve dok ne postanu sposobni radnici. Ako pokažu usrdnu želju da usavrše sposobnosti kojima ih je Bog obdario treba im ukazati razboritu pomoć. Međutim, ohrabrenje koje im se ukazuje ne sme imati prizvuk laskanja, jer će i sam sotona u tom pogledu dovoljno da se potruži. Ljude koji misle da im je dužnost da propovedaju ne treba podržati u njihovom očekivanju da i njih i njihove porodice odmah izdržava Crkva. Oni na to nemaju pravo sve dok ne pokažu dobre plodove svoga rada. Postoji opasnost da se mladim i neiskusnim početnicima u radu naškodi laskanjem i olakšavanjem životnih tereta. Kad ne propovedaju, oni treba nekim korisnim radom da zaraduju za svoje izdržavanje. To je najbolji način da se proverí njihova spremnost za propovednički poziv. Ako oni žele da propovedaju samo zato da bi imali propovedničku platu, a stav Crkve razložno ostane nepromenjen, oni će ubrzo odložiti taj teret i napustiti propovedanje radi unosnijih poslova.

Apostol Pavle, najrečitiji propovednik, koga je Bog na čudesan način obratio da bi mu poverio naročiti zadatak, nije se ustezao da radi i svojim rukama. On kaže: „Do ovoga časa podnosimo i glad i žed i golotinju i udarce, i potucamo se; i trudimo se radeći svojim rukama. Kad nas grde, blagosiljamo; kad nas gone, trpimo.“ (1. Kor. 4,11.12) „Niti smo zabadava jeli hljeb kod nekoga, nego s trudom i mukom, radeći dan i noć, da ne bi bili na teretu nikome od vas.“ (2. Sol. 3,8)

Pokazano mi je kako mnogi ne ocenjuju pravilno talente ljudi koji žive među nama. Neki ne mogu da procene koji bi propovednik svojim talentom najviše doprineo napretku istine, nego se u tome povode za svojim prvim utiscima. Oni bez razmišljanja prednost daju onom govorniku u čijem se izlaganju ogleda neka naročita revnost i koji ume da to začini ponekom anegdodom, koja se rado sluša i trenutno podstakne na razmišljanje, ali ne ostavlja nikakav trajni utisak. U isto vreme oni, imaju veoma nepovoljno mišljenje o govorniku koji svoje izlaganje sprema studiozno i uz molitvu, kako bi na stalozen način i argumentovano izneo pred narod osnovne istine o našoj veri. Njegovi naponi se ne cene, i prema njemu se često postupa s ravnodušnošću.

Može neko da govori na veoma živahan i dopadljiv način, pa ipak da našem umu ne prikaže nikakvu novu misao niti da stvarno obogati naše saznanje. Dejstvo ovakvih izlaganja ne traje duže nego dok slušamo glas govornika. I kada potražimo plodove ovakvog rada, naći ćemo ih izuzetno malo. Ljudi sa darovima ovako trenutnog dejstva nisu od velike koristi, i širenju istine mogu doprineti znatno manje nego oni kojima se mogu poveriti teške dužnosti i odgovorni položaji. U radu na širenju istine veoma je bitno da stav koji zastupamo možemo efikasno potkrepiti dokazima iz Svetih spisa. Svojim tvrlenjima mi možemo učutkati, ali ne i osvedočiti nevernike. Radnici se u polje ne šalju za dobro samo onih koji veruju. Naš veliki cilj je spasavanje i pridobijanje duša.

Neki od naših vernika su u ovom pogledu bili u zabludi. Oni su mislili da je brat C najpogodniji za rad u državi Vermont, i da će on tu postići više nego bilo ko drugi. Oni na ovo pitanje ne gledaju sa pravilnog stanovišta. Brat C svojim izlaganjem može da zainteresuje skup vernika, i kad bi to bilo sve što se traži od jednog uspešnog propovednika, onda bi procena ove braće i sestara bila na svom mestu. Ali on ipak nije temeljan radnik; na njega se ne možemo osloniti. Kad su u pitanju neke teškoće ili problemi u Crkvi on o tome ne vodi nikakvog računa. On je sasvim neiskusn, i njegovo rasuđivanje u takvoj situaciji ne bi Crkvi bilo ni od kakve koristi. On nije temeljit čovek ni u svojim ovozemaljskim poslovima, i mada mu porodica nije velika, manje ili više stalno zavisi od tule pomoći. Iste nedostatke on ispoljava i u duhovnom životu. On bi možda mogao biti korisniji da su sa njim pravilno postupili na početku njegovog rada u Crkvi. Pridajući mu od samog početka preveliki značaj i dozvoljavajući da nosi samo neznatan deo životnog tereta, braća su mu samo naškodila, jer je on zbog toga uobrazio da je njegov rad neobično važan. Rado je pristao da braća u Vermontu izdržavaju i njega i njegovu porodicu, da bi on bio oslobođen svake brige. Fizički nije radio čak ni toliko da bi ojačao svoje mišiće i sačuvao zdravlje.

On nije sposoban da duhovno izgrađuje članove. Kad bi se - slično svojim samopožrtvovanim prethodnicima iz prošlosti - osećao krivim ako Jevanđelje ne propoveda, trebalo bi da, kao i oni u svoje vreme, bude spreman da za izvesno vreme radi svojim rukama da bi zaradio sredstva za izdržavanje svoje porodice i da time ne opterećuje Crkvu, a zatim bi mogao nastaviti ne samo da propoveda nego i da spasava duše. Napori uloženi u takvom duhu dali bi rezultate. On je, međutim, imao suviše visoko mišljenje o sebi, smatrao se jednakim sa svakim radnikom u Vermontu i pozvanim da se ravnopravno s njima konsultuje o svim poslovnim pitanjima u Crkvi, iako se svojim zalaganjem nije pokazao dostojnim toga. Kakvo je samopožrtvovanje i odanost pokazao on za Crkvu? Kakvim se opasnostima ili nedaćama izložio da bi braća stekla poverenje u

njega kao u radnika od koga se može očekivati samo dobro, i koji će širiti pozitivan uticaj ma gde se nalazio? Sve dok se ne promeni u potpunosti, i ne uguši u sebi svaku sebičnost, za njega bi bilo bolje da odbaci svaku pomisao o propovedanju.

Odgovorni u Vermontu su olako prešli preko moralnih vrednosti ljudi, kao što su braća: Burdo, Pirs i Ston, koji imaju veliko životno iskustvo i koji su svojim radom stekli poverenje Crkve. Svojom čestitošću i doslednim životom oni su se pokazali kao usrdni i živi propovednici, a svojim neumornim naporima otklonili su mnoge predrasude, i uvek samo sakupljali i podizali. Pa ipak oni koji odlučuju nisu cenili zalaganje ovih ljudi, dok su se odlučili za one koji se nisu dokazali u vatri iskušenja, i čiji je rad urodio vrlo slabim plodom.

Supruge propovednika

5. juna, 1863. godine, pokazano mi je kako se sotona uvek trudi da obeshrabri i zavede propovednike koji su Bogom izabrani da objavljuju istinu. Način na koji on najuspešnije može da ostvari ovaj svoj cilj je njihov odnos u porodici, a posebno uticaj njihovih neposvećenih supruga. Ako uspe da zagospodari umom supruge, on će preko nje još lakše naći pristup do srca njenog muža koji rečju i poukom radi na spasavanju duša. Ukazano mi je na opomene koje je Bog više puta naglašavao, i na dužnosti koje se naročito odnose na supruge propovednika; ali ove opomene nisu trajno delovale. Data svedočanstva imala su uticaj samo za kratko vreme. Svetlost je bila prihvaćena samo delimično. Zaboravlja se na poslušnost i istinsku odanost Bogu, mnogi zanemaruju svete obaveze da primljenu svetlost i pružena preimućstva iskoriste, i da se ponašaju kao deca svetlosti. Kada bi se zavesa povukla i kada bi svi mogli da vide kako se slučaj svakog pojedinca razmatra na nebu, došlo bi do velikog probudjenja, i svako bi se u strahu zapitao: Šta mi treba činiti da se spasem?

Supruga propovednika koja se nije potpuno predala i posvetila Bogu nije ni od kakve pomoći svome mužu. Dok on govori o neophodnosti da svako ponese svoj krst i naglašava važnost samoodricanja, svakodnevnim primer njegove supruge opovrgava njegove pouke i oduzima im snagu ubedljivosti. Na taj način ona postaje velika smetnja na putu svoga supruga i često ga udaljuje i od njegovih dužnosti i od Boga. Ona i ne shvata koliki greh time čini. Umesto da se trudi da bude korisna i da u istinskoj ljubavi za duše pomaže onima kojima je pomoć toliko potrebna, ona izbegava svoje dužnosti i vodi potpuno beskoristan život. Nju nimalo ne obuzdava sila Hristove ljubavi i sveto načelo nesebičnosti. Ona uopšte ne želi da vrši volju Božju, da saraduje sa svojim mužem, sa anđelima i sa Bogom. Dok prati svoga muža u njegovoj misiji spasavanja duša, ona čini veliki greh kada ga ispoljavanjem svoga nezadovoljstva i mrzovolje ometa u njegovoj dužnosti. Umesto da ga svim srcem podržava u njegovim naporima, koristeći svaku priliku da svoje interese i postupke ujedini sa njegovima, ona najčešće gleda samo da njoj bude što ugodnije i prijatnije. Ako sve ne ide onako glatko i fino kako bi ona želela, ona ne treba da u bolesnoj čežnji za kućom svojim neraspoloženjem i stalnim žaljenjem otežava rad svoga supruga, ili da ga čak primora da napusti neko mesto gde je mogao da bude od koristi. Ona ne bi smela da interesovanje svoga muža odvraća od rada na spasavanju duša samo zato da bi saosećao u njenim umišljenim patnjama, popuštao njenim ćudima i njenim nikada udovoljenim prohtevima. Kada bi u zaboravu na sebe i nastojanju da pomogne drugima, razgovarala i molila se sa napaćenim dušama pokazujući da joj je njihovo spasenje važnije od svega drugog onda ne bi imala vremena da stalno kukumavči za kućom. Ona bi iz dana u dan sve više osećala pravo

zadovoljstvo kao nagradu za svoj nesebični rad. Ne bih to mogla nazvati požrtvovanošću, jer mnoge žene naših propovednika i ne znaju što to znači žrtvovati se za istinu i trpeti radi nje.

Ranijih godina su supruge naših propovednika podnosile oskudicu i progone. Te požrtvovane i plemenite žene patile su zajedno sa svojim muževima koji su često bili zatvarani i progonjeni do smrti. One će zato primiti istu nagradu kao i oni. Sestre Bordman i Džadsons stradale su istine radi zajedno sa svojim muževima. One su žrtvovalе svoj dom, rodbinu i prijatelje da bi svojim životnim saputnicima pomogle u prosvjećivanju onih koji se nalaze u duhovnom mraku kako bi i njima bile otkrivene skrivene tajne Reči Božje. Njihov život bio je u stalnoj opasnosti. Veliki cilj njihovog života bio je spasavanje duša, i za taj cilj su one radosno podnosile svaku patnju.

Bio mi je pokazan Hristov život. Kada se Njegovo samoodricanje i žrtve uporede sa iskušenjima i patnjama supruge nekih naših propovednika, onda postaje potpuno beznačajno sve što one nazivaju žrtvom. Ako se propovednikova supruga stalno žali i izražava nezadovoljstvo, ona na svog supruga utiče obeshrabrujuće i onesposobljava ga u njegovom radu, naročito u slučaju kad njegov uspeh zavisi od uticaja okoline. Mora li propovednik Božji u takvom slučaju da napusti svoje radno polje da bi smirivao nezadovoljstvo svoje žene, koje dolazi samo od toga što nije voljna da se potčini osećanju dužnosti? Trebalo bi da žena svoje želje i prohteve potčini osećanju dužnosti, i da radi Hrista i istine potčini svoja sebična osećanja. Sotona uveliko ometa napore propovednika zahvaljujući uticaju njihovih sebičnih i nepožrtvovanih saputnica.

Ako supruga jednog propovednika prati svoga muža na njegovim putovanjima, ona to ne treba da čini radi svog zadovoljstva, da bi se provodila i bila gošćena, nego da bi saralivala s njim. Za uspeh njegovog rada ona treba da bude zainteresovana kao i on. Ukoliko je ne sprečavaju domaće dužnosti, ona treba da prati svoga muža i da mu pomaže u njegovim naporima na spasavanju duša. U krotosti i smernosti, ali ipak sa plemenitim samopouzdanjem, ona treba da vrši vodeći uticaj na svoju okolinu. Dajući svoj doprinos, ona treba spremno da ponese svoj krst i teret na sastancima, za porodičnim oltarom i u prijateljskim razgovorima pored domaćeg ognjišta. Ljudi to s pravom očekuju. I ako se ova očekivanja ne ispune, uticaj propovednika smanjiće se za više nego upola. Supruga propovednika može da učini mnogo samo ako je na to spremna. Ako poseduje duh samopožrtvovanosti i ljubavi za duše, ona može učiniti skoro isto toliko dobra koliko i on.

Sestra koja saraluje u delu istine može, naročito među sestrama razumeti i rešiti mnoga pitanja, što samom propovedniku nije moguće. Na supruzi propovednika leže mnoge odgovornosti koje ona ne treba da izbegava niti ih se može lako osloboditi. Bog će od nje tražiti talente koje joj je poverio, i to s dobitkom. Ona treba usrdno, savesno i jedinstveno da saraluje sa svojim suprugom na spasavanju duša. Zato nikad ne sme da insistira samo na ispunjavanju svojih prohteva i želja, da ispoljava nezainteresovanost za rad svoga supruga, niti da se odaje osećanju nezadovoljstva ili bolesne čežnje za kućom. Sva ova prirodna osećanja i sklonosti - moraju se pobediti. Ona mora u životu imati određeni cilj za čije se ostvarenje treba najodlučnije boriti. A šta činiti ako to dole u sukob sa osećanjima, zadovoljstvima i prirodnim sklonostima? Sve to treba dragovoljno i odlučno žrtvovati u cilju spasavanja duša.

Supruga propovednika treba da se odlikuje životom pobožnosti i molitve. Ali neke od njih žele takvu religiju u kojoj ne mora da se ponese krst, religiju koja ne traži nikakvo samoodricanje i napor sa njihove strane. Umesto da se plemenito same bore, tražeći snagu od Boga u vršenju svojih ličnih odgovornosti, one mnogo puta za svoj opstanak u verskom životu zavise od drugih. A koliko bi dobra mogle učiniti, kakvu pomoć ukazati drugima i podršku svojim muževima, i kakvu nagradu na kraju primiti kad bi se sa detinjim poverenjem oslonile na Boga a svoju ljubav usredsredile na Hrista, osećajući da životno zavise od Njega kao živog Čokota. Pohvala: „Dobro,

slugo dobri i vjerni,” zazvučala bi kao najumilnija muzika i u njihovom uhu. A dobrodošlica: „Uđi u radost Gospodara svojega,” predstavljala bi hiljadustruko vraćanje za sve patnje i iskušenja koje su podnele u cilju spasavanja dragocenih duša.

Oni koji ne umnožavaju talente koje im je Bog dao neće naslediti večni život. Oni čija je korisnost u svetu bila neznatna primiće i nagradu srazmernu svojim delima. Kada sve ide glatko oni se prepuštaju da ih nose talasi, ali kad su neophodni odlučni i neumorni naponi da bi se veslalo nasuprot vetru i talasima, onda se vidi da u njihovom hrišćanskom karakteru nedostaje energičnost i čvrstina. Oni nisu spremni na mukotrpne napore nego ispuštaju veslo i ravnodušno se prepuštaju matici da ih nosi nizvodno. I najčešće tako nastavljaju sve dok se ne nađe neko ko je spreman da se prihvati tog mučnog zadatka: da ih usrdnim i energičnim naporima povuče uzvodno. I svaki put kada zapadnu u takvu ravnodušnost oni gube snagu i sve manje su skloni da rade u delu Božjem. Večnu slavu zadobiće samo verni i odani pobednici.

Supruga propovednika uvek treba da ima vodeći uticaj na one sa kojima se druži, i ona za njih može da bude velika pomoć ili, pak, velika smetnja. Ona ili sakuplja sa Hristom ili rasipa. Saputnicama naših propovednika nedostaje samopožrtvovani misionarski duh. Sopstveno „ja” njima je na prvom mestu, a Hristos na drugom ili čak na trećem. Propovednik nikada ne bi trebalo da povede suprugu sa sobom ako nije uveren da će mu ona biti duhovna pomoć, da je spremna da Hrista radi trpi, podnosi, čini dobro i da bude blagoslov za druge. Žene koje prate svoje muževe na njihovim putovanjima idu zato da bi saradivale s njima. Misleći samo na prijatne doživljaje, one ne smeju očekivati da će biti pošteđene od iskušenja i razočaranja. Dužnost i sebična osećanja nemaju nikakve međusobne povezanosti.

Ukazano mi je na Avramov slučaj. Kada mu je Bog rekao: „Uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gdje ću ti kazati,” Avram je poslušao. On se nije obazirao na svoja prirodna osećanja, nego se s nepokolebljivom verom i poverenjem u Boga pripremao za put. U bolu koji razdire srce razmišljao je s kakvim osećanjima ljubavi i nežnosti ponosna majka posmatra svoga toliko voljenog sina koji je bio dete obećanja. Ali je ipak pošao da tog sina ljubimca žrtvuje Bogu. Avram je duboko patio, ali nije dopustio da se njegova volja pobuni protiv volje Božje. Dužnost je bila nemilosrdna i neumoljiva, ali se on ipak pokorio. Nije se usudio ni za trenutak da se povodi za svojim osećanjima. Njegov ljubljeni jedinac koračao je pored svoga voljenog, ozbiljno zamišljenog i napaćenog oca, i ponavljajući u poverljivom razgovoru više puta dragu reč „oče,” najzad zapita: „Gdje je jagnje za žrtvu?” O, kakvoga li iskušenja za vernog i bogobožnog oca! Anđeli su sa zadovoljstvom i čuđenjem posmatrali ovaj prizor. Verni i odani Božji sluga vezao je svoga voljenog sina i položio na žrtvenik. Kada je već potegao nož, anđeo povika: „Avrame, Avrame... ne diži ruke svoje na dijete!”

Videla sam da biti hrišćanin nije tako lako i jednostavno. Lako je nazivati se hrišćanskim imenom, ali je veliko i uzvišeno živeti hrišćanskim životom. Nemamo mnogo vremena da zaslužimo krunu besmrtnosti i da se naša dobra dela i verno ispunjene dužnosti zapišu na nebu. Svako drvo se poznaje po rodovima svojim. Svakome će biti sudeno po njegovim delima, a ne po veri koju ispoveda. Ni za koga se neće postavljati pitanje: Šta je ispovedao? Nego: Kakve je rodove donosio? Ako drvo nije dobro, i njegovi će rodoviti biti takvi. Ako je drvo dobro ono ne može donositi zle rodove.

Patentna prava

Mnogi od naših vernika zapliću se u neke nove poduhvate koji izgledaju primamljivi i mnogo obećavaju, ali posle kratkog vremena oni doživljavaju razočaranje, jer im propadne novac koji su mogli da upotrebe za izdržavanje svoje porodice ili za širenje sadašnje istine. Onda dolaze griža savesti, žaljenje i prebacivanje samome sebi, a neki koji su izuzetno savesni gube i svoju duhovnu radost i sreću, i kao posledica duševne potištenosti to se odražava i na njihovo zdravlje.

Oni koji veruju u istinu treba da budu štedljivi, da se hrane jednostavnom i zdravom hranom, rukovodeći se uvek pravilom da žive u skladu sa svojim finansijskim mogućnostima. Naši vernici nikada ne treba da se upuštaju u neke nove poduhvate pre no što se posavetuju sa onima koji imaju iskustva u uspešnom rukovodenju i ovozemaljskim i duhovnim poslovima. Čineći tako mogu izbeći mnoge neprijatnosti.

Bolje je biti zadovoljan malim prihodima i tim mudro raspolagati, nego u brzopletoj težnji da svoj položaj poboljšate rizikovati uspeh u tome i trpeti stalne gubitke. Neki od štovalaca subote bave se prodajom patentnih prava i, da bi uštedeli, rade to među svojom braćom nagovarajući ih da ulože svoj novac u patentna prava. Takvi neće biti čisti pred Bogom dokle god ne nadoknade gubitke koje na taj način nanose svojoj braći.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj jedanaest

Reforma u odevanju

Draga braćo i sestre, razlog što vašu pažnju ponovo skrećem na pitanje odevanja jeste što neki nisu shvatili ono što sam već napisala o tome, i što upravo oni koji ne žele da veruju u ono što sam napisala nastoje da po tom važnom pitanju unesu zabunu u naše skupštine. U vezi sa ovim, primila sam dosta pisama na koja nisam imala vremena da odgovorim; i sada, da bih odgovorila na mnoga pitanja, dajem sledeće objašnjenje koje će, nadam se, jednom zauvek rešiti ovaj predmet, ukoliko on stoji u vezi s mojim svedočanstvima.

Neki tvrde da se ono što sam napisala u *Svedočanstvu za Crkvu broj 10* ne slaže s mojim svedočanstvom u delu „*Kako da živimo.*” Oba su napisana sa iste tačke gledišta, stoga ne predstavljaju dva međusobno suprotna gledišta, kao što neki možda pretpostavljaju. Ako i postoje neke razlike, to je samo u načinu izražavanja. U *Svedočanstvu za Crkvu broj 10* napisala sam sledeće:

„Ne pružajte nikad nevernicima povod da sramote našu veru. Nas nevernici obično smatraju za osobenjake i neobične, i ne treba da ih svojim načinom življenja navodimo da o nama tako misle više no što to naša vera zahteva. Neki koji veruju u istinu možda misle da bi za naše sestre iz zdravstvenih razloga bilo dobro da prihvate američki način odevanja. Ali ako bi to umanjilo naš uticaj među nevernicima i još više uvećalo njihovu nepristupačnost, onda to ni u kom slučaju ne treba da prihvatimo bez obzira na posledice. Varaju se oni koji misle da takvo odevanje donosi neke naročite koristi. To će se možda pokazati korisnim za jedne, ali zato štetnim za druge.

Pokazano mi je da žene koje su usvojile američki način odevanja ne poštuju izričito Božje uputstvo dato u tom pogledu. Upućena sam na sledeći Biblijski tekst: ‘Zena da ne nosi muškoga odijela niti čovjek da se oblači u ženske haljine, jer je gad pred Gospodom Bogom tvojim ko god tako čini’ (5. Mojs. 22,5). Bog ne želi da Njegov narod prihvati ovu takozvanu reformnu nošnju. To je neskroman način odevanja, i nikako ne odgovara pristojnosti smernih Hristovih sledbenika.

Primećuje se sve jača sklonost da žene po svom načinu odevanja i spoljašnjem izgledu budu što sličnije muškarcima, i oblik njihove odeće postaje sve sličniji muškoj, ali Bog to proglašava odvratnim. ‘Isto i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašavaju sebe’ (1. Tim. 2,9).

Oni koji se osećaju pozvanima da pristupe pokretu za ženska prava i za takozvanu reformu odevanja mogu takođe da raskinu svaku vezu sa porukom trećeg anđela. Duh koji prati ovaj pokret ne može da se uskladi sa anđeoskom porukom. Što se tiče odnosa i prava ljudi i žena Sveto pismo je sasvim jasno. Spiritisti su u velikoj meri prihvatili ovaj neobičan način odevanja. Adventiste sedmog dana, zato što veruju u oživljavanje darova, često žigošu kao spiritiste. Prihvatanjem ovog načina odevanja, mi bismo sahranili svoj uticaj. Ljudi bi nas stavili u isti nivo sa spiritistima i odbili bi da nas slušaju.

Uporedo sa takozvanom reformom odevanja ide i duh lakomislenosti i neskromnosti upravo u pogledu odevanja. Izgleda da svi koji prihvate ovaj način odevanja gube svoju raniju skromnost i uzdržanost. Pokazano mi je da - prema nameri Božjoj - naš stav u ovom pogledu treba da bude dosledan i razločan. One sestre koje prihvate ovu američku nošnju potkopavaju time svoj uticaj a

isto tako i uticaj svojih muževa, i postaće predmet prezira i podsmeha. ‘Vi ste svjetlost svijetu’, kaže naš Spasitelj. ‘Tako da se svijetli svjetlost vaša pred ljudima da vide vaša dobra djela, i proslavljaju Oca vašega koji je na nebesima.’ Pred nama je veliki zadatak koji treba da izvršimo na ovom svetu, i Bog ne želi da se prihvatimo bilo čega što bi umanjilo i uništilo naš uticaj na druge.”

Napred navedeno dato mi je kao ukor za one žene koje teže da se u načinu odevanja izjednače sa muškarcima; ali su mi u isto vreme pokazane i lose strane uobičajene ženske odeće, i u nameri da se ovo ispravi, napisala sam i sledeće redove takođe u Svedočanstvu za Crkvu broj 10:

„Mi smatramo da odevanje po američkoj modi, nošenje teških krinolina i ekstremno dugačkih haljina koje se vuku po trotoaru i ulicama, nije u skladu sa našom verom. Ako žene svoje haljine pripreme tako da su za jedan ili dva inča (oko 5 cm) podignute od ulične prljavštine, one će biti pristojne, moći će ih lakše održavati u čistoći i urednosti, i duže nositi. Ovakve bi haljine bile u saglasnosti sa našom verom.”

Sada ću dati jedan izvod iz teksta koji sam na drugom mestu objavila o ovom predmetu:

„Hrišćani ne smeju dozvoliti da svet na njih gleda s čudenjem zato što se u načinu odevanja razlikuju od svih ostalih. Međutim, ako njihov način odevanja, usvojen u saglasnosti sa dužnošću da se oblače skromno i zdravo, postane staromodan ne treba da ga menjaju samo zato da bi bili kao ostali svet; nego u plemenitoj nezavisnosti i moralnoj hrabrosti treba da ostanu dosledni, makar se zbog toga razlikovali od čitavog sveta. Ako svet prihvati jedan pristojan, udoban i zdrav način odevanja, koji je u saglasnosti s Biblijom, naš odnos prema Bogu i svetu neće se promeniti prihvatanjem toga. Hrišćani treba da slede Hrista i da se oblače u saglasnosti sa propisima Božje Reči. Izbegavajući krajnosti, oni smerno treba da idu pravim putem, bez obzira na pohvale i odobravanje ili pak osudu, držeći se onoga što je ispravno upravo zato što je ispravno.

Odeća žene, da bi bila udobna i zdrava, treba da zaštićuje i njene udove. Njeni udovi sve do stopala treba da budu utopljeni kao i kod muškarca. Dužina haljina koje su sada u modi nije preporučljiva iz više razloga:

1. Preterano je i nepotrebno nositi tako dugačku suknju koja se vuče po trotoaru i po ulici.
2. Tako dugačke suknje sakupljaju rosu sa trave i prljavštinu sa ulice, i zato ih je nemoguće održavati uredno i čisto.
3. Tako nakvašene i isprljane, te suknje su u stalnom dodiru sa nedovoljno zaštićenim zglobovima donjih ekstremiteta koji na taj način lako nazebu što dovodi u opasnost zdravlje i sam život. To je jedan od najčešćih uzroka nazeba i skrofuloznih otekлина.
4. Ove nepotrebno dugačke suknje predstavljaju dodatno i štetno opterećenje za kukove i stomak.
5. One ženu ometaju u hodu, a često su smetnja i za druge prolaznike.

Postoji još jedan način odevanja koji takozvani reformisti takođe prihvataju. Cilj je da se što je moguće više podražava suprotni pol. Žene nose šesire, pantalone, prsluke, kapute i čizme ili duboke cipele, ovo poslednje predstavlja najupadljiviji deo nošnje. Oni koji prihvataju i brane ovaj stil odevanja idu predaleko u takozvanoj reformi odevanja, što može da dovede samo do pometnje. Žene koje usvajaju ovakvo odevanje možda su u pravu što se zdravlja tiče, ali bi opštem dobru doprinelo daleko više kada u tom pogledu ne bi odlazile u tolike krajnosti.

Ovaj stil odevanja je u suprotnosti sa Božjom namerom, a posebno sa uputstvom datim u 4. Mojs. 22,5. ‘Žena da ne nosi muškoga odijela niti čovjek da se oblači u ženske haljine, jer je gad pred Gospodom Bogom tvojim ko god tako čini.’ Bog ne odobrava da se Njegov narod odeva na takav način. To nije pristojna odeća, i ne dolikuje smernim i poniznim ženama koje hoće da budu

Hristove sledbenice. Svi oni koji su za ukidanje svake razlike u odevanju muškarca i žene zaboravljaju da je Bog to izričito zabranio. Neki koji se zalažu za reformu odevanja odlaze u tome u krajnost i zbog toga gube mnogo od svoga ugleda.

Bog traži da se između muške i ženske odeće istakne jasna razlika, i On to pitanje smatra tako važnim da je dao izričita uputstva u tom pogledu; jer kad bi se oba pola oblačila na isti način to bi prouzrokovalo pravu konfuziju i veliki porast prestupa. Kad bi apostol Pavle bio još među živima i video da se žene koje sebe smatraju pobožnima ovako odevaju, on bi ih ukorio. 'Tako i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašavaju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ni biserom, ni haljinama skupocjenim; nego dobrim djelima, kao što dolikuje ženama koje se privolješe pobožnosti.' Mase takozvanih hrišćana s prezrenjem odbacuju ove apostolove reči i ukrašavaju se zlatom, biserima i skupocenom odećom.

Verni pripadnici Božjeg naroda koji treba da budu svetlost svetu i so Zemlji, moraju uvek imati na umu da je njihov primer i uticaj od velikog značaja. Kada bi naše sestre - samo da izgledaju drugačije od ostalih - umesto prekomerno dugih počele da nose prekomerno kratke suknje, upropastile bi svoj ugled. Time bismo odbili one koji ne pripadaju našoj veri, a dužnost nam je da ih privedemo Jagnjetu Božjem. U pripremi ženske odeće mogu se izvršiti mnoge popravke s ciljem da bi ona bila zdravija, ali bez uvođenja ovakvih izmena koje izazivaju odvratnost i gađenje posmatrača.

Telo nipošto ne treba utezati steznicima i pretesnom odećom. Odeća treba da bude tako komotna da pluća i srce mogu neometano da funkcionišu. Dužina haljine ili suknje treba da dopire nešto niže od ruba čizama, ali ipak dovoljno kratka da ne skuplja prljavštinu sa trotoara i ulice, i da se ne mora pridržavati rukom. Ali je i kraća suknja od ove pogodna i zdravija za žene koje rade u kući, a naročito za one koje se manje ili više kreću van kuće. U ovakvom stilu odeće dovoljno je da se jedna laka suknja, ili najviše dve, dugmadima prikopčaju za bluzu, ili da se kajišima obese o ramena. Kukovi nisu stvoreni da nose tako veliko opterećenje. Teške suknje koje nose neke žene, i koje se uglavnom oslanjaju na kukove glavni su uzrok mnogih bolesti koje se teško leče. Te mučenice izgleda nisu svesne uzroka svojih patnji, te i dalje kršeći zakone svoga bića nastavljaju sa stezanjem svoga struka i nošenjem teških sukanja sve dok ne postanu doživotni invalidi. A kada im se ukaže na ovu njihovu zabludu, mnoge od njih uzvikuju: 'Ne, nipošto, takav stil bi bio staromodan!' Pa, šta je s tim ako je staromodan? Kamo sreće da smo staromodni u mnogo čemu. Bilo bi zaista poželjno da imamo onu izdržljivost koju su imale naše staromodne bake u prošlosti. Ne govorim nepromišljeno kada naglašavam da je današnji način ženskog odevanja, zajedno sa njihovim popuštanjem apetitu, glavni uzrok njihovog slabog zdravlja. Od hiljadu žena jedva da ima jedna koja se oblači kako treba. Bez obzira na dužinu haljine, njihove noge treba da budu utopljene isto tako kao i kod muškaraca. To bi se moglo postići nošenjem podesnog donjeg veša čije se nogavice sužavaju pri kraju ili vezuju oko gležnja, dosežući uvek do cipela. Tako bi i zglobovi nožnih članaka bili zaštićeni od hladnoće. Kada su udovi do kraja dobro utopljeni krvotok se ujednačuje a krv ostaje čista i zdrava, jer se preteranim rashlađivanjem ne ometa njena pravilna cirkulacija kroz ceo organizam."

Najveća teškoća za mnoge je dužina suknje ili haljine. Neki uporno tvrde da se izraz „rub čizama” koji sam pominjala odnosi na rub čizama kakve obično nose muškarci, a koje dosežu skoro do kolena. Kada bi žene zaista imale običaj da nose takve čizme onda bi oni koji su tako shvatili ovaj izraz bili u pravu, ali pošto žene uglavnom ne nose takve čizme, onda pobornici takvog shvatanja nemaju pravo da tako tumače moje reči.

Da bih dokazala na što sam stvarno mislila, da po ovom pitanju u mojim svedočanstvima nema protivrečnosti, navodim ovde izvod iz jednog svog rukopisa, napisanog negde pre dve

godine:

„Posle objavljivanja mog članka o odevanju u publikaciji *‘Kako da živimo’* pojavila su se neka pogrešna shvatanja o ovoj ideji, i želim da to otklonim. Neki su ekstremno shvatili značenje onoga što sam napisala u pogledu dužine ženske odeće, i zbog toga očevidno imaju velike teškoće. Imajući pogrešnu predstavu o ovom pitanju oni su o dužini ženske odeće raspravljali sve dotle dok se njihov duhovni vid nije pomračio do te mere da su ‘videli ljude kako idu kao drveće’ (Marko 8,24). Mislili su da između mog nedavno objavljenog članka u publikaciji *‘Kako da živimo’* i napisa po istom pitanju u *Svedočanstvu za Crkvu br. 10*, postoji protivrečnost. Moram naglasiti da samo ja mogu da rasudujem o onome što mi je u viziji bilo prikazano, i neka niko ne strahuje da ću svojim načinom odevanja demantovati svoja svedočanstva ili da će mi promaći bilo kakva stvarna protivrečnost u onome šta mi je u viziji prikazano.

U mom članku o odevanju, objavljenom u publikaciji *‘Kako da živimo’*, pokušala sam da prikažem zdrav, udoban i ekonomičan ali ipak pristojan način odevanja za hrišćanke koje su spremne da to prihvate. Pokušala sam - možda nesavršeno - da opišem tu odeću. ‘Dužina te odeće treba da bude nešto ispod ruba čizama, ali ipak dovoljno kratka da ne skuplja prljavštinu sa trotoara ili ulice, i da se ne mora pridržavati rukom.’ Neki tvrde da sam pod izrazom ‘rub čizama’ mislila na rub čizama kakve nose muškarci. Međutim, ja sam pod izrazom ‘rub čizama’ mislila na čizme ili duboke cipele kakve obično nose žene. Da sam mogla pretpostaviti da ću biti pogrešno shvaćena, izrazila bih se preciznije. Kada bi bio običaj da žene nose čizme tako visokih sara kao muškarci, to bi se moglo prihvatiti kao izgovor za ovakvo pogrešno shvatanje navedenog izraza. Mislim da se sada izražavam dovoljno jasno i da niko neće ostati u nedoumici. Molim vas pročitajte još jednom: ‘Dužina te odeće treba da bude nešto ispod ruba čizama?’ Ali obratite pažnju na drugi deo iste rečenice: ‘Ali ipak dovoljno kratka da ne skuplja prljavštinu sa trotoara ili ulice, i da se ne mora pridržavati rukom. Ali je i kraća odeća od ove pogodna i zdravija za žene koje rade u kući, a naročito za one koji su manje ili više zaposlene van kuće.’

Ne nalazim nikakvog razloga da razumne osobe pogrešno shvate ili izvrću značenje mojih reči. Da sam, govoreći o dužini ženske odeće, mislila na duboke čizme koje dopiru skoro do kolena, zašto bih onda dodala: ali ipak dovoljno kratka da ne skuplja prljavštinu sa trotoara ili ulice, i da se ne mora pridržavati rukom? Da sam mislila na čizme sa dubokim sarama, suknja bi očevidno bila dovoljno kratka da ne skuplja prljavštinu sa trotoara i ulice a da se ne pridržava rukom, i dovoljno kratka da ženi ne smeta u bilo kom poslu. Pronošene su glasine da je ‘sestra Vajt prihvatila američku nošnju’ i da su taj način odevanja prihvatile isto tako i sve ostale sestre u Batl Kriku. Ovde mi pada na pamet poslovice: ‘Dok istina obuje čizme, laž obide ceo svet.’ Jedna sestra mi je najozbiljnije rekla kako vidi da će sve naše sestre prihvatiti američku nošnju, i da ona na to neće pristati i kad sve budu primoravane na to, jer ne može ni zamisliti da se tako odeva.

„Što se tiče dužine nošnje koju sam ja prihvatila, mogu reći da imam samo jednu suknju za jedan prst kraću od onih koje inače nosim: Tu sam suknju nosila samo ponekad. Ja sam zimi rano ustajala i - u suknji takve dužine da se ne mora rukom pridržavati kako se ne bi vukla po snegu - pešačila brzo od dva do tri kilometra pre doručka. Tako sam se oblačila kad sam odlazila u svoju kancelariju, i kad god sam morala da pešačim po snegu ili blatu za vreme kišovitih dana. Suknje takve dužine prihvatile su i neke sestre u Batl Kriku i nosile ih dok obavljaju svoje poslove po kući. Nošnja takve dužine nije do tada viđena na ulicama Batl Krika niti na našim sastancima. Moja su nastojanja bila usmerena na to da se izmeni sadašnja moda preterano dugačkih haljina koje se vuku po zemlji, ali da se ne prihvati ni preterano kratka nošnja koja dopire tek do kolena. Pokazano mi je da treba izbegavati i jednu i drugu krajnost. Prihvatajući nošnju koja dopire do ruba ženskih čizama izbeći ćemo sve negativnosti predugačkih sukanja, ali isto tako i svu

odvratnost ozloglašeno kratke nošnje.

Onima koji se odluče za napred predloženu dužinu odeće u kojoj planiraju da rade, predlažem da u tome ispolje ukus i smisao za prikladnost. I radnu haljinu treba uraditi ukusno i prema određenom kroju. U odeći koju nose na svom poslu, naše sestre ne treba da liče na strašila za ptice. Važnije je da žena uredno i prijatno izgleda kad je sa svojim suprugom i decom, nego da se doteruje samo kad neko drugi treba da dole. Neke žene i majke misle da nije bitno kako izgledaju na radnom mestu ili dok ih posmatraju samo članovi njihove porodice, dok veoma pažljivo gledaju kako će se pojaviti pred nekim kome do njihovog izgleda uopšte nije stalo. Svakoj supruzi i majci sreća njenog muža i dece treba da bude važnija i preča od svega drugog. U svom načinu odevanja hrišćanke nikada ne treba da preteruju, nego uvek treba da nastoje da im je odeća čista, pristojna i zdrava koliko god to dozvoljava priroda posla kojim se bave.”

Smatramo da napred opisana ženska odeća zaslužuje naziv reformisane odeće sa odgovarajućom dužinom. To su već prihvatili Zapadni Institut za zdravstvenu reformu i neke od sestara u Batl Kriku i drugim mestima gde je ovo pitanje pravilno izneseno pred narod. U velikoj suprotnosti sa ovom skromnom i pristojnom odećom je takozvana Američka nošnja koja je skoro u svemu slična odeći muškaraca, a sastoji se od prsluka, pantalona i haljine slične kaputu koji doseže negde do sredine između kukova i kolena. Ovaj takozvani američki kostim odbacujem zato što mi je pokazano da nije u saglasnosti sa Rečju Božjom; dok način - o kojem sam napred toliko govorila - preporučujem zato što je skroman, udoban, prikladan i zdrav.

Drugi razlog što sam se osećala pozvanom da ponovo pišem o pitanju odevanja u tome je što nijedna od dvadeset sestara koje tvrde da veruju u Svedočanstva nije u reformi odevanja učinila ni prvi korak. Neko će možda reći da sestra Vajt u javnosti više nosi svoju uobičajenu haljinu nego ovu koju toliko preporučuje drugima. Na to mogu da kažem sledeće: Kad odlazim da se javno obraćam narodu u nekom mestu gde se o ovome pitanju još ništa ne zna i gde bi se prirodno javile predrasude, mislim da je bolje postupati pažljivo, ne zatvarajući vrata pred sobom nošenjem odeće koja bi za njih mogla biti neprihvatljiva. Međutim, kada dole vreme da svojim slušaocima i to pitanje iznesem i da im u potpunosti objasnim svoj stav, tada se pojavljujem pred njima u reformisanoj odeći, ilustrirajući svoje učenje praktičnim primerom.

Što se, pak, tiče nošenja krinolina, reformirana odeća predstavlja veliki napredak u odnosu na njih. Takvu odeću nije moguće korisno upotrebiti. O nošenju krinolina, bilo velikih ili malih, prekasno je i govoriti. Moj stav po tom pitanju je u potpunosti isti kakav je i bio, i nadam se da ne snosim nikakvu odgovornost što drugi o tome možda drugačije misle i što i dalje nastavljaju da podržavaju nošenje krinolina. Protestujem protiv izvrtanja nečega što sam po ovom pitanju rekla u privatnim razgovorima i zahtevam da se moj stav ocenjuje samo na osnovu onoga što sam napisala i što je javno publikovano.

Naši propovednici

U viziji koja mi je data 25. decembra 1865. godine u Ročesteru, u državi Njujork, pokazano mi je da nam predstoji najozbiljniji zadatak. Značaj i veličina tog zadatka uopšte se ne shvataju. Posmatrajući ravnodušnost koja sve više uzima maha, veoma sam zabrinuta i za propovednike i za članove. Izgleda kao da je celokupno delo sadašnje istine zahvaćeno nekim mrtvilom. Delo Božje je u zastoju. I propovednici i članovi su nespremni za vreme u kojem živimo, i skoro svi koji tvrde da veruju u sadašnju istinu nespremni su da shvate neophodnost pripreme za ovo

vreme. U svom sadašnjem stanju, puni ovozemaljskih ambicija, u nedostatku posvećenosti i odbacivanja sopstvenog „ja,” oni su potpuno nepripremljeni da prime pozni dažd, kako bi se suprotstavljali sotonu koji u svom gnjevu i lukavstvu nastoji da ih što čvršće veže za neku omiljenu samoobmanu i da dožive brodolom u svojoj veri. Oni misle da su u svemu ispravni, dok je u stvari sve obrnuto.

I propovednici i članovi moraju učiniti veći napor u pogledu reforme. Oni bez ikakvog odlaganja treba da odbace svoje rđave navike u jelu, piću, odevanju i radu. Pokazano mi je da većina propovednika nije svesna važnosti ovog zadatka. Nisu svi tamo gde bi Bog želo da budu. To je razlog što neki od njih pokazuju tako slabe rezultate u svom radu. Propovednici treba da budu primer stadu Božjem. Ali oni nisu slobodni od sotoninih kušanja. Upravo njih on nastoji da uhvati u svoju zamku. Ako uspe da jednog propovednika uljuška u kolevci telesne sigurnosti; tako da njegove misli odvрати od interesa dela Božjeg ili da ga obmane u pogledu njegovog pravog stanja pred Bogom, to je za njega veliki uspeh.

Pokazano mi je da delo Božje ne napreduje onako kako bi moglo i kako bi trebalo da napreduje. Propovednici se ne prihvataju rada s onom energijom, odanošću i odlučnom istrajnošću koju zahteva značaj samog dela. Oni imaju da se bore protiv uvek budnog protivnika koji je u svojoj upornosti i istrajnosti neumoran. Slabi naponi propovednika i članova neuporedivi su sa naporima njihovog protivnika, đavola. Na jednoj strani su propovednici koji se bore na strani pravde, imajući pomoć Božju i Njegovih svetih anđela. Oni treba da budu jaki i hrabri, potpuno odani delu u kojem su angažovani, ne vezujući se ni za kakve druge interese. Da bi ugodili Onome koji ih je izabrao za svoje vojnike, oni ne smeju da se upliću u ovozemaljske poslove.

Na drugoj strani je sotona sa svojim zlim anđelima i svim svojim agentima na Zemlji. On ulaže sve svoje sile i lukavstva da bi zabludu prikazao što bezazlenijom, prikrivajući privlačnim plaštem svu njenu rugobu i odvratnost. Sebičnost, lukavstvo i sve moguće vidove obmane on zaodeva u odeću prividne istine i pravde, i time postiže uspeh čak i kod onih propovednika i članova koji tvrde da poznaju sva njegova lukavstva. Sto se više udaljuju od Hrista kao svog velikog Vode, sve manje će odražavati Njegov karakter, postajući sve sličniji slugama svog velikog protivnika, i na kraju će sigurno biti njegovi. Iako tvrde da su sluge Hristove, oni su sluge greha. Neki od propovednika previše misle na platu koju primaju. Oni rade samo za platu, gubeći potpuno iz vida svetost i značaj dela.

Neki postaju mlaki i nemarni u svom radu; oni odlaze na teren, ali su posve bezvoljni i neuspešni u svojim naporima. Takvi nisu srcem u delu. Teorija o istini je jasna. Mnogi od njih nisu imali nikakvog učešća u istraživanju istine napornim proučavanjem i usrdnim molitvama, i nemaju predstavu o njenoj dragocenoj vrednosti jer nisu bili primorani da njome brane svoj stav od napada neprijatelja. Oni ne uviđaju potrebu da se trajno i potpuno posvete svom delu. Njihov interes je podeljen između dela i njih samih.

Pokazano mi je da u delu Božjem neće doći do odlučnijeg napretka dok propovednici ne budu potpuno obraćeni. Kada se istinski obrate oni će manje misliti o svojim platama a daleko više o značaju, svetosti i ozbiljnosti dela koje im je sam Bog poverio, i koje treba da vode savesno i verno kao oni koji će morati da Mu o tome polože račun. Anđeli svakog dana verno vode zapisnik o svemu što oni čine. Tu su zapisana ne samo dela nego čak i pobude i namere koje se rađaju u njihovom srcu. Ništa nije sakriveno pred svevidećim okom Onoga kome sve dugujemo. Oni koji sve svoje snage ulažu u delo Božje, i koji ne plašeći se rizika ulažu tu i svoja sredstva, osećaju da je delo Božje deo njih samih i ne rade samo za nagradu. Oni ne rade samo onda kada ih neko gleda i ne teže da ugađaju sebi, nego i sami sebe i sve svoje interese posvećuju ovom uzvišenom i svetom delu.

Nekima u njihovom javnom radu u Crkvi preti opasnost da prave greške u nedostatku istrajnosti. U njihovom je interesu da pažljivo preispitaju svoje srce, svoje pobude, kako bi bili sigurni da su se potpuno oslobodili sebičnosti. Oni treba budno da pazе da ne bi, dok drugima propovedaju istinu, poricali istu svojim životom, dozvoljavajući na taj način sotoni da im umesto usrdnog rada podmetne nešto drugo. Oni svim srcem treba da budu u delu Božjem, kako se ne bi desilo da - radeći samo za platu - izgube iz vida značaj i uzvišenost dela. Oni ne smeju dozvoliti da im u srcu umesto Hrista vlada sopstveno „ja,” i moraju se strogo čuvati da grešniku u Sionu ne kažu: „Dobro će ti biti,” kad je Bog već izrekao prokletstvo i osudu nad njim.

Propovednici moraju da se probude ispoljavajući živu revnost i odanost kakvu već dugo nisu ispoljavali, jer su propustili da stalno hode sa Bogom. U mnogim mestima u delu Božjem nema napretka. Neophodno je veće zalaganje za duše. Ljudi su preopterećeni žderanjem, pijanstvom i brigama ovoga sveta. Oni se sve više odaju ovozemaljskim interesima i slavloljubivoj težnji za sticanjem bogatstva. Duhovnost i pobožnost postaju prava retkost. Preovladuje sklonost samo da se radi, zaraduje i uvećava bogatstvo. „Šta će biti na kraju svega ovoga?” - pitanje je koje me jako zabrinjava.

Sastanci i konferencije koji se održavaju ne donose nikakvo trajno dobro. Oni koji na sastanke dolaze unose sa sobom i neki trgovački duh. Na te velike skupove i propovednici i članovi često donose neku svoju robu, i istina koja se iznosi sa katedre ostavlja samo neznatan utisak na njihova srca. Mač duhovni - Reč Božja - ne vrši svoj zadatak, da seče i ranjava, već nedelotvorno pada na slušaoce. Uzvišeno delo Božje suviše se poistovećuje sa ovozemaljskim poslovima.

Propovednici prvo sami moraju biti obraćeni da bi mogli utvrđivati svoju braću. Oni ne treba da propovedaju sebe, nego Hrista i Njegovu pravdu. Reformacija je neophodna svima, ali ona svoje delo prečišćavanja prvo treba da počne među propovednicima. Oni su stražari na zidovima Siona koji treba da opominju bezbrižne, ali i da licemerima verno ukažu na sudbinu koja ih očekuje. Izgleda mi da su neki od propovednika zaboravili da sotona još uvek živi, da je uporan, revnostan i lukav kao što je oduvek bio, nastojeći još uvek da svojim primamljivanjem zavede duše sa pravog puta.

Značajan deo u zadatku propovednika je da zdravstvenu reformu prikažu narodu kao sastavni deo poruke trećeg anđela. Oni je prvo moraju sami prihvatiti kako bi mogli s uspehom da je preporuče svima koji tvrde da veruju u istinu.

Propovednici ne bi smeli da imaju nikakav drugi interes osim svog velikog zadatka da privode duše Hristu i istini. Tom cilju oni treba da posvete sve svoje energije. Oni pored ovog velikog zadatka ne treba da se bave trgovinom, svaštarenjem niti bilo kojim drugim poslovima. Njima je kao i Timotiju u njegovo vreme poveren svečani zadatak koji za sobom povlači najsvečaniju obavezu i najstrašnju odgovornost: „Zaklinjem te, dakle, pred Bogom i Gospodom našim Isusom Hristom, koji će suditi živima i mrtvima, dolaskom svojim i carstvom svojim: propovedaj Riječ, nastoj u vrijeme i u ne vrijeme, pokaraj, zaprijeti, ohrabri, sa svakom strpljivošću i poukom.” „A ti budi trezven u svemu, podnosi nevolju, vrši djelo jevanđelista, u službi svojoj dokaži se do kraja.”

Pogrešnim životnim navikama umanjuju se naše umne i fizičke sposobnosti. Ali sve snage koje možemo sačuvati pravilnim načinom življenja treba bez oklevanja posvetiti delu koje nam je Bog poverio. Ne smemo dozvoliti da se naše ionako slabe snage koriste u služenju oko trpeza ili u mešanju trgovine sa delom koje nam je Bog poverio. Sve sposobnosti uma i tela sada je neophodno posvetiti delu Božjem; i ne možemo se pored ovog velikog zadatka baviti i nekim drugim poslovima koji traže naše vreme i snagu, a da time ne umanjimo svoj doprinos u zalaga-

nju za delo Božje. Propovednici koji se pored svoga poziva bave i nekim drugim poslom nemaju vremena za razmišljanje i molitvu, i time iscrpljuju snagu i bistrinu uma toliko neophodnu za razumevanje potreba onih kojima je pomoć zaista potrebna, i stoga nisu spremni da svom pozivu odgovore „u vrijeme i u nevrijeme.” Prikladna reč izgovorena u pravo vreme može biti spasonosna za mnogu nesrećnu dušu koja luta u sumnji i na rubu je propasti. „U ovome se poučavaj,” naglašava Pavle Timotiju, „u ovome stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu.”

U nalogu koji je dao svojim učenicima, Hristos kaže: „Što god svežete na zemlji biće svezano na nebu, i što god razdriješite na zemlji biće razdriješeno na nebu.” Ako ova strašna odgovornost predstavlja zadatak Hristovih propovednika, koliko je onda važno da se oni tom zadatku posvete u potpunosti i da budno bdiju nad dušama kao oni koji će morati da za njih polažu račun pred Bogom! Smeju li oni dozvoliti da ih neki drugi ili sebični interes odvoji od dela? Ima propovednika koji se stalno zadržavaju oko svoje kuće, polazeći na svoje dužnosti samo subotom, da bi se što brže vratili i svom snagom ponovo prihvatili svojih poljskih i drugih ovozemaljskih poslova. Oni u toku cele sedmice rade za sebe a onda samo preostali deo svoje iscrpljene energije posvećuju Bogu. Ali su takvi naponi neprihvatljivi za Njega, jer njima za subotu nije preostalo ni umne ni fizičke snage, i njihovi naponi su i pored najbolje volje sasvim slabi. Pošto su u toku cele sedmice bili toliko obuzeti brigama i ovozemaljskim poslovima, oni su potpuno onesposobljeni za uzvišeno, sveto i toliko značajno delo Božje. Sudbina duša zavisi od toga kojim putem oni nastavljaju kroz život i odluka koje donose. Koliko je stoga bitno da oni u svemu budu umereni, dakle ne samo u jelu nego i u radu, kako bi svoje snage mogli da sačuvaju i da ih posvete svom visokom pozivu.

Neki od onih koji tvrde da veruju u sadašnju istinu čine veliku grešku što se na našim sastancima bave trgovinom, čime se um prisutnih odvraća od onoga što je cilj i svrha sastanka. Da je Hristos sada na Zemlji On bi bičem od uzica sve te torbare i trgovce, bili oni propovednici ili obični članovi, isterao napolje, kao što je učinio u svoje vreme, ušavši „u hram Božji, i izagna sve koji prodavahu i kupovahu po hramu, i ispremeta stolove onih koji mijenjahu novce, i klupe onih što prodavahu golubove. I reče im: napisano je: dom moj dom molitve neka se zove, a vi načiniste od njega pećinu razbojničku.” Ti trgovci su mogli da se pozivaju na činjenicu da su životinje i ptice koje su oni preprodavali bile namenjene za žrtvene priloge u obrednoj službi. Ali njihov cilj je bio zarada, sticanje novca i bogaćenje.

Pokazano mi je da bi i propovednici i članovi brzo shvatili rđave posledice mešanja svetoga sa uobičajenim da njihove moralne i umne sposobnosti nisu bile pomućene pogrešnim načinom življenja. Propovednici su, posle izlaganja najsvečanijih istina sa katedre, izlaganjem svoje robe nastavljali da se ponašaju kao trgovci čak i u domu Božjem. Tako su, odvrćajući um svojih slušalaca od utisaka koje su primili, praktično uništavali plodove sopstvenog rada. Da njihova duhovna svest nije bila do te mere pomračena, oni bi shvatili da takvim svojim postupcima ono što je sveto i uzvišeno spuštaju na nivo uobičajenog. Teret prodaje i rasturanja naše literature ne treba stavljati na propovednike čiji je zadatak da služe u Reči i nauci. Svoje vreme i snage oni treba da posvete što uspešnijem održavanju sastanaka, ne baveći se prodajom i reklamovanjem knjiga što sasvim prikladno mogu da učine i oni kojima teška dužnost propovedanja Reči Božje nije poverena. Možda će se ukazati potreba da propovednik, polazeći u novo polje rada, ponese sobom i određenu količinu publikacija, da bi ih preporučio članovima na prodaju, a može da se i u nekim drugim okolnostima nametne potreba za prodajom knjiga ili nekih drugih poslovnih poduhvata iz oblasti izdavačke delatnosti. Ali propovednici takve poslove treba da izbegavaju kad god postoji mogućnost da ih obavi neko drugi.

Propovednici treba da učine sve što je u njihovoj moći da narodu iznesu Božju Reč, a kad su

to učinili treba i dalje da ostanu skromni i dostojanstveni kao propovednici uzvišene istine i kao živi predstavnici te istine koju iznose narodu. Posle ovakvih napora njima je potreban odmor. A čak i samo prodavanje knjiga o sadašnjoj istini zahteva određenu brigu, kao i umno i fizičko naprezanje. Ako ima i takvih koji još uvek imaju rezervne snage i koji mogu preuzeti nove terete a da time ne ugroze svoje zdravlje, ima još dosta važnog posla za njih, a iznošenjem istine pred slušaoce taj posao se tek otpočinje. Zatim slede: navođenje odgovarajućih primera, brižljivi nadzor, nastojanje da se drugima čini dobro, razgovori; rad od kuće do kuće, rad pored domaćeg ognjišta, ulaženje u duševno i duhovno stanje onih koji su slušali izlaganje sa propovedaonice, ohrabrivanje, ukoravanje, opominjanje i podizanje uvređenih, ožalošćenih i očajnih. Um propovednika treba da bude što je moguće odmorniji, kako bi svojoj dužnosti mogli spremno da odgovore „i u vrijeme i u nevrijeme.” Oni uvek treba da imaju na umu Pavlovo uputstvo dato Timotiju: „Ovo proučavaj, u ovome stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu.”

Neki od propovednika vrlo olako prelaze preko svojih odgovornosti. Oni misle da je njihov rad završen čim napuste propovedaonicu. Otići u posetu i porazgovarati s ljudima u njihovom domu, to je za njih pravi teret; i oni koji zaista žele da saznaju sve ono što je za njihovo dobro, da im se u ličnom kontaktu mnogo toga objasni, ne doživljavaju to zadovoljstvo. Propovednici se često izgovaraju da su premoreni; ali ipak neki od njih svoje dragocene snage i svoje vreme troše u poslovima koje bi isto tako dobro mogao da obavi i neko drugi. Svoje moralne i fizičke snage oni treba da čuvaju da bi kao verni Božji saradnici mogli da pruže potpune dokaze o svojoj vernosti.

U svakom značajnijem mestu treba da postoji skladište naših publikacija. I svako ko zaista ceni istinu treba da se istinski zainteresuje kako da te knjige dolu do onih koji žele da ih pročitaju. Žetve je zaista mnogo a poslenika tako malo, i zato iskusni radnici kojih je tako malo svi treba da služe u Reči i nauci. Pojaviće se ljudi koji će tvrditi da im je sam Bog poverio dužnost da istinu prenesu i drugima. Svi takvi treba da budu prokušani i provereni. Njih ne treba osloboditi svake brige, niti ih odmah postaviti na odgovorne položaje, nego ih treba ohrabrivati, ukoliko oni to zaslužuju, da će im se pružiti prilika da se dokažu. Za takve ne bi bilo dobro da odmah ulaze u poslove drugih. Neka prvo kao pripravnici rade uz nekog iskusnog i starijeg saradnika koji će ubrzo moći da proceni da li su oni u stanju da vrše spasonosan uticaj na druge. Mladim početnicima koji nisu spremni ni na kakve teške napore niti su navikli da troše svoje umne i fizičke snage ne treba obećavati da će biti pošteđeni fizičkih napora, jer bi im to samo naškodilo, i u rad bi bili namamljeni takvi koji nemaju predstavu o teretu odgovornosti Bogom izabranih propovednika. Takvi bi se osećali kompetentnim da uče druge, dok se ni sami još nisu upoznali sa osnovnim načelima naše vere.

Mnogi koji ispovedaju istinu nisu posvećeni njome niti su obdareni mudročću; oni nisu voleni ni naučeni od Boga. Uopšteno uzev, Božji narod je još uvek naklonjen ovom svetu i daleko je od jednostavnosti Jevanđelja. To je razlog velikom nedostatku duhovnog rasuđivanja u pogledu izbora propovednika. Ako se neki propovednik slobodno i lepo izražava, neki ga hvale u lice. Umesto da razmišljaju o istinama koje je izložio i da živeći po tome dokažu da nisu samo zaboravni slušači, nego tvorci dela, oni se oduševljavaju njegovim sposobnostima i uzdižu ga zbog toga. Zadržavajući se na vrlinama bednog ljudskog oruđa, oni gube iz vida Hrista koji se tim oruđem samo poslužio. Poput Lucifera koji je pao upravo zbog svog uzvišenja i ponosa, i mnogi propovednici padaju zato što dopuštaju da ih drugi uzdižu. Uzdizanjem svojih propovednika, nemudri članovi čine veliko zadovoljstvo đavolu. Znaju li oni da time pomažu sotoni u njegovom radu? Kada bi bili svesni da to zaista čine oni bi se strašno uplašili. Oni su zaslepljeni, i ne pridržavaju se saveta datih u Reči Božjoj. Ja podižem svoj glas protiv svakog laskanja propoved-

nicima. Pokazano mi je da je to uzrok velikog i strašnog zla. Nikad, nikad nemojte propovednika nijednom rečju pohvaljivati u njegovom prisustvu. Uzvisujte i slavite Boga, a vernom propovedniku ukazujte samo poštovanje shvatajući njegov teret i nastojte da mu taj teret olakšate ako možete, ali mu nipošto ne laskajte, jer sotona spremno čeka da mu on tu ljubaznost ukaže.

Propovednici ne treba nikome da laskaju niti da gledaju ko je ko. Uvek je postojala i još uvek postoji velika opasnost da se u tome pogreši - da se bogati bar malo razlikuju od drugih i da im se polaska ukazivanjem posebne pažnje, ako ne i rečima. Opasno je „za dobitak gledati ko je ko” (Juda 16), jer se time ugrožavaju večni interesi. Može se desiti da propovednik postane naročiti miljenik nekog bogataša koji zbog toga postaje veoma darežljiv prema njemu; ovo propovedniku pričinjava veliko zadovoljstvo i on za uzvrat na sva usta hvali darežljivost svoga donatora. Njegovo se ime zbog toga može isticati i u štampi, pa ipak taj darežljivi donator može da bude sasvim nedostojan hvale koja mu se ukazuje. Njegova darežljivost ne potiče iz duboke i iskrene želje da svojim priložima učini dobro, da potpomogne delo Božje zato što ga ceni, nego iz neke sebične pobude i želje da se pokaže darežljivim. On to možda čini i ne razmišljajući, bez ikakvog dubokog i principijelnog ubeđenja. Možda je slušajući neku uzbudljivu istinu pokrenut da za kratko vreme odreši svoj tobolac. Ali na kraju se ipak pokaže da njegova darežljivost ne potiče iz neke dublje pobude. On daje povremeno. Njegov novčanik se grčevito otvara, ali isto tako grčevito, iznenadno i zatvara. On ne zaslužuje nikakve pohvale, jer je samo tvrdica u punom smislu te reči: i sve dok se ne obrati u potpunosti i na njega će se odnositi preteće reči javne optužbe: „Hodite vi sad bogati, plaćite i ridajte za svoje ljute nevolje koje idu na vas. Bogatstvo vaše istruhnu, a odeću vašu pojedoste moljci.” Takvi će se tek na kraju probuditi iz svoje strašne samoobmanutosti. Oni koji sada pohvaljuju njihovu grčevitu darežljivost pomažu sotoni da ih obmanjuje navodeći ih da o sebi misle kako su vrlo darežljivi i samopožrtvovani, dok u stvari nemaju ni predstavu što je prava darežljivost ili samopožrtvovanje.

Ima i takvih koji uveravaju sami sebe da im nije mnogo stalo do dobara ovog sveta, i da su im istina i njen napredak važniji od svakog ovozemaljskog dobitka. Mnogi će se ipak probuditi tek na kraju i uvideti da su bili obmanuti. Možda oni ponekad visoko cene istinu, i zemaljsko blago im se čini zaista manje vredno u poređenju s njom; ali kad prode izvesno vreme i kad se njihovo blago uveća, njihove pobožnosti nestaje. Iako imaju dovoljno sredstava za jedan ugodan život, svi njihovi postupci pokazuju da oni ipak nisu zadovoljni. Njihova dela pokazuju da im je srce privezano za ovozemaljsko blago. Zarada, zarada - to je geslo njihovog života. Toga radi oni teraju na neprekidni rad i sve članove svoje porodice, ne dajući im vremena čak ni za proučavanje Reči Božje i molitvu. Oni rade od rane zore do kasno u noć. Nemoćne, bolesne žene i nejaka deca šibaju svoje posustale ambicije i naprežu poslednju snagu da bi nešto postigli i zaradili nešto novca. Oni laskaju sebi da će radeći tako moći da potpomognu delo Božje. Užasne li zablude! Sotona ih posmatra i smeje se, jer zna da prodaju i dušu i telo radi zarade. Oni stalno iznalaze neke neubedljive izgovore što na ovakav način za novac prodaju sami sebe. Zaslepila su ih dobra ovoga sveta. Hristos ih je iskupio krvlju svojom, ali oni zakidaju Hrista, zakidaju Boga, rastržu se i nisu korisni gotovo ni za koga.

Oni vrlo malo vremena posvećuju svom intelektualnom usavršavanju ili bilo kakvim društvenim i porodičnim zadovoljstvima; i malo ko od njih ima bilo kakve koristi. Način na koji oni shvataju i provode život užasna je zabluda. Oni koji na ovakav način zlostavljaj u sami sebe obično misle da je ovakvo neprekidno dirinčenje vredno pohvale. Međutim, oni ovakvim prekomernim radom uništavaju sami sebe. Kršeći stalno prekomernim radom zakone svoga bića, oni skrnave Božji hram, a ipak misle da je to neka vrlina. Šta će moći da kažu kada Bog od njih na kraju zatraži da polože račun i da Mu s dobitkom vrata pozajmljene talente? Kakav će izgovor

moći da navedu? Da su neznabošci koji ne znaju ništa o živom Bogu, i koji se u svom slepom idolopokloničkom revnovanju bacaju pred Jugernautova* kola, to bi se još nekako i moglo razumeti. Ali oni imaju toliku svetlost, toliko puta su upozoravani da svoje telo, koje Bog naziva svojim hramom, održe u zdravom stanju, kako bi mogli da Ga slave i telom i duhom, jer je sve to Njegovo. Oni se ne obaziru na Hristovu pouku: „Ne sabirajte sebi blago na Zemlji, gdje moljac i rđa kvari i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvari, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je vaše blago ondje će biti i srce vaše.” Oni dozvoljavaju da ih suviše obuzimaju ovozemaljske brige. „A koji hoće da se obogate oni upadaju u napasti i u zamke, i u mnoge lude i škodljive želje, koje potapaju čovjeka u propast i pogibao.” Oni tako nerazborito obožavaju svoje ovozemaljsko blago kao što neznabožac obožava svoje idole.

Mnogi sami sebi laskaju da se u jurnjavi za zaradom uglavnom rukovode željom da potpomognu delo Božje. Oni obećavaju da će, kad zarade izvesnu sumu, sa tim novcem pomagati siromašne i unapređivati delo sadašnje istine. Međutim, kad ostvare svoja očekivanja, oni nisu spremni da na delo Božje daju ništa više nego i ranije. Tada se ponovo zaklinju da će kada otplate kupljenu kuću ili zemljište koje im je toliko drago, veći deo svojih sredstava priložiti za napredak dela Božjeg. Ali kada ostvare želje svoga srca oni su manje naklonjeni da potpomognu delo Božje nego što su bili u danima svoga siromaštva.

„A posijano u trnju to je koji sluša Riječ, ali brige ovoga svijeta i prijevara bogatstva zaguše Riječ i bez roda ostane.” Varljivost bogatstva odvodi ih tako korak po korak sve dok potpuno ne izgube ljubav prema istini, ali oni još uvek laskaju sebi da veruju u nju. Oni vole svet i što je na svetu, a ljubavi prema Bogu i istini nema u njima.

Da bi ostvarili neku neznatnu dobit, mnogi sa umišljajem tako raspoređuju svoje poslove da neizbežno opterete napornim radom i one koji rade van kuće, kao i one članove porodice koji rade u kući. Kost, mišići i mozak, sve je iskorišćeno do svojih krajnjih mogućnosti. Oni sebi postave preveliki zadatak, a onda to opravdavaju tvrdnjom da se mora uraditi sve što je ikako moguće, inače će se poslovati s gubitkom, nešto će se izgubiti. Sve se mora postići, bez obzira kakve će biti posledice toga. A šta se time postiže? Možda neki uspeju da održe glavnica svoga kapitala i da je čak i uvećaju. Ali, s druge strane, šta su sve zbog toga izgubili? Kapital zdravlja koji predstavlja neprocenjivo bogatstvo i za najsiromašnijeg i za najbogatijeg, stalno je u opadanju. Majka i deca iz fonda svog zdravlja i snage stalno uzimaju, ubedeni da tim prekomernim trošenjem ipak nikada neće potrošiti svoj kapital, sve dok se na kraju iznenađeno ne osvedoče da se njihove snage pa i sam život primiču kraju. Na ovakvo iznenađenje nisu mislili niti su bilo šta u tom pravcu preduzeli. Životna radost i sreća zagorčane su iscrpljujućim mukama i besanim noćima. I fizičke i umne snage su istrošene. Dešava se da otac i suprug i to, možda uz pristanak supruge i majke, zavodeći ovakav režim u svojoj porodici - dobitka radi - otera prevremeno u grob svoju suprugu a možda i neke od svoje dece. Zdravlje i život žrtvuju se za ljubav prema novcu. „Jer je korijen svijeta zala srebroljublje, kojemu neki predavši se zastraniše od vjere i navukoše na sebe muke velike.”

Svima koji drže subotu predstoji jedan veliki zadatak. Ako otvorenih očiju ne sagledaju svoje pravo stanje, i to revnosno ne okaju, oni neće naslediti večni život. Oni su potpuno obuzeti duhom ovoga sveta, i predali su se u ropstvo silama tame. Oni se ne obaziru na opomenu apostola Pavla: „I ne saobražavajte se ovome vijeku, nego se preobražavajte obnovljenjem uma svojega da iskustvom poznate šta je dobra i ugodna i savršena volja Božja.” Duh ovoga sveta, praćen lakom-

---

* Jugernaut: indijsko božanstvo = Višnu - tvorac sveta

stvom i sebičnošću, preovladuje kod mnogih. Oni koji su obuzeti ovim duhom gledaju samo svoje lične interese. Sebičnog bogataša uopšte ne interesuje kako su njegovi bližnji, osim ako može da iskoristi neku njihovu neupućenost ili nesreću. Sve ono što je plemenito i božansko u čoveku, žrtvuje se i odbacuje zarad sebičnih interesa. Srebroljublje je zaista koren svakog zla. To zamračuje pogled i sprečava ljude da primete svoje obaveze prema Bogu i prema svojim bližnjima.

Neki laskaju sebi da su veoma darežljivi zato što s vremena na vreme podare nešto propovedniku a ponešto prilože i za širenje istine. Ipak, dok se prave tako velikodušni, takvi su obično velike tvrdice i uvek spremni da podvale. Oni su puni izobilja na ovom svetu i to im nalaže velike odgovornosti kao Božjim pristavima. Pa ipak, u kupoprodajnoj razmeni sa nekim siromašnim bratom koji radi neki težak posao, oni sitničarski gledaju i na poslednju paru. Gubitak je za siromašne u takvim poslovima kao nešto što im nasledno pripada. Umesto da bude milostivo naklonjen svome siromašnom bratu, sebičnjački nastrojen bogataš sva preimućstva zgrće za sebe, i koristi se tuđom nesrećom da bi dodao još nešto svom već ionako velikom imetku. On se rado hvali svojom veštinom, a ne uvida da svojim bogatstvom navlači na sebe teško prokletstvo i polaže kamen spoticanja na putu svoje braće. Svojim sitničarstvom i tvrdičlukom on sebi preseca mogućnost da blagotvorno utiče na svoga brata. Sve to ostaje živo urezano u pamćenje ovoga siromaha, i najusrdnije molitve i najrevnosnije svedočanstvo koje kasnije čuje iz usta svoga bogatog brata mogu samo da ga ražaloste i da izazovu njegovo gadenje. On na njega gleda kao na najobičnijeg licemera, i koren gorčine ostaje koji može da opogani mnoge. Siromah ne može zaboraviti da je bio iskorišćen, i guran na najteže poslove zato što je bio spreman da na sebe primi teret, dok je bogati uvek iznalazio neki izgovor da ne podmetne svoja leđa pod teret. Pa ipak, siromah može da bude toliko prožet Duhom Hristovim da oprostí nepravde koje je doživeo od svoga bogatijeg brata.

Istinsko, plemenito i nesebično dobročinstvo se veoma retko javlja među bogatima. U svojoj nezasitoj ambiciji za bogaćenjem, oni potpuno zanemaruju zahteve humanosti. Oni ne mogu da shvate težak i neprijatan položaj svoje braće u siromaštvu, koji su radili možda isto tako naporno kao i oni sami. Oni često govore, kao i nekada Kajin: „Zar sam ja čuvar brata svojega?” „Teško sam zaradio ono što imam; i moram to da čuvam za sebe.” Umesto da se mole: „Pomozi mi, Gospode, da saosećam sa svojom nevoljnom braćom,” oni stalno nastoje da zaborave da uopšte ima nevoljnih i onih kojima je potrebno njihovo saosećanje ili darežljivost.

Mnogi imućni štovaoci subote snose krivicu za tlačenje siromašnih. Zar oni misle da Bog ne vidi njihovu niskost i tvrdičluk? Kada bi njihove oči bile otvorene oni bi videli anđele koji ih prate na svakom koraku i verno beleže svaki njihov postupak i u porodici i na radnom mestu. Verni svedok je stalno pored njih, govoreći: „Znam djela tvoja.” Kad sam videla ovaj duh varanja, podvaljivanja i niskosti čak i među štovaocima subote, zavapila sam u bolu duše. Ovo veliko zlo i strašno prokletstvo zahvata i neke iz Izrailja Božjeg u ovim poslednjim danima, čineći ih predmetom prezira čak i za one koji nisu u veri, ali su po duši plemeniti. To je narod koji tvrdi da očekuje Hristov dolazak.

Ima i siromašnih koji nisu slobodni od ovakvih iskušenja. Oni ne znaju da rasporede svoje prihode, nemaju zdravo rasuđivanje, žele da zarade novac na brzinu, bez dugog i mukotrpnog rada. U žurbi da što pre poprave svoje materijalno stanje, pojedinci se upuštaju u razne poduhvate ne savetujući se sa ljudima koji imaju zdravo rasuđivanje i provereno iskustvo. Njihova očekivanja se retko ostvaruju; umesto očekivane dobiti, oni imaju gubitke, i onda padaju u iskušenje da zavide bogatima. Oni stvarno žele da se koriste bogatstvom svoje braće i uvređeni su ako u tome ne uspeju. Ali oni i ne zaslužuju nikakvu naročitu pomoć. Očevidno je da su njihovi

napori samo površni. Oni su u poslu veoma nepostojani, izražavajući stalno neka strahovanja i brige, i prihodi koje ostvaruju sasvim su neznatni. Takvi bi morali da slušaju savete iskusnijih, ali oni su najčešće poslednji koji traže savet. Oni misle da su dovoljno pametni i da niko ne treba da ih uči.

Upravo takvi najčešće nasedaju lukavim pričama slatkorečivih torbara koji prodaju patentna prava, čiji uspeh i zavisi upravo od veštine obmanjivanja. Takve treba poučiti da tim torbarima ne ukazuju nikakvo poverenje. Ali oni su lakoverni upravo u pogledu onoga čega bi trebalo najviše da se čuvaju. Oni se ne drže pouke koju je apostol Pavle uputio Timotiju: „A pobožnost jeste veliki dobitak kad smo zadovoljni onim što imamo... A kad imamo hranu i odjeću, budimo ovim zadovoljni.” Neka siromašni ne misle da je lakomstvo slabost samo bogatih. Dok bogati gramzljivo čuvaju ono što imaju, težeći da steknu još više, siromašni su u velikoj opasnosti da pohlepno žude za bogatstvom imućnih. U ovoj zemlji izobilja [SAD] ima vrlo malo onih koji su toliko siromašni da zavise od tuđe pomoći. Pravilnim načinom življenja gotovo svako bi mogao da se uzdigne iznad toga. Pozivam imućnije: Budite darežljiviji prema svojoj siromašnjoj braći i svojim sredstvima potpomažite napredak Božjeg dela. Dostojni siromasi koji su osiromašili usled nesreće ili bolesti zaslužuju vašu naročitu brigu i pomoć. „A najposlije budite svi jednostusni, sažaljivi, bratoljubivi, milosrdni, smjerni.”

Braćo i sestre, svi koji težite pobožnosti i želite da budete uzeti na nebo ne okusivši smrt, opominjem vas ne budite toliko pohlepni na dobitak, ne budite toliko samozivi. Svoju Bogom danu muževnost i svoju plemenitu ženstvenost dokažite plemenitim delima nesebične dobrote. Odbacite s prezrenjem svoj dosadašnji tvrdičluk i negujte pravu plemenitost duše. Prema onome što mi je Bog pokazao, Hristos će vas izbljuvati iz usta svojih ako se iskreno ne pokajete i ako ne budete revnosniji. Adventisti koji drže subotu tvrde da su Hristovi sledbenici, ali mnogi od njih svojim delima pobijaju ovo tvrđenje. „Po rodovima njihovim poznaćete ih.” „Neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode, ući u carstvo nebesko; nego koji tvori volju Oca kojega koji je na nebesima.”

Sve koji tvrde da veruju u istinu pozivam da posmatraju karakter i život Sina Božjeg. On je naš Uzor. Njegov je život bio oličenje nesebičnog dobročinstva. On je uvek bio duboko ganut ljudskim patnjama. Prošao je kroz ovaj život čineći samo dobro. U Njegovom životu nije bilo nijednog sebičnog postupka. Njegova ljubav za pali ljudski rod i želja da nas spase bila je tako velika da je primio na sebe Očev gnjev i pristao na kaznu za prestup koji je čoveka toliko unizio. On je uzeo na sebe grehe sveta. „Jer Onoga koji ne znadijaše grijeha, učini grijehom nas radi da mi postanemo pravda Božija u Njemu.”

Blagostanje i bogatstvo vrlo često uništavaju istinsku darežljivost. Ljudi i žene dok su u nemaštini i siromaštvu često ispoljavaju veliku ljubav prema istini i naročiti interes za napredak dela Božjeg i spasavanje svojih bližnjih; i govore šta bi sve učinili kad bi imali novca. Bog takve često proverava, menjajući njihov materijalni položaj. On blagosilja njihova polja i žitnice i daje im mnogo više nego što su očekivali. Ali se tada pokaže da je „srce prevarno više svega.” Njihove dobre namere i obećanja nestalnog su karaktera poput živog peska. Što god više imaju, sve više žele. Što više materijalno uznapreduju, utoliko su pohlepniji na zaradu. Neki od onih koji su u siromaštvu bili vrlo darežljivi, postaju prave tvrdice i sitničari. Novac postaje njihov bog. Oni nalaze zadovoljstvo u moći koju im novac daje i počastima koje im se zbog toga ukazuju. Anđeo reče: „Pogledaj kako su izdržali kušanje, kakav karakter razvijaju pod uticajem bogatstva!” Neki postaju pravi tlačitelji u odnosu na siromašne, plaćajući njihove usluge po najnižoj ceni. Neki postaju vlastoljubivi, novac za njih postaje moć. Videla sam da ih Božje oko budno prati. Oni su prevareni. „I evo ću doći uskoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po

djelima njegovim.”

Ima među imućnijima i takvih koji se ne uzdržavaju od davanja. Oni su što se tiče sistematskog dobročinstva (davanja desetka i priloga) veoma tačni i ponose se svojom tačnošću i darežljivošću, misleći da time ispunjavaju sve svoje dužnosti. To je dobro što se toga tiče, ali to nije kraj njihovih dužnosti: Bog u odnosu na njih ima zahteve koje oni još ne uvilaju. Oni imaju i obaveze prema društvu, prema svojim bližnjima i prema svakom članu svoje porodice, i to se od njih s pravom očekuje. Svim ovim opravdanim zahtevima treba udovoljiti, ne zanemarujući ni jedno ni drugo. Neki su svojim priložima koje daju za delo Božje toliko zadovoljni kao da im samo to daje pravo na spasenje. Neki opet smatraju da ne moraju ništa prilagati za delo Božje ako nemaju stalno neke velike prilode, a glavnice ne misle da diraju ni u kom slučaju. Kada bi im Spasitelj, kao nekada onom bogatom mladiću, rekao: „Idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima, i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom;” otišli bi žalosni kao i on, pristajući radije na rizik da izgube blago na nebu nego da se odvoje od svog ovozemaljskog bogatstva, koje je njihov pravi idol. Ubeđen da je sve Božje zapovesti držao od mladosti i da je stoga pravedan i savršen, mladić je zapitao: „Šta mi još nedostaje?” Hristos je odmah uništio u njemu to osećanje sigurnosti, ukazavši upravo na ono što je bilo njegov idol, a to je bila njegova imovina. On je pored Gospoda imao i druge bogove koji su mu bili draži od večnog života. Ljubav prema Bogu njemu nije bila preča od svega drugog. Isto je tako i sa mnogima koji danas tvrde da veruju u istinu. Oni o sebi misle da su savršeni i da su bez ikakvog nedostatka, dok su u stvari daleko od savršenstva i gaje idole koji će im zatvoriti put u nebo.

Mnogi sažaljevaju robove na Jugu zato što su primorani na težak rad, dok ropstvo postoji u njihovim porodicama. Dopušta se da majka i deca mučno rade od jutra do mraka; i za njih nikada nema odmora. Pred njima je beskrajni krug poslova koji se stalno nagomilavaju. Oni tvrde da su Hristovi sledbenici, ali da li uopšte nalaze vremena za razmišljanje i molitvu, za snabdevanje svoga uma duhovnom hranom, kako on ne bi zakrčljao u svom razvoju i kako bi uvek bio spreman za službu Bogu? Bog od svakog pojedinca očekuje da talente primljene od Njega upotrebi Njemu na slavu, i da pravilnim korišćenjem istih dobije i druge. Bog od nas s pravom očekuje da budemo na blagoslov drugima. Naš rad u svetu za dobro drugih neće se završiti sve dok Hristos u nebu ne izjavi: „Svršeno je.” „Ko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još posvećuje.”

Mnogi izgleda nisu svesni svoje odgovornosti pred Bogom. Da bi ušli na uska vrata, oni treba da ulažu napore, jer će mnogi želeti da ulu ali neće moći. Nebo od njih s pravom očekuje da svojim naporima u tom pravcu ohrabruju i druge da na isti način uđu na uska vrata. I mlade i stare, da bi spasli ne samo sopstvenu dušu nego i duše drugih, očekuju najusrdniji napori. Niko nije lišen mogućnosti da svojim uticajem deluje i na druge. Svojom ravnodušnošću mi vršimo uticaj koji i druge obeshrabruje u naporima da ulu na uska vrata, ili ih pak svojim usrdnim, istrajnim i neumornim naporima podstičemo da uvide neophodnost takvog navaljivanja i sa njihove strane. U tom pogledu niko ne može ostati neutralan, jer svojim uticajem neizbežno ili ohrabruje ili ometa druge. Hristos kaže: „Ko sa mnom ne skuplja, on rasipa.” Pazite dobro i stari i mladi, vi ili saralujete sa Hristom spasavajući duše; ili ih, saralujući sa sotonom, uništavate. „Tako da se svijetli svjetlost vaša pred ljudima,” kaže Hristos, „da vide vaša dobra djela i proslave Oca vašega koji je na nebesima.”

Mladi bi mogli da šire snažan uticaj kada bi odbacili svoju oholost i sebičnost, posvećujući se u potpunosti Bogu; ali većina od njih nije spremna da ponese teret za druge. Oni još uvek očekuju da drugi njih nose. Došlo je vreme kada Bog traži da se ovo promeni. On upućuje poziv i

starijima i mlalima: Budite revnosniji, i pokajte se. Ako i dalje ostanu u sadašnjem stanju mlakosti, On će ih izbljuvati iz usta svojih. Verni Svedok kaže: „Znam djela tvoja.” Obraćam se posebno mladima: Vaša dela su poznata pred Bogom, bez obzira da li su dobra ili zla. Jeste li se obogatili u dobrim delima? Hristos vam se obraća kao Savetnik: „Savetujem te da kupiš od mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš; i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti za oči da pomažeš oči svoje da vidiš.”

Zdravstvena reforma

U viziji koja mi je data u Ročesteru, država Njujork, 25. decembra, 1865. godine, pokazano mi je da narod koji svetkuje subotu ne živi prema svetlosti koju mu je Bog dao u pogledu zdravstvene reforme, da nam predstoji veliki rad, i da smo kao narod daleko zaostali na putu kojim nas On u svome providenju vodi.

Pokazano mi je da je zdravstvena reforma jedva počela da se ostvaruje među nama. Dok jedni duboko veruju u to i tu svoju veru pokazuju delima, drugi ostaju potpuno ravnodušni i jedva da su učinili prvi korak u toj reformi. U njihovom srcu krije se zlo neverovanja, i pošto ta reforma nameće ograničenja njihovom pohotljivom apetitu, mnogi se povlače pred tim. Oni imaju i druge bogove pored Gospoda. Nepreporođeni ukus i apetit, to su njihovi bogovi; i kad se sekira stavi na koren drveta - kad se onima koji su popuštali izopačenom apetitu na štetu svoga zdravlja ukaže na njihov greh i razotkriju njihovi idoli, oni ne žele da budu osvedočeni. Iako im glas Božji jasno govori da odbace te prohteve, toliko štetne po zdravlje, neki ipak ostaju nerazdvojno vezani za svoje nezdrave navike. Oni su neraskidivo prionuli za svoje idole i Bog će uskoro reći svojim anđelima: „Ostavite ih.”

Zdravstvena reforma predstavlja, kako mi je pokazano, sastavni deo poruke trećeg anđela i povezana je sa njom kao ruka s telom. Pokazano mi je da kao narod moramo krenuti napred u ovom velikom delu. Propovednici i narod u tome moraju biti u potpunoj saglasnosti. Pripadnici Božjeg naroda nisu pripremljeni za glasni poklič trećeg anđela. Pred njima je zadatak koji svako za sebe sam mora da izvrši, ne čekajući da to Bog učini za njega. To Bog stavlja pred svakoga kao lični zadatak, i to niko ne može da učini za drugoga. „Imajući dakle ovaka obećanja, o ljubazni, da očistimo sebe od svake poganštine tijela i duha, usavršavajući svetost u strahu Božjem.” Lakomstvo je greh koji preovlađuje u ovom vremenu. Pohotljivost apetita ljude i žene pretvara u robove i pomračuje njihov um a njihovu moralnu osetljivost otupljuje do te mere da oni više nisu u stanju da cene uzvišene i svete istine Reči Božje. Nad ljudima i ženama sve više preuzimaju vlast sklonosti niže prirode.

Da bi se pripremili za vaznesenje, pripadnici Božjeg naroda moraju upoznati sami sebe. Oni moraju poznavati sastav svoga organizma da bi mogli zajedno sa psalmistom da uzviknu: „Hvalim Te, što sam divno sazdan!” Svoje prohteve i apetit, oni uvek treba da podrede moralnim i intelektualnim sposobnostima. Telo treba da služi umu, a ne um telu.

Pokazano mi je da je zadatak koji nam predstoji veći nego što i zamišljamo, ako želimo da pravilnim načinom življenja sačuvamo svoje zdravlje. Lečenjem i prosvetličanjem onih koji celog svog života nisu znali koliko umerenost u jelu, piću i radu utiče na zdravlje, doktor A je izvršio veliko i plemenito delo. Međutim, pripadnicima svog naroda Bog u svojoj milosti, a posredstvom svog skromnog oruđa, daje svetlost da se obuzdavanjem apetita i umerenošću u svemu mogu odupreti svakoj bolesti. On je velikom svetlošću obasjao njihov put. Treba li onda da oni koji

„čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikoga Boga i Spasa našega Isusa Hrista, koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, da očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrim delima,” zaostaju iza pripadnika drugih vera koje ne očekuju skori dolazak našeg Spasitelja? Pripadnici izabranog naroda koje On čisti da bi bili čisti kao i On, kako bi se mogli uzneti na nebo ne okusivši smrt, ne bi trebalo da zaostaju iza drugih u dobrim delima. Oni bi u svojim naporima da očiste sebe od svake poganštine tela i duha, usavršavajući svetost u strahu Božjem, trebalo da prednjače ispred drugih bar za toliko koliko su ispred njih i u svome ispovedanju.

Ima i takvih koji se podsmevaju ovoj reformi tvrdeći da sve to nije neophodno, i da je to samo jedno uzbuđenje koje ima za cilj da odvрати misli od sadašnje istine. Oni govore da se u pogledu ovoga odlazi u krajnost. Takvi ne znaju šta govore. Kako oni koji su, dok ispovedaju pobožnost, bolesni od glave do pete, i koji su popuštanjem izopačenom apetitu i preteranom radu oslabili svoje fizičke, umne i moralne sile, mogu procenjivati dokaze o istini i pravilno shvatiti zahteve Božje? Dok su njihove umne i moralne sposobnosti toliko pomračene, oni ne mogu da cene značaj iskupljenja i uzvišeni karakter dela Božjeg, niti da nalaze zadovoljstvo u proučavanju Njegove Reči. Kako jedan nervozni dispeptičar* može uvek biti spreman da u duhu krotosti i smirenosti odgovori svakome ko ga zapita za njegovo nadanje? Neće li se takav odmah uzbuditi i u svojoj bolesnoj mašti biti naveden da sve oko sebe vidi u pogrešnoj svetlosti? U nedostatku krotosti i smirenosti koja je obeležavala Hristov život, takav se brzo upušta u sukobe s nerazumnim ljudima i sramoti svoju veru. Posmatrajući sve ovo sa visokog verskog stanovišta, moramo se reformisati potpuno i u svakom pogledu da bismo bili slični Hristu.

Pokazano mi je da nam je u zdravstvenoj reformi naš nebeski Otac podario veliki blagoslov da bismo - ispunjavajući zahteve koje je postavio pred nas - proslavljali Njega i telom i duhom, kako bi se na kraju bez mane našli pred Njegovim prestolom. Naša vera zahteva od nas da podignemo kriterijum i preduzmemo progresivne korake. Mnogi koji ispravnost puta kojim su krenuli zdravstveni reformatori dovode u pitanje, trebalo bi da kao razumni ljudi i sami nešto preduzmu. Čitav ljudski rod je što se zdravlja tiče u veoma žalosnom stanju. Mnogi boluju od naslednih bolesti i strašno pate zbog pogrešnih navika svojih roditelja i predaka, a ipak uporno nastavljaju istim pogrešnim putem, prenoseći sve to zlo i na svoju decu. Oni nisu svesni u kakvom se stanju nalaze i kakva im opasnost preti. Oni su bolesni a ne znaju da su sve te patnje sami prouzrokovali svojim pogrešnim navikama.

Malo je njih koji su dovoljno budni da bi shvatili koliko njihove navike u pogledu ishrane utiču na njihovo zdravlje, na njihov karakter, na njihovu korisnost u ovom životu, i na njihovu večnu sudbinu. Oni koji su prihvatili ovu veliku svetlost poslanu s neba i shvatili kakve blagodati ona donosi, dužni su da ispolje veće interesovanje za one koji još uvek pate zbog svoje neupućenosti. Štovaoci subote koji očekuju skori dolazak svoga Spasitelja ne bi smeli da ispoljavaju nedostatak interesovanja u ovom velikom delu reforme. Narod se mora obavestiti, i zato i propovednici i članovi treba da se osećaju dužnima da o zdravstvenoj reformi argumentovano raspravljaju, preporučujući je i drugima.

Pokazano mi je da bi trebalo obezbediti prihvatni smeštaj za obolele i one koji žele da nauče kako sačuvati svoje zdravlje i sprečiti bolest. Ne smemo ostati ravnodušni, prepuštajući one koji su oboleli a žele da žive u skladu sa istinom, da u cilju svog zdravstvenog oporavka odlaze u popularna banjska lečilišta u kojima nema nikakve naklonosti za našu veru. Ako bi se tu zdravstveno oporavili to bi moglo biti na štetu njihove vere. Oni koji su mnogo patili od nekih teških oboljenja oslabe i duhovno i moralno. Kada osete blagotvorno dejstvo pravilne upotrebe

---

* Bolesnik koji pati od lošeg varenja

vode, vazduha i ishrane, oni dolaze do osvedočenja da lekari koji su ih tako uspešno lečili ne mogu biti na pogrešnom putu ni u pogledu vere, da kao ljudi posvećeni tako velikom i dobrom delu ublažavanja ljudskih patnji moraju biti u pravu. I tako se naš narod, tražeći ozdravljenje u takvim institucijama, izlaže opasnosti da bude zaveden.

Ponovo mi je pokazano da oni koji se čvrsto drže načela vere i svih Božjih zapovesti ne mogu da se ovim popularnim zdravstvenim institucijama koriste tako kao pripadnici drugih vera. Štovaoci subote su posebni u svojoj veri. Pridržavati se u tim popularnim institucijama svih Božjih zapovesti, tako savesno kako On to od njih zahteva, veoma je teško. Da bi prihvatili samo ono što je dobro a odbacili sve drugo, oni sve što čuju moraju da proseju kroz sito Jevanđelja.

Lečenje vodom u ..... predstavljalo je najbolju zdravstvenu instituciju u Sjedinjenim Državama. Njeni rukovodeći ljudi, što se načina lečenja tiče, učinili su zaista mnogo dobra. Međutim, u njihove verske nazore ipak ne možemo imati poverenja. Iako tvrde da su hrišćani, oni svojim pacijentima preporučuju kartanje, igranke i posećivanje pozorišta, što sve navodi na zlo, ili, najblaže rečeno, „izgleda da je zlo,” i u direktnoj je suprotnosti sa učenjem Hrista i Njegovih apostola. Savesni vernici koji u takve institucije odlaze da bi oporavili svoje zdravlje izlažu se neizbežnoj opasnosti da kompromituju svoju veru, obeščaste delo svoga Iskupitelja i predaju u ropstvo svoju dušu.

Pokazano mi je da oni koji svetkuju subotu treba da stvore mogućnost za sve koji imaju istu dragocenu veru da se mogu lečiti ne trošeći svoj novac po institucijama gde je njihova vera izložena opasnosti i gde nema razumevanja za njihove verske nazore. Bog je u svom providenju doktora B uputio u ..... da bi stekao iskustva koja ne bi mogao steći na drugom mestu, jer namerava da mu poveri određeni zadatak u zdravstvenoj reformi. Kao profesionalni lekar on je godinama proučavao ljudski organizam, i Bog želi da on sada i praktično nauči kako da primeni blagodati prirode koje su čoveku na dohvat. On treba da se pripremi ne samo da leči bolesne, nego i da one koji su u neznanju poučava kako da svoju snagu i zdravlje sačuvaju primenom onih lekova koje nebo odobrava, - a to su: čista voda, nezagalen vazduh i zdrava hrana.

Pokazano mi je da je doktor B oprezan i veoma savestan i pobožan čovek. On je prošao kroz mnoga iskušenja koja su ga snalazila za njegovo dobro, iako on prolazeći kroz njih nije uvek uvilao da će mu i to biti od koristi. Doktor B nije čovek koji zbog toga što veruje u istinu i ide pravim putem postaje ohol i samouveren. On nije sklon samovolji i vlastoljublju. On se isuviše bojažljivo poziva na dostojanstvo koje mu prema njegovom položaju i zvanju pripada. Rado se savetuje s drugima i uvek je spreman da se odazove na molbu za pomoć. Velika opasnost kojoj se izlaže krije se u njegovoj spremnosti da preuzima na sebe terete koje nije dužan da nosi. Uvilajući i osećajući šta bi trebalo učiniti, on se izlaže opasnosti da pokušava previše. Preosetljiv po svojoj prirodi, on duboko saoseća sa svakim svojim pacijentom; i, ako mu se to dozvoli, on će primiti na sebe toliki teret odgovornosti da će ga to skrhati.

Ljudi i žene koji imaju uticaja dužni su da bratu B pomognu svojim molitvama, razumevanjem, usrdnom saradnjom, vedrim rečima nade i ohrabrenja i savetima, - sve to on će umeti zasluženno da ceni. Njegov položaj je zaista nezavidan. Preuzimajući na sebe tako teške odgovornosti, on to ne čini u cilju zarade, jer bi do sredstava za život mogao doći i na mnogo lakši način, kloneći se briga, neizvesnosti i teškoća koje takav položaj donosi. On se, međutim, rukovodi samo osećanjem dužnosti, i kad se jednom osvedoči kuda ga put dužnosti vodi, on tim putem verno nastavlja bez obzira na posledice. Njemu je potrebna ljubav i saradnja onih koji mogu da utiču na druge, koji prema Božjoj nameri treba da budu uz njega i da ga podržavaju u njegovom napornom radu.

Doktor B bi, što se tiče života na ovom svetu, mogao da ima mnogo povoljniji položaj od

onoga u kojem se sada nalazi. Pokazano mi je da je njegov položaj izuzetno težak. Mnogi koji su posve neiskusni i nemaju predstavu o veličini toga poduhvata želeli bi da se delo razvija prema njihovim zamislima. Neki se čude zbog čega siromašni ne bi mogli da budu lečeni besplatno, i dolaze u iskušenje da poveruju da čitav taj poduhvat u stvari proističe iz želje za zaradom. I tako bi svako mogao da kaže ponešto iznalazeći greške, ma kako se delo razvijalo. Pokazano mi je da će neki smatrati vrlinom da ljubomorno stoje po strani i da se suprotstavljaju. Oni se ponose time što ne prihvataju sve onako kako im to neko prikazuje, i slično Tomi hvališu se svojim neverovanjem. Međutim, da li je Hristos pohvalio Tomino neverovanje? Pruživši mu dokaze koje je ovaj tražio da bi mogao poverovati, Isus mu reče: „Pošto me vidje vjerovao si; blago onima koji ne vidješe i vjerovali.“

Pokazano mi je da među adventistima sedmog dana nema oskudice što se sredstava tiče. Za sada im najveća opasnost preti od nago-milavanja imovine. Mnogi su preopterećeni, jer sami stalno uvećavaju svoje napore i brige. Kao posledica toga, Bog i Njegovo delo su sa njihove strane potpuno zaboravljeni, i oni su duhovno mrtvi. Od njih se traži da Bogu prinose žrtve u vidu priloga. Ali žrtva ne uvećava ovozemaljski imetak, nego ga umanjuje i troši. Ovaj poduhvat, prema onome što mi je pokazano, zaslužuje podršku svih pripadnika naroda Božjeg, to je jedan od načina da svoja sredstva ulože u slavu Božju i za napredak Njegovog dela. U našem narodu pokazalo se da velika materijalna sredstva nanose samo štetu onima koji su nerazdvojno vezani za to.

Naš narod treba da ima svoju zdravstvenu ustanovu, gde će oboleli između nas moći, pod našom kontrolom, da obnove svoje zdravlje i snagu kako bi mogli i telom i dušom da slave Boga. Takva će nam ustanova, ako se njome pravilno rukovodi, omogućiti da naše gledište o istini iznesemo pred mnoge do kojih na drugi način ne bismo mogli da dopremo. Lečeći se sa uspehom u ovakvoj ustanovi i pod nadzorom lekara koji svetkuju subotu, nevernici će dolaziti pod neposredan uticaj istine. Upoznavši se na taj način sa našim narodom i sa našom verom u njenoj stvarnosti, oni će se osloboditi svojih predrasuda i steći povoljne utiske o našoj veri. Dovedeni tako pod uticaj istine, neki će povratiti ne samo telesno zdravlje, nego će naći isceljujući balsam i za svoju grehom ranjenu dušu.

Kada obolelima, zahvaljujući pravilnom načinu lečenja, počne da se vraća zdravlje i kad osećaju da se vraćaju u život, oni s punim poverenjem gledaju na one koji su bili oruda njihovog ozdravljenja. Njihova su srca puna zahvalnosti, i seme istine lakše nalazi tle na kojem će niknuti, biti negovano, i doneti plod u slavu Bogu. Jedna duša spasena na takav način dragocenija je od svih sredstava uložениh u osnivanje takve institucije. Neki možda neće imati dovoljno moralne hrabrosti da postupe u skladu sa stečenim osvedočenjem. Oni mogu biti osvedočeni da štovaoci subote imaju istinu, ali ih svet i neverni srodnici sprečavaju da tu istinu prihvate. Oni se duhovno još nisu uzdigli do te mere da sve žrtvuju Hrista radi. Ali ipak mnogi od njih odlaze lišeni svojih ranijih predrasuda i često ustaju u odbranu vere adventista sedmog dana. Neki odlaze potpuno isceljeni, i postaju oruda za širenje naše vere u novim mestima i podizanja zastave istine tamo gde ona ne bi imala pristupa da prethodno nisu bile uklonjene predrasude širenjem zdravstvene reforme u našem narodu.

Drugi se, naprotiv, pokažu kao izvor iskušenja kad se vrata svojim domovima. Ali to nikoga ne treba da obeshrabri niti spreči u zalaganju za ovo dobro delo. Sotona i njegovi agenti cine sve što je u njihovoj moći da spreče, zbune i ometu one koji se od srca zalažu za napredak ove reforme.

Naš narod raspolaže obiljem sredstava, i kada bi svi uvideli značaj i važnost ovog dela, ovaj veliki poduhvat bi se mogao ostvariti bez ikakvih teškoća. Trebalo bi da svi to podrže s naročitim

interesovanjem, a posebno oni koji raspolažu sredstvima neophodnim da se ulože u taj poduhvat. Trebalo bi podići odgovarajući dom za prijem obolelih gde bi oni, uz primenu pravilnog lečenja i Božjih blagoslova, mogli da obnove svoje narušeno zdravlje, i da se uče čuvanju zdravlja i sprečavanju bolesti.

Mnogi koji ispovedaju istinu postaju tvrđice i robovi lakomstva. Oni treba da se ozbiljno zabrinu zbog takvog svog stanja. Oni su nagomilali toliko blaga na ovom svetu da im je i srce tu gde se nalazi njihovo blago. Njihovo blago se uglavnom nalazi na ovom svetu, a samo manjim delom u nebu, zato je i njihova ljubav umesto na nebesko nasleđe usmerena na ovozemaljsko blago. Sad im se pruža prava prilika da svoja sredstva upotrebe za dobro bolesnih i napaćenih, i za širenje i napredak istine. Nikada se ne bi smelo dopustiti da se ovaj poduhvat bori sa finansijskim teškoćama. Oni pristavi kojima je Bog poverio sredstva sada treba da se prihvate dela, upotrebljavajući svoja sredstva u slavu Njemu. Oni koji lakomo zadržavaju svoja sredstva osvedočiće se da će im to poslužiti samo na prokletstvo a ne na blagoslov.

Oni kojima je Bog poverio sredstva treba da oforme poseban fond iz kojega će se pomagati dostojni siromasi, koji u slučaju bolesti nisu u mogućnosti da plate troškove lečenja u našem lečilištu. Ima siromašnih članova koji su za svaku pohvalu i čiji je uticaj prava blagodat za delo Božje. Zato bi neizostavno trebalo osnovati fond iz kojega bi se plaćali troškovi lečenja za one siromahe za koje Crkva odluči da zaslužuju pomoć. Ako oni koji su imućni nisu spremni da svoja sredstva nepovratno ulože u ovaj poduhvat, siromašni će biti lišeni mogućnosti da se leče u takvoj ustanovi, za čije su izdržavanje i rad neophodna znatna novčana sredstva. Ta se ustanova ne bi smela još u svom začetku, dok se bori da zaživi, opterećivati dugovima zbog stalnih izdataka koji ne donose nikakvu dobit.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvanaest

Upućeno mladima

Mladi štovaoci subote se odaju težnji za uživanjem i zadovoljstvima. Pokazano mi je da nema jednog između dvadeset koji iz ličnog iskustva zna šta znači vera. Oni neprestano žude za nečim da bi zadovoljili svoju želju za promenama i zabavom; i ako im se ne otvore oči i ne probudi svest tako da od srca mogu reći: „Jer sve držim za štetu prema prevashodnom poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega,” oni neće biti dostojni Njega i biće lišeni prava na večni život. Mladi su, uopšte uzev, u strašnoj obmani, iako formalno ispovedaju pobožnost. Svojim neposvećenim životom oni sramote hrišćansko ime a svojim primerom predstavljaju zamku za druge. Oni su samo smetnja na putu obraćenja drugih, jer skoro ni u čemu nisu bolji od nevernika. Oni slušaju izlaganje Božje Reči, ali se ne obaziru na opomene, ukore i savete koje ona sadrži, a isto tako ni na ohrabrenje i obećanja upućena poslušnima i vernima. Sva Božja obećanja data su pod uslovom poslušnosti. Mladi znaju ko im je u Reči Božjoj dat kao jedini uzor, ali kakav je njihov život u poređenju sa životom Hristovim? Ja sam veoma zabrinuta zbog sveopšte lakomislenosti mladih i jednog i drugog pola koji tvrde da veruju u istinu. Izgleda kao da Bog uopšte nije u njihovim mislima. Njihov um je pun svakojakih besmislica. U njihovim razgovorima čuju se samo prazne i besmislene reči. Oni žude za muzikom, a sotona zna veoma dobro preko kojih čula će najlakše zabaviti i očarati um da ne bi čeznuo za Hristom. Duhovne čežnje za sticanjem znanja o Bogu i napredovanjem u milosti, nestalo je.

Pokazano mi je da se mladi moraju uzdići na viši duhovni nivo i Reč Božju uzeti za svoga savetnika i svoga vođu. Na mladima su ozbiljne odgovornosti koje oni olako uzimaju. Uvoljenje muzike u njihove domove, umesto podsticanja na svetost i duhovnost, odvratio je njihove misli od istine. Neozbiljne pesme i popularna muzika izgleda odgovaraju njihovom ukusu. Instrumentalna muzika uzima im i ono vreme koje bi trebalo da posvete molitvi. Muzika, kad se ne zloupotrebljava, predstavlja veliki blagoslov, ali kad se pogrešno upotrebi ona je strašno prokletstvo. Ona uzbuđuje, ali nam ne daje onu snagu i hrabrost koje hrišćanin nalazi samo pred prestolom milosti dok smerno iznosi svoje potrebe i uz uzdahe i suze usrdno moli za nebesku snagu da bi se odupro teškim napastima neprijatelja. Sotona odvodi mlade u svoje ropstvo. O, kojim bi ih rečima mogla navesti da se otrgnu iz kandži njegovog zaludivanja! Kao vešti čarobnjak, on ih lukavo namamljuje u propast. Obratimo pažnju na uputstva data u nadahnutoj Božjoj knjizi. Videla sam da je sotona toliko omadijao um mladih da oni nemaju predstavu o istinama sadržanim u Reči Božjoj. Njihova moć poimanja otupela je do te mere da ne uvažavaju nalog Svetog apostola: „Djeco, slušajte svoje roditelje u Gospodu; jer je ovo pravo. Poštuj oca svojega i mater svoju: to je prva zapovijest s obećanjem: Da ti blago bude i da živiš dugo na zemlji.” „Djeco, slušajte roditelje svoje u svemu, jer je ovo ugodno Gospodu.” Deca koja ne poštuju i ne slušaju svoje roditelje, ne uvažavajući njihove savete i pouke, neće imati nikakvog udela na Novoj zemlji. Na očišćenoj novoj Zemlji neće biti mesta za buntovničke, neposlušne i nezahvalne sinove i kćeri. Oni koji se ovde ne nauče poslušnosti i potčinjenosti, neće se naučiti nikad. Neposlušna, neobuzdana i neukrotiva deca neće remetiti mir iskupljenih. Nijedan prestupnik zapovesti

Božjih neće naslediti carstvo nebesko. Neka svi mladi pažljivo pročitaju petu zapovest Božjeg zakona, koju je sam Jehova izgovorio svojim glasom na Sinaju i sopstvenim prstom urezao na kamenim pločama: „Poštuj oca svojega i mater svoju, da ti se produže dani na Zemlji koju ti da Gospod Bog tvoj.”

Ukazano mi je na mnoge stihove iz Svetog pisma u kojima je jasno izražena volja Božja u pogledu mladih. Sa tim tako jasno izraženim poukama oni će morati da se suoče na dan suda. Pa ipak od dvadesetoro mladih, koji tvrde da veruju u sadašnju istinu, nijedno se ne pridržava ovog biblijskog učenja. Mladi ne čitaju dovoljno Božju Reč da bi saznali šta ona od njih zahteva, a ipak će im se po tim istinama suditi u veliki dan Božjeg suda, kada će i mladi i stari primiti platu po delima koja su činili u telu.

Jovan kaže: „Pisah vam, mladići, jer ste jaki i Riječ Božja u vama prebiva i pobijediste nečastivoga. Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu. Jer sve što je na svijetu: pohote tjelesne i pohote očiju, i nadmenost življenja, nije od Oca, nego je od svijeta. A svijet prolazi i pohota njegova, ali onaj koji tvori volju Božiju ostaje zauvijek.”

Ovo bodrenje upućeno mladićima odnosi se isto tako i na devojke i mlade žene. Njihova mladost ih ne oslobala odgovornosti koje su im namenjene. Mladi su snažni jer ih nisu iznurile brige i breme godina. Njihova osećanja su vatrena, i ako oni takva svoja osećanja i naklonosti, umesto svetu, posvete Hristu i nebu, vršeći volju Božju, oni se s pravom mogu nadati boljem i neprolaznom životu, i biće zauvek ovenčani slavom, čašću i besmrtnošću. Ako mladi žive samo zato da bi zadovoljavali pohotu tela i očiju i ponos življenja, oni teže za prolaznostima ovoga sveta, ugalaju svom velikom neprijatelju i odvajaju se od Oca. Kada svega toga za čim oni toliko čeznu nestane, rasplinjuju se i sve njihove nade a sva njihova očekivanja propadaju. Odvojeni od Boga, oni će gorko okajavati svoje ludosti što su se odavali zadovoljstvima, zadovoljavali sopstvene želje i za nekoliko površnih uživanja prodali život blaženstva koji su mogli da uživaju zauvek.

„Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu,” kaže nadahnuti apostol. Zatim dodaje upozoravajući: „Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu.” Uznemiravajuća je činjenica da ljubav prema svetu provladava u duši mladih. Oni neskriveno ljube svet i što je na svet, i upravo zbog toga ljubav prema Bogu ne nalazi mesta u njihovom srcu. Oni nalaze zadovoljstvo u svet, i njegovim privlačnostima, a ljubav prema Ocu i vrlinama Njegovog Duha za njih je potpuno strana i tuda. Površnošću, modom, taštinom, besmislenim razgovorima i praznim smehom - tako karakterističnim za život većine mladih, - Bog je obeščaćen. Pavle upozorava mlade da budu razboriti i čestiti. „Tako i mladiće savjetuj da budu čestiti. U svemu pokaži sebe za ugled u dobrim djelima: u učenju ispravnost, čestitost, čistotu, riječ zdravu, besprekornu, da se posrami protivnik, nemajući ništa loše reći za vas.”

Preklinjem mlade da radi spasenja svojih duša poslušaju ove savete nadahnutog apostola. Sva ta dragocena uputstva, opomene i ukori biće za njih miris života za život ili miris smrti za smrt. Mnogi od mladih su veoma lakomisleni u svojim razgovorima. Oni zaboravljaju upozorenja da će se svojim rečima opravdati ili osuditi. Svi treba da poslušaju reči našeg Spasitelja. „Dobar čovjek iz dobre riznice iznosi dobro; a zao čovjek iz zle riznice iznosi zlo. A ja vam kažem da će za svaku praznu riječ koju reku ljudi dati odgovor u dan suda. Jer ćeš zbog svojih riječi biti opravdan i zbog svojih riječi biti osuđen.” Kako se malo pažnje poklanja čak i poukama samog nebeskog Učitelja! Mnogi niti proučavaju Reč Božju niti obraćaju pažnju na njene svete istine, a upravo te jasno izložene istine će biti svedočanstvo protiv njih i osudiće ih.

Reči i dela jasno svedoče šta je u srcu. Ako taština i oholost, ljubav prema sopstvenom „ja” i

odevanju ispunjavaju srce, razgovor će se voditi o modi, odevanju i spoljnom izgledu, a ne o Hristu i carstvu nebeskom. Ako osećanja zavisti i zlobe borave u srcu, to će se neizbežno ispoljiti u rečima i u delima. Oni koji sebe mere prema drugima, rade kao što rade drugi, i ne uzdižu se na viši nivo opravdavajući to greškama i zabludama drugih - takvi se hrane tricama i ostaće patuljci u duhovnom pogledu dokle god takvim popuštanjem svojim nesvetim osećanjima ugađaju sotoni. Neki stalno razmišljaju samo o tome šta će jesti i piti i kako će se obući. Te misli dolaze iz srca prepunog takvih pobuda, jer su takvima ovozemaljske prolaznosti glavni cilj u životu i najuzvišene dostignuće. Takvi zaboravljaju Hristove reči: „Nego išтите najprije carstvo Božje i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati.”

Srca mladih su puna samoljublja. To pokazuje njihova želja da svoje lice vide na umetnički stvorenoj slici; i pri tom nisu zadovoljni jednim fotografisanjem, već se slikaju ponovo i ponovo, u nadi da će poslednja fotografija prevazići sve prethodne, i da će na njoj izgledati čak i lepši nego u svom prirodnom originalu. Na taj način se samo rasipa novac koji je Bogom pozajmljen, a šta time dobijaju? Samo svoju bledu senku otisnutu na parčetu hartije. Časove koje treba da provedu u molitvi oni posvećuju svojoj bednoj sićušnosti, dok dragoceni časovi vremena milosti odlaze u nepovrat, potpuno izgubljeni.

Sotona je zadovoljan kad mladi svoju pažnju poklanjaju bilo čemu što njihove misli odvrća od Boga. To njemu pruža mogućnost da im se neopaženo približi i da ih ulovi u svoju zamku. Mladi nisu svesni činjenice da veliki nebeski Umetnik zapaža svaki postupak, svaku reč, pa čak i svaku misao i pobudu njihovog srca, i sve to verno snima. Pogledu anđela koji ih stalno prati otkriven je svaki nedostatak njihovog karaktera, oni će im na dan sudenja verno predočiti sliku o svakom njihovom propustu. Oni svaku njihovu praznu i površno izgovorenu reč zapisuju u svoje zapisnike. Zapisuje se i svaka lažna reč, svaki neiskreni postupak, čije su pobude sakrivene za ljudske oči, ali ih vidi svevideće oko Jehovino. Sve je to verno zabeleženo. Svaki čin sebičnosti razotkriven je.

Mladi se, uopšte uzev, ponašaju tako kao da su ovi dragoceni časovi proveravanja - dok se milost još uvek produžuje - samo jedan veliki praznik; i kao da oni na ovom svetu žive samo zato da bi se zabavljali, odajući se stalno nekom novom uzbuđenju. Sotona ulaže posebne napore navodeći ih da sreću nalaze u svetovnim zabavama, opravdavajući se da su te zabave bezopasne i bezazlene, pa čak i korisne za zdravlje. Neki lekari stvaraju utisak da su duhovnost i odanost Bogu štetne za zdravlje. To veoma pogoduje neprijatelju duša. Ima ljudi bolesne mašte koji nemaju čistu biblijsku veru; takvi ne mogu da služe kao primer. Ima i takvih koji celog života sami sebe kažnjavaju zbog svojih greha, i jedino što oni mogu da vide je gnjev uvređenog Boga i Njegove pravde. Hrista i Njegovu iskupljujuću silu koja se ispoljava u zaslugama Njegove krvi, oni uopšte ne vide. Takvima nedostaje vera. To su obično osobe neuravnotežena uma. Usled bolesti prenesene nasledem sa roditelja i pogrešnog vaspitanja u mladosti, oni su stekli rđave navike koje štetno deluju na čitav njihov organizam. To utiče negativno i na njihovu moralnu svest i čini ih nesposobnima da razumno misle i postupaju u svim okolnostima. Njima nedostaje i duhovna i umna ravnoteža. Pobožnost i pravičnost nisu štetne za zdravlje, već naprotiv, donose zdravlje telu i snagu duši. Petar kaže: „Jer onaj koji je rad da živi i da vidi dane dobre... neka se uklanja od zla i neka čini dobro; neka traži mir i neka se drži njega. Jer oči Gospodnje obraćene su na pravednike i uši Njegove na molitvu njihovu; a lice Gospodnje protiv onih koji čine zlo.” „Nego ako i stradate pravde radi blaženi ste. Ali straha njihova ne bojte se, niti se plašite.”

Svest da postupamo ispravno najbolji je lek protiv svake bolesti i tela i duše. Zdravlje i snaga predstavljaju naročiti Božji blagoslov koji se vidi na primaocu. Osoba čiji je duh spokojan i zadovoljan u Bogu nalazi se sigurno na putu ozdravljenja. I zaista je neobična sreća i zadovoljs-

tvo imati saznanje da je oko Božje na nama i da je Njegovo uho otvoreno za naše molitve. Znati da imamo prijatelja koji nikad ne izneverava i kome možemo poveriti svaku tajnu svoje duše, to je preimućstvo koje se rečima ne može iskazati. Oni čije su moralne sposobnosti pomračene bolešću nisu u mogućnosti da pravilno predstavljaju hrišćanski život i lepotu svetosti. Oni često zapadaju ili u vatru fanatizma ili u vode hladne ravnodušnosti i tupe sumornosti. Reči Hristove: „Nego ištite najprije carstvo Božje i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati,“ značajnije su od mišljenja svih lekara na svetu. Prvi i najveći cilj - carstvo nebesko i pravda Hristova - neka nam bude uvek na prvom mestu. Svi drugi ciljevi kojima težimo neka nam budu od drugorazrednog značaja.

Put svetosti sotona uvek prikazuje izuzetno napornim i veoma teškim, dok puteve ovozemaljskih uživanja obasipa cvećem. Svet i njegova zadovoljstva, on uvek lažno prikazuje u najprivlačnijim bojama. Sujeta je jedna od najizraženijih osobina ljudske izopačene prirode, i on dobro zna da se na to može pozvati sa uspehom. On će vam laskavo prići preko svojih agenata. Možda ćete biti obasuti pohvalama koje će goditi vašoj sujeti, podstičući vas da uobrazite kako je zaista velika šteta da se - obdareni takvim divnim osobinama i preimućstvima - odvojite od sveta i postanete hrišćani, da raskinete sa svojim dotadašnjim društvom i postanete mrtvi za njegove pohvale ili osudu. Sotona vam došaptava da se s takvim preimućstvima koje vi imate može naveliko uživati u ovom svetu. Ali imajte na umu da su sva ovozemaljska uživanja prolazna, i da ćete morati jednog dana i žnjeti ono što ste posejali. Zar su vaša lična privlačnost, sposobnosti ili talenti isuviše vredni da biste ih posvetili Bogu koji vas je stvorio i koji vas budno čuva u svakom trenutku? Zar je sve što imate preskupo da biste to posvetili Njemu?

Mladi smatraju da moraju imati nešto što će uneti vedrinu i raspoloženje u njihovu dušu. Pokazano mi je da se najbolje zadovoljstvo nalazi u marljivosti i korisnom životu. Neki ipak uporno ističu da im je posle poslovne aktivnosti potrebna neka razonoda ili zabava kojom bi se duh osvežio i rasteretio od briga i teških napora. Upravo to nam može dati hrišćanska nada. Vera će se za onoga ko je stvarno poseduje pokazati kao utešitelj i pouzdan vodič do Izvora prave sreće. Mladi treba da proučavaju Božju Reč i da se posvete pobožnom razmišljanju i molitvi, i tada će videti da su svoje slobodne trenutke proveli na najbolji način. Mladi prijatelji vi treba da nalete vremena da sami sebe preispitate, kako biste se osvedočili da li je ljubav Božja u vama. Založite se najusrdnije da svoj poziv i svoj izbor utvrdite. Od vas samih zavisi da li ćete sebi osigurati onaj bolji život.

„Putevi mudrosti su mili putevi, i sve staze njezine vode u mir.“ Buduće boravište spasenih i njihova večna nagrada uzvišeni su i plemeniti predmeti o kojima mladi treba da razmišljaju. Razmišljajte o čudesnom planu spasenja, o velikoj žrtvi Cara slave da biste se uzdigli zaslugama Njegove krvi i stazom poslušnosti najzad stigli do Božjeg prestola. Taj predmet treba da angažuje najuzvišenije i najdublje poniranje uma. Zadobiti Božje odobravanje - kakvog li preimućstva! Održavati stalnu vezu sa Njim - šta može više oplemeniti i uzdići misli iznad prolaznih zadovoljstava ove zemlje? Obnoviti milošću Božjom svoju izopačenu prirodu, savladati svoj pohotljivi apetit i niske strasti, stajati u istinskoj moralnoj nezavisnosti, zadobijati svakog dana nove pobeđe - to donosi istinsko spokojstvo duši koje proističe samo iz svesti da ste činili dobro.

Mladi prijatelji, samo ovakvo zanimanje i razonoda mogu vam doneti pravu sreću. Mir i sreću vi ne nalazite samo zato što to ne tražite na pravom izvoru. Vi stalno pokušavate da bez Hrista nadete onu sreću koja se nalazi samo u Njemu. Ako su u Njemu vaše nade nikada se nećete razočarati. Molitva je dragoceno preimućstvo koje se tako često zanemaruje. Čitanje Reči Božje priprema duh za molitvu. Jedan od najvećih razloga što ste tako malo naklonjeni da se u molitvi približite Bogu upravo je u tome što čitanjem uzbudljivih romana, koji nadražuju vašu

maštu i bude niske strasti, sami sebe onesposobljavate za ovaj sveti čin. Reč Božja postaje za vas neprijatna, a čas molitve se potpuno zaboravlja. Molitva je, međutim, snaga hrišćanina. I kada je sam, on se ne oseća usamljen, jer je uvek svestan prisustva Onoga koji je rekao: „Evo, ja sam s vama u sve dane.”

Mladima je neophodno upravo ono što nemaju, a to je vera. To se ničim ne može zameniti. Međutim, samo ispovedanje vere ne znači ništa. Imena se upisuju u knjigu Crkve na Zemlji, ali ne i u knjigu života. Pokazano mi je da među mladima nema jednog između dvadeset koji na osnovu ličnog iskustva zna šta znači vera. Dok ispovedanjem tvrde da su sluge Hristove oni služe samo sebi, i ako se ne oslobode te opčinjenosti uskoro će se osvedočiti da su izabrali deo sa onima koji čine bezakonje. Umesto samoodricanja i požrtvovanja istine radi, oni biraju lakši put. Umesto usrdnih molitava praćenih suzama i bolnih vapaja upućenih Bogu za milost, oprostaj i snagu da se odupru kušanijama sotone, oni smatraju da sve to nije neophodno, i da sasvim dobro mogu nastaviti i bez toga. Hristos, Car slave, se često povlačio u gorsku usamljenost da bi u molitvi izlivaio svoju dušu pred Ocem, a grešni smrtnik, koji ne raspolaže nikakvom silom, misli da mu molitva u životu nije toliko potrebna.

Hristos je naš Uzor; svojim životom On nam je ostavio najbolji primer dobrih dela. On je bio čovek vičan patnji i bolu. Plakao je nad Jerusalimom čiji stanovnici nisu hteli da prihvate spasenje koje im je On svojim otkupom nudio. Nisu hteli da Mu pridu i da imaju život. Uporedite svoj način življenja sa životom svoga Učitelja, koji je pristao na tako veliku žrtvu vašega spasenja radi. On je često, padnuvši ničice na vlažnu zemlju u najusrdnijoj molitvi, provodio tako po čitavu noć. A vi tražite samo zadovoljstva i uživanja. Slušam samo beznačajne i prazne razgovore; čujem samo smeh, pošalice i šegačenje. Zar je to ugledanje na Onoga ko je naš Uzor? Slušam još uvek - da li se pomene Isus? Govori li se ikad o istini? Da li govornici uzdižu Hristov krst? Govori se samo o modi, kakav je neko imao šešir ili odeću, što je rekao ovaj mladić ili ona devojka, ili se ugovaraju novi susreti i zabave. Kakvog li veselja i razdraganosti! Da li to privlači anđele, i da li se oni okupljaju oko takvih da bi ih čuvali razgoneći tamu kojom ih sotona okružuje? O, ne! Pogledah, oni se tužno okreću od takvih. Na licu tih anđela vidim suze. Zar je to zaista rasplakalo Božje anđele? Da, to je upravo tako.

Večni i neprolazni interesi od malog su značaja za naše mlade. Anđeli Božji u suzama zapisuju reči i dela ovih takozvanih hrišćana. Anđeli lebde oko ovog stecišta mladih. Tu je skup mladih, ali šta se čuje? - Muzika i pesma, neozbiljna i laka muzika, sve što ide uz igranku. Čisti i sveti anđeli povlače svetlost koju su širili oko sebe, i mlade u njihovom stecištu obavija tama. Anđeli napuštaju ovaj prizor i povlače se s tugom na licu. Gle, oni plaču. Sve ovo videla sam u redovima adventista, a posebno u ....., i to nekoliko puta. Muzika zauzima i one časove koje bi trebalo posvetiti molitvi. Muzika je idol pred kojim se klanjaju i mnogi hrišćani koji tvrde da svetkuju subotu. Protiv tako upotrebljene muzike koju može da iskoristi kao sredstvo da dopre do srca mladih, sotona nema ništa. Njegovim ciljevima odgovara sve čime može da misli ljudskih bića odvraća od Boga i zauzme vreme koje bi trebalo da posvete u službi Njemu. On vešto koristi ona sredstva preko kojih može da izvrši najsnažniji uticaj da što veći broj poklonika zadrži u prijatnoj zaludenosti, dok su tako paralisani njegovom silom. Kad je usmerena u dobrom pravcu, muzika je pravi blagoslov; ali je često sotona pretvori u svoje najmoćnije orude u porobljavanju duša. Kada se zloupotrebi, ona neposvećene vodi u oholost, sujetu i pravu ludost. A kada se dopusti da zauzme mesto pobožnosti i molitve, ona postaje strašno prokletstvo. Mladi se često sastaju radi pevanja; ali, iako ispovedaju hrišćanstvo, oni često obeščaćuju Boga i svoju veru posve neozbiljnim razgovorima i svojim izborom muzike. Sveta muzika ne odgovara njihovom ukusu. Ukazano mi je na jasna učenja sadržana u Reči Božjoj preko kojih se prelazi potpuno

nezapaženo. Upravo te reči nadahnuća na dan suda osudiće sve one koji nisu hteli da ih slušaju.

Apostol Pavle bodri Timotija: „Po zapovijesti Boga, Spasa našega i Gospoda Isusa Hrista... hoću, dakle, da se ljudi mole na svakom mjestu, podižući svete ruke bez gnjeva i dvoumljenja. Isto tako i žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću da ukrašavaju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ni biserom, ni haljinama skupocijenim, nego dobrim djelima, kao što dolikuje ženama koje ispovijedaju pobožnost.”

Petar piše hrišćanskim vernicima: „Zato zapregnuvši bedra uma svojega, budite trezveni, i zacijelo se nadajte blagodati koja će vam se donijeti kad se javi Isus Hristos. Kao poslušna djeca, ne povodite se za predašnjim svojim željama iz vremena svoga neznanja, nego po Svetome koji vas je pozvao, budite i sami sveti u svemu življe-nju. Zato je napisano: Budite sveti, jer sam ja svet.”

Pavle pod nadahnućem upućuje Tita da vernike hrišćanske zajednice naročito poučava „da nauku Spasitelja našeg Boga ukrašuju u svemu.” Jer nas ona uči, naglašava on, „da se odrečemo bezbožnosti i zemaljskih požuda, i da poživimo razborito, pravedno i pobožno na ovome svetu, očekujući blaženu nadu i javljanje slave velikoga Boga i Spasa našega Isusa Hrista, koji daje sebe za nas da bi nas iskupio od svakoga bezakonja, i da očisti za sebe narod izabrani koji revnuje za dobrim djelima.”

Petar bodri pripadnike crkve: „Budite trezveni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.” „A svemu se kraj približi. Budite, dakle, mudri i trezveni u molitvama.” Zatim naglašava: „Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim, svagda spremni sa krotošću i strahom na odgovor svakome koji zatraži od vas razloge naše nade, imajući dobru savjest, da se u onome zašto vas klevetaju kao zločince postide oni koji kude vaše dobro življenje u Hristu. Jer je bolje, ako hoće volja Božja, da stradate dobro čineći, nego zlo čineći.”

Jesu li mladi u stanju da s krotošću i strahom odgovore svakome ko ih zapita za razloge njihove nade? Pokazano mi je da mladi, uopšte uzev, ne shvataju naš položaj. Strašni prizori su upravo pred njima, vreme nevolje kada će se proveriti vrednost karaktera svakog pojedinca. Oni kojima je istina u srcu, tada će se još više utvrditi u njoj i razviti. A oni koji su izbegavali krst, zapostavljajući reč života, a uzdižući svoje bedno „ja,” naći će se laki. Uhvaćeni u sotoninu zamku, oni će prekasno shvatiti da su bili u strašnoj zabludi. Na kraju će se pokazati da su veoma gorka zadovoljstva za kojima su toliko čeznuli. „Žrtvujte sve za Boga,” kaže anđeo. Sopstvenom „ja” i sebičnosti morate umreti. Telesne želje i sklonosti neobnovljenog srca moraju se savladati. Okrenite se zanemarenoj Bibliji; njene nadahnute reči vama su upućene; ne prelazite preko njih tako olako. Sa svakom tom rečju ponovo ćete se sresti i polagati račun da li ste bili tvorci dela, živeći u skladu sa svetim učenjima Reči Božje. Posvećenost srca i života je neizbežna potreba. Svi koji su uzeli hrišćansko ime i pristali da služe Hristu treba da budu dobri vojnici krsta. Oni treba da pokažu da su mrtvi za svet, i da je njihov život skriven s Hristom u Bogu.

Svojoj braći Kološanima, Pavle piše: „Ako ste, dakle, vaskrsli sa Hristom, tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore, a ne što je na Zemlji. Jer umrijetste i vaš je život skriven sa Hristom u Bogu. A kada se javi Hristos - život vaš - onda ćete se i vi s Njim javiti u slavi.” „A povrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva. I mir Božji neka vlada u srcima vašim, na što ste i pozvani u jednom tijelu, i budite zahvalni. Riječ Hristova neka prebiva u vama stalno, u svakoj mudrosti učite i urazumljujte sebe: psalmima i slavopojima i pjesmama duhovnim, u blagodati pjevajući Gospodu od svega srca. I sve što god činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista, zahvaljujući Bogu Ocu kroz Njega.”

A u svojoj poslanici upućenoj Efescima, on piše sledeće: „Pazite, dakle, dobro kako živite,

ne kao nemudri, nego kao mudri, iskupljujući vrijeme, jer su dani zli. Zbog toga ne budite nerazumni, nego shvatite šta je volja Gospodnja. I ne opijajte se vinom, što vodi razvratu, nego se ispunjavajte Duhom, govoreći među sobom u psalmima i pojanju i pjesmama duhovnim, pjevajući i pojući Gospodu u srcu svom; zahvaljujući svagda za sve Bogu i Ocu u ime Gospoda našega Isusa Hrista.”

Bog se slavi pesmama zahvalnosti koje potiču iz čista srca ispunjenog ljubavlju i odanošću prema Njemu. Kada se posvećeni vernici okupe, njihovi razgovori se ne odnose na nesavršenost drugih, niti imaju prizvuk gundanja ili žalbi, već se uglavnom svode na milosrde i ljubav koja je sveza savršensta. Ljubav prema Bogu i bližnjima prirodno se izliva u rečima ljubavi, naklonosti i poštovanja prema svojoj braći. Mir Božji vlada u srcu svakoga od njih, i zato njihove reči nisu prazne, uzaludne i površne, već su to reči uzajamnog hrabrenja, utehe i usavršavanja. Kada bi se hrišćani držali uputstava i saveta koje im daju Hristos i Njegovi nadahnuti apostoli, oni bi zaista ukrašavali biblijsku veru a sebe bi poštedeli teških iskušenja i mnogih zabuna koje smatraju žalosnim posledicama svog verovanja u nepopularnu istinu. To je žalosna zabluda. Mnoga od tih svojih iskušenja stvaraju upravo oni sami, jer se odvajaju od Reči Božje. Popuštajući svetlu, oni se sami stavljaju na poprište neprijatelja i prosto izazivaju đavola da ih kuša. Oni koji se strogo pridržavaju opomena i uputstava Reči Božje, trudeći se uz molitvu da saznaju i vrše Njegovu svetlu volju, često i ne primećuju sitne neprilike koje se svakodnevno događaju. Zahvalnost koju osećaju i mir Božji koji vlada u njima, navode ih, da u srcu pevaju Gospodu i da odgovarajućim rečima izražavaju svoj dug ljubavi i zahvalnosti dragom Spasitelju, koji ih je toliko ljubio da je umro da bi oni imali život večni. Onaj u čijem srcu zaista boravi Spasitelj neće ga obeščaćavati pred drugima izvodeći na muzičkim instrumentima takve melodije koje odvrćaju misli od Boga i neba, i podsećaju na ono što je neozbiljno i površno.

U Reči Božjoj od mladih se traži da sve što čine rečju ili delom čine u ime Gospoda Isusa, zahvaljujući preko Njega Bogu i Ocu. Videla sam da među mladima ima malo onih koji shvataju šta znači biti hrišćanin, biti sličan Hristu. Da bi svoj život mogli da usklade sa Uzorom, prvo se moraju upoznati sa istinama Reči Božje. Među mladima do dvadeset godina nema osobe koja iz iskustva zna šta znači odvojiti se od sveta, a to Gospod traži od svih koji žele da postanu članovi Njegove porodice, deca nebeskog Cara. „Zato izadite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistog i ja ću vas primiti, i biću vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.”

Kakvog li obećanja koje se ovde daje pod uslovom poslušnosti! Morate li, odlučivši da se pokoravate uzvišenim istinama Reči Božje, raskinuti veze sa svojim dosadašnjim prijateljima i srodnicima? Prihvatite to hrabro i odlučno, Bog se brine za vas, On vas prihvata raširenih ruku. Izadite između njih i odvojte se, ne dohvatajte se nečistog, i On će vas zaista primiti. On obećava da će vam biti Otac. O, kakvog li srodstva! To je uzvišenije i svetije od svake zemaljske veze. Ako se Hrista radi morate odreći oca, majke, sestara, braće, žene ili dece, to jeste žrtva, ali nećete ostati bez prijatelja. Bog vas prima u svoju porodicu, vi postajete članovi carskog doma, sinovi i kćeri Cara koji vlada nebom i beskrajnim svemirom. Možete li poželeti uzvišeniji položaj od ovde obećanog? Zar to nije dovoljno? „Šta je više,” prema rečima anđela, „Bog mogao da učini za sinove ljudske nego što je već učinjeno?” Ako se takva ljubav i tako uzvišena obećanja ne cene, zar bi i On sam mogao da pronade nešto više, bogatije i uzvišenije? Sve što je Bog mogao da učini za spasenje čoveka i učinjeno je; pa ipak srca sinova ljudskih ostaju tako neosetljiva. Zato što ih je Bog obasuo tolikim obiljem svojih blagoslova, oni sve to primaju kao nešto najobičnije i zaboravljaju na svog milostivog Dobročinitelja.

Videla sam da sotona veoma oprezno sprovodi u delo svoje namere zavodjenja mladih na put

koji je u potpunoj suprotnosti sa onim što Bog odobrava. On dobro zna da niko drugi ne može dati takav doprinos napretku dela Božjeg kao mladi ljudi i žene koji se u potpunosti posvete i predaju Bogu. Pravilno usmereni, mladi mogu da vrše veoma snažan uticaj. Ni propovednici ni članovi, koji su već zakoračili u godine, ne mogu na omladinu imati ni polovinu onog uticaja koji bi sami mladi - ako se posvete Bogu - mogli da imaju na svoje vršnjake. Oni bi morali da shvate svoju odgovornost, da čine sve što je u njihovoj moći za spasenje svojih bližnjih, čak i po cenu sopstvenih zadovoljstava i prirodnih želja. Svoje slobodno vreme, pa čak i sredstva, ako se za to ukaže potreba, treba posvetiti Bogu. Svi koji ispovedaju pobožnost treba da shvate svu ozbiljnost opasnosti u kojoj se nalaze oni koji se još uvek nisu predali Hristu. Njihovo kušanje se uskoro završava. Oni koji su spasavanju duša mogli dati svoj doprinos da su se držali saveta Božjih, ali su tu svoju dužnost propustili zbog sebičnosti i nehata ili zbog toga što su se stideli krsta Hristovog, ne samo da će izgubiti svoju dušu, nego će se i krv nesrećnih grešnika naći na njihovim haljinama. Takvi će morati da polože račun za dobra koja su mogli učiniti da su se predali Bogu, ali to zbog svog neverovanja nisu učinili. Oni koji su zaista okusili slast iskupljujuće ljubavi neće, i ne mogu, da miruju sve dok sve sa kojima dolaze u doticaj ne upoznaju sa planom spasenja. Mladi, svako za sebe, treba da postave pitanje: „Gospode, šta hoćeš da činim? - Čime mogu da proslavim Tvoje ime na Zemlji?” Svuda oko nas duše propadaju, a šta čine mladi da bi te duše privedli Hristu? Oni koji idu u školu i tu svojim uticajem mogu da rade za Spasitelja; ali ko tu pominje Hristovo ime? I ko od njih s nežnom usrdnošću preklinje svoje saputnike da raskinu sa grehom i podu putem svetosti?

To je put kojim bi, prema onome što mi je pokazano, trebalo da idu naši mladi, ali oni to ne čine; njihovim sklonostima više odgovara da se sa prestupnicima druže u sportu i zadovoljstvima. Pred mladima se otvara široko polje korisnosti, ali oni to ne uviđaju. O, kad bi oni svoje umne sposobnosti upotrebili u traženju načina da se približe onima koji propadaju u svojim gresima, da ih upute na put svetosti i da usrdnim pozivanjem bar jednu dušu pridobiju za Hrista! Kako je to plemenit poduhvat: doprineti da jedna duša više slavi Boga kroz svu večnost, i uživa u sreći večnoga života, jedan dragulj više na njihovoj kruni blista „kao zvijezda vazda i do vijeka!”

Međutim, moguće je doprineti da se i više nego jedna duša obrati iz zablude i greha i prihvati istinu i svetost. Gospod kaže preko proroka da će oni „koji mnoge privedoše pravdi blistati kao zvijezde vazda i do vijeka.” Oni koji se zajedno sa Hristom i anđelima zalažu za spasavanje izgubljenih biće bogato nagrađeni u carstvu nebeskom.

Videla sam da bi se preko mladih mogle spasti mnoge duše da su oni odani Bogu i istini onako kako bi trebalo da budu; međutim, oni se nalaze u takvom položaju da se i za njih moramo stalno zalagati ili će postati kao i svet. Oni su izvor stalne zabrinutosti i bola koji razdire srce. Roditelji zbog njih stalno prolivaju suze i u najvećem strahu upućuju najusrdnije molitve Bogu. Pa ipak oni i dalje bezbrižno nastavljaju da im zadaju patnje svojim načinom ponašanja. Oni stavljaju trnje u nedra onih koji bi dali i svoj život da oni budu spaseni, i da postanu ono što bi po Božjoj nameri trebalo da budu zahvaljujući zaslugama Hristove krvi.

Mladi uporno uvežbavaju svoje sposobnosti da lepo odsviraju ovaj ili onaj muzički komad, ali ne osećaju da Bog očekuje od njih da svoje talente posvete nečem uzvišenijem, da svoju veru ukrašavaju spasavanjem duša za koje je Hristos dao svoj život. Jedna tako spasena duša vredi više od materijalnih dobara celog sveta. Zlato i bilo kakva ovozemaljska bogatstva ne mogu se upoređivati sa spasenjem jedne jedine duše.

Mladi ljudi i žene, videla sam da Bog za svakoga od vas ima određeni zadatak. Ako ne polete za Hristom uzevši svoj krst, niste Njega dostojni. Dok ste tako bezbrižni i nemarni kako možete saznati šta Bog očekuje od vas? I kako možete očekivati da budete spaseni ako kao verne

sluge ne tvorite volju svoga Gospodara? Pravo da naslede večni život imaju samo oni koji su u svemu činili dobro. Postavivši ih u znak priznanja i počasti s desne strane sebi, Car slave će im reći: „Dobro ste činili, sluge dobre i verne.” Ko može reći koliko duša ste mogli spasti od večne propasti da ste, umesto odavanja ličnim zadovoljstvima, usrdno radili ono što možete u vinogradu Gospodnjem? Koliko je onih kojima su ti vaši sakupi u cilju druženja i muziciranja poslužili na spasenje? Ako ne možete pomenuti nijednu dušu spasenu na taj način, onda neodložno promenite način svoga delovanja. Počnite da se molite za duše, više se približite Hristu i Njegovim ranama koje još uvek krvare. Neka duh krotosti i smirenosti ukrašava vaš život, i neka se vaše najusrdnije molitve u skrušenosti i smernosti stalno uzdižu k nebu za mudrost da biste imali uspeha u spasavanju ne samo sopstvene duše, nego i duša svojih bližnjih. Više vremena posvetite molitvi nego pevanju. Zar ne uvidate da vam je molitva neophodnija nego pevanje? Mladi ljudi i žene, Bog vas poziva na rad, radite za Njega. Morate u potpunosti promeniti svoj životni put i način svoga delovanja. Vi možete učiniti ono što ne mogu oni koji služe u Reči i nauci. Vi možete da utičete na one do kojih propovednici ne mogu da dopru.

Rekreacija koja odgovara hrišćanima

Videla sam da se adventisti sedmog dana previše iscrpljuju teškim radom, ne dopuštajući sebi bilo kakve promene u tom pogledu ili nekog odmora. Rekreacija je potrebna i onima koji fizički rade, a još je potrebna onima čiji je rad uglavnom takav da zahteva umne napore. Nije bitno za naše spasenje, niti služi na slavu Bogu da svoj um stalno i prekomerno naprežemo, čak i u onim oblastima koje se odnose na religiju. Postoje zabave kao što su ples, kartanje, igranje šaha, i slično, koje ne možemo odobriti, jer ih i nebo osuđuje. Zabave takve vrste otvaraju vrata velikom zlu. Takve zabave nemaju blagotvoran uticaj na one koji u njima učestvuju, nego ih draže i uzbuđuju što i jeste svrha takve igre, izazivajući u njima strasti koje dovode do kockanja i raspusnog života. Svaku takvu igru hrišćani treba da osude i da je zamene nečim drugim što neće biti nimalo štetno.

Pokazano mi je da mi dane odmora ne treba da provodimo po ugledu na ovaj svet, ali oni ipak ne treba da prolaze posve nezapaženi, jer bi to izazvalo nezadovoljstvo kod naše dece. U tim danima kad našoj deci preti opasnost da budu izložena rđavim uticajima, i da ih kvare uzbuđljiva zadovoljstva ovoga sveta, roditelji treba da osmisle i pronadu nešto čime će zameniti te opasne zabave. Objasnite svojoj deci da to činite imajući u vidu njihovo dobro i njihovu sreću.

Neka se nekoliko porodica koje žive u jednom gradu ili selu udruže i, napustivši svoja svakodnevna zanimanja koja ih zamaraju i fizički i umno, organizuju izlet u prirodu, na obalu nekog lepog jezera ili nekog prijatnog šumarka, okruženog lepotom prirode. Sobom treba da ponesu jednostavnu i zdravu hranu. Najbolje je da to bude voće i razno zrnevlje. Sto neka postave u senci nekog drveta ili pod otvorenim nebom. Vožnja, jahanje, kretanje u prirodi i prijatni prizori okoline izazvaće apetit, i oni će uživati u obedu na kojem bi i carevi mogli da im pozavide.

U takvim prilikama i roditelji i deca treba da se osećaju potpuno slobodni od svih briga, radnih napora i zbunjenosti. Roditelji u druženju sa svojom decom i sami treba da postanu deca, trudeći se da učine sve što mogu da bi se deca osećala što prijatnije. Neka ceo dan protekne u takvoj rekreaciji. Kretanje u otvorenoj prirodi i na svežem vazduhu biće posebno blagotvorno i zdravo za one koji po prirodi svoga posla, sve vreme provode u zatvorenom prostoru i uglavnom sedeći. Svi koji mogu treba da se osećaju dužnim da ovako postupaju. Time ne samo da se ništa

neće izgubiti, nego će se naprotiv mnogo zadobiti. Oni će se svojim redovnim dužnostima vratiti s novim životom, s novom energijom i revnošću obavljajući svoje dužnosti, a biće otporniji i prema bolestima.

Pokazano mi je da samo njih nekoliko shvataju koliko je zamoran neprekidni rad onih koji snose odgovornost za poslove u uredu. Oni su primorani da se dan za danom i sedmicu za sedmicom zadržavaju u zatvorenom prostoru, dok neprekidno izlaganje umnim naporima potkopava njihovo zdravlje i slabi njihove životne snage. Ta se braća izlažu opasnosti da se njihove životne snage iznenada skrše. Oni nisu besmrtni, i ako ovako nastave, oni će se prevremeno istrošiti, i to će biti gubitak za delo.

U braći A, B i C imamo dragocene darove; i ne smemo dozvoliti da oni stalnim tamnovanjem u zatvorenom prostoru i neprekidnim mučnim radom upropaste svoje zdravlje. Gde ćemo naći ljude s takvim iskustvom koji bi mogli da zauzmu njihovo mesto? Dvojica od ove braće su četrnaest godina povezani sa poslovima u našem uredu, zalažući se usrdno, savesno i nesebično za napredak te grane dela Božjeg. U njihovom angažovanju u radu nikada nije bilo gotovo nikakvih promena, izuzev u slučaju groznice ili neke druge bolesti. Njima je neophodna češća promena. Trebalo bi da se češće - zajedno sa članovima svojih porodica, koji su gotovo sasvim lišeni njihovog društva - posvete rekreaciji. Ne mogu svi napustiti radno mesto u isto vreme, ali oni svoje poslove treba da rasporede tako da jedan ili dvojica mogu otići, prepuštajući da ih za to vreme zamene drugi, kojima će se iste mogućnosti ukazati kasnije. Pokazano mi je da braća A, B i C, brigu o čuvanju svoga zdravlja i svoje Bogom podarene snage treba da smatraju svojom verskom dužnošću. Gospod ne traži od njih da sada postaju mučenici za Njegovo delo. Za takvu žrtvu oni neće primiti nikakvu nagradu ili pohvalu, jer Bog želi da oni žive. Delu sadašnje istine oni mogu daleko više da doprinesu svojim životom nego svojom smrću. Ako bi bilo koji od ove braće iznenada bio savladan bolešću, to niko ne bi smeo da smatra Božjom kaznom. To bi bilo samo neizbežna posledica kršenja prirodnih zakona. Oni treba da poslušaju date opomene, da se prekoračivanjem dozvoljenog ne bi izložili teškim kaznama.

Videla sam da ova braća mogu korisno doprineti delu Božjem prisustvujući, što češće, sastancima koji se održavaju nedaleko od njihovog radnog mesta. Posao koji im je poveren veoma je značajan, i njima su zdravi nervi i bistrina mozga izuzetno potrebni; međutim nije moguće da njihov um prima Bogom namenjeni polet i okrepljenja ako su neprekidno zatvoreni u prostorijama ureda. Pokazano mi je da bi korisnost većine ljudi koji rade u centrali dela u Batl Kriku bila daleko veća kada bi se oni upoznali sa svojom braćom iz drugih mesta, družeći se s njima na raznim sastancima. To bi doprinelo da braća iz drugih mesta steknu poverenje u one koji snose odgovornost za delo, a za same njih bi značilo veliko umno rasterećenje i bolje bi se upoznali sa napretkom i potrebama dela. To bi oživelo njihovu nadu, obnovilo njihovu veru i uvećalo njihovu hrabrost. Tako provedeno vreme ne bi bilo izgubljeno, već bi bilo iskorišćeno na najbolji način. Ta braća imaju osobine koje ih čine podesnima da se sa uživanjem uključe u druženje i koriste blagodatima društvenog života. Oni sa zadovoljstvom mogu prihvatiti boravak u domu nekoga od braće, razmenjujući misli i poglede na blagoslov i obostranu korist, sebi i drugima.

Posebno apelujem na brata C da promeni svoje životne navike. On nema prilike da se kreće kao ostali koji takođe rade u uredu. Njegov stalni boravak u zatvorenom prostoru i posao koji se neprekidno obavlja u sedećem stavu mogu da ga dovedu do iznenadnog sloma. On ne sme i dalje nastaviti da neprekidno radi kao što je to činio do sada. On bi morao više vremena da provodi u otvorenoj prirodi i na čistom vazduhu, baveći se povremeno nekim lakšim poslom ili prijatnim kretanjem rekreativnog karaktera. Ovakva ograničenja kretanja i prosto tamnovanje kakvo je on

sebi nametnuo uništilo bi zdravstvenu konstituciju i najснаžnije životinje. To je svirepo i štetno, to je greh protiv samoga sebe, i ja - opominjući - podižem svoj glas odlučno protiv toga. Brate C, ti moras više vremena provoditi u otvorenom prostoru i na čistom vazduhu, u jahanju ili nekom drugom prijatnom kretanju, ili ćeš morati u smrt, dok će tvoja supruga ostati udovica, a tvoja deca, koju toliko voliš, ostaće siročad. Brat C je kvalifikovan da i druge poučava izlaganju Reči Božje. On može da posluži delu prisustvujući velikim skupovima vernika i poučavajući svojim izlaganjima one koji budu imali preimućstvo da ga slušaju, a to bi bilo korisno i za njega samoga. Na taj način on bi se više kretao i češće izlazio na čisti vazduh. Njegova krv, zbog nedostatka oživljavajućeg nebom datog vazduha, sve sporije teče kroz njegove vene. Svoje dužnosti u uredu on je vršio veoma dobro, ali mu je neophodna pokretačka snaga čistog vazduha i sunčevih zraka da bi njegov rad bio još duhovniji i delotvorniji.

5. juna 1863. godine bilo mi je pokazano da moj suprug treba da čuva svoju snagu i svoje zdravlje, jer je Bog imao još jedan veliki zadatak za njega. Zahvaljujući Njegovom providenju mi smo stekli veliko iskustvo u tom radu od samog njegovog početka, i tako su nasi naponi bili od velikog značaja za Božje delo. Videla sam da neprekidan rad i preterani naponi iscrpljuju životne snage moga supruga koje bi on, prema Božjoj nameri, trebalo da sačuva. Ako bude nastavio da preopterećuje svoje fizičke i umne snage, kao što je to činio do sad, on će - koristeći izvore svoje buduće snage i potrošivši sve rezerve - prerano podleći, a delo Božje će biti lišeno njegovog rada. On je mnogo vremena posvećivao poslovima veza-nim za ured, koje su mogli da obave i drugi, ili se bavio poslovnim poduhvatima, koje je trebalo da izbegava. Bog je želeo da nas dvoje svoje snage sačuvamo za posebne zadatke u Njegovom delu koje drugi ne bi mogli da obave i za koje nas je On podigao, sačuvao nas u životu i podario nam dragocena iskustva. Zahvaljujući tome mi smo u mogućnosti da budemo od koristi Njegovom narodu.

Ovo upozorenje nisam javno objavila, jer je bilo namenjeno samo nama. Da smo to u potpunosti poslušali moj suprug bi bio poštelen muka od kojih je toliko patio. Zahtevi dela Božjeg bili su neodložni i izgledalo je da ne dopuštaju nikakvo opuštanje niti odvajanje od rada. Moj suprug kao da je bio primoran na neprekidne i mučne napore. Zabrinutost zbog braće koja su mogla biti pozvana u vojsku kao i zbog pobune nastale u Ajovi držala je njegov um u stalnoj napetosti, i njegove fizičke energije bile su do krajnosti istrošene. Umesto toliko neophodnog rasterećenja, brige i tereti odgovornosti bivali su sve naporniji. Međutim, izlaz je svakako postojao, inače mu Bog ne bi uputio ovakvo upozorenje kako bi ga sprečio da se ne satre pod teretom premorenosti. Videla sam da bi i fizičke i umne snage moga supruga još pre bile skrhanе da mu Bog nije pružio svoju naročitu podršku.

Ono što kaže, Bog stvarno i namerava da učini. Kada On upozori, oni kojima je to upozorenje namenjeno treba da poslušaju. Razlog što ovo sada javno iznosim u tome je što se neka od upozorenja upućenih mome suprugu odnose i na druge koji takođe rade u uredu. Videla sam da i oni, ukoliko ne izmene svoj način rada, lako mogu da budu isto tako pokošeni kao i on. Zao mi je da i drugi pate onako kako je on patio. Ali ono od čega najviše strahujem je činjenica da bi delo Božje na taj način bilo lišeno njihove saradnje u vreme kad su pomoć i uticaj svakoga od nas toliko potrebni.

Oni koji sada rade u uredu nisu u stanju da izdrže toliki teret briga i napora koji je moj suprug nosio godinama. Oni nemaju takvu konstituciju i takve izvore energije kakve je on imao. Oni nipošto nisu u mogućnosti da izdrže sve te nevolje i neprekidne mučne napore kakvima je on bio izložen dvadeset godina. Ne mogu podneti pomisao da bilo ko preteranim radom u uredu svoje zdravlje i snagu istroši do te mere da se prevremeno onesposobi za rad u vinogradu Gospodnjem. Bitni radnici u tom vinogradu nisu samo oni koji sakupljaju plodove; svi oni koji

učestvuju u njegovom okopavanju, zalivanju, orezivanju, podizanju loza koje padaju po zemlji, vežući ih oko pritke i usmeravajući njihove nežne vreže da se obavijaju oko nje, kao sigurnog oslonca - takođe su neophodni radnici.

Braća koja rade u uredu smatraju da ne mogu da napuste svoj posao za nekoliko dana u cilju promene i rekreacije; ali to je zabluda. Oni mogu i treba da se na taj način rasterete. Čak i ako sve svoje predviđene poslove nisu završili bolje je da ih napuste za nekoliko dana nego da skrhani bolešću budu odvojeni mesecima, a možda i onesposobljeni zauvek.

Moj suprug je smatrao da bi pogrešio ako bi svoje vreme provodio u nekom društvenom zadovoljstvu. On sebi nije dozvoljavao nikakav odmor. Smatrao je da bi se svaki njegov izostanak štetno odrazio na rad u uredu. Međutim, kada je pogođen kobnim udarcem bio i fizički i mentalno onesposobljen, delo se moralo nastaviti i bez njega. Pokazano mi je da braća koja su angažovana u odgovornom radu u našem uredu svoje poslove treba da planiraju tako da nadu vremena i za rekreaciju i promenu. Ako je potrebno više saradnika, neka ih uzmu; neophodno je olakšati uslove onima koji se bave izuzetno napornim radom, i to stalno u zatvorenom prostoru. Oni treba da prisustvuju javnim sastancima, i da se oslobode svojih briga, prihvatajući gostoprimstvo svoje braće i uživajući u njihovom društvu i ostalim blagodatima sastanka. Tako će osvežiti svoje misli a njihove istrošene energije biće oživljene novim životom; i vrativši se na posao, oni će daleko bolje obavljati svoje zadatke jer će jasnije shvatiti potrebe dela.

Braćo iz svih delova Božjeg vinograda, možete li ostati ravnodušni prema ovom pitanju? Mora li vaše srce biti pogođeno nestankom još jednog između Božjih radnika koji su vam tako dragi? Ti ljudi su svojina Crkve. Zar ćete dopustiti da oni umiru pod ovakvim bremenom? Savetujte ih da promene svoje radne navike, pozivam vas. Molim se Bogu da gorko iskustvo kroz koje smo mi prošli nikada više ne doživi nijedan od braće koji rade u našem uredu. Vašoj brizi posebno preporučujem brata C. Treba li da taj čovek umre zbog nedostatka vazduha, tog životvornog nebeskog dara? Način na koji on živi i radi zaista skraćuje njegov život. Njegova krv je postala zamućena a cirkulacija usporena, funkcionisanje jetre je poremećeno a rad srca neujednačen. Ako on ne izvrši promenu u samom sebi, priroda će to učiniti snažnim pokušajem da organizam oslobodi izgoneći nečistoću iz krvi. Ona će pri tom aktivirati sve vitalne snage izazivajući poremećaj u celom organizmu, a sve to može da se završi kapljom srca ili paralizom. Ako se ikada oporavi i prebrodi ovu krizu, izgubljeno vreme nikada neće moći da nadoknadi; ali izgledi na oporavak su veoma slabi. Ako brata C nije moguće probuditi, preporučujem, braćo, vama kojima je stalo do interesa sadašnje istine da ga uzmete i silom odvojite od njegovog rada, kao što su to sa Luterom svojevremeno učinili njegovi prijatelji.

Otkako ovo pišem saznadoh da je, kao autor dela „*Tumačenje Otkrivenja*,” glavninu ovoga napisao noću, posle svog svakodnevnog rada. Tako je radio i moj suprug; ja protestvujem protiv takvog samoubilačkog rada. Braća koju sam pomenula, koja svoje vreme stalno provode u zatvorenim prostorijama ureda, isto tako bi poslužila delu Božjem i svojim prisustvom na sastancima i povremenim odlaskom na rekreaciju. Oni bi tako sačuvali svoje telesno zdravlje, a svoje umne snage bi u najboljoj kondiciji mogli da posvete delu. Ne sme se dozvoliti da se oni osećaju onesposobljenima zato što svoja primanja ne zaraduju. Njihove plate treba da teku i kada ne rade, jer su oni učinili veliko delo.

Reformna odeća

U odgovoru na pisma mnogih sestara u pogledu pristojne dužine reformnih haljina, mogla bih da kažem da je u našem delu države Mičigen usvojeno da dužina haljine jednoobrazno bude oko devet inča (oko 23 cm) od patosa. Koristim priliku da na ovaj način odgovorim na to pitanje, kako ne bih gubila vreme odgovarajući na svako pismo ponaosob. Odgovorila bih i ranije, ali sam očekivala da se po tom pitanju objavi neko određeno gledište u časopisu „*Zdravstveni reformator*.” Ozbiljno bih preporučila jednoobraznost u pogledu dužine, i mogu reći da bi devet inča odgovaralo mojim nazorima u tom pogledu, ukoliko je moguće da se to izrazi u inčima ili u cm.

Putujući od mesta do mesta primetila sam da reformna odeća nije pravilno prikazana i osećam da bi o tome trebalo reći nešto određenije, kako bismo i u tom pogledu bili jedinstveni. Ovakav stil odevanja nije popularan, i zato oni koji ga usvoje treba da imaju smisla za ukus i urednost. Ja sam jednom već pisala o ovome, ali neki nisu pristali da se pridržavaju datog saveta. U pogledu dužine reformne haljine štovaoci subote bi trebalo da prihvate jednoobraznost. Oni koji se prihvatanjem ovakvog načina odevanja izdvajaju od ostalog sveta, ni za jedan trenutak ne smeju pomisliti da ispoljavanje urednosti, čistoće i ukusa u odevanju nije neophodno. Pre no što prihvate reformnu haljinu, naše sestre treba da imaju odgovarajući model za takvu haljinu kao i za donji deo koji se nosi ispod nje. Veliku smetnju reformi odevanja pričinjavaju osobe koje u Crkvu uvode stil koji se u svim pojedinostima mora reformisati da bi zaista predstavljao reformnu haljinu. Sačekajte, sestre, sve dok ne budete u mogućnosti da ovu reformu prihvatite pravilno.

U nekim mestima postoji veliko negodovanje protiv kratkih haljina. Ali kad vidim kako se odevaju neke od naših sestara, ne čudim se što je mnogima takav način odevanja odvratn i što ga osuljuju. Kada se ova haljina predstavi kako je zamišljeno i kako treba, svi koji su nepristrasni moraju priznati da je i pristojna i udobna. U nekima od naših skupština videla sam da se reformna haljina priprema na veoma različite načine, ali nijedan ne odgovara opisu koji mi je bio predočen. Donji deo koji se nosi ispod haljine, neke sestre imaju od bele muslinske tkanine, bele rukave, tamnu štofanu haljinu i ogrtač bez rukava iste boje. Neke nose haljine od pamučnog platna, i to neuštirkanog, tako da se sve to pripija uz telo, a donji deo, koji treba da se nosi ispod haljine, skraćuju prema svome sopstvenom izboru a ne prema datom „uzoru.” Na tako pripremljenoj odeći zaista nema ništa ukusno ili dopadljivo, niti se to može preporučiti nekoj razboritoj osobi zdravog rasuđivanja. To je u potpunosti unakarađena odeća.

Neke od sestara čiji se muževi protive skraćivanju predugačkih haljina pitale su me za savet: da li da to učine i protiv želje svojih muževa. Moj savet je da sačekaju s tim. Pitanje odevanja ne smatram toliko bitnim kao pitanje subote. U pogledu subote ne može biti nikakvog dvoumljenja. Međutim, protivljenje na koje bi mnoge žene prihvatanjem reforme u odevanju mogle da naidu bilo bi za njihovo zdravlje štetnije nego što bi im same takve haljine koristile. Zaključak nekoliko sestara koje imaju ovaj problem bio je sledeći: „Tvoj način odevanja dopada se i mom suprugu, i on kaže da tome ne nalazi ni reči zamerke.” To me je navelo da uvidim neophodnost da se reforma u odevanju našim sestrama pokaže primerom čistoće, urednosti i jednostavnosti. Pripremiću odgovarajući model koji ću moći da ponesem kad pođem na put i da ga mogu lično uručiti sestrama sa kojima se sretnem ili poslati poštom svima koje su zainteresovane. Našu adresu objavićemo u časopisu „*Pregled*.”

One žene koje prihvate skraćivanje predugačke nošnje, treba da pokažu ukus u izboru boja. One koje nemaju mogućnosti da kupe nov materijal za svoje haljine treba da učine najbolje što je u njihovoj moći, pokazujući istančan ukus i snalažljivost u prepravljanju i obnavljanju starih.

Naročito treba paziti da donji deo, koji se nosi ispod haljine, bude iste boje i od istog materijala, da ne biste izgledale kao neko čudovište. Stare haljine mogu se skratiti prema preporučenoj dužini, i ukusno prepraviti da izgledaju kao nove. Molim vas, sestre moje, da modele za svoje haljine ne formirate svaka prema sopstvenim zamislima. Iako ima prihvatljivih modela i dobrih ukusa, isto tako ima i neprihvatljivih modela i loših ukusa.

Ovoj haljini nije potreban obruč kao kod krinoline, i nadam se da nikada neće biti unakažena takvim oblikom. Naše sestre ne treba da nose po nekoliko sukanja ili žipona da bi im se haljina proširila u obliku zvona. Mnogo je ukusnije nositi jednu do dve lake suknje koje prirodno padaju niz telo. Rips je odličan materijal za spoljnu suknju, jer dugo održava čvrstinu i veoma je trajan. Ako se u suknji nešto nosi, neka toga bude što manje. Podstave su nepotrebne. Ali ipak ih često vidim kako ružno vire ispod ruba haljine. To ostavlja utisak neurednosti. Kod kraćih haljina, bela podsuknja ne ide uz haljinu tamnije boje. Posebno obratite pažnju da vam podsuknja uvek bude čista, uredna i prikladne boje, da je od dobrog materijala i u svakom slučaju najmanje tri inča kraća od haljine. Ako nosite bilo šta radi širenja suknje, to treba da bude nešto malo i najmanje oko dvadesetak cm iznad donjeg ruba haljine. Ako se u porub suknje ušije žica ili nešto slično, ona će se raširiti samo u svom donjem delu, što odaje vrlo neprijatan utisak kada osoba koja je nosi pokušava da sedne ili da se sagne.

Neka niko ne strahuje da ću reformu u odevanju učiniti jednim od glavnih ciljeva moga putovanja iz mesta u mesto. Oni koji su čuli što sam već rekla po tom pitanju, treba da postupe prema svetlosti koja im je već data. Ja sam izvršila svoju dužnost; iznela sam svoje svedočanstvo i oni koji su me čuli ili pročitali ono što sam napisala moraju sada na svoju odgovornost ili prihvatiti ili pak odbaciti datu svetlost. Ako izaberu da budu zaboravni slušači a ne tvorci dela, oni neće na sopstveni rizik i pred Bogom će odgovarati za put kojim nastavljaju. Mislim da sam bila potpuno jasna. Nikoga ne nagonim niti koga osuđujem. To nije moj zadatak. Bog poznaje svoju poniznu i poslušnu decu, i nagradiće ih prema njihovoj vernosti u izvršavanju Njegove volje. Za mnoge je reformna odeća suviše jednostavna i suviše skromna da bi je prihvatili. Oni nisu spremni da ponesu krst. Bog nastoji da svoju decu jednostavnim sredstvima odvoji od sveta, ali neki su se toliko udaljili od jednostavnosti dela i od puteva Božjih da se nalaze iznad tog dela, a ne u njemu.

Upućena sam na sledeće stihove iz Biblije: „Reci sinovima Izrailjevim, i naredi im neka stavljaju rese na skutove haljina svojih od koljena do koljena, i nad rese neka metnu vrpce plavu. A imaćete rese zato da se, gledajući ih, opominjete svih zapovijesti Gospodnjih i tvorite ih; i da se ne zanosite za srcem svojim i za očima svojim za kojima činite preljubu; nego da pamтите i tvorite sve zapovesti moje, i budete sveti Bogu svojem. Ja sam Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje misirske da vam budem Bog. Ja sam Gospod Bog vas.” Ovde Gospod izričito nalaže da sinovi Izrailjevi nose sasvim jednostavno pripremljenu odeću, kako bi se razlikovali od idolopokloničkih naroda iz svog okruženja. I kad god bi im se pogled zadržao na toj njihovoj naročitoj odeći, trebalo je da se podsete da su narod koji drži Božje zapovesti, da ih je On na čudesan način izveo iz egipatskog ropstva da bi služili Njemu i bili Njegov sveti narod. Oni nisu smeli da se povode za svojim željama niti da podražavaju idolopokloničke narode oko sebe, već da ostanu narod osobit. Svako ko bi pogledao na njihovu posebnu odeću mogao je da kaže: Ovo su oni koje je Bog izveo iz zemlje egipatske i koji drže sve Njegove zapovesti. Pripadnike izrailjskog naroda svako je mogao da prepozna čim ih vidi, jer ih je Bog ovim jednostavnim obeležjem izdvojio kao svoje.

Nošenje plave vrpce, traženo od sinova Izrailjevih po izričitom Božjem nalogu, nije imalo nikakvog neposrednog uticaja na njihovo zdravlje. Božji blagoslovi su bili uslovljeni jedino

njihovom poslušnošću, a vrpca ih je samo podsećala na visoke Jehovine zahteve: da se ne mešaju s drugim narodima, i da ne prisustvuju njihovim gozbama i pijankama gde se jela svinjetina i druga raskošna jela štetna za zdravlje. Sada Bog od pripadnika svog naroda traži da reformu u odevanju prihvate ne samo zato da bi se kao Njegov „izabrani narod” razlikovali od ostalog sveta, nego i zato što je reforma u odevanju bitna i za fizičko i za mentalno zdravlje. Dok tvrde da su Božji narod oni su u velikoj meri izgubili svoje posebno obeležje; počeli su postepeno da se prilagođavaju pripadnicima ostalog sveta i da se mešaju s njima, tako da su u mnogo čemu postali isti kao oni. To nije po volji Bogu. On ih poziva, kao i nekada sinove Izrailjeve, da se odvoje od nevernika i odbace njihove idolopokloničke običaje, da se ne povode za svojim neposvećenim srcem i za svojim očima, koje ih često navode da se odvoje od Boga i prilagođavaju ovom svetu.

Mora se preduzeti nešto čime će Božji narod raskinuti svoju toliku povezanost sa svetom. Reformna odeća je jednostavna i zdrava, ali prihvatiti je znači uzeti krst. Ja sam zahvalna Bogu za ovaj krst i rado se saginjem da bi ga ponela. Kao narod, toliko smo se sjedinili sa svetom da smo izgubili iz vida krst i spremnost da nešto podnesemo Hrista radi.

Mi ne treba da sami sebi stvaramo krst, ali ako je nešto Bog prikazao kao naš krst, onda to treba radosno da prihvatimo. Spremnosću da prihvatimo krst mi se razlikujemo od ljudi ovoga sveta, koji nas ne vole upravo zbog toga i ismejavaju našu osobenost. I Hrista je svet mrzeo zato što nije bio od sveta. Mogu li Njegovi sledbenici očekivati da prolu bolje od svoga Učitelja? Ako ne nailazimo ni na kakvu osudu i neodobravanje od strane svetovnih ljudi, mi treba da se zabrinemo; jer to znači da smo im se prilagodili do te mere da smo postali kao i oni i ničim ne izazivamo njihovu mržnju i zlobu; nema nikakvog razloga za sukobljavanje. Svet prezire krst. „Jer je riječ o krstu ludost onima koji ginu, a sila Božja nama koji se spasavamo” (1. Kor. 1,18). „A ja Bože sačuvaj, da se bilo čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.” (Gal. 6,14)

Pretpostavke i nagađanja o Batl Kriku

Godine 1865. pokazano mi je kako neki, iz zavisti i bez ikakvog ustručavanja, olako govore o skupštini u Batl Kriku. Oni s podozrenjem gledaju na sve što se dogala u toj skupštini i likuju kad primete bilo šta što bi moglo da naškodi njenom ugledu. Takav duh i takvi postupci nisu po volji Bogu. Gde se nalazi izvoriste iz kojega se svetlost i znanje o istini šalju u sve naše skupštine širom sveta? Svi to očekuju i primaju iz središta koje je Bogom određeno za to a nalazi se u Batl Kriku. Ko uglavnom nosi teret dela? Oni koji usrdno i revnosno rade upravo u Batl Kriku. Oni koji se nalaze u prvim redovima najžešće bitke i koji, pored svih teškoća i zamora, moraju da vode nadzor nad svima koji su angažovani u donošenju najznačajnijih odluka u vezi sa delom Božjim, imaju najteže odgovornosti. I vernici iz drugih mesta, koji su pošteđeni svega ovoga, treba da budu zahvalni Bogu što se nalaze u toliko povoljnijem položaju; i da nipošto ne pristaju s onima koji u iznalaženju tuđih grešaka zavidljivo i zlobno govore „prokažite da prokažemo.”

Skupština u Batl Kriku snosi i terete koji spadaju u nadležnost više instance u centrali našeg dela, što teško opterećuje skoro svu ovdašnju braću. Iznurenost mnogih, kao neizbežna posledica preteranih napora, traje ponekad i mesecima. Oni radosno nose ovaj teret, ali ih žalosti i obeshrabruje bezdušna nezainteresovanost i gorka zavist, koje pojedini učesnici konferencije ispoljavaju kada se vrate u svoje skupštine. Na račun onih koji nose te teške terete i onih koji stoje na čelu dela, često neki namerno a neki iz lakomislenosti - iznose neopravdane zamerke. Svi ti izrazi

zavisti i zlobe kao i pobude iz kojih proističu, dobro su poznati Bogu; i sve je to verno zabeleženo. Mnogi zahvaljuju Bogu za istinu koju su čuli, a onda se okreću, dovodeći u pitanje ovo ili ono, i iznalaze greške upravo onim ljudima koji su nebom određeni da ih učine onim što su postali ili što treba da postanu. Koliko bi Bogu bilo milije kada bi oni postupali kao nekada Aron i Or držeći ruke onima koji nose velike i teške odgovornosti u delu Božjem! Takvi koji stalno gundaju i svemu nalaze zamerke bolje bi učinili da ostanu kod svoje kuće gde neće biti izloženi ovakvom iskušenju, gde neće nalaziti hrane za svoju zavist, sumnjičenja i iznalaženje tuđih grešaka, jer je prisustvo ovakvih samo teret za naše sastanke; oni su pravi bezvodni oblaci.

Oni koji se osećaju slobodnima da iznalaze greške i da ispravljaju one koji su Bogom izabrani da odigraju značajnu ulogu u ovom velikom delu, više bi trebalo da se trude da budu obraćeni i da imaju „um Hristov.“ Neka se sete sinova Izrailjevih koji su bili isto tako spremni da zameraju Mojsiju, koga je sam Bog pozvao da odvede Njegov narod u zemlju Hanansku, i da gundaju protiv samog Tvorca. Svi ti koji su stalno gundali ostavili su svoje kosti u pustinji. Lako se buniti i ustajati protiv nečega pre nego što ste razumno i mirno utvrdili da li za to uopšte postoje razlozi, za to nije potrebna nikakva mudrost. Sinovi Izrailjevi su primer za nas na koje posledak sveta dođe.

Mnogima je lakše da sumnjiče i iznalaze greške u pogledu rada u Batl Kriku, nego da dobronamerno kažu šta bi trebalo učiniti. Neki bi se čak i usudili da preuzmu ovu odgovornost, ali bi se ubrzo pokazalo da joj nisu dorasli svojim iskustvom, i izložili bi opasnosti čitavo delo. Kad bi se ovi koji samo pričaju i iznalaze greške umesto toga sami prihvatili tereta, moleći se za one koji rade, oni bi dobrim primerom i svetim uticajem mogli da posluže na blagoslov i sebi i drugima. Mnogi su skloniji da samo pričaju nego da se mole, jer je to lakše; takvima nedostaje duhovnost i istinska posvećenost; i njihov uticaj je poguban za delo Božje. Umesto da delo u Batl Kriku osećaju svojim i da su zainteresovani za njegov napredak, oni se drže po strani kao posmatrači, sve dovode u pitanje i svemu iznalaze greške. Tako mogu da se ponašaju samo oni koji nemaju gotovo nikakvog iskustva u ovom delu i koji nisu skoro ništa žrtvovali istine radi.

Prebacivanje odgovornosti na druge

Oni štovaoci subote koji svoje odgovornosti u svojstvu pristava prebacuju na svoje supruge, iako su u mogućnosti da to i sami učine, ne postupaju mudro i to nije po volji Bogu. Svoju dužnost u svojstvu pristava suprug ne može da prebaci na svoju suprugu. To se, međutim, ponekad ipak pokušava, na štetu i jedne i druge supružničke strane. Suprug koji veruje u istinu ponekad svoju imovinu prenosi na svoju nevernu suprugu, u nadi da će je tim zadovoljiti, razoružati u njenom protivljenju, i konačno navesti da prihvati istinu. To nije ništa drugo nego pokušaj da se supružanski mir kupi, ili da se supruga prosto podmiti i iznajmi da bi prihvatila istinu. Sredstva koja mu je Bog pozajmio da potpomogne Njegovo delo, suprug prenosi na svoju ženu koja nema nikakve naklonosti za istinu; kako će takav pristav položiti račun kada Gospodar zatraži ono što mu je poverio i to još sa dobitkom?

Roditelji koji ispovedaju veru često svoju imovinu prenose na svoju nevernu decu, i time sebe dovode u položaj da ne mogu vratiti Bogu ono što je Njegovo. Takvim postupcima roditelji sa sebe skidaju odgovornosti koje im je Bog poverio, i sredstva koja im je On pozajmio da bi ih uložili kad On to bude zatražio, ostavljaju onima koji se nalaze u redovima neprijatelja. Nije u skladu sa Božjom namerom da roditelji koji su u mogućnosti da odlučuju, kontrolu nad svojom

imovinom prepuste svojoj deci, čak i kada su im deca verna. Retko kada su ta deca toliko odana delu Božjem koliko bi trebalo da budu, i toliko naučena u školi patnji i nevolja da bi neprolazno blago znali da cene više od ovozemaljskog. Staviti sredstva u ruke takvih najveće je zlo. Oni se time izlažu iskušenju da svoju ljubav poklone zemaljskim prolaznostima, da se oslanjaju na imovinu, misleći da im ništa drugo nije potrebno. Kad im se u rukama nade novac koji nisu stekli sopstvenim trudom ljudi retko kada mudro upotrebljavaju.

Suprug koji svoju imovinu prenosi na suprugu otvara širom vrata za njeno kušanje, bilo da je ona vernik ili nevernik. Ako je ona vernik, a po prirodi tvrdica, sklona sebičnosti i težnji za sticanjem, njena borba će biti mnogo teža jer će dužnosti u svojstvu pristava morati da vrši i za svoga supruga i za sebe. Da bi bila spasena, ona mora savladati sve te svoje slabosti i, ugledajući se na primer božanskog Učitelja, tražiti priliku da čini dobro drugima, ljubeći ih kao što Hristos ljubi nas. Ona mora negovati dragoceni dar ljubavi, koju je naš Spasitelj toliko ispoljavao na svakom koraku. Plemenitost, nesebičnost i dobrotu, bile su stalno obeležje Njegovog života. Savršenu čistotu Njegovog života nije uprljao nijedan sebični postupak.

Bez obzira na pobude kojima se suprug u ovakvom slučaju rukovodi, on na put svoje supruge stavlja veliki kamen spoticanja koji će predstavljati još jednu prepreku u njenim naporima da pobedi sebe. Ako se imovina prenese na decu, posledice mogu da budu isto tako negativne. Bog čita njegove pobude. Ako je on sebičan i svoje dužnosti prenosi na druge samo da bi pokrio svoje lakomstvo i imao izgovor što ništa ne čini za napredak dela Božjeg, prokletstvo neba će ga neizbežno snaći. Bogu koji čita namere i pobude srca neće promaći nijedan pokušaj sinova ljudskih. Znak Njegovog nezadovoljstva možda se neće ispoljiti vidno kao u slučaju Ananije i Safire, ali kazna koja će na kraju ipak stići prestupnike neće biti ništa manja. U pokušaju da obmanu ljude, oni lažu Bogu. „Duša koja greši, mora propasti.”

Takvi na Božjem sudu ne mogu proći bolje od onog sluge iz Hristove parabole koji je primio jedan talenat i sakrio ga u zemlju. Pozvan da položi račun, on počinje da optužuje Boga za navodnu nepravdu: „Znao sam da si Ti tvrd gospodar: žnješ gdje nisi sijao, i kupiš gdje nisi vijao; pa se pobojah i otidoh te sakrih talenat Tvoj u zemlju (gde ne može da bude na korist delu Božjem); i evo Ti Tvoje.” Gospod naređuje: „Uzmite dakle od njega talenat, i podajte onome što ima deset talenata... a nevaljaloga slugu bacite u tamu najkrajnju; ondje će biti plač i škrgut zuba.” Takvi u stvari ne žele da uvećanjem svoga talenta koriste svome nebeskom Gospodaru.

Pokazano mi je da mnogi svoj talenat koji su dobili zamotavaju u ubrus i zakopavaju u zemlju. Svaki dinar uložen u Božje delo, oni smatraju nepovratno izgubljenim. Za one koji tako razmišljaju, to i jeste upravo tako. Oni za to neće primiti nikakvu nagradu. Oni daju gundajući, i samo zato što se osećaju obaveznim da nešto učine. „Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje.” Oni koji se zadovoljavaju s tim što su svoje odgovornosti preneli na suprugu ili decu prevareni su od neprijatelja. Prenošenje imovine na druga lica niukoliko ne umanjuje njihove odgovornosti. Oni su odgovorni za sredstva koja je nebo poverilo njihovoj brizi, i ni na koji način se ne mogu opravdati sve dok ne vrate Bogu ono što im je dao na upravljanje.

Ljubav prema svetu odvaja dušu od Boga. „Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očine nema u njemu.” Oni koji svoju ljubav poklanjaju svetu nisu u mogućnosti da razlikuju istinu od zablude. Svet se postavlja između njih i Boga, zamračuje im vid a osećanje dužnosti paraliziše do te mere da uopšte nisu u stanju da uoče razliku između svetog i nesvetog. Takve Bog poziva: „Očistite ruke svoje, grešnici, popravite srce svoje, nepostojani i dvolični. Budite potišteni, tugujte i plačite: smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost.” Oni koji su opoganili svoje ruke skrnavljenjima ovoga sveta, pozvani su da se očiste od te prljavštine. One koji misle da mogu u isto vreme služiti svetu i ljubiti Boga, apostol ovde naziva dvoličnima. Nije moguće služiti

istovremeno i Bogu i mamoni. Dvoličnost ovakvih ogleda se u tome što u isto vreme dok ljube svet i gube svako osećanje svoje dužnosti i obaveza prema Bogu, ipak tvrde da su Hristovi sledbenici. Oni nisu ni jedno ni drugo, i izgubiće i ovaj i budući život ako ne očiste svoje ruke i svoje srce potpunim prihvatanjem načela čiste istine. „Onaj koji tvrdi da u Njemu prebiva, dužan je da kao što On poživje i sam tako živi.” „Time se ljubav pokazuje savršena u nama da bismo imali slobodu na dan suda; jer kao što je On, i mi smo u ovome svijetu.” „Kroz koje se i nama darovaše dragocjena i prevelika obećanja da zahvaljujući tome postanemo učesnici božanske prirode, ako izbjegnemo izopačenost ovoga svijeta koja je plod pohote i tjelesnih želja.”

Želje ovoga sveta uništavaju istinsku pobožnost. Ljubav prema svetu i svim njegovim prolaznostima odvaja dušu od Oca. Silna sklonost prema sticanju ovozemaljskog blaga sve više uzima maha među onima koji tvrde da očekuju skori dolazak našeg Spasitelja. Telesne želje, želje očiju i ponos života preovladaju čak i među onima koji tvrde za sebe da su hrišćani. Oni nezajajljivo žude za interesima ovoga sveta, i mnogi će prodati čak i svoj večni život radi prolaznog ovozemaljskog dobitka.

Pravilno svetkovanje subote

25. decembra 1865. pokazano mi je da postoji velika nemarnost u pogledu svetkovanja subote. Izostaju upozorenja i česti podsticaji da se sa svakodnevnim dužnostima, za koje je Bog dao čoveku šest radnih dana, ne zakoračuje ni za trenutak u sveto vreme koje je sam Bog posvetio i izdvojio za sebe. Nema toga posla koji bi čovek smeo da smatra tako važnim da zbog toga krši četvrtu Jehovinu zapovest. Rad i u subotu Hristos dopušta samo kada je u pitanju spasavanje života ljudi ili životinja. Ali ako propise četvrte zapovesti prestupamo radi lične koristi s novčane tačke gledišta, postajemo prestupnici subote i krivi smo za prestup i svih ostalih zapovesti, „jer ko prestupi u jednom kriv je za sve.” Ako se usudimo da u cilju spasavanja svoje imovine kršimo izričitu Jehovinu zapovest - gde ćemo se zaustaviti? Gde ćemo postaviti granicu? Ako grešimo u takozvanim sitnicama i smatramo da to što činimo nije neki naročiti greh, osećanje dužnosti i naša savest postaju sve manje osetljivi; nastavićemo da obavljamo i veće poslove zavaravajući se još uvek da svetkujemo subotu, dok smo prema Hristovom merilu prestupnici svih Božjih zapovesti. Mnogi štovaoci subote greše u ovom pogledu; ali Bog je sasvim izričit, i svi oni koji misle da su dobili u vremenu ili da su nešto postigli zakidajući ijedan trenutak od vremena Gospodnjeg, osvedočiće se pre ili kasnije da je to u stvari gubitak. On im ne može podariti svoj obećani subotni blagoslov, jer je Njegovo ime obeščašćeno a Njegovi sveti propisi omalovaženi. Oni će osetiti da ih prati Njegovo prokletstvo i da gube desetostruko pa čak i dvadesetostruko više nego što su dobili. „Eda li će čovek zakidati Boga? a vi mene zakidate: vi, sav narod.”

Bog je čoveku dao šest dana da radi za svoje potrebe, ali je izdvojio jedan dan kada čovek naročito poštovanje i slavu treba da ukazuje samo Njemu. To je dan kada treba odavati slavu i čast Njegovom autoritetu. Pa ipak se čovek usuđuje da zakida Boga, uzimajući krišom nešto od vremena koje je On kao Tvorac izdvojio za sebe. Sedmi dan Bog je izdvojio kao vreme odmora, i za dobro čoveka i na slavu svoga imena. On je video da je čoveku neophodan jedan dan za odmor od svih njegovih napora i briga, da bi njegovo zdravlje i život bili ugroženi ako ne bi imao određeno vreme za relaksaciju od svih napora i nemira koji ga prate u toku šest radnih dana.

Subota je stvorena za dobrobit čoveka; i namerno prestupanje svete zapovesti koja zabranjuje rad sedmog dana predstavlja u očima neba zločin, za koji je zakon u vreme Mojsijevo tražio

smrt prestupnika. Ali to još nije sve što mora da snađe prestupnika; one koji prestupaju Njegov zakon Bog neće primiti u nebo. Puna i konačna kazna za prestupnike Božjeg zakona biće druga smrt.

Politički nazori

U Ročesteru, država Njujork, pokazane su mi mnoge pojedinosti koje se tiču Božjeg naroda a povezane su sa Njegovim delom za ove poslednje dane. Videla sam da mnogi koji tvrde da svetkuju subotu neće naslediti večni život. Oni propuštaju priliku da se uče na greškama i propustima sinova Izrailjevih, i umnogome nastavljaju sličnim putem kao i oni. Ako i dalje ostanu u tim gresima pašće na ispitu kao i starozavetni Izrailj i nikada neće stići u nebeski Hanan. „A sve ovo događaje se za primer njima, a napisa se za pouku nama, na koje posledak svijeta dode.”

Pokazano mi je da će mnogi pasti na samoj granici carstva. Bog proverava i kuša svoj narod, i mnogi neće izdržati proveravanje karaktera merilima Božjim. Mnogi će morati da vode tešku borbu da bi pobedili izražene crte svoga karaktera i da bi se našli bez mane i mrštine ili takvog čega, besprekorni pred Bogom i pred ljudima. Mnogi koji tvrde da svetkuju subotu, ukoliko ne izvrše potpunu reformu u svom životu, neće biti ni od kakve koristi za delo Božje niti za Crkvu. Mnogi štovaoci subote nisu ispravni pred Bogom zbog svojih političkih nazora. Oni nisu u skladu sa Rečju Božjom niti sa Crkvom štovalaca subote. Njihova gledišta nisu uskladeni sa načelima naše vere. Svi koji još uvek zadržavaju političke nazore nisu u skladu sa duhom istine i svojom takvom praksom gaze načela neba. Stoga, dokle god ostaju takvi oni ne mogu da poseduju duh slobode i svetosti.

Njihovi nazori i gledišta u političkim pitanjima predstavljaju veliku smetnju njihovom duhovnom napredovanju. To predstavlja stalnu zamku za njih same i sramotu za našu veru, i oni koji uporno zadržavaju takve nazore naći će se na kraju upravo tamo gde neprijatelj želi da budu, gde će definitivno biti odvojeni od hrišćana koji svetkuju subotu. Ta braća ne mogu računati na Božje odobravanje dokle god im nedostaje ljubav i saosećanje prema potlačenoj crnoj rasi i dok su u političkoj opreci sa čistim republikanskim načelima naše vlade. Za pobunu na Zemlji Bog nema više naklonosti nego što je imao i za pobunu na nebu, kada je veliki pobunjenik, ustavši protiv samih temelja Božje vladavine, zbačen s neba zajedno sa svim svojim saučesnicima u pobuni.

Davanje novca na kamatu

U viziji koja mi je data 25. decembra 1865. godine pokazano mi je da štovaoci subote treba da pitanje o uzimanju kamate pažljivo razmotre. Kamatu koju imućni ljudi mogu uzimati od nevernika, nemaju prava da uzimaju od svoje siromašne braće. „Ako osiromaši brat tvoj i iznemogne ruka njegova pored tebe, prihvati ga... Nemoj uzimati od njega kamate ni dobiti; nego se boj Boga, da bi poživio brat tvoj uz tebe. Novaca nemoj mu davati na kamatu, niti mu hrane svoje pozajmaj radi dobiti.” „Ne daji na dobit bratu svojemu ni novac ni hrane, niti išta što se daje na dobit. Strancu podaj na dobit, ali bratu svojemu nemoj davati na dobit, da bi te blagoslovio Gospod Bog tvoj u svemu za što se prihvatiš rukom svojom, u zemlji u koju ideš da je naslijediš.”

Bog nije zadovoljan pripadnicima svoga naroda zbog odvratne gramžljivosti koju oni toliko

ispoljavaju. U svojoj nezasitoj želji za sticanjem dobitka oni bezosećajno iskorišćavaju nepovoljan položaj svoje siromašne braće koja su u nevolji, uvećavajući na njihov račun svoje ionako veliko izobilje, dok ovi u svome siromaštvu pate i oskudevaju. „Zar sam ja čuvar brata svojega?” to je najčešći odgovor njihovog srca.

Pre nekoliko godina neki od siromašnijih vernika bili su u opasnosti da izgube spasenje zbog tako rđavih utisaka koji su na njih ostavljeni. Kud god bi se okrenuli, sotona ih je kušao u pogledu njihovih odnosa prema imućnijima. U svome siromaštvu oni su stalno očekivali da im se ukazuje naklonost u vidu neke pomoći, dok im je bila dužnost da se oslone na sopstvene snage; jer da im je stalno ukazivana pomoć to bi bila najgora usluga koja im se mogla učiniti. U svim našim redovima, sotona stalno nastoji da svojim kušanjima savlada siromašne. Neki su, u nedostatku mudrosti i zdravog rasuđivanja, sopstvenim putem ne tražeći i ne prihvatajući ničije savete. Kao neizbežne posledice svojih promašenih kalkulacija, takvi često moraju mnogo da propate, pa ipak, upravo oni smatraju da imaju neko posebno pravo na naklonost i pomoć od strane svoje imućnije braće. Ovo pogrešno shvatanje treba ispraviti. Oni koji ovako razmišljaju nisu svesni odgovornosti, briga i zabuna koje pritiskaju imućnije. Oni samo vide kako oni imaju svega u izobilju, dok se oni sami toliko muče u svojoj oskudici. S druge strane, bogati opet pogrešno misle da su siromasi svi jednaki; dok i među siromašnima ima onih koji cine sve što je u njihovoj moći da doprinesu slavi Božjeg imena, da cine dobro i da žive u skladu sa istinom. To su ljudi dostojni poštovanja i zaslužni pohvale. Oni imaju zdravo rasuđivanje i duh kojim se rukovode dragocen je u Božjim očima. U svojoj skromnosti i nenametljivosti, oni mogu da doprinesu desetostruko više nego bogati, mada ovi ponekad prilažu velike iznose u novcu. Imućni teško uviđaju potrebu da čine dobro, da budu bogati u dobrim delima, spremni da dele i da rado kontaktiraju sa drugima.

Varljivost bogatstva

Nekima koji tvrde da veruju u istinu nedostaje sposobnost jasnog razlikovanja i ocenjivanja moralnih vrednosti. Onima koji se razmetljivo hvališu svojom odanošću delu i tvrde da znaju sve što treba znati nedostaje smernost srca. Mogu oni imati sredstva i imovinu, što je dovoljno da steknu uticaj i ugled kod ljudi, ali se time ni za jednu titlu ne uzdižu u očima Božjim. Novac ima moć i vrši veliki uticaj. Najlepše karakterne osobine i moralne vrednosti često se potcenjuju ako je onaj ko ih poseduje siromašan u materijalnom pogledu. Ali zar je Bogu stalo do novca ili do imovine? Sva stoka po planinama na hiljade, Njegova je. Njegov je ceo svet i sve što je na njemu. Stanovnici Zemlje su pred Njim kao skakavci. Ljudi i sva njihova imovina su samo malo prašine na merilima. On ljude ne procenjuje prema onome što poseduju.

Posmatrajući svoju imovinu, ljudi su često skloni da kažu: „Svojom mudrošću i sposobnošću stekao sam sve ovo.” Ali ko im je dao snagu da steknu sve to? Bog ih je obdario sposobnostima koje imaju, ali oni umesto da odaju slavu Njemu uzdižu sami sebe. On će ih prokušati i proveriti, pretvarajući njihovo hvalisanje u prah, oduzimajući im snagu i rasipajući sve što imaju. Umesto blagoslova, snaći će ih prokletstvo. Nijedan pogrešan postupak tlačenja drugih ili zastrañivanja s pravog puta ne sme se bogatome tolerisati više nego onome koji ne poseduje ništa. Sva bogatstva koja i najimućniji mogu posedovati nisu dovoljno vredna da pokriju i najmanji greh pred Bogom; svoje prestupe oni neće moći da otkupe s tim. Bog prihvata samo pokajanje, pravu poniznost, slomljeno srce i skrušen duh. Čovek ne može biti istinski smeran pred Bogom ako to

na delu ne pokaže i u odnosu na druge. Samo pokajanje, priznanje i odbacivanje greha predstavlja ono što Bog može da prihvati.

Mnogi od imućnijih su svoje bogatstvo stekli tvrdičlukom i spremnošću da iskoriste nesreću svojih siromašnijih poznanika ili braće, i upravo takvi se hvale svojom oštromnošću i veštinom u pogađanju. Ali svaki tako zarađeni dinar i sva dobit tako stečena donose samo prokletstvo. Kad mi je ovo bilo pokazano shvatila sam svu dalekosežnost Hristovih reči: „Lakše je kamili proći kroz iglene uši nego li bogatome ući u carstvo Božije.” Oni koji imaju prirodne sposobnosti i smisla za sticanje bogatstva treba stalno da budu na oprezu, kako u toj svojoj sklonosti ne bi zastranili sa puta strogog poštenja. Na taj način mnogi padaju u iskušenje da u trgovini i razmeni dobara uzimaju više nego što ponudeno vredi, žrtvujući načela plemenitosti i svoje lično dostojanstvo za neki pogani dobitak.

Pokazano mi je da mnogi koji drže subotu toliko ljube svet i što je na svetu da ih je to potpuno izopačilo. Iz njihovog karaktera nestalo je svega onoga što je božansko a uvuklo se sotonsko, pretvarajući ih u oruda za ostvarenje njegovih zlih ciljeva. Zatim su mi, nasuprot ovima - pokazani vredni, čestiti i pošteni siromasi uvek spremni da pomognu onima kojima je pomoć potrebna, spremniji i da budu iskorišćavani od strane svoje imućnije braće nego da budu tvrdice i gramžljivi srebroljupci kao oni. Za takve je imati čistu savest, čak i u najmanjim sitnicama, važnije od bilo kakvog bogatstva. Njima je toliko stalo do toga da pomažu drugima i da čine samo dobro, da uopšte ne nagomilavaju nikakvo bogatstvo. Njihova zemaljska imovina se ne uvećava. Ako su za neku dobrotvornu svrhu potrebna sredstva ili lični naponi, oni su prvi koji se odazivaju na poziv, i često čine daleko više od svojih realnih mogućnosti, odričući se čak i nečega što im je neophodno, da bi doprineli istinskom dobročinstvu.

Pošto se ovakvi ljudi ne mogu pohvaliti sticanjem ovozemaljskog blaga, neko može pomisliti da im nedostaju sposobnosti, zdravo rasuđivanje i mudrost. Takvima se obično ne pridaje nikakva naročita pažnja, niti se njihov uticaj ceni od strane ljudi; ali kako Bog gleda na te istinski mudre siromahe? U Njegovim očima oni su dragoceni, jer - iako ne nagomilavaju blago na Zemlji - sakupljaju sebi neprolazno blago na nebu čime pokazuju mudrost koja je od mudrovanja i kalkulisanja takozvanih hrišćana u gramžljivom nagomilavanju zemaljskog bogatstva toliko uzvišenija koliko je ono što je božansko uzvišenije od zemaljskog, čulnog i sotonskog. Ono što Bog ceni to su moralne vrednosti. Hrišćanski karakter neokaljan lakomstvom, blagost, krotost i smernost, to je u Njegovim očima dragocenije od najfinijeg zlata, vrednije čak i od zlata ofirskog.

Imućni će biti kušani i proveravani više nego ikada do sada. Ako izdrže probu, savladaju nedostatke u svom karakteru i kao verni pristavi Hristovi vrata Bogu ono što je Njegovo, na kraju će i njima biti upućene reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni, u malom bio si mi vjeran, nad mnogim ću te postaviti; udi u radost Gospodara svojega!”

Zatim sam upućena na parabolu o nevernom pristavu: „I ja vam kažem: načinite sebi prijatelje bogatstvom nepravednim da bi vas kad osiromašite primili u vječne kuće. Ko je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran. Ako, dakle, u nepravednom bogatstvu vjerni ne biste, ko će vam povjeriti istinsko? I ako u tuđem ne biste vjerni, ko će vam dati vaše?”

Oni koji ne vraćaju Bogu ono što im je On dao kao pozajmicu da bi je upotrebili u slavu Njegovom imenu, i na taj način Ga zakidaju, doživjeće potpuni neuspeh. On im je pozajmio sredstva kako bi ih iskoristili da - ne propuštajući nijednu priliku - čine dobro. Na taj način oni mogu stalno da sabiraju blago na nebu. Ali ako oni, poput nevernog sluga, svoj talenat sakriju, strahujući da dobitak stečen njihovim trudom ne pripadne Bogu, oni će izgubiti ne samo dobit

koja će na kraju biti dana vernom pristavu, nego će izgubiti i glavnicu koju im je Bog poverio da sa njom rade. Pošto su zakidali Boga oni neće imati ništa uloženo u nebesku riznicu, a izgubiće isto tako i svoje ovozemaljsko blago. Tako neće imati ni ono za što su se mučili na ovoj Zemlji, ni Prijatelja na nebu koji bi ih primio u večno prebivalište spasenih.

Hristos kaže: „Niko ne može dva gospodara služiti; jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će se jednoga držati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i mamoni.” - Bogu i svom ovozemaljskom blagu. „A ovo sve slušahu i fariseji, koji bijahu srebroljupci i podsmijevahu Mu se.” Obratimo pažnju na reči koje im je Hristos uputio: „Vi ste oni koji se gradite pravedni pred ljudima; ali Bog zna srca vaša; jer što je u ljudi visoko (a to je bogatstvo stečeno tlačenjem, obmanom, lukavstvom, varanjem, ili na bilo koji nepošten način) to je gadost pred Bogom.” Zatim je Hristos istakao dvojicu ljudi suprotnog karaktera - bogataša koji se oblačio u skerlet i svilu, živeći gospodski svaki dan i veseleći se, i siromašnog Lazara koji je u svojoj boli izgledao odvratno i bio željan mrvica koje padahu s trpeze bogatoga. U svom izlaganju, naš Spasitelj je izneo svoju ocenu o karakteru ova dva čoveka. Lazar je, iako se nalazio u tako žalosnom i bednom stanju, imao istinsku veru i moralnu vrednost, što je Bog video; i On je za tog prezrenog i napaćenog siromaha pripremio najuzvišeniji položaj, dok će bogataš koji je bio tako visoko cenjen i imao sva uživanja na ovom svetu, biti prognan iz prisustva Božjeg na muke i neizrecive patnje. Svojim bogatstvom ovaj bogataš nije zaslužio nikakvo uvažavanje pred Bogom, jer nije imao istinsku moralnu vrednost. Njegov karakter je bio bezvredan. Svojim bogatstvom on nije mogao da se preporuči Bogu niti da zadobije Njegovo odobravanje.

Ovom parabolom Hristos je želeo da svojim učenicima naglasi pouku da ljude nikada ne treba vrednovati prema njihovom bogatstvu ni počastima koje im drugi ukazuju. Tako su i fariseji, i pored toga što imahu i bogatstvo i zemaljske počasti, u očima Božjim bili bezvredni; i više od toga, On ih je prezreo i odbacio, gadeći se na njih jer u njima zaista nije bilo nikakve moralne vrednosti ni doslednosti. Oni su bili izopačeni, grešni i odvratni u Njegovim očima. Siromašnog Lazara, koji je u očima smrtnika iz svoje okoline bio prezren i odbačen tako da su se gadili na njega, Bog je visoko cenio zbog njegovih moralnih vrednosti i udostojio ga da u društvu svetih i čistih anđela bude naslednik Božji i sunaslednik Hristov.

U svojoj poslanici Timotiju Pavle upozorava na kategoriju ljudi koji „ne pristaju na zdravu nauku” i imaju pogrešnu predstavu o bogatstvu. On kaže: „Ako neko drugačije uči i ne pristaje na zdrave riječi Gospoda našega Isusa Hrista i učenja o pobožnosti, uzoholio se ne znajući ništa, nego boluje od zapitkivanja i praznih prepiranja, od čega postaje zavist, svada, huljenja, zle misli, lukava podozrenja, prazna nadmudrivanja ljudi izopačena uma i lišenih istine, koji misle da je pobožnost izvor dobitka. Kloni se takvih. A pobožnost jeste veliki dobitak kad smo zadovoljni onim što imamo. Jer ništa ne donijesmo na svijet; jasno je da ništa ne možemo ni odnijeti. A kad imamo hranu i odjeću, budimo ovim zadovoljni. A koji hoće da se obogate, upadaju u iskušenja i u zamke, i u mnoge lude i pogubne želje, koje guraju ljude u propast i pogibao. Jer je korijen svijeta zala srebroljublje kojem neki predavši se zastraniše od vjere i navukoše na sebe muke velike. A ti, o čovječe Božji, bježi od toga, a idi za pravdom, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, trpljenjem i krotišću. Bori se u dobroj borbi vjere, muči se za vječni život na koji si i pozvan, i ispovijedio si dobro ispovijedanje pred mnogim svjedocima... Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti da se uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga koji nam daje u izobilju sve životne potrebe; neka dobro čine, neka se bogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi, društveni, spremajući sebi dobar temelj za budućnost, da dobiju život vječni.”

U ovoj poslanici Pavle Timotiju naročito naglašava neophodnost da svoje pouke vernicima iznosi na takav način da one razotkriju zabludu u koju tako često upadaju bogati - da su oni zbog

svog bogatstva zaslužniji pažnje i pohvale nego siromašni, da su zbog svoje sposobnosti da steknu bogatstvo obdareniji u mudrosti i rasuđivanju - ukratko „da je pobožnost izvor dobitka.” To je strašna obmana. Kako je malo onih koji su spremni da poslušaju nalog koji Pavle daje Timotiju u pogledu bogatih! Koliko njih laskaju sebi da njihova sklonost sticanju predstavlja pobožnost! „A pobožnost,” kaže Pavle, „jeste veliki dobitak kad smo zadovoljni onim što imamo.” Iako oni koji su skloni nagomilavanju bogatstva mogu tome kao jedinom cilju da posvete ceo svoj život, ipak neće ništa da ponesu sa ovog sveta, jer ništa nisu ni doneli. Kad smrt dođe moraju ostaviti sve to oko čega su se toliko mučili. Da bi stekli ovozemaljsko blago, oni su stavili na kocku sve, pa i svoje večne interese; i na kraju gube i ovaj i budući život.

Pavle jasno ukazuje na opasnosti kojima se ljudi izlažu u svojoj težnji da se obogate. Ali mnogi u svojoj čvrstoj rešenosti i opsesiji da se domognu bogatstva prenebregavaju svoje večne interese. Zaslepljeni od sotone, oni sami sebe uveravaju da sticanje dobitka ostvaruju u najboljoj nameri. Oni vrše nasilje nad sopstvenom savešću, obmanjuju sami sebe i ne prestaju da se lakome za sticanjem. Takvi zalaze od vere i sami sebi zadaju brige i muke velike. Oni žrtvuju svoja plemenita i uzvišena načela, odriču se svoje vere radi bogatstva, i ako se ne razočaraju u svojim namerama, razočaraće se u pogledu sreće koju su očekivali da će im bogatstvo doneti. Oni su uhvaćeni u zamku teških briga, i postaju robovi svog tvrdičluka, primoravajući na to i članove svojih porodica, a dobitak su im „muke velike.” „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti da se uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga koji nam daje u izobilju sve životne potrebe.” Ljudi ne bi smeli nagomilavati bogatstvo na štetu sopstvenog zdravlja, lišavajući se životnog komfora i pretvarajući se u robove samo da bi sačuvali ili uvećali svoje zemaljsko blago.

Ukazujući na jedino ispravnu upotrebu bogatstva, apostol Pavle nalaže Timotiju da bogate upućuju da čine dobro, da se bogate u dobrim delima, da budu darežljivi i društveni, postavljajući sebi dobar temelj za budućnost - misleći pri tom na svršetak vremena - da dobiju večni život. Ovo Pavlovo učenje je u savršenom skladu sa rečima Hristovim: „Načinite sebi prijatelje bogatstvom nepravednim da bi vas kad osiromašite primili u vječne kuće.” Pobožnost je zaista veliki dobitak kad smo zadovoljni onim što imamo. Ovde se nalazi istinska tajna sreće, i stvarni napredak i duše i tela.

Pokoravanje istini

Dragi brate D, u viziji koju sam imala u Ročesteru 25. decembra, sećam se da sam, među ostalima, zapazila i tvoje lice. Pokazano mi je da se nalaziš u poslednjim redovima. Ti si osvedočen da mi imamo istinu, ali ipak nisi iskusio njen posvećujući uticaj. Nisi pažljivo išao stopama našeg Iskupitelja, i zato nisi spreman da živiš onako kako je On živeo. Dok slušaš reči istine, tvoje rasuđivanje ti govori da su one istinite i nepobitne, ali ti tvoje neposvećeno srce odmah došaptava: „Ovo je tvrda beseda, ko je može slušati? Bolje ti je da odustaneš od svih napora da držiš korak s narodom Božjim, jer će stalno iskrsavati sve noviji i neobičniji zahtevi; i jednog trenutka ćeš ipak morati da odustaneš, pa zašto to ne bi učinio odmah. Bolje je da to učiniš odmah nego da ideš dalje.”

Ti ne pristaješ da ispovedanje istine prihvatiš samo na rečima a da pri tom ne živiš prema njoj; oduvek si smatrao da u životu treba biti dosledan onome što se ispoveda. Pokazana mi je knjiga u kojoj je, pored mnogih drugih, bilo zapisano i tvoje ime. Pored tvog imena bila je jedna

crna mrlja. Pogledavši u nju, ti si rekao: „To se nikada ne može izbrisati.” Isus je, pruživši u tom pravcu svoju ranjenu ruku, naglasio: „Ovo može da se izbriše samo mojom krvlju. Ako se odlučiš da odsada smerno nastaviš putem poslušnosti, oslanjajući se jedino na zasluge moje krvi, koja može da pokrije tvoje prestupe iz prošlosti. Ja ću izbrisati tvoje prestupe i pokriću tvoje grehe. Ali ako nastaviš putem prestupnika moraćeš požnjati i kaznu za prestup. Jer je plata za greh samo smrt.”

Videla sam kako se zli anđeli gomilaju oko tebe, u nastojanju da tvoje misli odvrate od Hrista, i navode te da u Bogu gledaš samo strogog sudiju, gubeći potpuno iz vida ljubav, saosećanje i milost rassetog Spasitelja koji može da spase svakog ko Mu se obrati za pomoć. Anđeo ponovi reči apostola: „Ako neko sagriješi, imamo Zastupnika kod Oca, Isusa Hrista Pravednika.”

Kad god se nadeš pod pritiskom crnih misli, kad osluškujući sotonina došaptavanja gundlaš i žališ se na svoj udes, nebo odmah šalje anđela sa zadatkom da ti pritekne u pomoć, i da posrami takvo rezonovanje tvoje neverne duše. Tebi nedostaje poverenje u Boga; ti ne veruješ da On zaista može da spase svakoga. Tim svojim užasnim neverovanjem ti obeščaćuješ Boga a samom sebi nanosiš mnoge nepotrebne patnje. Videla sam kako nebeski anđeli, okupljajući se oko tebe, potiskuju zle anđele, posmatraju te s tugom i bolom, i ukazujući ti na nebo i krunu neprolazne slave, govore: „Onaj koji želi da pobedi mora se boriti.”

Iako obuzet sumnjom i neizvesnošću, nisi se usudio da potpuno raskineš vezu koja te spaja s narodom koji drži Božje zapovesti. Ipak još uvek nisi spreman da se odrekneš svega istine radi, da svoje „ja” i svoju volju potčiniš volji Božjoj. Plašiš se da na oltar Božji položiš i sebe i sve što imaš, da se ne bi tražilo od tebe da vratiš Bogu deo onoga što ti je pozajmio. Nebeskim anđelima je poznata svaka tvoja reč, svaki postupak, pa čak i misli i pobude tvoga srca. Ti, dragi brate, strahuješ da prihvatanje istine traži prevelike žrtve, ali to ti došaptava sotona. Čak i kada bi žrtvovao sve što imaš, i to nije previše; jer ono što dobijaš, pravilno procenjeno, predstavlja večnu i od svega pretežniju slavu. Kako je neznatno to što se traži od nas! Kako je mala žrtva koju mi podnosimo u poređenju sa onim što je naš božanski Učitelj podneo za nas! Pa ipak, ti gundlaš misleći da je cena večnog života previsoka. I ti i druga tvoja braća u ..... imate teške sukobe sa velikim neprijateljem duša. Ti si u tim sukobima nekoliko puta skoro podlegao, ali je preovladao uticaj tvoje supruge i tvoje najstarije kćeri. Ovi članovi tvoje porodice bi se pokorili istini svim srcem samo kada bi ih ti svojim uticajem u tome podržao.

Tvoje kćeri gledaju na tebe kao na svoj uzor, jer misle da otac uvek mora biti u pravu. Njihovo spasenje zavisi mnogo od stava koji ćeš ti zauzeti. Ako prestaneš da se boriš za večni život ti ćeš snažnim uticajem, koji imaš na svoju decu povući i njih za sobom, uništićeš pouzdanje i nadu svoje verne supruge i oslabiti njenu volju da se bori za život. Kako ćeš se na dan suda sresti sa njihovim svedočenjem da si svojim neverovanjem prouzrokovao njihovu propast?

Videla sam kako si pod pritiskom sotoninih došaptavanja nekoliko puta prestajao sa svojim naporima da živiš u skladu sa istinom. Kušač ti stalno došaptava da, s obinom na sve tvoje slabosti i nedostatke, i uz najveće napore nećeš uspeti da se održiš u veri i životu pobožnosti. Pokazano mi je kako tvoja supruga i najstarija kći kao dobri anđeli stalno bdiju nad tobom, hrabreći te da se odupireš zavodljivim nagovaranjima sotone; i da te samo ljubav prema njima održava u povremenim pokušajima da se uzdrhtalim rukama vere uhvatiš za Božja obećanja. Sotona samo čeka trenutak da te obori i da likuje nad tvojom propašću. Svojim ovakvim stavom ti one koji gaze Božji zakon ohrabruješ u njihovoj pobuni. Nećeš i ne možeš biti jak u veri dokle god ne budeš odlučno stao na stranu istine.

Ti smatraš da je sistematsko dobročinstvo nepotrebno, ali gubiš iz vida činjenicu da ono potiče od Boga čija je mudrost nepogrešiva. Taj sistem je Bogom određen da bi se izbegla zabuna

po tom pitanju, suzbilo lakomstvo, gramžljivost, sebičnost i idolopoklonstvo. Cilj je da se teret dela rasporedi tako da u tome svi mogu da učestvuju. Spasenje čoveka plaćeno je neizmernom cenom. Gospod slave je dobrovoljno pristao da položi svoj život kako bi uzdigao čoveka iz njegove uniženosti i učinio ga naslednikom života. Bog je odredio da čovek na ovaj način daje svoj doprinos u velikom delu iskupljenja. Onaj ko izbegava ovu dužnost i nije spreman na samoodricanje kako bi i drugima bilo omogućeno da zajedno s njim uživaju u blagodati neba, dokazuje time da je nedostojan budućeg života i nebeskog blaga za koje je podnesena tako velika žrtva. Bog ne prihvata žrtvu koja se nerado daje, i koja je prosto iznuđena. Oni koji su zaista obraćeni i koji cene delo Božje radosno će davati to malo što se traži od njih, smatrajući to preimućtvom koje im se pruža.

„Uzdržavajte se od telesnih želja koje vojuju na dušu,” reče anđeo. Za tebe i zdravstvena reforma predstavlja kamen spoticanja. Čini ti se da je ona neki nepotreban dodatak istini. To nije tačno. Ona predstavlja sastavni deo istine. Ovo će za tebe predstavljati zadatak teži od svega što je do sada bilo traženo od tebe. Dokle god se ustežeš i povlačiš, propuštajući da prihvatiš ovaj blagoslov koji ti se nudi kao prava privilegija, bićeš samo gubitnik. Ti se spotičeš upravo na ono što ti je nebom poslano kao blagoslov da olakša tvoje napredovanje u veri. Sotona ti zdravstvenu reformu prikazuje u najnepovoljnijoj svetlosti, da bi se suprotstavljao onome što bi moglo biti najveći blagoslov za tvoje telesno i duhovno zdravlje. Upravo tebi zdravstvena reforma bi koristila više nego bilo kome, svaki deo istine prihvaćen po tom pitanju bio bi za tebe prava blagodat. Za tebe bi umerenija i jednostavnija ishrana bila veoma korisna. Ti si već bio u opasnosti da ti cela jedna strana tela bude paralisana. Obuzdavanje apetita bilo bi za tebe spasonosno, a ti na to gledaš kao na preveliko lišavanje.

Razlog što mladi naših dana nemaju više naklonosti prema veri nalazi se u njihovom pogrešnom vaspitavanju. Nije nikakav dokaz prave ljubavi prema deci dozvoljavati im da popuštaju strastima i da nekažnjeno ispoljavaju nepoštovanje prema roditeljskom autoritetu. „Kako se izdanak drveta usmeri dok je mlad takvo će ostati i stablo kad se razvije.” U naporima da u duši svoje dece položi dobar temelj hrišćanskog karaktera, majka uvek treba da ima i očevu podršku i saradnju. Ma koliko bio nežan, otac ne sme da zatvara oči za pogreške i mane svoje dece samo zato što mu nije prijatno da kažnjava. I otac i majka moraju najodlučnije, ali ne grubo, staviti do znanja svojoj deci da im se moraju pokoravati.

Otac ne sme sebi dozvoliti da se kao dete povodi samo za svojim osećanjima. On je za svoju porodicu vezan svetim i neprikosnovenim vezama. Svaki član porodice se oslanja na oca. Naziv „kućno sleme” je prava definicija za njega. On je zakonodavac u porodici, i svojim držanjem treba da pruži primer vrlina, energije, čestitosti, poštenja i nesebičnosti. Prinoseći jutarnju i večernju žrtvu na porodičnom oltaru, dok mu se žena i deca pridružuju u molitvi i odavanju zahvalnosti Gospodu, otac je u izvesnom smislu i sveštenik porodice. U takvoj porodici Isus rado boravi, i zahvaljujući Njegovom oživljavajućem uticaju i blagoslovu - pri uzvišenom prizoru sveopšte radosti - čuće se i glas srećnih roditelja: „Evo, ja i djeca koju mi je dao Gospod!” Spaseni, spaseni, zauvek spaseni! Slobodni od izopačenosti koja je svet zahvatila zbog zadovoljavanja telesnih želja, i zahvaljujući Hristovim zaslugama udostojeni smo nasleđa besmrtnosti! Ali videla sam da samo mali broj očeva shvata veličinu svoje odgovornosti. Oni nisu naučili da vladaju sobom, a sve dok to ne nauče oni nisu u stanju da upravljaju svojom decom i svojom porodicom. Savršeno vladanje sobom delovaće kao čarobni zanos na celu porodicu. Kada se to postigne, zadobijena je velika pobeda. Tek tada se i deca mogu učiti da vladaju sobom.

Duboko sam ganuta u srcu zbog pripadnika skupštine u ....., jer tu treba mnogo da se učini. Božja je namera da u tom mestu ima svoj narod. Tu postoje uslovi za jednu primernu skupštinu,

ali treba učiniti još mnogo toga da bi se otklonile oštre neravnine i svi navikli da rade složno i jedinstveno, tako da svako može dati svoj doprinos. Do sada se dešavalo da se jedno ili dvoje, osetivši potrebu buđenja, ujedine i bolje utvrde na uzvišenoj platformi istine, dok drugi ne preduzimaju nikakav napor da bi se uzdigli. Sotona podstiče u njima duh pobune da bi obeshrabrio one koji se zalažu za napredak. Oni se ustežu kad bi trebalo da se neodložno prihvate posla, ispoljavaju duh prkosa, ometajući umesto da potpomažu rad. Oni ne pristaju da ih Bog, oštricom svoga oruda za otklanjanje neravnih površina na njihovom karakteru, ispravlja, žaleći se da je taj proces suviše bolan i preoštar. Oni bi hteli da iz Božje radionice izađu zadržavši sve svoje mane i nedostatke netaknutim. Oni su potpuno slepi u pogledu svoga pravog stanja, i njihova je jedina nada da ostanu tu gde se mane i nedostaci njihovog karaktera mogu videti i otkloniti.

Mnogi popuštaju apetitu i strastima, koji ratuju na dušu, i predstavljaju stalnu prepreku njihovom duhovnom uzdizanju. Oni stalno osećaju grižu savesti, i kada im se istine određeno i neuvijeno iznesu spremni su da se uvrede. Oni sami sebe osuljuju i misle da je sve što se sa propovedaonice kaže smišljeno usmereno protiv njih. Smatraju da se sa njima postupa nepravedno i uvredljivo, i povlače se sa skupova vernika. Izbegavaju skupove i uopšte ne žele da se sastaju sa drugima da ne bi uznemiravali svoju savest. Ako na neki sastanak i dođu, brzo gube interesovanje i ljubav prema istini; i ako se potpuno ne reformišu, vratiće se u redove buntovnika i stati pod sotoninu crnu zastavu. Kada bi bili spremni da raspnu svoje telesne želje koje vojuju na dušu, oni bi se našli na bezbednom putu gde ih strele istine ne bi ranjavale. Ali dokle god popuštaju apetitu i strastima i te svoje idole neguju i brane, oni sami sebe ističu kao metu koju strele istine pogađaju; i svaka istina bilo kako da se izgovori njih neizbežno ranjava. Neki misle da je reforma u ishrani za njih potpuno neprihvatljiva, da bi izostavljanjem čaja, duvana i mesa žrtvovali svoje zdravlje. To im došaptava sotona. Ti štetni stimulansi upravo potkopavaju zdravlje i pripremaju put za akutna oboljenja, narušavajući osetljivi mehanizam prirode i rušeći njene bedeme podignute protiv bolesti i prevremenog raspadanja.

Oni koji izmene svoj način života i odbace te neprirodne stimulanse osećaće izvesno vreme da im oni nedostaju i znatno će patiti bez njih, kao i pijanica koji je nerazdvojno vezan za svoju rakiju. Kada ostavi to opojno piće on strašno pati zbog nedostatka istog; ali ako bude istrajan ubrzo će savladati taj strašni nedostatak. Priroda će mu priteći u pomoć i podržavaće ga sve dok u njoj ponovo ne nale pravi oslonac. Neki su finu osetljivost svog organizma otupeli do te mere da je prirodi neophodno izvesno vreme da bi se oporavila od zloupotreba izazvanih popuštanjem apetitu i izopačenim prohtevima, koji su iscrpeli i oslabili njene snage. Pružite prirodi šanse, i ona će se oporaviti i nastaviti divno i valjano da vrši svoju ulogu. Upotreba neprirodnih razdražujućih sredstava veoma je štetna za zdravlje, otupljuje bistrinu mozga i čini ga nesposobnim za poimanje večnih istina. Oni koji neguju te idole nisu u stanju da shvate pravu vrednost spasenja koje je Hristos izdejstvovao za njih životom stalnog samoodricanja i patnji, i na kraju žrtvovanjem čak i svog bezgrešnog života da bi čoveka osulenog na propast, spasao od smrti.

Osiguranje života

Pokazano mi je da adventisti koji svetkuju subotu ne treba da učestvuju u osiguranju života. To je trgovina sa svetom koju Bog ne odobrava. Oni koji se upuštaju u te poduhvate ujedinjaju se sa svetom, dok Bog pripadnike svog naroda poziva da izađu iz sveta i da se odvoje. Anđeo reče: „Hristos vas je iskupio žrtvujući svoj život. ‘Ili ne znate da je vaše tijelo hram Svetog Duha koji

je u vama, kojega imate od Boga i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga tijelom svojim i duhom svojim, jer su Božiji.’ ‘Jer umrijeteste i vaš je život sakriven sa Hristom u Bogu. A kada se javi Hristos, život vaš, onda ćete se i vi javiti s Njime u slavi.’“ To je jedino osiguranje života koje nebo odobrava.

Osiguranje života je svetovna politika koja našu braću, kada se upuste u to, odvaja od jednostavnosti i čistote Jevanđelja. Svako ovakvo zastranjivanje slabi našu veru i osiromašuje našu duhovnost. Anđeo reče: „A vi, ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, narod sveti, narod dobitka, da objavite vrline Onoga koji vas dozva iz tame na svoju čudesnu svjetlost.” Kao narod, mi pripadamo Gospodu u jednom posebnom smislu. Hristos nas je iskupio. Oko nas su anđeli koji su nenadmašni u snazi. Nijedan vrabac ne pada na Zemlju a da Otac naš nebeski to ne zapazi. Čak je i svaka vlas na našoj glavi izbrojana. Bog ne prestaje da vodi brigu o pripadnicima svoga naroda, i posvećuje im svoju naročitu pažnju, i oni ne treba da ispoljavaju nepoverenje u Njegovo providenje tražeći neku Polisu osiguranja života na ovom svetu.

Božja je namera da kao izabrani narod zadržimo svoju jednostavnost, svetost i posebnost. Oni koji se upuštaju u ovu svetovnu trgovinu ulažu u to novac koji pripada Bogu i koji im je On poverio da bi ga upotreбили za potpomaganje Njegovog dela. Vrlo je malo onih koji će izvući bilo kakvu korist od tog osiguranja života; lišeno Božjeg blagoslova to će se pokazati kao šteta a ne kao neki dobitak. Oni koje je Bog učinio svojim pristavima nemaju pravo da novac koji im je On poverio da bi ga uložili u Njegovo delo, daju u redove neprijatelja.

Sotona ne prestaje da pronalazi neke nove izume kojima nastoji da pažnju Božjeg naroda odvrati od ozbiljnog dela pripremanja za događaje koji nam predstoje. On je obmanjivač u punom smislu te reči i vešt čarobnjak. Svoje planove i zamke on pokriva plaštom svetlosti koja liči na nebesku. On je Evu naveo da okusi plod sa zabranjenog drveta, uverivši je da će joj to doneti veliko preimućstvo. Svojim agentima on nalaže da izmišljaju razne pronalaskе, patentna prava i slične poduhvate, kako bi i adventisti koji žele da se brzo obogate bili uvučeni u njegovu zamku i navukli ‘na sebe muke velike’. On je veoma budan i neumoran u nastojanju da ljude ovog sveta stalno drži u svom ropstvu, kako bi preko njih prijatnim uzbuđenjima privlačio i neoprezne vernike da im se pridruže u tim taštım zadovoljstvima. Želja očiju, čežnja za uzbuđenjem i prijatnim zabavama, to su prava iskušenja i zamke za Božji narod. Sotona ima mnogo fino isprepletanih, ali opasnih mreža koje izgledaju posve bezazlene i kojima on vešto zaluduje pripadnike Božjeg naroda, kao što su: razne privlačne predstave, priredbe, predavanja iz frenologije* i još bezbroj sličnih poduhvata sračunatih na to da se Božji narod navede da ljubi svet i što je na svetu. Takvim povezivanjem sa svetom vera postaje sve slabija a novac kojim bi trebalo potpomagati delo sadašnje istine odliva se u redove neprijatelja. Takvim i sličnim kanalima sotona vešto izvlači novac iz ruku i nekih vernika, koji zbog toga izazivaju gnjev Božji protiv sebe i Njegovo nezadovoljstvo.

Širenje publikacija

Pokazano mi je da mi ne vršimo svoju dužnost besplatnim širenjem naših malih publikacija. Ima mnogo iskrenih duša koje bi se jedino na ovaj način mogle privesti istini. Kad bi se uz svaki primerak tih malih listova priložio spisak i drugih naših publikacija sa naznakom i mesta gde se

---

* Frenologija: nauka koja po obliku i gradi lobanje zaključuje o duševnim osobinama i sposobnostima nekog čoveka, polazeći od misli da su psihičke funkcije lokalizovane u raznim delovima velikog mozga.

one mogu naći, znatno bi se povećao opticaj naših većih publikacija i časopisa kao što su: *Pregled, Instruktor i Reformator*.

Ti mali listovi od četiri, osam ili šesnaest strana mogu se, uz sasvim neznatne izdatke, štampati iz fonda oformljenog dobrovoljnim prilozima onih kojima je delo Božje u srcu. Kad pišete nekom svom prijatelju, možete ubaciti u koverat jedan ili više ovakvih listova bez ikakve naknadne poštarine. Ako, dok putujete kolima ili brodom ili na nekoj stanici, sretnete osobe koje pokažu interesovanje, možete im pružiti takav list. Te listove ne treba deliti svakome bez razlike, rasturajući ih kao jesenje lišće. Iako besplatno, to treba razumno davati samo onima koji će znati da dobijeno cene. To će biti reklamovanje naših publikacija i naše izdavačke delatnosti na način koji će doneti mnogo dobra.

„Zdravstveni reformator”

Mnogi ljudi propadaju u nedostatku znanja. Apostol naglašava: „Da pokažete u vjeri svojoj vrlinu, a u vrlini znanje.” Kad smo primili veru Jevanđelja, prva nam je dužnost da svojoj veri dodamo vrlinu čistih načela i da na taj način svoj um i srce očistimo za prijem istinskog znanja. Ljudi na sve strane pate od svih mogućih bolesti, ali ipak kao da namerno ostaju u neznanju u pogledu sredstava koja bi im mogla poslužiti za isceljenje i načina na koji bi mogli da izbegnu bolest.

U osnivanju Zdravstvenog instituta Božja je namera bila da znanje iz ove oblasti dopre ne samo do malog broja onih koji tu treba da se leče, nego i da se mnogi mogu poučiti u pogledu domaćeg lečenja. Časopis „*Zdravstveni reformator*“ je medijsko sredstvo preko kojeg zraci svetlosti treba da dopiru do naroda. On treba da bude najbolji zdravstveni časopis u našoj Zemlji. On mora biti prilagođen potrebama običnih ljudi, spreman da odgovori na svako umesno pitanje i da jasno izloži osnovna načela o zakonima života i uputstva kako ih držati da bi se sačuvalo zdravlje. Veliki cilj izdavanja ovog časopisa treba da bude dobro bolesnih i napaćenih u narodu Božjem. *Zdravstveni reformator*, sa poukama koje se u njemu nalaze, treba da dopre i do onih koji su suviše siromašni da bi se lečili i poučavali u našem Institutu.

Zdravstveni institut

U viziji koja mi je data 25. decembra 1865, pokazano mi je da je Zdravstvena reforma veliki poduhvat, tesno povezan sa sadašnjom istinom, i da adventisti sedmog dana treba da imaju Dom zdravlja gde bi se bolesnici ne samo lečili nego i učili kako da vode brigu o sebi da bi sprečili bolest. Pokazano mi je da naš narod ne sme ostati nezainteresovan prema ovome poduhvatu dopuštajući da imućniji između naših članova u cilju ozdravljenja i oporavka odlaze u popularna banjaska lečilišta, gde se mnogo češće nailazi na protivljenje nego na razumevanje za svoja verska ubedenja. Bolest od koje jedan pacijent boluje sistematski potkopava njegove ne samo fizičke nego i umne i moralne snage; i oboleli vernici koji se savesno drže svoje vere, ne mogu se tako uspešno oporavljati tamo gde stalno moraju paziti da nečim ne kompromituju svoju veru, kao što bi to mogli u instituciji u kojoj su i lekari i ostalo osoblje pobornici istina povezanih sa porukom trećeg anđela.

Kada se teški bolesnici ispravnom načinom lečenja - uz primenu kupanja, zdrave ishrane,

pravilno određenog vremena za odmor i za kretanje i blagotvornog dejstva čistog vazduha - oslobode svojih patnji i ozdrave, oni najčešće dolaze do zaključka da oni koji su ih tako uspešno lečili mora da su u pravu i u verskim pitanjima, ili da bar nisu daleko od istine. Ako, pak, nasi vernici odlaze da se leče u institucijama čiji lekari imaju potpuno pogrešne nazore o veri, samim tim se izlažu opasnosti da padnu pod njihov uticaj. Prema onome što mi je bilo pokazano (1865), zdravstvena institucija u ..... bila je najbolja u Sjedinjenim Državama. Tamošnji lekari su, što se tiče lečenja svojih pacijenata, učinili veliko i dobro delo, ali oni im preporučuju igranje, kartanje, posećivanje pozorišta i slična mesta za zabavu i razonodu, što je sve u direktnoj suprotnosti sa učenjem Hrista i Njegovih apostola.

Oni koji rade u našem Zdravstvenom institutu, sada smeštenom u Batl Kriku, moraju biti svesni da sarađuju u značajnom i ozbiljnom delu i da se - kad su u pitanju vera i zabavljanje ne bi smeli nipošto - ugledati na lekare iz napred pomenutog Instituta. Ipak sam videla da postoji opasna sklonost da se ugledanjem na njih izgubi iz vida uzvišeni karakter ovog velikog dela. I ako oni koji saraduju na ovom poduhvatu prestanu da na svoj posao gledaju sa visoko religiozne tačke gledišta i odstupe od uzvišenih načela sadašnje istine, podražavajući i u teoriji i u praksi one iz istaknutih institucija gde pacijenti traže samo telesno ozdravljenje, naročiti Božji blagoslovi i našu instituciju neće moći da prate više nego i one čije pogrešne nazore ona prihvata.

Pokazano mi je da ovako opsežno delo nije moguće izvršiti za kratko vreme, jer nije lako naći lekare čiji rad Bog može da odobri, i koji su spremni da bez ikakvih ličnih interesa, složno i revnosno rade za dobro bolesnih i napaćenih. Uvek treba isticati da veliki cilj ovog poduhvata nije samo obnova telesnog zdravlja, nego i savršenstvo i svetost, što nije moguće ostvariti dok i telo i duh nisu zdravi. Taj cilj se ne može ostvariti samo ljudskim naporima i metodama. Bog će podići ljude spremne da se prihvate ovog zadatka i osposobiće ih da rade ne samo kao lekari koji leče telo nego i kao oni koji leče dušu, kao duhovni očevi mladih i neiskusnih. Pokazano mi je da je stav dr E u pogledu zabava i razonode pogrešan, a ni njegovo mišljenje u pogledu telesnih vežbi nije sasvim ispravno. Mnogo je više onih za čije ozdravljenje su zabave koje on preporučuje štetne nego onih kojima su možda pomogle. Mnogim bolesnicima on zabranjuje fizički rad, a to se u mnogim slučajevima pokazalo kao veoma štetno. Umne vežbe, kao što su kartanje, šah i tome slično, razdražuju i zamaraju mozak i sprečavaju ozdravljenje, dok lak i prijatan fizički rad predstavlja za pacijenta zdravu razonodu, poboljšava cirkulaciju krvi, pospešuje rad mozga, i pokazuje se veoma korisnim za zdravlje. Ako obolelom uskratite svaku mogućnost takvog zanimanja, on još više gubi spokojstvo i, u svojoj bolesnoj uobrazilji, svoj slučaj smatra daleko težim nego što u stvari jeste, što utiče veoma nepovoljno na njegovo duševno stanje.

Više puta mi je bilo pokazano da bolesnike treba poučavati da je izbegavanje fizičkog rada u cilju ozdravljenja veoma pogrešno. Neaktivnost sve više uspavljuje funkcije organizma, krv sve sporije cirkuliše i postaje sve zagadenija. Kod bolesnika koji su skloni da svoj slučaj smatraju težim nego što u stvari jeste, neaktivnost neizbežno dovodi do najtežih posledica. Umeren i odgovarajući rad pothranjuje kod invalida svest da je i on, bar u nečemu, koristan za društvo. To mu pričinjava zadovoljstvo, daje hrabrost i snagu, što taštım zabavljanjem samo umnih sila nikada ne bi mogao postići.

Mišljenje da oni koji su zloupotrebom svojih fizičkih i umnih sila ugrozili svoje i umno i telesno zdravlje, moraju prekinuti svaku aktivnost da bi povratili svoje izgubljeno zdravlje, veoma je pogrešno. Potpuno izostavljanje aktivnosti za kratko vreme nekima bi možda i bilo potrebno, ali takvi slučajevi su veoma retki. Za mnoge bi to bila prevelika promena. Oni koji su skrхани preteranim umnim naprezanjem treba da se oslobode od tog stalnog tako iscrpljujućeg razmišljanja; ali tvrđenje da je za njih bilo kakvo vežbanje umnih snaga pogrešno, ili čak opasno,

navodi ih da svoje zdravstveno stanje smatraju gorim nego što u stvari jeste. Oni postaju samo još nervozniji i zadaju muke onima koji ih neguju. U takvom duševnom stanju njihov oporavak postaje zaista neizvestan.

Onima koji su svoje zdravlje ugrozili preteranim fizičkim naporima treba naći neki lakši i prijatniji rad. Međutim, zabraniti im svaki rad i svaku aktivnost u mnogim slučajevima bi se pokazalo pogubnim. Sa prestankom aktivnosti, nestajalo bi i njihove volje na život; i nenaviknuti na takav život, činilo bi im se da su pretvoreni u neke mašine kojima upravljaju lekari i bolesničko osoblje, uobražavajući da su svakim danom sve slabiji. Neaktivnost je za takve najveće prokletstvo koje im se na takav način nameće. Njihove snage se time samo uspavljaju i onesposobljavaju da pruže otpor bolesti i iznemoglosti, što je neophodno da bi povratili zdravlje.

Dr E je u velikoj zabludi u pogledu preporučivanja telesnih vežbi i zabava, a još više u svom učenju o stvaranju uzbuđenja na verskoj osnovi. Biblijska vera nije štetna ni za fizičko ni za umno zdravlje. Uticaj Duha Božjeg koji čoveka uzdiže i oplemenjuje najbolje je sredstvo za oporavak obolelih. Na nebu nema bolesti, već sve odiše zdravljem i srećom, i ukoliko je invalid podložniji uticaju neba, utoliko je sigurnije njegovo ozdravljenje. Uticaj shvatanja koje zastupa dr E zahvata do izvesnog stepena i nas kao narod. Štovaoci subote koji prihvataju zdravstvenu reformu moraju biti slobodni od svega toga. Svaka istinska reforma vodi nas bliže Bogu, Hristu i nebu, proširuje naše saznanje o duhovnim istinama i produbljuje naše hrišćansko iskustvo.

Ima pojedinaca zaista neuravnotežena uma koji sebe primoravaju na takve postove i molitve kakve Sveti spisi nigde ne preporučuju, na lišavanja i uzdržavanja od sna i odmora što Bog nikada nije tražio. Postupke takvih u njihovoj samovolji i isticanju lične pravde Bog ne podržava i ne odobrava. Oni, kao i nekada fariseji, imaju veru koja nije Hristova, već njihova sopstvena. Oni se za spasenje oslanjaju na neka svoja dobra dela, nadajući se zaludno da se nebo može zadobiti sopstvenim zaslugama, umesto da se, kao svaki pokajnički grešnik, u potpunosti oslone na zasluge raspetog i vaskrslog Spasitelja. Takvi se gotovo neizbežno razboljevaju. Ali Hristos i prava pobožnost donose zdravlje telu i snagu duši.

Umesto beznačajnih igara koje pacijente unižavaju u njihovim sopstvenim očima, navodeći ih na zaključak da njihov život više nije ni od kakve koristi, treba im dati da nešto rade. Pomozite im na taj način da održavaju snagu volje, jer pravilno usmerena volja snažno utiče na umirenje živaca. Bolesnici su daleko srećniji kada se nečim korisnim zanimaju, i to olakšava i znatno pospešuje njihov oporavak.

Pokazano mi je da su preporuke davane mome suprugu i sestri F u ..... da se u interesu svoga ozdravljenja klone svake aktivnosti bile za njih najveće prokletstvo. To je i kod njega i kod nje stvorilo bolesnu uobrazilju, a ishod potpune neaktivnosti bio je strah da je svaki rad a naročito onaj koji ih zamara opasan za zdravlje pa čak i za život. Mašinerija njihovog organizma, tako retko stavljana u pokret, izgubila je svoju elastičnost i snagu; tako da su im se zglobovi ukočili a mišići potpuno oslabili i pri svakom pokretu morali su ulagati velike napore praćene jakim bolovima. Ipak bi se i taj teški zamor pokazao kao blagoslov za njih da su istrajnim opiranjem savladali svoju sklonost ka neaktivnosti.

Pokazano mi je da bi za sestru F bilo daleko bolje da je ostala kod kuće, snoseći svoje porodične odgovornosti. To bi probudilo njene uspavane energije. Videla sam da su poremećeni odnosi u ovoj dragoj porodici dok se nalazila u ..... veoma nepovoljno uticali na vaspitanje njihove dece. Decu je radi njihovog ličnog dobra trebalo naučiti da preuzimaju na sebe odgovornosti u domaćim poslovima i da preuzimaju na sebe deo životnog tereta. Vaspitavajući i učeći svoju decu, ona kao majka vrši upravo onaj zadatak koji joj je Bogom određen i zbog čega je On u svojoj milosti i uslišio molitve za njeno ozdravljenje. Iako treba da izbegava preterane napore,

ona još više treba da se čuva potpune neaktivnosti.

U viziji koju sam dobila u Ročesteru, država Njujork, pokazano mi je da bi za te roditelje i decu bilo daleko bolje da žive samostalnim porodičnim životom. Učestvujući u obavljanju domaćih poslova i obaveza ta deca stiču pravilno vaspitanje koje se ne može dobiti ni na koji drugi način. Život u zdravstvenom institutu ili u bilo kom drugom mestu gde su majke i deca okruženi poslugom i drugim pomoćnim osobljem predstavlja najveću štetu i za majke i za decu. Sestru F Hristos poziva da u Njemu potraži mir i da zdravlje svome umu nale u razmišljanju o onome što je nebesko, zalažući se najusrdnije da svoje malo stado podiže u skladu sa savetima Gospodnjim. Na taj način bi najbolje pomogla i svome mužu, oslobađajući ga osećanja da ona mora biti predmet njegove stalne brige, pažnje i saosećanja.

Što se tiče smeštajnih kapaciteta Zdravstvenog instituta u Batl Kriku, pokazano mi je, kao što sam već ranije izložila, da u početku to treba da bude skromna institucija koju ćemo postepeno i oprezno povećavati, ukoliko budemo mogli da nalemo dobre lekare, pomoćno osoblje i neophodna sredstva, i koliko budu zahtevale potrebe; a sve to treba da bude usklaleno sa načelima skromnosti u duhu treće anđeoske poruke. Kad sam videla velike predračune na kojima su veoma insistirali vodeći ljudi u delu bila sam uznemirena, te sam ih i u ličnim kontaktima i preko pisama upozorila da budu oprezni. Moji razlozi za takav stav bili su sledeći: bez posebnog Božjeg blagoslova ovaj poduhvat bi, bar za izvesno vreme, mogao da bude ometan na mnogo načina, a sve bi to išlo na štetu i same ustanove i Božjeg dela. Ako bi mesto nekog od lekara, usled bolesti, smrti ili nekog drugog razloga, ostalo upražnjeno, rad bi bio otežan dok se ne nade drugi. Ako bi ponestalo sredstava kada velike zgrade budu u fazi izgradnje, radovi moraju da se obustave, uloženi kapital gubi vrednost, a sve one koji učestvuju u započetom poduhvatu zahvata obeshrabrenost. Takođe bi se moglo desiti da ne bude dovoljno pacijenata koji bi popunili smeštajne kapacitete što bi onemogućilo pokrivanje izdataka. Ispravnim i promišljenim ulaganjem napora u svakom pogledu, i uz Božji blagoslov, ta institucija će se pokazati veoma uspešnom, dok bi svaki promašaj u bilo kom pravcu, pre ili kasnije, neneo veliku štetu. Ne treba zaboraviti da od mnogobrojnih zdravstvenih institucija osnovanih u Sjedinjenim Državama za poslednjih dvadeset pet godina, danas radi samo nekoliko.

Ja sam javno pozvala naše vernike da potpomognu stvaranje jedne ovakve institucije, i o dr F sam govorila samo najlepše kao o čoveku koji je zahvaljujući Božjem providenju stekao iskustvo u lekarskoj praksi. Sve to sam rekla na osnovu onoga što mi je Bog pokazao. Ako bude potrebno, ponoviću bez ikakvog ustezanja sve što sam rekla. Nemam nameru da povučen nijednu reč koju sam izgovorila ili napisala. Ovo je delo Božje i mi to moramo nastaviti sa čvrstinom, ali ipak oprezno.

Zdravstvena reforma je tesno povezana s delom trećeg anđela, ali ona ipak nije poruka. Govornici sa naših propovedaonica treba da govore o zdravstvenoj reformi, ali ne da je ističu kao vodeću temu umesto poruke. Među onim pitanjima u kojima se ističe priprema za događaje najavljene u našoj poruci, zdravstvena reforma zauzima istaknutije mesto. Mi treba usrdno da prihvatimo svaku reformu, trudeći se pri tom da ne ostavljamo utisak kolebljivosti ni bilo kakve sklonosti fanatizmu. Sredstva za održavanje zdravstvenog instituta koji je u razvoju, naši vernici treba da prilažu, ukoliko su u stanju da zbog toga ne uskraćuju pomoć i drugim granama dela. Neka se zdravstvena reforma i zdravstvene institucije razvijaju u našoj Crkvi kao što su se razvijali i drugi korisni poduhvati, imajući u vidu koliko se sada za kratko vreme može postići više nego u prošlosti kada su naše mogućnosti bile tako neznatne. Neka se zdravstvene institucije, kao i svi ostali interesi, razvijaju postepeno kako se time ne bi ugrozio razvoj ostalih grana ovog velikog dela, koje su isto tako značajne ili možda čak i značajnije za ovo vreme. Bilo bi pogrešno

da neki brat, bio on imućan ili siromah, uloži toliki deo svoje imovine samo u Zdravstveni institut, da nije u stanju ništa više da učini u bilo kom drugom pravcu. A ne učiniti ništa bila bi još veća greška. Pozivajući i podstičući narod da prilaže za Institut, treba voditi računa da se time ne zakidaju druge grane dela, naročito treba imati obzira prema siromašnima koji su spremni da daju preko svojih mogućnosti. Neki od siromašnih koji, pored izdržavanja ponv dice, moraju da plaćaju i stanarinu jer nemaju sopstvenog krova nad glavom, spremni su da ulože petinu ili čak i trećinu celokupne svoje imovine u Institut, iako zbog svog tako slabog imovnog stanja nikada neće moći da se leče u njemu. To je pogrešno. Neka braća i sestre imaju po nekoliko deonica, mada ne bi trebalo da imaju nijednu; i trebalo bi da kraće vreme borave u Institutu jer njihove troškove, u celosti ili delimično, plaća dobrotvorni fond. Ne vidim da je mudro praviti tako velike planove za budućnost, a ostaviti bez pomoći one koji pate sada. Ne idite, braćo, ni u tome brže nego što vam Bog u svome providenju otvori put.

Zdravstvena reforma je jedna grana posebnog Božjeg dela za dobro Njegovog naroda. Pokazano mi je da se za instituciju koju smo podigli najveća opasnost krije u tome da njeni vodeći ljudi zastrane od sadašnje istine i od one jednostavnosti koja uvek treba da bude obeležje Hristovih sledbenika. Upozorena sam da u takvoj instituciji nipošto ne spuštamo kriterijum da bismo udovoljili nazorima nevernika i obezbedili njihovo pokroviteljstvo i finansijsku pomoć. Veliki cilj primanja nevernika u ovu instituciju jeste samo da ih pridobijemo za istinu. Ako spustimo kriterijum istine, oni će steći utisak da je istina od sporednog značaja, i otići će iz našeg lečilišta u gorem duhovnom stanju nego što su došli.

Međutim, najgore zlo koje bi proisteklo iz ovakvog iskustva bio bi uticaj istoga na sirote napaćene pacijente koji su na putu da prihvate istinu, a to bi se nepovoljno odrazilo na delo uopšte. Pacijenti su bili učeni da imaju poverenje u molitvu upućenu u veri, i sada su mnogi od njih u opasnosti da klonu duhom, jer na mnoge molitve ne dolazi očekivani odgovor. Videla sam da je razlog što Bog ne odgovara na molitve upućene za ozdravljenje bolesnih među nama u tome što se On ne bi proslavio isceljujući one koji nastavljaju i dalje da prestupaju zakone zdravlja. Takođe sam videla da bi molitve vere bile uslišene kada bi primena zdravstvene reforme i Institut izvršili pripremu za to. U isceljivanju bolesnih i napaćenih među nama vera i dela treba da idu uporedo, to bi doprinelo da isceljeni slave Boga ovde i da budu spaseni kada Hristos dođe. Bogu je veoma odvratno što se ti siroti pacijenti bolno razočaravaju videći da se i lekari i ostalo osoblje u Institutu rukovode uglavnom ovozemaljskim shvatanjima, umesto da lekarskoj praksi dodaju i blagodati i vrline pravih očeva i majki u Izrailju.

Neka niko ne misli da je Zdravstveni institut mesto gde se isceljenje dobija samo molitvom vere. To je institucija gde se bolesnici leče prirodnim putem. Sticanjem dobrih i zdravih navika, i učenjem kako da se bolest izbegne. Međutim, ako postoji mesto pod nebom gde bi trebalo da ljudi i žene više nego drugde upućuju žarke i saosećajne molitve u veri, onda je to ovaj Institut. Oni koji leče i neguju bolesnike treba da tom značajnom zadatku pristupe s jakom verom u Boga da On svojim blagoslovom prati sredstva isceljenja na koja nam je u svojoj milosti skrenuo pažnju, a to su: čist vazduh, lična higijena, pravilan način ishrane, određeno vreme za rad i za odmor, i pravilna upotreba vode. U ovom važnom i ozbiljnom zadatku ne bi smeli da se rukovode nikakvim ličnim interesima. Oni moraju prikupiti sve svoje snage da bi savesno vodili brigu o fizičkim i duhovnim interesima obolelih u narodu Božjem, koji se sa gotovo neograničenim poverenjem i uz velike izdatke stavljaju pod njihov nadzor. Niko nije tako velikog uma ni toliko vest da u poslu koji obavlja, i kad je učinio najbolje što može, ne bude nesavršenosti.

Oni kojima je povereno telesno a u velikoj meri i duhovno dobro obolelih u narodu Božjem, treba da se jako čuvaju da nekim svojim svetovnim shvatanjem, ličnim interesima ili nadmenošću

što su angažovani u tako velikom i popularnom pozivu, ne navuku i na sebe i na granu dela u kojoj učestvuju, Božje gadenje i Njegov gnjev. Nikada ne smeju da se oslone samo na svoje znanje. Ako nad Institutom, umesto Božjeg gnjeva i gađenja, bude Njegov blagoslov, anđeli će pratiti pacijente, pomoćno osoblje i lekare pomažući im u delu isceljenja, tako da će na kraju sva slava pripasti Bogu a ne slabom i kratkovidom ljudskom orudu. Ako se ovi ljudi u svom radu budu rukovodili mudrošću ovoga sveta, i ako se ponesu u svom srcu, govoreći: „Moja sposobnost i snaga moje ruke učiniše ovo,“ Bog će ih ostaviti da rade u uslovima koji će u pogledu znanja, iskustva i pogodnosti biti daleko nepovoljniji nego u drugim institucijama; tako da neće biti u stanju da postignu ni polovinu onoga što se postiže u drugim institucijama takve vrste.

Pokazano mi je koliko rad u otvorenoj prirodi blagotvorno utiče na one koji su nežnog zdravlja i pate od slabe cirkulacije, a posebno na žene koje su silom prilika primorane da veliki deo svog života provode u zatvorenom prostoru. Usled nedostatka svežeg vazduha i kretanja, njihova krv je puna nečistoće. Umesto rasonoda koje se takvima pružaju u zatvorenim prostorijama, njima bi trebalo omogućiti da izlaze na čist vazduh. Pokazano mi je da Zdravstveni institut treba da bude okružen prostranim zemljištem sa divnim nasadima voća, povrća i svakovrsnog cveća. Tu će pacijenti u odgovarajućem vremenu naći zanimanje koje odgovara njihovom polu i njihovom zdravstvenom stanju. To zemljište treba da bude pod nadzorom iskusnih baštovana koji će sve pažljivo i ukusno upućivati u rad.

Stav koji podržavam u pogledu ovog poduhvata zahteva od mene da slobodno izrazim svoje poglede. Koristim ovu priliku da svima zainteresovanima za ovaj predmet govorim otvoreno. Ono što se o Zdravstvenom institutu pojavilo u Svedočanstvu br. 11 nije trebalo objavljivati sve dok nisam bila u mogućnosti da napišem sve što mi je pokazano o tome. Nisam nameravala da u broju 11 pišem bilo šta o ovom predmetu, a kompletan rukopis planiran da ule u ovo svedočanstvo je iz Otave, gde sam tada radila, poslan u naš ured u Batl Krik, s napomenom da treba požuriti sa štampanjem tog malog dela pošto je postojala velika potreba za tim. Uskoro izlazi Svedočanstvo br. 12, u kojem nameravam da otvoreno i opširno pišem o Zdravstvenom institutu. Vodeći ljudi u Batl Kriku koji su bili veoma zainteresovani za Institut znali su da mi je pokazano da podizanje takve institucije treba da potpomogne narod svojim prilozima. Stoga su mi pisali da je uticaj moga svedočanstva bio neodložna potreba da bi se članovi pokrenuli za taj projekat, i da će objavljivanje broja 11 biti odloženo sve dok ja ne budem stigla da pišem.

To je za mene bilo veliko iskušenje, pošto sam znala da ne mogu napisati sve što mi je bilo pokazano, jer sam u to vreme održavala po osam puta sedmično javna predavanja, posećujući pored toga još i mnoge porodice i pišući stotine stranica ličnih svedočanstava i privatnih pisama. Sve ovo, zajedno sa ostalim svakodnevnim problemima i brigama, učinilo me je nesposobnom za rad ovakve vrste. Sa zdravljem sam bila veoma loše a svoje duševne patnje ne mogu opisati. Pod takvim okolnostima povelam sam se za rasuđivanjem drugih i napisah ono što se po pitanju Zdravstvenog instituta pojavilo u broju 11, pošto nisam bila u stanju da napišem sve što mi je bilo pokazano. Tu sam pogrešila. Morate mi dozvoliti da bolje od drugih znam šta mi je dužnost, naročito u pogledu onoga što mi je Bog otkrio. Neki će me osuditi što sada ovako govorim, a drugi što još pre nisam govorila tako. To navaljivanje da se pitanje Zdravstvenog instituta reši na brzinu, bilo je za mene jedno od najtežih iskušenja. Da su svi koji su koristili moja svedočanstva da pokrenu druge bili bar toliko i sami pokrenuti istima, ja bih bila mnogo zadovoljnija. Da sam i dalje odlagala sa iznošenjem svojih gledišta, osudili bi me i oni koji smatraju da je trebalo ranije da progovorim a i oni koji misle da ne treba da dajem nikakva upozorenja. Sve ovo pišem tako otvoreno za dobro onih koji se nalaze na čelu dela, u interesu dela i braće uopšte, kao i da bih sebe poštedela velikih muka i patnji.

Zdravlje i religija*

Bog želi da ima zdravstvenu instituciju čiji će uticaj biti tesno povezan sa usrdnim zalaganjem za smrtnike koji se pripremaju za besmrtnost, instituciju u kojoj neće biti sklonosti da se slabe verski principi ni starih ni mladih, i u kojoj oporavak telesnog zdravlja neće ići na štetu duhovnog razvoja. Veliki cilj ove institucije treba da bude obnavljanje telesnog zdravlja kako bi pacijenti mogli više da cene večne interese. Ukoliko se ovaj cilj ne bude stalno imao na umu uz najusrdnije napore da se to i ostvari, Institut će se, umesto blagoslova, pokazati kao prokletstvo; duhovnost će se u njemu smatrati kao nešto od drugostepenog značaja, dok će se važnost pridavati samo telesnom zdravlju i rasonodi.

Pokazano mi je da se visoki kriterijumi naše zdravstvene institucije ni najmanje ne smeju spuštati da bi se obezbedilo pokroviteljstvo i finansijska podrška nevernika. Ako nevernici odluče da se leče u našem Institutu dok se njegovi vodeći ljudi drže uzvišenog Bogom određenog stava to će ostaviti snažan i upečatljiv utisak na njihova srca. Narod koji drži Božje zapovesti dok ima Boga i Njegove anđele na svojoj strani, može se nadati samo blagoslovu i napretku. Cilj osnivanja ove ustanove ne treba da bude zarada, nego pružanje podrške pripadnicima naroda Božjeg da svoje telesno i duševno zdravlje održe u takvoj kondiciji, da mogu imati pravilnu predstavu o večnim vrednostima i visokoj ceni kojom je Spasitelj platio njihovo iskupljenje. Ta institucija se ne sme pretvoriti u mesto za rasonodu i zabavu. Oni koji ne mogu da žive bez ovakvih uzbuđenja nisu ni od kakve koristi za ljudsko društvo; svojim životom takvi nikoga ne čine srećnijim.

Pokazano mi je da mišljenje da je duhovnost štetna za zdravlje, koje dr E pokušava da utisne u um drugih, predstavlja samo lukavstvo đavolsko. Sotona je svoj prilaz Evi još u Edemu našao u pretpostavci da je za njenu sreću potrebno nešto veće od onoga što joj je Bog dao, da će zabranjeni plod imati naročito osvežavajući i prijatan učinak na njeno telo i um, i da će je to u sferi saznanja izjednačiti sa Bogom. Međutim, znanje i sreća kojima se ponadala pokazali su se kao najstrašnije prokletstvo.

Ima osoba bolesne uobrazilje za koje je religija kao tiranin koji vlada gvozdenom palicom. Takvi stalno oplakuju sopstvenu izopačenost i uzdišu zbog nekog zamišljenog zla. U njihovom srcu nema ljubavi a čelo im je uvek namrgodeno. Oni se ledeno zgražavaju na svaki nevini osmeh bilo mladih ili starijih. Smatraju da svaka rekreacija i zabava predstavljaju greh i da se um uvek mora nalaziti na strogo određenoj visini. To je jedna krajnost. Drugi, naprotiv, smatraju da um, u cilju ozdravljenja, treba da bude stalno u potrazi za novim zabavama i rasonodom. Oni se naviknu da zavise od takvih uzbuđenja, i posle ne mogu bez njih. To nije pravo hrišćanstvo. Takvi odlaze u drugu krajnost. Istinska načela hrišćanstva otvaraju pred svima izvor sreće čija se dubina, širina i dužina ne može izmeriti. Hristos je u nama izvor vode žive koja teče u večni život. To je neiscrpni izvor na kojem hrišćani mogu stalno da se napajaju, jer on nikada ne presušuje.

Osećanje nezadovoljstva i mrzovoljno gundanje najčešći su uzroci oboljenja tela i duše. Takvima nedostaje poverenje u Boga i hrišćanska nada koja dopire iza zavese i predstavlja čvrst i pouzdan lenger duše. Svi koji se takvom nadom oslanjaju na Hrista, čiste se kao i On što je čist. U takvima nema nemirne čežnje, mrzovolje i nezadovoljstva; oni ne iznalaze svuda samo zlo i ne

---

* Ovo i sledeće poglavlje su delimični izvodi iz pisama koje sam uputila čelnim ljudima u Zdravstvenom institutu, prvo u maju a drugo u junu 1867. godine.

odaju se teškim mislima o neakvim navodnim nevoljama. Ali mnogi izgleda unapred doživljavaju vreme nevolje. Zabrinutost se odražava na svakoj crti njihovog lica: oni nigde i ni u čemu ne nalaze utehu, i stalno strahuju naslućujući neko užasno zlo.

Ovakvi obeščašćuju Boga, i Hristova religija zbog takvih biva ozloglašena. Oni nemaju prave ljubavi ni prema Bogu ni prema najbližim članovima svoje porodice. Njihova osećanja su mračna i bolesno preosetljiva. Sama razonoda ili neka zabava nikada ne mogu da oporave um takvih. Da bi povratili sreću, njima je neophodan preobražavajući uticaj Duha Božjeg. Da bi dobili toliko bitnu božansku utehu, oni treba da se koriste blagodaću Hristovog posredništva. „Jer koji je rad da živi i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj oda zla i neka čini dobro; neka traži mir i neka se drži njega. Jer oči Gospodnje gledaju na pravednike i uši Njegove na molitvu njihovu, a lice Gospodnje protiv onih koji čine zlo.” Istinski su srećni samo oni koji su na osnovu ličnog iskustva spoznali istinitost ovih reči. Oni smatraju da je odobravanje neba vrednije od svake ovozemaljske zabave. Hristos u njima kao nada slave, biće zdravlje njihovom telu i snaga duši.

Jevanđeljska jednostavnost brzo iščezava između onih koji tvrde da svetkuju subotu. Pitam se po sto puta na dan: Kako Bog može da nam podari uspeh? Molitve se tako retko čuju. U stvari, molitva se smatra potpuno zastarelom. Malo je njih spremno da uzmu krst, iako je Hristos bez protivljenja nosio sramni krst nas radi. Ne mogu se složiti da na Zdravstvenom institutu sve ide onako kako bi Bog to želeo, i strahujem da On ne okrene svoje lice od te ustanove. Pokazano mi je da bi lekari i pomoćno osoblje morali biti ljudi koji imaju iskustveno znanje o istini, koji zaslužuju poštovanje i na čiju reč se može osloniti. To treba da budu ljudi dobro uravnotežena uma, ljudi koji savršeno vladaju sobom, ljudi koji nisu ćudljivi, nepostojani, podložni zavisti ili sumnjičenju drugih, ljudi jake volje koji ne popuštaju u trenucima malodušnosti; ne gaje predrasude, ne misle zlo, koji misle i postupaju trezveno i obazrivo imajući uvek pred očima samo slavu Božju i dobro drugih. Nijednog pojedinca nikada ne treba postavljati na neki poverljivi položaj samo zato što on to želi. Na odgovorne položaje treba postavljati samo one koji su za to okvalifikovani. Oni koji treba da se prihvate odgovornih dužnosti prvo moraju biti provereni, pružajući dokaze da su slobodni od zavisti, da ne gledaju ko je ko, da ne ukazuju posebnu pažnju nekolicini svojih štićenika, zapostavljajući druge. U toj ustanovi Bog može da odobri samo ono što je u potpunosti ispravno.

Rad i razonoda

Dragi brate F, misli su mi znatno skoncentrisane na jedno ili dva pitanja. Svako veče, gde god stignem, pišem pisma kako bih izvršila ono u što sam osvedočena da mi je dužnost. Kada mi je bilo pokazano da dr E, dajući uputstva svojim pacijentima, greši u nekim pitanjima, videla sam da si i ti primio iste ideje u mnogo čemu, i da je došlo vreme da to ispraviš. To se odnosi na rad i razonodu. Pokazano mi je da bi za većinu pacijenata bilo blagotvornije kada bi im dozvolio, pa čak i preporučio, neki lakši rad, nego što im se preporučuje besposličenje i potpuna neaktivnost. Najveću pomoć u cilju ozdravljenja predstavlja snaga volje, koju treba podsticati kako bi se uspravane sposobnosti probudile. Ukoliko onima koji su u toku celog života preterivali sa radom uskratite svaki rad njihovo zdravstveno stanje će se, u devet od deset slučajeva, neizbežno pogoršati. Ovo se potpuno obistinilo u slučaju moga supruga. Pokazano mi je da je fizički rad u otvorenoj prirodi daleko blagotvorniji nego rad u zatvorenom prostoru; ali ukoliko se to ne može obezbediti, onda i neko lakše zanimanje u zatvorenom prostoru može da zabavi um, ne dozvolja-

vajući bolesniku da toliko misli na simptome svoje bolesti i na kuću.

To potpuno uzdržavanje od rada i svake aktivnosti, prema onome što mi je pokazano, predstavljalo je najveće prokletstvo za tvoju suprugu i za moga muža. Bog je dao zanimanje još prvom bračnom paru u Edemu, jer je znao da će ih to učiniti još srećnijima. Prema onome što mi je pokazano, lečenje neradom je pravo prokletstvo i za telo i za dušu. Bavljenje nekim lakim poslom ne uzbuluje niti previše opterećuje um, već ga, naprotiv, jača više nego bilo koja vrsta zabave ili razonode. Bolesnici se najčešće u takvoj neaktivnosti bave samo sobom, razmišljajući jedino o svojoj iznemoglosti, sve dok ne postanu sasvim nesposobni da bilo šta učine; dok bi - uvežbavanjem svoje volje i prisiljavanjem sebe da svakog dana bar ponešto urade svojim rukama, - bili daleko srećniji i brže bi ozdravili. Kasnije ću o ovom pitanju pisati opširnije.

Nedavno sam saznala iz jednog ročestarskog lista da se u tamošnjem institutu igranje karata više ne praktikuje u cilju razonode.

J. G. V. Primedba uz prvo izdanje

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj trinaest

Uvod

Ponovo osećam svojom dužnošću da narodu Gospodnjem pišem otvoreno i bez ikakvog ulepšavanja. Unižavajuće mi je da ukazujem na zablude i pobunu onih koji su dugo bili upoznati s nama i našim delom. Ovo činim da bih upozorila druge i ispravila neistinita tvrđenja koja se šire o mome suprugu i o meni sračunata da naškode delu. Kada bismo bili pogođeni samo mi, ćutala bih; ali kad se delo Božje ruži i izlaže opasnosti, moram progovoriti ma koliko ponižavajuće to bilo. Oholi licemeri će likovati nad našim vernicima zato što su dovoljno smerni da priznaju svoje grehe. Bog ljubi pripadnike svog naroda koji drže Njegove zapovesti, ali ih i ukorava, ne zato što su najgori, nego zato što su najbolji narod na svetu. „Ja koje god ljubim” kaže Hristos, „one i karam.”

Htela bih posebno da skrenem pažnju na značajne snove iznesene u ovom malom delu, koji jasno i uskladeno ukazuju na iste pojave. Većina snova obično se odnose na svakodnevne pojave u našem životu, sa kojima Sveti Božji Duh nema nikakve veze. Postoje takođe i lažni snovi kao i lažne vizije, koje nastaju pod inspiracijom sotonskog duha. Ali snovi koji dolaze od Gospoda u Reči Božjoj su svrstani u isti red sa vizijama i isto su tako istinski plod Duha proroštva kao i vizije. Takvi snovi, kada se uzmu u obzir osobe koje ih imaju i okolnosti pod kojima su dati, sami sadrže dokaze o svojoj istinitosti.

Neka Božji blagoslovi prate ovo malo delo.

Kratki zapisi o preživljenom

Od 19. decembra 1866. do 25. aprila 1867.

Pošto sam se potpuno uverila da moj suprug ako ostane u stanju neaktivnosti ne može ozdraviti od svoje dugotrajne bolesti, i da je krajnje vreme da pođem i iznesem pred narod svoje svedočanstvo, ja sam, nasuprot mišljenju i savetu skupštine u Batl Kriku, čiji smo članovi bili u to vreme, odlučila da zajedno sa svojim suprugom koji je bio u izuzetno slabom stanju, krenemo na putovanje po severnom Mičigenu, i to po najoštrijoj zimskoj hladnoći. Trebalo mi je ne malo moralne hrabrosti i vere u Boga da bih se odlučila na toliki rizik, pogotovu što sam bila usamljena i što je protiv toga bila skupština, uključujući i vodeće ljude u Batl Kriku.

Ali ja sam znala da mi je to zadatak koji treba da izvršim, a sotona je odučno nastojao da me u tome spreči. Dugo sam očekivala da se prepreke uklone. Strahujući da bi, ukoliko i dalje ostanem u ropstvu neaktivnosti, dragocene duše mogle biti izgubljene. Ostati i dalje u tako neaktivnom čekanju činilo mi se gore nego smrt, i morali smo poći na put pa makar i stradali. I tako smo 19. decembra 1866. godine, praćeni snažnom olujom, krenuli iz Batl Krika za Rajt, okrug Otava, u državi Mičigen. Moj suprug je ovo dugo i naporno putovanje od sto pedeset kilometara podneo mnogo bolje nego što sam očekivala, i kad smo stigli u odavno poznatu kuću brata Ruta izgledao je isto tako dobro kao i kad smo krenuli iz Batl Krika. Članovi ove drage

porodice primili su nas veoma ljubazno i brinuli su o nama tako nežno kao što bi se hrišćanski roditelji brinuli za svoju bolesnu decu.

Tamošnju skupštinu smo zatekli u veoma žalosnom stanju. Seme nesloge i međusobnog nepoverenja uhvatilo je duboko koren kod 570 većine članova i zaposeo ih je duh ovoga sveta. I pored tako nepovoljnog duhovnog stanja, oni su gladovali za duhovnom hranom jer su retko imali prilike da čuju propovednike. Tu je otpočeo naš prvi uspešan rad otkako je moj suprug oboleo. On počeo da radi kao i ranijih godina, iako je bio veoma slab. Govorio je po trideset ili četrdeset minuta i subotom i nedeljom po podne, a ja bih zatim popunila preostalo vreme govoreći oko sat ili sat i po svakog popodneva. Prisutni su nas slušali s najvećom pažnjom. Primitila sam da moj suprug postaje sve snažniji, jasniji i usredsređeniji u svojim izlaganjima. I kada je na jednom mestu govorio sat vremena sa takvom jasnoćom i snagom, sa takvim osećanjem tereta i brige za delo kakvo je obično i ranije ispoljavao, nisam mogla izdržati da ne izrazim osećanje svoje duboke zahvalnosti. Ustala sam pred skupom i u suzama skoro pola sata pokušavala da tim osećanjima dam izraza. Bila sam ubedena da nam predstoje bolji dani.đ

Tu smo se zadržali šest nedelja. Ja sam za to vreme govorila dvadeset i pet puta, a moj suprug dvanaest puta. Kako je naš rad u toj skupštini napredovao, počeli su da mi se u viziji otkrivaju pojedini slučajevi, i tako sam napisala oko stotinu stranica svedočanstva koja su bila njima namenjena. Radili smo takođe i sa dušama koje su dolazile kod brata Ruta, u čijoj smo kući odseli, a neke od njih smo posećivali u njihovim domovima i tu se zalagali za njih; ali najviše vremena i truda posvećivali smo sastancima u Molitvenom domu. Zapazila sam da je u takvom radu moj suprug predstavljao zaista veliku pomoć. Dugogodišnjim iskustvom i zajedničkom saradnjom u prošlosti, on se uspešno okvalifikovao za takvu vrstu rada. I sada, prihativši se ponovo tog poziva, ispoljavao je svu onu jasnoću poimanja, zdrav sud i istinsku odanost u postupanju sa zabludelim, kao i u svojim predašnjim godinama. Pomagao mi je, u stvari, više nego dvojica drugih propovednika. Za te drage duše učinjeno je veliko i dobro delo, svi su iskreno i u potpunosti priznali svoje greške, jedinstvo je ponovo uspostavljeno, i Bog je to potvrdio svojim blagoslovom. Moj suprug se zalagao da davanje u sistematskom dobročinstvu ne treba da bude proizvoljno nego da se prihvati određeni iznos, što treba da usvoje sve skupštine. Njegovi naponi su urodili plodom tako da se suma koju je ta skupština uplaćivala u blagajnu povećala godidnje za oko tri stotine dolara. Oni članovi koji su bili u zabuni oko nekih mojih svedočanstava, naročito po pitanju odevanja, stekli su potpuno jasnu predstavu kada im je to objašnjeno. Prihvaćena je zdravstvena reforma kao i reforma u odevanju, a prikupljena je i velika suma novca za Zdravstveni institut.

Smatram za svoju dužnost da ovde iznesem i sledeće: Dok smo mi pomenuti rad sa uspehom nastavljali, u isto mesto je, na nesreću, došao jedan imućniji brat iz Njujorka, koji je prethodno svratio u Batl Krik i tamo saznao da smo mi na ovaj put krenuli nasuprot mišljenju i savetu Crkve i tamošnjih vodećih ljudi. On je moga supruga čak i pred onima za koje smo se najviše zalagali prikazivao kao delimično maloumnog a njegova izlaganja potpuno beznačajnim. Svojim uticajem po tom pitanju, kako mi je rekao starešina te skupštine, brat Rut, on je ovdašnje delo unazadio bar za dve sedmice. Ovo iznosim kao upozorenje neposvećenima da u svom slepilu i bezosećajnosti ne iznose tvrdnje kojima se za jedan sat mogu pričinuti takve štete koje će premorene sluge Božje morati sedmicama da otklanjaju. Mi smo se toliko zalagali za imućne, a sotona je upravo u ovom imućnom bratu našao pogodno oruđe kojim je mogao da se posluži. Gospod neka mu pomogne da uvidi pogrešnost svoga postupka, i da to u poniznosti prizna i ostavi. Posle dvonedeljnog najnapornijeg rada, i uz Božji blagoslov, uspeli smo da neutrališemo taj rđavi uticaj i da tim dragim dušama pružimo ubedljive dokaze da nas je Gospod poslao k

njima. Kao plodove našeg rada, brat Vagoner je uskoro krstio sedam duša, a dvoje je u julu mesecu krstio moj suprug prilikom naše druge posete toj skupštini.

Brat iz Njujorka se, u društvu svoje supruge i kćeri, u Batl Krik vratio u takvom duševnom raspoloženju da nije mogao dati korektan izveštaj o uspehu ostvarenom u Rajtu niti da smiri osećanja članova u Batl Kriku. Kada su činjenice izašle na svetlost dana, ispostavilo se da su i on i pojedini članovi te skupštine uzajamno trovali jedni druge, prenoseći sa zadovoljstvom od kuće do kuće najnepovoljnija mišljenja o našem putu, koji je postao predmet razgovora. I upravo u vreme dok je to bezosećajno izživljavanje bilo u toku, usnila sam sledeći san:

Sanjala sam kao da se u društvu jedne ličnosti zapovedničkog držanja i dostojanstvenog ponašanja nalazim u poseti Batl Kriku. U snu sam obilazila domove naše tamošnje braće. Upravo kad htedosmo da uđemo, začusmo glasove sagovornika koji su revnosno učestvovali u glasnom razgovoru. Ime moga supruga često je ponavljano i bila sam bolno iznenađena kad sam čula kako oni koji su se izdavali za naše najodanije prijatelje govore o događajima i prizorima koji su se odigrali za vreme teške bolesti moga supruga, kada su njegove fizičke i umne snage bile u velikoj meri paralisane. Zbolelo me je kad sam čula kako pomenuti brat iz Njujorka žučno i u preteranoj svetlosti prepričava događaje koji ovima iz Batl Krika nisu bili poznati, dok su naši prijatelji iz Batl Krika, zauzvrat, prepričavali ono što su oni znali. Osetila sam oštar bol u srcu, i u snu se oskoro onesvestih, ali me ruka moga pratioca pridržava, i on reče: „Moraš ovo čuti i saznati ma koliko ti teško bilo da to podneseš.”

U svakoj kući kojoj se približismo, tema razgovora bila je ista. To je za njih bila sadašnja istina. Tada ja rekoh: „O, ovo nisam znala! Nisam znala da takva osećanja mogu postojati u srcu onih koje smo smatrali svojim prijateljima u blagostanju, odanim prijateljima u patnji, ucveljenosti i nesreći. Kamo sreće da to nikad nisam saznala! Sve njih mi smo smatrali svojim pravim i najboljim prijateljima.”

Moj pratilac reče: „Kada bi oni tako rado, tako usrdno i predano razgovarali o svom Iskupitelju, razmišljajući o Njegovoj neuporedivoj privlačnosti, o Njegovoj nesebičnoj plemenitosti, milostivom praštanju i nežnom saosećanju sa onima koji stradaju i pate, o Njegovom strpljenju i neizrecivoj ljubavi, koliko bi dragoceniji i poželjniji bili plodovi!”

„Ovo me je bolno rastužilo,” rekoh ja tada. „Moj suprug nije štedeo sebe da bi spasavao duše. On je preuzimao na sebe teret za teretom sve dok se pod njima nije skrhao. On je malaksao, skrhan i fizički i mentalno; i sada istraživati neke reči i postupke da bi se uništio njegov uticaj kada ga je Bog podigao svojom rukom da bi se ponovo čuo njegov glas, zaista je svirepo i bezbožno.”

Moj pratilac reče: „Razgovor o Hristu i karakterističnim crtama Njegovog života osvežava duh, a plod toga biće posvećenost i na kraju večni život.” A zatim je naveo sledeće reči apostola: „Što god je istinito, što god je pošteno, što god je pravedno, što god je čisto, što god je dostojno ljubavi, što god je na dobrom glasu, bilo koja vrlina, bilo što pohvale dostojno, to mislite.” Ove reči su na mene ostavile tako dubok utisak da sam sledeće subote govorila o tome.

Moj rad u Rajtu bio je veoma zamoran. Imala sam mnogo briga i obaveza oko moga supruga svaki dan, a često i u toku noći. Pripremala sam mu kupanje, izvodila ga na vožnju i po dva puta na dan šetala sa njim, bez obzira da li je vreme bilo prijatno, hladno ili čak burno. Pisala sam dok je on diktirao svoje izveštaje za *Pregled*, a pisala sam i mnoga pisma kao dodatak uz mnoge stranice ličnih svedočanstava za pojedince a najviše za Svedočanstvo broj 11, a uz sve to išla sam u mnoge posete i govorila često dugo i usrdno kako ja to obično činim. Brat i sestra Rut su u potpunosti saosećali samnom u mojim iskušenjima i mučnim naporima, i s najnežnijom pažnjom zadovoljavali sve naše potrebe. Često ponavljam u svojim molitvama da ih Gospod blagoslovi

obiljem svojih darova: u zdravlju, svakodnevnim potrebama i duhovnoj snazi. Bila sam uverena da će ih pratiti naročiti blagoslov. Iako bolest nije zaobišla ni njihov dom, brat Rut me je obavestio da su sa zdravljem sada bolje nego pre; a i za ovozemaljske blagoslove kaže da mu je pšenica rodila skoro deset metričkih centi po jutru a na nekim parcelama i preko četrnaest, dok prosečan prinos s njive njegovih suseda nije iznosio ni pune tri metričke cente.

29. januara 1867. godine napustili smo Rajt i oputovali u Grinvil, mesto udaljeno odatle oko šezdeset pet kilometara. Bio je to najhladniji zimski dan, i bili smo radosni što smo sklonište od oštrog studena i vetra našli u domu brata Mejnarda. Ta draga porodica nam je uz najsrdačniju dobrodošlicu otvorila ne samo svoj dom nego i svoje srce. U toj okolini zadržali smo se oko šest nedelja, radeći sa skupštinama u Grinvilu i Orleanu; ali je gostoljubivi dom brata Mejnarda bio za sve to vreme naša centrala.

Gospod mi je podario snagu te sam se slobodno obraćala okupljenim slušaocima; i u svakom naporu učinjenom u tom pravcu osećala sam da me podržava Njegova sila. I kad god sam bila osvedočena da imam svedočanstvo koje prisutnima mogu izneti u vezi sa radom moga supruga, moja vera je bivala ojačana da će on ipak ozdraviti i smoći snage da kao i nekada saraduje u delu Božjem. Narod je prihvatio njegove napore, i on mi je bio velika pomoć u tom radu. Bez njega ne bih postigla mnogo, ali uz njegovu pomoć i zahvaljujući sili Božjoj bila sam u mogućnosti da učinim ono što mi je bilo stavljeno u zadatak. Gospod ga je milostivo podržao u svim naporima koje je ulagao. Sa svakim novim naporom koji je ulagao uzdajući se u Boga i ne obazirući se na svoju iznemoglost, njegove snage su se obnavljale i zdravlje mu se poboljšavalo. Uvidevši da se mom suprugu vraća i fizička i umna snaga, bila sam veoma zahvalna Bogu u nadi da ćemo se, oslobođeni okova bolesti, ponovo još usrdnije angažovati u delu. Pre nego što ga je zadesila bolest, on je zbog svog položaja i obaveza u Uredu najveći deo svog vremena morao da provodi upravo tu; a pošto nisam mogla da putujem bez njega bila sam primorana da mnogo vremena provodim kod kuće. Osećala sam da ga sada, dok se bavi isključivo propovedanjem, Bog podržava. Poslove u Uredu mogu da obavljaju i drugi; i mi smo bili osvedočeni da on više ne treba da se vraća poslu koji ga vezuje samo za jedno mesto, nego da putujemo zajedno kako bismo mogli da iznosimo sveža svedočanstva koja nam je Bog dao za svoj narod.

Na mene je stanje u kojem se nalazio Božji narod uticalo veoma nepovoljno, i svakog dana sam bila svesna da svoje snage iscrpljujem do krajnje mere. Dok smo bili u Rajtu poslali smo Uredu za publikacije rukopis za Svedočanstvo broj 11, a ja sam svaki slobodan trenutak čim se sastanak završi koristila u pripremi materijala za broj 12. U neprekidnom zalaganju za interese Crkve u Rajtu preopterećivala sam svoje fizičke i umne snage. Osećala sam potrebu za odmorom, ali za to nije bilo nikakvih izgleda. Govorila sam sa propovedaonice po nekoliko puta u sedmici, i pisala mnoge stranice svedočanstava za pojedince. Teret briga i odgovornosti koji sam osećala za duše bio je tako veliki da sam svake noći spavala samo po nekoliko časova.

Dok sam se tako neumorno zalagala za delo i rečju i perom, iz Batl Krika sam primala obeshrabrujuća pisma. Dok sam ih čitala osećala sam neizrecivu potištenost duha i takve duševne patnje koje su na mahove paralisale moje životne snage. Tri noći gotovo uopšte nisam spavala. Bila sam zgranuta i veoma uznemirena. Takva svoja osećanja prikrivala sam, koliko god je to bilo moguće, od svoga supruga i od saosećajne porodice kod koje smo stanovali. Niko nije znao za moje patnje i teret moje duše, koji sam u molitvama za porodičnim oltarom, jutrom i večerom nastojala da prebacim na Onoga koji u svemu može da nam pomogne. Ali su moje molitve izlazile iz srca koje je lomio strah i bile isprekidane i nepovezane zbog patnji i bola koji nisam mogla da savladam. Krv mi je navaljivala u mozak zbog čega sam često posrtala i gotovo padala. Često sam krvarila iz nosa, naročito posle napornog pisanja. Bila sam primorana da prekidam sa

pisanjem, ali se pri tom nisam mogla osloboditi tereta briga i odgovornosti, znajući da imam svedočanstva za druge koja na drugi način nisam mogla da im prenesem.

U međuvremenu stiže još jedno pismo kojim me obaveštavaju da je bolje da se objavljivanje svedočanstva broj 11 odloži dok ne napišem ono što mi je pokazano u pogledu Zdravstvenog instituta, pošto u fondu za taj poduhvat znatno nedostaju sredstva a potreban je i uticaj moga svedočanstva da bi se braća pokrenula na davanje. Tada napisah jedan deo onoga što mi je pokazano o Institutu, ali nisam mogla da obradim ceo predmet zbog velikog pritiska krvi na mozak. Da sam znala da će objavljivanje svedočanstva broj 12 biti toliko odlagano, ni u kom slučaju ne bih poslala ovaj deo rukopisa koji je objavljen u broju 11. Nadala sam se da ću posle nekoliko dana odmora moći ponovo da pišem. Ali sam se na svoju veliku žalost osvedočila da mi zbog mog zdravstvenog stanja zaista nije moguće. Ideja o pisanju Svedočanstava, i opštih i za pojedince, morala je tada biti napuštena, i zbog toga sam bila veoma potištena.

Zbog tako izmenjenih okolnosti odlučeno je da se vratimo u Batl Krik, da ostanemo tamo dok su putevi tako blatnjavi i loši, i da tamo dovršim Svedočanstvo broj 12. Moj suprug je žarko želeo da se vidi sa svojom braćom u Batl Kriku, da porazgovara s njima i da se zajedno raduju svemu što je Bog učinio za njega. Sakupila sam svoje rukopise i krenusmo na put. Usput smo održali dva sastanka u Orenžu, što se pokazalo kao veoma korisno i ohrabrujuće za tamošnje vernike. Bilo je to duhovno osveženje i za nas same.

Te noći sam sanjala da se nalazim u Batl Kriku i da kroz stranično okno na vratima posmatram kako se jedna povorka, dva i dva u redu približava našoj kući. Ljudi u povorci izgledali su strogi i odlučni. Dobro sam ih poznavala i pošla sam da otvorim vrata sobe za prijem da bi ih dočekala, ali sam ipak još jednom pogledala kroz prozor. Prizor se izmenio. Povorka je sad ličila na katoličku procesiju. Jedan je u ruci držao krst a drugi jednu trsku. Kad su se približili kući onaj što je nosio trsku obišao je kuću i rekao triput: „Ova kuća se proskribuje [stavlja van zakona, zabranjuje, uz mogućnost konfiskacije ili zaplene – prim. prev]. Stvari se moraju zapleniti. One govore protiv našeg svetog reda.“ Užas me je obuzeo i potrčavši kroz kuću izašla sam na vrata prema severu i našla se usred jedne grupe nekih koje sam poznavala, ali se nisam usuđivala ni reč da prozborim iz straha da ne budem izdana. Tražila sam neko skrovito mesto gde bih mogla plakati i moliti se i gde me neće pratiti žudne, ispitivačke oči gde god se okrenem. Stalno sam ponavljala: „Kad bih samo mogla razumeti sve ovo. Kad bi mi samo hteli reći šta sam rekla ili učinila.“

Puno sam plakala i molila dok sam gledala kako se naše stvari plene. Pokušala sam da pročitam saosećanje ili sažaljenje u pogledima onih oko sebe, i zapazila nekoliko izraza naklonosti od onih koji bi hteli pričati samnom ili me tešiti kad se ne bi plašili da bi ih ostali mogli primetiti. Pokušala sam jednom da umaknem iz te gomile, ali videla sam da sam pod prismotrom i prikrila sam svoje namere. Počela sam glasno plakati i govoriti: „Kad bi mi samo kazali šta sam učinila ili šta sam rekla!“

Moj muž, koji je spavao u krevetu u istoj sobi, čuo je moj glasni plač i probudio me. Jastuk mi je bio moker od suza, a na meni žalosna potištenost duha.

Brat i sestra Hau ispratili su nas do Vest Vindsora gde su nas dočekali i uz dobrodošlicu primili brat i sestra Kerman. U subotu i nedelju sreli smo se s braćom i sestrama iz okoline, iznoseći im slobodno naša svedočanstva. Posebno su osveženi Duhom Gospodnjim bili oni koji su se najviše interesovali za napredak dela Božjeg. Sastanci su bili blagotvorni, i skoro svi su ponešto rekli što je delovalo veoma ohrabrujuće.

Za nekoliko dana našli smo se ponovo u Batl Kriku posle odsustva od oko tri meseca. Moj suprug je u subotu, 16. marta, održao propoved o posvećenju, koju je fonografski snimio urednik

časopisa *Pregled* i kasnije objavio u svesci 29, broj 18. On je s jasnoćom govorio i posle podne i sledećeg dana pre podne. Ja sam svoje svedočanstvo iznela sa uobičajenom slobodom. U subotu, 23. marta, govorili smo sa slobodom okupljenim vernicima u Njutonu, a sledeću subotu i nedelju posvetili smo vernicima u Konvisu. U nameri da se okrenemo ka severu prešli smo oko pedeset kilometara, ali smo zbog nepovoljnog stanja na putevima morali da se vratimo. Moj suprug je bio strašno razočaran zbog hladnog prijema na koji smo naišli u Batl Kriku, a i ja sam takođe bila ožalošćena. Došli smo do zaključka da ne možemo iznositi svoja svedočanstva pred članove te skupštine sve dok oni ne pruže uverljivije dokaze da žele našu službu, i odlučismo da, dok se stanje na putevima ne poboljša, radimo u Konvisu i Monteriju. Sledeće dve subote provedosmo u Konvisu, i tu se rad pokazao najplodonosnijim.

U Batl Krik sam se vratila kao premoreno dete kome su neophodne reči utehe i ohrabrenja. Veoma mi je teško što ovde moram reći da smo naišli na izrazito hladan prijem kod naše braće i sestara od kojih smo se pre tri meseca rastali u savršenom jedinstvu, izuzev njihovog neslaganja sa našim odlaskom. Prve noći provedene u Batl Kriku sanjala sam kako mi premorenoj od teškog rada, pred putovanje na neki veliki sastanak kome treba da prisustvujem, sestre pomažu u sređivanju moje kose i pakovanju garderobe, pri čemu sam od velikog premora i zaspala. Kad se probudih bila sam veoma iznenađena i uzbuđena, negodujući ljutito što su moje haljine uzete a na meni su bile neke stare rite, nešto skrpljeno od napabirčenih komada starih krpa. „Šta ste to,” rekoh okupljenima, „učinili sa mnom? Ko je tako sramno postupio, zamenivši moje haljine prosjačkim ritama?” Skinula sam te krpe i bacila ih daleko od sebe. Bilo mi je veoma teško i u bolu povikah: „Vratite mi moje haljine koje nosim dvadeset i tri godine, i ni u jednom slučaju se nisam osramotila. Ako mi ih ne vratite pozvaću u pomoć narod da mi se vrata moje haljine koje nosim preko dvadeset godina.”

Doživela sam ostvarenje ovog sna. U Batl Kriku sam naišla na glasine koje su širene o nama da bi se naškodilo našem uticaju, ali u tome nije bilo nimalo istine. U pismima koja su iz Zdravstvenog instituta i iz Batl Krika upućena skupštinama u Mičigenu i drugim državama izražavana su strahovanja, sumnje i nagađanja u odnosu na nas. Bila sam bolno pogođena kada mi je jedan saradnik, koga sam veoma cenila, rekao kako se sa svih strana čuje da ja govorim protiv skupštine u Batl Kriku. Bilo mi je toliko teško da nisam znala šta da mu kažem. Naišli smo na duh teškog osuđivanja i optužbi usmerenih protiv nas. Videvši kakva se osećanja gaje prema nama nismo se više osećali kao kod svoje kuće. Bili smo razočarani i potišteni do te mere da sam dvojici istaknutije braće morala reći da se ne osećam kao kod kuće, jer smo umesto na dobrodošlicu i ohrabrenje naišli na nepoverenje i potpunu hladnoću, i da još uvek ne mogu da shvatim takav tretman prema onima koji su skrhani prekomernim zalaganjem i potpunom odanošću delu Božjem. Dodala sam da po našem mišljenju treba da se iselimo iz Batl Krika i potražimo mirniji dom. Ojađena u duši preko svake mere, nisam odlazila nikuda od kuće, strahujući da će mi ako odem bilo gde među vernike, neko zadati nove rane. Konačno, pošto niko nije ni pokušao da ublaži moje patnje, smatrala sam za svoju dužnost da pozovem izvestan broj iskusne braće i sestara i da proverim glasove koji se šire o nama. Potištena, očajna i u bolu, saslušala sam optužbe iznete protiv mene u vezi sa mojim putovanjem na istok, pre godinu dana, i mučnim okolnostima koje su pratile to putovanje.

Pozvala sam prisutne da sami prosude da li bi me moja povezanost sa interesima dela Božjeg mogla navesti da olako govorim o članovima iz Batl Krika, sa čijim osećanjima nikada nisam dolazila u sukob. Nisam li za delo Božje pokazala istu toliku zainteresovanost kao i oni? Celokupno moje iskustvo i sav moj život nerazdvojno su povezani s tim. Ja tu nemam nikakvih ličnih ni posebnih interesa. Sve što imam uložila sam u to delo, i nijednu žrtvu kad je u pitanju

napredak istoga nisam smatrala prevelikom. Nisam dozvolila čak ni da me osećanja ljubavi prema svojoj tek rođenoj deci spreče da pođem na dužnost kada je Bog to zatražio. Moje srce kucalo je materinskom ljubavlju isto tako snažno kao i srce svake majke, pa ipak sam se odvojila od svoje dece u povelju, pristajući da druge žene vode o njima materinsku brigu. O svojoj zainteresovanosti i odanosti delu Božjem, ja sam pružila nepobitne dokaze. Koliko mi je stalo do toga, pokazala sam ne samo rečima nego i delima. Da li se iko u ovome snažnije dokazao nego ja? Jesu li oni (koji me optužuju) revnovali za istinu? Ja sam još više. Jesu li bili odani delu? Ja mogu reći da sam zaista bila odana više od bilo koga. Jesu li stradali istine radi? Ja sam još više. Nisam marila za svoj život. Nisam se klonila pogrda, patnji i lišavanja. Kad su me prijatelji i srodnici u očajanju već gotovo prežalili, jer me je bolest potpuno osvojila kao svoj plen, suprug me je na svojim rukama unosio u kola ili u lađu. Jednom prilikom, na nekom putovanju koje je trajalo do ponoći, našli smo se u Bostonu bez ijednog centa u džepu. Dva ili tri puta smo pešačili po dvanaest kilometara. Išli smo dok mi nije ponestalo snage, a onda smo klekli na zemlju moleći se da mi Bog podari snagu za dalje. Dobili smo snagu i bili osposobljeni da se usrdno posvetimo radu na spasavanju duša. Nismo dozvolili da nas bilo šta spreči u izvršavanju dužnosti ili odvoji od dela.

Duh koji se ispoljio pri ovom susretu bolno me je ožalostio. Vratila sam se kući još uvek opterećena, pošto prisutni nisu učinili ništa da bi moj teret olakšali bar priznanjem da su imali pogrešno mišljenje o meni i da su njihove sumnje i optužbe bile neosnovane. Oni nisu mogli da me osude, ali nisu ni uložili bilo kakav napor da mi pomognu.

Moj suprug je petnaest meseci bio tako slab da svoj džepni sat i novčanik nije uopšte uzimao niti je bio u stanju da upregne i vozi svoje kočije. Međutim, ove godine je uzeo svoj časovnik i novčanik, na žalost, prazan usled velikih troškova koje smo imali, i sam zapregao i vozio svoje kočije. On je, u toku svoje bolesti, nekoliko puta odbijao da primi novac od svoje braće koji su mu nudili skoro hiljadu dolara, naglašavajući da će ih obavestiti ako mu bude neophodno. Najzad smo se ipak našli u velikoj oskudici. Moj suprug je smatrao da mu je prvo dužnost da proda ono čega smo se mogli lišiti, pa tek onda da se obrati drugima za pomoć. Imao je nešto malo skromnijeg nameštaja u uredništvu i kod pojedine braće u Batl Kriku. Sve je to pokupio i prodao. Raspolagali smo nameštajem koji je vredeo oko sto pedeset dolara. Našu sofu, koju smo koristili za molitveni dom, moj suprug je pokušao da proda, nudeći je za svega deset dolara, ali nije uspeo. U to vreme uginula nam je i jedina krava, koja nam je bila toliko dragocena. Tada je moj muž prvi put osetio da se nekome mora obratiti za pomoć, i uputio je pismo jednom bratu naglasivši u istome da bi primio pomoć ukoliko Crkva nađe za dobro da mu se to učini zbog pomenutog gubitka koji nas je snašao. Ali ni tom prilikom nije preduzeto ništa, sem što su moga muža po pitanju rukovanja novcem proglasili nenormalnim. Poznajući ga dobro, morali su znati da on nikada ne bi tražio pomoć da ga na to nije naterala velika nevolja. A kada je to učinio, sude o njegovim osećanjima i, ne ulazeći dublje u razloge, koriste našu nevolju da bi nam zadali još dublji bol.

Moj suprug je prilikom tog susreta ponizno priznao da je pogrešio u nekim pitanjima, što nije trebalo učiniti niti bi učinio da nije bilo njegovog strahovanja od braće i težnje da ostane u jedinstvu sa Crkvom. To je one koji su mu učinili toliko nepravde navelo da ga još i prezru. U takvom stanju pošli smo na sastanak u Monteri. Na putu smo bili u najvećim mukama. Pokušavala sam da samoj sebi objasnim zašto ta braća ne mogu da shvate naš rad. Bila sam sigurna da će oni kada se sretnemo uvideti kakvog smo duha, i da će Delo Božje i u njima naići na isti odziv kao i u nama, Njegovim smernim slugama, dovodeći do potpunog jedinstva misli i osećanja. Umesto toga dočekali su nas sa najvećom podozriivošću i nepoverenjem, što je u meni izazvalo

takvu zbuđenost kakvu nisam osetila nikada u svom životu. Dok sam o tome razmišljala, sinu mi kroz mozak poput munje jedan deo vizije koju sam dobila u Ročesteru 25. decembra, 1865. Godine, i odmah sam to prepričala svome suprugu.

Pokazan mi je jedan red stabala koja su stojeći jedno do drugog formirala zatvoreni krug. Preko tog drveća pružala se vinova loza koja ih je pokrivala svojim lišćem, formirajući tako neku vrstu senice. Uskoro primetih kako se drveće povija tamo-amo kao da ga pokreće neki silan vetar. Izdanci loze su jedan za drugim gubili svoj oslonac sve dok cela loza nije bila otrgnuta sa tih stabala izuzev nekoliko nežnih izdanaka kojima su se još držala za njihove donje grane. Zatim se pojavi jedna osoba i ljutito pokida preostale nežne izdanke, tako da cela loza bespomoćno pade na Zemlju.

Ne mogu opisati potištenost i bol svoje duše kad sam gledala lozu kako leži na Zemlji. Mnogi su u prolazu sa sažaljenjem posmatrali lozu, i ja sam čežnjivo očekivala da je neka prijateljska ruka podigne, ali niko ne priđe da pomogne. Pitala sam zašto nijedna ruka nije spremna da podigne oborenu lozu. Odmah zatim ugledah jednog anđela kako prilazi prividno napuštenoj lozi. On pruži svoje ruke, stavi ih ispod loze i uspravi je, govoreći: „Uzdiži se prema nebu hvatajući se svojim nežnim izdancima za silu Božju. Otrgli su te od tvoga ljudskog oslonca, ali zahvaljujući sili Božjoj ti možeš opstati i bez njega. Osloni se samo na Boga, jer je u tome jedina sigurnost, i od Njega te ništa neće moći otrgnuti.” Osetila sam neizrecivo olakšanje i radost kad sam videla da se o zanemarenoj lozi neko ipak brine. Obratih se anđelu i zapitah šta ovo znači. On reče: „Ti si ta loza. Sve ćeš ovo ti iskusiti, i kad se to obistini shvatićeš u potpunosti simbolično značenje ove loze. Bog će ti biti stvarni oslonac u danima nevolje.” Od tog trenutka mi je bilo sasvim jasno šta mi je dužnost, i iznosila sam svoja svedočanstva slobodnije nego ikada. Na tom skupu sam kao nikad dotada osetila da me sam Gospod podržava svojom rukom. Moj suprug je takođe slobodno i jasno iznosio svoja izlaganja, i svi su na kraju posvedočili da je sastanak bio izvanredan.

Na povratku iz Monterija smatrala sam za dužnost da sazovem još jedan susret, pošto braća nisu ništa preduzela da olakšaju moje duševno stanje. Odlučila sam da istupim u sili Božjoj i da se, dajući izraza svojim osećanjima, oslobodim sumnjičenja i opovrgnem glasine koje su kružile o nama. U svom izlaganju iznela sam pojedinosti koje su mi bile otkrivene o prošlosti prisutnih pojedinaca, ukazujući im na opasnosti koje im prete i ukoravajući njihove pogreške. Istakla sam svu neugodnost položaja u kom se nalazim. Kada su mi u viziji bili prikazivani slučajevi pojedinaca ili čitavih porodica, to se najčešće odnosilo na njihov lični život i predstavljalo osudu njihovih tajnih greha. Mesecima sam se zalagala za pojedince u nastojanju da isprave greške za koje niko drugi nije znao. I često su braća i sestre - videći ove osobe neraspložene i čuvši ih kako izražavaju sumnju u pogledu svog spasenja - bacali krivicu na mene kao da sam ja odgovorna za njihova iskušenja. Oni koji su me zbog toga osuđivali uopšte nisu znali šta govore. Podigla sam svoj glas protiv onih koji su inkvizitorski pratili svaki moj korak. Meni je u dužnost bio stavljen vrlo neprijatan zadatak da osuđujem lične grehe pojedinaca. Da sam, u cilju izbegavanja sumnjičenja i zavisti, u potpunosti otkrila svoje delovanje, objavljujući i ono što se mora zadržati u tajnosti, zgrešila bih Bogu i naškodila mnogima. O ukorima upućenim pojedincima nikad nisam govorila drugima, već je to ostajalo zaključano u mom srcu. Neka drugi sude kako hoće, ja nikada neću izneveriti poverenje koje su mi poklonili zabludeli i pokajnici, niti ću otkrivati drugima ono što treba reći samo krivcu. Rekla sam okupljenima da moraju povući ruke sebi, ostavljajući me da delujem slobodno u strahu Božjem. Napustila sam sastanak oslobođena teškog bremena.

Radnicima u uredu

Ovde ću izneti dva svedočanstva, jedno je napisano u martu 1867. godine i upućeno svima koji rade u uredništvu časopisa *Pregled*, a drugo je namenjeno mladima zaposlenim u uredu. Sa žaljenjem moram reći da su svi kojima je upozorenje bilo upućeno manje ili više zanemarili ova svedočanstva, i sada priznaju da su postupili suprotno onome što je u ovim svedočanstvima rečeno. Prvo svedočanstvo glasi:

Dok sam bila u Ročesteru, država Njujork, 25. decembra 1865. godine, pokazane su mi neke pojedinosti o onima koji rade u uredu, ali isto tako i o propovednicima koje je Bog pozvao da služe u reči i nauci. Ni jedni ni drugi ne bi smeli da se bave trgovinom ili preprodajom robe. Oni su pozvani na svetiju i uzvišeniju dužnost, i nije moguće da svoje zadatke izvršavaju savesno i ispravno, baveći se u isto vreme i trgovinom. Oni koji rade u uredu ne treba da posvećuju pažnju nikakvim drugim interesima. Kada tom radu posvete potrebnu pažnju i brigu, učinili su sve što su bili u stanju da učine i ne smeju preuzimati na sebe druge terete. Ako trgovina koja nema nikakve veze sa delom Božjim obuzima njihove misli i oduzima im vreme, oni svoje poslove ne mogu obavljati kako treba. Oni koji su angažovani u delu Božjem svoje fizičke i umne energije ne treba da rasipaju na bilo šta drugo, jer ih sve to u većoj ili manjoj meri slabi. Svetom delu u kakvom su oni angažovani treba posvetiti sve snage uma; i oni svoje poslove ne treba da obavljaju samo mehanički, već treba da se delu posvete tako odano kao da je to deo njih samih, kao da su sve što imaju uložili u taj veliki i ozbiljan poduhvat. Ako svim srcem nisu u delu, njihovi napori će za Boga biti neprihvatljivi.

Sotona je veoma lukav, stalno aktivan i nikada ne drema. On svoje snage posebno usmerava protiv onih koji su angažovani u propovedanju i publikovanju sadašnje istine. Svima koji su na bilo koji način povezani sa ovim delom neophodno je sve oružje Božje, jer su oni naročite mete sotoninih napada. Videla sam koliko je opasno biti neoprezan, jer sotona jedva čeka da se prikrade i neprimetno odvrati misli od ovog velikog dela. Onima koji se nalaze na odgovornim položajima u uredu preti opasnost da se uzviše i izgube smernost duha i jednostavnost koje su do sada bile obeležje dela.

Naročita meta sotoninih napada su oni koji se nalaze na čelu dela i imaju iskustvo u uspešnom širenju sadašnje istine. On nastoji da takve ukloni s puta, kako bi on mogao da se uvuče i da neprimetno utiče na um onih koji su neiskusni i nisu u potpunosti posvećeni istinom. Bog je odlučio da povрати zdravlje mome suprugu, pošto su se drugi upoznali sa teretom odgovornosti koju je on nosio i osećaju nešto od zamora koji takvu odgovornost prate. Osim toga, oni nika-da neće toliko rizikovati koliko je on rizikovao, pošto je svom dušom, svim snagama uma i tela bio u delu. Njihova dužnost i nije da rade tako prekomerno kao što je on radio, jer ne bi mogli da izdrže ni dvadeseti deo tereta koji je on izdržao.

Sotona nastoji da stekne uporište u tom uredu, i ako svi ne budu oprezni i jedinstveni u svojim naporima on će ostvariti svoj cilj. Neki će se uzdizati iznad jednostavnosti dela smatrajući da je njihova snaga dovoljna za sve, dok će se upravo to pokazati kao najveća slabost. U ovom velikom delu treba da se proslavi Bog, a ne ljudi. I ukoliko se oni ne budu u poniznosti i veri stalno oslanjali na Boga, već na sopstveno „ja” i nekakve svoje sposobnosti, oni će jedan za drugim morati da ispijaju gorku čašu bolesti i patnji. Ukoliko se delo više razvije utoliko je neophodnije ispoljavati potpuno poverenje u Boga, stalnu zavisnost od Njega i bezrezervnu odanost Njegovom delu. Sebični interesi moraju se potisnuti u stranu. Za napredak i uspeh dela

potrebno je mnogo više molitve i više dubokog razmišljanja. Oni koji su svojim poslom vezani za ured ne smeju gajiti trgovački duh. Ako se to dopusti, delo će biti zanemareno i oštećeno. Razlikovanja između svetog i ovozemaljskog ubrzo će potpuno nestati.

Postoji velika opasnost da pojedinci koji učestvuju u delu misle i rade samo za platu. Takvi ne ispoljavaju nikakvo naročito interesovanje za delo, oni nisu srcem u njemu niti osećaju svetost i uzvišeni karakter istog. Postoji takođe opasnost da se oni koji se nalaze na čelu dela uzohole, i da delo Božje bude oštećeno, noseći otisak više ljudskog nego božanskog. Sotona budno i neprekidno vreba, ali Isus živi i svi koji u Njemu potraže opravdanje i odbranu imaće siguran oslonac.

Pokazano mi je da braća A, B i C izlažu opasnosti svoje zdravlje provodeći znatan deo svog vremena u pregrejanim i nedovoljno provetrenim prostorijama. Ta braća bi morala više da se kreću. Baveći se poslovima koji se uglavnom obavljaju u sedećem položaju, oni se predugo zadržavaju u zatvorenom prostoru, udišući pregrejan i nečist vazduh. Nedovoljno kretanje jedan je od glavnih uzroka slabe cirkulacije krvi i, ne poštujući zakone svoga bića, oni se izlažu opasnosti da navuku neku dugotrajnu bolest. Ako nastave i dalje da prestupaju te zakone, jednom će morati to da plate gubitkom svoga zdravlja kao što je bio slučaj i sa mojim suprugom. Neće oni izdržati duže od njega. Nijedan od njih nije u stanju da izdrži čak ni manji deo fizičkih i umnih napora koje je on izdržao.

Ova se braća prihvataju dela za koje su vodene najteže bitke i podnešena najteža iskušenja da bi se razvilo do stupnja na kojem se danas nalazi. Još uvek nam predstoji veliki i ozbiljan rad, koji od njih zahteva potpunu predanost, kao i od brata D, kojemu pretila opasnost od uzvišenja. Bog će ga stavljati na probu da bi ga proverio, i on se mora opasati istinom i uzeti sve oružje pravde, da ne bi pao u ruke neprijatelja. Sva ova braća treba strogo i istrajno da se pridržavaju zdrave i jednostavne ishrane, jer im svima pretila opasnost od nagomilavanja krvi u mozgu, nekima čak i od paralize, ukoliko nastave da žive bezbrižno ili nemarno.

Videla sam da je bratu B Bog naročito namenio veliku i uzvišenu dužnost. Očekuju ga velike brige i teške odgovornosti, ali uz istinsku odanost i posvećenost delu sve to se mnogo lakše podnosi. Brate B, ti treba češće i obilnije da se napajaš na izvoru spasenja i na vreli posvećenosti. Tvoja volja još uvek nije u potpunosti potčinjena volji Božjoj. Ti nastavljaš svojim putem misleći da ne možeš drugačije, ali propuštaš šansu najveće radosti da pred sobom uvek vidiš Hrista Isusa. S obzirom da se nalaziš na tako odgovornom položaju, ti svim ovim udiš pre svega sopstvenoj duši a isto tako utičeš i na druge. Ako nastaviš da ideš nasuprot Bogu i On će ići nasuprot tebi. Bog želi da te upotrebi, ali u tebi mora umreti tvoje „ja” i moraš žrtvovati svoju oholost. Gospod želi da te upotrebi u svom delu ako budeš spreman da ideš putem koji ti On otvara u svom providenju, čisteći se revnosno i potpuno od svake poganštine tela i duha, i usavršavajući svetost u strahu Božjem.

Ovo drugo svedočanstvo napisano je u maju 1867. godine, i upućeno mladima koji rade u uredu:

Dragi moji mladi prijatelji zaposleni u izdavačkom uredu u Batl Kriku, mene obuzimaju teške brige zbog vas. Pokazano mi je više puta da svi oni koji su povezani sa delom Božjim u publikovanju sadašnje istine, kako bi ona mogla da dopre u sve delove našeg delokruga, treba da budu hrišćani ne samo po imenu nego delom i istinom. Njihov cilj ne sme biti da rade samo za platu, nego da ovom velikom i svetom delu budu odani svim srcem, svom snagom i svim svojim bićem. Njihove pobude i interesi koji ih vezuju za ovo veliko i sveto delo moraju biti takvi da mogu izdržati proveru istražnog suda. U našoj izdavačkoj delatnosti ne treba da učestvuju oni koji ispoljavaju sebičnost i oholost.

Pokazano mi je da radnici u uredu ne treba da se odaju lakomislenosti, neozbiljnosti, pošalicama i nedoličnom smehu. Oni koji su angažovani u svetom delu pripremanja duhovne literature preko koje istina treba da dopre u sve krajeve sveta moraju biti svesni da i njihovo ponašanje ima svoj uticaj. Ako se oni, dok ove svete istine čitaju pripremajući ih za štampu, bezbrižno zadirkuju u šali i smehu, oni time pokazuju da srcem nisu u tom delu i da ih istina nije posvetila. Oni ne razlikuju sveto od običnoga, i prema istini nebeskog porekla koja predstavlja proveru našeg karaktera odnose se kao prema nekoj običnoj priči ili izmišljotini, na koju mislimo izvesno vreme a zatim je zaboravljamo.

Dok sam bila u Ročesteru pokazano mi je da su i zdravstveni uslovi u uredu u mnogome zabrinjavajući; niko od nadležnih nije uvidao neophodnost stalnog provetravanja prostorija. Njihove prostorije su stalno bile pregrejane a atmosfera u njima zatrovana isparavanjem i ponovnim udisanjem prljavog vazduha koji je već bio u plućima. Nije moguće da njihov um bude u stanju da u potpunosti shvati čiste i svete istine kojima se stalno bave, ukoliko čistom i životvornom vazduhu ne pridaju onaj značaj koji on zaista ima.

Pokazano mi je da će oni koji su tako tesno povezani sa otkrivenom istinom - ako ne pruže očevidne dokaze da ih ta istina sa kojom su u stalnom kontaktu čini boljima i svojim životom ne svedoče da je ljube ispunjavajući njene svete zahteve - postajati sve tvrdokorniji i sve manje naklonjeni Božjem delu. Na kraju će biti potpuno neprijemljivi za uticaj Božjeg Duha i mrtvi za nebesku istinu. Ono što je večito i neprolazno oni će stavljati na isti nivo sa ovozemaljskim. Ovo je već slučaj sa nekima koji rade u uredu, dok i drugi ispoljavaju veliku nemarnost u ovom pogledu.

Pokazano mi je da za delo sadašnje istine treba da budu zainteresovani svi. Božja je namera da istina u obliku publikacija predstavlja opomenu, utehu, ukor, bodrenje i osvedočenje za sve do kojih kao nemi svedok dopre. Anđeli deluju na srca onih koji će čitati ove istine, kako bi se pripremili za ozbiljne događaje koji su pred nama. Neka niko od angažovanih u ovoj tako značajnoj grani dela, kao što je rad na literaturi, ne misli da to može uspešno obavljati samo svojom snagom. Ako anđeli nisu stalno uz njih da ih vode, savetuju, pa i obuzdavaju, oni će kao ljudska oruđa ispoljavati i mudrost i ludost.

Videla sam da se anđeli često nalaze u uredu, u slovoslagačnici i knjigoveznici. Čula sam glasan smeh, pošalice, neozbiljne i prazne reči. Ponovo sam videla ispoljavanje taštine, oholosti i sebičnog razmetanja. Posmatrajući sve to, anđeli su s tugom okretali svoje lice. Reči koje sam čula, taština, oholost i sebično hvalisanje koje sam videla, nagnaše me da duboko uzdahnem od bola, naročito kad videh kako anđeli s gnušanjem napuštaju te prostorije. „Nebeski vesnici,” reče anđeo, „dolaze s neba da blagoslove ovaj rad, kako bi istina koju sadrže ovi nemi svedoci (časopisi i ostale publikacije) svojom posvećujućom silom mogla da prati njihovu misiju. Ali oni koji su angažovani u ovom poslu toliko se udaljuju od Boga i prilagođavaju svetu da su sile tame potpuno zagospodarile njima, i to ih čini neprijemljivim za božanski uticaj.” U isto vreme ti mladi obmanjuju sami sebe, misleći da su bogati i da im ništa ne treba, a ne znaju da su siromašni i nevoljni, slepi i nagi. Oni koji sa dragocenim istinama Reči Božje rukuju kao sa peskom i ne slute koliko su puta svojom ravnodušnošću prema večnim interesima, svojim taštım samoljubljem, ohološću, praznim rečima i smehom odagnali nebeske anđele iz ureda.

Svojim ponašanjem, rečima i postupcima, svi koji rade u tom uredu treba da odražavaju smernost, umerenost i nesebičnost - po ugledu na svoga Spasitelja. Oni treba da traže Boga i Njegovu pravdu. Ured nije mesto za sport, za posete, za besposličenje, smeh i prazne reči. Tu svi treba da budu svesni da rade za svoga Učitelja. Istine koje oni čitaju i pripremaju za štampu predstavljaju poziv milosti i poruke u vidu ukora, pretnji, opomena ili ohrabrenja. To na čemu oni

saraduju predstavlja miris života za život ili smrti za smrt. O ishodu toga, odluke će se donositi na Božjem sudu. Molitva svih koji rade u uredu treba da bude: „O Bože, učini da ove istine, toliko bitne za spasenje, dopru do srca i najneobrazovanijih. Neka Tvoji anđeli prate ove neme svedoke i Ti blagoslovi uticaj istih, kako bi i ta skromna sredstva doprinela spasavanju duša!”

Dok ruke vredno rade, srce treba da se otvara u usrdnoj molitvi, i onda sotona neće moći da nade nijedan prilaz slobodan a duša će, umesto da se odaje taštini, biti stalno osvežavana, kao vrt pored potoka. Anđeli će rado boraviti pored takvih radnika, ohrabrujući ih svojim prisustvom. Istine publikovane u takvoj atmosferi pratiće božanska sila i blistavi zraci svetlosti iz nebeske svetinje, tako da će oni koji ih budu čitali biti osveženi i osnaženi, a oni koji se protive istini biće pred snagom dokaza primorani da kažu: To je zaista sve tako i ne može se poreći.

Trebalo bi da svi osećaju da je ured sveto mesto isto tako kao i dom Božji. Ali neki od onih koji su povezani sa tom delatnošću, svojim površnim i lakomislenim držanjem obeščašćuju Boga. Pokazano mi je kako neki koji su došli izdaleka često razočarani napuštaju ured. Oni su tu instituciju u svojim mislima uvek povezivali sa onim što je sveto; ali videvši kako je u rečima i postupcima mladih i ostalih koji tu rade malo ozbiljnosti i dostojanstva, oni počinju da sumnjaju da li je to, posle svega ovoga, delo Božje u kojem se ljudi pripremaju za odlazak u nebo.

Neka Bog blagoslovi ove reči i sve one kojima su namenjene!

Sukobi i pobeda

Doživljeno od 26. aprila do 20. oktobra 1867.

Pri povratku na Sever, održali smo uspešan sastanak u Vest Vindzoru, a kad smo stigli kući održavali smo sastanke u Feirlensu i Orleansu. Nešto vremena smo posvetili takođe i zidanju, uređivanju naše bašte i sađenju vinove loze, kupine, maline i jagoda. A zatim se u društvu jedne dobre delegacije vratismo na zasedanje Generalne konferencije u Batl Kriku.

Prvu subotu na ovom putu, uz post i molitvu, provedosmo u Orleansu. Bio je to za nas dan izuzetne svečanosti. Ponizili smo se pred Gospodom u usrdnoj molitvi i suzama, tražeći da nas blagoslovi i osnaži, kako bismo na konferenciji izvršili Njegovu volju.

Verovali smo i nadali se da će na toj konferenciji doći kraj i našem sužanjstvu. Stigavši u Batl Krik videli smo da naši raniji naponi nisu doveli do onoga čemo smo se nadali. Ogovaranje i ljubomora još uvek su postojali. Duša mi je bila prepuna bola i nekoliko časova sam plakala na glas, nesposobna da se savladam. Jedan prijatelj, s kojim sam se poznavala preko dvadeset godina, uz razgovor mi reče kako se govori da mi preterano trošimo novac. Zapitah ga u čemu mi to preterujemo. On pomenu kako smo kupili jednu skupu naslonjaču. Tada mu ispričah okolnosti pod kojima smo to učinili. Moj suprug je bio toliko oslabio da je za njega bilo pravo mučenje da duže vremena sedi na običnoj stolici, te je bio primoran da prilegne na krevet ili na kauč. Znajući da na takav način ne može povratiti snagu, molila sam ga da više sedi, ali mu stolica koju smo imali nije odgovarala.

Došavši na istok da posetim moga oca koji je bio na samrti, supruga sam ostavila u Brukfilu, u državi Njujork; i za vreme zadržavanja u Jutiki potražih jednu udobnu naslonjaču. Trgovac nije imao ništa za petnaest dolara koliko sam ja mislila da platim, ali mi jednu odličnu naslonjaču sa točkovima umesto za trideset ponudi za sedamnaest dolara. Stolica je bila baš onakva kakvu sam tražila. Ali braća koja su bila sa mnom predložise da sačekam izradu nove stolice koja bi koštala tri dolara manje. Ona koja mi je ponudena za sedamnaest dolara zaista je vredela toliko; ali ja,

prihvativši mišljenje drugih, sačekah da se napravi jeftinija, platih je sopstvenim novcem i dopremih je svome suprugu. U Viskonsinu i Ajovi sam već naišla na priče kako smo preskupo platili tu naslonjaču. Ali ko može da me osudi za to? Kad bi mi se ponovo ukazala takva potreba učinila bih isto tako, s jednim izuzetkom: oslonila bih se na sopstveno rasuđivanje i kupila bih stolicu koja jeste skuplja nekoliko dolara, ali je vrednija dva puta od one koju sam uzela. Sotona ponekad toliko utiče na um da uništi svako osećanje milosrda i sažaljenja. Srce postaje tvrdo kao gvožđe i iz njega nestaje sve ono što je i ljudsko i božansko.

Čula sam takođe kako jedna sestra u Memfisu i Lepiru govori da u skupštini u Batl Kriku niko ne veruje u svedočanstva sestre Vajt. Pitala sam da li se to odnosi na pisana svedočanstva. Odgovor je bio: Ne, to se ne odnosi na njene objavljene vizije, nego na svedočanstva koja iznosi na skupštinskim sastancima, i to zbog toga što je njen život u suprotnosti s tim. Tražila sam suočenje sa nekima od iskusne braće i sestara među kojima su bile i osobe koje su širile ove glasove. Zamolila sam ih da mi dokažu u čemu to moj život nije u saglasnosti sa mojim učenjima. Da je moj život zaista bio takav da opravdava nepoverenje članova u moja svedočanstva, onda ne bi bilo teško izvesti dokaze o mojim nehrišćanskim postupcima. Oni nisu mogli navesti ništa čime bi opravdali ove glasine, i priznali su da su pogrešili potpomažući širenje istih, i da su njihove sumnje i nepoverenje bili potpuno neosnovani. Velikodušno sam oprostila svima koji su mi nanosili zlo, i rekoh da jedino što zahtevam jeste da poprave ono što su svojim uticajem učinili. Obećali su da će to učiniti, ali ipak nisu postupili tako.

U mnogim porodicama o nama su kružile potpuno neosnovane ili jako preuveličane vesti, tako da su na toj konferenciji mnogi sa podozrenjem gledali na nas, a naročito na mog supruga. Neki koji su imali uticaja nisu nimalo krili svoju sklonost da nas potpuno skrhaju. Moj suprug je, pošto smo se našli u velikoj oskudici, bio primoran da rasprodaje pokretnu imovinu, i to mu je pripisano u greh. On je jednom izjavom dao pristanak da braća nadoknade naš gubitak kada nam je uginula krava, i to mu je takođe upisano u težak greh. Pretpostavljajući da ćemo uspešno prodati svoje imanje u Batl Kriku, kupili smo imanje u Grenvilu i počeli da gradimo kuću. Ali imanje u Batl Kriku nismo uspeli da prodamo, i u tom teškom položaju moj suprug je pisao nekoj braći tražeći pozajmicu. Osuđujući ga za to, govorili su kako je pokušao da se i na taj način dočepa do novca. Jedan od propovednika koji je bio najaktivniji u svemu tome, jednom prilikom je rekao: „Mi ne želimo da brat E kupi imanje brata i sestre Vajt, jer nam je njegov novac potreban za Zdravstveni institut.” Šta smo mogli da učinimo? Kud god da se okrenemo, bili smo izloženi napadima.

Samo šezdeset i pet časova pre nego što ga je udarila kap, moj suprug je ostao do ponoć u molitvenom domu pozivajući vernike da prilože još tri stotine dolara neophodnih za dovršenje tog doma, i da bi dao ubedljivost svom pozivu on je priložio po deset dolara za sebe i za mene. Iznos je bio skoro u celini prikupljen još pre ponoći. Starešina skupštine bio je naš stari prijatelj. I moj suprug, pritisnut našim izuzetno teškim stanjem, napisao mu jedno pismo u kojem je naveo da bismo, zbog tako teškog položaja u kom se nalazimo primili tih dvadeset dolara ako bi Crkva bila spremna da nam to vrati. Za vreme konferencije ovaj brat nas prozva i ozbiljno nas okrivio zbog ovoga. Ali i pre no što je došao k nama doprineo je bar unekoliko opštoj zatrovanosti. Sve ovo je na nas delovalo veoma bolno, i da nismo imali naročitu podršku od Gospoda ne bismo mogli sa takvom slobodom da iznesemo svoje svedočanstvo na toj konferenciji.

Pre no što smo se vratili sa konferencije, braća Endrjus, Pirs i Burdo uputili su u našoj kući naročite molitve Gospodu, što nam je donelo veliko olakšanje i blagoslov, posebno mome suprugu. A od tada počeo je njegov vadenjem zuba, kao i naši poslovi opisani u časopisu *Pregled*. Sa propovedanjem je morao da prekine samo za nedelju dana dok nije imao zube pa

zbog toga nije mogao da govori. Ali je u Orendžu i Rajtu, kao i drugim mestima propovedao i krštavao kao i ranije. Skupština je bila u našoj kući.

Po povratku sa konferencije, obuzela me je velika neizvesnost u pogledu daljeg napretka dela Božjeg. U toku čitavih šest meseci sumnje su me mučile kao nikada ranije. Videla sam kako Božji narod sve više poprima duh ovoga sveta, povodi se za modom i napušta jednostavnost naše vere. Imala sam utisak da se crkva u Batl Kriku sve više udaljuje od Boga i da je gotovo nemoguće probuditi je. Svedočanstvima datim od Boga upravo u Batl Kriku je najmanje pridavana pažnja, i ona su tamo imala najmanje uticaja. Strahovala sam za delo Božje. Zнала sam da se Bog nije odrekao svog naroda, ali su se mnogi svojim gresima i bezakonjem odvojili od Njega. U Batl Kriku se nalazi veliko srce celokupnog dela. Svaki njegov otkucaj oseća se u svim udovima tela. Ako je to srce zdravo, životvorna cirkulacija osećaće se u celom telu Crkve adventista sedmog dana. Ako je srce bolesno, malaksalost će neizbežno zahvatiti sve grane dela.

Svi moji interesi skocentrisani su u ovom delu i ceo moj život je utkan u to. Kad Crkva napreduje ja sam srećna, a kada ona malaksava ja sam tužna, obeshrabrena i očajna. Pokazano mi je da se narod Božji nalazi u stanju koje ozbiljno zabrinjava, i koje On ne može da odobri. Dan i noć mi je ova tužna slika bila pred očima, i u dubokom bolu ponavljala sam molitvu: „O, Gospode, ne daj nasledstva svojega pod sramotu, da ne kažu neznabošci: gde im je Bog?” Osećala sam se odsečenom od svih koji se nalaze na čelu dela i potpuno usamljenom, ne usuđujući se da se poverim bilo kome. Noću sam budila svog supruga, govoreći: „Plašim se da ne postanem nevernik.” Zatim bi zavapila Gospodu da me spase svojom moćnom rukom. Nisam mogla da gledam kako se moje svedočanstvo ne uvažava, i često sam pomišljala da je moj zadatak u delu Božjem možda završen. Bilo je određeno da idemo u Bašnel, ali ja rekoh svome mužu da ne mogu poći. On se ubrzo vrati s pošte donevši pismo od brata Matisona u kojem je bio opisan i sledeći san:

„Dragi brate Vajt, neka blagoslov Božji bude s tobom i neka te ovi redovi zateknu u dobrom zdravlju i duhovnoj snazi. Veoma sam zahvalan Gospodu za Njegovu dobrotu prema tebi i nadam se da ćeš u dobrom zdravlju i slobodi nastaviti da objavljuješ poslednju poruku.

Usnio sam jedan značajan san o tebi i o sestri Vajt, i smatram za svoju dužnost da ti to prenesem dok nisam zaboravio. Sanjao sam da sam sestri Vajt prepričao i san i njegovo značenje koje mi je takođe bilo dato u snu. Kad se probudih, nešto me je nagonilo da ustanem i da zapišem sve pojedinosti, kako ih ne bi zaboravio; ali to nisam učinio, delimično zato što sam bio umoran, a delimično i zato što sam smatrao da je to samo san. Ali, s obzirom da nikada do tada nisam sanjao o vama i da je ovaj san tako jasan i tako suštinski povezan s vama, došao sam do zaključka da vam ga iznesem. San se, ukoliko mogu da se setim, sastojao u sledećem:

Bio sam u jednoj velikoj kući u kojoj se nalazila propovedaonica slična onoj koju mi koristimo u našem Molitvenom domu. Na njoj je bilo mnogo zapaljenih svetiljki. Te svetiljke je trebalo stalno dopunjavati uljem, i više nas je bilo angažovano da donosimo i dolivamo to ulje. Brat Vajt i njegova supruga su vredno učestvovali u tome, ali primetih da je sestra Vajt u dolivanju ulja učinila više nego bilo ko drugi. Tada brat Vajt otvori vrata jednog skladišta punog buradi sa uljem i uđe unutra, a za njim ude i sestra Vajt. U tom trenutku pojavi se jedna grupa ljudi noseći ogromne količine neke crne smese koja je ličila na čađ i sve to sasušše na brata i sestru Vajt tako da ih potpuno pokriše time. Bio sam strašno uznemiren i sa zebnjom sam iščekivao ishod toga. Video sam kako se brat i sestra Vajt svom snagom upinju da se oslobode ove čadi i kako posle velikih napora izlaze čisti i srećni kao što su i bili, dok zli ljudi zajedno sa svojom čađi iščežnuše. Tada brat i sestra Vajt ponovo nastaviše da snabdevaju svetiljke uljem, u čemu je naročito prednjačila sestra Vajt.

U snu mi je dato i sledeće tumačenje. Svetiljke predstavljaju ostatak naroda Božjeg. Ulje predstavlja istinu i nebesku ljubav, koju treba stalno dodavati narodu Božjem. Oni koji su punili svetiljke predstavljaju sluge Božje koje saraduju na jevanđeljskoj žetvi. Ne bih mogao posebno da nabrojim pojedince koji su se nalazili u onoj grupi zlih ljudi, ali su to bili oni koje je đavo pokrenuo da se svojim zlim uticajem suprotstavljaju bratu i sestri Vajt. Oni su oboje za izvesno vreme bili u velikoj nevolji; ali su oslobođeni milošću Božjom i svojim usrdnim naporima. Na kraju se Božja sila spusti na njih i oni uspešno nastaviše da izvršavaju svoj udeo u objavljivanju poslednje poruke milosti, ali sestra Vajt uz znatno više nebeske mudrosti i ljubavi nego ostali.

Ovaj san je ojačao moju veru da će vas Gospod i dalje voditi da nastavite delo obnove koje ste započeli, i da ćete se opet u sili Njegovog Duha radovati kao i nekada, čak i u većoj meri. Ne zaboravite da smernost predstavlja vrata koja vode u neiscrpno bogatstvo Božje milosti. Neka Bog blagoslovi tebe, tvoju saputnicu i vašu decu da se sretnemo u nebeskom carstvu. Tvoj brat u hrišćanskoj ljubavi.

Džon Matison

Oklend, Viskonsin, 15. jula 1867.“

Ovaj san mi je doneo izvesno ohrabrenje. Imala sam poverenje u brata Matisona i Njegov slučaj mi je, pre nego što sam ga lično srela, bio pokazan u viziji, i to u sasvim drugačijoj svetlosti od slučaja F, takođe iz Viskonsina. Ovaj poslednji nije bio dostojan da se nazove hrišćaninom a još manje glasnikom jevanđelja. Brat Matison mi je prikazan kao smeran čovek koji će, ako se održi u svojoj posvećenosti, biti okvalifikovan da ukazuje dušama na Jagnje Božje. Ovaj brat nije znao za moje duševne patnje. Nikad se nismo dopisivali, te mi je ovaj san, imajući u vidu od koga i u kom trenutku dolazi, ličio na ruku koju mi je sam Bog pružio da bi mi pomogao.

Morali smo zidati kuću pozajmljenim novcem, i to nam je zadavalo mnogo briga i nespokojstva. Da bismo ispunili preuzete obaveze, radili smo uz najveće napore za vreme najtežih vrućina. Bio nam je neophodan novac te smo zajedno išli na teške poljske radove, gde smo kopali, kosili i sakupljali seno. Ja sam vilama pravila plastove, dok mi je muž svojim slabim rukama dobacivao seno. Krećenje, molovanje i većinu unutrašnjih radova u našoj kući sama sam uradila. Radeći tako, oboje smo se preopteretili. Najzad, odjednom klonuh i nisam mogla više da nastavim tako. Nekoliko puta sam jutrom gubila svest, tako da je moj muž na sastanak u Grinbuš morao da pođe bez mene.

Naše stare i dotrajale kočije bile su pravo mučenje i za nas i za našu zapregu. Dugo putovanje takvim prevozom, naponi na sastancima, kućevne brige i poslovi, sve je to bilo previše za mene, i ja sam strahovala da neću moći dalje. Suprug je nastojao da me ohrabri, insistirajući da ipak, prema dogovoru, pođem u Orendž, Grinbuš i Itaku. Najzad odlučih da pođem i da, ako mi ne pogorša, nastavim putovanje. Vozila sam se preko šesnaest kilometara klečeći u kočijama na jednom jastuku a glavu oslanjajući na drugi, koji je moj suprug držao na svom krilu. On je u isto vreme bio i vozač i pridržavao me. Sutradan sam se osećala nešto bolje, i odlučih da nastavim putovanje. Bog je u Orendžu podario silu našim rečima i izvršeno je veliko delo za grešnike i za one koji su na razne načine zastranili. U Grinbušu mi je takođe podarena snaga i govorila sam bez straha. U Itaki smo Božjom pomoću govorili pred skupom većim nego ikad do tada.

Za vreme našeg odsustva, braća: King, Fargo i Mejnard - da bi ublažili patnje i napore i nama i našoj zaprezi - odlučih da nam kupe lakše i udobnije kočije. Po našem povratku oni zajedno sa mojim suprugom otidoše u Ajoni i kupiše za nas nove kočije koje i sada koristimo. To je bilo upravo ono što nam je najviše trebalo, i tako smo bili pošteđeni mnogih tegoba i putovanja naročito za vreme letnjih pripeka.

U to vreme upućeni su nam mnogi usrdni pozivi da prisustvujemo sastancima na Zapadu. Dok smo čitali te dirljive pozive, mi smo plakali. Moj suprug reče: „Jelena, mi nismo u stanju da prisustvujemo svim tim sastancima. Jedva bih smogao snage da vodim računa o samom sebi na tolikom putu, a šta da radim ako tebi pozli? Ali, Jelena, mi ipak moramo poći,” i dok je to govorio glas mu je zastajao u grlu od silnog uzbuđenja. Razmišljajući o našem zaista slabom zdravlju i o stanju dela Božjeg na Zapadu, a osećajući da je tamošnjoj braći stvarno potrebna naša pomoć, ja odgovorih: „Jakove, mi zaista nemamo uslove da prisustvujemo tim sastancima - ali ipak moramo poći.” Neki od naše odane braće, videvši u kakvoj se situaciji nalazimo, ponudiše se da podu s nama. To je bilo dovoljno da se konačno odlučimo. Iz Grenvila krenusmo našim novim kočijama 29. avgusta da bismo prisustvovali sveopštem sastanku u Rajtu. Pridružiše nam se još četiri zaprežna vozila. Bilo je veoma prijatno putovati u društvu sa braćom koja su nam bila stvarno naklonjena. Ovaj sastanak je bio prava pobeda.

Dane 7. i 8. septembra proveli smo veoma prijatno u Monteriju sa braćom iz okoline. Tu smo se sreli i sa bratom Lofborovom, koji je počeo da uvida greške počinjene u Batl Kriku, žaleći što je i sam učestvovao u tim potpuno pogrešnim postupcima kojima je nanesena šteta delu Božjem a nama učinjena teška nepravda. Na našu molbu otpratio nas je do Batl Krika. Ali pre no što smo napustili Monteri, ispričao nam je sledeći san:

„Kada su brat i sestra Vajt došli u Monteri, 7. septembra, oni su me zamolili da ih otpratim do Batl Krika. Ustezao sam se, smatrajući da mi je dužnost od ostanem u Monteriju i verujući, kao što sam im i rekao, da je protivljenje koje se podiglo protiv njih u Batl Kriku sada sve manje. Pošto sam se nekoliko dana molio za to, povukoh se jedne večeri, tražeći od Gospoda najusrdnije da mi razjasni to pitanje.

„Sanjao sam kako se sa još nekim članovima iz Batl Krika nalazim u jednom vozu. Vagoni su bili niski - jedva da sam se mogao u njima uspraviti. Ventilacija je bila veoma loša, i osećao se tako neprijatan zadah kao da prozori mesecima nisu otvarani. Pruga je bila veoma neravna i vagoni su se tako drmusali da su ponekad i putnici i prtljag padali na patos. Ponekad smo se morali čak i zaustaviti da bi se putnici ponovo smestili i sredili svoj prtljag, ili da se pruga popravi. Ponekad je izgledalo da veoma sporo ili čak nimalo ne odmičemo na svom teškom putu. Bili smo zaista jadni putnici.

Odjednom stigismo do neke okretnice, dovoljno velike da primi ceo naš voz. Tu su bili i brat i sestra Vajt, i kada sam izašao iz voza oni rekoše: „Ovaj voz ide u potpuno pogrešnom smeru. On se mora okrenuti u suprotnom pravcu.” Oni oboje uzeše ručice koje pokreću mašineriju okretnica, i počеше da se naprežu iz sve snage da bi je pokrenuli. Nikad nisam video da se ljudi toliko naprežu da nešto pokrenu kao što su se oni mučili da pokrenu ovu okretnicu. Ja sam stajao i posmatrao dok cela kompozicija voza nije počela da se okreće, a tada rekoh: „Pokreće se,” a zatim priđoh da im pomognem. Mučnim naporima oko pokretanja ove okretnice bili smo toliko obuzeti da nisam obraćao pažnju šta se dešava s vozom.

Kad smo završili ovaj posao, podigosmo pogled, a čitava kompozicija voza izmenila je svoj izgled. Umesto niskih neprovetrenih vagona u kojima smo se vozili, tu su sad bila široka, visoka i dobro provetrena kola sa širokim i čistim prozorima, sva uređena i ukrašena elegantnija od luksuznih dvorskih kola koja sam ikada video. Pruga je bila ravna, glatka i čvrsta. Voz se punio putnicima čija su lica sa izrazom sigurnosti i ozbiljnosti blistala od radosti i sreće. Svi su bili veoma zadovoljni izvršenom promenom, izražavajući potpuno poverenje u srećno putovanje. Sada su u vozu bili i brat i sestra Vajt, njihova lica su bila ozarena svetom radošću. Kada je voz krenuo, ja sam bio toliko radostan i ushićen da sam se probudio pod utiskom da se taj san odnosi na skupštinu u Batl Kriku i na pitanja u vezi sa delom Božjim u tom mestu. Bio sam u potpunosti

svestan svoje dužnosti da odem u Batl Krik i da pomognem u tamošnjem delu. Radujem se što mi je na ovakav način pokazano da usrdne napore brata i sestre Vajt, u nastojanju da u Crkvu uvedu red, prati Gospodnji blagoslov.

Dž. N. Lofborov.”

Pre nego što smo napustili Monteri brat Lofborov mi je dao opis o još jednom snu koji je usnio povodom smrti svoje supruge. To me je takođe ohrabril.

„Prorok koji san usni, neka svoj san pripovijeda.” (Jer. 23,28)

„Jedne večeri, pošto sam razmišljao o patnjama brata i sestre Vajt, o njihovoj ulozi u objavljivanju poruke trećeg anđela i o mom propustu da ih podržim u njihovoj nevolji; i pošto sam taj svoj propust priznao pred Gospodom, moleći Ga najusrdnije da blagoslovi brata i sestru Vajt, povukao sam se na počinak.

Usnio sam da se nalazim u mom rodnom mestu, u podnožju jednog brega. Govoreći veoma ozbiljno, naglasio sam: „O, kada bih mogao da nadem taj izvor koji isceljuje od svake bolesti!” Jedan divan, dobro odeven mladić pride mi i reče veoma ljubazno: „Ja ću te odvesti do tog izvora.” On pođe napred, a ja za njim. Podosmo uz padinu brega, prešavši uz velike teškoće preko tri močvarna predela kroz koje su proticali mali tokovi mutne vode. Nije postojao nikakav drugi način da se prede preko njih osim da se pregaze. Prešavši te prepreke, naidosmo na čvrsto tle gde je iz jednog uzvišenja izvirala kristalno čista voda. Tu se nalazilo jedno veliko korito veoma slično onome u Zdravstvenom institutu u Batl Kriku. Voda je iz samog izvora kroz jednu cev stalno tekla u to korito prelivajući se na njegovom donjem kraju, i svetlucajući iskričavo na blistavim zracima Sunca.

Kad se približismo izvoru, mladić ne reče ništa, već me samo pogleda smešeći se i uz izraz zadovoljstva mahnu rukom u pravcu izvora, kao da je hteo da kaže: „Nije li ovo taj lekoviti izvor na koji si mislio?” Veća grupa ljudi, ispred kojih su bili brat i sestra Vajt, prilazila je izvoru sa druge strane. Svi su izgledali prijatno raspoloženi, a ipak im se na licu ogledala svečana ozbiljnost.

Brat Vajt je zdravstveno izgledao znatno bolje, bio je radostan i srećan, ali je ipak delovao umorno kao da je prešao neki veliki put. Sestra Vajt je držala u ruci veliku čašu kojom je zahvatila vode sa izvora i, napivši se, nastavila da čašu dodaje i drugima. Brat Vajt se obratio prisutnima, rekavši: „Sada vam se pruža prilika da vidite lekovito dejstvo ove vode! Pijući od te vode, on se odmah oporavio, kao i svi ostali koji su ga sledili. Svi su odmah dobili zdraviji i bolji izgled. Dok je tako govorio brat Vajt je ispio nekoliko čaša vode, a zatim stavi ruke na ivicu korita i tri puta zaroni u vodu. Izlazeći svaki put snažniji, stalno je pozivao i hrabrio i ostale da se kupaju u ovom „bazenu,” kako ga on tada nazva, i da piju sa njegovog isceljujućeg izvora. Njegov glas kao i glas sestre Vajt bio je melodičan. Ja se osetih veoma srećan što sam pronašao ovaj izvor. Sestra Vajt pođe i prema meni sa punom čašom vode da me usluži, ali ja se od radosti probudih pre nego što sam uspeo da se napijem te vode.

Gospod neka dozvoli da se napajam od izobilja te vode, jer verujem da je to upravo ona voda za koju sam Hristos kaže da „teče u život vječni.”

Dž. N. Lofborov

Monteri, Mičigen, 8. septembra, 1867. godine”

Septembra 14. i 15. održasmo veoma korisne sastanke u Batl Kriku. Tu je moj suprug sa slobodom zadao smelo udarce izvesnim gresima pojedinaca koji su zauzimali istaknute položaje u delu, i prvi put je posle dvadeset meseci prisustvovao večernjim sastancima i na njima držao

propovedi. Bio je to jedan dobar početak, i članovi su se svečano zavetovali, kao što je objavljeno u časopisu *Pregled*, da će biti uz nas ako po povratku sa Zapada nastavimo da se zalažemo za njih.

U društvu sa bratom i sestrom Majnord i braćom Smit i Olmstem, prisustvovali smo velikim skupovima na Zapadu. Načelne pobede zadobijene na tim skupovima objavljene su u celosti u časopisu *Pregled*. Prisustvovala sam sastancima u Viskonsinu, iako sam bila veoma slaba. U Batl Kriku sam radila preko svojih snaga, i u kolima sam u putu skoro gubila svest. Četiri sedmice sam болоvala od pluća, i bilo mi je teško da se javno obraćam narodu. U subotu uveče stavili su mi topli oblog oko vrata i grudi, ali su zaboravili da mi zaviju i glavu, tako da je bolest iz pluća bila potisnuta u mozak. Kada sam se ujutro probudila, imala sam neko čudno osećanje u mozgu. Činilo mi se da sve što oko sebe vidim i čujem treperi i podrhtava. Pri hodu sam se zanosila i umalo da nisam pala. Doručkovala sam u nadi da će mi biti lakše, ali su se teškoće samo povećavale. Pozlilo mi je do te mere da više nisam mogla ni da sedim.

Vrativši se sa prepodnevnog sastanka, suprug mi reče da, prema dogovoru, posle podne treba da govorim ja. Imala sam utisak da je to za mene potpuno nemoguće. Kad me je suprug zapitao o čemu nameravam da govorim nisam bila u stanju da povežem nijednu rečenicu u svojim mislima. Ali ipak zaključih: ako je Božja volja da govorim, On će me sigurno ojačati; rizikovaću da pokušam verom; ali mogu i da ne uspem. Do šatora sam jedva došla nesigurnim korakom i potpuno neskoncentrisana, a braći koja su bila za govornicom rekoh da ću govoriti ako me oni podrže svojim molitvama. Stajala sam pred narodom u veri, i posle jedno pet minuta osetih olakšanje i u glavi i u plućima, i tada sam bez ikakvih teškoća govorila više od jednog sata pred hiljadu i pet stotina pažljivih slušalaca. Kad sam završila svoje izlaganje bila sam toliko obuzeta osećanjem zahvalnosti Gospodu za Njegovu milost i dobrotu što mi je, pored moje bolesti, dao snage da govorim, da sam bila primorana da ponovo ustanem i da to javno kažem. Posle tog sastanka moje zdravstveno stanje se znatno poboljšalo.

Na Zapadu smo naišli na neke glasine koje su u stvari predstavljale ogovaranje moga supruga. To se prepričavalo za vreme Generalne konferencije, i kasnije raznelo na sve strane. Navešću jedan takav primer: Pričalo se da je moj suprug toliko lud za novcem da se bavi prodajom starih flaša. Činjenice su, međutim, sledeće: Kad je trebalo da se preselimo pitala sam muža šta da radim s gomilom starih flaša. On mi reče: „Baci ih.” U tom trenutku naiđe naš Vili i predloži da ih opere i proda. Dozvolivši mu da to učini, rekoh da sve što dobije zadrži za sebe. I kada je moj suprug išao na poštu, povezao je Vilija i te flaše. To je bilo najmanje što je mogao da učini za svog odanog sinčića. Vili je prodao flaše i zadržao novac. Na putu prema pošti moj suprug je povezao jednog brata koji je bio povezan sa uredništvom časopisa *Pregled*. Oni su usput prijatno razgovarali, i taj brat je čuo kad je Vili izlazeći iz kola upitao oca za vrednost tih flaša. Video je takođe moga muža kako razgovara sa trgovcem o onome što je Vilija toliko interesovalo; a zatim je - ne rekavši mome suprugu ni reči o tome - počeo odmah da širi glasine da je brat Vajt verovatno poludeo kada po gradu prodaje stare flaše. To o flašama smo prvi put čuli u Ajovi, pet meseci kasnije.

Takvi glasovi su od nas namerno skrivani da ih ne bismo mogli demantovati, dok su ih naši takozvani prijatelji raznosili i širili kao na krilima vetra. Bili smo veoma iznenađeni saznajući to; a kasnije dato priznanje skoro svih članova te skupštine pokazuje da je većina njih poverovala u te lažne glasove, i da su ti takozvani hrišćani gajili osećanja osude, ogorčenost i svirepost protiv nas, a posebno protiv moga onemoćalog supruga koji se borio za svoj životni opstanak. U odvratnoj nameri da ga potpuno skrhaju, neki su ga čak prikazivali kao bogataša koji samo gleda kako da se dokopa novca.

Po povratku u Batl Krik, moj suprug je sazvao savet odgovorne braće da sa skupštinom preispitaju sva ta pitanja i provere te lažne glasove. Braća su došla iz raznih krajeva države, i moj suprug je bez ikakve bojazni zatražio da iznesu sve što imaju protiv njega, kako bi mogao otvoreno da se suoči s tim i učini kraj tom klevetanju. Greške koje je ranije priznao u časopisu *Pregled*, sada je javno priznao pojedincima na tom skupu, a takođe je objasnio i mnoga pitanja na kojima su se zasnivale lažne i besmislene optužbe i svi su se osvedočili da su te optužbe zaista bile neistinite.

Kada je izvršena procena stvarne vrednosti naše imovine, utvrđeno je, na iznenađenje i njegovo i svih prisutnih, da iznosi svega 1500 dolara, osim konja i kola i preostalih knjiga i listova, čija prodaja iz prethodne godine, prema izveštaju sekretara, nije pokrivala ni kamatu na iznos koji duguje Izdavačkom udruženju. Vrednost tih knjiga i brošura nije se mogla smatrati većom, naročito ne u sadašnjim uslovima.

Dok je bio zdrav, moj suprug nije imao vremena da vodi knjigovodstvo, a za vreme njegove bolesti poslove su vodili drugi. Postavilo se pitanje: Šta je bilo sa njegovom imovinom? Da li je bilo pronevere? Da li su njegovi računi pogrešno vođeni? Ili: da li je, u nesređenom stanju svoga poslovanja, davao priloge za neke dobre poduhvate, ne znajući koliko stvarno može dati i koliko daje?

Dobar rezultat provere sastojao se u tome što je poverenje u one koji su vodili knjigovodstvo o našem poslovanju ostalo nepokolebano, i mi nismo imali nikakvog razloga za zabrinutost da je ograničenje naših sredstava bilo posledica nekih grešaka u računima. Prema tome, kad se razmotre poslovanja moga supruga u toku deset godina i njegova širokogrudost u davanju naših sredstava za širenje dela na svim poljima, dolazi se do zaključka da je naša imovina na najbolji i najdobrotvorniji način upotrebljena za delo sadašnje istine. Moj suprug nije vodio knjigovodstvo, i ono što je prilagao ostavilo je traga samo u sećanju a tek ponešto je objavljeno u časopisu *Pregled*. Činjenica da je utvrđena vrednost naše imovine tako neznatna u trenutku kad se tvrdi da je moj suprug bogat i da još uvek nastoji da zgrne što više, obradovala nas je jer su na taj način najuspešnije pobijene lažne optužbe kojima se ugrožava naš uticaj i naš hrišćanski karakter.

Naša imovina se smanjuje, ali mi se ipak radujemo u Gospodu kada se ona upotrebljava za napredak Njegovog dela. Rado smo žrtvovali svoje najbolje dane i sve svoje snage u tom delu, i zbog toga smo onemoćali i pre vremena ostareli, a ipak se radujemo. Ali kada naša braća napadaju naš karakter i dobar glas koji uživamo, prikazujući nas kao bogataše koji se gramžljivo otimaju za sticanje ovozemaljskog blaga, to nas veoma bolno vredi. Uživajući ugled i dobar glas koji smo tako skupo sticali dvadesetogodišnjim trudom, izlažući se lišavanju i ne vodeći računa o svome zdravlju i ugodnostima ovozemaljskog života, mi ćemo radosno dati za delo Božje i ovo malo snage što nam je još preostalo.

Kao ishod sveobuhvatne istrage, mi smo oslobođeni svih optužbi koje su podizane protiv nas, i ponovo je uspostavljeno savršeno jedinstvo. Iskreno su i od sveg srca priznate svireposti učinjene u postupanju s nama, i blagoslov Božji kao znak Njegovog odobravanja spustio se na sve prisutne. Svi oni koji behu zastranili vratili se na pravi put, grešnici se obraćahu a četrdeset i četiri duše krstiše se toga dana, od kojih je moj suprug krstio šesnaest a braća Endrjus i Lofborov svaki po četrnaest. Iako premoreni, bili smo veoma ohrabreni. Najveći teret tada učinjenog, teret koji je bio tako naporan i uzbudljiv, poneli smo moj suprug i ja. Samo Bog zna kako smo onako slabi, svesni da su skoro svi protiv nas, mogli izdržati proces istrage, učestvovanje u održavanju tolikih propovedi i kasnih večernjih sastanaka, i u isto vreme pripremiti za štampu ovo svedočanstvo. Moj suprug je sve vreme radio sa mnom, prepisujući, pregledajući rukopise za štampu i čitajući otiske. Ipak smo izdržali sve to u nadi da će nas Bog podržati u našim naporima i u

budućnosti.

Sada verujemo da su napred pomenuti snovi uveliko ilustrovali naša iskušenja prouzrokovana nepravilnostima u Batl Kriku, naše napore da se oslobodimo tih svirepih optužbi i da se uz Božju pomoć sve to postavi na svoje mesto. Kada su se predskazanja data u ovim snovima obistinila, zašto se ne bismo nadali da će, prema onome što se još nije ostvarilo, naša budućnost biti povoljnija od prošlosti?

Završavajući ovo izlaganje, želim naglasiti činjenicu da živimo u veoma ozbiljnom vremenu. U poslednjoj viziji koja mi je data pokazana mi je zaprepašćujuća činjenica da će samo malo onih koji danas ispovedaju istinu biti i posvećeni istinom i konačno spaseni. Mnogi će se uzdići iznad jednostavnosti dela. Oni se prilagođavaju svetu, gaje idole i duhovno umiru. Dok smerni i samopožrtvovani Hristovi sledbenici nastavljaju ka savršenstvu, ostavljajući iza sebe sve one koji ljube ovaj svet.

Ukazano mi je na starozavetni Izrailj. Samo dvojica, od svekolike vojske odraslih koji su izašli iz Egipta, ušla su u zemlju hanansku. Zbog stalnog zastranjivanja i prestupa rasuli su svoje kosti po pustinji. Savremeni Izrailj se nalazi u mnogo većoj opasnosti da zaboravi Boga i padne u idolopoklonstvo. Čak i od onih koji tvrde da praznuju subotu mnogi se klanjaju idolima. Pripadnike svog naroda u Starom zavetu Bog je posebno upozoravao da se čuvaju idolopoklonstva, da ih to ne bi odvratilo od služenja Bogu živome i izložilo Njegovom prokletstvu; dok bi ih, ako Njega ljube svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom, pratili u svemu Njegovi obilni blagoslovi, i On bi udaljio svaku bolest između njih.

I danas pripadnici Božjeg naroda mogu da biraju: blagoslov ili prokletstvo - blagoslov ako se odvoje od sveta idući smerno stazom poslušnosti; a prokletstvo ako se ujedine sa idolopoklonicima koji bacaju pod noge uzivšene zahteve neba. Gres i bezakonja buntovničkih sinova Izrailjevih zapisani su i stoje pred nama kao opomena da ćemo, ako sledeći njihov primer zaboravimo Boga, neizbežno proći kao i oni. „Ovo se pak sve događalo ugledi njima a napisa se za nauku nama na koje posledak svijeta dode.”

Odgovor skupštine iz Batl Krika

Smatramo svojim preimućtvom i dužnošću da odgovorimo na gornje izlaganje sestre Vajt. Godinama smo imali sreću da se izbliza upoznamo sa radom ovih Božjih slugu (brata i sestre Vajt). Znamo dosta toga o njihovom samopožrtvovanom zalaganju u prošlosti i osvedočeni smo da njihova jasna, prodorna i verna svedočanstva prat i Božji blagoslov. Mi smo već odavno osvedočeni da su učenja Svetog Duha data u tim vizijama neophodna za dobro naroda koji se priprema za preobražaj i za carstvo Božje. Ni na koji drugi način ne bi bilo moguće osuditi tajne grehe, razotkriti iskvarene ljude koji se neopaženo uvlače u stado Božje i sprečiti ih u njihovim zlim namerama. Dugogodišnje iskustvo poučilo nas je da je upravo takav dar od neprocenjive vrednosti za narod Božji. Takođe verujemo da je brat Vajt Bogom pozvan da određenim svedočanstvom osudi tako otkrivene prestepe, i da u tome treba da ima podršku onih koji se zaista boje Boga.

Takođe znamo iz bolnog iskustva da - kad god se ta svedočanstva ignorišu ili olako uzimaju - crkvom zavlada hladnoća, otpadništvo, svetovnost i duhovna tama. Ne želimo da veličamo čoveka, ali bilo bi kukavičko izneveravanje dužnosti kad ne bismo odlučno izneli svoje poglede o značaju ovih svedočanstava. Strašno otpadništvo onih koji su omalovažili i prezreli ova svedo-

čanstva pruža dovoljno žalosnih dokaza koliko je opasno suprotstavljati se Duhu milosti.

Svedoci smo velikih nevolja kroz koje su prošli brat i sestra Vajt za vreme njegove teške i opasne bolesti. Za nas je očevidan dokaz da se u njegovom ozdravljenju pokazala Božja ruka. Verovatno je da se do sada niko nije oporavio posle ovakvog teškog udara. Iako je oštrim udarcem paralize bio ozbiljno pogođen njegov moždani sistem, Bog je svojom rukom otklonio posledice toga i svome sluzi podario novu snagu i tela i uma.

Smatramo da je postupak sestre Vajt, kada je u decembru prošle godine na put po Severu pavela i svog bolesnog supruga, bio voden Božjim Duhom; i da mi, protiveći se ovom postupku, nismo radili po Božjoj volji. U tome smo zastranili s pravog puta, jer nam je upravo u tom pogledu nedostajala nebeska mudrost. Priznajemo da prema njima u to vreme nismo osećali onu duboku hrišćansku ljubav kakvu smo im dugovali u tako velikoj nevolji, i bili smo suviše spori da u ozdravljenju brata Vajta vidimo Božju ruku. Napori i patnje koje je podneo nas radi dali su mu pravo da od nas očekuje najtopliju ljubav i podršku. Ali mi smo od sotone bili zaslepljeni do te mere da uopšte nismo bili svesni svoga duhovnog stanja.

Rukovodeći se duhom predrasude, mi smo prošle zime smatrali da brat Vajt traži novac koji mu nije neophodan. Sada smo osvedočeni da je on tada zaista bio u teškoj oskudici i da smo pogrešili što nismo brižljivije ispitali njegov slučaj. Priznajemo da je naš tadašnji stav bio neosnovan i svirep, iako je bio prouzrokovan pogrešnim tumačenjem činjenica.

S dubokim bolom u srcu prihvatamo ukor koji nam daje ovo svedočanstvo, i tražimo oprostaj od Boga i od Njegovog naroda za nepravdu koju smo počinili u nedostatku duhovnog rasuđivanja.

Napore koje su brat i sestra Vajt uložili ovih poslednjih dana za nas prate dokazi Božjeg odobravanja i Njegovi blagoslovi. Mnogi su svoje zastranjivanje i zablude ne samo priznali, nego svečanim zavetovanjem ozbiljno okajali, vraćajući se Bogu. Duh Božji je takvom silom zapečatio ovo delo da tu ne može više biti nikakve sumnje. Mnogi od mladih su privedeni Hristu, i skoro svako lice u našoj skupštini primilo je jedan deo ovoga nebeskog blagoslova.

Neka naša braća širom sveta uvide da su naša srca u ljubavi sa bratom i sestrom Vajt, osvedočeni smo da su oni Bogom pozvani na ovo odgovorno delo u kojem su angažovani, i svečano se zavetujemo da ćemo biti uz njih u njihovim naporima.

U ime Crkve, članovi odbora:

Dž. N. Endrjus,
Dž. N. Lofborov
Džozef Beits,
D. T. Burdo,
A. S. Hačins,
Džon Bajton

Na sastanku skupštine, u ponedeljak uveče, 21. oktobra gornji izveštaj je jednoglasno prihvaćen.

Urija Smit,
G. V. Amadon, starešine

„Sečenje” i „oštro kritikovanje”

Ovi izrazi se često koriste u opisivanju manira i reči pojedinaca koji ukoravaju zabludele ili one za koje pretpostavljaju da su u nečemu pogrešili. A zapravo se odnose na one kojima nije dužnost da ukoravaju svoju braću, ali oni to ipak rado čine i to na veoma plahovit i nepoštedan način. Greši se, međutim, kada se ovi izrazi primenjuju na one čija je dužnost da ukazuju na nepravilnosti u Crkvi. Na takvima je teret odgovornosti, i oni se iz ljubavi prema dušama koje su skupocene u Božjim očima osećaju primoranim da svoju dužnost vrše savesno.

U toku proteklih dvadeset godina više puta mi je bilo pokazano da je moj suprug bio Bogom pozvan da verno i savesno radi sa zabludelim. To breme je sam Bog položio na njega, i on bi izazvao Njegovo nezadovoljstvo protiv sebe ako bi pokušao da se oslobodi ove dužnosti. Nikada nisam njegovo rasuđivanje smatrala nepogrešivim niti njegove reči nadahnutim, ali sam osvedočena da je za ovu dužnost osposobljen bolje nego ijedan od naših propovednika, jer ima veliko iskustvo i pokazano mi je da je naročito pozvan i pripremljen za taj posao. Takođe mi je pokazano da je u mnogim slučajevima, kada su se ukoreni bunili protiv njegovih ukora, on bio u pravu u svom rasuđivanju, postupajući ispravno.

Najteže breme nepravednog optuživanja koje je moj suprug bio primoran da nosi u toku poslednjih dvadeset godina dolazilo je upravo od strane onih koje je morao da ukori i od njihovih simpatizera. A kada je klonuo pod tim teretom, mnogi od onih koji su bili ukoreni likovali su i, pogrešno tumačeći ono što sam 25. decembra 1865. godine videla o njegovom slučaju, rado prihvatili ideju da ga je tada Bog kaznio zbog „sečenja” i „oštrog kritikovanja.” To nije tačno. Tako nešto mi nikada nije bilo pokazano. Da bih upoznala braću s onim što mi je bilo pokazano o slučaju moga supruga, objavljujem ovde ono što sam napisala i uručila mu odmah idućeg dana posle vizije.

U viziji koja mi je data 25. decembra 1865. godine, pokazan mi je slučaj Gospodnjeg sluge, mog supruga, starešine Džemsa Vajta. Videla sam da je Bog primio njegovo skrušeno priznanje i kajanje zbog svih grešaka počinjenih u životu koje su mu zadavale toliko bola i duševnih patnji u toku njegove duge bolesti.

Pokazano mi je da je njegova najveća pogreška bila nesklonost da oprost onima koji su potkopavali njegov uticaj u delu Božjem, nanoseći mu teške duševne patnje svojim nepravednim postupanjem. Nije prema njima bio tako sažaljiv i saosećajan kao što je to naš nebeski Otac prema svojoj zabludeloj i pokajničkoj deci. Kada su oni koji su mu naneli najviše patnji iskreno i u potpunosti priznali svoju krivicu, trebalo je da im oprost prihvatajući ih kao svoju braću. Ali iako je u Božjim očima zlo već bilo izlečeno, on se ponekad u svojim mislima vraćao na zadobijene rane, čime ih je samo zagnojao i sam sebe činio nesrećnim. Činjenica da je bio izložen tolikim patnjama, kojih je prema njegovom mišljenju mogao biti pošten, navela ga je da gunda protiv svoje braće i protiv Gospoda. Na taj način on se stalno vraćao na prošlost i ponovo preživljavao iskušenja koja je trebalo predati zaboravu, a ne stalno zagorčavati time svoj život. Neophodnost da prema onima koji su tako nesrećno podlegli sotoninom kušanju ispoljava samilost i ljubav, on nije uvek realno shvatao. Oni su u stvari bili pravi patnici i gubitnici, a ne on, dokle god se držao nepokolebljivo ispoljavajući Hristov duh. Oni su, uvidevši svoju zabludu, morali da vode tešku borbu sa sobom da bi to u poniznosti priznali. Morali su da se bore sa sotonom, da savladaju sopstvenu gordost, i bila im je neophodna pomoć onih koji su ostali u svetlosti, kako bi se iz svoje zaslepljenosti i očaja vratili u položaj gde se mogu ponovo nadati i dobiti snagu da satru sotonu pod svoje noge.

Pokazano mi je da je moj suprug bio prestrog u ispravljanju onih koji su mu činili nepravdu. Ispoljavao je osećanja nezadovoljstva što zabludele nije činilo boljima a njegovo srce činilo veoma nesrećnim i nespremnim da živi u miru Božjem, što bi ga navelo da za sve bude zahvalan Bogu. Gospod je dozvolio da on sam povodom nekih sopstvenih zabluda i grešaka doživljava klonuća duhom i očajnički traži oprostaj, ne zato što su njegovi gresi bili tako veliki nego da bi iz ličnog iskustva saznao kako je teško i mučno biti bez Božjeg oprostaja, i da bi mogao razumeti Hristove reči: „Ako li ne opraštate ljudima grijeha njihovih, ni Otac vaš nebeski neće oprostiti vama grijeha vaših.” Ako bi Bog u postupanju s nama bio tako prestrog kao što mi često postupamo jedni s drugima, svi bismo se našli u očajničkom beznađu.

Bog je dozvolio da iz nevolja koje su nas snašle izvučemo mnoge pouke koje inače za tako kratko vreme ne bismo mogli steći. To što smo otišli u .... bilo je u skladu sa Njegovom voljom, jer bez toga naše iskustvo ne bi bilo potpuno. Trebalo je da se zaista osvedočimo da se oni koji istinski drže Božje zapovesti po svojoj savesti ne mogu ujediniti sa vođama u ....; što se tiče služenja Bogu, njihovi nazori su toliko nespojivi, kao što se ulje ne može pomešati s vodom. Samo oni koji su najpostojaniji u čistoti načela i nezavisnosti duha, koji samostalno misle i rade u strahu Božjem oslanjajući se samo na Njega, mogu bez opasnosti ostati duže vreme u ..... Onima koji nemaju ove osobine ne bi trebalo preporučivati da idu u ovu ustanovu, jer će njihov um biti zbunjen privlačnim izlaganjima tamošnjih rukovodilaca i varljivim zaključcima koji potiču od sotone.

Njihov uticaj i učenje, što se tiče služenja Bogu i verskog života, u potpunoj su suprotnosti sa učenjem našeg Spasitelja i Njegovih učenika. Oni i poukom i primerom snižavaju kriterijum pobožnosti, tvrdeći da nije potrebno tugovati zbog svojih greha niti odvojiti se od sveta da bi postali Hristovi sledbenici, već da mogu živeti kao i ostali svet, učestvujući u svim njegovim zadovoljstvima. Svoje pristalice, oni ne podstiču da se u pobožnosti, smernosti, čistoti i pouzdanju u Boga ugledaju na Hrista. Onima koji se savesno i čvrsto drže svoje vere u Boga neće ukazati ni upola onu ljubaznost koju ukazuju onima koji prihvataju verske nazore vodećih ljudi te institucije. Moraju se veoma oprezno postavljati u odnosu na većinu tamošnjih učenja, posebno kad su u pitanju verski nazori, odmeravajući pažljivo sve što čuju, kako ne bi bili prevareni i nadvladani od sotone.

Pokazano mi je da je, što se tiče metoda i uspeha u lečenju, ... najbolja zdravstvena institucija u Sjedinjenim Državama. Ipak, njihovo rukovodeće osoblje su samo ljudi i njihovo rasuđivanje nije uvek korektno. Glavni lekar bi hteo da pacijenti njegov sud smatraju savršenim kao sud Božji. Međutim, on često greši. On uzdiže sebe, a propušta da uzdiže Gospoda od koga zavisi sve. Oni koji ne nalaze nikakav oslonac u Bogu, i koji u svetosti hrišćanskog života i u nošenju krsta ne vide nikakvu lepotu prihvaćeni su u ..... ljubaznije nego u bilo kojoj zdravstvenoj instituciji u Sjedinjenim Državama. Velika tajna uspeha u toj ustanovi nalazi se u kontroli koju njihovi rukovodeći ljudi vrše nad umom svojih pacijenata.

Videla sam da moj suprug i ja ne možemo očekivati takvu ljubaznost u toj ustanovi kao oni koji imaju drugačije versko iskustvo i ubeđenje. Anđeo reče: „Bog ne želi da bilo koji smrtnik gospodari umom Njegovog sluge, koji je Njegovim providenjem izabran za naročiti zadatak; prvenstvo u tome pripada samo Njemu.” Dok smo bili u toj instituciji čuvali su nas Božji anđeli. Oni su lebdeli iznad nas, pružajući nam pomoć i podršku u svakom času. Ali došlo je vreme kada koristi i usluge tu više nismo mogli ni davati ni primati, i tada je svetlosti koja je lebdela iznad nas nestalo, i mi smo spokojstvo i mir mogli naći samo u napuštanju tog mesta i odlasku među braću u Ročesteru nad kojima je svetlost i dalje lebdela.

Videla sam da je Bog želeo da odemo u .... i to iz više razloga. Naše držanje dok smo se

tamo nalazili, naše usrdne molitve, ispoljavanje poverenja u Boga, radost, hrabrost, nada i vera kojom nas je On održavao usred svih naših patnji i teškoća, sve je to imalo uticaja i predstavljalo svedočanstvo da svi oni koji su pravi hrišćani imaju izvor snage i sreće koji je poklonicima ovozemaljskih zadovoljstava potpuno nepoznat. Bog je učinio da nademo mesto u srcu uticajnih lica u ....., i kada se tadašnji pacijenti vrate svojim kućama setiće se naših zalaganja, te će – kad budemo napadani - bar neki od njih ustati u našu odbranu. Uputivši nas u ....., Gospod je želeo da nas obogati jednim iskustvom koje u Batl Kriku, okruženi braćom i sestrama koji su nam bili naklonjeni, nikada ne bismo stekli. Morali smo se odvojiti, da se ne bi oslanjali na njih, umesto na Gospoda koji treba da bude naš jedini oslonac. Skoro u potpunosti odvojeni od Božjeg naroda, bili smo lišeni svake ovozemaljske podrške i upućeni da se oslanjamo samo na Boga. U takvim uslovima stekli smo iskustvo koje nikada ne bismo imali da nismo otišli u .....

Kada hrabrost i nada u srcu moga supruga počеше da se kolebaju, mi više u toj ustanovi nismo bili od koristi ni sebi ni drugima. Božja volja nije bila da moj suprug lišen svoje snage ostane tu, nego da se u svojoj slabosti nade među svojom braćom koji mogu da mu pruže podršku u njegovim patnjama. Dok smo bili odvojeni od društva Božjeg naroda, mi smo u svom bolu imali prilike da pažljivo razmotrimo sav naš dotadašnji život i da uvidimo svoje greške i zablude, da se ponizimo pred Bogom, tražeći Ga u priznanju, poniznosti i čestim usrdnim molitvama. Dok smo bili angažovani u aktivnom radu, noseći teret briga i odgovornosti za druge, bilo je nemoguće da nademo vremena za razmišljanje i pažljivo razmatranje naše prošlosti da bi izvukli pouke koje je Gospod želeo da nam pruži. Tada mi je bilo pokazano da se Bog ne bi proslavio da je, u odgovoru na molitve svog naroda, povratio zdravlje mome suprugu dok smo se nalazili u .....

To bi značilo da On svoju moć ujedinjuje sa silama tame. Da je ispoljio svoju moć povrativši zdravlje mome suprugu, tamošnji lekari pripisali bi sebi slavu koja pripada samo Bogu.

Anđeo reče: „Bog mora biti proslavljen ozdravljenjem svoga sluge. On čuje molitve svojih odanih radnika. Život Njegovog napaćenog sluge u Njegovim je rukama. I on se, uprkos svojoj bolesti, mora osloboditi straha, zabrinutosti, sumnje i neverovanja, uzdajući se smireno u velikog ali milostivog Boga koji je pun ljubavi, samilosti i očinske brige za njega. On će morati da se bori sa neprijateljem, ali uvek treba da se teši svešću da je Onaj koji se brine za njega jači od neprijatelja, i stoga ne treba da strahuje. Verom uvek treba da se oslanja na tako očevidne dokaze koji su mu već pruženi, i tada će slavno trijumfovati u Gospodu.”

Videla sam da nam Gospod daje iskustvo koje će nam biti veoma dragoceno u našem budućem angažovanju u Njegovom delu. Živimo u veoma ozbiljnom vremenu, u završnim prizerima ovozemaljske istorije, ali pripadnici Božjeg naroda nisu svesni toga. Oni se moraju probuditi i brže napredovati u reformisanju svojih životnih navika, u jelu, odevanju, radu i odmoru. U svemu tome oni treba da slave Boga pripremajući se za borbu protiv svog velikog neprijatelja i dragocene pobede obećane onima koji se, primenjujući umerenost u svemu, bore za nepropadljivi venac.

Pokazano mi je da je Bog osposobio moga supruga za angažovanje u velikom i svetom delu reforme kojom On želi da unapredi svoj narod. Bitno je da pouke o umerenosti u životu daju propovednici. Oni treba da objašnjavaju narodu koliko životne navike u ishrani, radu, odmoru i odevanju utiču na zdravlje. Svi koji veruju u istinu za ove poslednje dane imaju ponešto da učine u ovom pravcu. Od toga niko nije izuzet, i Bog od svih očekuje da se probude i zainteresuju za reformu i u ovom pogledu. On neće biti zadovoljan njihovim izborom ako u pogledu ovog pitanja ostanu ravnodušni.

Zloupotreba želuca i popuštanje apetitu najčešći su uzroci neprijateljskih rasprava u Zajednici. Oni koji su neumereni i nerazumni u jelu i radu, nerazumni su i u svojim rečima i postupcima.

Neumeren čovek ne može biti strpljiv. Neumereni nisu samo oni koji piju alkoholna pića. Neumerenost u jelu koja predstavlja greh, prečesti i preobilni obroci, uzimanje suviše bogate i nezdrave hrane, ometa zdravo funkcionisanje organa za varenje, nepovoljno utiče na mozak, izopačuje rasuđivanje, i čovek postaje nesposoban da razumno, trezveno i zdravo misli i radi. I upravo to predstavlja izvorište stalnih teškoća i rasprava u Crkvi. Stoga pripadnici Božjeg naroda da bi bili ugodni Njemu, proslavljajući Ga i telom i dušom, moraju se revnosno suprotstaviti zadovoljavanju apetita, trudeći se da u svemu budu umereni. Onda će biti u stanju da shvate istinu u svoj njenoj lepoti i jasnoći, da žive po njoj i da svojim razboritim, mudrim i doslednim životom ne daju neprijateljima naše vere nikakvu priliku da napadaju i ruže istinu. Od svih koji veruju u istinu, Bog zahteva da ulažu energične i istrajne napore kako bi sačuvali svoje telesno zdravlje, jer je pred nama ozbiljan i značajan zadatak. Za izvršenje tog zadatka potrebno je da budemo i umno i telesno zdravi; to je isto tako bitno i za zdravo versko iskustvo, za napredovanje u hrišćanskom životu i svetosti, kao što su telu potrebne i ruke i noge. Bog zahteva od pripadnika svog naroda da se očiste od svake prljavštine tela i duha, usavršavajući svetost u strahu Gospodnjem. Svi oni koji su ravnodušni i koji se klone svakog napora, očekujući da Bog učini za njih ono što On traži da oni sami učine za sebe, naći će se kao neverni, dok će krotki u zemlji, koji se drže svega što je On naredio, biti zaštićeni na dan gnjeva Gospodnjega.

Ukoliko pripadnici Božjeg naroda ne ulažu nikakve napore sa svoje strane, nego očekuju da osveženje (pozni dažd) otkloni njihove nedostatke i zablude, da tada budu očišćeni od svake prljavštine tela i duha i pripremljeni za glasni poklič trećeg anđela, pokazano mi je da će biti zatečeni kao neverni. To osveženje ili silu Božju primiće samo oni koji se pripreme za to vršeći zadatak koji im je Bog odredio, to jest, čisteći se od svake prljavštine tela i duha, i usavršavajući svetost u strahu Božjem.

Pokazano mi je da je i slučaj moga supruga donekle sličan onima koji čekaju na „osveženje.” Ako on bude samo čekao da se sila Božja spusti na njega, da oseti da je isceljen pre nego što učini bilo kakav napor u skladu sa svojom verom, govoreći: „Kad me Gospod isceli verovaću i činiću ovo ili ono” - on može tako nastaviti da čeka u nedogled i neće dočekati nikakvu promenu, jer Bog svoja obećanja ispunjava samo onima koji veruju i onda postupaju u skladu sa svojom verom. Videla sam da on mora imati puno poverenje u Božju Reč, pozivajući se na Njegova obećanja koja nikada, nikada neće ostati neispunjena. On treba da nastavi svoj put u veri, oslanjajući se na dokaze koje Bog tako milostivo pruža, i radeći koliko god je to moguće da bi potpuno ozdravio. Anđeo reče: „Bog će ga održati. Svoju veru on mora usavršiti delima, jer je vera bez dela mrtva, ona mora biti potvrđena delima. Živa vera se uvek otkriva u delima.”

Videla sam da je moj suprug sklon da ustukne pred naporima koji bi bili u skladu sa njegovom verom. Strah i zabrinutost u pogledu sopstvenog stanja čine ga malodušnim. On se povodi za trenutnim, neprijatnim osećanjima. Anđeo reče: „Osećanja ne predstavljaju veru. Vera znači držati Boga za reč.” Videla sam da se moj suprug, pozivajući se na Božju silu, mora odupreti svojoj bolesti, i snagom volje uzdići iznad svojih nesrećnih osećanja. On mora da se izbori za svoju slobodu u ime i u snazi Boga Izrailjevog. On mora prestati da govori i misli samo o sebi, trudeći se da bude vedro raspoložen i srećan.

U viziji od 25. decembra 1865. godine pokazano mi je, kao i mnogo puta ranije, da starešina F često greši i svojim grubim i bezosećajnim postupcima nanosi mnogo štete onima za koje pretpostavlja da u nečemu greše. Često se pokazalo da on u svom radu na novim poljima, kada neku grupu privede sadašnjoj istini, ukoravanje i ispravljanje zabludelih treba da prepusti drugima, jer on zbog svoje plahovitosti, nestrpljenja i nedostatka rasuđivanja, nije podesan za to.

Ovde navodim svedočanstvo koje sam 26. decembra 1865. godine napisala za brata F da bih pokazala šta mi je otkriveno o njegovom slučaju, a i zbog toga što to svedočanstvo kao i mnoga druga može imati opštu primenu. Brat F na to nije odgovorio ni reči, osim što je pred drugima govorio da u tom viđenju Gospod ukorava moga supruga zbog „sečenja” i „oštrog kritikovanja.” Cilj objavljivanja sledećeg svedočanstva je i u tome da naša braća potpunije shvate da je zadatak brata F rad u novim poljima, te da ga u tome ne ometaju insistirajući da radi u ovoj ili onoj skupštini i da se u tom cilju preseljava tamo ili ovamo.

Opasnost od samopouzdanja

Brate F, 25. decembra 1865. godine pokazano mi je da je rad u državi Mejn dobro otpočet. Posebno mi je ukazano na jedno polje rada gde je, zahvaljujući tvojim naporima i naporima brata Endrjusa, pridobijena grupa vernika koji su svoju zainteresovanost i ljubav prema istini pokazali podizanjem Molitvenog doma. Ipak za tu grupu treba još dosta toga da se učini. Više njih istinu prihvataju samo teorijski; neki to čine pod silom dokaza; oni uviđaju lepotu istine čiji su delovi skladno povezani u jedinstven lanac i čine savršeno usklađenu celinu; oni prihvataju načela istine, ali ona ipak još uvek ne ostvaruje u njima svoj posvećujući uticaj. Te duše su izložene opasnosti ovih poslednjih dana. Svoje obmane i zamke sotona stalno priprema za one koji su neiskusni. On radi preko svojih agenata, pa čak i preko propovednika koji preziru istinu a zakon Božji bacaju pod noge, učeći tako i sve one koji hoće da ih slušaju.

Pripadnici te grupe koji prihvataju ovu nepopularnu istinu biće sigurni samo ako se potpuno oslone na Boga i posvete istinom koju ispovedaju. Oni su učinili veoma značajan korak, i sada im je neophodno versko iskustvo koje će ih učiniti sinovima i kćerima Najvišega i naslednicima besmrtnog nasleđa koje je za njih plaćeno krvlju Njegovog ljubljenog Sina. Oni koji su bili angažovani kao oruda u iznošenju istine ne treba da se povlače u tom značajnom periodu, nego treba da istraju u svojim naporima sve dok te duše ne ugledaju sakupljene u stadu Hristovom. Treba ih poučavati sve dok ne budu potpuno utvrđeni i osvedočeni da je ovo istina kojom se spasavaju.

Pokazano mi je da će Bog u državi Mejn izvršiti još veće delo ako se svi oni koji su angažovani u delu u potpunosti posvete Njemu, ne oslanjajući se na sopstvenu snagu nego na Moćnoga u Izrailju. Pokazano mi je da ste brat Endrjus i ti radili toliko naporno da sebi niste dopustili ni toliko odmora koliko je bilo neophodno da bi sačuvali svoje zdravlje. Trebalo je da u svom radu nadete vremena i za odmor. Da ste tako postupali, sačuvali biste svoju i fizičku i umnu energiju i vaš rad bi bio daleko uspešniji. Brate F, ti si nervozan i tvoji postupci uglavnom zavise od tvog trenutnog raspoloženja. U tvom radu se znatno oseća uticaj duševne potištenosti. Ti ponekad osećaš nedostatak slobode i onda misliš da to dolazi otuda što su drugi u tami ili na pogrešnom putu, ili da postoji neki drugi uzrok koji ni sam sebi ne možeš objasniti. U takvom stanju ti si sklon da preduzimaš korake koji mogu imati teške posledice. Kad bi u takvim trenucima uznemirenosti i nervoze mogao da se savladaš oslanjajući se smireno na Boga i pitajući se nije li uzrok teškoća u tebi samome, poštedeo bi ranjavanja i sopstvenu dušu i delo Božje koje nam je svima tako dragoceno.

Pokazano mi je da se brat F, videvši da svojim izlaganjem može duboko da uzbuđi slušaoce, nalazi u opasnosti da se uzoholi. On zbog toga često pomišlja za sebe da je najuspešniji propovednik, i tako zapada u samoobmanu. Iako je moguće da je on jedan od najveštijih govornika, to

ne znači da time postiže i najviše dobra. Govornik koji je u stanju da najdublje gane srce slušalaca samim tim ne daje dokaz da je i najkorisniji.

Kada je mali u svojim očima, oslanjajući se u potpunosti na Boga, brat F može da učini mnogo dobra. Anđeli mu pritiču u pomoć, i njegovo jasno i slobodno izlaganje prati Božji blagoslov. Ali posle izvesnog uspeha on se često uzdigne misleći da može sve i da je on nešto veliko, dok je u stvari samo orude u rukama Božjim. Kad se nade u takvom stanju, anđeli ga prepuštaju njegovoj slabosti, i on tada za nastale teškoće i slabosti okrivljuje svoju braću, iako je krivica na njegovoj strani. U takvom duševnom stanju, on često okrivljuje sve druge, i ne dovršivši svoj posao ni upola, oseća da mora otići na drugo mesto i početi sve iznova.

Videla sam da se brat F nalazi u opasnosti da u borbu polazi u svojoj snazi, ali se u sukobu obično pokaže da je ta snaga u stvari samo slabost. Kad god se u borbi sa protivnicima naše vere u potpunosti oslonio na Boga, bio je uspešan. Ali se ponekad, zbog pobede koju je sam Bog podario istini, uzdizao pripisujući sebi slavu te pobede. Tako je u svojim očima veličao sopstveno „ja.”

Pokazano mi je da u dvema poslednjim raspravama nije ispoljio pravi duh. Još pre prve rasprave uzoholio se zbog laskanja nekih koji nisu bili naklonjeni istini. Slušajući i delimično učestvujući u diskusiji vodenoj između dvojice koji nisu bili u našoj veri, on se poneo misleći da se može upustiti u borbu sa bilo kim. I dok je bio tako samopouzdan, u samoj diskusiji ponestade mu snage. Bogu nije bilo po volji što brat F nije poslušao savet brata Endrjusa. Njegovo samopouzdanje zamalo što nije celu tu raspravu pretvorilo u potpuni poraz. Ako se u takvim sukobima ne izvojuje odlučna pobeda, uvek će se doživeti poraz. U takve sukobe ne sme se srljati nesmotreno, već se svaki korak mora preduzimati oprezno i veoma promišljeno, jer je onda u pitanju daleko više nego u nekom nacionalnom sukobu. U borbi između istine i zablude sotona stavlja u pokret sve svoje snage i ako pobornici istine u takvu borbu ne ulaze u Božjoj snazi, sotona će uspeti da ih nadvlada svaki put.

U drugoj raspravi bilo je stavljeno na kocku veoma, veoma mnogo. Međutim, i ovom prilikom je brat F bio poražen. Polazeći u ovu borbu on nije bio svestan svoje slabosti i nije se u smernosti i jednostavnosti oslonio na silu Božju. Ponovo je ispoljio samopouzdanje i oholost zbog nekih svojih uspeha u prošlosti. Smatrao je da su zadobijene pobede plodovi njegove spremnosti da se uspešno služi moćnim dokazima nadenim u Reči Božjoj.

Pokazano mi je da pobornici istine ne treba da teže za polemisanjem. A kada je neizbežno da se u interesu dela i slave Božjeg imena suprotstave nekom protivniku, onda u borbu treba da ulaze u najvećoj smernosti i veoma obazrivo. U ispitivanju srca, priznanju greha, usrdnim molitvama a ponekad i u postu, oni treba da traže pomoć od Boga da Njegova dragocena i spasonosna istina pobedi, da zabluda bude razotkrivena u svoj svojoj odvratnosti a njeni pobornici potpuno poraženi. Oni koji se u borbi za istinu sukobljavaju sa njenim protivnicima moraju imati na umu da se ne sukobljavaju samo sa ljudima, već sa sotonom i njegovim anđelima koji su čvrsto rešeni da zabluda i mrak prevladaju u toj borbi i da istina ostane pokrivena naslagama zabluda. Pošto zabluda u većini slučajeva odgovara sklonostima nepreporođenog srca, ljudi moraju pristati da im se to objasni. Onima koji vole ugodnosti, zabluda i mrak pogoduju i oni ne žele da ih istina menja. Oni nerado izlaze na svetlost, da se ne bi razotkrila njihova zla dela.

Ako se pobornici istine, u sukobu sa njenim protivnicima, oslanjaju više na snagu argumenata nego na podršku koju treba očekivati od Boga, na strani istine neće biti nikakve pobede nego samo gubitak. Ako se u korist istine ne izvojuje očevidna pobeda, izgledi ostaju nepovoljniji nego što su bili pre sukoba. Oni koji su ranije možda bili osvedočeni u pogledu istine, sada se odlučuju za zabludu, jer u svom pomračenom rasuđivanju ne zapažaju da je istina uvek u prednosti. Ove

dve poslednje rasprave doprinele su vrlo malo napretku Božjeg dela, i bilo bi bolje da do njih uopšte nije došlo. Brat F kada se upustio u te rasprave nije to učinio u duhu poniznosti i čvrstog pouzdanja u Boga. Neprijatelj ga je naveo da ispolji duh samopouzdanja i nadmenosti, što ne dolikuje smernom i poniznom sluzi Hristovom. On je uzeo svoje oružje, a ne oružje Božje.

Brate F, Bog ti je u svom providenju dao saradnika s dubokim iskustvom, jednog od najboljih. On je iz ličnog iskustva upoznao sva sotonska lukavstva i prošao kroz najteže duševne patnje. Sveznajući Bog je u svom providenju dozvolio da oseti svu vrelinu užarene peći, kako bi naučio da je samo u Bogu utočište koje nikad ne otkazuje, dok se svaki drugi oslonac na koji bi pokušao da se osloni pokazuje kao štap od slomljene trske. Bio si dužan da shvatiš da je brat Endrjus u toj raspravi bio isto toliko zainteresovan koliko i ti, i trebalo je da u poniznosti prihvatiš njegov savet koristeći se njegovim uputstvima. Ali sotona je to iskoristio da bi osujetio Božju nameru, utičući gotovo neverovatno na tvoj um da radiš nasuprot delu Božjem. Upustio si se u borbu u sopstvenoj snazi, i anđeli su te ostavili da se sam boriš. Međutim, Bog u svojoj milosti nije dozvolio da neprijatelji Njegove istine zadobiju odlučnu pobeđu, i na usrdne i vapijuće molitve Njegovog sluga anđeli su pritekli u pomoć. Umesto potpunog poraza, došlo je do delimične pobeđe, kako neprijatelji istine ne bi mogli da likuju nad vernima. Ali, imajući u vidu činjenicu da je istina mogla slavno da trijumfuje nad zabludom, ovim naporom praktično nije dobijeno ništa. Na tvojoj strani bila su dva najsposobnija pobornika istine; tri čoveka u snazi istine stajali su nasuprot jednom koji se trudio da istinu pokrije naslagama zablude. Da si u taj sukob ušao kako treba, imali biste na svojoj strani svu vojsku Božju. Međutim, svojim samopouzdanjem prouzrokovao si gotovo potpuni poraz.

U raspravu, gde se tako mnogo rizikuje, nikada se ne upuštaj oslanjajući se samo na svoju sposobnost i snagu argumenata. U takve sukobe, ako ih baš nikako ne možeš izbeći, upuštaj se samo sa čvrstim pouzdanjem u Boga i u duhu smernosti, u duhu Onoga koji nam nalaže: „Naučite se od mene, jer sam ja krotak i smjieran u srcu.” A da bi proslavio Boga i odražavao karakter Hristov, ne smeš nikada na nezakonit način sticati prednost nad svojim protivnikom. Nemoj se služiti zajedljivim peckanjem i igrom reči. Imaj na umu da si u sukobu sa samim sotonom i njegovim anđelima a ne samo sa čovekom. Onaj koji je sotonu pobedio još u nebu i kao poraženog neprijatelja zbacio ga s neba, i koji je život dao da palog čoveka oslobodi od njegove vlasti, kad se nad Mojsijevim grobom raspravljao za njegovo telo, nije se usudio da mu uputi nijednu podrugljivu optužbu, već je samo rekao: „Gospod neka ti zaprijeti.”

Prilikom dveju poslednjih rasprava ti si prezreo savet i nisi poslušao slugu Božjeg koji je svim srcem i svom dušom posvećen delu. Bog ti je u svom providenju dao savetnika koji je svojim talentima i uticajem zaslužio da imaš poverenje u njega i da mu ukažeš poštovanje; a tvoje dostojanstvo ne bi bilo nimalo povredeno da si se oslonio na njegovo rasuđivanje stečeno na osnovu ličnog iskustva. Primitivši tvoju uobraženost, Božji anđeli se s bolom okrenuše od tebe. Bog nije mogao da ispolji svoju silu u tvoju korist, jer bi ti svu slavu pripisao sebi a to bi i tvoje buduće napore učinilo manje korisnima. Pokazano mi je, brate F, da se u svom radu ne smeš toliko oslanjati na sopstveno rasuđivanje koje te je često zavedilo na stranputicu. Treba da prihvatiš rasuđivanje onih koji imaju životna iskustva. Ne drži toliko do svog dostojanstva, ne osećaj se toliko uobraženim da ne možeš primiti savet i mišljenje iskusnijih saradnika.

Tvoja supruga ne samo što ti nije bila naročita pomoć, nego te je još više ometala u tvom radu. Da je prihvatila i poslušala savete koji su joj u svedočanstvu dati pre dve godine, mogla bi sada da ti bude velika pomoć u Jevanđelju. Ali ona nije prihvatila date savete niti ih je primenila u svom životu. Da je to učinila, njen životni put bio bi sasvim drugačiji. Ona se nije posvetila Bogu. Voli lagodan život, izbegava teret odgovornosti i nije spremna na samoodricanje. Sklona je

besposličanju, i svojim primerom nedostojnim podražavanja nanosi samo štetu delu Božjem. Ona ponekad snažno utiče na tebe, naročito u trenucima nostalgичnog neraspoloženja i nezadovoljstva. Ona negativno utiče na tebe čak i u pitanjima koja se tiču Crkve. Na osnovu svog ličnog mišljenja, ona ispoljava odbojnost ili pak naročitu privrženost prema pojedinim članovima, dok se često pokazalo da su baš oni koje ona ceni bili uzrok velikih teškoća u Crkvi. Usled svoje neposvećenosti, ona je sklona da se veže za one koji joj ukazuju posebno poverenje i ljubav, dok prema nekim dragocnim dušama koje su Bogu veoma drage ispoljava veliku hladnoću samo zato što ne izražavaju vatrenu privrženost prema njoj lično i prema bratu F. A ljubav ovih duša je istinita i daleko pohvalnija od laskanja onih koji svoju privrženost izražavaju velikim i svečanim izjavama. Mišljenja tvoje žene imaju velikog uticaja na tvoje rasuđivanje. Ti često smatraš da je ona u pravu, povodiš se za njenim mišljenjima, rukovodeći se time i u poslovima Crkve.

Moraš za primer uzeti Hristov život, jer su ti poverene velike odgovornosti. Tvoja je supruga odgovorna pred Bogom za svoje postupke. Ako te ometa u tvom radu moraće za to polagati račun pred Bogom. Ona se ponekad probudi i ponizi pred Bogom, predstavljajući pravu pomoć za tebe, ali se ubrzo vraća u svoje predašnje stanje neaktivnosti, kloneći se svake odgovornosti i svakog umnog i fizičkog napora. Njeno bi zdravlje bilo mnogo bolje kada bi bila aktivnija, kad bi se radosnije i usrdnije bavila nekim fizičkim ili umnim radom. Kod nje ne postoji nedostatak sposobnosti nego naklonosti i volje za rad, nije istrajna u negovanju ljubavi prema bilo kakvoj aktivnosti. U njenom sadašnjem stanju, Bog za nju ne može da učini ništa. Ona sama mora da preduzme nešto da bi se probudila, posvećujući Bogu svoje umne i fizičke snage. To Bog zahteva od nje; i ako se ne reformiše u potpunosti, živeći prema primljenoj svetlosti ona će u dan Božji biti optužena kao beskorisni sluga. Sve dok se ne reformiše u potpunosti, ona ne treba da se pridružuje svome suprugu u njegovom radu.

Bog će blagosloviti i podržati brata F ako pođe napred u poniznosti, oslanjajući se na sud svojih iskusnijih saradnika.

Ne dajte se prevariti

Sotonin je najglavniji cilj da pripadnike Božjeg naroda prevvari i zavede s pravog puta. On to pokušava na sve moguće načine, prilazeći odande gde oni to najmanje očekuju; zato je veoma bitno da budemo utvrđeni u svakoj tački. Članovi Crkve u Batl Kriku nipošto nisu protiv nas; kao skupština oni se drže relativno dobro; ali su u Batl Kriku skoncentrisane naše institucije i zato sotona usmerava protiv njih sve svoje najubitačnije oružje, ne bi li na taj način sprečio širenje Božjeg dela. Mi duboko saosećamo za tamošnjom braćom u njihovom trenutno ponižavajućem položaju i želimo reći: Neka niko u srcu ne likuje zbog toga. Bog će isceliti te drage vernike od svega što nije bilo dobro, i učiniće ih snažnim pobornicima Njegove istine ako u smernosti nastave da se budno i u svemu čuvaju sotoninih napada. Oni su stalno izloženi žestokim napadima neprijatelja. Nijedna se druga skupština verovatno ne bi držala bolje u sličnim okolnostima, zato gledajmo sa razumevanjem na svoju braću u Batl Kriku i molimo se Bogu da im pomogne u čuvanju i odbrani naše tvrđave.

Dok je moj suprug bio primoran na neaktivnost i dok sam zbog njega i ja morala da ostajem kod kuće, sotona je bio zadovoljan i nije nagonio nikoga da nam zadaje nevolje i iskušenja slična onima koje sam opisala na prethodnim stranicama. Ali kad smo, 19. decembra 1866. godine krenuli na put, on je video da mi svojim delovanjem možemo bar unekoliko doprineti delu

Hristovom, naročito u razotkrivanju njegovih obmana kojima je nameravao da zavodi pripadnike Božjeg stada. Shvatio je da mora nešto preduzeti čime bi sprečio i omeo naš rad. I nije mogao naći uspešniji način za to nego da naše stare prijatelje u Batl Kriku navede da nam uskrate svoju naklonost i da nam stvaraju teškoće. Koristeći sve nepovoljne okolnosti, svim silama je nastojao da nastale teškoće što više produbi.

Ali, hvala Bogu, nije uspeo ni da nas zaustavi na našem putu niti da nas u potpunosti skrha. Hvala Bogu što još uvek živimo i što je u svojoj milosti ponovo blagoslovio svoju zabludelu decu, koja Mu se sada vraćaju u priznanju i pokajanju. Zato sada treba da još više volimo tu svoju braću u Batl Kriku i da se još više molimo za njih da Bog pokaže svoju veliku ljubav i prema njima.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj četrnaest

Objavljivanje svedočanstava namenjenih pojedincima

U svedočanstvu broj 13 opisala sam ukratko naše napore i iskušenja koja smo preživeli od 19. decembra 1866. do 21. oktobra 1867. godine. Na sledećim stranicama opisaću ne manje bolna iskustva koja smo imali u toku poslednjih pet meseci.

U toku ovog perioda napisala sam mnoga svedočanstva namenjena pojedincima. A za mnoge sa kojima sam se srela u toku svog rada za ovih pet meseci takođe treba da napišem svedočanstva i učiniću to kad smognem vremena i snage. Međutim, upravo ta dužnost u vezi sa svedočanstvima za pojedince već dugo je predmet moje ne male zabrinutosti i nespokojstva. Sa malim izuzecima, ja takva svedočanstva šaljem onima kojima su namenjena, prepuštajući da s njima postupe po sopstvenom nahođenju. Rezultati su do sada sledeći:

1. Neki sa zahvalnošću primaju ova svedočanstva, odgovaraju na ista u hrišćanskom duhu i koriste se njima. Takvi dozvoljavaju da i njihova braća vide ta svedočanstva, i otvoreno i u potpunosti priznaju sve propuste.

2. Drugi priznaju istinitost svedočanstva koje im je upućeno, ali pročitavši isto stavljaju ga u stranu ne govoreći o tome nikome ni reči, dok su im promene u životu jedva primetne. Ova svedočanstva se manje ili više odnose i na skupštine kojima dotični pripadaju, i za koje bi ona takođe bila korisna. Ali sve to biva izgubljeno zato što se ta svedočanstva zadržavaju u tajnosti.

3. Treći otvoreno ustaju protiv svedočanstava. Neki od takvih odgovaraju u kritizerskom duhu. Drugi opet, na sav moj trud i muke koje me obuzimaju dok pišem ta svedočanstva, uzvraćaju gorčinom, gnjevom pa čak i mržnjom, nastojeći da nas uvrede što je moguće više. Ima i takvih koji dolaze k meni i ostaju satima u poverljivom razgovoru izlivajući u moje uši i u moje bolno srce svoje žalbe, gundanja i samoopravdanja, pozivajući se u suzama na svoju naklonjenost prema meni, a gubeći iz vida svoje propuste i grehe. Sve to strašno utiče na mene i ponekad me dovodi skoro do rastrojstva. Svojim ponašanjem, ova neposvećena i nezahvalna lica nanose mi više patnje i desetostruko više iscrpljuju moje životne snage nego svi oni naponi koje ulažem dok pišem ova svedočanstva.

Sve ove patnje i neprijatnosti ja podnosim, dok moja braća i sestre ne znaju o tome ništa. Oni nemaju predstavu koliko je taj rad naporan i šta sve moram zbog toga podneti, niti uviđaju kolikim sam patnjama nepravедno izložena. Neke od poruka upućenih pojedincima ja sam objavila u pojedinim brojevima javno publikovanih svedočanstava, i neki od onih koji su time pogođeni vređaju se što javno ne iznosim sve poruke upućene pojedincima. Ovo nije moguće učiniti zbog njihove mnogobrojnosti, a i zbog toga što se neka od tih ličnih svedočanstava odnose na grehe koje nije trebalo i ne treba iznositi u javnost.

Međutim, konačno sam došla do zaključka da mnoga od tih ličnih svedočanstava treba javno publikovati, pošto sva ona u manjoj ili većoj meri sadrže ukore i uputstva koja se mogu primeniti na stotine i hiljade drugih koji se nalaze u sličnom stanju. I do njih treba da dopre svetlost koju Bog smatra podesnom da osvetli i njihov put. Bilo bi pogrešno uskratiti im svedočanstva upućena pojedincima ili grupama, koji sa istima postupaju kao sa upaljenom svećom stavljenom pod sud.

Moje osvedočenje da sam bila dužna postupiti u ovome upravo ovako, znatno je ojačao sledeći san:

Prikazan mi je jedan šumarak sa zimzelenim drvećem. Tu je radilo nekoliko osoba među kojima sam bila i ja. Meni je stavljeno u zadatak da pažljivo pratim razvoj i bujanje svakog pojedinog stabla. Primetila sam da je vetar neka od njih iskrivio i deformisao, i da su im neophodni odgovarajući podupirači. Pažljivo sam uklanjala prljavštinu sa drveća koje je slabije napredovalo i počinjalo da se suši, da bih otkrila uzroke ove pojave. U korenu nekih od ovih stabala otkrila sam crve. Drugima je nedostajala vlažnost tla i sušila su se od žedi. Kod nekih su žile bile tako gusto isprepletane da ih je to ometalo u razvoju. Moj zadatak bio je da radnicima objasnim uzroke zašto ova stabla ne napreduju. Ovo je bilo neophodno da bi se sprečilo propadanje drugih stabala zbog istih ili sličnih uzročnika. Prvo je, dakle, trebalo saznati uzroke njihovog nenapredovanja da bi se pravilno pristupilo njihovoj nezi i podizanju.

U ovom svedočanstvu ja otvoreno govorim o slučaju sestre Hane Mor, ne zato da bih nanela bol članovima iz Batl Krika, nego iz osećanja dužnosti. Ja volim članove ove skupštine i pored njihovih propusta. Znam da im nijedna skupština u pogledu darežljivosti i ostalih dužnosti nije ravna. Iznosim strašne činjenice o ovom slučaju da bi se kod svakog pojedinca u našem narodu probudila svest o ličnoj dužnosti. Nijedan od dvadeset koji se smatraju dobrostojećim među adventistima sedmog dana ne živi nesebično po načelima Božje Reči. Ali neka se njihovi neprijatelji, koji se ne drže ni najosnovnijih načela Hristovog učenja, ne koriste činjenicom što su oni ukoreni. Upravo ti ukori predstavljaju dokaze da su oni prava Božja deca. Za one „koji su bez karanja,” apostol kaže da su „kopilad, a ne sinovi.” Stoga neka se ta nelegitimna deca ne uzdižu nad zakonitim sinovima i kćerima Svemogućega.

Zdravstveni institut

U prethodnim brojevima Svedočanstava za Crkvu govorila sam o važnosti zdravstvene institucije koju bi Adventisti sedmog dana trebalo da osnuju za dobro bolesnih, naročito onih koji pate i boluju među nama. Govorila sam o sposobnosti našeg naroda da obezbedi sredstva za to. I s obzirom na značaj ove grane u velikom delu pripreme da bismo radosna srca mogli izaći pred Gospoda, pozivala sam pripadnike našeg naroda da, u skladu sa svojim mogućnostima, daju svoj doprinos osnivanju jedne takve institucije. Takođe sam, prema onome što mi je bilo pokazano, ukazivala na opasnosti koje čekaju lekare, upravitelje i ostale zadužene za ovaj poduhvat. Nadala sam se da se te opasnosti mogu izbeći. Međutim, u toj nadi u kojoj sam se za izvesno vreme radovala, doživela sam samo razočaranje i bol.

Bila sam veoma zainteresovana za zdravstvenu reformu, gajeći velike nade da će Zdravstveni institut predstavljati pravi napredak. Sa najdubljim osećanjem odgovornosti i u ime Gospodnje govorila sam svojoj braći i sestrama o ovoj instituciji i o njihovoj dužnosti da prilože neophodna sredstva, i sa najvećim interesovanjem i zabrinutošću pratila sam napredak ovog poduhvata. Kad sam videla kako rukovodeći ljudi srljaju upravo u one opasnosti koje su mi bile pokazane i na koje sam toliko ukazivala ne samo u javnim nego i u ličnim razgovorima i pismima, veliki i strašni teret je pritiskao moju dušu. Pokazano mi je da u lečilištu gde nasi bolesnici mogu da nadu pomoć i isceljenje, rukovodeći principi treba da budu požrtvovanost, gostoprimstvo, vera i pobožnost. Ali kad su bez ikakvog ograničenja počeli da se upućuju pozivi na ulaganje velikih novčanih iznosa uz napomenu da će uloženi kapital donositi veliku dobit;

kada su rukovodeća braća u Institutu počela da traže veće plate od onih koji se nalaze na isto tako odgovornim položajima u velikom delu istine i reforme; kada sam s bolom u duši saznala da se, u cilju popularizovanja ove institucije kod onih koji ne pripadaju našoj veri i obezbeđivanja njihovog pokroviteljstva, naglo širi duh kompromisa što se ispoljava i u oslovljavanju sa: gospodine, gospodice i gospodo, umesto: brate i sestro, kao i u popularnim zabavama na kojima svi mogu da učestvuju u nekoj vrsti relativno bezazlenog veselja - kad sam videla sve ovo rekla sam: Ovo nije ono što mi je bilo pokazano kao zdravstvena ustanova koju može da prati Božji blagoslov. Ovo je nešto sasvim drugo.

Pored svega ovoga, pravljene su predračuni za proširenje zgrada i za to tražene velike sume novca. S obzirom na ovakav način rukovođenja ovim Institutom nisam u tome mogla videti ništa drugo osim prokletstva. Iako je, što se zdravlja tiče, za neke bio koristan, uticaj ovog Instituta na vernike u Batl Kriku i one koji su tu dolazili kao pacijenti bio je tako negativan da je to pretežno sve ono što je bilo pozitivno i dobro. Taj je uticaj nastavio da se širi među vernicima čak i u drugim državama, potkopavajući strašno veru u Boga i u sadašnju istinu. Mnogi koji su u Batl Krik došli kao smerni, pobožni i odani hrišćani, odlazili su iz njega gotovo kao nevernici. Uticaj svega ovoga, uopšteno uzev, stvarao je predrasude protiv zdravstvene reforme kod mnogih naših najsmernijih i najodanijih vernika, potkopavajući veru i u Svedočanstva i u sadašnju istinu.

Ovakvo stanje u Zdravstvenom institutu, što je negativno uticalo i na odnos mnogih prema zdravstvenoj reformi, nagnalo me je da o tome pišem onako kako sam to učinila u Svedočanstvu broj 13. Znala sam da će to izazvati negodovanje i biti pravo iskušenje za mnoge. Znala sam takođe da reagovanje mora uslediti pre ili kasnije, a u interesu i Instituta i dela uopšte, bolje je pre nego kasnije. S obzirom da su zbivanja krenula zaista pogrešno na štetu dragocenih duša i dela uopšte, što pre se zaustave i pravilno usmere utoliko bolje. Sto se duže bude nastavljalo ovako, utoliko će veće biti propadanje, reakcija i opšta obeshrabrenost. Sa ovako pogrešnim rukovođenjem se mora prekinuti, greške se moraju ispraviti i sve početi iznova u dobrom pravcu.

Dobre promene izvršene u Batl Kriku posle učinjenih propusta, vraćanje Gospodu potpunom reformom lekara, pomoćnog i upravnog osoblja u Zdravstvenom institutu, opšta saglasnost naše braće i sestara u pogledu velikog značaja ovog instituta i načina na koji treba upravljati njime, imajući u vidu iskustva stečena za više od godinu dana ne samo u negativnom nego isto tako i u pozitivnom pravcu, ulivaju mi više poverenja da će se zdravstvena reforma i Zdravstveni institut pokazati uspešnijim nego do sada. Ja se još uvek oduševljeno nadam da ću ugledati kako Zdravstveni institut u Batl Kriku napreduje, ispunjavajući u svakom pogledu ono što mi je pokazano. Ali je potrebno vreme da se u potpunosti isprave i prebole greške iz prošlosti. Ipak, uz pomoć Božju i Njegov blagoslov to se može učiniti.

Braća koja rukovode ovim poduhvatom obraćaju se našem narodu za sredstva na osnovu činjenice da je zdravstvena reforma sastavni deo velikog zadatka povezanog sa porukom trećeg anđela. U tome su potpuno u pravu. To je grana dobrotvornog, samopožrtvovanog i velikodušnog učestvovanja u velikom Božjem delu. Zar je onda potrebno da ta braća govore: „Ulaganje u Zdravstveni institut donosi veliku dobit,” „to je dobra investicija,” „to se dobro isplati”? Zašto se onda ne bi govorilo da i ulaganje u izdavačku delatnost donosi isto tako veliku dobit? Ako su to dve grane istog velikog dela u završnoj pripremi za dolazak Sina čovečijeg, zašto ne? Ili zašto ne učiniti da obe ove grane zavise od darežljivosti? U pozivanju onih kojima je delo u srcu da prilažu u fond za štampu, ni perom ni rečju nisu korišćeni takvi podsticaji. Zašto, onda, imućne a pohlepi sklone članove nagovarati da ulaganjem svojih sredstava u Zdravstveni institut mogu učiniti veliko dobro, istovremeno sačuvati svoju glavicu a samom upotrebom iste dobiti još i veliku kamatu? Kada su naši vernici bili pozivani da dobrovoljno prilažu za štampu oni su svoje

priloge doneli plemenito i rado kao žrtvu Gospodu sledeći primer onih koji su ih pozivali i Božji blagoslov je vidno pratio tu granu ovog velikog dela. Međutim, način na koji su prikupljana sredstva za Zdravstveni institut nije po volji Bogu, i imamo razloga za ozbiljno strahovanje da Njegov blagoslov neće pratiti tu instituciju sve dok se te greške ne otklone. U mom apelu koji sam u Svedočanstvu broj 11 uputila braći u korist te institucije napisala sam sledeće:

„Pokazano mi je da među adventistima sedmog dana nema oskudice što se sredstava tiče. Za sada im najveća opasnost preti od nagomilavanja imovine. Mnogi su preopterećeni, jer sami stalno uvećavaju svoje napore i brige. Kao posledica toga, Bog i Njegovo delo su sa njihove strane potpuno zaboravljeni, i oni su duhovno mrtvi. Od njih se traži da Bogu prinesu žrtve u vidu priloga. Ali žrtva ne uvećava ovozemaljski imetak, nego ga umanjuje i troši.”

Moje gledište po pitanju priloženih sredstava bilo je da je to „žrtva prinesena Bogu u vidu priloga,” i nikada nisam prihvatila drugačije shvatanje. Međutim, ako deoničari treba da drže glavnicu i još da dobijaju određeni postotak, gde je onda umanjeno imovine ili izgaranje žrtve? I da li se ovakvim ulaganjem u Institut umanjuje opasnost vernika koji su skloni da nagomilavaju bogatstvo? Naprotiv, opasnosti koje njima prete ovim se samo uvećavaju, i to im služi kao dodatni izgovor za njihovo lakomstvo. Ulaganje u deonice Instituta, koje takvi smatraju svojevrsnim načinom za sticanje imovine ne predstavlja za njih nikakvu žrtvu. Privučeni visokim procentom kamate, u duhu sticanja a ne spremnosti na žrtvu, mnogi ulažu tako velike sume u akcije Instituta da im ne preostaje gotovo ništa za potpomaganje drugih isto tako značajnih grana Božjeg dela. Od tih svetovno nastrojanih, škrtih i pohlepkih tvrdica Bog zahteva izvesnu žrtvu za one koji stradaju i pate. On ih poziva da bar nešto od svoje ovozemaljske imovine žrtvuju za dobro iznemoglih i bolesnih koji veruju u Hrista i u sadašnju istinu. Njima se pružaju šanse da u svojim postupcima uvek imaju na umu odluke poslednjeg suda, kako je to opisano u sledećim gorućim rečima Cara nad carevima:

„Tada će reći Car onima što Mu stoje s desne strane: hodite blagosloveni Oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta. Jer ogladnjeh, i dadoste mi da jedem; ožednjeh, i napojiste me; stranac bijah, i primiste me; nag bijah, i odjenuste me; bolestan bijah, i posjetiste me; u tamnici bijah, i dođoste k meni. Tada će Mu odgovoriti pravednici, govoreći: Gospode, kad Te vidjesmo gladna, i nahranismo? Ili žedna i napojismo? Kad li Te vidjesmo stranca, i primismo? Ili naga, i odjenusmo? Kad li Te vidjesmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k Tebi? I odgovarajući Car reći će im: zaista vam kažem: kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.

Tada će reći i onima što Mu stoje s lijeve strane: idite od mene prokleti u oganj vječni koji je pripravljen đavolu i anđelima njegovim. Jer ogladnjeh i ne dadoste mi da jedem; ožednjeh, i ne napojiste me; stranac bijah, i ne primiste me; nag bijah, i ne odjenuste me; bolestan i u tamnici bijah, i ne posjetiste me. Tada će Mu odgovoriti i oni, govoreći: Gospode, kad Te vidjesmo gladna ili žedna, ili stranca ili naga, ili bolesna ili u tamnici, i ne poslužismo Ti? Tada će im On odgovoriti, govoreći: zaista vam kažem: kad ne učiniste jednome od onih najmanjih, ni meni ne učiniste. I oni će otići u muku vječnu, a pravednici u život vječni.”

U Svedočanstvu broj 11, na strani 494. naglasila sam: „Naš narod raspolaže obiljem sredstava, i kada bi svi uvideli značaj i važnost ovog dela ovaj veliki poduhvat bi se mogao ostvariti bez ikakvih teškoća. Trebalo bi da svi to podrže s naročitim interesovanjem, a posebno oni koji raspolažu sredstvima neophodnim da se ulože u taj poduhvat. Trebalo bi podići odgovarajući dom za prijem obolelih gde bi oni, uz primenu pravilnog lečenja i Božji blagoslov, mogli da obnove svoje narušeno zdravlje, i da se uče čuvanju zdravlja i sprečavanju bolesti.

Mnogi koji ispovedaju istinu postaju tvrdice i robovi lakomstva. Oni treba da se ozbiljno

zabrinu zbog takvog svog stanja. Oni su nagomilali toliko blaga na ovom svetu da im je i srce tu gde se nalazi njihovo blago. Njihovo blago se uglavnom nalazi na ovom svetu, a samo manjim delom u nebu, zato je i njihova ljubav, umesto na nebesko nasleđe usmerena na ovozemaljsko blago. Sad im se pruža prava prilika da svoja sredstva upotrebe za dobro bolesnih i napaćenih, i za širenje i napredak istine. Nikada se ne bi smelo dopustiti da se ovaj poduhvat bori sa finansijskim teškoćama. Oni pristavi kojima je Bog poverio sredstva sada treba da se prihvate dela, upotrebljavajući svoja sredstva u slavu Njemu. Oni koji lakomo zadržavaju svoja sredstva osvedočiće se da će im to poslužiti samo na prokletstvo a ne na blagoslov.”

U svemu što mi je bilo pokazano i što sam imala da kažem, nije mi dato niti sam ja bilo kome prenosila drugačiju ideju, nego da se fondovi i za ovu granu dela moraju zasnivati na darežljivosti, isto tako kao i u potpomaganju drugih grana ovog velikog dela. Iako će prelaz sa sadašnjeg plana na ono što Gospod može da odobri biti praćen teškoćama i zahtevati vremena i truda, ja ipak verujem da je to izvodljivo uz malo gubitka u već kupljenim deonicama, i da će to rezultirati uvećanjem priloženog kapitala koji treba pravilno upotrebiti u lečenju napaćenih i bolesnih.

Mnogi od onih koji su kupili deonice, nisu u mogućnosti da ih poklone. Neki od njih pate upravo zbog novca koji su tako uložili. Putujući iz države u državu nailazila sam na teške bolesnike kojima bi bar za izvesno vreme bilo neophodno lečenje u Zdravstvenom institutu, ali im za to nedostaju sredstva koja su uložili upravo u deonice tog instituta. Od takvih se u tu svrhu nije smeo primiti nijedan dolar. Pomenuću jedan slučaj u državi Vermont. Taj brat je prihvatio subotu još početkom 1850. godine, i od tada je veoma darežljivo prilagao za razne poduhvate preduzimate u cilju širenja dela Božjeg, sve dok se njegova imovina nije sasvim umanjila. Pa ipak, kada mu je neobazrivo upućen hitan apel za Institut, on je kupio deonicu za sto dolara. Na sastanku u ..... on je izložio slučaj svoje supruge koja je bila veoma slaba, i pomoć je trebalo ukazati bez ikakvog odlaganja. Obrazlažući svoje okolnosti, on reče: „Da su mi sada na raspolaganju onih sto dolara koje sam uložio u Institut, mogao bih svoju suprugu poslati na lečenje, ali ovako ne mogu.” Mi odgovorismo da nije trebalo da ulaže u to nijedan dolar i da po tom pitanju nešto nije u redu, ali mi ne možemo pomoći; i na tome je ostalo. Ja bez ustezanja izjavljujem da ta sestra treba da se leči u našem Institutu bar nekoliko sedmica, i to besplatno. Njen suprug je u mogućnosti da plati za nju samo putne rashode do Batl Krika i nazad.

Oni kojima je zaista stalo do humanosti, istine i svetosti treba da se prema ovom Institutu odnose u duhu požrtvovanosti i darežljivosti. Ja sam u Institut uložila pet stotina dolara, koje želim da poklonim, a ukoliko moj suprug uspe da unapred dobije novac za svoju knjigu, on će dati još petsto dolara. Oni koji prihvataju ovaj plan neka nam pišu u Grinvil, Montkalm, Mičigen, i naznače sumu koju žele da poklone ili kao zalihu ulože u riznicu, kao što se to čini u izdavačkoj delatnosti. Kad se tako postupi, neophodni prilozi će priticati u većim ili manjim iznosima; i sredstva treba trošiti razborito. Neka cena koju pacijenti treba da plaćaju bude što umerenija. Neka imućnija braća svojim priložima bar delimično pokriju troškove lečenja onih siromaha koji su dostojni takve pomoći. Neka oni koji su u stanju da izlaze, u skladu sa svojim mogućnostima, rade na obrađivanju divnih plantaža u vlasništvu Instituta. Oni to ne treba da čine u sitničarskom duhu očekujući da budu plaćeni, već u velikodušnom shvatanju da se i troškovi njihovog lečenja podmiruju dobrovoljnim priložima drugih. Neka im kretanje u radu, isto tako kao i kupanje bude sastavni deo lečenja. Čovekoljublje, milosrde, humanost i požrtvovanost za dobro drugih - to treba da bude ideja vodilja za lekare, upravno i pomoćno osoblje Instituta, za pacijente i za sve koji su uz Hrista, blizu i daleko, a ne da misle samo na plate, unosne investicije i sticanje ovozemaljske dobiti. U svemu što govorimo ili preduzimamo u vezi sa Zdravstvenim institutom,

rukovodimo se ljubavlju prema Hristu i bližnjima i saosećanjem sa onima koji pate.

Zašto bi hrišćanin u svojstvu lekara, koji veruje i s čežnjom očekuje Hristov dolazak i Njegovo carstvo, gde više neće biti bolesti i smrti, za svoje usluge očekivao veću platu nego hrišćanin u svojstvu redaktora ili propovednika? On će možda reći da je njegov posao zamorniji. To ipak tek treba da se proverí. Svoje napore on treba da svede u granice izdržljivosti, ne kršeći zakone života kojima treba da poučava svoje pacijente. Ne postoje valjani razlozi ni za prekomeran rad niti za zahtev da zbog toga dobija veću platu nego propovednik ili redaktor. Svi koji rade u Institutu i za svoj rad primaju platu treba da se nesebično pridržavaju načela darežljivosti. Onima koj rade samo za platu nije mesto u Zdravstvenom institutu, i treba ih otpustiti. Ima sposobnih pojedinaca koji su spremni da, iz ljubavi prema Hristu, Njegovom delu i Njegovim obolelim sledbenicima, zauzmu odgovorne položaje u tom Institutu, radeći verno i rado u duhu zalaganja i požrtvovanosti. One kojima duh darežljivosti i požrtvovanja nedostaje treba zameniti onima koji takav duh poseduju.

Koliko ja mogu da procenim, skoro polovina bolesnih u našem narodu, kojima bi bilo potrebno da provedu po nekoliko sedmica ili meseci u Zdravstvenom institutu, nisu u mogućnosti da plate sve troškove puta i lečenja. Zar ćemo dozvoliti da te napaćene duše, koje su tako drage našem Gospodu, zbog siromaštva budu lišene ove blagodati koju je On upravo za njih pripremio? Zar ćemo ih ostaviti da bespomoćno posrću pod dvostrukim teretom, teretom bolesti i siromaštva? Imućniji bolesnici, koji imaju sve moguće konfore i pogodnosti u životu i koji su u mogućnosti da za teške radove iznajme druge, mogu uz pažnju i odmor, i primenom domaće nege, uspešno da se oporave i bez odlaženja u Zdravstveni institut. Međutim, šta naša siromašna braća i sestre mogu učiniti da bi povratili svoje zdravlje? Oni bi možda i učinili nešto, ali ih siromaštvo nagoni da rade preko svojih stvarnih mogućnosti. Oni nemaju čak ni najosnovnije ugodnosti života; nemaju prikladne prostorije, pogodnog nameštaja, pa čak ni mogućnosti da se okupaju i da valjano provetire svoje prostorije. Od sveg nameštaja imaju samo šporet; a sve knjige koje imaju, izuzev Biblije, možda mogu stati između palca i kažiprsta jedne ruke. Oni nemaju za šta da kupe knjige iz kojih bi se mogli poučiti kako da žive. Toj dragoj braći je najpotrebnije ukazati pomoć. Mnogi od njih su smerni hrišćani. Oni svakako imaju nedostatke, od kojih su neki možda i uzrok njihovog sadašnjeg siromaštva i nevolje. Ali ipak oni svoje dužnosti možda vrše bolje nego mi koji raspoložemo sredstvima dovoljnim ne samo za svoj oporavak nego i za pomoć drugima. Takve moramo strpljivo poučavati i rado potpomagati.

Ali oni moraju pokazati spremnost i želju da budu poučeni. Moraju gajiti duh zahvalnosti i prema Bogu i prema svojoj braći za pomoć koja im se ukazuje. Takvi uopšte nemaju pravu predstavu o stvarnim troškovima lečenja, kao što su: hrana, smeštaj, ogrev i ostalo u Zdravstvenom institutu. Oni ne shvataju svu veličinu svetog dela sadašnje istine i reforme i stalnog pozivanja našeg naroda na darežljivost. Oni možda nisu obavešteni da je broj siromašnih u našim redovima daleko veći od broja imućnih. Isto tako, oni možda nisu svesni strašne činjenice da se većina imućnih, držeći se grčevito svog bogatstva, nalazi na putu koji sigurno vodi u propast.

Te sirote patnike treba poučavati da žaleći se na svoju sudbinu i gundajući protiv imućnih zbog njihovog lakomstva, cine veliki greh u očima neba. Oni pre svega moraju shvatiti da su njihove bolesti i siromaštvo najčešće nesrećne posledice njihovih greha, nerazumnosti i pogrešnog načina življenja; i kada Gospod pokrene srca i osećanja svog naroda da im pomognu, to treba da ih nadahne osećanjem zahvalnosti i prema Bogu i prema Njegovom narodu. Oni treba da čine sve što je u njihovoj moći da sami sebi pomognu. Ako imaju srodnike koji mogu i hoće da snose troškove njihovog lečenja u Institutu, to preimućstvo treba da iskoriste.

S obzirom na veliki broj siromašnih bolesnika, čije lečenje u većoj ili manjoj meri zavisi od

milosrda i dobrovoljnih priloga drugih, i s obzirom na činjenicu da zasad nema dovoljno ni sredstava ni smeštajnog prostora, boravak takvih lica u Institutu mora biti kratkotrajan. Dolazeći ovamo, oni moraju imati za cilj da u što kraćem vremenu steknu praktično znanje šta moraju, a šta ne smeju činiti, da bi povratili i sačuvali svoje zdravlje. Predavanja koja će slušati dok se nalaze u Institutu i dobre knjige iz kojih se i kod kuće mogu poučavati pravilnim životnim navikama, moraju biti glavni oslonac za to. Oni će se bez sumnje oporaviti već za tih nekoliko sedmica provedenih u Institutu, ali će praktičnom primenom stečenog znanja u kasnijem svakodnevnom životu postići daleko više. Oni se ne smeju osloniti samo na lekare očekujući isceljenje za tih nekoliko sedmica, već se moraju naučiti da svojim životnim navikama ne ometaju prirodni proces ozdravljenja. U toku tih nekoliko sedmica provedenih u Institutu to može da otpočne, ali će možda biti neophodne godine da bi se pravilnim načinom življenja došlo do potpunog ozdravljenja.

Može neko da sve što ima na ovom svetu potroši na lečenje u nekom Zdravstvenom institutu i da se znatno oporavi; a zatim, vrativši se kući i svojim starim životnim navikama, može za nekoliko sedmica ili meseci da se u pogledu zdravlja nade u gorem stanju nego što je ikada bio. On time nije postigao ništa, već je samo uzalud potrošio svoja ionako ograničena sredstva. Cilj zdravstvene reforme i Zdravstvenog instituta nije trenutno ublaženje bolova, kao što se to postiže upotrebom aspirina ili nekih drugih medikamenata. Ne, zaista! Veliki cilj je poučiti ljude kako svojim načinom življenja mogu pružiti šansu samoj prirodi svoga organizma da se odupre bolesti.

Bolesnima u našem narodu želim reći: Ne dajte se obeshrabriti. Bog nikada ne zaboravlja ni svoj narod ni svoje delo. Svoje zdravstveno stanje i svoje finansijske mogućnosti stavite do znanja lekarima Zdravstvenog instituta u Batl Kriku. Ako se vaše zdravstveno stanje pogoršava, ne čekajte da ono postane beznadežno. Pišite neodložno. Ali siromašnima moram naglasiti ponovo: Za sad se ne može učiniti mnogo da bi se vama izašlo u susret, pošto je prikupljen novac uložen u zgrade i neophodnu opremu. Učinite sami za sebe sve što je u vašoj moći, pa će vam onda i drugi ukazati pomoć.

Kratki zapisi o preživljenom

Od 21. oktobra 1867. do 22. decembra 1867.

Iako premoreni izuzetno teškim naporima u zalaganju za skupštinu u Batl Kriku, dobar ishod toga toliko nas je ohrabrio da smo se radosno pridružili bratu Endrjusu na njegovom dugom putovanju po državi Mejn. Na tom putovanju održali smo i jedan sastanak u Ruzveltu, u državi Njujork. Svedočanstvo broj 13 izvršilo je svoju namenu, i svi oni koji su bili uvučeni u opšte nastalo nezadovoljstvo počеше da sve to sagledavaju u pravoj svetlosti. Na ovom sastanku koji je zahtevao izuzetno teške napore iznesena su jasna i određena svedočanstva. Iskreno su davana priznanja praćena sveopštim obraćanjem Gospodu i od strane grešnika i od strane onih koji su bili odvučeni na stranputicu.

Svoj rad u državi Mejn otpočeli smo prvog novembra konferencijom u Noridžvoku. Sastanak je bio vrlo veliki. Kao i obično, moj suprug i ja izneli smo jasna i određena svedočanstva u prilog istine i pravilne discipline, a protiv raznih oblika zablude, fanatizma i poremećaja, koji se prirodno javljaju u nedostatku takve discipline. Ova svedočanstva su se posebno odnosila na postojeće duhovno stanje u državi Mejn. Ljudi buntovničkog duha koji su tvrdili da drže subotu nastojali su da na konferenciju unesu nezadovoljstvo i razdor. Sotona im je u tome pomagao, te

su do izvesnog stepena i uspeli. Pojediniosti o tome suviše su mučne i lokalnog su karaktera da bih ovde pisala o njima.

Dovoljno je reći da je u to vreme, zahvaljujući duhu buntovništva, iznalaženja grešaka, i nekoj vrsti detinje ljubomore, gundanja i žalbi, naš rad u Mejnu, koji je mogao biti završen za dve sedmice, zahtevao punih sedam sedmica najmučnijih i najneprijatnijih napora. Tako smo pet sedmica izgubili, još gore nego izgubili, radi dela u državi Mejn; i kao posledica ovog zadržavanja u Mejnu, naši vernici u drugim delovima Nove Engleske, Njujorka i Ohaja, ostali su bez pet planiranih sastanaka. Ipak smo pri odlasku iz ove države našli utehu u činjenici da su svi nezadovoljnici priznali svoju zabludu, a nekoliko novih duša bilo je navedeno da potraže Gospoda i prihvate istinu. Sledeće poglavlje o propovednicima, radu i organizaciji, odnosi se posebno na stanje našeg dela u državi Mejn.

Propovednici, red i organizacija

Pojedini propovednici misle da u svom izlaganju ne bi bili tako slobodni i uspešni ako ne bi govorili tako glasno i tako brzo. To je zabluda. Takvi bi morali da shvate da povišen ton i bučna prenatlženost u govoru nisu znak prisustva Božje sile. Ono što na slušaoce ostavlja trajan utisak nije snažan glas i povišen ton. Studioznim proučavanjem Biblije propovednici treba da se u potpunosti snabdeju dokazima u prilog naše vere i nade, i da ih za tim, vladajući u potpunosti svojim glasom i osećanjima, izlažu na takav način da slušaoci mogu smireno procenjivati i odlučivati o tim dokazima. I kada propovednici osećaju snagu argumenata koje iznose u obliku svečane i proverene istine, srazmerna tom saznanju biće i njihova revnost i usrdnost. Duh Božji će istinom koju oni izlažu drugima prvo posvetiti njihove sopstvene duše, i oni će napajajući druge i sami biti napojeni.

Videla sam da neki naši propovednici ne znaju kako treba čuvati svoje snage da se i pored najvećih napora ne iscrpe u potpunosti. Propovednici ne treba da se mole tako glasno i tako dugo da time iscrpljuju svoje snage. Nije potrebno da toliko iznuravaju svoje grlo i svoja pluća u molitvi. Uho Božje je uvek otvoreno da čuje usrdne molitve svojih smernih slugu, i On ne traži da oni obraćajući se Njemu zamaraju i toliko opterećuju svoje govorne organe. Savršeno poverenje i čvrsto oslanjanje na Njegova obećanja, jednostavna vera da On postoji i da plaća svima koji Ga usrdno traže - to je pred Bogom najpretežnije.

Propovednici treba da se samodisciplinom nauče kako da u kratkom periodu koji im je ostavljen urade što više, a da ipak svoje snage sačuvaju u najboljoj kondiciji, kako bi - ako se od njih zatraži neki vanredan napor - imali u rezervi dovoljno životne energije i da to urade, ne ugrožavajući svoje zdravlje i svoj život. Ponekad je za napor koji im predstoji neophodno uložiti sve snage kojima raspolažu, i ako su ranije potrošili svu rezervu svoje energije i nisu više u stanju da ulože taj napor, gube sve što su do tada učinili. Ponekad je neophodno angažovati sve umne i fizičke snage da bi se najodlučnije istupilo u odbranu istine, kako bi se traženi dokazi izneli u najjasnijoj svetlosti, na najupečatljiviji način i kako bi to predstavljalo naj snažniji apel na slušaoce. Kada duše treba da napuste redove neprijatelja i predu na stranu Gospodnju, borba može biti veoma oštra i žestoka. Sotona i njegovi anđeli se nikada ne mire s tim da oni koji su služili pod zastavom tame tako lako predu pod krvlju poprskanu zastavu kneza Emanuila.

Videla sam međusobno suprotstavljene vojske u dugotrajnoj i ogorčenoj borbi. Pobede nije bilo ni na jednoj ni na drugoj strani. Najzad, prestolu odani uvideše da se njihova snaga primiče

kraju i da svoje neprijatelje mogu nadvladati samo odlučnim jurišem i preotimanjem njihovih ratnih utvrđenja. I tada, prikupivši sve snage, i rizikujući i sam život, ustremiše se na neprijatelja. Razvila se strašna borba, ali je pobjeda zadobijena i neprijateljska uporišta zauzeta. Da ovi vojnici u tom kritičnom trenutku, iscrpivši prethodno sve svoje snage, nisu bili u stanju da poslednjim presudnim udarcem osvoje neprijateljska utvrđenja, bila bi izgubljena cela bitka, vođena danima, sedmicama i mesecima, i život mnogih vojnika bio bi uzalud žrtvovan.

Slična borba predstoji i nama. Mnogi su osvedočeni da mi imamo istinu, a ipak se drže kao da su vezani gvozdenim lancima; oni se ne usuđuju da snose posledice otvorenog prihvatanja istine. Mnogi se nalaze u dolini odluke, gde im je neophodno najodlučnije uputiti poziv da prestanu sa otporom i da predu na stranu Gospodnju. Upravo u tom presudnom trenutku odluke sotona oko takvih ispređa svoje najjače i najopasnije mreže. Ako slugama Božjim u tako presudnom trenutku ponestane i fizičke i umne snage, budući da su sve svoje energije unapred potrošili, oni su u opasnosti da upravo tada napuste rad sa ovim dušama misleći da više ne mogu učiniti ništa, i odlaze na neko drugo mesto. I tako su skoro svi dotadašnji naponi, sredstva i vreme trošeni uzalud. Da, to je gore nego da rad u takvom mestu nije ni otpočinjan; jer ljude koji su Duhom Božjim bili duboko osvedočeni i dovedeni do odluke - kad budu prepušteni da izgube interesovanje i ustanu protiv iznesenih dokaza - nije lako navesti da ponovo razmišljaju o tome. U mnogim slučajevima oni su svoju konačnu odluku već doneli.

Kada bi propovednici čuvali svoje snage tako da su, u trenucima kad izgleda da je najteže, spremni za najusrdnije napore i najsnažnije apele, i da poput hrabrih vojnika upravo u kritičnim trenucima predu u odlučan napad na neprijatelja, oni bi sigurno zadobijali pobjede. Duše bi smogle snage da raskinu sotonine mreže i da se odluče za večni život. Dobro usmereni potezi u pravom trenutku mogu doprineti da dugotrajni naponi urode plodom, dok napuštanje rada samo za nekoliko dana može u mnogim slučajevima prouzrokovati potpuni gubitak. Propovednici moraju prionuti na rad kao misionari, učeći se kako da svoje napore učine što korisnijim.

Na serijskim sastancima koji se održavaju danima i sedmicama, neki propovednici u svojoj revnosti od samog početka preuzimaju na sebe više nego što to Bog traži od njih. Iscrpljujući svoje snage pevanjem, dugim glasnim molitvama i napornim govorima toliko se premore da ne mogu izdržati do kraja, već moraju otići kući da se odmore. Sta se takvim preterivanjem postiže? Bukvalno ništa. Takvi radnici ispoljavaju duh revnovanja, ali im nedostaje razboritost. Oni ne ispoljavaju sposobnost promišljenog ratovanja. U zanosu osećanja oni jure kao na trijumfalnim kolima, ali ne zadobijaju nijednu pobjedu nad neprijateljem. Njegova utvrđenja ostaju netaknuta.

Pokazano mi je da se Hristovi predstavnici moraju disciplinovano pripremiti za vođenje borbe. U rukovođenju delom Božjim traži se veća mudrost nego u vodenju nacionalnih ratova. Bogom izabrani propovednici prihvataju se zaista velikog zadatka. Oni ratuju ne samo protiv ljudi, nego i protiv sotone i njegovih anđela. Tu je potrebno zaista mudro rukovođenje. Oni moraju stalno proučavati Bibliju i biti svim srcem u delu. Kada otpočinju rad u nekom mestu, oni moraju biti u stanju da obrazlože razloge naše vere, i to ne na plahovit i ratoboran način, nego u duhu krotosti, i pažljivo. Najveću snagu ubedljivosti imaju oni argumenti koji se iznose u smernosti i u strahu Božjem.

Za rad u ovim poslednjim danima, danima punim opasnosti potrebni su propovednici osposobljeni Rečju Božjom, dobro upoznati sa učenjima Svetih spisa i razlozima naše vere. Ukazano mi je na sledeće biblijske stihove, čije značenje mnogi propovednici ne shvataju: „Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim, a budite svagda gotovi da s krotošću i pažljivo odgovorite svakome ko vas zapita za vaše nadanje.” „Riječ vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovoriti.” „A sluga Gospodnji ne treba da se svada, nego da bude

krotak sa svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi, i s krotošću poučavati one koji se protive; eda bi im kako Bog dao pokajanje za poznanje istine, i da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je žive ulovio da vrše volju njegovu.”

Od propovednika, kao Božjeg čoveka, s pravom se očekuje da uvek bude spreman na svako dobro delo. Za takva dobra dela propovednik koji je razmetljivi hvalisavac, pun sebe i samo ističe svoje dostojanstvo, nije pogodan. Međutim, za propovedaonicom je dostojanstveno držanje neophodno. Propovednik jevanđelja ne sme biti nemaran u pogledu svog držanja. Kao Hristov predstavnik, on svojim ponašanjem, svojim spoljnim izgledom i gestovima ne bi smeo da izaziva gnušanje posmatrača. Propovednici uvek treba da deluju otmeno i dostojanstveno. U svojim manirima, držanju i gestovima oni moraju biti slobodni od svake nastranosti i neotesanosti, negujući u sebi dostojanstvo jednostavnosti. I način njihovog odevanja treba da odgovara dostojanstvu njihovog poziva. Njihove reči u svakom pogledu moraju biti ozbiljne i pažljivo odabrane. Pokazano mi je da je veoma pogrešno upotrebljavati neugladene i podrugljive izraze, prepričavati anegdote i navoditi smešne primere da bi se izazvalo vedro raspoloženje i smeh. Zajedljive primedbe praćene igrom reči na račun protivnika nisu nikako po volji Bogu. Propovednici se ne smeju predavati osećanju da svoje manire i način govora nije moguće popraviti; mnogo se može učiniti u tom pravcu. Pravilno uvežbanim načinom govora čovek može da govori veoma dugo a da nikada ne ugrožava svoje govorne organe.

Propovednici prvo sami treba da budu uredni i disciplinovani, da bi to sa uspehom mogli tražiti i od članova Crkve, učeći ih da deluju tako jedinstveno i uskladeno kao dobro uvežbana vojska. Ako su disciplina i poredak neophodni za uspeh na bojnom polju još su neophodniji u borbi koju mi vodimo; jer je cilj našega vojevanja mnogo viši i uzvišeniji od onoga za što se sukobljene strane bore na ratištu. U borbi u koju smo se mi upustili u pitanju su večni interesi.

Za sve što anđeli čine i za svaki njihov pokret karakteristični su potpuni sklad i savršeni poredak. I naponi tih nebeskih bića u našu korist biće utoliko uspešniji ukoliko savršenije podražavamo njihov sklad i poredak. Ako, ne uvidevši neophodnost skladnog delovanja, i dalje budemo nesređeni, nedisciplinovani i neorganizovani u našem radu, anđeli organizovani u tako savršenom poretku - neće biti u mogućnosti da nam pomažu sa uspehom. Oni će se u bolu okrenuti, jer nisu ovlašćeni da blagoslove konfuziju, rastrojenost i neorganizovanost. Svi oni koji žele saradnju tih nebeskih vesnika moraju i raditi u jedinstvu s njima. Oni koji imaju nebesko pomazanje uvek će se zalagati za poredak, disciplinu i jedinstvo u radu, i tada će nebeski anđeli zaista moći da saraduju s njima. Ali nikada, nikada ti nebeski vesnici neće i ne mogu odobriti neregularnost, dezorganizaciju i nered. Sva ova zla su rezultat sotoninih nastojanja da oslabi naše snage, da nas obeshrabri i osujeti uspeh našeg rada.

Sotona jako dobro zna da samo red i uskladeno delovanje mogu biti praćeni uspehom. On takođe dobro zna da u svemu što je nebesko vlada savršeni red i poredak, i da potčinjavanje i savršena disciplina predstavljaju obeležja anđela u svakom njihovom pokretu. Svojim lukavo smišljenim naporima on je takozvane hrišćanske crkve sistematski udaljio upravo od tog nebeskog uređenja; stoga čak i one koji tvrde da su Božji narod obmanjuje verovanjem da su red i disciplina neprijatelji duhovnosti, da je jedino sigurno ići sopstvenim putem, a naročito da se treba odvojiti od onih hrišćana koji su ujedinjeni u Crkvi i koji se zalažu za disciplinu i uskladeno delovanje. Takvi smatraju da svi naponi za uspostavljanje nekog reda i poretka predstavljaju opasnost i ograničavanje verske slobode, i da se toga treba bojati kao papstva. Te obmanute duše se razmetljivo hvališu svojom slobodom mišljenja i nezavisnošću postupanja, smatrajući to nekakvom vrlinom. Oni ne prihvataju ništa što kaže bilo koji čovek, i ne osećaju se odgovornim ni pred kojim čovekom. Pokazano mi je da je to sotonino naročito delo. On takve navodi na

zaključak da je za njih Bogom određeno da sami sebi krče put i nastavljaju njime, potpuno nezavisno od svoje braće.

Ukazano mi je na sinove Izrailjeve u davnoj prošlosti. Čim su izašli iz Egipta oni su organizovani uz primenu najpotpunije discipline. Bog je u svom naročitom providenju okvalifikovao Mojsija da povede vojsku Izrailja. On je pre toga kao moćni ratnik predvodio egipatske armije, i u svojstvu vojskovođe nije mu bilo premca. Gospod nije dozvolio da Njegov sveti šator nose pripadnici bilo kog plemena koji bi se eventualno ponudili. On je to smatrao toliko značajnim da je posebnim redom predvideo ko treba da služi u nošenju svetog kovčega i za to posebno odredio jednu porodicu iz plemena Levijeva. Kad je za dobro naroda i u slavu Bogu trebalo da se zaustave na nekom mestu, Gospod je svoju volju otkrivao na taj način što se stub od oblaka zaustavljao tačno iznad Satora od sastanka i tu ostajao sve dok On opet ne bi dao znak da se nastavi put. Za sve vreme njihovog putovanja od njih se tražilo da održavaju savršeni red. Svako pleme je imalo zastavu sa oznakom svoje očinske kuće, i svako je pleme moralo da se postroji pod svojom zastavom. Kad je krenuo kovčeg, polazio je sav narod u besprekornom vojničkom poretku, svako pleme pod svojom zastavom. Leviti su kao Bogom određeno pleme nosili sveti kovčeg; Mojsije i Aron su koračali ispred kovčega a za njima su Aronovi sinovi noseći trube. Njihovo je bilo da uputstva primljena od Mojsija trubnim signalima prenose narodu. Narod je bio poučen da zvučne signale ovih truba prepoznaje, što je omogućilo potpuno usklađeno kretanje.

Prvo su trubači posebnim zvučnim signalom pozvali narod na pripravnost, a zatim su svi morali pažljivo slušati određene zvuke truba da bi se mogli po njima upravljati. U davanju tih zvučnih signala nikada nije smelo biti zabune, stoga ni u kretanju nije bilo razloga za bilo kakvu zabunu. Poglavar svakog plemena ili porodice prenosio je svojoj grupi određena uputstva u pogledu kretanja, tako da su svi koji su na to obraćali pažnju bili tačno obavješteni šta treba da čine. Oni koji se ne bi pokorili zahtevima koje je Gospod davao Mojsiju, a Mojsije narodu, bili su kažnjavani smrću. Nije bilo nikakvog izgovora za one koji bi pokušali da se brane nepoznavanjem traženih zahteva, jer bi time samo pokazali da su u neznanju ostajali svesno, i sledila bi im ista kazna. Ako nisu saznali šta Bog od njih traži, to je bilo isključivo njihovom krivicom. Za sticanje tog saznanja oni su imali iste mogućnosti kao i svi ostali, stoga je njihov greh neznanja ili nerazumevanja u Božjim očima bio isto tako težak kao da su znali Njegovu volju a ipak je prestupali.

Jednu porodicu iz plemena Levijevog Gospod je posebno odredio da nosi kovčeg, dok je ostalim levitima bilo naredeno da prenose šator od sastanka i svu njegovu opremu i da obavljaju sve što je bilo potrebno oko njegovog rasklapanja i ponovnog sklapanja. I ako je bilo ko iz radoznalosti ili iz nehata napustio svoje određeno mesto i samo dotakao neki deo svetinje ili njenog inventara, ili se samo nedozvoljeno približio nekom od radnika, bio je osuđen na smrt. Bog nije dozvolio da Njegovu Svetinju prenose, podižu i ponovo rasklapaju pripadnici bilo kog izrailjskog plemena koji bi tu službu mogli da požele, nego samo oni koji su za to bili izabrani i koji su tu svetu dužnost znali da cene. Ovi Bogom izabrani ljudi su bili dužni da Izrailjcima ukazuju na svetost kovčega i svega što je njemu pripadalo, da ne bi - zavirujući u to ne shvativši svetost istoga - bili istrebljeni iz Izrailja. Na sve što je pripadalo Svetinji i Svetinji nad svetinjama trebalo je gledati sa najvećim strahopoštovanjem.

U biblijskim zapisima o putovanju sinova Izrailjevih verno je zabeleženo njihovo izbavljenje moćnom Božjom rukom, njihova savršena organizacija i naročito red, njihovi gresi gundanja protiv Mojsija a time i protiv Gospoda, njihovi prestupi, pobune i kazne, njihove kosti rasute po pustinji zbog nespremnosti da se potčine mudrim Božjim uputstvima - sve nam se to, kao na nekoj slici, verno i živo predočava kao opomena da ne bismo, sledeći njihov primer neposluš-

nosti, prošli kao i oni.

„Ali mnogi od njih ne bijahu po Božjoj volji, jer biše pobijeni u pustinji. A ovo biše ugledi nama da mi ne želimo zala kao oni što želješe. Niti bivajte idolopoklonici kao neki od njih, kao što stoji napisano: Sjedoše ljudi da jedu i piju, i ustaše da igraju. Niti da činimo blud kao neki od njih što činiše, i pade ih u jedan dan dvadeset i tri hiljade; niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih činiše, i od zmija izgiboše. Niti da gundamo protiv Boga, kao neki od njih što gundāše, i izgiboše od zatirača. Ovo se pak sve događaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama na koje posljedak svijeta dode. Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.” Da li je Bog prestao da bude Bog reda? Ne, On je i danas isti kao što je bio u svim vremenima. Apostol Pavle kaže: „Jer Bog nije tvorac nereda, nego mira.” On je u svojim zahtevima u tom pogledu i danas isti kao i onda. On želi da u pogledu reda i organizacije izvučemo pouku iz savršenog uređenja koje je po Njegovom nalogu uvedeno još u danima Mojsijevim za dobro sinova Izrailjevih.

Dalji napori

Doživljaji od 23. decembra 1867. do 1. februara 1868.

U želji da ukratko iznesem neke pojedinosti iz našeg rada pre sastanka u Vermontu, možda ću to najbolje učiniti objavljivanjem pisma koje sam uputila našem sinu u Batl Krik, 27. decembra 1867. godine.

„Dragi moj sine Edsone, sedim za stolom brata D. T. Burda, u Vest Inosbaru, država Vermont. Posle našeg sastanka u Topšemu, država Mejn, bila sam izuzetno premorena. Dok sam pakovala svoje stvari skoro sam se onesvestila od premorenosti. Poslednje što smo učinili pred polazak sazvali smo porodicu brata A i s njima obavili poseban razgovor. Obratila sam se toj dragoj porodici rečima ohrabrenja i utehe, ali takođe i rečima ukora i saveta, koji su se odnosili na jednoga između njih. Sve što sam rekla prihvaćeno je i propraćeno iskrenim priznanjem, suzama i velikim olakšanjem za brata i sestru A. Takvo zalaganje predstavlja za mene težak teret i strašno me zamara.

Pošto smo se smestili u kupeu, morala sam da legnem i odmarala sam se oko sat vremena. Za to veče smo imali zakazan sastanak u Vestbruku, Mejn, sa braćom iz Portlanda i okoline. Odseli smo kod ljubazne porodice brata Martina. U toku popodneva nisam bila u stanju da se u sedećem položaju držim uspravno, ali su me uporno molili da prisustvujem večernjem sastanku. Otišla sam do školske zgrade, osećajući da nemam više snage da se držim na nogama a kamoli da se javno obraćam narodu. Dvorana je bila puna zainteresovanih slušalaca. Brat Endrjus je otvorio sastanak i govorio kraće vreme. Zatim je tvoj otac izneo nekoliko napomena. Posle toga sam i ja ustala da govorim, ali tek posle nekoliko izgovorenih reči osetih da mi se vraća snaga; nestalo je sve moje slabosti i govorila sam oko šezdeset minuta sa savršenom lakoćom. Osetila sam neizrecivu zahvalnost za pomoć koju mi je Gospod pružio upravo u trenutku kad je to bilo najpotrebnije. U sredu uveče sam isto tako sa lakoćom govorila dva sata o zdravstvenoj reformi i o reformi odevanja. Najviše me je u oba pomenuta slučaja ohrabrila činjenica što mi se snaga tako neočekivano povratila u trenucima kad sam se osećala potpuno iscrpljenom.

Poseta porodici brata Martina bila je za nas pravo uživanje, i nadamo se da će uskoro i njihova deca predati svoja srca Hristu, i zajedno sa svojim roditeljima nastaviti hrišćansku borbu i primiti krunu besmrtnosti kad pobeda bude konačno zadobijena.

U četvrtak smo ponovo išli u Portland i bili na ručku kod porodice brata Gauela. Imali smo

naročiti razgovor sa članovima ove porodice, i nadamo se da će rezultat toga biti - njihovo duhovno dobro. Duboko saosećamo sa suprugom ovoga brata. Njeno materinsko srce je bolno pogođeno bolešću i smrću njene dece, koju je morala da položi u hladnu tišinu groba. Blago onima koji umiru u Gospodu. Neka Bog pomogne ovoj majci da u težnji za istinom sabira blago na nebu, da bi se - kad Darodavac života o dolasku svome oslobodi sužnje iz tamnice smrti - i otac i majka ponovo sreli sa svojom decom kada se raskinute karike u porodičnom lancu ponovo zauvek spoje.

Brat Grael nas je svojim kolima odvezao do železničke stanice. Jedva smo stigli da uđemo i voz je odmah krenuo. Putovali smo pet sati, i u Mančestru nas je dočekaao brat A. V. Smit, koji živi u tom gradu. On nas je poveo u svoj dom, gde smo mislili da se odmorimo jednu noć; ali tu nas je već čekalo dosta okupljenih. Neki od njih su pešačili i po petnaest kilometara da bi to veče proveli s nama. Vodili smo veoma prijatne razgovore koji će, nadamo se biti korisni za sve. Na počinak smo otišli oko deset časova. Rano, sledećeg jutra, napustili smo prijatan i gostoljubiv dom brata Smita i nastavili put za Vašington. Bilo je to sporo i zamorno putovanje. U Hilsborou smo izašli iz voza, i odatle je trebalo zaprežnim vozilom nastaviti još dvadeset kilometara do Vašingtona. Brat Kolbi je svoje saonice snabdeo dobrim pokrivačima, i vožnja je bila udobna do na nekoliko kilometara pred kraj našeg putovanja. Tu sneg još nije bio dovoljno dubok koliko je neophodno za normalnu upotrebu saonica. Na deonici od nekoliko poslednjih kilometara podiže se jak ledeni vetar koji nas je smrznutom susnežicom šibao po licu i očima tako strašno da smo se skoro smrznuli. Najzad nadosmo utočište u prijatnom domu brata C. K. Farnsvorta. Domaćini su učinili sve što su mogli da nam ugone i sve je bilo spremljeno i raspoređeno tako da nam odmor bude što prijatniji. Tako je zaista i bilo, ali samo za kratko.

U subotu pre podne govorio je tvoj otac, a posle pauze od oko dvadeset minuta govorila sam i ja, iznoseći svedočanstva ukora za neke koji su koristili duvan; ukoren je takođe i brat Bol, koji je krepio ruke našim neprijateljima ismevajući vizije i objavljujući svoja ogorčena osećanja protiv nas u listovima „*Kriza*” i „*Nad Izrailjev*,” koji izlaze u Bostonu i u Ajovi. Večernji sastanak je bio zakazan u domu brata Farnsvorta. Prisutna je bila većina članova i tvoj otac je zatražio od brata Bola da iznese svoje prigovore protiv vizija, ostavljajući i nama mogućnost da na to odgovorimo. Tako smo proveli to veče. Brat Bol je ispoljio mnogo usiljenosti i protivljenja. Priznao je svoje osvedočenje u nekim tačkama, ali se čvrsto držao svog stava. Brat Endrjus i tvoj otac su jasno obrazložili pritanja koja je on pogrešno shvatao i osudili njegov pogrešan stav prema adventistima sedmog dana. Svi smo osetili da smo toga dana učinili najbolje što smo mogli da oslabimo snage neprijatelja. Sastanak je produžen sve do deset časova uveče.

Sledećeg jutra smo ponovo prisustvovali sastancima u Molitvenom domu. Tvoj otac je govorio pre podne. Ali upravo pred početak njegovog izlaganja neprijatelj je podstakao jednog jadnog i nemoćnog brata koji je smatrao da mora izneti nešto veoma iznenađujuće i suštinski bitno za Crkvu. On je hodao nesigurno, govorio, uzdisao, i zapomagao kao da na sebi nosi neki strašni teret koji niko nije mogao niti da vidi niti da shvati. Pokušavali smo da tim takozvanim vernicima otvorimo oči da uvide u kolikom su mraku i koliko su daleko od Boga, i da se u iskrenom priznanju i pokajanju vrata Gospodu kako bi On mogao da ih primi i izleči od njihovog zastranjivanja. U svojoj težnji da ometa delo, sotona je podstakao tu jadnu i poremećenu dušu da bi izazvao gnušanje onih koji su bili za razumno i razborito postupanje. Tada sam ustala i ja i tom čoveku uputila jedno jasno i nedvosmisleno svedočanstvo. Nasedajući obmanama sotone koji ga je gonio da ide preko granice dozvoljenog, on dva dana ništa nije jeo.

Zatim je tvoj otac održao propoved. Posle pauze od nekoliko minuta ja sam preuzela da govorim o zdravlju i reformi odevanja, i iznela sam jasno svedočanstvo za one koji predstavljaju

prepreku na putu mladih i neobraćenih. Bog mi je pomogao da, govoreći otvoreno, bratu Bolu u ime Gospodnje ukažem na sve što je činio. To je na njega očevidno ostavilo snažan utisak.

Ponovo smo održali jedan večernji sastanak kod brata Farnsvorta. I pored hladnoće i prave snežne mećave koja je besnela u toku tih sastanaka, brat Bol nije izostao ni sa jednog. Put kojim je on pošao ponovo je bio predmet istraživanja. Ako je ikada pomagao jednom čoveku dok govori, te noći je Gospod očevidno pomagao bratu Endrjusu dok je govorio o patnjama koje treba podnositi Hrista radi. Kao pogodan primer istaknut je Mojsije koji je, odbivši preimućstvo da se naziva sin kćeri faraonove, radije prihvatio da pati i strada sa Božjim narodom, nego da uživa u prolaznim zadovoljstvima greha, smatrajući porugu Hrista radi za veće bogatstvo od svega egipatskoga blaga, jer je znao da proceni buduću nagradu. Govornik je naglasio da je to samo jedan od divnih primera onih koji su prekor i sramoćenje Hrista radi smatrali pretežnijim od zemaljskog blaga i počasti, visoko zvučnih titula, pa čak i izgleda na krunu i carski presto. Oči vere, upravljene stalno na slavu budućnosti, obećanu nagradu vide tako velikom da u poređenju s tim sve ovozemaljsko blago postaje bezvredno. Pripadnici vernog Božjeg naroda bili su ismevani, mučeni, okivani u lance, bacani u tamnice, kamenovani, živi presećani testerom; izloženi svim mogućim iskušenjima, potucaše se u kožusima i kozjim kožama, u oskudici, u nevolji i patnji, ali podržani verom i nadom oni su sve to smatrali beznačajnim u poređenju sa budućim večnim životom, koji su cenili tako visoko da im sve preživljene patnje u odnosu na to nisu značile ništa.

Brat Endrjus je prepričao slučaj jednog vernog hrišćanina koji je svoj život završio kao mučenik zbog svoje vere. U razgovoru sa njim o sili hrišćanske nade, jedan brat ga je zapitao da li je ona dovoljno jaka da ga održi dok njegovo telo bude proždirao plamen. Zatražio je od mučenika, dok su ga vodili na lomaču, da mu, ukoliko su hrišćanska vera i nada zaista jače od žestine ognja koji proždire, pruži neki znak o tome. On je ovo zatražio znajući da, posle ovoga, on dolazi na red, i da bi se ohrabrio i pripremio za oganj. Mučenik obeća da će mu dati traženi znak. Privedoše ga i privezaše za mučenički stub uz zajedljivo dobacivanje, ruganje i uvrede radoznale mase besposličara okupljenih da gledaju spaljivanje ovog hrišćanina. Posle jezivog ceremonijala potpališe vatru, a brat kojem je mučenik obećao znak upravi netremice svoj pogled na umiruću žrtvu, osećajući koliko za njega znači dogovoreni znak. Vatra nastavi da gori svom silinom. Telo već počeo da dobija boju ugljenisanih ostataka, ali očekivanog znaka nije bilo. On ni za trenutak nije odvajao svoj pogled od ovog strašnog prizora. Ruke mučenika su već bile potpuno spržene. Vidljivih znakova života nije više bilo. Svi su mislili da je oganj učinio svoje i da od života više nije preostalo ništa; kad, gle! usred plamena obe ruke se podigoše prema nebu. Brat mučenika, koji je već bio izgubio svaku nadu, ugleda ovaj toliko željeni znak, te obnovljena vera, nada i hrabrost prostrujaše kroz čitavo njegovo biće. Iz očiju mu nezadrživo potekoše suze radosnice.

Dok je govorio o ugljenisanim i gotovo izgorelim rukama uzdignutim prema nebu, brat Endrjus je sam plakao kao dete. Gotovo ceo zbor je bio potresen do suza. Sastanak je završen oko deset časova uveče. Mnogi su se potpuno oslobodili gustih oblaka duhovne tame. Tada ustade i brat Hemingvej i javno reče da je, koristeći duvan, protiveći se vizijama i progoneći svoju ženu zato što je verovala da su vizije od Boga, zaista bio na stranputici, ali da više neće to činiti. Zatražio je oproštaj i od svoje supruge i od svih nas. Njegova supruga je govorila sa dubokim saosećanjem. Njegova kći i još nekoliko njih pristadoše da se mole. On javno reče da svedočanstva koja iznosi sestra Vajt dolaze od samog prestola i da se nikad više neće usuditi da se tome usprotivi.

Brat Bol je tada naglasio da je njegov položaj, ukoliko je sve zaista tako kako mi vidimo, veoma nepovoljan. Priznao je da je godinama grešio ometajući napredovanje mladih. Zahvalni

smo Bogu za ovo priznanje. Pošto smo imali ugovoreni sastanak sa oko trideset štovalaca subote u Brentriju, u državi Vermont, trebalo je da pođemo u ponedeljak izjutra. Ali je vreme bilo isuviše hladno i vetrovito da bi se moglo putovati preko četrdeset kilometara posle ovako napornog rada, stoga se najzad odlučismo da produžimo rad u Vašingtonu, sve dok se brat Bol ne odluči ili za istinu ili protiv nje, kako bi Crkva skinula s dnevnog reda njegovo pitanje.

Sastanak je otpočet u ponedeljak u deset časova pre podne. Bili su prisutni i braća Radman i Hauard. Pozvali smo i brata Nevela Mida, koji je bio veoma slab i nervozan skoro isto onako kao što je to bio slučaj sa tvojim ocem za vreme njegove prošle bolesti. Ponovo su razmatrane prilike u skupštini, i oni koji su ometali njen napredak bili su izloženi najoštrijim ukorima. Upućivali smo najusrdnije molitve za njih i zajedno s njima da se vrate Bogu i da se poprave. Gospod nam je pomogao u tome; brat Bol je to osećao ali se teško i sporo rešavao. Njegova supruga je duboko saosećala s njim. Naš prepodnevni sastanak se završio tek oko četiri sata po podne. Za sve to vreme, mi smo, jedno za drugim, najusrdnije radili na obraćanju mladih. Za to veče ugovorismo još jedan sastanak, koji je trebalo da počne u šest sati uveče.

Upravo pred sam polazak prikazano mi je ponovo nekoliko prizora koje sam ranije videla u viziji, i ja ispričah to braći Endrjusu, Radmanu, Hauardu, Midu i još nekolicini prisutnih. Činilo mi se kao da anđeli otvaraju jednu pukotinu u oblacima, kako bi zraci nebeske svetlosti mogli da dopiru do Zemlje. Predmet koji mi je prikazan tako upečatljivo bio je slučaj Mojsijev, i ja uzviknuh: „O, kada bih raspolagala veštinom umetnika da naslikam prizor Mojsija na gori Navav, na vrhu Fazge!” Njegove snage nije ponestalo. „Nije ga snaga izdala,” kaže biblijski zapis o tome. Oči mu ne behu potamnele od starosti, a ipak on je na ovu goru došao da umre. Njegovu sahranu obaviše anđeli, ali Sin Božji ubrzo side s neba da bi ga podigao iz mrtvih i uzeo na nebo. Međutim, Bog mu je prethodno pokazao obećanu Zemlju nad kojom je bio Njegov blagoslov. Izgledala je kao drugi Edem. Njeni predeli su kao u nekoj panorami prolazili ispred njegovih očiju. Pokazano mu je kako se Hristos pojavio o svom prvom dolasku, kako Ga Jevreji odbacuju kao nacija, i kako umire na krstu. Zatim mu je bio pokazan i drugi Hristov dolazak kao i vaskrsenje pravednika. Ja sam takođe govorila i o tome kako će se sresti dva Adama - prvi Adam i Hristos kao drugi Adam - kada Edem bude ponovo cvetao na Zemlji. Pojednosti o ovim interesantnim tačkama opisaću u Svedočanstvu broj 14. Braća su izrazila želju da ovo ponovim na večernjem sastanku.

Naš sastanak u toku tog dana bio je veoma ozbiljan. U nedelju uveče bilo mi je tako teško da sam oko pola sata glasno plakala. U ponedeljak su bili upućeni usrdni apeli i Gospod je učinio da naidu na odziv. U utorak mi je bilo malo lakše i došla sam na sastanak. Govorila sam sa lakoćom o napred pomenutim predmetima koji su mi bili pokazani u viziji. Sastanak je bio u duhu potpune otvorenosti. Brat Hauard je plakao kao dete, a isto tako i brat Radman. Brat Endrjus je govorio veoma usrdno, dirljivo i sa suzama. Ustade i brat Bol i reče da se oko njega večeras bore dva duha, jedan mu govori: „Možeš li još sumnjati da ovo svedočanstvo sestre Vajt potiče s neba?“ Drugi mu stalno u misli donosi prigovore koje je on iznosio pred neprijateljima naše vere. „O, kada bih se osvedočio da su svi ti prigovori otklonjeni, rekao je on, osećao bih da sam sestri Vajt učinio veliku nepravdu. Nedavno sam listu „*Nad Izrailjev*” poslao jedan članak. Ne znam šta bih dao da taj članak ne bude objavljen!” Bio je duboko ganut, i mnogo je plakao. Na sastanku se osetilo prisustvo Božjeg Duha. Njegovi anđeli su bili veoma blizu, potiskujući zle anđele. I propovednici i narod plakali su kao deca. Napredak je bio očevidan, a sile tame bile su potisnute. Sastanak je završen sa velikim uspehom.

Za sledeći dan zakazali smo još jedan sastanak koji je otpočet u deset časova pre podne. Ja sam govorila o Hristovom poniženju i Njegovoj slavi. Brat Bol je sedeo blizu i plakao za sve

vreme dok sam govorila. Moje izlaganje je trajalo oko sat vremena, a zatim smo otpočeli sa zalaganjem za mlade. Roditelji su na ovaj sastanak povelili i svoju decu i mlade da bi i oni primili blagoslov. Ustavši pred svima, brat Bol je priznao da se prema njima nije odnosio kako treba. Priznao je svojoj deci i supruzi da se nalazio na stranputici i da im je, umesto pomoći, stalno stvarao samo prepreke i smetnje. Dok je govorio suze su mu se slivale niz lice, njegovo snažno telo treslo se, a jecaji su prekidali njegove reči.

Brat Džems Farnsvort, pod uticajem brata Bola, nije u potpunosti bio ujedinjen sa adventistima sedmog dana. On je to sada priznao u suzama. Zatim su se najusrdnije zalagali za decu i mlade sve dok trinaestero od njih nije ustalo izražavajući želju da budu hrišćani. U tom broju bila su i deca brata Bola. Jedno ili dvoje napustiše sastanak, pošto su morali da se vrate kući. Jedan mladić od oko dvadeset godina prepešačio je preko šezdeset kilometara da bi nas video i čuo istinu. On ranije nije ispovedao veru, ali je na ovom sastanku prešao na stranu Gospodnju. To je bio jedan od najuspešnijih sastanaka. Brat Bol je pred kraj sastanka prišao tvome ocu i u suzama, priznajući da mu je učinio nepravdu, molio za oprostaj. Zatim pride i meni, priznajući da mi je naneo tešku uvredu. „Možete li mi oprostiti i moliti Boga da mi oprostí?“ Mi ga uverismo da mu praštamo od srca kao što se nadamo da je i nama oprosteno. Tako se oprostismo sa svima uz mnogo suza, osećajući da nas zaista prate blagoslovi neba. Večernjeg sastanka nije bilo.

U četvrtak smo ustali u četiri sata ujutro. Kiša koja je padala u toku noći još uvek nije prestajala, ali mi se ipak usudismo da krenemo u mesto udaljeno oko četrdeset kilometara. Put je prvih šest kilometara bio izuzetno težak, jer smo, da bi избегли jake nizbrdice, koristili privatne prolaze preko njiva. Vožnja preko kamenja a ponegde i preko oranja, koje je sneg prekrio, bila je toliko mučna da smo se jedva održavali u saonicama. Nekako o izlasku sunca, snežna bura se smirila, i kada smo izašli na javni put imali smo veoma prijatno sankanje. Vreme nam se zatim poboljšalo do te mere da nikada nismo imali lepši dan za putovanje. Kad smo stigli na železničku stanicu saznali smo da je ekspresni voz otišao pre sat vremena, a putnički ima tek za jedan sat kasnije. U St. Albans mogli smo stići tek oko devet časova uveče. Smestivši se po dolasku voza u jednom divnom kupeu, ručali smo i nastavili da uživamo u prijatnoj vožnji. Zatim se pripremismo za spavanje ukoliko to bude moguće.

Dok sam spavala, neko me energično prodrma za rame. Otvorivši oči, ugledah jednu prijatnu gospodu koja se nagnula nada me. „Zar me ne poznaješ?“, reče ona. „Ja sam sestra Čez. Voz se nalazi u Beloj Reci, a zadržava se samo nekoliko minuta. Zivim ovde u blizini, i ove sedmice sam dolazila svakog dana, obilazeći sve vagona da bi se srela s tobom.“ Tada se prisetih da sam ručala u njenom domu u Njuportu. Ona je bila veoma srećna što je uspela da nas vidi. I ona i njena majka praznuju Subotu. Muž joj je kondukter na železnici. Govoreći veoma brzo, reče mi da rado čita naš časopis *Pregled*, pošto nije u mogućnosti da prisustvuje sastancima. Želela je da ima knjige koje bi delila svojim susedima, ali novac i za knjige i za časopis mora sama da zarađuje. Naš razgovor je bio veoma koristan, iako kratak, pošto je voz polazio i morale smo se rastati.

U St. Albansu našli smo brata Gulda i brata A. C. Burdoa. Brat B je imao udobno pokrivenu kočiju koju su vukla dva konja, ali je vozio veoma polako tako da smo na naše odredište stigli tek oko jedan sat posle ponoći. Bili smo veoma umorni i prezebli. Legli smo tek posle dva sata i spavali do posle sedam.

Subota ujutro. Ovde se već okupio veliki broj vernika iako su putevi veoma teško prohodni i za saonice i za kola. Upravo sam se vratila sa sastanka gde sam se zadržala izvesno vreme. Tvoj otac danas govori pre podne, a ja posle podne. Molimo se Gospodu da nam pomogne. Vidiš koliko sam ti dugačko pismo napisala. Pročitaj ga onima koje to interesuje, naročito ocu i majci Vajt. Vidiš, Edsone, koliko smo zauzeti. Nadam se da nisi zanemario da se moliš za nas. Tvoj

otac radi veoma mnogo, čak isuviše za njegovo zdravlje. On ponekad doživi naročito izlivanje Božjeg blagoslova i to mu daje novu snagu i radosti u njegovom radu. Otkako smo došli na Istok nismo sebi dali nimalo odmora; radimo svom svojom snagom. Neka bi naši slabi napori bili blagosloveni na dobro Božjeg naroda koji nam je tako drag.

Edsone, nadam se da svoju veru usavršavaš urednim hrišćanskim životom i pobožnim razgovorima. O, budi uvek usrdan, revnostan i istrajan u svom radu. Straži budno u molitvi. Budi krotak i smeran. Time se zadobija Božje odobravanje. Neka se tvoje „ja” sakrije u Isusu; žrtvuj samoljublje i gordost i onda ćeš, sine moj, obogaćen hrišćanskim iskustvom, biti koristan na svakom položaju na koji te Bog pozove. Sve što radiš, radi svim srcem. Površan rad neće izdržati proveru na dan suda. Teži za potpunim odvajanjem od ovog sveta, ne dopuštajući da svetovna izopačenost uprlja tvoje ruke, opogani tvoje srce i naruži tvoj karakter. Drži se odvojenim. „Izadite između njih,” kaže Gospod, „i odvojte se, ne dohvatajte se nečistoga i ja ću vas primiti. I biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.“ „Imajući dakle ovaka obećanja, o ljubazni, očistimo se od svake poganštine tijela i duha, tvoreći svetost u strahu Božjem.“

Naš je, dakle, zadatak da se usavršavamo u svetosti. Videći da mi sa svoje strane činimo sve što možemo, Bog će nam rado ukazati pomoć. Anđeli će biti uz nas da nas podrže i mi ćemo biti jaki u Hristovoj snazi. Ne zanemaruj tajnu molitvu. Moli se za svoje spasenje. Napreduj u blagodati bez ikakvog zastoja ili nazadovanja. Samo napred, iz pobede u pobedu. Hrabro u Gospodu, moj dragi sine! Borba sa velikim neprijateljem se još samo malo produžuje, a onda dolazi sloboda i oružje ćemo položiti pred noge našeg Iskupitelja. Savladaj svaku prepreku. Iako budućnost ponekad izgleda zastrta tamnim oblacima, nikada ne gubi nadu i veru. Oblaci će se razići i opet će zablistati svetlost. Slavi Gospoda, moje srce govori, slavi Gospoda za sve što je učinio za tebe, za tvoga oca i za mene. Otpočni novu godinu ispravno. Tvoja majka

J. G. V.”

Sastanak u Vest Inosbaru, u državi Vermont, bio je veoma značajan. Divno je bilo ponovo se sresti i razgovarati sa svojim starim i proverenim prijateljima u toj državi. Za kratko vreme izvršili smo veliko i dobro delo. Ovi naši prijatelji su većinom siromašni ljudi koji se mučnim radom bore za životne potrebe u situaciji gde se jedan dolar teže zaraduje nego na Zapadu dva, pa ipak su prema nama bili veoma velikodušni. Mnoge pojedinosti sa ovog sastanka objavljene su u našem časopisu *Pregled*, i samo nedostatak prostora ne dopušta mi da ih ovde ponovim. Ni u jednoj državi vernici nisu odaniji delu od onih davno poznatih u Vermontu.

Pri povratku iz Inosbara, prenoćili smo jednu noć kod porodice brata K. Vajta. Njegov sin, brat C. A. Vajt, pokazao nam je svoj aparat za pranje i ceđenje rublja, i zatražio naš savet. Pošto sam ja pisala da naša braća ne treba da se bave patentnim pravima, želeo je da sazna moje mišljenje o njegovom patentu. Ja sam mu otvoreno rekla na što se ono što sam napisala odnosi, a na šta se ne odnosi. Nisam nameravala reći da je pogrešno imati bilo šta sa patentnim pravima, jer je to gotovo nemoguće, jer su mnoge stvari kojima se služimo u svakodnevnom životu u stvari patentirane. Nisam nameravala reći ni da je pogrešno patentirati, proizvoditi i prodavati proizvode vredne da budu na taj način zaštićeni. Namera mi je bila upozoriti naše članove da ne nasedaju prevarama onih koji krstare po naseljima prodajući patentna prava za ovu ili onu mašinu ili artikal. Mnogi od tih proizvoda nemaju nikakvu vrednost i ne predstavljaju nikakvo usavršavanje. A oni koji se bave prodajom istih, s malim izuzetkom, obični su obmanjivači.

Pa ipak, neki od naših članova bave se prodajom patentirane robe za koju se s razlogom mogu uveriti da nije tako kvalitetna kakvom je prikazuju. Izgleda zaista čudno da mnogi od naših

Ljudi, iako su bili upozoreni, dopuštaju sebi da ih ti prodavci patentnih prava obmanjuju svojim lažnim tvrđenjima. Neki patenti imaju zaista veliku vrednost, i nekoliko njih se obogatilo na taj način. Ali moje je mišljenje da tamo gde se na takav način zaradi jedan dolar u stvari se izgubi sto dolara. Ne treba poklanjati nikakvo naročito poverenje osiguravanju tih patentnih prava. A sama činjenica da su oni koji se tim poslom bave, sa malim izuzetkom, najobičniji obmanjivači i lažovi, otežava poštenom čoveku, koji zaista ima neki pronalazak od vrednosti, da stekne poverenje i zaštitu koja mu pripada.

Brat V. Vajt je našoj grupi, u kojoj su bili braća Burda, Endrjus, moj suprug i ja, praktično pokazao kako funkcioniše njegov napred pomenuti pronalazak, i mi o tome možemo da govorimo samo pohvalno i sa odobravanjem. Kad nam je kasnije poklonio takav aparat, brat Korlis iz Mejna, koji je tada radio kod nas, stavio ga je u pogon za nekoliko trenutaka. Zbog svoje funkcionalnosti i brzine u radu, ova naprava se mnogo svidela i našoj kućnoj pomoćnici, sestri Barges. Jedna slaba žena, čiji bi sin ili suprug opsluživao tu mašinu, mogla bi za nekoliko časova da završi veliko pranje rublja, a da pri tom samo nadgleda posao. Brat Vajt je poslao i uputstvo za rukovanje ovom mašinom, koju može dobiti svako ko se obrati na našu adresu, uz priloženu poštarinu.

Sledeći sastanak održali smo u Adams Centru, u državi Njujork. Bio je to veliki skup. U tom mestu i okolini žive mnogi pojedinci koji su mi bili pokazani u vizijama, i za koje sam bila duboko zainteresovana. To su bili ljudi moralne vrednosti. Neki od njih su zauzimali takav položaj u životu da je prihvatanje sadašnje istine za njih predstavljalo težak krst, ili su oni bar mislili da je tako. Drugi, koji su već bili sredovečni, a od detinjstva vaspitavani da drže subotu, nisu bili spremni da Hrista radi ponesu krst. Oni su bili u takvom položaju da ih je bilo teško pokrenuti. Trebalo ih je prodrmati da se ne oslanjaju na neka svoja dobra dela, i da shvate koliko je njihov položaj bez Hrista bezizlazan. Takve nismo mogli da napustimo, i učinili smo sve što je bilo u našoj moći da bismo im pomogli. Najzad smo uspeli da ih pokrenemo, i od tada s radošću primam pisma od pojedinih između njih s dobrim vestima i o ostalima. Nadamo se da ljubav prema svetu neće potisnuti iz njihovog srca ljubav prema Bogu. U svojoj milosti Bog obraća i imućne ljude, dovodeći ih u naše redove. Ako žele da napreduju u hrišćanskom životu i milosti i da na kraju prime veliku nagradu, oni svoje ovozemaljsko obilje treba da upotrebe za napredak dela istine.

Po odlasku iz Adams Centra, nekoliko dana smo se zadržali u Ročesteru, a odatle podosmo u Batl Krik gde smo proveli subotu i prvi dan sedmice. Odatle se vratismo svojoj kući, gde smo proveli sledeću subotu i nedelju sa braćom i sestrama koji su se okupili sa raznih strana.

Moj suprug se u Batl Kriku zadržao na pitanju knjiga i plemenitom primeru koji je ta skupština pružila u tom pogledu. Na sastanku u Feruplensu on je po tom pitanju predložio da se svima koji nisu u mogućnosti da kupe, stave na raspolaganje knjige, kao što su: *Duhovni darovi*, *Apel majkama*, *Kako da živimo*, *Apel mladima*, *Subotna čitanja* i *Karte sa ključem objašnjenja*. Predlog je prihvaćen uz sveopšte odobravanje. Ali o tom značajnom delu govoriću na drugom mestu.

Slučaj Ane Mor

Sledeće subote sastali smo se sa članovima Crkve u Orleansu gde je moj suprug izložio slučaj naše toliko oplakivane sestre Ane Mor. Kad nas je posetio prošlog leta, brat Amadon nam

je pričao da je sestra Mor bila u Batl Kriku i da je, ne našavši tu zaposlenje, otišla u oblast Lileno gde se smestila u domu svojih starih saradnika iz misionskog rada u Centralnoj Africi. Mome suprugu i meni je bilo jako žao što se ta draga sledbenica Hristova morala lišiti društva svojih istomišljenika u veri, i odlučismo da je primimo u svoj dom. Preko pisma smo je pozvali da se u cilju dogovora sastanemo u Rajtu, i da zajedno pođemo našoj kući. Na taj susret ona, međutim, nije došla. Ovde navodim njen odgovor na naše pismo, datirano 29. avgusta 1867, koje smo primili u Batl Kriku.

„Brate Vajt, vaše ljubazno pismo stiglo mi je poštom ove nedelje. S obzirom da ovde pošta stiže samo jednom u sedmici a odlazi sutra, žurim da vam odgovorim. Mi smo ovde u, tako reći, divljem šumovitom predelu, i poštu nam jedan Indijanac - idući pešice - petkom donosi a utorkom odnosi. Što se putovanja tiče, savetovala sam se sa bratom Tompsonom i on mi reče da je najbolje i najsigurnije putovati brodom do Milvokija a odande za Grend Hevn.

Pošto sam sav svoj novac potrošila dolazeći ovamo, i bila pozvana da živim s porodicom brata Tompsona, sad pomažem sestri Tompson u njenim porodičnim poslovima i u šivenju. Za taj posao plaćaju mi jedan i po dolar nedeljno, a radim u stvari samo pet dana, jer oni ne žele da se radi nedeljom a ja ne radim subotom, koju Biblija jedino priznaje za dan Gospodnji. Uprkos naših razlika u verovanju, oni ni najmanje ne žele da ih napustim. Brat Tompson kaže da mogu živeti u njegovom domu, samo ne smem isticati svoju veru među njegovim članovima. On me je čak pozvao da održavam dogovorene sastanke umesto njega, dok se on nalazi na svojim propovedničkim putovanjima, i ja tako i postupam. Sestri Tompson je potrebna vaspitačica za decu, jer je uticaj izvan porodice tako poguban a školska deca tako poročna da ona ne želi svoju decu slati među njih sve dok ne postanu hrišćani. Njihov najstariji sin, kome je šesnaest godina, pobožan je i odan mladić. Oni su delimično prihvatili zdravstvenu reformu, i mislim da će je uskoro prihvatiti u potpunosti. Brat Tompson se pretplatio na časopis *Zdravstveni reformator*. Pokazala sam mu neke primerke koje sam ponela sa sobom.

Nadam se i molim Gospodu da brat Tompson prihvati svetu subotu. Sestra Tompson je verom to već prihvatila. On je čudno usmeren na svoj način i, naravno, smatra da je u pravu. Kad bih samo mogla da ga privolim da pročita knjige, kao što je *Istorija subote* i druge, ali ih on smatra neverničkom literaturom i misli da u samoj svojoj osnovi sadrže zabludu. Ali kada bi pažljivo pročitali svaku stavku našeg učenja, verujem da bi to prihvatili kao biblijsku istinu, uviđajući svu lepotu i doslednost istoga. Ne sumnjam da bi sestra Tompson bez odlaganja i rado postala adventista sedmog dana, kad se njen suprug ne bi tako ogorčeno suprotstavljao tome. Pre nego sam došla ovamo, predosećala sam da ovde treba da izvršim veliko delo. Istina je prodrla u ovu porodicu, i ako ne bih mogla da nastavim dalje, mislim da je moj rad dovršen ili skoro dovršen. Ne osećam se postideonom za Hrista ili Njegove pred ovim grešnim pokolenjem, ali bih svoju sudbinu mnogo radije vezala za štovaoce subote kao Božji izabrani narod.

Bilo bi mi potrebno najmanje deset dolara da bi došla do Grinvila. To bi, uz ono malo što sam zaradila, možda bilo dovoljno. Ali sada moram sačekati da mi vi odgovorite. Što se tiče upućivanja novca učinite kako mislite da je najbolje. Do proleća ću imati dovoljno novca za put, i mislim da ću to rado učiniti. Neka nas Gospod vodi i blagoslovi u svakom našem poduhvatu, to je žarka želja moga srca. Neka mi Gospod pomogne da radosno izvršim svaku dužnost koju mi On dodeli u svom vinogradu, ma kako tegobno ona izgledala, to je moja iskrena želja i najusrdnija molitva.

Ana Mor”

Po prijemu ovoga pisma, mi smo odlučili da sestri Mor pošaljemo potrebnu sumu novca čim

budemo imali vremena. Međutim, pre nego što nadosmo vremena za to odlučismo da odemo u Mejn i da se otuda vratimo za nekoliko sedmica, kako bismo joj to poslali pre nego što plovidba bude zaustavljena. A kada smo odlučili da u interesu dela moramo u Mejnu, Nju Hempširu, Vermontu i Njujorku ostati duže, pisali smo jednom bratu iz tog kraja da se o smeštaju sestre Mor, dok se mi ne vratimo, posavetuje sa odgovornom braćom iz okoline. Ali je to pitanje bilo zanemareno sve dok plovidba nije bila obustavljena, i kad smo se vratili videli smo da niko nije pomogao sestri Mor da dođe u našu okolinu, kako bi mogla da pređe kod nas kad se vratimo sa puta. Bili smo zbog toga veoma ožalošćeni i to nas je tištalo. Na sastanku održanom u Orleansu, druge subote po našem povratku, moj suprug je izložio braći njen slučaj. U časopisu *Pregled* od 18. februara 1868. godine, on je o onome što je za sestru Mor rečeno i učinjeno ukratko izložio:

„Na tom sastanku izneli smo slučaj sestre Ane Mor, koja sada boravi u Severozapadnom Mičigenu kod svojih prijatelja koji ne svetuju biblijsku subotu. Konstatovali smo da je ta sluškinja Hristova prihvatila subotu dok se nalazila na misionarskom radu u Centralnoj Africi. Kad se za to saznalo njena služba tu više nije bila poželjna, i ona je vraćena u Ameriku da sebi dom i zaposlenje potraži među onima čiju je veru prihvatila. Prema mestu njenog sadašnjeg boravka vidimo da se ove njene nade nisu ostvarile. Možda se niko posebno ne može okriviti za to, ali izgleda da u našem sistemu organizacije nedostaje odgovarajuća služba koja bi vodila brigu o ovakvim osobama, pomažući im da nadu neko korisno zaposlenje, ili pak braća i sestre koji poznaju sestru Mor nisu izvršili svoju dužnost. Rešeno je jednoglasno da joj se pruži utočište u domu nekog od naših članova u toj okolini, dok njen slučaj ne bude rešen na Generalnoj konferenciji. Brat Endrjus, koji je bio prisutan, u potpunosti se složio sa ovim.”

Ali sudeći po svemu što smo kasnije saznali o nezainteresovanosti i hladnom prijemu na koji je sestra Mor naišla u Batl Kriku, sasvim je očividno da je moj suprug u svojoj oceni da se „niko posebno ne može okriviti za ovo,” bio isuviše blag. Kad sazna sve ove činjenice, hrišćanin ne može da ne okrivi sve članove ove skupštine koji su vrlo dobro znali u kakvim se okolnostima ona nalazi, a ipak se nisu zauzeli za nju. I ako drugi nisu našli za potrebno da njen slučaj iznesu pred skupštinu, to su morali da učine služitelji. Ali za ravnodušnost prema ovakvim osobama nijedan član ni ove ni bilo koje druge skupštine ne može naći stvarni izgovor.

Posle onoga što je o ovoj samopožrtvovanoj Hristovoj sledbenici bilo objavljeno u našem časopisu *Pregled*, svaki čitalac tog lista u Batl Kriku, saznajući da je ona došla u taj grad, bio je dužan da ode do nje i da se lično raspita za njene potrebe.

Sestra Strong, supruga starešine P. Stronga, mladeg, bila je u Batl Kriku u isto vreme kada i sestra Mor. Obe su stigle u grad istog dana i otišle takođe u isto vreme. Sestra Strong, koja je sada pored mene, kaže da je sestra Mor zatražila njeno posredovanje, kako bi dobila zaposlenje i ostala sa štovaocima subote. Sestra Mor je rekla da bi prihvatila bilo kakav posao, mada bi najviše volela da radi kao učiteljica. Ona je, takođe, zamolila i starešinu S. Hačinsa da s njenim slučajem upozna vodeću braću u redakciji časopisa *Pregled*, kako bi se za nju našlo zaposlenje u nekoj školi. Brat Hačins je to rado učinio. Ali njoj nije dato ohrabrenje, jer za otvaranje škola nije bilo nikakvog izgleda. Sestri Strong je, takođe, poverila da oskudeva u novcu i da će, ukoliko ne nađe zaposlenje u Batl Kriku, morati da ode u Lileno. Često je dirljivim rečima i uz suze govorila da će biti primorana da napusti svoju braću.

Gospodinu Tompsonu sestra Mor je pisala da prihvata njegovu ponudu da u njegovoj porodici nađe svoj dom, i želela je da sačeka dok ne stigne njegov odgovor. Sestra Strong je poslala s njom da potraže mesto gde bi mogle ostati dok ne stigne odgovor od gospodina Tompsona. Na jednom mestu su joj rekli da kod njih može ostati od srede do petka ujutru, pošto tada napuštaju

kuću. Ova sestra je zatim pošla da sa slučajem sestre Mor upozna svoju rođenu sestru koja je živela nedaleko, a takođe je bila adventista sedmog dana. Kad se vratila ona je sestri Mor rekla da kod nje može ostati do petka ujutro, a da njena sestra, navodno, nema povoljne uslove da je primi. Sestra Strong je kasnije saznala da je pravi razlog bio samo to što ova sestru Mor nije poznavala. Mogla je, dakle, da je primi, ali nije htela.

„Šta da radim?“, zapitala je tada sestra Mor. A sestra Strong, koja je u Batl Kriku bila samo u prolazu, predloži da pođu do jedne siromašne porodice njenih poznanika koji su nedavno doselili iz Montkalma. Tu su najzad uspele. Sestra Mor je ostala kod njih do sledećeg utorka, kada je preko Čikaga otputovala za Lileno. U Čikagu je pozajmila novac kako bi mogla da nastavi svoje putovanje. Da su u Batl Kriku znali da ona nema novca najbolje se vidi iz činjenice da joj za njen kratki boravak u Zdravstvenom institutu nisu naplatili ništa.

Neposredno po našem povratku sa Istoka, moj suprug je, saznajući da od onoga što smo tražili nije učinjeno ništa, pisao sestri Mor i zamolio je da dođe k nama što je pre moguće. Ona je na ovo pismo odgovorila sledećim rečima:

Lilend, Lileno, država Mičigen,
20. februara, 1868.

„Dragi brate Vajt, primila sam tvoje pismo od 3. februara, koje me je zateklo u slabom zdravstvenom stanju pošto nisam navikla na ove hladne sumorne zime, u kojima debljina snežnog pokrivača dostiže i preko jednog metra. Ovde se pošta donosi na smučkama.

Izgleda da vas neću moći posetiti nikako pre proleća. Putevi su i bez snega loši i teško prohodni. Kažu mi da je najbolje sačekati dok ne počne plovidba, pa onda brodom preko Milvokija do Grend Hevna, a odatle vozom do mesta najbližeg vama. Nadala sam se prošle jeseni da ću ostati među našim dragim vernicima, ali mi to preimućstvo nije bilo dozvoljeno.

Istine u koje mi verujemo dobijaju iz dana u dan sve veći značaj, i naš rad na pripremanju jednog naroda za dolazak Gospodnji ne sme se odlagati. Ne smemo se zadovoljiti s tim da samo mi dobijemo svadbeno ruho, nego se moramo verno zalagati da to preporučimo i drugima. Želela bih da dođem k vama, ali mi je nemoguće i potpuno neizvodljivo da ovako slabog zdravlja krenem sama na takav put usred zime. Kada će se i gde održati Generalna konferencija koju nagoveštavate? Nadam se da ću u časopisu *Pregled* pročitati obaveštenje o tome.

Mislim da sam svoje zdravlje ugrozila time što svaku subotu provodim sama u svojoj hladnoj sobi, ali smatram da je ne mogu pravilno svetkovati u društvu sa onima koji drže nedelju, a subotu krše na svaki način i stalno govore o svojim poslovima i ovozemaljskim interesima. Čini mi se da je za one koji drže nedelju subota najnaporniji dan. Zaista izgleda da i najbolji među onima koji drže nedelju nijedan dan ne svetkuju kao što bi trebalo. O, kako bih volela da ponovo budem sa onima koji svetkuju subotu. Sestra Vajt svakako želi da me vidi u reformnoj haljini. Neka bude tako ljubazna i neka mi pošalje kroj, a ja ću joj platiti kad budem došla tamo. Želim da i u tom pogledu izgledam pristojno kad dođem k vama. Takve haljine mi se zaista dopadaju, a i sestra Tompson takođe podržava reformu u odevanju.

Imala sam tako velike bolove pri disanju da više od nedelju dana uopšte nisam mogla da zaspim. Uzrok tome, po mom mišljenju, je što se čunkovi moje peći na sastavcima ne spajaju kako treba tako da mi je soba često puna dima i otrovnih gasova, i na spavanje polazim bez valjanog provetravanja. Nisam ranije mogla ni zamisliti da je dim toliko škodljiv, niti sam razmišljala o tome da otrovni gasovi koji se isparavaju iz drva a naročito iz uglja pomešani s njim stvaraju tako opasnu koncentraciju. Probudila sam se s takvim osećanjem gušenja da u ležećem

stavu nisam više mogla da dišem, i ostatak noći provela sam u sedećem stavu. Nikad do tada nisam doživela tako strašan osećaj gušenja. Počela sam strahovati da nikada više neću smeti da zaspim. Stoga se predadoh u Božje ruke bilo živeti ili umreti, moleći Ga da me poštedi ako sam još potrebna u Njegovom vinogradu; inače druge želje za životom nemam. U potpunoj pomirenosti predala sam se u Božje ruke. Ali sam takođe osećala da se sotoninom došaptavanju moram suprotstavljati. Stoga naredih neprijatelju: Idi od mene, sotonu; a Gospodu rekoh da u pogledu svog života ili smrti ne želim sama preduzimati ništa, nego se jednostavno prepuštam Njemu, koji me poznaje u potpunosti. Moja budućnost mi je potpuno nepoznata, stoga rekoh: „Neka bude Tvoja volja.” Zadovoljstva ovoga života za mene nemaju nikakve vrednosti. Sva njegova bogatstva i počasti nisu ništa u poređenju sa osećanjem da smo u životu bili korisni. Takva prolazna zadovoljstva ja ne želim; ona ne mogu da popune bolnu prazninu koju u meni ostavlja osećanje neizvršene dužnosti. Ne želim da živim beskorisnim životom, životom bez ikakve sadržine. I čak da je ova smrt izgledala i mučenička, bila sam pomirena s tim, ako je to Božja volja.

Prethodnog dana rekla sam sestri Tompson: ‘Da sam sada kod brata i sestre Vajt, oni bi se molili za mene i bila bih isceljena.’ Ona zapita da li da pozovemo vas i brata Endrjusa; ali je to bilo neizvodljivo, pošto ja, po svemu sudeći, ne bih ni doživela vaš dolazak. Znala sam da me Gospod svojom silom i svojom svemoćnom rukom može isceliti i ovde, ako je to za mene najbolje. Poverivši se Njemu, osećala sam se sigurnom. Znala sam da bi On mogao poslati anđela da se suprotstavi onome koji ima državu smrti, to jest, đavolu i osećala da će On to sigurno i učiniti, ako je to za mene najbolje. Znala sam takođe da me On može uputiti i koje mere da preduzmem da bi mi bilo lakše, i bila sam sigurna da će On to i učiniti. Uskoro mi je bilo bolje, i mogla sam da zaspim.

Tako, eto, vidite još uvek sam poštedena zahvaljujući Božjoj milosti i dobroti prema Njegovoj napaćenoj deci. ‘Jer On ne muči iz srca svojega ni cvijeli sinova čovječijih’; nego su ponekad nevolje neophodne da bi nas odvojile od onoga što nas veže za ovu Zemlju -

Da bismo težili za stvarnim blaženstvom,
Daleko nad ovim prolaznim svetom.

Sad mogu zajedno sa pesnikom da kažem;

Gospode, nikad ne pitam za sebe
Da li ću živeti il’ umreti sad,
Jer živeti znači slušati Tebe,
Ne dati da nam smrt ugasi nad!
Zašto tužiti zbog kratkoće veka?
Ovaj svet i tako mora proći.
Bolji nas život sa Hristom čeka,
A On će uskoro u slavi doći.
Ko u Njegovo carstvo ulazi
Mora kroz Njegova proći vrata
Ko veran sa Zemlje ove odlazi
Tamo će naći i Oca i Brata.
Ako ti delo još ovde slave,
Slava je neba daleko veća.
Rado predajem svoj život slabi.

Tamo nas večna očekuje sreća.
Mi ćemo tamo u društvu svetih,
U slavu Jehovi pevati poj
I odmor naći tu neprolazan,
I venac svako primi ćemo svoj!
Mada još ne znam mnogo o tome
I oko vere još ne vidi sve,
Al' Hrista vidim i to je dosta;
Sa Njim sam siguran, jer On vodi me!

Bakster

Noćas sam provela još jednu besanu noć, i danas se osećam veoma loše. Molite se da se u meni i preko mene uvek vrši samo Božja volja, bilo da ona za mene znači život ili smrt.

Vaša u nadi večnog života.

Ana Mor

Ako znate za bilo kakvu mogućnost da ranije stignem do vas, javite mi, molim vas.

A. Mor"

Čak i mrtva, ona još uvek govori. Svako ko pročita njen nekrolog objavljen nedavno u našem časopisu *Pregled*, pročitaoće s dubokim interesovanjem i njena ovde objavljena pisma. Ona je mogla da bude pravi blagoslov za svaku porodicu adventista sedmog dana koja bi znala da ceni takvo preimućstvo, ali ona spava. Mnogi od naše braće i sestara u Batl Kriku i njegovoj okolini mogli su u svom domu da ukažu više nego jednu dobrodošlicu Hristu, u licu ove pobožne žene. Ali je ta prilika propuštena. To nije odgovaralo njihovoj težnji za lagodnim životom. Izgovarali su se da je ne poznaju. Ona je bila već u podmaklim godinama, i mogla je da im padne na teret. Rukovodeći se ovakvim mislima, oni koji tvrde za sebe da ljube Hrista i da očekuju Njegov skori dolazak, zatvorili su pred njom vrata svoga doma i odagnali je iz društva onih koje je volela, da utočište usred strašne zime zatraži u Severnom Mičigenu kod onih koji su se suprotstavljali nje-noj veri, gde je od ledene hladnoće i umrla. Ona je umrla mučenički zbog sebičnosti i lakomstva onih koji tvrde da drže Božje zapovesti.

Proviđenje je u ovom slučaju predstavljalo strašan ukor za postupak onih koji ovu sestru nisu primili kao gosta u svoj dom. Ona u stvari i nije bila nepoznat gost. Po ugledu koji je uživala, ona je i te kako bila poznata, ali je ipak nisu primili. Mnogi će s tugom i bolom u srcu razmišljati o sestri Mor kako je u Batl Kriku preklinjala da je primi neko od onih koje je izabrala za svoje. Neka je u mislima prate na njenom poslednjem putovanju za Čikago, gde je morala pozajmiti novac da bi mogla nastaviti put do svog krajnjeg odredišta - i dok razmišljaju o usamljenom grobu u Lilenou, gde počivaju posmrtni ostaci te drage izgnanice - Bog neka im se smiluje jer nisu bez krivice u njenom slučaju.

Sirota sestra Mor! Ona spava, ali mi smo učinili što smo mogli. Kada smo u Batl Kriku u toku avgusta prošle godine, primili prvo od dva njena ovde objavljena pisma, nismo imali novca da joj pošaljemo. Moj suprug se za sredstva obratio braći u Viskonsinu i Ajovi, i sa sedamdeset dobijenih dolara pokrili smo troškove putovanja i sastanaka održanih na Zapadu u toku septembra. Nadali smo se da ćemo po povratku s puta imati sredstva da joj odmah uplatimo putne troškove do našeg novog doma u oblasti Montkalma.

Darežljivi prijatelji sa Zapda dali su nam potreban novac, ali kad smo odlučivali da u Mejn

uputimo brata Endrjusa to pitanje je odloženo do našeg povratka. Očekivali smo da se na Istoku nećemo zadržati više od četiri sedmice, i da ćemo imati dovoljno vremena da po sestru Mor pošaljemo nekoga ko bi je doveo kod nas pre nego što se obustavi plovidba. I kada smo odlučili da na Istoku ostanemo nekoliko sedmica duže nego što smo prvobitno planirali, bez odlaganja se obratismo nekoj braći iz naše okoline s preporukom da oni pošalju po sestru Mor i da joj ukažu gostoprimstvo u svom domu do našeg povratka. Zato s pravom kažem: Mi smo učinili što smo mogli.

Međutim, zašto je bilo potrebno da se za tu sestru interesujemo više nego za druge? Šta bismo mogli očekivati od te iznurene misionarke? Ona ne bi mogla obavljati nikakve kućevne poslove, a samo jedno naše dete bilo je kod kuće, koje bi kao učiteljica mogla poučavati. A, nesumnjivo, da se od jedne tako iznemogle osobe, koja je imala već skoro šezdeset godina, nije moglo mnogo očekivati. Jedino što smo njenim dolaskom mogli očekivati bilo je to da u naš dom donese Božji blagoslov. Bilo je mnogo razloga da naša braća sestri Mor posvete više pažnje nego mi. Mi je nikada nismo videli, i o njenoj prošlosti, njenoj odanosti Hristovom delu i njenoj ljubavi prema bližnjima nismo mogli saznati više nego i svi oni koji su čitali naš časopis *Pregled*. Naša braća i sestre u Batl Kriku su videli tu plemenitu ženu, a neki od njih su, manje ili više, znali i za njene želje i potrebe. Mi nismo imali finansijskih sredstava kojima bismo joj mogli pomoći, dok su oni to imali. Mi smo i ovako bili preopterećeni brigama, i našem domu su bila potrebna lica koja poseduju snagu i vedrinu mladosti. Umesto da pomažemo drugima, nama je bila potrebna pomoć. Međutim, većina naših vernika u Batl Kriku su takvog imovnog stanja da im prihvatanje sestre Mor ne bi zadavalo nikakve brige niti bi to za njih bio nekakvi teret. Mnogi od njih imaju dovoljno i vremena i snage, i nisu opterećeni tako velikim brigama.

Pa ipak niko se za njen slučaj nije tako interesovao kao mi. Ja sam čak i na velikom sastanku, pre našeg odlaska, govorila prisutnima o njihovom zapostavljanju sestre Mor i o hrišćanskoj dužnosti da se poštovanje ukazuje onima koji to stvarno zaslužuju; ali oni kao da su bili lišeni prave mudrosti i nisu mogli da cene moralne vrednosti. Naglasila sam da mnogi između nas nadu vremena da se sastaju, pevaju i sviraju na svojim muzičkim instrumentima, daju novce umetnicima da bi ih slikali u raznim pozama ili da bi učestvovali u nekim javnim zabavama, ali ništa nisu dali za jednu iznurenu misionarku koja je srcem prihvatila sadašnju istinu i došla da živi sa onima koji imaju istu dragocenu veru. Savetovala sam im da prestanu sa takvim životom i razmisle šta rade. Predložila sam da za tri meseca odlože svoje muzičke instrumente, i da se ponize pred Bogom u samoispitivanju, kajanju i molitvi sve dok ne shvate šta Gospod traži od njih kao od svog naroda. Duša mi je bila ganuta svešću o nepravdi koja je u licu sestre Mor učinjena samom Hristu, i o tome sam lično razgovarala sa pojedinicima od njih.

Ovaj slučaj, dakle, nije bio nepoznat. Međutim, i pored toga što se o ovome javno raspravljalo, i pored velikih i dobrih poduhvata preduzetih u Batl Kriku, članovi te skupštine nisu učinili nikakav napor da vraćanjem sestre Mor iskupe prošlost. Supruga jednog propovednika kasnije reče: „Ja ne vidim potrebu da brat i sestra Vajt ispoljavaju toliku zabrinutost za sestru Mor. Mislim da oni ne shvataju njen slučaj.” Istina je, nismo u potpunosti shvatili slučaj. Bilo je daleko gore nego što smo pretpostavljali. Da smo to shvatili, mi ne bismo napustili Batl Krik sve dok u potpunosti ne upozorimo članove koliki je greh što je ta sestra tako napuštena, i dok se ne preduzmu mere da se ona dovede natrag.

U razgovoru o napuštenosti sestre Mor, jedan član je kasnije rekao: „Niko se danas ne oseća odgovornim za ovakve slučajeve. Brat Vajt je uvek vodio brigu o takvima.“ Da, on je zaista vodio brigu o takvima. Da bi ih sve primio u svoj dom dok ne zauzmu i poslednji ležaj i poslednju naslonjaču, i tek onda bi odlazio kod ostalih članova i kod njih tražio smeštaj za one koje nije

mogao da smesti u svom domu. Ako je nekome nedostajao novac, on je davao rado, pozivajući i druge da ga slede u tome. U Batl Kriku su neophodni ljudi koji će postupati tako kao što je on postupao, inače će prokletstvo snaći tu skupštinu. Tu ima ne samo jedan nego pedeset njih koji mogu, u većoj ili manjoj meri, da učine to što je on činio.

Govore nam da se moramo vratiti u Batl Krik. Nismo spremni da to učinimo. Verovatno da to nikad i neće biti naša dužnost. Mi smo tamošnje velike terete podnosili dokle god smo mogli da to izdržimo. Bog želi da tamo ima snažne ljude i žene spremne da takve terete zajednički nose. Oni koji odlaze u Batl Krik i prihvataju se tamošnjih položaja, a nisu spremni za takve terete, bilo bi hiljadu puta bolje da odu na bilo koje drugo mesto. Ima vernika koji vide i osećaju, i koji će rado poslužiti Hristu u licu Njegovih svetih. Takvima treba pružiti mogućnost za to. Neka oni koji nisu u stanju da postupaju ovako ne idu tamo gde će predstavljati prepreku za Božje delo.

Ovo posebno važi za one koji zauzimaju vodeće položaje. Ako oni postupaju pogrešno, sve će ići pogrešno. Ukoliko je veća odgovornost, utoliko su pogubnije posledice u slučaju nevernosti. Ukoliko vodeća braća ne izvršavaju savesno svoje dužnosti, tako će se ponašati i oni koji su pod njihovim rukovodstvom. Oni koji se nalaze na čelu dela u Batl Kriku moraju u svemu biti primer stadu. Ako budu postupali tako, primiće na kraju veliku nagradu. Ako li, pak, i pored odgovornih položaja na kojima se nalaze propuste da postupaju ovako, snosiće za to strašnu odgovornost pred Bogom.

Mi smo učinili sve što smo mogli. Da smo raspolagali sredstvima u toku prošlog leta i jeseni, sestra Mor bi sada bila s nama. Kada smo saznali za naše stvarno materijalno stanje, kako je to izloženo u svedočanstvu broj 13, mi smo oboje to rado prihvatili, rekavši da ne želimo voditi brigu i o finansijama Crkve. To je bilo pogrešno. Bog želi da mi raspoložemo finansijskim sredstvima kako bismo, kao što smo to činili u prošlosti, mogli da pomognemo onima kojima je to potrebno. Sotoni odgovara da nam veže ruke na ovaj način, a druge navodi da budu nebrizljivi, bezosećajni i lakomi, kako bi došlo do ovako svirepog postupka kakav je primenjen prema sestri Mor.

Toliko je odbačenih nevoljnika, udovica, siročadi, dostojnih siromaha i propovednika u oskudici, i toliko prilika gde bi se novac mogao upotrebiti na slavu Božju, za napredak Njegovog dela i ublažavanje patnji iskrenih vernika, i ja želim da se taj novac zaista upotrebi po Božjoj volji. Iskustvo od skoro četvrt veka stalnog putovanja i saosećanja sa onima kojima je pomoć zaista potrebna, naučilo nas je da razborito raspoložemo novcem koji pripada našem Gospodu. Kupovala sam pisaći pribor i neophodan materijal za pisanje, plaćala poštanske usluge i provela veliki deo života u pisanju za dobro drugih, i sve što sam dobila za taj rad, koji me je toliko iznurio i iscrpeo, ne bi bilo dovoljno da se nadoknadi ni jedna desetina poštanskih usluga. Kad mi je novac bio stavljen na raspolaganje, odbijala sam da ga primim ili sam ga namenila u dobrotvorne svrhe, kao što je Izdavačko udruženje. Tako više neću postupati. Svoje dužnosti u delu vršiću savesno kao i uvek, ali mog strahovanja da primim novac, koji treba da upotrebim u Božju slavu, nestalo je. Ovo što se desilo sa sestrom Mor otvorilo je u potpunosti moje oči, i sada vidim da sotona i na taj način nastoji da nas liši sredstava.

Sirota sestra Mor! Kad smo čuli da je umrla, moj muž je strašno patio. Oboje smo osećali kao da smo izgubili dragu majku za čijim društvom nam je srce toliko čeznulo. Neki će možda reći: Da smo bili na mestu onih kojima su želje i potrebe ove sestre bile poznate, ne bismo postupili kao oni. Nadam se i želim da nikad ne doživite takvu osudu i grižu savesti kakvu moraju da osećaju oni koji su dozvolili da ih toliko obuzmu lični interesi da nisu preuzeli nikakvu odgovornost u slučaju ove sestre. Neka se Bog sažali na one koji toliko strahuju da ih neko ne bi prevario - da su pod tim izgovorom zanemarili jednu dostojnu i samopožrtvovanu Hristovu

sluškinju. Da bi opravdali ovu nemarnost, oni kažu: Toliko puta smo se opekli da sad strahujemo od svakog nepoznatog lica. Zar nas ne uče Gospod i Njegovi učenici da budemo oprezni i da ne primamo one koji su nam nepoznati, da ne bismo učinili grešku i doživeli neprijatnosti, pomažući neku osobu nedostojnu poverenja?

U svojoj poslanici Jevrejima Pavle napominje: „Ljubav bratska da ostane među vama.” Nemojte se zavaravati da ima trenutaka i slučajeva kad nije potrebno držati se ovoga, kad bratska ljubav može i da izostane. Apostol zatim nastavlja: „Gostoljubivosti ne zaboravljajte, jer iz gostoljublja neki i ne znajući primiše anđele.” Molim vas pročitajte Hristove reči zapisane u Jevanđelju po Mateju 25,31 i dalje. Čitajte to, braćo, kad sledeći put uzmete Bibliju u ruke za jutarnju ili večernju službu kod porodičnog oltara. Dobra dela pohvaljena kod onih kojima će sam Hristos poželeti dobrodošlicu u carstvu slave, učinjena su Njemu u licu Njegovih napaćenih i stradalnih vernika. Oni koji će biti pohvaljeni za takva dobra dela ne vide da su bilo šta učinili samom Hristu. Oni vrše samo svoju dužnost prema stradalnicima i nevoljnima. Oni, pak, sa leve strane ne uviđaju da su zanemarujući potrebe Božjeg naroda, činili na žao samom Hristu. Ali upravo zbog toga što zanemaruju da čine dobro Hristu u licu Njegovih svetih, oni moraju da propadnu zauvek. A jedna od optužbi koja im se pripisuje u krivicu je i konstatacija: „Stranac bijah, i ne primiste me.”

Ovo se ne odnosi samo na Batl Krik. Bolno me pogađa sličnost koja se kod takozvanih štovaoca subote ispoljava i u svim drugim mestima. Hristos je otišao da nama pripremi večne dvorove, i zar da onda mi Njemu, u licu Njegovih odbačenih vernika, uskratimo gostoprimstvo za samo nekoliko dana? On je napustio svoj dom u slavi neba, svoje veličanstvo i vrhunski autoritet u svemiru da bi spasao izgubljenog čoveka. Postao je siromah nas radi da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Izložio se ruženju i uvredama da bi čoveka uzdigao iz njegove uniženosti, i odveo ga u dom koji se ni sa čim ne može uporediti i koji je neprolazan kao i sam Božji presto. Oni koji žele da pobede sve i da sede s Hristom na Njegovom prestolu, rado se ugledaju na Njegov primer i drže za sreću da se žrtvuju za Njega u licu Njegovih svetih. Oni koji ne mogu da se odluče za to biće zauvek izgubljeni.

Pripremanje zdrave hrane

U toku poslednjih sedam meseci kod svoje kuće smo bili samo oko četiri sedmice. Na našem dugom putovanju, od Ajove do Mejna, sedali smo za sto sa veoma različito pripremljenom hranom. Neki od onih koje smo posetili žive u potpunom skladu sa svetlošću koju smo primili. Drugi, koji imaju iste mogućnosti da steknu zdrave i korisne životne navike, jedva preduzimaju prve korake u pogledu zdravstvene reforme. Oni su uvek spremni da kažu kako navodno ne znaju da kuvaju na taj način. Ali oni po pitanju kuvanja zaista nemaju izgovora, jer su u knjizi *Kako treba da živimo* dati mnogi odlični recepti, a ta knjiga je na dohvatu svakome. Ja ne kažem da je način kuvanja i pripremanja hrane koji se preporučuje u toj knjizi savršen. Možda ću uskoro objaviti jednu manju knjigu koja će u tom pogledu biti prilagodena mojim shvatanjima. Ali je način kuvanja koji se preporučuje u knjizi *Kako treba da živimo* neuporedivo bolji od onoga na što se često nailazi čak i među adventistima sedmog dana.

Mnogi kuvanje ne smatraju hrišćanskom dužnošću, pa se zato i ne trude da pravilno pripremaju hranu. To se može učiniti na jednostavan, zdrav i lak način, bez upotrebe životinjske masti, putera ili mesa. Veština se mora ujediniti sa jednostavnošću. Da bi se to postiglo, žene

treba da čitaju (literaturu iz te oblasti), a zatim da ono što su pročitale strpljivo primenjuju u praksi. Mnogo puta se i razboljevaju zato što nisu spremne da se pomuče oko toga. Takvima poručujem: Vreme je da probudite svoje uspavane energije i da počnete sa čitanjem. Naučite se kako hranu treba pripremati na jednostavan način, a da ipak bude veoma ukusna i zdrava.

Pošto je pogrešno kuvati samo zato da bi se zadovoljio ukus ili apetit, neka niko ne prihvata ideju da zato treba preporučivati osiromašenu ishranu. Mnogi su tako iznureni bolešću da su im neophodna hranjiva, obilna i dobro pripremljena jela. Često nalazimo da je graham hleb težak, kiseo i nedovoljno pečen. To nastaje zbog nedostatka interesovanja za učenje, brigu i obavljanje važne dužnosti domaćice. Ponekad nailazimo na kolače s kvascem ili neke mekane biskvite koji su samo isušeni, a ne i pečeni, i slična peciva spravljana na isti način. I onda će vam kuvarice reći kako one znaju veoma dobro da kuvaju na stari način, ali da članovi njihovih porodica ne vole crni graham hleb, i da bi živeći na ovakav način pomrli od gladi.

Ne čudim se tome, govorila sam u sebi. Svojim načinom pripremanja vi tu hranu učinite tako neprijatnom. Uzimanje takve hrane neizbežno dovodi do poremećaja u organima za varenje. Te jadne kuvarice i oni koji moraju da jedu njihova jela reći će vam najozbiljnije da im zdravstvena reforma ne odgovara. Želudac nema te snage da nekvalitetan, težak i kiseo hleb pretvori u dobru hranu, ali će se uzimanjem takvog hleba i najzdraviji želudac pretvoriti u bolestan. Oni koji uzimaju takvu hranu osećaju da im ponestaje snage. To svakako ne biva bez uzroka. Neki od takvih se nazivaju zdravstvenim reformatorima, ali oni to u stvari nisu. Oni ne znaju kako se spravljaju zdrava jela. Uvek spremaju jednoličnu hranu, neke stvrdnute kolačiće, krompir i graham hleb, bez ikakve promene, i organizam ne dobija potrebnu snagu. Oni misle da je vreme provedeno u sticanju temeljnog iskustva u pripremanju zdrave i korisne hrane, u stvari izgubljeno. Takvi izgleda misle da je sve što pojedu i onako bačeno, i da je bilo kakvo jelo kojim mogu napuniti želudac isto tako dobro kao i hrana koja se najbrižljivije priprema.

Bitno je da hrana koju uzimamo bude ukusna i da je jedemo sa zadovoljstvom. Ako hranu u stomak unosimo samo mehanički mi od nje nećemo imati onu korisnost i snagu koju bismo mogli imati ako je jedemo sa zadovoljstvom. Naše je tkivo sačinjeno od onoga što hranom u svoj organizam unosimo. I da bismo imali dobru i zdravu krv, moramo se hraniti zdravom hranom, pripremljenom na pravilan način.

Hrišćanska je dužnost domaćica i svih koji se bave pripremanjem hrane da im jela budu zdrava, raznovrsna i tako pripremljena da se jedu sa uživanjem. Majke svoju decu na vreme treba da uče veštini kuvanja. Nijedna grana obrazovanja nije za jednu mladu devojkicu važnija od toga. Ishrana je osnova života. Oskudna i pogrešnim načinom kuvanja osiromašena hrana stalno osiromašuje i našu krv, slabeći organe u kojima se krv stvara. Veoma je važno shvatiti da veština kuvanja predstavlja jednu od najznačajnijih grana vaspitanja. Veoma je malo dobrih kuvarica. Mlade devojkice često misle da je kuvanje ropski posao koji ženu ponižava. To je velika zabluda. One to ne posmatraju sa pravog stanovišta. Znati kako se priprema zdrava hrana, a naročito dobar hleb, prava je veština.

U mnogim porodicama nailazimo na dispepsiju,* a najčešći uzrok toga je loše pripremljen hleb. Domaćica smatra da se ništa ne sme baciti, pa se zbog toga često jede i najgori hleb. Zar tako pogrešno pripremljen hleb treba unositi u stomak i pretvarati u krv? Zar je naš organizam u stanju da od kiselog hleba stvori sladak? od teškog lak? od plesnivog i ubuđalog svež?

Majke često zanemaruju da svoje kćeri vaspitaju i u ovom pogledu. One preuzimaju na sebe sav teret briga i poslova, i brzo se iznuravaju, dok se kćeri izgovaraju posetama, heklanjem ili

---

* Poremećaj u organima za varenje.

iznalaženjem nekog ličnog zadovoljstva. To je pogrešno shvaćena ljubav i dobrota. Čineći tako, majke te svoje kćeri često mogu da unesreće za čitav život. U godinama kada već treba da preuzimaju na sebe teret životnih odgovornosti, one nisu osposobljene za to. Takve kćeri se veoma nerado prihvataju bilo kakve odgovornosti ili tereta, dok majke padaju pod teretom briga kao kola pretovarena snopljem. Takva kći možda nema nameru da bude neljubazna, ali je lakomislena i nepažljiva. Da nije tako, ona bi morala zapaziti koliko joj je majka izmučena i umorna, i gledala bi da preuzme svoj deo tereta pomažući majci, koju treba osloboditi tog mučnog tereta dok pod njim ne padne u bolesničku postelju, a možda čak i u grob.

Zašto su majke toliko slepe i nemarne u vaspitavanju svojih kćeri? Prilikom poseta raznim domovima, uvek mi je bilo veoma teško gledati kako majka nosi sav teret briga i kućnih poslova, dok kći - puna snage i života - ravnodušno sedi ne osećajući nikakvu brigu ni teret. Kad su o velikim sastancima i porodice opterećene gostima, videla sam kako se majka satire brinući o svemu, dok kćeri sede i ćaskaju sa svojim društvom, kao na nekoj sedelji. To mi je izgledalo toliko neprikladno i nepravedno da sam se jedva uzdržala da te bezbrižne devojke ne pozovem da se prihvate nekog posla. Rasteretite malo svoju umornu majku. Omogućite joj da i ona malo sedne, da se opusti i uživa u društvu svojih prijatelja.

Međutim, za ovo ne treba okrivljavati samo kćeri. Krivica je i kod majke. Ona svoje kćeri nije strpljivo poučavala veštini kuvanja. Ona zna da ih nije uputila u veštinu kuvanja, i stoga smatra da sve mora da uradi sama. Ona mora da odradi sve čemu treba posvetiti brigu, istrajnost i pažnju. Mlade domaćice treba da budu potpuno upućene u veštinu kuvanja. Bez obzira na okolnosti u kojima će kasnije živeti, one će raspolagati jednim znanjem koje će uvek moći praktično i korisno da upotrebe. Veština kuvanja je znanje koje najneposrednije utiče na ljudski život, i to na život onih koji su nam najdraži. Mnoge žene i majke koje zbog neodgovarajućeg vaspitanja nisu upućene u veštinu kuvanja, svakog dana svojoj porodici daju nezdravo pripremljenu hranu koja neprestano i sigurno uništava njihove organe za varenje, slabi im krv, i često dovodi do oboljenja koja se mogu završiti i preranom smrću. Mnogi ubrzavaju sopstvenu smrt jedući teško svarljiv i kiseo hleb. Ispričali su mi slučaj jedne služavke koja je greškom ispekla previše kiseo i gotovo neupotrebljiv hleb. Da bi sakrila svoju grešku, ona je ovaj hleb dala dvema debelim svinjama. Sledeće jutro domaćin je svoje svinje zatekao mrtve, a u koritu iz kojeg su jele nadeni su komadi tog nesvarljivog hleba. Pozvao je devojku na odgovornost i ona je morala da prizna šta je učinila. Ona nije mogla ni zamisliti da će ovaj hleb imati tako ubitačno dejstvo na svinje. I kada takav hleb izaziva smrtonosne posledice kod svinje koja je u stanju da proždere otrovnu zmiju zvečarku i sve što je najodvratnije, kakvo li tek dejstvo on ima na tako osetljiv organ kao što je ljudski želudac?

Verska je dužnost svake hrišćanke, bila ona devojka ili udata žena, da bez odlaganja nauči kako se spravlja dobar, ukusan i lako svarljiv hleb od integralnog pšeničnog brašna. Majke bi svoje kćeri još od njihove mladosti morale voditi u kuhinju, poučavajući ih veštini kuvanja. One ne mogu očekivati od svojih kćeri da u tajne uspešnog vođenja domaćinstva uđu bez poučavanja. Moraju ih poučavati strpljivo i s ljubavlju, nastojeći da im taj rad svojim vedrim raspoloženjem i ohrabrujućim rečima učine što prijatnijim. Ako ne uspeju pri prvom, drugom ili pak trećem pokušaju, ne treba ih odmah prekoravati, jer se one zbog toga ionako obeshrabruju i dolaze u iskušenje da kažu: „Ne polazi mi za rukom, ne mogu ja to.” Tada nije trenutak za prekor i osudu. Tim bi se probuđena volja za rad samo oslabila. Treba ih stalno podsticati ohrabrujućim, vedrim i blagim rečima, kao što su: „Nikad se u mislima ne zadržavaj na neuspehu. Ti si samo učenica, i za očekivati je da praviš greške. Pokušaj ponovo. Skoncentriši se na ono što radiš. Samo budi pažljiva, i sigurno ćeš uspeti.”

Mnoge majke ne shvataju koliko je važno da i ovo znanje prenesu na svoje kćeri, i umesto da teškoće i brige oko učenja, u roditeljskom razumevanju dele sa svojom decom, one više vole da sve te poslove same završavaju. I kada njihove kćeri ne uspeju u svojim naporima, one ih obeshrabruju rečima: „Ne koristi ništa, ti to zaista ne umeš. Više me ometaš nego što mi pomažeš.”

Tako se prvi napori ovih učenica završavaju neuspehom, i prvi neuspesi tako oslabe njihovo interesovanje i njihovu volju za učenjem da neće pristati na novi pokušaj, nego će radije izabrati da se bave šivenjem, pletenjem i čišćenjem kuće - sve drugo, samo da ne kuvaju. Ovde majke mnogo greše. One bi morale strpljivim poučavanjem navesti svoje kćeri da steknu praktično iskustvo čime bi se otklonila nespretnost i nevešti pokreti neiskusnih ruku. Dodajem ovde nekoliko izvoda iz Svedočanstva br. 10, objavljenog 1864. godine:

„Deca i mladi koji su bili maženi i kojima je uvek ugađano očekuju da im se to neprekidno čini; i kada se njihova očekivanja ne ostvare, oni postaju nezadovoljni i obeshrabreni su. Takve sklonosti njih će pratiti kroz ceo život. Osećajući se bespomoćnima, oni će stalno zavisiti od drugih, očekujući da im se ukazuje pomoć i naklonost. Čak i kada postanu odrasli ljudi i žene, čim im se neko suprotstavi, oni će smatrati da im se time čini nepravda. Stoga će se teško probijati kroz život, jedva sposobni da nose svoje životno breme, gundajući i ljuteći se na sve što im ne polazi za rukom.

U zabludi su oni roditelji koji svojoj deci daju takve pouke koje će se pokazati pogubnim za njih i koje predstavljaju samo trnje pred njihovim nogama. Oni se nadaju da će, zadovoljavajući svaku želju svojoj deci i dopuštajući im da se povode za svojim sklonostima, uspeti da zadobiju njihovu ljubav. Kakve li zablude! Deca i mladi kojima se tako popušta rastu bez ikakvih ograničenja u svojim željama i sklonostima, i postaju sebični, nikad zadovoljni, vlastoljubivi - pravo prokletstvo i za sebe i za sve koji ih okružuju. Roditelji velikim delom buduću sreću svoje dece drže u svojim rukama. Oni imaju veoma značajan zadatak da oblikuju karakter svoje dece. Pouke primljene u detinjstvu pratiće ih kroz ceo život. Roditelji seju seme koje će kada iznikne doneti svoje plodove: ili dobre ili zle. Svoje sinove i kćeri oni mogu učiniti srećnima ili, pak, nesrećnima.

Mlade od njihovog najranijeg detinjstva treba poučavati da u životu budu korisni, pomažući i sebi i drugima. Mnoge kćeri današnjeg vremena mogu bez ikakve griže savesti da gledaju kako im se majke iznuravaju kuvanjem, pranjem i peglanjem, dok one sede u salonu i čitaju romane, heklaju ili vezu. Njihova srca su bezosećajna kao kamen. Ali odakle potiče to zlo? Ko je najčešći krivac za sve to? Siroti obmanuti roditelji. Oni previlaju buduće dobro svoje dece, i u svojoj slepoj ljubavi dopuštaju da im kćeri sede besposlene ili da se bave onim što nije gotovo ni od kakve koristi, i što ne traži, nikakav napor uma ili mišića, a onda kao izgovor za lenjost tih svojih kćeri navode njihovu navodnu slabost. Međutim, šta je njih učinilo tako slabima? U najviše slučajeva razlog je pogrešan stav roditelja. Prikladan posao u kući doprinosi zdravlju uma i tela. Međutim, deca se toga lišavaju zbog pogrešnih predstava o radu, sve dok im takva aktivnost ne postane potpuno odvratna zato što nije u skladu sa njihovim idejama o otmenosti. Smatra se da prati posude, peglati ili prati rublje ne samo da nije otmeno nego čak i da je nedolično. To je moderno shvatanje kojem se deca poučavaju u ovom nesrećnom veku.

Načela kojima se Božji narod rukovodi treba da budu uzvišenija od shvatanja onih koji sve svoje postupke prilagođavaju trenutnoj modi. Bogobojazni roditelji svoju decu treba da pripremaju za koristan život... Pripremajte ih da nose teret dok su još mladi. Ako na vreme ne steknu radne navike oni će se brzo zamarati. Žaliće se na probode u slabinama, bolove u plećima i zamor u nogama, i vi ćete doći u iskušenje da radije sami završite njihov posao, nego da se oni

malo pomuče. Teret obaveza koji stavljate na njih treba u početku da bude veoma lak, i svakog dana ga povećavajte pomalo dok ne budu u stanju da svoj posao obave bez zamaranja. Neaktivnost je najčešći uzrok proboda u slabinama i bolova u plećima kod dece...

Majke svoje kćeri treba da povedu sa sobom u kuhinju i da ih strpljivo uče. Takvim radom njihov organizam će ojačati; njihovi mišići dobiće novu snagu i čvrstinu, a njihova razmišljanja na kraju takvog dana biće smirenija i uzvišenija. One će se možda zamoriti, ali kako je sladak odmor posle korisnog rada! San, kao priyatna prirodna obnova, krepí i ojačava zamoreno telo i priprema ga za sutrašnje dužnosti. Ne navodite svoju decu na zaključak da je svejedno: da li su radili ili ne. Učite ih da je njihova pomoć neophodna, da je njihovo vreme skupoceno, i da zavisite od njihovog učinka.”

Knjige i listovi

Odgovarajući tiraži i uspešno širenje naših publikacija predstavljaju jednu od najbitnijih grana sadašnjeg dela. Bez toga bi uspeh bio posve neznan. U tome i naši propovednici mogu da učine više nego iko drugi. Istina je da su se pre nekoliko godina mnogi od naših propovednika suviše bavili prodajom knjiga. Neki od njih su pored naših izdanja prodavali i druge potpuno bezvredne publikacije, pa čak i drugu trgovačku robu.

Međutim, neki od naših propovednika sada tumače na ekstreman način ono što sam o prodaji naših publikacija pisala u Svedočanstvu broj 11. Jedan iz države Njujork, koji nije naročito osećao teret dela, ali je kao komisionar imao dobar asortiman naših izdanja, odlučio je da ih više ne prodaje, i u pismu našem izdavačkom uredu naglasio da im sve naše publikacije stavlja na raspolaganje. To je pogrešno. Navodim ovde jedan odlomak iz Svedočanstva br. 11:

„Teret prodaje i rasturanja naše literature ne treba stavljati na propovednike čiji je zadatak da služe u reči i nauci. Svoje vreme i snage oni treba da posvete što uspešnijem održavanju sastanaka, ne baveći se prodajom i reklamiranjem knjiga, što sasvim prikladno mogu da učine i oni kojima teška dužnost propovedanja Reči Božje nije poverena. Može se ukazati potreba da propovednik, polazeći u novo polje rada, ponese sobom i određenu količinu publikacija, da bi ih preporučivao članovima na prodaju, a može da se i u nekim drugim okolnostima nametne potreba za prodajom knjiga ili nekih drugih poslovnih poduhvata iz oblasti izdavačke delatnosti. Ali propovednici takve poslove treba da izbegavaju kad god postoji mogućnost da ih obavi neko drugi.”

Prvi deo ovog izvoda uslovljen je završnim delom istog. Da budem određenija: mislim da takve propovednike kao što su starešine Endrjus, Vagoner, Vajt i Lofborov, koji vode nadzor nad delom, te su i onako preopterećeni teretom briga i obaveza, ne treba opterećivati još i prodajom naših publikacija, naročito na sastancima pod šatorom i na Generalnoj konferenciji. Ovo glediše izložila sam da bi se popravili oni koji su se na sastancima toliko udaljavali od dostojanstva svog poziva da su pred narod okupljen u cilju bogoslužjenja iznosili robu koja nema nikakve veze sa našim delom.

Međutim, propovednicima koji su u dobroj zdravstvenoj kondiciji dolikuje da se u pogodnim trenucima prihvate i prodaje naših značajnijih publikacija. Posebne napore treba uložiti da se prodaju i šire ona naša izdanja za koja se odskora pojavilo veliko interesovanje. U toku našeg putovanja po oblastima Grešet, Sedino i Taskola, moj suprug je za četiri sedmice prodao i razdelio siromasima literature u vrednosti od četiri stotine dolara. On je zainteresovanima prvo

objasnio značaj ovih knjiga, i posle oni jedva čekaju da on ponovo dođe i da im te knjige donese.

Zašto naša braće ne prilazu darežljivije u fond za štampu? I zašto se nasi propovednici ne prihvate usrdnije tog zadatka? Naš narod treba da uvidi da ove grane predstavljaju upravo ono što nedostaje da bi se pomoglo onima kojima je pomoć neophodna. To je prava prilika da se novac uloži na blagoslovenom planu darežljivosti. Mi ponekad možemo da čitamo ljude skoro isto tako jasno kao što čitamo knjigu. Među nama ima i takvih koji su za Zdravstveni institut uložili po hiljadu i više dolara, a za veliki poduhvat štampanja knjiga, brošura i listova koji sadrže istine o večnom životu, daju samo po pet do dvadeset i pet dolara. Za ovo prvo pretpostavlja se da predstavlja unosno ulaganje kapitala, a za ovo drugo, ako je suditi po visini priloga, smatra se da predstavlja čist gubitak.

Mi nećemo ćutati o ovom pitanju. Naš narod će ustati na rad. Naći će se i neophodna sredstva. Onima koji su siromašni a žele knjige reći ćemo: Pošaljite nam poštom porudžbine, uz napomenu o vašim životnim uslovima i imovnom stanju. I mi ćemo vam poslati kolekciju koja sadrži: *Duhovni darovi*, u četiri knjige, *Kako da živimo*, *Apel mladima*, *Subotna čitanja*, dve veće karte i *Ključ objašnjenja*. Ako već imate neke od ovih knjiga, obavestite nas i mi ćemo vam umesto tih poslati druge ili samo one koje nemate. Pošaljite nam pedeset centi za poštarinu, i mi ćemo vam poslati knjiga u vrednosti od pet dolara, a Fond ćemo zadužiti za četiri dolara.

U tom dobrotvornom poduhvatu s knjigama, svi moraju postupati po velikom planu darežljivosti koji se primenjuje i u štampanju i prodaji američkih Biblija i brošura. U mnogo čemu bi trebalo da se ugledamo na postupke tih ogromnih društava. Darežljivost i plemenitost dolazi do izražaja u Zaveštanjima i donacijama, a sprovodi se u prodaji i deljenju Biblija i brošura. Kada su u pitanju knjige i slični poduhvati, adventisti sedmog dana treba da budu daleko ispred svih ostalih. Bog neka nam pomogne. Naše časopise i listove treba nuditi na sve strane po proizvodnoj ceni, uz neznatno povećanje za pakovanje i poštarinu. U širenju knjiga, brošura i listova treba angažovati i propovednike i članove, kao nikad do sada. Onima koji su u mogućnosti da plate knjige treba prodavati, a onima koji nisu u stanju da plate a žele da čitaju treba i poklanjati.

Geslo hrišćanina

Dragi brate B, pokazano mi je da se u svojim odlukama i postupcima mnogo češće rukovodiš osećanjima nego čvrstim načelima. Tebi nedostaje duboko i temeljno iskustvo u duhovnom životu. Kada je čovek zaista obraćen svim srcem, sve što on poseduje posvećeno je Gospodu. Ti nisi iskusio takvu posvećenost. Ti voliš istinu na rečima, ali tu ljubav ne ispoljavaš na delu odgovarajućim plodovima. Tvoja dela i tvoji postupci očevidno pokazuju ili iskrenost tvoje ljubavi, ili pak tvoju ravnodušnost prema Bogu, prema Njegovom delu i prema bližnjima.

Kako je Hristos ispoljio svoju ljubav prema nesrećnim smrtnicima? Žrtvujući svoju slavu, sva svoja nebeska blaga, pa čak i svoj dragoceni život. Hristos je pristao na život poniženja, stradanja i velikih patnji. Predao se razjarenoj rulji ubica da Mu se rugaju i da Ga uz najveća poniženja i uvrede osude i odvedu u najstrašnju smrt na krstu. „Ovo je zapovijest moja,” kaže On, „da imate ljubav među sobom, kao što ja imam ljubav prema vama. Od ove ljubavi niko veće nema da ko život svoj položi za prijatelje svoje. Vi ste prijatelji moji ako tvorite što vam ja zapovijedam.” Očevidan dokaz da smo Hristovi prijatelji pružamo samo bezuslovnim pokoravanjem Njegovoj volji. Reći a ne učiniti, to nije nikakav dokaz. Dokaz je izvršavanje Njegove volje u poslušnosti. Koji su to koji se tako pokoravaju Hristovoj zapovesti da zaista ljube jedni druge

kao što On njih ljubi? Brate B, ako se pokoravaš ovoj Hristovoj zapovesti, tvoja ljubav bi morala biti čvršća, dublja i nesebičnija.

Nedostaje ti čovekoljublje i spremnost na dobročinstvo. Ti činiš sve što je u tvojoj moći da bi se oslobodio briga, teškoća i bilo kakvih izdataka za Božje delo. Tvoje ulaganje u delo je sasvim neznatno. Po ulaganjima koja čovek ulaže u neki poduhvat vidi se koliko on taj poduhvat stvarno ceni. Ako ono što je večno i neprolazno ceni više od prolaznih i propadljivih stvari ovoga sveta on će to pokazati svojim delima; ulagaće više i smelije u ono što u njegovim očima ima veću vrednost i što će mu na kraju doneti najveću dobit.

Oni koji ispovedaju istinu upuštaju se u ovozemaljske poduhvate, ulažu u to veoma mnogo izlažući se velikom riziku. Kada izgube skoro sve što su tako stekli oni veoma pate, jer osećaju posledice pretrpljenog gubitka; ali oni ne uviđaju da su svojim nepromišljenim postupkom zakinuli i Božjem delu toliko potrebna sredstva, i da će kao Njegovi pristavi morati da polažu račun zbog takvog rasipanja novca koji pripada Gospodu. Kad bi se od njih zatražilo da za potrebe dela Božjeg ulože samo jednu četvrtinu onoga što su izgubili rizičnim ulaganjem u ovozemaljske poduhvate, oni bi smatrali da je spasenje suviše skupo.

Ono što je večno i neprolazno premalo se ceni. Ti nisi bogataš, ali je tvoje srce ipak previše vezano za to malo što poseduješ i isto se tako grčevito držiš toga kao što se milioner drži svojih trezora. Malu, veoma malu dobit ostvarićeš ulaganjem u ovozemaljske poduhvate; dok bi ulažući u Božje delo postajao njegov sastavni deo, zavoleo bi njegove interese kao što voliš sebe, postao bi spremniji da se žrtvuješ za napredak istoga, imajući potpuno poverenje u njegov konačni trijumf, i požnjeo bi dragocenu žetvu, ako ne u ovom životu, onda sasvim sigurno u onom boljem koji dolazi. Večna nagrada je toliko vrednija od svakog ovozemaljskog dobitka koliko je besmrtno i nepropadljivo uzvišenije od prolaznog i propadljivog.

Brate B, izgleda da si s čežnjom očekivao da saznaš šta je na skupštini rečeno o tebi i tvom položaju, i kakvo je naše mišljenje o tome. Upravo o tome pišem. Strahujem za tebe zbog onoga što mi je pokazano o tvojoj osobenosti. Ti se rukovodiš trenutnim impulsima. Ti si spreman i da se moliš i da govoriš ako je to u skladu sa tvojim trenutnim raspoloženjem. Da li ćeš poći na sastanak, ili pak ne, zavisi opet od tvog ličnog raspoloženja. Tebi u velikoj meri nedostaje duh samopožrtvovanosti. Umesto da se trudiš da ugodiš Bogu, ugalao si samo svojim željama za udobnošću i samom sebi. Položaj na kojem se nalaziš zahteva od tebe da ti dužnost uvek bude na prvom mestu. Jesi li se prihvatio dužnosti da budeš vojnik krsta Hristovog? Ako jesi, osećanja ti ne mogu biti izgovor za neizvršenje dužnosti. Kao dobar vojnik, moraš biti spreman na sva moguća lišavanja i teškoće. Moraš biti spreman da i izvan okola nosiš sramotu, kao što je to primerom pokazao Vojvoda našeg spasenja. Episkop, starešina ili đakon „treba da je bez mane, ne samovoljan, ne gnjevljiv, ne pijanica, ne ubojica, ne lakom na pogani dobitak; nego gostoljubiv, blag, dobroljubiv, mudar, pravedan, pobožan, uzdržljiv, koji se čvrsto drži istinite riječi, saglasan sa učenjem, da bi bio sposoban i poučavati u zdravoj nauci i pokarati one koji se protive.”

Pavle nabraja dragocene darove koji su poželjni i podstiče braću: „Koji daje neka daje iskreno; koji upravlja neka je revnostan; koji čini milostinju neka čini radosno. Ljubav da ne bude licemjerna. Mrzeći zlo, držite se dobra. U bratoljublju budite jedni prema drugima nježni; čašću činite jedni druge većim od sebe. U revnosti ne budite lijeni; budite duhom vatreni; služite Gospodu. Budite u nadi radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani. Pomažite svetima u njihovim potrebama; budite gostoljubivi.” „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose, niti da se uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga, koji nam daje sve izobilje za upotrebu; neka dobro cine; neka se bogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi, društveni; spremajući sebi dobar temelj za budućnost da dobiju život vječni.” To je mudro i savršeno

sigurno ulaganje. Ovde nabrojana dobra dela preporučuju se i meni i tebi. To su dobici koji imaju stvarnu vrednost. Tu nema nikakve opasnosti od neuspeha. Stalno sabiranje blaga na nebu daje ulagaču pravo na večni život. I kad se njegov ovozemaljski život i vreme kušanja ovde završi, on će dobiti večni život.

Brate B, ti nisi gostoljubiv, i rado izbegavaš terete. Ti smatraš da je pozivati verne u svoj dom, nahraniti ih i voditi brigu o njihovim potrebama, neprijatan i težak zadatak, i da je sve što u tom pogledu učiniš u stvari izgubljeno. Molim te pročitaj pažljivo napred citirane stihove, i neka ti Bog pomogne da sve to pravilno shvatiš i prihvatiš - to je moja najusrdnija molitva za tebe. Kao porodica treba da više gajite plemenitost i darežljivost i da manje brinete samo o sebi i svojim. Potrudite se da ljubavnije i češće pozivate pripadnike Božjeg naroda u svoj dom, deleći s njima rado i sa zadovoljstvom ono što vam je Gospod podario kao svojim pristavima. Kada ukazujete te sitne ljubavnosti, nipošto to ne činite gundajući. Kao što primajući Hristove sledbenike primete i Njega samoga; isto tako i gundajući protiv vernika kojima ukažete gostoprinstvo gundate i protiv samog Hrista.

Za vas oboje je prihvatanje zdravstvene reforme veoma bitno. Sestra B nimalo nije naklonjena ovom dobrom poduhvatu, i pati protivceći se nečemu što uopšte i ne poznaje. Ona se opire savetu Božjem na štetu sopstvenog zdravlja i života. Uzrok njene slabosti i čestih oboljenja je neumerenost u jelu; to slabi i njene moralne sile čineći je nesposobnom da ceni i shvati svete istine o Hristovom ispaštanju, toliko bitne za spasenje. Sestra B se u svojim sklonostima i osećanjima nije odvojila od ovog sveta niti se u potpunosti predala Bogu, što On s pravom zahteva. On ne prihvata polovičnu žrtvu. Bogu pripada *sve, sve, sve*, i od nas se traži da Mu služimo u savršenoj potčinjenosti. Pavle naglašava: „Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi da date tijelo svoje u žrtvu živu (ne na samrti) svetu, ugodnu Bogu, kao svoje duhovno bogoslužjenje. I ne saobražavajte se ovome vijeku, nego se preobražavajte obnovljenjem uma svojega da iskustvom spoznate šta je dobra i ugodna i savršena volja Božja.” Kakvo nam se preimućstvo ovim pruža: da na osnovu ličnog iskustva pokažemo um Gospodnji i Njegovu volju za nas! Slavimo Njegovo sveto ime za taj dragoceni dar! Pokazano mi je da sestra B mora raskinuti sa ovim svetom da bi sa sigurnošću mogla očekivati onaj bolji svet.

Brate B, ti moras brižljivo savladivati svoje „ja,” i biti strpljiv, krotak i ljubazan. Krotak i stalozen duh ima u Božjim očima veliku cenu. Treba da neguješ ono što Bog smatra vrednim. Vi se oboje morate menjati u ovom pravcu da biste odgovorili Božjim merilima. Radite na tome dok je dan, jer dolazi noć kad niko ne može raditi. Živite u skladu sa svetlošću koja vam je dana, onda će ta svetlost obasjavati i druge te će i oni, videći vaša dobra dela, slaviti Oca vašega koji je na nebesima.

Grinvil, država Mičigen, 23. januara 1868.

Saosećanje i naklonost u porodici

Dragi brate i sestro C, vaš slučaj mi je pokazan u viziji. Prema onome što mi je pokazano, vaš život predstavlja kobnu zabludu. Brate C, ti si po svojoj naravi nezadovoljan. I pošto si sam nesrećan, ne možeš ni druge učiniti srećnima. Naklonost, nežnost i ljubav nisu tvoje osobine. Tvoja supruga celog svog života u braku čezne za saosećanjem. Tvoj bračni život je veoma sličan pustinji, sa tek ponekom zelenom oazom za koju su vezane prijatne uspomene. Nije sve moralo da bude tako.

Ljubavi koja se ne ispoljava u vidljivim postupcima u stvari i nema, kao što nema ni vatre koja bi mogla stalno da gori bez goriva. Ti si, brate C, uvek smatrao da ti je ispod dostojanstva da rečima ljubaznosti i nežnom pažnjom pokažeš ljubav prema svojoj ženi. Tvoje raspoloženje je veoma promenljivo, i na tebe mnogo utiče spoljno okruženje. Ti ne uviđaš koliko je pogrešno i Bogu mrsko što dopuštaš da su ti misli stalno obuzete svetovnim brigama i onda sve to unosiš u svoju porodicu, uvodeći na taj način neprijatelja u svoj dom. Veoma si lako otvorio vrata za sve to, ali ti neće biti nimalo lako da ih zatvoriš. Veoma je teško isterati neprijatelja kada ga jednomпустиš unutra. Svoje poslovne brige i zbunjenosti ostavi na radnom mestu, i u porodicu dodi uvek vedra lica, donoseći sobom saosećanje, nežnost i ljubav. To će za tvoju suprugu biti mnogo blagotvornije nego što trošiš novac na lekare i medikamente za nju. To donosi zdravlje telu i snagu duši. Vaš život je zaista prava zlopatnja, ali vi oboje stalno doprinosite tome. Žalosan stanje u kojem se nalazite nije Bogu po volji; međutim, nedostatkom samosavlađivanja vi sami sebe dovodite u to.

Vi dopuštate da vas vode trenutna osećanja. Brate C, ti još uvek smatraš da ispoljavati ljubav, govoriti ljubazno i saosećajno predstavlja nešto što je za tebe ispod dostojanstva. Po tvom mišljenju, sve te nežnosti predstavljaju samo popuštanje i slabost, i potpuno su nepotrebne. Ali umesto toga, javljaju se mrzovolja, nesloga, svada i osuda. Veruješ li zaista da je to muški i plemenito, i da to predstavlja neki izraz muškarčevih vrлина? Bez obzira na tvoje mišljenje, Bog to ne odobrava i sve se to beleži u Njegovim knjigama. Anđeli beže od prebivališta gde se žitelji međusobno glože, gde srce za zahvalnost gotovo i ne zna i gde pogrde poput crnih mrlja ne prestaju da prljaju odeću hrišćanskog karaktera.

Kad si se oženio svojom suprugom, ona te je iskreno volela. Ona je bila preosetljiva, ali da je s tvoje strane bilo više pažnje a s njene strane više odlučnosti, njeno zdravstveno stanje ne bi bilo takvo kakvo je sada. Tvoja nemilosrdna hladnoća načinila je od tebe pravi ledeni breg, zamrzavajući sve tokove ljubavi i saosećanja. Tvoji prekori i stalno iznalaženje grešaka delovali su kao pustošna bura na nežnu i nezaštićenu biljku. Tvoja ljubav prema ovome svetu nagriza sve dobre crte tvog karaktera. Tvoja supruga je plemenitija i drugačije usmerena. Ali čim ona i u najmanjim sitnicama ispolji tu svoju osobinu to zasmeta tvojim osećanjima i ti je osuđuješ. Ti si tvrdica i zavidljivac. Često svojoj supruzi stavljaš do znanja da ona za tebe predstavlja samo teret i da nema prava da svoju velikodušnost ispoljava na tvoj račun. Sve to nju obeshrabruje do te mere da se oseća potpuno bespomoćnom, i ne usuđujući se da ti se usprotivi, ona nemoćno savija glavu pred tobom. Njena bolest je uglavnom na nervnoj bazi. Da je imala prijatan život u braku, njeno zdravstveno stanje bilo bi sasvim dobro. Ali je za sve vreme vašeg bračnog života demon neprekidni gost u vašoj porodici likujući nad vašom nesrećom.

Razočarani u svojim nadama vi ste oboje postali pravi nesrećnici. Za svoje patnje nećete primiti nikakvu nagradu, jer ste ih sami prouzrokovali. Vaše reči poput smrtnog otrova deluju na nerve i mozak, na kosti i mišiće. Vi žanjete što ste posejali. Nijedno od vas nije u stanju da ceni osećanja i patnje drugih. Duh bezosećajnosti i ljubavi prema ovome svetu koji oboje posedujete, nije po volji Bogu. Brate C, ljubav prema novcu je koren svih zala. Ti voliš novac, voliš ovaj svet, i smatraš da je bolest tvoje supruge tvoja velika i strašna nesreća, ne shvatajući da si za tu bolest u najvećoj meri kriv upravo ti. U tebi uopšte nema osobina koje duh čine zadovoljnim. Zadržavaš se samo na svojim teškoćama, misliš o siromaštvu i oskudici koje će te snaći u budućnosti, osećaš se nesrećan, očajan i potišten kao najveći mučenik; tvoj mozak je stalno kao u nekoj vatri i depresiji. Ne gajiš osećanja ljubavi i zahvalnosti prema Bogu za sve blagoslove kojima te stalno obasipa kao dobri nebeski Otac. Ti zapažaš samo neugodnosti u životu. Zalulenost ovoga sveta obavija te kao neki teški oblaci guste tame. Sotona likuje nad tvojom

nesrećom dok ti se mir i sreća nalaze na dohvat ruke.

Dok slušaš neko izlaganje, istina utiče na tebe i plemenitije sile tvoga ume se bude da bi upravljale tvojim aktivnostima. Ti uviđaš kako si malo žrtvovao za Boga, kako si ugalao sopstvenom „ja” i pod uticajem istine naginješ pravdi; ali kad nestane tog svetog uticaja koji dušu uzdiže i oplemenjuje - pošto to nije u tvom srcu - ti ubrzo ponovo upadaš u ista pustošna i štetna osećanja. Raditi, raditi, ti moraš raditi; tvoj mozak, kosti, mišići: sve je do krajnosti premoreno da bi došao do novca koji prema svojoj uobrazilji moraš steći, ili će glad i neimaština biti tvoja neizbežna sudbina. To je sotonska obmana, jedna od njegovih vešto pripremljenih zamki s ciljem da te gurne u propast. „Dosta je,” kaže Hristos, „svakome danu zla svojega.” Ali ti sebi vreme nevolje stvaráš unapred.

Tebi nedostaju vera, ljubav i pouzdanje u Boga. Da nije tako, ti bi se oslonio na Njega. Svojim stalnim brigama i strahovanjem ti se istržeš iz Hristovih ruku, strahujući da se On neće brinuti za tebe. Takvim svojim stavom, ti žrtvuješ svoje zdravlje i zdravlje svoje porodice, ne slaviš Boga svojim telom i svojim duhom, koji pripadaju Njemu. Lišio si svoju porodicu prijatnog i vedrog domaćeg uticaja koji bi ublažio i osujetio zlo koje preovladuje u tvojoj prirodi. Više i plemenite snage svoga uma stavio si u službu nižih čula, razvijajući samo rđave crte svoga karaktera.

Ti si sebičan, sklon preterivanju i vlastoljubiv. To nije dobro. Ti treba da se rukovodiš načelima - da Bogu služiš iz načela a ne iz osećanja - od toga zavisi tvoje spasenje. Bog će ti pomoći kad god ti Njegova pomoć zatreba i kad se odlučno prihvatiš rada, oslanjajući se na Njega svim svojim srcem. Ti se često obeshrabruješ bez nekog stvarnog razloga. Popuštaš osećanjima koja su slična mržnji. Tvoja su osećanja, i kada voliš i kada ne voliš, veoma snažna. Moraš se obuzdavati. Kontroliši jezik. „Ko u riječi ne pogrešuje,” kaže apostol, „onaj je savršen čovjek, može zauzdati i sve tijelo.” Pomoć će ti uvek pružiti Onaj koji je Svemoćan. On će ti biti snaga i podrška, prva i zadnja straža.

Kakve pripreme vršiš za onaj bolji život? Sotona te navodi na zaključak da se svim svojim silama moraš boriti za opstanak u ovozemaljskom životu. Ti strahuješ i strepiš za svoju budućnost u ovom životu, a pri tom zanemaruješ budući, večni život. Gde je tvoje strahovanje, usrdnost i revnovanje da ne bi doživeo neuporedivo veći, neprocenjivi gubitak? Neznatni gubici u ovom svetu tebi se čine kao strašna nesreća koja će te koštati života. Dok pomisao da možeš izgubiti spasenje ne izaziva kod tebe ni upola toliko straha ni zabrinutosti. U neprekidnoj brizi i naporima samo za ovaj život, ti se izlažeš opasnosti da izgubiš večni život. Ne dopusti sebi da izgubiš nebo, večni život i neprolaznu od svega pretežniju slavu. Ne dozvoli da izgubiš sva ta bogatstva, tu od svega pretežniju i neprocenjivu sreću. Zašto kao razborit čovek u svojim naporima za onaj bolji život, za krunu besmrtnosti i večno neprolazno blago ne bi bio usrdan i istrajan bar toliko koliko si revnostan za ovaj jadni i bedni život i za ovo prolazno zemaljsko blago?

Tvoje srce je vezano za tvoje ovozemaljsko blago, i zato nemaš ljubavi za ono što je nebesko. Ti dozvoljavaš da te prolazne ovozemaljske vrednosti, koje se vide, u tvojim očima zamrače slavu onoga što je nebesko. Gde se nalazi tvoje blago, tamo će biti i tvoje srce. Tvoje reči i tvoja dela pokazuju gde se nalazi tvoje blago. Ako se ono nalazi na ovom svetu, prolazni ovozemaljski dobici i sve tvoje brige biće usmerene u tom pravcu. Ako pak za besmrtnim nasledem težiš sa usrdnošću, energijom i ustrajnošću koje odgovaraju njegovoj vrednosti, onda se možeš zaista nadati večnom životu, i biti naslednik slave. Tebi je svakog dana neophodno novo obraćenje. Svakog dana treba da umireš svome „ja.” Obuzdavaš svoj jezik, kontroliši svoje reči, prestani da gundáš i da se žališ. Neka nijedna reč osude i okrivljavanja drugih ne izade iz tvojih usta. Ako je za to potreban i veliki napor sa tvoje strane, ne žali truda; jer će ti se tako i uzvratiti.

Tvoj život je sada nesrećan, pun zlih predosećanja. Pred tobom su samo sumorne predstave o budućnosti, mrak neverovanja ti potpuno zamračuje vidik. Govoreći stalno o neverovanju ti postaješ sve sumorniji, i prosto se sa zadovoljstvom zadržavaš na neprijatnim temama. Ako drugi pokušaju da govore o nadi ti svojom nerazumnom oštrinom i strogošću uništavaš u njima svako osećanje nade. Iskušenja i patnje tvoje porodice u duši tvoje supruge stalno podstiču bolnu misao da je zbog njene bolesti smatraš svojim najvećim teretom. Govoreći stalno o mraku i očajanju i razmišljajući samo o tome, ti razdiresh svoju dušu prizivajući u svojoj mašti sve ono što te samo navodi da gundaš protiv Boga i protiv svoje porodice, i tvoje srce postaje slično polju preko kojeg je prešao požar, uništivši sve zelenilo i ostavivši za sobom samo pustoš.

Ti imaš bolesnu maštu i zaslužuješ sažaljenje. Ipak niko ti ne može pomoći tako kao što bi ti mogao sam da pomogneš sebi. Kad ti nedostaje vera, govori o veri, o nadi i to u vedrom raspoloženju. Neka ti Bog pomogne da uvidiš koliko je pogrešno tvoje držanje. U tom pogledu potrebna ti je pomoć tvoje kćeri i tvoje supruge. Ako dopustiš da sotona i dalje kontroliše tvoje misli, kao što si to dopuštao do sada, postaćeš poseban predmet njegovih kušanja, i upropastićeš ne samo sopstvenu dušu nego i sreću svoje porodice. Kakav si samo poguban uticaj vršio na svoju kćer! Majka, pošto joj ti ne ukazuješ nikakvu ljubav ni saosećanje, usredsredila je svu svoju ljubav i pažnju na nju, načinivši od nje svog idola. Ona je tako postala razmaženo dete kojem se, usled nerazumne ljubavi, dopušta gotovo sve. Njeno vaspitanje je tužno zanemareno. Da je bila upućivana u domaće dužnosti, i da je naučila da učestvuje u porodičnim obavezama, ona bi sada bila zdrava i srećna. Dužnost je svake majke da svoju decu uputi u ono što je njihov udeo u životu, da ponesu svoj deo životnog bremena a ne samo da budu nekorisne mašine.

Zdravlje vaše kćeri bilo bi daleko bolje da ste je navikavali na fizički rad. Njeni mišići i nervi su slabi i neotporni. Drugačije se nije moglo ni očekivati kad su tako malo upotrebljavani. To dete nema gotovo nikakve izdržljivosti. I najmanji fizički napor zamara je i ugrožava njeno zdravlje. U njenom mišićnom i nervnom tkivu nema nimalo elastičnosti. Njene fizičke snage su tako dugo bile neupotrebljavane da je njen život postao skoro u potpunosti nekoristan. O, pogrešno usmerena majko, ne znaš li da svojoj kćeri nanosiš veliku štetu, omogućujući joj samo da se školuje, a ne upućujući je u korisne domaće dužnosti i poslove? Takav rad bi učinio otpornijim i ojačao njen organizam, i znatno poboljšao njeno fizičko zdravlje. Tvoja nežnost prema njoj, umesto da se pokaže kao blagoslov, pokazaće se kao strašno prokletstvo. Da je i kći podnosila jedan deo porodičnih tereta, majka ne bi bila toliko preopterećena i bila bi poštelena mnogih patnji i bolesti, a i za kćer bi to bilo veoma korisno. Ona sada ne bi smela odjednom da preuzme na sebe teret radnih obaveza kakav njene vršnjakinje po godinama slobodno preuzimaju, ali postepenim privikavanjem ona može ojačati do te mere da s lakoćom obavlja fizičke poslove koje nije radila nikad u svom životu.

Sestra C takođe ima bolesnu maštu. Ona je toliko izbegavala svež vazduh da sada više nije u stanju da ga izdrži bez težih posledica. Mlaka temperatura njene sobe je veoma štetna po zdravlje. Njen krvotok je veoma usporen. Ona je tako dugo živela u pregrejanoj atmosferi da sada svako kretanje na otvorenom vazduhu izaziva u njenom organizmu neželjene promene. Njeno slabo zdravlje je uglavnom posledica nedostatka svežeg vazduha. Ona se raznežila do te mere da se razboli čim izađe na vazduh. Ako nastavi da popušta toj bolesnoj uobrazilji, Ona će jedva biti u stanju i da udahne svež vazduh. Prozori njene sobe treba da budu otvoreni celog dana kako bi vazduh mogao slobodno da cirkuliše. Bogu nije po volji što ona na taj način uništava samu sebe. To je potpuno nepotrebno. Popuštajući bolesnoj uobrazilji ona je postala preosetljiva. Bez vazduha se ne može živeti, i ona ga mora imati. Na ovaj način ona uništava životne uslove ne samo za sebe nego i za svoju porodicu i sve koji je posećuju. Vazduh u njenoj sobi je potpuno

istrošen i beživotan, i ko se navikne na takvu atmosferu ne može biti zdrav. Naviknut na takvu atmosferu njen organizam je raznežen do te mere, da čim ode kod bilo koga, ona se prehladi. Svoj način života ona mora da menja i zbog sebe same i zbog drugih. Ona se mora na svež i životvoran vazduh privikavati postepeno, sve više i više, sve dok ne bude u stanju da ga slobodno udiše bez ikakvih štetnih posledica. U nedostatku svežeg vazduha, i njena koža je postala gotovo mrtva. Milioni njenih pora - sićušnih ustašca kojima treba da diše - zatvoreni su i sprečeni nečistoćom i nedostatkom vazduha. Stvarati promaju, da bi što više vazduha ušlo za ceo dan, bilo bi preterivanje. To treba činiti postepeno. Prozore svoje sobe ona bi jednom sedmično mogla držati odškrinute za pet do osam centimetara i danju i noću.

Njena pluća i jetra su oboleli, jer ona samu sebe lišava toliko bitnog životvornog vazduha. Vazduh je besplatni blagoslov neba koji poput električne energije oživljava ceo organizam. Lišen vazduha organizam postaje sklon bolesti, usporen, malaksao i neotporan. Ne obazirući se na sve ovo, vi godinama živite u prostoru gde je dotok svežeg vazduha veoma ograničen. Navikla na to, tvoja supruga navikava i druge na otrovnu atmosferu u kojoj sama živi. Dokle god udišete tu zatrovanu atmosferu vaše sposobnosti poimanja su pomračene. Sestra C se ne usuđuje da krene bilo kud, jer je uobrazila da će joj svaka promena atmosfere doneti prehladu. Ispravnim načinom postupanja ona bi u mnogome mogla da poboljša svoje zdravstveno stanje. Dvapat sedmično ona treba da se kupa u jedva mlakoj vodi koja svaki put treba da bude sve hladnija, sve dok njena raznežena koža ne postane otpornija.

Da ste kao porodica prihvatili uputstva data od Gospoda ona ne bi morala da bude stalno slaba i bolesna. „Jer ko želi da živi i da vidi dane dobre, neka uzdrži jezik svoj od zla i usne svoje da ne govore prevarno; neka se uklanja od zla i neka čini dobro, neka traži mir i neka mu stremi. Jer su oči Gospodnje obraćene na pravednike, i uši Njegove na molitvu njihovu, a lice Gospodnje protiv onih koji čine zlo.” Duševno zadovoljstvo i vedro raspoloženje donose zdravlje telu i krepost duši. Ništa nije tako plodonosan uzrok bolesti kao potištenost, mrzovolja i tuga. Duševna potištenost ostavlja užasne posledice. Vi svi patite od toga. Kći je nasledila očevu mrzovolju. Pored toga pregrejana i zagušljiva atmosfera prostora u kojem živite otupljuje oštrinu mozga i vitalne organe čini neosetljivima. Zapremina pluća je sve manja a jetra sve neaktivnija.

Vazduh, vazduh, ta dragocena blagodat neba, koju svi mogu imati, donosi vam blagoslov svojim životvornim uticajem ako ga ne sprečite da ude u vaš dom. Prihvatite ga uz dobrodošlicu i privikavajte se da uživate u njemu, i on će se pokazati kao dragoceno ublažujuće sredstvo za vaše nerve. Da bi bio čist, vazduh mora stalno da cirkuliše i da se menja. Pod uticajem čistog i svežeg vazduha i krv će zdravije cirkulisati kroz ceo organizam. To osvežava i jača telo, dok u isto vreme povoljno utiče i na um stvarajući vedro i prijatno raspoloženje. To podstiče apetit, poboljšava varenje i izaziva zdrav i prijatan san.

Kao posledica stalnog zadržavanja u zatvorenim i neprovetrenim prostorijama, organizam postaje slab i neotporan, cirkulacija oslabi, krv se usporenije kreće kroz organizam, jer nije pročišćena i osvežena životvornim uticajem nebom danog vazduha. Um postaje potišten i zlovoljan a ceo organizam je iznuren, sklon groznici i drugim bolestima. Svojom strogom izolacijom od spoljnog vazduha i strahovanjem od provetravanja vi udišete istrošen i nezdrav vazduh koji je već bio u plućima ostalih koji se nalaze u istoj prostoriji, i stoga je pun toksina, veoma nezdrav. Usled toga telo postaje tromo, koža bleđa, varenje je poremećeno i ceo organizam postaje naročito sklon prehladi. Najmanja neopreznost kod takvih osoba izaziva ozbiljna oboljenja. Oni strogo moraju paziti da ne sede na promaji ili u hladnoj sobi kad su zamoreni ili oznojeni. Vi se morate navikavati na vazduh tako da vam sobna temperatura ne bude viša od 18 stepeni.

Kad biste postupali onako kako Bog nalaže, nalazeći zadovoljstva u vršenju svojih dužnosti, vi biste mogli da budete srećna porodica. Gospod, međutim, neće da čini za vas ono što je ostavio da vi učinite za sebe. Brat C zaslužuje sažaljenje. On se tako dugo oseća nesrećnim da mu je život postao pravi teret. Tako ipak ne bi moralo da bude. Njegova mašta je bolesna, i on je tako dugo imao pred očima samo mračne slike da čim naidu teškoće i razočaranja on uobrazava da sve ide u propast, da će zapasti u oskudicu, da je sve protiv njega, da je njegovo breme najteže i da je najnesrećniji čovek u životu. Ukoliko više razmišlja na takav način, utoliko više unesrećuje i sebe i sve one koji su oko njega. On nema nikakvog razloga da tako gleda na život; sve je to delo sotonino. On ne bi smeo dozvoliti da neprijatelj tako vlada njegovim umom. Od te mračne i turobne slike on treba da se okrene Spasitelju punom ljubavi, slavi neba i bogatom nasledu pripremljenom za sve koji su smerni i poslušni, koji zahvalna srca čvrsto veruju u Božja obećanja. To zahteva ulaganje određenih napora i truda; ali to je nezaobilazno. Tvoja sadašnja kao i buduća, večna sreća zavisi od toga na što usmeravaš svoje misli. Da li ćeš, umesto na mračnu sliku koju stvara tvoja uobrazilja, gledati na blagodati kojima je Gospod obasuo tvoju životnu stazu i preko toga videti ono što je nevidljivo i večno?

Ti pripadaš porodici čiji članovi nisu uravnotežena duha, nego su stalno tmurni i potišteni, podložni negativnim uticajima okruženja. Ako ne gajite prijatno raspoloženje, vedar i zahvalan duh sotona će vas konačno zarobiti žive za svoju volju. Kada bi prihvatio uputstva Gospodnja da se ne rukovodiš osećanjima nego načelom, ti bi mogao biti pomoć i snaga za skupštinu kojoj pripadaš. Ne dozvoli nikada da reči kritike i osude izlaze iz tvojih usta, jer one deluju kao pustošni grad na one koji su oko tebe. Neka se iz tvojih usta čuju samo reči ljubavi koje će obradovati i usrećiti druge.

Brate C, tvoje prirodne sklonosti nisu najbolje za tvoje duhovno napredovanje; ipak se Božjom milošću mogu ispraviti mnogi nedostaci u tvom karakteru i ojačati razvoj umnih sila koje su sada slabe i nedelotvorne. Na taj način ćeš biti u mogućnosti da kontrolišeš niže osobine svoje prirode koje sada vladaju onim uzvišenijima. Ti si sličan čoveku čija je svest umrtvljena. Ti treba da se čvršće držiš istine i ona mora dovesti do potpune promene i reforme u tvom životu. „I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli prepoznati šta je dobra i ugodna i savršena volja Božja.” To je upravo ono što tebi nedostaje i što moraš iskusiti. To je preobražaj i posvećenje koje samo istina može da izvrši u duši.

Veruješ li da je kraj svemu pred vratima, da se prizori ovozemaljske istorije naglo završavaju? Ako je tako, pokaži svoju veru odgovarajućim delima. Svojim životom čovek pokazuje sve ono u šta on stvarno veruje. Neki misle za sebe da su znatno uznapredovali u veri, dok je njihova vera, ako je uopšte imaju, u stvari mrtva, jer nije praćena odgovarajućim delima. „Tako i vjera ako nema djela, mrtva je po sebi.” Samo malo njih zaista imaju veru koja radi kroz ljubav i čisti i oplemenjuje dušu. Svi, međutim, koji žele da naslede večni život, moraju se moralno udostojiti za to. „Ljubljeni, sada smo djeca Božja, i još se ne otkri šta ćemo biti; a znamo kada se otkrije, bićemo slični Njemu, jer ćemo Ga vidjeti kao što jeste. I svaki koji ovu nadu ima u Njega, očišćava sebe, kao On što je čist.” To je zadatak koji ti predstoji i ti mu se moraš posvetiti svim svojim srcem, jer ti ne preostaje još mnogo vremena.

Sopstveno „ja” mora da umre u tebi, i moraš živeti u Bogu. „Ako, dakle, vaskrsnuste s Hristom tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga.” Ne povodi se za sopstvenim „ja.” Oholost, samoljublje, sebičnost, tvrdičluk, lakomstvo, ljubav prema svetu, mržnja, sumnjičenje, zavist, zle pretpostavke - sve se to mora potčiniti i žrtvovati zauvek. Ova zla Hristos neće otklanjati onda kada se bude pojavio da bi svoje čekaoce učinio moralno pripremljenim za svoj dolazak. Sve pripreme oni moraju izvršiti pre nego što se On pojavi. Predmet našeg

razmišljanja i naše najusrdnije pitanje uvek treba da bude: Šta nam treba činiti da bismo se spasli? Šta treba da činimo da bismo ugodili Bogu?

Kad padneš u iskušenje da gundaš, osuđuješ i mrzovoljno ranjavaš sve oko sebe, ranjavajući time i svoju dušu, zapitaj se iz dubine svoga bića: Hoću li se naći besprekoran pred Božjim prestolom? Tamo će se naći samo oni koji budu besprekorni. Niko neće biti primljen u nebo dok mu je srce puno zemaljske prljavštine. Svaki nedostatak u karakteru mora se ovde otkloniti, svaka mrlja greha oprati Hristovom krvlju, a svaka nepoželjna i odvratna osobina pobediti.

Koliko vremena nameravaš posvetiti pripremi za ulazak u društvo nebeskih anđela? U stanju u kojem se sada nalazite ti i tvoja porodica, i kad biste bili primljeni u nebo, vi biste tamo sve oskvrnili. Priprema za večni život mora se izvršiti u ovom životu. Ne dozvoli da izgubiš nijedan trenutak. Na nebu je sve u harmoniji, miru i ljubavi. Tamo nema nesloge, svade ni osuđivanja, nema nijedne neljubazne reči, namrštena čela ni uvreda; i oni koji ma i jednom od ovih mana narušavaju mir i sreću drugih, nikada tamo neće ući. Trudi se da budeš bogat dobrim delima, spreman da daješ i deliš kako bi sebi pripremio dobar temelj za vreme koje će doći i stekao pravo na večni život.

Prestani zauvek da se žališ na ovaj prolazni život, i neka ti pretežnije od svega drugog bude zalaganje za večni život, za pravo na dvorove koje Hristos priprema za one koji Mu ostanu verni i odani do kraja. Ako u tome pogrešiš, izgubio si sve. Ako svoj životni vek posvetiš samo sticanju ovozemaljskog blaga a izgubiš nebesko, uvidećeš na kraju da si se strašno prevario. Imati sve i na ovom svetu i naslediti večni život, nije moguće. „Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet zadobije a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovjek za dušu svoju?” Apostol Pavle u nadahnuću kaže: „Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ono što se vidi za vrijeme, a ono što se ne vidi, vječno je i neprolazno.”

Sva naša životna iskušenja su Božji radnici koji otklanjaju nečistotu, nedostatke i neugladenost našeg karaktera, pripremajući nas za društvo svetih nebeskih anđela u slavi. Ali dok prolazimo kroz sve to i dok oganj iskušenja plamti oko nas, ne smemo svoj pogled zadržavati na tome što se vidi, nego očima vere stalno gledajmo na ono što se ne vidi, na neprolazno nasleđe, na život besmrtnosti i na večnu - od svega pretežniju slavu; i dok tako činimo oganj iskušenja ne može nam nauditi, nego će samo odvojiti trosku, i mi ćemo iz njega izaći sedam puta čistiji, noseći u sebi božansko obličje.

Grinvil, država Mičigen, 7. marta 1868.

Položaj supruga

Dragi brate i sestro D, dok sam u nedelju popodne govorila na sastanku, jedva sam se uzdržala da ne pomenem i vaša imena povodom izvesnih pojedinosti koje su mi bile pokazane u viziji. Videla sam da brat D u svojoj porodici ne zauzima onaj položaj koji mu prema Božjoj nameri pripada. Sestra D u porodici ima vodeću ulogu. Ona je osoba izuzetno jake volje, koja se nikad nije potčinila iako to Bog izričito zahteva. Da bi joj ugodio kao supruzi i da se ona ne bi osećala potištenom, brat D joj stalno popušta. On se nemoćno povodi za njenim nazorima, i već godinama se ne ponaša kao slobodan čovek.

Kada se brat D prihvatio da radi u Božjem delu on je bio mali u svojim očima, i Bog ga je uspešno koristio kao svoje orule. Pokazano mi je, međutim, da se on već nekoliko puta ne

potčinjava smerno pod Božju ruku. On se oslanja na sopstvenu mudrost i svoje ograničeno ljudsko rasuđivanje, a sotona to koristi kao preimućstvo da zagospodari nad njim. Umesto da se oslanja samo na Boga i Njegovu svemoć, on dopušta da ženin uticaj stalno izopačuje njegovo rasuđivanje. Ona se drži tako kao da vidi, čuje i razume sve što se zbiva oko nje. Kad bi imala posvećeno rasuđivanje i nebesku mudrost, ona bi gledala posvećenim očima i čula posvećenim ušima, te bi svoje oči i uši koristila pravilno i u saglasnosti sa Božjom voljom. Ona se, međutim, ne drži biblijskog zapisa: „Ko je slijep osim sluge mojega? i ko je gluh kao poslanik moj kojega šaljem?” Bog ne želi da mi čujemo sve što se može čuti, i da vidimo sve što se može videti. Najviše pažnje bi trebalo posvetiti da brzo i jasno uočimo svoje nedostatke, da brzo čujemo i poslušamo svaki ukor i uputstvo, da ne bismo zbog svoje nepažnje i nemarnosti postali zaboravni slušaoci umesto tvorci dela.

Brate D, u tvom radu već duže vremena nema onako mudrih i uspešnih poteza kao ranije. Tvoji postupci ne nose više pečat Božjeg odobravanja. Tvoja supruga je u tvom odsustvu vodila sve tvoje ovozemaljske poslove i brige, što je za nju bio preveliki teret. To je povećalo tvoju naklonost prema njoj i navelo te na pogrešno rasuđivanje, jer na osnovu njenih uspeha u ovozemaljskim poslovima sada precenjueš njene stvarne sposobnosti. Sotona je budno iskoristio priliku da tvoje preveliko poverenje u suprugu pretvori u svoju prednost. Njegova je namera da te na ovaj način uvuče u svoju mrežu i da vas oboje uništi. Ti si svoju dužnost u svojstvu domaćina i Božjeg pristava u velikoj meri prepustio svojoj ženi. To je pogrešno. Ona može sasvim dobro da snosi svoj deo odgovornosti i bez onoga što je tvoja dužnost i za šta Bog tebe smatra odgovornim.

Sestra D je bila obmanuta u nekim pitanjima. Mislila je da je sam Bog upućuje u izvesnom smislu, i vi ste oboje verujući u to tako i postupali. Razboritost koju je ona mislila da ima u posebnom smislu, bila je samo obmana od strane neprijatelja. Ona po svojoj prirodi brzo zapaža, brzo shvata, brzo rasuđuje, i izuzetno je osetljive naravi. Sotona budno koristi te njene osobine i oboje vas zavodi na stranputicu. Brate D, ti si već duže vremena samo rob. Mnogo toga što je sestra D smatrala svojom razboritošću pokazalo se samo kao plod zavisti i ljubomore. Ona je sklona da sve posmatra zavirljivim okom, da sve sumnjiči, da u svemu vidi zlo i da nema poverenja ni u koga. Sve to čini je nesrećnom, očajnom i punom sumnje, dok bi trebalo da gaji veru i pouzdanje u Boga. Te nesrećne crte njenog karaktera usmeravaju njene misli samo na ono što je sumorno i mračno. Ona večito naslućuje neko zlo i njena preosetljiva priroda nagoni je da stalno uobražava kako je zapostavljaju, omalovažavaju i vređaju, iako nije tako. Sve ovo ometa vaš duhovni napredak, a pogađa i druge, upravo zato što ste povezani sa Božjim delom. Vaš je zadatak da se ponizite pod silnu Božju ruku da bi vas On uzdigao kad za to dode vreme. Te nesrećne crte karaktera, praćene ispoljavanjem jake i nepopustljive volje moraju se korigovati i menjati, ili ćete oboje u takvoj svojoj veri doživeti brodolom.

Brate D, tvoja je dužnost da ponovo preuzmeš ulogu domaćina i Božjeg pristava, ulogu koju si napustio, i da u strahu Božjem staneš na čelo svoje porodice. Moraš se otrgnuti od uticaja svoje supruge, oslanjati se u potpunosti na Boga i samo od Njega očekivati uputstva i vodstvo. Sestri D Bog nije dao nikakva posebna uputstva ni svetlost da bi učila druge šta im je dužnost. Ni ti ni tvoja žena ne možete ostvariti ulogu koja vam je Bogom namenjena dok nastavljate sadašnjim svojim putem. Ti se ne možeš stabilizovati ni utvrditi dokle god svojoj supruzi dozvoljavaš da zauzima položaj koji joj kao ženi ne pripada. I kada zauzme svoje mesto koje joj pripada, poštuju njen sud i savetuj se s njom u pogledu svojih planova, ali budi veoma oprezan da njen sud ne prihvatiš kao sud Božji. Savetuj se sa svojom braćom kao sa ljudima na koje je sam Bog položio teret dela. Da si se savetovao sa onima s kojima je trebalo da se savetuješ, nikada ne bi učinio tako veliku grešku kao što si učinio u slučaju E. Ugledu Božjeg dela time je nanesena uvreda i

sramota. Tvoja žena je mislila da ima neku naročitu svetlost za taj slučaj, ali njeni utisci nisu bili od Boga, nego od neprijatelja koji je znao da na taj način najsigurnije može da utiče i na tebe. Tvoje neograničeno poverenje u sud tvoje žene u suprotnosti je sa nebeskim redom. Na taj način sotona nastoji da te u velikoj meri odvoji od uticaja tvojih saradnika i od braće uopšte.

Doživljavao si iskušenja kojih bi bio pošteđen da svojoj ženi nisi pogrešno pripisivao ono što joj Bog nikada nije dao. Previše si imao poverenja u njeno rasuđivanje i u njenu mudrost. Ona se nije predala Bogu, te stoga ni njen sud nije mogao biti posvećen. Ona nije srećna žena, i nesrećno usmerenje njenih misli u velikoj meri negativno utiče na njeno i fizičko i duševno zdravlje. Sotonin je cilj da na taj način i tebe destabilizuje, kako bi izazvao nepoverenje tvoje braće i u tvoj zdrav sud. Kad tvoja žena bude posebno Bogom pozvana da radi na širenju istine, onda ćeš moći s poverenjem da se savetuješ s njom. Možda će Bog i tebi i njoj, ukoliko ste jednako zainteresovani za delo, podariti snage da odigrate istaknutu ulogu u ovom svečanom zadatku na spasavanju duša. Pred njom je veliki zadatak da svoju službu i izbor utvrdi, da umesto budnog praćenja šta drugi čine, počne sa revnosnim preispitivanjem sopstvenog života. Neka se trudi da svojim dobrim primerom, vedrinom, postojanošću u veri, hrabrošću, nadom i pouzdanjem u Boga, kao rezultatima posvećenosti istinom, bude blagoslov za druge. Ona se mora u potpunosti potčiniti Božjoj volji. „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem i svom dušom svojom, i svom snagom svojom,” Hristos kaže i njoj. „Ovo je prva i najveća zapovijest. A druga je kao i ova: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. O ovima dvema zapovijestima visi sav zakon i proroci.”

Gornji redovi su napisani 4. oktobra 1867. u Maunt Plesantu, u državi Ajovi. Nisam imala vremena da ovo svedočanstvo završim i da ga prepisem. Stoga sam ga ostavila nedovršenim sve dok se nisam sa Istoka vratila u Grenvil, u državi Mičigen gde sam ponovo nastavila da ga pišem 30. januara 1868. godine.

Dragi brate i sestro D, trebalo je odavno da primite ovo, ali smo bili toliko preopterećeni našim obavezama da nisam mogla naći vremena za pisanje. U svakom mestu koje smo posetili navirale su mi na um tolike pojedinosti koje su mi bile pokazane o pojedinim licima da sam pisala čak i na sastancima dok je moj suprug bio za propovedaonicom.

Ova vizija mi je bila data pre skoro dve godine. Neprijatelj je nastojao na svaki način da me spreči samo da svetlost koju je Gospod poslao za pojedine duše ne dopre do njih. Prvo, zdravstveno stanje moga supruga bilo je tako zabrinjavajuće i tako mučno da nisam mogla ni pisati. Zatim, postupci moje braće držali su me u takvoj potištenosti i tuzi da nisam bila sposobna ni za kakav rad. Kada smo prošlog leta krenuli na put, počela sam da pišem, ali smo iz jednog mesta u drugo prelazili tako brzo da smo sve vreme provodili samo na sastancima. Bili smo zaista prezauzeti. Ustajala sam u četiri sata ujutro da bi se odmah prihvatila pisanja. Ipak, neprekidna zauzetost uzbuđljivim naporima na sastancima toliko zamara mozak da sam bila nesposobna za pisanje, što mi je veoma teško padalo.

Žao mi je što ovo niste mogli dobiti ranije, ali Gospod i sada može učiniti da vam posluži na blagoslov, to je moja najiskrenija molitva. Ti si, drage brate, možda već i sam uvideo ovo o čemu ti pišem i popravio se. Ja se bar nadam da je tako. I ti i tvoja supruga uživajte našu naklonost i mi se stalno molimo za vas. Mi smo zainteresovani i za njeno i za tvoje večno dobro. Njena je duša dragocena pred Bogom. Molimo je u Hristovo ime da teži za ukrasima krotkog i smernog duha, što je pred Bogom dragoceno. Ukazujući na sestru D, anđeo je naglasio sledeće reči: „Što god je istinito, što god je pošteno, što god je pravedno, što god je čisto, što god je dostojno ljubavi, što god je na dobru glasu, bilo koja vrlina, bilo što pohvale dostojno - to mislite.” Ovo su prave smernice kojima treba da usmeravamo svoje misli. Ako je misao usmerena na nešto drugo, treba

je odmah preusmeriti. Kontrolišite svoje misli. Privikavajte se da mislite samo o onome što donosi mir i podstiče ljubav.

Upućujem vam ovo u nadi i molitvi da vas Bog blagoslovi, kako biste oboje mogli da se pripremite i udostojite za večni život.

Datum i mesto prvog objavljivanja

- Svedočanstvo za Crkvu broj 1, prvi put objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen (SAD), 1855.
Svedočanstvo za Crkvu broj 2, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1856.
Svedočanstvo za Crkvu broj 3, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1857.
Svedočanstvo za Crkvu broj 4, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1857.
Svedočanstvo za Crkvu broj 5, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1859.
Svedočanstvo za Crkvu broj 6, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1861.
Svedočanstvo za Crkvu broj 7, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1862.
Svedočanstvo za Crkvu broj 8, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1862.
Svedočanstvo za Crkvu broj 9, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1863.
Svedočanstvo za Crkvu broj 10, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1864.
Svedočanstvo za Crkvu broj 11, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1867.
Svedočanstvo za Crkvu broj 12, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1867.
Svedočanstvo za Crkvu broj 13, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1867.
Svedočanstvo za Crkvu broj 14, prvi put objavljeno u Batl Kriku, 1868.